ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΓΛΥΠΤΑ

ΤΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΟΣ

ΥΠΟ

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΦΟΡΟΥ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΩΝ

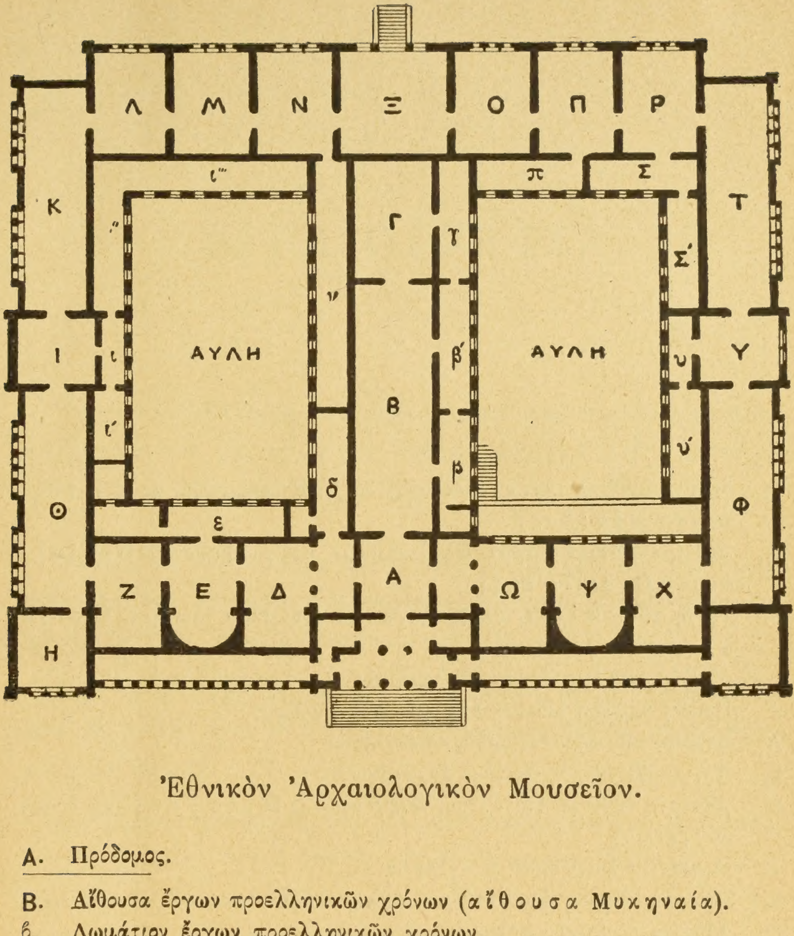
ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΛΗΡΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΥ

63 Οδος Ερμου 63 — 14 Οδος Νικης 14

1890-1892

'Εθνικὸν 'Αρχαιολογικὸν Μουσεῖον.

Α. Πρόδομος.

Β. Αἴθουσα ἔργων προελληνικῶν χρόνων (α ἴ θ ο υ σ α Μυκηναία).

β. Δωμάτιον ἔργων προελληνικῶν χρόνων.

β' Δωμάτιον διαφόρων ἔργων προελληνικῆς καὶ αἰγυπτιακῆς τέχνης.

Γ. Αἴθουσα ἔργων αἰγυπτιακῆς τέχνης (α ἴ θ ο υ σ α α ἰ γ υ π τ ι α κ ὴ 'Ιωάννου Δημητρίου τοῦ ἐκ Λήμνου).

γ. Δωμάτιον αἰγυπτιακῶν ἔργων, αἰγυπτιακῆς τε καὶ ἀλεξανδρινῆς τέχνης (δ ω μ ά τ ι ο ν 'Ι ω ά ν ν ο υ Δ η μ η τ ρ ί ο υ).

Δ. Αἴθουσα ἔργων ἀρχαϊκῆς καὶ ἀρχαϊζούσης τέχνης (ἀ ρ χ α ϊ κ ὴ α ἴ θ ο υ σ α).

δ. Δωμάτιον ἔργων ἀρχαϊκῆς καὶ ἀρχαϊζούσης τέχνης.

Ε. Πρώτη αἴθουσα ἔργων ἀκμαζούσης τέχνης (α ἴ θ ο υ σ α 'Α θ η ν ᾶ ς).

ε. Δωμάτιον ἔργων ἀκμαζούσης τέχνης.

Ζ. Δευτέρα αἴθουσα ἔργων ἀκμαζούσης τέχνης (α ἴ θ ο υ σ α 'Ε ρ μ ο ῦ).

Η. Πρώτη αἴθουσα ἔργων ἀλεξανδρινῶν καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων (αἴθουσα Θέμιδος).

Θ. Δευτέρα αἴθουσα ἔργων ἀλεξανδρινῶν καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων (αἴθουσα Ποσειδῶνος).

Ι. Τρίτη αἴθουσα ἔργων ἀλεξανδρινῶν καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων (αἴθουσα κοσμητῶν).

ι, ι′, ι″, ι‴. Δωμάτια ἔργων ἀλεξανδρινῶν καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων.

Κ. Πρώτη μεγάλη αἴθουσα ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων.

Λ Δευτέρα αἴθουσα ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων.

Μ. Τρίτη αἴθουσα ἐπιτυμβίων ἀναγλύγων.

Ν. Τετάρτη αἴθουσα ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων (αἴθουσα ἐπιτυμβίων ἀγγείων).

ν. Δωμάτιον ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων.

Ξ. Πέμπτη αἴθουσα ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων (αἴθουσα σαρκοφάγων)

Ο. Αἴθουσα ρωμαϊκῶν ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων.

Π. Αἴθουσα ἀναθηματικῶν ἀναγλύφων.

π. Δωμάτιον ἀναθηματικῶν καὶ διαφόρων ἀναγλύφων.

Ρ. Αἴθουσα ἀναγλύφων καὶ διαφόρων ἔργων.

Σ. Πρώτη αἴθουσα ἔργων καταπτώσεως τῆς τέχνης (αἴθουσα βυζαντινή).

Σ′ Δευτέρα αἴθουσα βυζαντινή.

Τ. Υ. Φ. Αἴθουσαι ἀγγείων (Ἀγγειοθήκη).

υ, υ′ Δωμάτια ἀγγείων.

Χ. Ψ. Αἴθουσαι πηλίνων εἰδωλίων (Πηλινοθήκη).

Ω. Αἴθουσα χαλκῶν (Χαλκοθήκη).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ μνημονευόμενα κυριώτερα συγγράμματα καὶ χειρόγραφοι κατάλογοι, τὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντετμημένως δεδηλωμένα, εἶνε τὰ ἑξῆς:

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας: Χειρόγραφον βιβλίον τηρούμενον ὑπὸ τῆς Γεν. Ἐφορείας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1885, ἐν ᾧ καταγράφονται τὰ εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον ἑκάστοτε εἰσαγόμενα ἀρχαῖα.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας: Χειρόγραφον βιβλίον τηρούμενον ὑπὸ τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας, ἐν ᾧ καταγράφονται τὰ ὑπ' αὐτῆς προσκτώμενα ἀρχαῖα.

Πιττάκης: Κατάλογος τῶν ἐπὶ τῆς ἐφορείας τοῦ Πιττάκη ὑπαρχόντων ἀρχαίων ἐν τῷ Θησείῳ, ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ ἐν τοῖς Προπυλαίοις. Χειρόγραφον τοῦ Πιττάκη κείμενον ἐν τῷ ἀρχείῳ τῆς Γεν. Ἐφορείας τῶν ἀρχαιοτήτων.

Καμπάνης: Καταγραφὴ τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ Αἰγίνης ἀρχαίων ὑπὸ Λεοντίου Καμπάνη. Χειρόγραφον σωζόμενον ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Γεν. Ἐφορείας τῶν ἀρχαιοτήτων, δημοσιευόμενον ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρας Καταλόγῳ ἐν σ. 11 κ. ἑ.

Δελτίον: Ἀρχαιολογικὸν Δελτίον ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα ὑπὸ τοῦ Γεν. Ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων Π. Καββαδία 1885 κ. ἑ.

Ἀρχ. Ἐφημερίς: Ἐφημερὶς Ἀρχαιολογικὴ ἐκδιδομένη ὑπὸ τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας 1837 — 1860. 1862 — 1874. 1883 κ. ἑ.

Ἀθήναιον : Ἀθήναιον, σύγγραμμα περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐπιμελείᾳ Εὐθ. Καστόρχη καὶ Στ. Κουμανούδη. Ἀθήνησι 1872 — 1882.

Annali, Monumenti, Bulletino del Instituto di correspondenza archeologica. Roma 1829 — 1885.

Arch. Ztng : Archäologische Zeitung. Berlin 1843 — 1885.

Brunn-Bruckmann: Denkmäler griechischer und römischer Skulptur. München 1887 κ. ἑ.

Bull. de corr. hellénique: Bulletin de correspondance hellenique publié par l'école française d'Athènes. Athènes 1877 — 1891.

Cavvadias: Fouilles d'Épidaure, τόμ. I. (ὑπὸ τὰ πιεστήρια).

C. I. A.: Corpus Inscriptionum Atticarum. Berlin 1873 κ. ἑ

C. I. G.: Corpus Inscriptionum Graecarum. 1825. κ. ἑ.

Conze: Die Attischen Grabreliefs. 1890 κ. ἑ.

Antike Denkmäler des arch. Instituts. 1886 κ. ἑ.

Friederichs-Wolters: Bausteine zur Geschichte der griechischen Plastik. Berlin 1885.

Gazette archéologique. Paris 1875 κ. ἑ.

Heydemann: Die antiken Marmor-Bildwerke in der sog. Stoa des Hadrian, dem Windethurm des Andronikos, dem Wärterhäuschen auf der Akropolis und der Ephorie im Cultusministerium. 1874.

Jahrbuch des arch. Instituts. Berlin 1886 κ. ἑ.

Journal of Hellenic studies. London 1880 κ. ἑ.

Kaibel: Epigrammata graeca ex lapidibus conlecta 1878.

Kekulé: Die antiken Bildwerke im Theseion zu Athen. 1869.

Le Bas-Reinach: Voyage archéologique en Grèce et en Asie mineure (III. Monuments figurés). Ἔκδοσις S. Reinach. Paris 1888.

Lepsius : Griechische Marmorstudien. (Phil. - hist. Abh. nicht zur Akad. gehör. Gelehrter. 1891).

Mittheilungen: Mittheilungen des Kais. Deutsch. archäologischen Instituts: Athenische Abtheilung. Athen, 1876 κ. ἑ.

Müller - Schöll: Archæologische Mittheilungen aus Griechenland, nach C. O. Müllers hinterlassenen Papieren herausgegeben von A. Schöll. 1843.

Newton : Antiquities at Athens (Transactions of the Royal Society of Litterature, N. S. 5, 17)

Pervanoglu : Die Grabsteine der alten Griechen. Leipzig 1863.

Rangabé : Antiquités helléniques. Athènes, 1842. 1855.

Roehl : Inscriptiones græcæ antiquissimæ. Berlin 1883.

Revue arch. : Revue archéologique. Paris 1844 κ. ἑ.

Ross : Archäologische Aufsätze. Leipsig 1855 — 1861.

Saulcy : Les Musées d'Athènes (Rev. arch. 1845).

Sybel : Katalog der Sculpturen zu Athen v. L. v. Sybel. Marburg 1881.

Schöne R. : Griechische Reliefs aus Athen. Sammlungen. Leipzig 1872.

Wieseler : Archæologischer Bericht über seine Reise nach Griechenland. Abhandl. d. Götting. Ges. der Wiss. XIX, 1874.

☞ Πᾶν ἀρχαῖον εἰσαγόμενον εἰς τὸ Μουσεῖον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀνὰ χεῖρας Καταλόγου θέλει λαμβάνει αὔξοντα ἀριθμὸν ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ μείζονος ἀριθμοῦ τοῦ Καταλόγου τούτου, ὥστε οἱ τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἀρχαίων ἀριθμοὶ εἶνε μόνιμοι, δὲν θὰ μεταβάλλωνται δηλ. ἐν τῷ μέλλοντι.

ΓΛΥΠΤΑ
ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Γλυπτὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου» δημοσιεύω περιγραφικὸν κατάλογον πάντων τῶν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Ἀρχαιολογικῷ Μουσείῳ λιθίνων ἔργων τῆς Γλυπτικῆς.

Τοῦ καταλόγου τούτου νομίζω ἀναγκαῖον νὰ προτάξω ἱστορικά τινα περὶ τῆς ἱδρύσεως τῆς Συλλογῆς ταύτης τῶν γλυπτῶν, τῆς σπουδαιοτάτης τῶν Συλλογῶν τοῦ ἡμετέρου Μουσείου.

Ὑπὸ τὴν ἐφορείαν τοῦ Α. Μουστοξύδου ἱδρύθη ἐν Αἰγίνῃ κατὰ Μάρτιον τοῦ ἔτους 1829 τὸ πρῶτον ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον. Ἐκεῖ συνήγοντο ἔκτοτε πανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος, ἰδίως ἐκ τῶν νήσων, τὰ τῇδε κἀκεῖσε διεσπαρμένα ἀρχαῖα, τὰ ἑκάστοτε εὑρισκόμενα καὶ τὰ ὑπὸ φιλαρχαίων πολιτῶν εἰς τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἑλλάδος Μουσεῖον δωρούμενα. Τὴν ἐπιμέλειαν δὲ τοῦ Μουσείου τούτου εἶχεν ὁ ἀρχιμανδρίτης Λεόντιος Καμπάνης, ὅστις καὶ συ-

νέταξε κατάλογον τῶν μέχρι Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1832 εἰς αὐτὸ εἰσαχθέντων ἀρχαίων· μέχρι δηλ. τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τόν τε ἔφορον, τὸν καὶ πρόεδρον καλούμενον, Μουστοξύδην καὶ τὸν γενικὸν ἐπιστάτην Καμπάνην ἀντικατέστησεν ὡς ἐπιστάτης τοῦ Μουσείου ὁ Α. Ἰατρίδης, εἰς ὃν παρέδωκε τὸ Μουσεῖον ὁ Καμπάνης διὰ πρωτοκόλλου.

Τὸ ἐν Αἰγίνῃ Μουσεῖον ἔπαυσεν ὂν κεντρικὸν τῆς Ἑλλάδος Μουσεῖον κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1834, ὅτε τὸν ἐν Ναυπλίῳ γενικὸν ἔφορον τῶν ἀρχαιοτήτων Α. Βαϊσενβοῦργ ἀντικατέστησεν ὁ τέως ἔφορος τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἀρχαιοτήτων Λουδοβῖκος Ῥόςς, οὗ ἕδρα ὡρίσθησαν αἱ Ἀθῆναι. Συγχρόνως ὁ Ἰατρίδης διωρίσθη συνεργάτης τοῦ Ῥὸςς καὶ διαταχθεὶς ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἔκλεισε τὸ ἐν Αἰγίνῃ Μουσεῖον καί, παραδοὺς τὰς κλεῖδας τῷ διευθυντῇ τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς, ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας. Τί περιεῖχε τότε τὸ Μουσεῖον τοῦτο, δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς· ὁ Ἰατρίδης συνέταξε κατάλογον ἐν διπλῷ καὶ κατ' αὐτὸν παρέδωκε τὸ Μουσεῖον τῷ διευθυντῇ τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς, ἀλλ' ὁ κατάλογος οὗτος δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Γενικῆς Ἐφορείας οὔτε ἐν τοῖς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Ἐν τῷ ἀρχείῳ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας σώζεται μόνον ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς κατάλογος τοῦ Καμπάνη, ἐν ᾧ ἀναγράφονται, ὡς ἐλέχθη, τὰ μέχρι Ἰουλίου 1832 ὑπάρχοντα ἐν τῷ Μουσείῳ ἀρχαῖα. Καὶ δὲν εἶνε μὲν ὁ κατάλογος οὗτος ἀρκούντως περιγραφικὸς οὐδ' εἶνε συντεταγμένος μετ' ἐπιστημονικῆς τινος ἀκριβείας καὶ γνώσεως τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὁ τόπος καὶ ὁ τρόπος τῆς προελεύσεως τῶν ἀρχαίων εἶνε δεδηλωμένος ἐν αὐτῷ μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας· τοῦτο δὲ τὸ προσὸν καθίστησιν αὐτὸν ἄξιον λόγου, ἀναγκαιότατον ἐφόδιον παντὶ θέλοντι νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ τῆς προελεύσεως τῶν τότε ἐν τῷ ἐν Αἰγίνῃ Μουσείῳ ὑπαρχόντων ἀρχαίων ἔργων. Τοῦ

λόγου τούτου ἕνεκα δὲν νομίζω ἄσκοπον τὴν ἐνταῦθα, ἐν ὑποσημειώσει, δημοσίευσιν αὐτοῦ ([1])

Ἀφ' οὗ δὲ αἱ Ἀθῆναι ἐγένοντο ἕδρα τῆς Γενικῆς Ἐφορείας, ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἥτις ἔμελλε νὰ γείνῃ καὶ πρω-

---

([1]) ***Καταγραφὴ τῶν ὅσων ἀναγλύφων καὶ μαρμάρων ἔρχονται εἰς τὸ Μουσεῖον ἐπὶ προεδρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου Κυρ. Μουστοξύδι.***

1 — 21. Ἅπαντα ἐκ τῆς Αἰγίνης. — 1. κεφαλὴ ἑνὸς ἀγάλματος γυναικός.—2. Βωμὸς μεγάλος ἔχων ἐπιγραφήν: «Χαρίκλεια Ἀριστοκλείδου Φοίνισα» κτλ. — 3. Μέρος ἀναγλύφου διεσπαρμένου μὲ ἐπιγραφήν: «Πόπλιος Οὐΐρος»: — 4. Μέρος πέτρας μὲ ἐπιγραφήν: Δάμο: — 5. Μέρος πέτρας μεγαλειτέρας, ἐχούσης ἐπιγραφήν. — 6. Μέρος πέτρας μικρᾶς ἐπιγεγραμμένη: Χρῖστος: — 7· Μάρμαρον μὲ ἐπιγραφὴν τρίστοιχον. — 8. Ἕτερον μὲ ἐπιγραφὴν δίστοιχον. — 9. Μάρμαρον εἶδος κολώνας, μὲ βάσιν καὶ ἐπιγραφήν: «Κηφ. Γολ.». — 10. Μάρμαρον ἔχον πρόσωπον λέοντος. — 11. Μικρὰ βάσις. — 12. Ἑτέρα βάσις διὰ τὸ ἄνωθεν μέρος. — 13. Μάρμαρον ἔχον σταυρόν. — 14. Τεμάχιον ἑνὸς ἀναγλύφου. — 15. Πέτρα μικρὰ καλουμένη ἀντικητά: ἔχουσα γλυμμένον ἓν κυνίδιον. — 16. Χελώνη ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ὁποίας εἶνε γλυμμένοι δύο μικροὶ λέοντες. — 17. Μάρμαρον ἔχον ἐπιγραφὴν οὕτως ἄρχουσαν: «Ἡ Βουλὴ καὶ ὁ Δῆμος» κτλ.—18. Ἑτέρα βάσις γλυμμένη πέριξ.—19. Ἀνάγλυφον κρατοῦν μὲ τὴν δεξιὰν τὴν κεφαλὴν ἑνὸς παιδίου, ἔχον ὄπισθεν αὐτοῦ καὶ κύνα τινά.—20. Ἀνάγλυφον μιᾶς δίφρου ἑλκομένης ἐκ τεσσάρων ἵππων, ἐχούσης ἐπ' αὐτῆς τὸν διφρηλάτην. — 21. Ἀνάγλυφον μικρὸν μιᾶς γυναικὸς καθημένης, ἡ κεφαλὴ ἧς διέφθαρται.

22 — 24. Αὐτὰ ἦλθον ἐκ Μυκώνου· εἶνε ἐκ τῆς Δήλου. — 22. Ἄγαλμα χωρὶς κεφαλὴν χεῖρας καὶ πόδας.—23. Ἄγαλμα γυναικὸς καθημένης. — 24. Ἄγαλμα ἀνδρὸς ἀτελές. Αἱ κεφαλαὶ τῶν δύο ἀγαλμάτων προευρίσκοντο ἐδῶ· ὅθεν καὶ ἐπετέθησαν.

25—32. Ἦλθον ἐκ τῆς νήσου Σαλαμῖνος. — 25. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν: Διονύσιος Ἀπολλωνίου Σαλαμίνιος. — 26. Ἀνά-

τεύουσα τοῦ κράτους, ἀπεφασίσθη νὰ ἱδρυθῇ καὶ τὸ Κεντρικὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον. Κατάλληλον δὲ πρὸς τοῦτο οἰκοδόμημα ἐξελέγη καὶ διὰ Β. διατάγματος ἀπὸ

γλυφον χωρὶς ἐπιγραφήν, ἔχον ἄνωθεν γλύμματα ἀρχιτεκτονικῆς.— 27. Ἡ μυθολογουμένη Σφίγξ. — 28. Μάρμαρον λευκόν, ἔχον ψήφισμα. — 29. Ἕτερον μολυβδόχρωον, ἔχον ἤτοι ψήφισμα ἢ ἄλλην ὑπόθεσιν. — 30. Τρεῖς κολώνας παλαιάς, μὲ ἐπιγραφάς. — 31. Ἀνάγλυφον χωρὶς κεφαλήν· δὲν ἔχει ἐπιγραφήν. — 32. Τεμάχιον μικρὸν μαρμάρου λευκοῦ ἔχον τόρνισμα.

33 — 35. Ἦλθον ἐκ τῆς νήσου θερμίων. — 33. Ἄγαλμα χωρὶς κεφαλήν, καὶ χεῖρας, καὶ εἰς πολλὰ μέρη τοῦ σώματος βεβλαμμένον. — 34. Ἀνάγλυφον παρασταῖνον ναυάγιον, πολλὰ ἐκ τῆς παλαιότητος διεφθαρμένον. — 35. Τμῆμα ἀγάλματος μικροῦ, χωρὶς χεῖρας καὶ πόδας.

36 — 37. Ἐκ τῆς μονῆς Φανερωμένης τῆς Σαλαμῖνος. — 36. Μάρμαρον λευκόν, εἰς εἶδος βάσεως γεγραμμένον ἅπαν τὸ πρόσωπον μεγάλοις γράμμασι. — 37. Κεφαλὴ παλαιοῦ ἀγάλματος. Εἶνε τῆς Ἐλευσῖνος.

38—46. Ἦλθον ἐκ Μεγάρων. — 38. Μέρος ἀναγλύφου μὲ δύο κεφαλάς.—39. Μάρμαρον μολυβδόχρωον, εἶδος κιβωτίου, μὲ ψήφισμα Φλαβίαν κλπ. — 40. Βάσιν μαρμάρου κυκλοτερῆ. — 41. Μάρμαρον λευκόν, τετμημένον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους παχύ, μὲ ἐπιγραφήν.—42. Ἀνάγλυφον χωρὶς ὑπογραφήν. — 43. Πέντε τεμάχια πέτρας μελανῆς τετμημένα ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μὲ ἐπιγραφάς. — 44. Μάρμαρον λευκὸν μὲ ἐπιγραφήν, ἔργον καὶ τοῦτο.— 45. Τεμάχιον λευκοῦ μαρμάρου, μὲ ἐπιγραφάς. — 46. Ποιμὴν φέρων ἐπ' ὤμων τὸν ἄρνα. Δῶρον τοῦ κ. Γλαράκη.

47 — 56. Ἐκ τῆς Αἰγίνης. — 47. Ἀγγεῖον ἐκ μαρμάρου δι' ἁγιασμόν, μὲ σκέπασμα καὶ μὲ σταυρούς. — 48. Βάσιν κολώνης, ἐκ μαρμάρου γλυμμένης. — 49. Ἑτέρα ἄγλυφος. — 50. Μάρμαρον εἰς εἶδος κουτίου.—51. Μάρμαρον λευκὸν εἰς εἶδος τέμπλου.— 52. Πέτρα κωνοειδὴς στρυφογλυμμένη. — 53. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων, ἐλειπὲς κάτωθεν· ἔχει ἐπιγραφήν. — 54. Πέτρα μικρὰ

13 Νοεμβρίου 1834 ὡρίσθη τὸ εἰς χριστιανικὴν ἐκκλησίαν μεταβεβλημένον τότε Θησεῖον.

Εἰς τὸ Θησεῖον θὰ συνήγοντο καὶ κατετίθεντο ἀρχαῖα μετὰ τὴν 6 Φεβρουαρίου 1835, διότι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξε-

---

μελανόχρωος, γεγραμμένη. — 55. Μάρμαρον λευκὸν εἰς εἶδος κατόπτρου. — 56. Βάσις ἐκ μαρμάρου παραλληλόγραμμος γλυμμένη.

57 — 65. Ἦλθον τὰ ἑξῆς· ἐκ τῆς νήσου Δήλου. — 57. Ἀνάγλυφον τριπρόσωπον μεθ' ἑνὸς μικροῦ παιδίου ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ὁποίου διεφθάρη. — 58. Ἀνάγλυφον ὁλοκλήρου οἰκογενείας, ἡ μήτηρ ἧς θηλάζει τὸ βρέφος· ἔχει ἐπιγραφήν. — 59. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν λέγουσαν, Κόϊντος· εὑρισκομένου εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἀνδρός, παρακάθηται ἡ τούτου σύζυγος. — 60 Ἀνάγλυφον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου χωρὶς ἐπιγραφήν. — 61. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων· ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ὁποίου διεφθάρη.—62. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων μετὰ . . . . . παιδίων, ἔχει ἐπιγραφήν. — 63. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἔχον ἡμίσειαν ἐπιγραφήν. — 64. Τεμάχιον ἀναγλύφου χωρὶς ἐπιγραφήν. — 65. Τεμάχιον ἀναγλύφου μὲ ἐπιγραφὴν λέγουσαν: Ἀλέξανδρος Νικολάου. Ἀλέξας Ἀλεξάνδρου. Σύριοι χρηστοὶ χαίρετε.

66 — 68. Ἦλθον τὰ ἑξῆς τρία· ἀπὸ τὴν Ἑρμιόνην. — 66. Σῶμα ἀγάλματος μικροῦ εὐτελοῦς ἐργασίας· χωρὶς κεφαλήν, χεῖρας καὶ πόδας· ἔχει ἐπ' ὤμων μίαν χεῖρα ξένην. — 67. Σῶμα γυναικὸς μικροῦ ἀγάλματος, εὐτελοῦς ἐργασίας, χωρὶς κεφαλήν, χεῖρας καὶ πόδας· οὔτε ἔχει μηρούς· ἔχει δὲ ἐν τοῖς ὄπισθεν καὶ τοῦτο μίαν χεῖρα. — 68. Ἀνάγλυφον σῶον, ἀλλὰ τεθλασμένον ἔχον πλησίον τῶν ποδῶν ἐν τοῖς δεξιοῖς μικρὸν ἀνάγλυφον· ἐν δὲ τοῖς ἀριστεροῖς μίαν κεφαλὴν ἐπί τινος κολώνης.

69 — 70. Ἦλθον ἐκ Μεγάρων. — 69. Βωμὸς μεγάλος παραλληλόγραμμος ἐκ μαρμάρου λευκοῦ καταγεγραμμένος ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς. — 70. Πέτρα μεγάλη μακρά, ἔχουσα ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς γράμματα.

71 — 75. Εἶνε τῆς Αἰγίνης. — 71. Τεμάχιον μαρμάρου λευκοῦ, μὲ ἐπιγραφὴν λέγουσαν, Σιβοίτης Δαιμένου χαῖρε. — 72. Μάρμαρον μακρύ, ἄνωθεν σκαλισμένον μὲ ἐπιγραφὴν λέγουσαν: Τι-

δόθη ἀπόφασις τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἥτις, προκειμένου νὰ μεταβληθῇ ὁ ναὸς οὗτος εἰς Μουσεῖον, διέτασσε νὰ ἀρθῇ ἐξ αὐτοῦ ἡ ἁγία Τράπεζα καὶ «πᾶν ἄλλο εὑρισκόμενον ὡς σημεῖον ἐκκλησίας». Κατετέθησαν δ' ἐν αὐτῷ τὸ πρῶτον

μάριε Ταα̲ρηνία χαῖρε. — 73. Τεμάχιον μαρμάρου μὲ ἐπιγραφήν, Κέρδων Ἀλεξάνδρου χαῖρε. — 74. Τεμάχιον μαρμάρου μὲ ἐπιγραφὴν Θώφιλος κλπ. — 75. Πλάκα ἀπὸ πωρὶ ἔχουσαν ἐπιγραφὴν τὴν ἑξῆς: « Ἀπάτη Ἐπικτήσιδος ἐτῶν π. ».

76 — 79. Ἦλθον καὶ τὰ τέσσαρα ἐκ τῆς νήσου Πάρου. — 76. Τμῆμα μαρμάρου μικρὸν μὲ ἐπιγραφήν: Παριὰ̲ς Μαῖα χρηστὴ χαῖρε. — 77. Μάρμαρον εἰς εἶδος παραλληλογράμμου ἔχον δύο στεφάνους ὁ δὲ καθεὶς ἔχει ἐπιγραφήν· ἡ μία ἐπιγραφή:

Ὁ Δῆμος στρατηγήσαντα·

ἡ ἄλλη

Ὁ Δῆμος πολίτας λυτρωσάμενον.

78. Μάρμαρον τετράγωνον ἀνάγλυφον ἔχον κάτωθεν στέφανον χωρὶς ἐπιγραφήν. — 79. Ἀνάγλυφον τὸ ἥμισυ· τὸ δὲ λοιπὸν ἥμισυ μὲ ἐπιγραφὰς οὕτω

Σωχαρμον παραγ. . . . . . .
ἐπικεαις φθιμένο . . . .
εἰ γὰρ και παῦρας· ἔτη . . . . .
ἀξιαι ας . . . .
. . . .

80. Ἀνάγλυφον μικρὸν γυναικός . . . καθημένης, χωρὶς κεφαλήν, χεῖρας καὶ πόδας, ἐχούσης ἐπὶ τῶν γονάτων μικρὸν κυνίδιον. Εὑρέθη εἰς Αἴγιναν τὴν 12 Ἰουνίου 1830· εἰς τὰ θεμέλια τοῦ νέου κεντρικοῦ.

81. Ἀνάγλυφον βεβλαμμένον, χωρὶς κεφαλήν· ἔχον ἐπιγραφὴν Δαμάτριος Δαματρίου. Ἔφερεν αὐτὸ κατὰ τὴν 22 Ἰουλίου ὁ Γεώργιος Στριφτόμπολας ὑπότροφος τῆς κυβερνήσεως.

82. Ἀνάγλυφον ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, ἔχον τρία πρόσωπα πάντα διεφθαρμένα κάτωθεν ἐν τοῖς δεξιοῖς, ἕνα λέοντα ἢ κύνα. Ἔφερεν αὐτὸ ὁ Πρόεδρος ἐξ Αἰγίνης· τὴν 4 Αὐγούστου.

τὰ πολλαχοῦ τῆς πόλεως διεσπαρμένα ἀρχαῖα καὶ ἄλλα τινὰ γλυπτὰ καὶ ἀρχιτεκτονικά, ἃ ὁ Πιττάκης ἐν ἔτει 1833, ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ διεσπαρμένα, εἶχεν ἤδη περισυναγάγει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Μεγάλης Παναγίας. Τὰ

---

83 — 84. Ἦλθον τὴν 16 Αὐγούστου 1830 ἀγορασθέντα παρὰ τῆς Α. ἐκλαμπρότητος τοῦ Προέδρου. — 83. Συνθλασμένων ἀνάγλυφον δύο σωμάτων, ἐχόντων ἐπιγραφὰς Ἀσιατικὸς Νεικήφα· καὶ ἄλλη. — 84. Ἀνάγλυφον σῶον δύο σωμάτων ἐχόντων τὰς ἑξῆς ἐπιγραφὰς

Ἀφθόνητος Σωτηρίωνος.
Σωτηρὶς Φιλουμένης.

ἔχον κάτωθεν ἕνα ἡμίονον.

85. Ὀνύχιον ἑνὸς λεονταρίου μεγάλου. Ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὸ μουσεῖον τὴν 24 Αὐγούστου 1830 ὁ ἀρχι: Λεόντιος· εἶνε τῆς Αἰγίνης.

86 — 87. Ἦλθον τὴν 26 Αὐγούστου 1830: ἄγνωστος. — 86. Κεφαλὴ ἀγάλματος λίαν διεφθαρμένη. — 87. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων κακίστης ἐργασίας· ἐχόντων ἐν τῷ μέσῳ παιδίον μικρόν.

88 — 90. Ἦλθον ἐκ τῆς Σαλαμῖνος τὴν 30 Αὐγούστου τοῦ 1830. — 88. Ἀνάγλυφον κωνοειδὲς τριῶν προσώπων· ἡ κυρία κάθηται εἰς τὸν θρόνον· ὁ ἀπέναντι αὐτῆς ἀνήρ, κρατεῖ τὴν χεῖρα αὐτῆς. Ἐπιγραφὴ «*Ἀριστοκλῆς Γοργὼ Ἀριστονίκη*». — 89. Κολώνη μὲ ἐπιγραφὰς λεγούσας:

«*Φίλινος Διοφάντου Πειραιεὺς*
γόνου δὲ Ἀριστομένου».

90. Κολώνη μὲ ἐπιγραφήν: *Ἐπικράτης Ἐπικράτου Πειραιεύς:*

91 — 94. Ἦλθον ἀπὸ τὴν Σύραν τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1830. Εἶνε τῆς Πάρου. — 91. Ἀνάγλυφον καθαροῦ καὶ παχέος μαρμάρου, χωρὶς ἐπιγραφήν. — 92. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων ἐσθιόντων μεθ' ἑνὸς βρέφους, ἔχον ἐπιγραφήν: *Ἑρμογένης*. — 93. Τμῆμα μαρμάρου λευκοῦ παχέος μὲ ἐπιγραφάς. — 94. Μάρμαρον λευκὸν μεγάλον ἔχον κοιλώματα εἰς τὰ ἄκρα, ἔχει ἐπιγραφὴν ἐλλειπῆ.

95—96. Εἶνε Ἀθηναϊκά. Ἐπρόσφεραν αὐτὰ οἱ Εὐγενεῖς Ῥῶσσοι τοῦ Δικρώτου· τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1830.—95. Τμῆμα ἀγάλ-

ἐν τῇ Ἀκροπόλει δὲ εὑρισκόμενα ἀρχαῖα ἔμενον ἐντὸς αὐτῆς, τὰ μὲν ἐν ὑπαίθρῳ, τὰ δὲ ἐν τοῖς ἐν αὐτῇ οἰκήμασι, ἰδίως ἐν τῷ τζαμίῳ τῷ ἐν τῷ Παρθενῶνι, ἐν τῇ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἐρεχθείου θολωτῇ πυριτιδαποθήκῃ καὶ ἔν τινι

ματος γυναικός, δηλουμένης ἐκ τῆς ὀσφύος αὐτῆς.—96. Ἀνάγλυφον πτερωτόν, ἔχον κάτωθεν στύλον.

97 — 98. Τὴν 3 Ὀκτωβρίου 1830 ἦλθον ἐκ Μεγάρων καὶ εἷς λύχνος μετ' αὐτῶν. — 97. Ἄγαλμα γυναικὸς ἐχούσης τὰ στέρνα, μαστούς, μέρος τῆς κοιλίας καὶ τοὺς βραχίονας. — 98. Παλάμη χειρὸς ἐχούσης τὸν ἀντίχειρα βεβλαμμένον καὶ δύο δακτύλους φέροντας τί.

99 — 101. Ἦλθον ἐκ τῆς νήσου Πάρου τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1830· δι' ἐπιμελείας τῆς Α. Ἐκλαμπρότητος τοῦ Προέδρου.—99. Ἀνάγλυφον τριῶν προσώπων ἐχόντων ἐπιγραφὴν τὴν ἑξῆς:

Ὡρότυχος Ζωσίμου
Νείκη Δωρίδος.

100. Βάσις ἀναγλύφου ἢ ἀγάλματος, ἔχουσα τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν :

« *Εὐπορία Θεαγένου Χρηστὴ Χαῖρε* ».

101. Ἑτέρα βάσις ἔχουσα τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν :

« *Διονυσόδωρος Ἀριστέου* ».

102 — 104. Ἦλθον κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς Α. Ἐκλαμπρότητος τοῦ Προέδρου ἐκ Μακεδονίας τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1830. Εἶνε μαζὺ καὶ εἷς λύχνος. — 102. Πρόσωπον μικρὸν τεθνηκὸς εἰς λεπτὸν μάρμαρον, ἔχον τὸ ἓν ὠτίον. — 103. Τμῆμα λεπτοῦ μαρμάρου γεγραμμένου ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. — 104. Τμῆμα σμικρότατον λεπτοῦ μαρμάρου γεγραμμένον καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους.

105 — 108. Ἦλθον ἀπὸ τὴν Κόρινθον τὴν 13 Ὀκτωβρίου 1830. — 105. Ἀνάγλυφον σῶζον τοὺς δύο μόνον πόδας. — 106. Ἀνάγλυφον σῶζον καὶ αὐτὸ τοὺς δύο πόδας χιαστούς.—107. Ἀνάγλυφον σῶζον μόνον τὸν ἕνα πόδα, χωρὶς ταρσόν.—108. Τμῆμα μαρμάρου γλυμμένον ὡς χαίτη λέοντος.

109—112. Ἦλθον τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1830· ἐκ Ναυπάκτου. — 109. Ἄγαλμα μεγαλόσωμον ἐκ τῶν ὤμων ἄχρι τῶν μηρῶν. —

παρὰ ταύτην τουρκικῷ οἰκίσκῳ. Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον τὸν Ῥὸςς ἀντικατέστησεν ὁ Πιττάκης ἐν τῇ Γενικῇ Ἐφορείᾳ (2 Ὀκτωβρίου 1836), τὸ Θησεῖον ἦτο πλῆρες ἀρχαίων, ὥστε ὁ Πιττάκης ἀπὸ τῆς 4 Νοεμβρίου 1836 κατέθετεν

---

110 καὶ 111. Ἄγαλμα γυναικὸς χωρὶς κεφαλὴν εἰς δύο τετμημένον. — 112. Πέτρα παχεῖα παραλληλόγραμμος μολυβδόχρωος ἔχουσα ἐπιγραφὴν τὴν ἑξῆς: «*Αὐτοκράτωρ* . . . . . Τὸ 110 καὶ 111 εἶνε ἓν σῶμα γυναικός, ἥτις διαλαμβάνεται εἰς τὸν 111 ἀριθμόν.

113 — 114. Ἦλθον τὴν 23 Ὀκτωβρίου 1830. — 113. Βάσις χαμηλὴ ἐκ μαρμάρου λευκοῦ ἔχουσα τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν: » *Σωκράτης Ἀντιγόνου· καὶ Νίκη Ἀλεξάνδρου ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ Θεοτέλους* . . . . . . — 114. Βάσις χαμηλὴ ἐκ μαρμάρου λευκοῦ ἔχουσα τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν:

» *Δάμας*
» *Βερενίκης*
» *Σιδώνιος.*
» *Χρηστὲ χαῖρε.*

115 — 122. Τμῆμα μαρμάρου μικροῦ, μὲ ἐπιγραφήν:

» *Ἐπὶ ἄρχοντος Στρα* . . . .
» *Καλλικράτους.* . . . .

116. Μάρμαρον λευκὸν ἔχον ἄνωθεν δύο κυκλοτερῆ σκαλίσματα μὲ ἐπιγραφάς:

» *Ἐπιγένης Διαίτου Ξυπαταίων*
» *Ἥγιππος Ἐπιγένους Ξυπαταίων*
» *Ῥατονικήππου Ξυπαταίονος.*

117. Τμῆμα μαρμάρου τὸ κάτωθεν ἑνὸς ἀναγλύφου μὲ ἐπιγραφάς:

» *Ἐκφάνης*
» *Ἐπιγένους*
» *Εὐωνύμου.*

118. Κολώνη μικρὰ ἔχουσα ἐπιγραφήν: » *Μενεκράτης.* — 119. Τμῆμα μιᾶς κολώνης ἔχον τινὰ ψηφία γράμματα. — 120. Τμῆμα μαρμάρου λευκοῦ μὲ ἐπιγραφήν:

» *Φιλοκράτης Ἥρως.*

ἀρχαῖα καὶ ἐν τῇ καλουμένῃ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ. Τότε δὲ ἐξεδόθη, τῇ 24 Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὑπουργικὴ ἀπόφασις διατάσσουσα τὴν εἰς Ἀθήνας μεταφορὰν τῶν

---

121. Τμῆμα ἀναγλύφου δηλοῦντος τινὰ καθημένην. — 122. Τμῆμα μαρμάρου σῶζον βάσιν κολώνης καὶ ἀναγλύφου.

123 — 124. Ἔπεμψεν αὐτὰ ἡ Α. ἐκλαμπρότης ὁ Πρόεδρος τὴν 2 Νοεμβρίου 1830 ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα. — 123. Κεφαλὴ ἀγάλματος σώα τὸ πρόσωπον, συνθλασμένη τὸ κρανίον. — 124. Τμῆμα μαρμάρου σχῆμα ἔχον ῥομβοειδές, μέ τινα ἀνάγλυφα ἐκ τῶν δύο πλευρῶν.

125. Ἀγαλματάκιον ἕως εἰς τὴν μέσην· χωρὶς κεφαλὴν καὶ χεῖρας· εἶνε τῆς Ἄνδρου.

126 — 133. Ἔφερεν ἡ Α. ἐκλαμπρότης ὁ Πρόεδρος ἐκ τοῦ ταξειδίου τὴν 17 Νοεμβρίου 1830· ὡς καὶ τὸ 125. — 126. Γωνία μαρμάρου ἔχουσα εἰς αὐτὴν Βουκέφαλον· τῆς Ἄνδρου. — 127. Ἀνάγλυφον, οὗτινος τὸ πρόσωπον διέφθαρται, ἔχει ἐπιγραφήν· εἶνε τῆς Σύρας. — 128. Ἀνάγλυφον ἄχρι τῶν κνημίδων, κρατοῦν τι καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην χεῖρα· εἶνε τῆς Σύρας. — 129. Ἀνάγλυφον, οὗτινος τό τε πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρες ἐφθάρησαν ἔχει ἐπιγραφὴν Λατινικὴν καὶ Ἑλληνικὴν λέγουσαν :

» *Λούκιε Ποστόμιε Κλάδε χαῖρε.*

εἶνε τῆς Σύρας. — 130. Τμῆμα μικροῦ μαρμάρου, μέ τινα γράμματα μεγάλα· εἶνε τῆς Σύρας. — 131. Πέτρα μὲ ἐπιγραφήν :

» *ἡ ἑρμα τοῦ Διός.*

ἐκ τῆς Σύρας. — 132. Πέτρα μελανόχρωος μὲ ἐπιγραφὰς πλῆρες. Εἶνε τῆς Τήνου. — 133. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων τὰ ὁποῖα βαστῶνται ἀπὸ τὰς χεῖρας τὰ δὲ πρόσωπα διεφθάρησαν· εἶνε τῆς Ἐλευσῖνος.

134. Τμῆμα μικρὸν μαρμάρου λευκοῦ γλυμμένον ὀλίγον εἰς τὴν ἄκραν. Εἶνε τῆς Δήλου· ἔφερεν αὐτὸ ἡ Α. ἐκλ.

135 — 137. Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ἔπεμψεν αὐτὰ ὁ Πρόεδρος τὴν 27 Νοεμβρίου 1830. — 135. Τμῆμα μικρὸν ἀναγλύφου ἔχον μό-

ἐν τῷ ἐν Αἰγίνῃ Μουσείῳ ἀρχαίων, ἥτις ἐξετελέσθη κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ ἐπιόντος ἔτους 1837.

Ἐξ Αἰγίνης ἐκομίσθησαν εἰς Ἀθήνας 9 κάλαθοι πλήρεις διαφόρων ἀγγείων, ἄλλα τινὰ ἀρχαῖα καὶ 95 ἀγάλ-

---

νον πρόσωπον λεπτὸν καὶ μέρος σώματος. — 136. Τμῆμα μαρμάρου μὲ ἐπιγραφήν: » *ἐπὶ Κ . . .*
ἄνωθεν γλυμμένον ἀρχιτεκτονικῶς. — 137. Τμῆμα ἀναγλύφου ἔχοντος μόνον τοὺς πόδας· κάτωθεν αὐτῶν εἶνε ἓν κυνίδιον.

138. — 139. Ἦλθον ἐκ τῆς νήσου Κέας τὴν 28 Νοεμβρίου· εὗρεν αὐτὰ ὁ Πρόεδρος. — 138. Ἄγαλμα γυναικὸς ἐνδεδυμένης σῶον. — 139. Ψήφισμα ἐπί τινος καθαροῦ μαρμάρου παραλληλογράμμου. — 140. (Διαγεγραμμένον).

141. Παλάμη μικροτάτη χειρός, ἔχουσα τοὺς δακτύλους σώους φέροντάς τι. Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ὁ Πρόεδρος εὗρεν αὐτὴν εἰς τὴν κολώναν τὴν ἔφερεν εἰς τὸ Μουσεῖον.

142 — 143. Εἶνε τῆς Αἰγίνης. Ἀφιέρωσεν αὐτὰ ὁ ἀρχιμ. Λ. Καμπάνης τὴν 12 Δεκεμβρίου. — 142. Μάρμαρον καθαρὸν ἐπιτύμβιον μὲ ἐπιγραφὰς λεγούσας:

» *Δάμω Διογένου χαῖρε.*

» *Ταραντῖνε Ταραντίνου χαῖρε.*

143. Μάρμαρον ἕτερον μὲ ἐπιγραφὴν λέγουσαν:

» *Δυλύπορος Πάτα χαῖρε.*

144. Τμῆμα μαρμάρου λευκοῦ κυκλοτερὲς σχῆμα. Εὑρέθη εἰς τὸ πηγάδιον τοῦ Κεντρικοῦ.

145 — 146. Ἦλθον ἀπὸ ἓν χωρίον τῆς Ἀττικῆς τὴν 15 Δεκεμβρίου 1830. — 145. Κεφαλὴ ἱκανοῦ μεγέθους μὲ ἅπαν τὸν αὐχένα. — 146. Τρία τμήματα ἐκ μαρμάρου· τὸ μὲν ἔχει εἰς τὴν ἄκραν μέρος ποδὸς τοῦ ἐμπροσθινοῦ μέρους τῶν δακτύλων· τὰ λοιπὰ δύο αἱ βάσεις ποδῶν.

147 — 149. Ἦλθον ἀπὸ τὴν Κέαν νῆσον τὴν 16 Δεκεμβρίου 1830. — 147. Μάρμαρον μεσαίας καθαριότητος· γεγραμμένον ἅπαν· ἀλλὰ τῇ πολυκαιρίᾳ ἠφανίσθησαν. — 148. Ἀγαλματάκιον γυναικὸς χωρὶς κεφαλήν, χεῖρας καὶ πόδας. — 149. Ἕτερον ἀγαλ-

ματα καὶ ἀνάγλυφα· ὑπελείφθησαν δ' ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ πρὸς ἵδρυσιν τοπικῆς συλλογῆς καὶ τῷ δημάρχῳ Αἰγιναίων διὰ πρωτοκόλλου παρεδόθησαν (28 Σεπτεμβρίου 1837) τὰ ἥττονος λόγου ἄξια ἀρχαῖα, ἤτοι ἅπαντα τὰ ἐν Αἰγίνῃ εὑρεθέντα, πλὴν δύο ἀναγλύφων, καὶ ἐφθαρμένα

ματάκιον χωρὶς κεφαλὴν χεῖρας καὶ πόδας· καὶ πολὺ διεφθαρμένον τοῦ ἀνωτέρω.

150. Κολώνη μικρὰ ἐκ μαρμάρου μὲ ἐπιγραφὴν διεφθαρμένην. Ἦλθεν ἀπὸ τὴν Σαλαμῖνα τὴν 17 Δεκεμβρίου 1830.

151 — 152. Ἦλθον ἀπὸ τὴν Κρήτην τὴν 28 Δεκεμβρίου 1830 ἐπὶ προεδρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου Ἀνδρέα Μουστοξύδι. Ἐπεστράφησαν εἰς τὸν οἰκοκύρην αὐτῶν. — 151. Ἄγαλμα γυναικὸς γυμνῆς ἕως εἰς τὸν ὀμφαλόν· κρατούσης ἔμπροσθεν μίαν λεκάνην συνθλασμένην· ἐπὶ τῶν τμημάτων αὐτῆς τῆς λεκάνης εὑρίσκονται αἱ χεῖρες αὐτῆς· ἔχει τὴν κεφαλὴν ἀλλὰ τετμημένην. — 152. Ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ εἰς μικρὸν παιδίον· ἔχει τὴν κεφαλὴν ἀλλὰ τετμημένην· ἔχει τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἀλλὰ συντεθλασμένους.

153. Ἐπιτύμβιον μὲ ἐπιγραφήν: *Δάμων Κρής*. Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ἀφιέρωμα τοῦ ἀρχιμ. Λ. Καμπάνη Δεκεμβρίου 19.

154. Μάρμαρον μεγάλον ἔχον εἰς ὅλον τὸ πρόσωπον ψήφισμα μὲ καθαρὰ γράμματα· κάτωθεν δὲ ὡραῖον στέφανον. Ἦλθεν ἀπὸ τὴν Σύραν τὴν 27 Δεκεμβρίου 1830, ἐπὶ προεδρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου Μουστοξύδη.

155 — 164. Ἔπεμψεν αὐτὰ ὁ κύριος Ἰατρίδης τὴν 9 Ἰανουαρίου 1831 (Σαλαμῖνος). — 155. Ἄγαλμα γυναικὸς καθημένης πάντῃ διεφθαρμένον.—156. Ἀνάγλυφον ἔχον τό τε πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας διεφθαρμένα· μὲ ἐπιγραφήν: »*Κλαύδιος Ἀρτεμᾶς*: — 157. Τμῆμα μαρμάρου ἀπὸ γόνυ καὶ κάτω, μέ τινα ἀνάγλυφα διακρινόμενα μόλις. — 158. Ἀνάγλυφον πάντι καὶ αὐτὸ διεφθαρμένον χωρὶς ἐπιγραφήν. — 159. Ἀνάγλυφον τεσσάρων προσώπων, ὀλιγώτερον τοῦ ἀνωτέρου διεφθαρμένον· χωρὶς ἐπιγραφήν. — 160. Τεμάχιον μικροῦ ἀγαλματίου διεφθαρμένου. — 161. Πρόσωπον μικρὸν τετριμμένον. — 162. Τὸ ἄνω μέρος μιᾶς παλάμης μετὰ τεσ-

ἀνάγλυφα προερχόμενα κυρίως ἐκ Δήλου· εἰδικώτερον τὰ ἐν Αἰγίνῃ ὑπολειφθέντα ὁρίζονται ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ ὡς ἑξῆς: «ἀγγεῖα τινὰ ἄχρηστα καὶ ἀρχιτεκτονικά, 48 ἐπιγραφαὶ καὶ 87 ἀνάγλυφα».

Κατετέθησαν δὲ τὰ ἐξ Αἰγίνης κομισθέντα ἀρχαῖα ἐν

σάρων δακτύλων διεφθαρμένον. — 163. 3 τεμάχια μὲ ἐπιγραφάς. — 164. Τεμάχιον ἀρχιτεκτονικῆς ἐκ μαρμάρου.

165. Μάρμαρον ἐπιτύμβιον· ἡ ἐπιγραφὴ ἐντελῶς διεφθάρη τῆς πολυκαιρίας. Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ἦλθεν τὴν 21 Ἰανουαρίου 1831.

166 — 167. Ἦλθον ἐκ Σύρας τὴν 26 Ἰανουαρίου 1831. — 166. Μάρμαρον καθαρόν, ἔχον ἐν τῷ μέσῳ σταυρόν. — 167. Ἀνάγλυφον φέρον τῇ μὲν δεξιᾷ σπάθην, τῇ δ' ἀριστερᾷ ἀσπίδα· ἔχει ἐπιγραφήν: *Νικηφόρε Χρηστὲ χαῖρε.*

168. Ἀνάγλυφον τὸ ὁποῖον σώζει μόνην τὴν κεφαλὴν ἀβλαβῆ, καὶ τὴν ἐπιγραφήν: *Διόδοτος χαῖρε.* Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ἦλθεν τὴν 27 Ἰανουαρίου 1831· ἀγορασθὲν διὰ γρόσια τουρκικὰ 20.

169 — 170. Ἦλθον εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 29 Ἰανουαρίου 1831, ἀπὸ τὴν Σαλαμῖνα, τὰ ἔστειλεν ὁ Ἰατρίδης. — 169. Ἀνάγλυφον μεγάλον ἐκ καθαροῦ μαρμάρου, πάντη διεφθαρμένον. — 170. Ἀνάγλυφον μεγάλον, ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω· δεξιὰ ἔχει μίαν δαμάλην.

171. Ἀνάγλυφον ὄχι καλὸν μάρμαρον μεγάλον, ἔχον ἐπιγραφήν:

» *Δημῶναξ Πύῤῥου χαῖρε* ».

Ἐλήφθη ἐκ τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Βαρθελεμὴ Ἀθηνᾶς μετὰ τῶν ἄλλων πηλίνων ἀγγείων τὴν 4 Φεβρουαρίου 1831.

172—173. Εἶνε τῶν Ἀθηνῶν· ἦλθον τὴν 7 Φεβρουαρίου 1831.— 172. Ἀνάγλυφον ἥμισυ λέοντος μὲ ἐπιγραφήν: «*Λέων Σινωπεύς*». — 173. Τμῆμα μαρμάρου λευκοῦ καταγεγραμμένον ὅλον.

174. Ἀνάγλυφον εἰς εἶδος στήλης ἔχον μόνον τὸ πρόσωπον· τὸ λοιπὸν στήλη. Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ἦλθεν κατὰ τὴν 23 Μαρτίου 1831.

175. Ἐπιγραφὴν λέγουσαν:

Εὐάμερος
Ἀγνοθέμιδος
χαῖρε.

τῷ Θησείῳ, ὀλίγα δέ τινα ὀγκώδη ἀρχαῖα, ὡς φαίνεται, καὶ ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ μὲν Θησεῖον βαθμηδὸν ἐπληρώθη ἀρχαίων, ἐν δὲ τῇ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ μόνον ὀγκώδη ἀρχαῖα ἐδύναντο νὰ τοποθετῶνται, ἅτε ἐν ὑπαίθρῳ κείμενα,

---

ἔνδον δύο στεφάνων

ἡ βουλὴ *ὁ Οἴασος*
ὁ Φανεμάχου.

Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ἦλθεν εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 2 Ἀπριλίου 1831· ἐπὶ προεδρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου Ἀνδρέα Μουστοξύδη.

176. Ἐπιγραφὴν λέγουσαν: »*Μένιππον·*

ἔπειτα *ἡ Βουλὴ* *οἱ ἐκ τοῦ*
καὶ ὁ Δῆμος *Γυμνασίου*

Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ἦλθεν εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 3 Ἀπριλίου 1831, ἐπὶ προεδρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου Μουστοξύδη.

177 — 181. Εἶνε τῆς Πελοποννήσου ἐκ τῆς ἐπαρχίας τοῦ ἁγίου Πέτρου ἐκ τῆς μονῆς τοῦ Λοχοῦ, ἦλθον εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 13 Ἀπριλίου 1831, ἐπὶ προεδρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου Προέδρου Μουστοξύδι. — 177. Ἀνάγλυφον χωρὶς ἐπιγραφήν· ὁ πολεμικὸς ἔχει τὸν ἵππον του, τὴν πανοπλίαν του, καὶ τὸν δοῦλον του προσφέροντα τὴν περικεφαλαίαν. — 178. Ἀνάγλυφον γυναικὸς καθημένης· ἔχει τὰς ἑξῆς ἐπιγραφάς: »*Τελετὴ* »*Εὐθυνία* »*Ἐπίκτησις*».
εἶνε συνθλαμένον. — 179. Ἀνάγλυφον παριστάνον λειτανίαν ἢ συνάθροισιν. — 180. Τμῆμα ἀναγλύφου . . . . . διεφθαρμένου Σατύρου. — 181. Λέαινα χωρὶς κεφαλήν.

182 — 185. Ἦλθον μετὰ τῶν ἀνωτέρω 177—181. — 182. Ἄγαλμα γυναικὸς καρυάτιδος εἶνε εἰς τέσσαρα τμήματα. — 183. Τμῆμα ἀρχιτεκτονικῆς. — 184. Τμῆμα ἕτερον ἀρχιτεκτονικῆς. — 185. Τρία τμήματα ποδῶν, ἢ καὶ χειρῶν.

186 — 187. Εἶνε ὡς καὶ τἀνωτέρω τῆς Πελοποννήσου, ἐκ τῆς ἐπαρχίας τοῦ ἁγίου Πέτρου, ἦλθον τὴν 18 Ἀπριλίου 1831. — 186. Ἡ βάσις τοῦ 182 ἀγάλματος τῆς γυναικὸς καρυάτιδος. — 187. Ἄγαλμα χωρὶς χεῖρας καὶ κεφαλὴν διεφθαρμένον εἰς πολλὰ μέρη.

ἀπὸ τοῦ 1841 κατέθετεν ὁ Πιττάκης ἀρχαῖα καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας· ἀπὸ δὲ τοῦ 1843 συνῆγε γλυπτὰ καὶ ἐπιγραφὰς καὶ παντοῖα λίθινα ἀρχαῖα καὶ εἰς τὸν Πύργον τῶν Ἀνέμων.

Ἐν ταῖς δημοσίαις ταύταις συλλογαῖς κατετίθεντο καὶ

---

188 — 190. Εἶνε τῆς Δήλου, ἀφιέρωσεν αὐτὰ ὁ Κ: Γ. Μαυρογένης γερουσιαστής, ἐπὶ προεδρίας τοῦ κ. Α. Μουστοξύδη τὴν 18 Ἀπριλίου 1831. — 188. Ἀνάγλυφον μὲ καλὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἄνωθεν· ἔχον ἐπιγραφὴν τὴν ἑξῆς:

»*Νίκη Δωσιθέου Θασία*
χρηστὴ καὶ φιλόστοργε χαῖρε».

189. Ἀνάγλυφον, οὗτινος ἡ χεὶρ ἀκουμβᾷ εἰς κολώνην ἔχουσαν κεφαλήν· ἡ ἐπιγραφὴ τέφθαρται τῷ χρόνῳ. — 190. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων ἔχον ἐπιγραφήν:

»*Ζῶσα Φιλομήτωρ*
χρηστὴ χαῖρε».

191 — 206. Ἔφερεν εἰς τὸ Μουσεῖον ὁ κύριος Ἰατρίδης τὴν α'. Μαΐου 1831 ἐκ τῆς Ἐλευσῖνος καὶ Μεγάρων, ἐπὶ προεδρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου κ. Μουστοξύδη. — 191. Τμήματα ἓξ ἐπιγραφῶν. — 192. Ὀνύχιον λέοντος. — 193. Τμῆμα ἀρχιτεκτονικῆς. — 194. Ἄγαλμα γυναικὸς ἐκ τῶν μηρῶν ἄχρι ποδῶν. — 195. Ἀνάγλυφον χωρὶς κεφαλήν. (Γερμαν.). — 196. Ἀνάγλυφον χωρὶς κεφαλήν, χεῖρας καὶ πόδας. — 197. (Διαγεγραμμένον). — 198. Τμημάτιον ἀγάλματος ἐκ τοῦ βραχίονος. — 199. Τμῆμα ἄλλο ἀρχιτεκτονικῆς. — 200. Κεφαλὴ συνθλασμένη ἧς σώζεται ἡ ῥὶς καὶ τὸ στόμα ἄχρι τοῦ λαιμοῦ. — 201. Κεφαλοκόλωνον ἐκ καθαροῦ μαρμάρου μεγάλον. — 202. Πλάκα μεγάλη μαρμάρου μὲ ἐπιγραφάς. — 203. Πλάκα παχέα μολυβδόχρωος, ἔχουσα ἐκ τῶν δύο πλευρῶν ἐπιγραφάς. — 204. Τμῆμα μεγάλου λίθου ἔχον ἐπιγραφάς. — 205. Τμῆμα ἕτερον λίθου μὲ ἐπιγραφάς. — 206. Πέτρα μεγάλη εἰς εἶδος κιβωτοῦ, ἔχουσα ἐπιγραφάς.

207 — 208. Ἔφερεν αὐτὰς ὁ Πρόεδρος ἐκ τῆς νήσου Πόρου τὴν 2 Μαΐου 1831. — 207. Ἐπιγραφὴ λέγουσα: »*Σιφνίοις ἀτέ-*

τὰ ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας εἴτε δι' ἀνασκαφῶν, ὑπ' αὐτῆς ἐνεργουμένων, εἴτε δι' ἀγορᾶς ἢ δωρεῶν προσκτώμενα ἀρχαῖα· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἔτους 1868 ἡ Ἑταιρία ἵδρυσεν ἰδίαν συλλογὴν ἀρχαίων ἔν τινι χώρῳ ἐν τῷ Ἐ-

---

λεια ἐγ Καλαβρέα κατὰ τὰ πάτρια κλπ. — 208. Ἐπιγραφὴ λέγουσα: »*Δαμάγορε χαῖρε.*

209 — 210. Ἔφερεν αὐτὰ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κ. Τζούνι, τὴν 13 Μαΐου 1831. Εἶνε τῆς Αἰγίνης. — 209. Ἐπιγραφὴ λέγουσα: »*Πρωτόμαχος Πρωτομάχου χαῖρε.* — 210. Τμῆμα ἀγάλματος.

211 — 213. Ἦλθον ἀπὸ τὰς Θήβας τὴν 22 Μαΐου 1831, ἐπὶ προεδρίας τοῦ Ἐκλαμπροτάτου κ. Α. Μουστοξύδη. — 211. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων διεφθαρμένον· ὁ καθήμενος κρατεῖ μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα ὡς εἴδους σκήπτρου. — 212. Ἀνάγλυφον, ὁ ἐν αὐτῷ φέρων μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα στρουθίον προσφέρει αὐτῷ τῷ κυνιδίῳ. — 213. Τμῆμα ἀναγλύφου, τὸ ὁποῖον εἶχεν τὸν *ἔφιππον.*

214 — 219. Ἦλθον ἐκ τῆς Ἑρμιόνης τὴν 26 Μαΐου 1831· ἐπὶ προεδρίας τοῦ Ἐκλαμπροτάτου προέδρου κ. Α. Μουστοξύδη.— 214. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν: »*Σωκράταα χαῖρε.* — 215. Κεφαλὴ ἀγαλματίου ἐκ μαρμάρου. — 216. Κεφαλὴ ἀγαλματίου ἐκ πηλοῦ. — 217. Λίθος μέλας· γλυμμένος ἐπὶ τοῦ ἑνὸς μέρους· ἔχει καὶ ἐπιγραφάς. — 218. Ἀγαλματίδιον μικρότατον ἐκ χρυσοῦ. — 219. Πέτρα μελανόχρους ἔχουσα κεφαλήν.

220. Ἀνάγλυφον ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω οὗτινος οἱ πόδες μόνον βεβλαμμένοι σώζονται. Ἦλθεν τὴν 10 Ἰουνίου 1831· ἄγνωστον.

221. Κεφαλὴ ἀγάλματος, βεβλαμμένη τὴν ῥίνα καὶ πώγωνα. Εἶνε τῶν Ἀθηνῶν· ἠγοράσθη κατὰ τὴν 15 Ἰουνίου 1831 διὰ 8 γρόσια.

222 — 225. Ἦλθον κατὰ τὴν 21 Ἰουνίου 1831. Εὑρίσκονται ἔξω τοῦ Ὀρφανοτροφείου· εἶνε τοῦ Πόρου. — 222. Λίθος εἰς εἶδος κιβωτοῦ, ἔχων ἐπιγραφὰς πάντῃ διεφθαρμένας. — 223. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων πάντῃ διεφθαρμένων. — 224. Ἕτερον ἀνάγλυφον δύο προσώπων πάντῃ διεφθαρμένον, ἐλλειπὲς κατὰ τὴν μίαν κεφαλήν. — 225. Εἰς εἶδος τραπεζίου, μικροῦ κυλίνδρου.

θνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ἡ συλλογὴ αὕτη μετεκομίσθη ἐν ἔτει 1866, ἐπιμελείᾳ τοῦ Εὐστρατιάδου, ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Βαρβακείου, ἔνθα καὶ τὰ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας προσκτώμενα ἀρχαῖα κατετίθεντο.

Ὡς πρὸς δὲ τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρισκόμενα ἀρχαῖα

---

226. Κεφαλὴ μικροῦ ἀγάλματος, ἧς ἡ ῥὶς διεφθαρμένη. Εἶνε τῶν Ἀθηνῶν· ἦλθε τὴν 24 Ἰουνίου 1831.

227. Ὁ περισσότερος κορμὸς ἑνὸς ἀγάλματος ἐκ τῶν μαστῶν. Εἶνε τῶν Μύλων· ἦλθεν εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 24 Ἰουνίου 1831.

228. Λέων Χάλκινος μικρὸς χωρὶς οὐράν, ἡ κεφαλὴ τοῦ ὁποίου εἶνε γανωμένη. Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ἦλθεν τὴν 3 Ἰουλίου 1831.

229. Ἄγαλμα μικρὸν γυναικὸς χωρὶς κεφαλὴν ἄχρι τῶν μηρῶν κρατεῖ ἔμπροσθέν της ἀγγεῖον ἔχον μῆλα. Ἦλθε παρὰ τοῦ προέδρου τὴν 10 Ἰουλίου 1831. Εἶνε τῆς;

230. Ἀνάγλυφον χωρὶς κεφαλὴν καὶ πόδας ἔχον τὰς χεῖρας συνθλασμένας καὶ τὸ περισσότερον μέρος τοῦ σώματος. Εἶνε τῆς Αἰγίνης. Ἔφερον αὐτὸ τά...

231. Τμῆμα μαρμάρου ἔχον κάτωθεν δύο νηρηΐδας· καὶ εἰς τὴν ἀβλαβῆ γωνίαν πρόσωπον ἑνὸς γέροντος. Ἦλθεν ἀπὸ Ναύπλιον τὴν 1 Νοεμβρίου 1831· ἔπεμψεν αὐτὸ ὁ πρόεδρος.

Ἀρχιμ. Λ. Καμπάνης.

197 = ⎫ Ἀριθμοὶ μὴ εὑρεθέντες εἰς τὸν παρόντα Κατάλογον,
140 = ⎭ διὸ βεβαιοῦται παρὰ τοῦ ἰδίου Κ. Καμπάνη.

Ἀρχιμ. Λ. Καμπάνης.

Ἐν Αἰγίνῃ 1832 Ἰουλίου 10.

Καταγραφὴ τῶν ἀγαλμάτων καὶ ἀναγλύφων, ἅτινα ἦλθον ἐκ Σύρας, κατὰ τὸν ἀπερασμένον Ἰανουάριον τοῦ 1830, ληφθέντων παρὰ τῶν θελόντων ἀπομακρύναι αὐτὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας.

232. Ἄγαλμα γυναικὸς ἄχρι τῶν μαστῶν· ἔχει τὴν μίαν χεῖρα.

233. Ἄγαλμα γυναικὸς εἰς δύο τμήματα, χωρὶς κεφαλήν.

σημειωτέον ὅτι ταῦτα ἀνέκαθεν ἔμενον ἐντὸς αὐτῆς καὶ ἐφυλάσσοντο ἐν τοῖς Προπυλαίοις, ἐν τῇ Πινακοθήκῃ, ἐν τῇ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἐρεχθείου πυριτιδαποθήκῃ καὶ ἐν τῷ παρ' αὐτὴν τουρκικῷ οἰκίσκῳ. Κατὰ τὴν

---

234. Ἄγαλμα παιδίου σῶον χωρὶς κεφαλήν, φέρον ἀνὰ χεῖρας μίαν χῆναν.

235. Ἀνάγλυφον μεγάλον γυναικὸς ἐχούσης θεράπαιναν μὲ ἐπιγραφήν: »*Στυμφαλία γυνὴ δὲ Σαραπίωνος χρηστὴ χαῖρε*».

236. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων, πολλὰ τῆς ἀρχαιότητος διεφθαρμένον· οὗ ὁ μὲν ἀνὴρ φέρει γένειον.

237. Ἀνάγλυφον γυναικός, ἐχούσης τὸν δεξιὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ· ἔχει ἐπιγραφήν: »*Ἀγελαισισιδότου ἄλυπε χρηστὴ χαῖρε*».

238. Ἀνάγλυφον ἄχρι τῆς ὀσφύος, ἔχον τοὺς βραχίονας μόνον.

239. Ἀνάγλυφον κομμένον εἰς δύο, οὗτινος ἡ ἐπιγραφὴ διεφθάρη.

240. Ἀνάγλυφον κομμένον εἰς τρία τμήματα, μὲ ἐπιγραφήν: »*Αὖλε Σουλπίκιε, Λυσιμάχου υἱὲ νεώτερε, χρηστὲ χαῖρε*».

241. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων ἀνδρὸς καὶ γυναικός· ἡ γυνὴ καθημένη βαστεῖ τὴν χεῖρα τοῦ ἀνδρός· ἔχει ἐπιγραφὴν . . . .

Ἀρχιμ. Λ. Καμπάνης.

Ἐν Αἰγίνῃ 1830 Ἰουλίου 10.

Κατάλογος τῶν ἀρχαιοτήτων, ἀποστελλομένων πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Οἰκονομίας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4486 ἐγγράφου.

Σπύρ. Νεράζης.

242. Ἄγαλμα μαρμάρινον, ὕψος τριῶν Ἀγγλικῶν ποδῶν, παρασταῖνον δαιμόνιον γυναικός, ἀπὸ ἐλεφαντίασιν πασχούσης.

243. Κεφαλὴ ἀνδρός, ἀγάλματος κολοσσιαίου, μάρμαρον κοινόν, ἀτελής.

244. Κεφαλὴ γυναικός, κολοσσιαίου ἀγάλματος, μάρμαρον λευκόν, σχεδὸν ὡραῖον, ἀτελὲς δέ, λέγουν ὅτι τὰ σώματα τούτων τῶν δύω κεφαλῶν εὑρίσκονται εἰς τὴν μικρὰν Δῆλον.

Ζαφείρης Εὐριανός.

245. Ἀνάγλυφον μὲ διπλῆν ἐπιγραφήν, Μύστας γυναικὸς καὶ

εἰς αὐτὴν δ' ἄνοδον, ἐν τῷ χώρῳ τῷ ὑπὲρ τὴν τουρκικὴν καμάραν παρὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ πύργου ἐφ' οὗ ὁ ναὸς τῆς ἀπτέρου Νίκης, συνήχθησαν τὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου καὶ ἰδίως τοῦ

Ἀπολλωνίου ἀνδρός· τρία κομμάτια, φέροντα ὅλα τὸν αὐτὸν ἀριθμόν.

246. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος γυναικὸς ὡραίας.

Ἰωάννης Λάσκαρης.

247. Ἀνάγλυφον μὲ διπλῆν ἐπιγραφήν, τάφος ἀνδρὸς καὶ γυναικός, Λυσιμάχου καὶ Λυσιμάχης, εἰς δύο κομμάτια, φέροντα τὸν αὐτὸν ἀριθμόν.

248. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος ἀνδρός· Νικογένικος.

Κωνσταντῖνος Κουνενῆς.

249. Μικρὸν ἕρμαιον γυναικός, μάρμαρον κοινόν, εἰς δύο κομμάτια, φέροντα τὸν αὐτὸν ἀριθμόν. *Λεύκιε Σολφιε Σπορίου υἱὲ* κλπ.

Γεώργιος Μαρμαροκός.

250. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος Θεαγγέλου.

251. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος Αὐλωγνατίου, εἰς δύο κομμάτια.

252. Ἀνάγλυφον στήλης αὐλακωτῆς καὶ ἐπιγραφήν, τάφος Ποπλίου.

253. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος γυναικὸς καθημένης.

254. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος ἀνδρὸς Δημητρίου.

255. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος γυναικὸς Ἡρακλείας.

256. Ἀνάγλυφον χωρὶς ἐπιγραφάς, παρισταῖνον τάφον γυναικός.

257. Ἀνάγλυφον ἄνευ ἐπιγραφῆς, τάφος γυναικός.

258. Μικρὸς βωμός, μὲ κεφαλὰς βοῶν ἐστεμμένος, ὕψος δύο ποδῶν διαμετρ. ἑνὸς καὶ ἡμίσεως.

259. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος ἀνδρὸς καὶ γυναικός, *Ζήζωνος καὶ Ἐρώτας.*

260. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, εἰς τρία κομμάτια φέροντα τὸν αὐτὸν ἀριθμόν.

Ἀσκληπιείου εὑρεθέντα ἀρχαῖα· ἐκεῖ δὲ συνήγοντο κατὰ καιρούς, ὡς φαίνεται, καὶ ἄλλα ἀρχαῖα εἰς διάφορα τῆς πόλεως μέρη, παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, εὑρισκόμενα.

Πάντα δὲ τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀρχαῖα συνήχθησαν

---

261. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος ἀνδρὸς *Ἀρτεμιάδου* θραυσμένον.

Πέτρος Π. Μαυρογένης δωρεαί.

262. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος γυναικὸς Δημητρίας, εἰς δύο κομμάτια.

263. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος γυναικὸς Ἑρμείας, εἰς τρία κομμάτια.

Παναγιώτης Βαβούλας.

264. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, στρατιώτου ἱππέως, τάφος Γαΐου φιλέλληνος.

265. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, διεφθαρμένην, τάφος οἰκογενείας

Νικόλαος Κουνενῆς.

266. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος Γλαύκωνος.

267. Ἀνάγλυφον διεφθαρμένον.

Ματθαῖος Πολίτης.

268. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν διεφθαρμένην, τάφος μητρὸς καὶ θυγατρὸς εἰς πέντε κομμάτια.

269. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος Φιλουμένης Ἱερίσσας εἰς δύο κομμάτια.

270. Ἐπιγραφὴ ἱστορική.

Νικόλαος Ἁρμαράκης.

271 }
272 } Δύο ἀνάγλυφα, πάντη διεφθαρμένα

Ἀντώνιος Σασουλία.

273. Ἀνάγλυφον ἄνευ ἐπιγραφῆς πρώτου μεγέθους, τάφος ἀνδρός, εἰς δύο κομμάτια.

Ἰωάννης Κρωσίδας.

274. Ἀνάγλυφον μάρμαρον Πάρου, μὲ ἐπιγραφάς, τάφος ἀνδρὸς καὶ γυναικός, οἰκογενείας *Ἀρεθουνείας.*

βαθμηδὸν καὶ κατετέθησαν εἰς τὸ κατὰ τὸ ἀνατολικομεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος οἰκοδομηθὲν ἐν ἔτει 1866—1873 Μουσεῖον.

Πρὸς συγκέντρωσιν καὶ ἐναπόθεσιν τῶν κατὰ τὴν πό-

---

275. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, γυναικὸς Διοδώρας Διονύκτου.

276. Ἀνάγλυφον τεχνίτου Ῥωμαίου, μὲ ἐπιγραφήν, τάφος ἀν δρὸς Λαβιΐου.

277. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος *Νικαίας* γυναικός.

278. Ἀνάγλυφον διεφθαρμένον, τάφος γυναικός.

279. Ἀνάγλυφον μικρὸν διεφθαρμένον, τάφος ἀνδρὸς *Κορηνοδίου*.

Θεοδώσιος Πολιδούλης.

280. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος ἀνδρὸς Ζωΐλου.

281. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, τάφος γυναικὸς Γλαυκίνης.

282.
283. } Ἀνάγλυφα τρία διεφθαρμένα τζακισμένα.
284.

Ἀναστάσιος Γρύμπλας δωρεαί.

285.
286. } Ἀνάγλυφα τρία διεφθαρμένα.
287.

Ἀντώνιος Παγγέλης.

288. Ἀνάγλυφον διεφθαρμένον καὶ ἐλλειπές.

Βασίλειος Βρέτας δωρεαί.

289. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, *Σιύδη*.

290. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφήν, Μηνοδώρου Διονυσίου.

291. Ἀνάγλυφον ἕτερον.

292. Ἐπιγραφὴ *Φιλουμένης Διονυσίου*.

Δημογεροντία Μηκώνου δωρεαί.

293.
294. Τρεῖς μικροὶ τάφοι.
295. } Ἓν τεμάχιον μαρμάρου μὲ δύο χεῖρας·
296. καὶ ἓν ἕτερον μὲ ἐπιγραφὴν τάφου.
297.

λιν ἀρχαίων ἤρξατο ἐν ἔτει 1866 οἰκοδομὴ Ἐθνικοῦ Κεντρικοῦ Μουσείου κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων, ἐν οἰκοπέδῳ δωρηθέντι ὑπὸ τῆς Ἑλένης Τοσίτσα.

Ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ Ἐθνικοῦ τούτου Μουσείου, οὗ τὸ

Προστίθενται καὶ τὰ κάτωθεν, ὡς μὴ σημειωμένα εἰς τὸ Κατάστιχον τοῦ Κ. Ἀρχιμανδρ. Καμπάνη.

298. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπίγραμμα, Φιλόξενε Φιλοξένου (Δήλου.

299. Ἀνάγλ. ἐλλειπὲς κατὰ τὴν κεφαλὴν - Ζήνων Ζην. . . (Δήλ.

300. Ἀνάγλ. θλασμένον Μαλχίων κ.τ.λ. (Δήλ.

301. Ἀνάγλ. καὶ αὐτὸ θλασμένον. Κυρία καθημένη, ἅπτουσα τὴν χεῖρα τινός. (Σαλαμ. ἄνευ ἐπιγράμ.

302. Ἐπιτύμβιον τετράγωνον μὲ στέφανον - Εἰσίας Ἑρμίου κ.τ.λ. (Δήλ.

303. Ἵππος θλασμένος εἰς δύο κατὰ κάθετον. Αἰγίνης.

304. Ἐπιτύμβ. ἄνευ ἐπιγράμμ. ἀνὴρ κλινήρης καὶ εἷς ὑπηρέτης ἵσταται ἔμπροσθέν του. (Δήλ.

305. Ἐπιτύμβ. μεγάλον ἀκέραιον· νέος τις μὲ ἱμμάτιον ὑγρὸν ἓν παιδάριον καὶ ἓν κυνίδιον (Αἰγίνης.

306. Ἕτερον τοῦ ἀνωτέρου ἀναστήματος 7=προσώπων. Ἐπίγ. *Φαινίπη* κλπ. (Σαλ.

307. Ἕτερον ὅμοιον ἄνευ ἐπιγρ. 2=πρόσωπα (Σαλ.

308. Ἀγαλμάτιον ἀτελὲς μονόχειρον γυναικός τινος ἐξελθούσης ἐκ λουτροῦ. (Δηλ.

309. Ἄγαλμα ἀκέφαλον θεᾶς τινος κολοσσαῖον. Μέγαρα.

310. Κολωνίδιον μὲ ἐπίγραμμα Θεόφιλος. κ.τ.λ. Ἀχαρν.

311. Βωμὸς μὲ 6=γωνίας—ἔχων εἰς τὰς δύο ἀνάγλυφα. Ἀττικῆς.

312. Στήλης κεφαλὴ - γλυμμένη μὲ ἀρχιτεκτονικὰ φύλλα. (ἐβάλθη Αἰγίνης.

313. Στήλη μικρὰ μὲ αὔλακας. Ἀττικῆς.

314. Παλάμη χειρὸς μὲ τοὺς 5 δακτύλους, φέρουσα μέρος τοῦ κέρατος τῆς Ἀμαλθείας μισόν. (Δήλ.

315. Βάσις στήλης - Αἰγίνης.

σχέδιον εἶχε φιλοπονήσει ὁ ἀρχιτέκτων Λάγγε, κατεβλήθη τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1866, αἱ πρῶται δὲ δαπάναι ἐγίνοντο ἐκ χρημάτων, ἃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχε δωρήσει ὁ ἐν Πετρουπόλει ὁμογενὴς Μπερναδάκης· τῶν χρημάτων ὅμως

---

316. Μορφὴ θλασμένου εἰς τὴν σιαγόνα λεοντιδίου. Αἰγ.

317. Θλάσμα ἀναγλύφου σῶζον μόνον 2—πόδας. Αἰγ.

318. Θλάσμα τεκτονικὸν ναοῦ τινος. Αἰγ.

319. Καὶ ἄλλο ἓν θλασμάτιον μικρόν. Αἰγ.

320. Θλάσμα τετράγωνον σταυροειδῆ σκαλίσματα ἔχον. Αἰγ.

321. Ἀχυβαδωτὸν σκαλισμένον μάρμαρον. Σαλ.

322. Ἐπιτύμβιον ἀχυβαδωτόν. Χαρίτης μ. κ.τ.λ. Σαλ.

323. Ἐπιτύμβιον ἀχυβαδωτόν. — Θεόδοτος. Σαλ.

324. Ἐπιτύμ. ἀχυβαδ. σκαλισμένον ἄμορφον—Μνησιστράτη—Σαλαμ.

325. Ἐπιτύμ. ἀχυβαδ. σκαλισμένον—*Ἀρχι Χαρίου*. κλπ. Σαλ.

326. Ἐπιτύμβ. ἀνάγλυφον ἀνὴρ ἑστηκὼς καὶ πλησίον αὐτοῦ ἓν παιδάριον—Γοργία δ . . . . κλπ. Δήλ.

327. Ἐπιτύμβ. ἀνάγλυφον διεφθαρμένον - ἀνήρ τις ἑστηκὼς ἀκέφαλος. Μεγάρων.

328. Ἐπιτύμβ. φέρον εἰς τὴν κορυφὴν ἓν ἄλογον, ἄνθρωπόν τινα καὶ μίαν γυναῖκα, ἡ ἐπιγραφὴ διεφθάρη. — Αἰγίνης.

329. Βάσις μικρᾶς κολώνης. Αἰγίνης.

330. Ναυάγιόν τινος - εἰς ἀκρωτήριον καθήμενος πλησίον τοῦ πλοίου. Δήλ. ἀνεπίγραφον.

331. Ἀνάγλυφον διόλου ἀφανισμένον τὰ πρόσωπα. Δήλου· ἀνεπίγραφον.

332. Ἕτερον μικρότερον φέρον ἐπιγραφὴν ἀφανισμένην διόλου. Δήλου.

333. Ἕτερον ὀλίγον τι μικρότερον τοῦ ἀνωτέρου· ἡ ἐπιγραφὴ ἀφανισμένη. Δήλ.

334. Κολωνίδιον μὲ ἐπίγραμμα - Χρηστοῦ Τέχνωνος κτλ. Σαλ.

335. Ἀνάγλυφον δύο ὑποκειμένων - Θεοξένου Σατορνίλα. . . . κ.τ.λ. Αἰγ.

τούτων μὴ ἐπαρκεσάντων εἰς ἀποπεράτωσιν τῆς μιᾶς ἀρξαμένης πτέρυγος, τῆς δυτικῆς, προσῆλθεν ἀρωγὸς ἡ Κυβέρνησις διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους καὶ οὕτως ἐπερατώθη ἡ οἰκοδομὴ τῆς δυτικῆς ταύτης πτέρυγος ἐν ἔτει 1874. Ἀλλ' αἱ ἐργασίαι πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ὅλου Μουσείου δὲν ἐξηκολούθουν συνεχῶς· ἐν ἔτει 1881 ἐπερατώθη ἡ οἰκοδομὴ τῆς ἀρκτικῆς καὶ ἐν ἔτει 1885 ἡ τῆς μεσημβρινῆς πτέρυγος. Δραστηρίως δὲ προέβη ἡ οἰκοδομὴ τοῦ Μουσείου καὶ ἐπερατώθη ὁλοσχερῶς ἐν ἔτει

---

336. Ναυάγιόν τινος (Γλύκων Πρωτογένου κ.τ.λ. Δήλ.

337. Ἐπιτύμ. ἀνάγλυφον μικρὸν ἡ ἐπιγραφὴ φθαρμένη...... Ῥωμαῖα κ.τ.λ. Δήλ.

338. Τεμάχιον μαρμάρου τεκτονικοῦ. Μεγάρ.

339. Μισὸν ἀνάγλυφον. Ἀγαθοκλῆς κ.τ.λ. Αἰγ.

340. Κολώνης βάσις. Ἐλευσ.

341. Ἀγαλματίου τμῆμα ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω, ἕως τὸ γόνυ. Μεγ.

342. Ἀνάγλυφον θλασμένον κάτω τῶν ἀστραγάλων τῶν δύο ὑποκειμένων. Δήλ. ἀνεπίγραφον.

343. Βάσις 2=ἀναγλύφων—Πρωτοκλης.. Προσθενη.. Πάρου.

344. Μαρμάρου μεγάλη πλάκα τετράγωνος - φέρουσα ψῆφον. Ἀγαθῇ τύχῃ... (Αἰγ.

345. Ἕτερον ἀχυβαδωτὸν σκαλισμένον μὲ ἐπίγραμμα - Ἐπικράτης κ.τ.λ. (Σαλ.

346. Πλάκα μαρμάρου μικρὰ - Ἡγήσιππος Κηφ. κτλ. (Αἰγίνης.

347. Θλασμάτιον μαρμάρου ὁλόγραφον (τοῖς ἀλυφομένοις κλ. Αἰγ.

348. Ἐπιτύμβιον μαρμάρου - Διονύσιε *Κοδίνιε* κτλ. (Δήλ.

349. Ἐπιτύμβιον μικρὸν - Ἕρριος Ἀγοριος κτλ. (Δήλ.

350. Τετράγωνος στήλη μαρμάρου· ἐπὶ τῆς κορυφῆς σχηματίζει στῆθος καὶ λαιμὸν ἀνθρώπου ἄνευ κεφαλῆς. - Ἡ βουλὴ Νικίαν κτλ. (Μεγ.

351. Θλάσμα ἐπιτυμβίου ΙΝΚΩΝΑγαθ. κτλ. (Μεγ.

352. Ἕτερον μικρούτζικον *μελαινα*. (Δήλ.

1889, δαπανησάσης πρὸς τοῦτο τῆς Κυβερνήσεως ὑπὲρ τὰς 800,000 δραχμῶν· τότε ᾠκοδομήθη ἡ ἀνατολικὴ καὶ ἡ κεντρικὴ πτέρυξ, ἡ κυρία πρόσοψις τοῦ Μουσείου καὶ

---

353. Ἀγαλμάτιον κολωβομένον ἀκέφαλον καὶ ἄποδον. (Μεγ.
354. Κωνοειδὲς μάρμαρον μὲ ἀνάγλυφα ἐν αὐτῷ. (Σαλαμ.

Ἀρχιμ. Λ. Καμπάνης.

Ἰουλίου 10 1832 ἐν Αἰγίνῃ. (ἀντίγραφον)

Καταγραφὴ τῶν ὅσα ἐκτὸς βιβλίων καὶ ἀναγλύφων ἔρχονται εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον ἐπὶ προεδρίας τοῦ Ἐκλαμ. προέδρου Κ. Μουστοξύδη.

Νοέμβριος 1829.

2 Εἰκόνας ἀργυρᾶς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἡ μία ἀργυρόχρυσος, ἔχει αὐτὰς ὁ Δ. Κ. Κωνσταντᾶς. Ἐκομίσθησαν εἰς τὸ Μουσεῖον. 1 Εἰδωλάκιον γυναικός. 1 Στρουθίον μικρόν. 1 Χοιρίδιον μικρόν. 4 Λύχνοι πήλινοι ὡς καὶ τ' ἀνωτέρω.

Ἦλθον ἱερὰ ἄμφια τὰ ἑξῆς:

1 Φελώνιον χρυσοῦν. 1 Ἐπιτραχήλιον στόφα. 1 Περιζώνιον ἀργυροῦν. 1 Ζυγὴ ὑπομάνηκα κεντημένα. 1 Ἀέρας. 2 Μανδήλια.

Ἦλθον παρὰ τοῦ Προέδρου:

81 Παλαιὰ νομίσματα χάλκινα. 7 Ἀργυρά. 2 Κοκάλινα. 1 Σφραγὶς τριπρόσωπος.

1830 Φεβρουαρίου Α': ἦλθον:

35 Ἀργυρᾶ διαφόρου μεγέθους. 24 Χάλκινα διαφόρου μεγέθους. 5 Χάλκινα παλαιά.

Ἔδωκέ μας ἡ Α. Ἐκλαμπρότης:

26 Χάλκινα διαφόρου μεγέθους. 1 Χρυσοῦν.

Ἦλθον Μαρτίου 12:

1 Σταυρὸς μεγάλος παλαιός. 1 Μικρός. 1 Εἰκὼν τῆς σταυρώσεως. 3 Ἄλλαι παλαιαί. 1 Εἰκὼν μεγάλη καινούρια τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου. Εὑρίσκεται εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ ναοῦ πλησίον τοῦ ἱεροῦ. 1 Εἰκὼν ἑνὸς μεγαλοπρεποῦς παλατίου. Εὑρίσκεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην. 1 Εἰκὼν μιᾶς Μούσης Τερψιχώρης. Εὑρίσκεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

τὰ ἐν ταῖς ἐσωτερικαῖς αὐλαῖς δωμάτια, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἐρν. Τσίλλερ τροποποιήσαντος ἐν πολλοῖς τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τοῦ Λάγγε. Οὕτω δὲ περα-

---

Τὴν Α'. Ἀπριλίου 1830 ἦλθον:

90 Νομίσματα χάλκινα διαφόρου μεγέθους. 2 Ἀργυρά. 2 Δακτυλίδια χάλκινα.

Τῇ πρώτῃ Ἀπριλίου 1830 ἦλθον ἀπὸ τοὺς Δελφούς:

36 Λύχνοι. 12 Ὑάλινα ἀγγεῖα διαφόρου μεγέθους. 2 Ἀγγεῖα μὲ ζωγραφίας. 2 Πήλινα ἀγαλματάκια. 1 Πήλινον εἶδος ἀλαβάστρου. Καί τινα ἄλλα πήλινα ἀγγεῖα.

Ἔτι ἦλθον τὴν 5 Ἀπριλίου 1830:

3 Νομίσματα χάλκινα, τὸ ἓν μεγάλον. 1 Ἀργυροῦν. 1 Δακτυ λίδιον χάλκινον. 1 Νόμισμα τῆς Κυβερνήσεως, βραβεῖον φιλομαθείας διὰ τοὺς ἐν Ναυπλίῳ σπουδάζοντας· τῆς Αἰγίνης. 2 Χάλκινα. 1 Μεταλλικὸν εἰς σχῆμα τριγώνου τελευτῶντος εἰς τραπέζιον ἔχον ἱκανὰς εἰκόνας ἀνθρώπων· μοὶ ἐδόθη τὴν 6 Ἰουνίου παρὰ τῆς Α. Ἐκλαμ. τοῦ Προέδρου.

1 Νόμισμα ἀργυροῦν Ἀθηναϊκὸν ἔχον πρόσωπον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους μὲ περικεφαλαίαν, καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου μίαν Γλαῦκα· μοὶ ἐδόθη παρὰ τῆς Α. Ἐκλαμπρότητος τοῦ Π. τὴν 21 Ἰουλίου.

7 Νομίσματα· δύο ἀργυρᾶ, τὸ μὲν μεῖζον φέρον τὴν χελώνην τὸ δὲ μικρὸν φέρον θηρίον· τὰ λοιπὰ πέντε χάλκινα· μοὶ ἐδόθησαν παρὰ τοῦ Προέδρου τὴν 4 Αὐγούστου· αἱ ἀργυραὶ δύο ἐδόθησαν ἀπὸ τὸν κ. Σταμάτιον Μιχαλόπουλον Ἀργεῖον.

1 Νόμισμα μολύβδινον ἔχον ἄνωθεν ὀπήν, ἐξ ἧς ἐξηρτᾶτο. Ἔφερεν αὐτὸ ἡ Α. Ἐκλαμπρότης τὴν 9 Αὐγούστου. Εἶνε τῆς Σαλαμῖνος. 224 Ἀγγεῖα διαφόρου ποιότητος καὶ διαφόρου μεγέθους, ὡς φαίνεται κάτωθεν ἡ καταγραφὴ αὐτῶν· πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἔχουσιν ἱστορίας. Ἠγοράσθησαν παρὰ τοῦ προέδρου διὰ 35 πεντάφραγκα, ἀπὸ τὸν Γεώργιον Κύτερον Ἀθηναῖον, τὴν 4 Αὐγούστου 1830. 28 Νομίσματα χάλκινα· μικροῦ μεγέθους ἅπαντα ἐκτὸς τριῶν. 5 Ἄλλα εἰς ἓν λευκὸν πανίον.

1 Συνακτήριον τοῦ ἐλαίου τῶν παλαιστῶν.

τωμένον τὸ Μουσεῖον εἰκονίζεται διὰ τοῦ ἐν σελ. 3 τοῦ Καταλόγου τούτου σχεδιογραφήματος.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους δὲ 1874, ὅτε ἐπερατώθη ἡ δυτικὴ τοῦ

---

1 Ὑάλινον. Ἔστειλεν αὐτὰ ἡ αὐτοῦ Ἐκλαμπρότης ὁ Πρόεδρος ἐκ τῆς οἰκίας του τὴν 14 Αὐγούστου 1830. 48 Νομίσματα χάλκινα διαφόρου μεγέθους. 3 Νομίσματα χάλκινα σμικρά. Ἔστειλεν ἡ αὐτοῦ Ἐκλαμπρότης τὰ 48 τὴν 18 Αὐγούστου καὶ τὰ 3 τὴν 19, ἐνεχείρησέ μοι μόνος πρὸς τὸ ἑσπέρας ἀπερνῶν εἰς περίπατον.

40 Ἀγγεῖα πήλινα διαφόρου ποιότητος, οἷον . . . . 1, μὲ τὸ σκέπασμά της· λύχνοι 5, ἀγγεῖα μακρουλὰ στενόλαιμα 7, ἐξ αὐτῶν δύο σῶα, τὰ λοιπὰ βεβλαμμένα, 2 ἀγαλματάκια πήλινα βεβλαμμένα· 1 στρίδιον· 1 εἰς εἶδος κουτίου· 4 ποτήρια, τὰ δύο μεγάλα· 8 κεράμια μικρὰ μὲ χέρια καί τινα ἄλλα . . . . Ἠγοράσθησαν τὴν 22 Αὐγούστου 1830 ἀπὸ τὴν Νικόλενα Κατζίκενα Ἀθηνιάν, παρὰ τοῦ προέδρου.

6 Ἀγγεῖα διαφόρου ποιότητος· οἷον εἷς λύχνος τεθλασμένος· εἷς κριὸς ἢ βοῦς· εἷς χοῖρος· εἷς πίθηξ· μία φιάλη πήλινος μελανόχρωος· εἷς ὕαλος· ἓν πήλινον ποτήριον. Ἦλθον ἐκ τῆς νήσου Ἀνάφης τὴν 26 Αὐγούστου 1830.

107 Ἀγγεῖα διαφόρου ποιότητος καὶ μεγέθους. Ἠγοράσθησαν ἀπὸ τὸν Γεώργιον Κύτερον Ἀθηναῖον, παρὰ τῆς Α. Ἐκλαμπρότητος τοῦ Προέδρου τὴν 11 Σεπτεμβρίου 1830· οἷον 5 βάζα εἰς εἶδος τζουκαριέρων διαφόρου μεγέθους· 22 κανατάκια εἴδους ὑψηλοῦ· 13 εἴδους στρογγύλου· 13 μαῦρα· 7 μούφιτα ἄνωθεν· 13 λύχνοι· 3 ἀγάλματα· 8 ποτήρια· 4 εἰς εἶδος καλαμαρίων· 6 εἰς εἶδος Σαλιέρων· 6 δίφιτα φιλτζάνια· 1 μικρὸν στρογγυλὸν χωρὶς φτιά· 3 κάτοπτρα μεταλλικά· 1 ἀγγεῖον ὑάλινον· 2 μεγάλα τὸ μὲν μὲ ζωγραφίας ζώων τὸ δὲ μὲ τέσσαρα πρόσωπα ἄνωθεν εἰς τὸ χεῖλος. 26 Νομίσματα χάλκινα διαφόρου μεγέθους. 1 Μέτρον ζυγοῦ, Τουρκικὸν δράμιον 1 Κεφαλὴ πηλίνου ἀγαλματίου. Ἔφερεν αὐτὰ ὁ Πρόεδρος ἐκ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους· ἡ κεφαλὴ εἶνε τῆς Ἄνδρου.

Μουσείου τούτου πτέρυξ, κατετέθησαν ἐν αὐτῷ ἀρχαῖα ἐκ τῶν ἐν τῷ Θησείῳ, ἐν τῷ Βαρβακείῳ, ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ ἐν τῷ Πύργῳ τῶν Ἀνέμων· ἀλλὰ τὰ ἀρ-

---

13 Νομίσματα χάλκινα διαφόρου μεγέθους· τὰ περισσότερα μικρά. Ἔφερεν αὐτὰ ὁ πρόεδρος τὴν 9 Δεκεμβρίου 1830.

117 Ἀγγεῖα πήλινα· τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν μὲ ζωγραφίας, διαφόρου μεγέθους καὶ καλητάς. Ἐν οἷς ἐμπεριέχονται καὶ τὰ δύο τὰ πάνυ ὡραῖα. Ἠγόρασεν αὐτὰ ὁ πρόεδρος τὴν 9 Δεκεμβρίου 1830. Εἶνε ἅπαντα τῆς Αἰγίνης. 1 Χάλκινον ἔχον ἐν τῷ μέσῳ ἕναν ὡς στρατηγὸν φέροντα μὲ τὴν ἀριστεράν τι. Ἦλθεν εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 10 Ἰανουαρίου 1831· ἀγορασθὲν μὲ ἕνα σῶμα πάντων τοῦ Κομητᾶ ἀπὸ τὸν Κεσαρέα Διαμ. . .

5 Νομίσματα ἀργυρᾶ μικροῦ μεγέθους· τὰ δύο μεγαλήτερα. Ἔδωκέ μοι αὐτὰ ὁ πρόεδρος τὴν 27 Ἰανουαρίου 1831. 41 Χάλκινα νομίσματα μικρὰ καὶ μεγάλα. 8 Ἀργυρὰ νομίσματα μικρὰ καὶ μεγάλα. 2 Λιθήνας, ἡ μὲν λευκή, ἡ δὲ μέλανα. Ἔδωκέ μοι αὐτὰ ὁπρόεδρος τὴν 2 Φεβρουαρίου 1831.

110 Ἀγγεῖα πήλινα μὲ ζωγραφίας: διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος καὶ ποιότητος καὶ καλωνῆς, ἄλλα μὲν ἀβλαβῆ, καὶ ἄλλα βεβλαμμένα, ἐν οἷς μία φιάλη καὶ ἓν ἀγγεῖον μὲ ζωγραφίας. Ἐφέρθησαν εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 3 Φεβρουαρίου 1831, ἐπὶ προεδρίας τοῦ Ἐκλαμπροτάτου Κ. Α. Μουστοξύδη, ἀγορασθέντα παρὰ τοῦ Κ. Βαρθελεμῆ Ἀθηναίου διὰ δίστηλα 50: γρόσια 750. 4 Χάλκινα ἅτινα συνάζουσι τὸ ἔλαιον μετὰ τὴν πάλην οἱ παλαισταί. 2 Κάτοπτρα. 1 Κλαδευτήριον.

5 Νομίσματα χάλκινα παλαιά. Ἔδωκέ μοι αὐτὰ ὁ πρόεδρος.

8 Νομίσματα ἀργυρᾶ. Ἔφερεν αὐτὰ εἰς τὸ Μουσεῖον ὁ πρόεδρος τὴν 10 Μαΐου 1831. 2 Στρίδια μεγάλα ἀπολιθωμένα ἀπὸ τὸ βουνὸν τῆς Αἰγίνης. Εἶνε τοῦ βουνοῦ τῆς Αἰγίνης· ἦλθον τὴν 20 Μαΐου 1831 ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προέδρου.

3 Ἐχίνους ἀπολιθωμένους παρομοίως ἀπὸ τὸ βουνόν.

2 Τμήματα ἀμιάντου λεπτά. Εἶνε τῆς Σάμου ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Προέδρου τὴν 20 Μαΐου 1831.

χαῖα ταῦτα δὲν ἐτοποθετήθησαν προσηκόντως, οὐδὲ συστηματικῶς κατετάχθησαν, ἀλλ' ἔκειντο ἀναμίξ, ἀτάκτως συμπεπυκνωμένα καὶ διεσπαρμένα, τὰ πλεῖστα ἐπὶ

---

48 Διάφορα ὀρυκτὰ καὶ ἀπολιθώσεις μετὰ μιᾶς βίβλου ἐπρόσφερεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην ὁ κύριος Λέων Τυπογράφος. Ἦλθον εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 13 Ἰουνίου 1831.

17+1 Νομίσματα χάλκινα μικρὰ καὶ μεγάλα. Τὴν 24 Ἰουνίου 1831.

33 Ἀγγεῖα πήλινα διαφόρου μεγέθους, σχήματος καὶ καλονῆς, τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν μὲ ζωγραφίας, ἐν οἷς καὶ ἓν πρόσωπον γυναικός. Ἦλθον εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 27 Ἰουνίου 1831 παρά τινος μαθητοῦ δι' ἓν σῶμα πάντων Κομητᾶ.

2 Νομίσματα ἀργυρά. Τὴν 20 Αὐγούστου 1831· ἦλθον παρὰ τῆς Α. Ἐκλαμπρότητος τοῦ Προέδρου.

33 Χάλκινα διαφόρου μεγέθους.

1 Σφραγῖδα λιθίνην.

1 Ζωΰφιον λίθινον.

6 Ἀργυρᾶ νομίσματα μικρὰ καὶ μεγάλα. Ἦλθον παρὰ τοῦ Προέδρου τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1831.

10 Χάλκινα νομίσματα μικρὰ καὶ μεγάλα.

1 Ἀργυροῦν νόμισμα μεγάλον.

3 Νομίσματα μίγματος ἢ ὀστέϊνα. Ἐνεχείρησεν αὐτὰ ἡ Α. Ἐκλαμπρότης ὁ Πρόεδρος τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1831.

4 Νομίσματα ἀργυρᾶ. Ἦλθον ἀπὸ τὸν πρόεδρον τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1831.

44 Χάλκινα διαφόρου μεγέθους.

1 Εἰκὼν καλὴ κρέμαται πλησίον τῆς Τερψιχώρης Μούσης. Ἔφερεν αὐτὴν ὁ Κ. Κύριος Νεόφυτος Δούκας.

1 Εἰκὼν ἀξιέπαινος Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως. Ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς τὸ Μουσεῖον ὁ ἀδελφὸς τοῦ μακαρίτου Κυβερνήτου Κόμης.

Ἀρχιμ. Λ. Καμπάνης.

10 Ἰουλίου 1832 ἐν Αἰγίνῃ.

(ἀντίγραφον)

τοῦ ἐδάφους κατακείμενα. Τὴν κατάστασιν αὐτῶν ταύτην περιγράφει καὶ ὁ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας γραμματεὺς ὡς ἑξῆς: «εἶνε πολὺ τῷ ὄντι λυπηρὸν νὰ βλέπῃ τις »κατακείμενα ἀτάκτως ἐν τῷ νέῳ Μουσείῳ τὰ πλεῖστα τῶν »μετακομισθέντων ἀρχαίων ἐκ τοῦ Θησείου, ἐκ τῆς Ἀ»δριανείου Στοᾶς, ἐκ τοῦ ὡρολογίου τοῦ Ἀνδρονίκου Κυρ»ρήστου καὶ ἀλλαχόθεν, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ ἐκ τοῦ Βαρ»βακείου, ὡς εἴπομεν. Ταῦτα ἐν ταῖς πρότερον αὐτῶν θέ»σεσιν εἶχόν τινα τοὐλάχιστον τάξιν, πολλὰ μάλιστα ἦσαν »καὶ ἐν καταλόγοις ἐντύποις περιγεγραμμένα παρ' ἀλλο»γενῶν καὶ ἠδύναντο εὐχερῶς πως νὰ μελετῶνται παρὰ »τῶν φιλαρχαίων. Τώρα καὶ αὕτη ἡ εὐκολία ἐξέλιπεν, ἀνα»μιχθέντων τόσων διαφόρου προελεύσεως ἀρχαίων καὶ »συσσωρευθέντων ἐν ἑνὶ τόπῳ ἄνευ κατατάξεως» (ἴδ. Πρακτικὰ ἀρχ. Ἑταιρίας τοῦ ἔτους 1874 σ. 26). Ηὔξανε δὲ σὺν τῷ χρόνῳ ἡ τῶν ἀρχαίων ἐν τῷ Μουσείῳ κατάθεσις· ἀλλ' οὐ μόνον οὐδεμία τακτοποίησις ἐγένετο, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1881, ὅτε ἐπερατώθη ἡ οἰκοδομὴ τῆς ἀρκτικῆς πτέρυγος, μεγαλητέρα ἀταξία, σύγχυσις καὶ συσσώρευσις ἐπεκράτησε, διότι ἅπαντα τὰ εἰς τὴν ἀρκτικὴν ταύτην πτέρυγα κατατεθέντα ἀγάλματα καὶ ἀνάγλυφα ἐτέθησαν ὕπτια κατὰ γῆς, εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε διεσκορπισμένα. Οὕτω π. χ. ὁ ἐκ Μήλου Ποσειδῶν κατέκειτο εἰς τεμάχια τεθραυσμένος, τὸ ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον τοῦ Ἀριστοναύτου καὶ τὸ τῆς οἰκογενείας Προκλείδου κατέκειντο ὡσαύτως διεσκορπισμένα κατὰ τεμάχια, ἐν ᾧ τὰ λοιπὰ μέρη τῶν μνημείων τούτων ἦσαν διεσκορπισμένα ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Μουσείου.

Τοιαύτη ἡ τῶν ἀρχαίων κατάστασις μέχρι τοῦ ἔτους 1885, ὅτε ἐκλήθην εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Γενικῆς Ἐφορείας καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀνέλαβον καὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐν Ἀθήναις Μουσείων.

Ἐπείγουσαν ἀνάγκην τῆς ἀρχαιολογικῆς ὑπηρεσίας καὶ πρώτιστον ἐμαυτοῦ καθῆκον ὑπέλαβον εὐθὺς ἐξ ἀρ-

χῆς τὸν καταρτισμὸν τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου. Οὕτως ἠσχολήθην εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν εἰς αὐτὸ συγκέντρωσιν πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀρχαίων τῶν τῇδε κἀκεῖσε διεσπαρμένων, οἷον ἐν τῷ Θησείῳ, ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα παλαιῷ νεκροταφείῳ, ἐν τῷ Βαρβακείῳ, ἐν τῷ Πύργῳ τῶν Ἀνέμων καὶ ἀλλαχοῦ τῆς πόλεως (1), εἰς τὴν ἐκ τῶν κατὰ τὰς ἐπαρχίας Μουσείων ἐνταῦθα μεταφορὰν πάντων τῶν ἀξίων λόγου γλυπτῶν, οἷον ἐκ Δήλου, ἐκ Τανάγρας, ἐκ Θεσπιῶν, ἐκ Λαρίσσης, ἐξ Ἄργους, ἐξ Ἐπιδαύρου, ἐκ Τεγέας καὶ ἀλλαχόθεν (2), εἰς τὴν συναρμολόγησιν καὶ συγκόλλησιν πάντων τῶν ἀρχαίων τούτων, καὶ εἰς τὴν ἐπὶ καταλλήλων βάθρων ἀνίδρυσιν καὶ κατὰ σύστημα ἐν ταῖς διαφόροις τοῦ Μουσείου αἰθούσαις κατάταξιν αὐτῶν (3).

Σὺν τῇ ἐκτελέσει δὲ τῶν ἐργασιῶν τούτων συνέτασσον καὶ κατάλογον τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ ἀρχαίων. Τοῦ καταλόγου τούτου ἐδημοσίευσα ἐν ἔτει 1887 δύο πρῶτα ἐκ σελίδων 160 συγκείμενα τεύχη, ὑπὸ τὸν τίτλον «Κατάλογος τοῦ Κεντρικοῦ (4) ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου», περιέχοντα περιγραφὴν 165 ἐν ὅλῳ ἀγαλμάτων καὶ ἀναγλύφων, ἃ εἶχον ἕως τότε ἀνιδρύσει ἐπὶ βάθρων καὶ κατατάξει. Ἤλπιζον δὲ τότε ὅτι ἐντὸς βραχέος θὰ ἐδυνάμην

---

(1) Καὶ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἐκόμισα ἐν τῷ Μουσείῳ πρὸς ταῖς ἐπιγραφαῖς (δι᾽ ἔλλειψιν χώρου ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως) γλυπτά τινα, ἃ βεβαίως δὲν ἦσαν ἀρχικῶς ἱδρυμένα ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἀλλ᾽ ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις ἐκεῖ εἶχον κομισθῆ, οἷον ἐπιτύμβια ἀνάγλυφα, τὰ ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ εὑρεθέντα ἀρχαῖα καὶ ἄλλα.

(2) Καὶ ἐξ Ὀλυμπίας ἐκόμισα τὰ ἄξια λόγου χαλκᾶ, ὁρμηθεὶς κυρίως ἐξ ἧς ἔπασχον ταῦτα φθορᾶς, προερχομένης ἐξ ὀξειδώσεως ἕνεκα τοῦ ὑγροῦ τοῦ ἐκεῖ κλίματος.

(3) Τὰ καθέκαστα τῶν ἐργασιῶν τούτων ἐκτίθενται ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ 1885 ἐκδιδομένῳ ὑπ᾽ ἐμοῦ Ἀρχαιολογικῷ Δελτίῳ.

(4) Τότε τὸ Μουσεῖον ἐκαλεῖτο κεντρικὸν Μουσεῖον, ὑστερώτερον ὅμως διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1888 Β. διατάγματος καὶ τοῦ ἀπὸ 28 Ἀπριλίου 1889 ͵ΑΨΟΓ′ νόμου ἐνωνομάσθη Ἐθνικὸν ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον.

νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν κατάταξιν τοῦ Μουσείου καὶ κατ' ἀκολουθίαν νὰ συνεχίσω τὴν δημοσίευσιν τοῦ καταλόγου, διότι ἡ τοῦ καταλόγου σύνταξις ἐξ ἀνάγκης ἔβαινε παραλλήλως πρὸς τὴν τοῦ Μουσείου κατάταξιν· ἀλλ' αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἰδίως τὰ πολλὰ ἐν αὐταῖς γινόμενα εὑρήματα ἠνάγκασάν με ἔκτοτε νὰ κατατρίβω τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου, ὃν ἐδυνάμην νὰ διαθέσω πρὸς τοιαύτας ἐργασίας, ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἀσχολούμενος πλέον ὄχι μόνον περὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀνασκαφῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν κατάταξιν τοῦ ἐν αὐτῇ Μουσείου. Μόλις δὲ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1889, ὅτε ἐπεράτωσα πάσας τὰς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίας, ἐδυνήθην νὰ συνεχίσω δραστηριώτερον καὶ ἀγάγω εἰς πέρας τὰς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ ἐργασίας μου, τὴν κατάταξιν δηλ. τῶν τῆς Πλαστικῆς ἔργων καὶ τὴν σύνταξιν τοῦ ἀνὰ χεῖρας Καταλόγου, ὃν ἐκδίδω νῦν ἐξ ἀρχῆς καὶ πλήρη, οὐχὶ δηλ. ὡς συνέχειαν τῶν ἐν ἔτει 1887 ἐκδοθέντων δύο τευχῶν, ὧν ἡ ἔκδοσις ἔχει ἤδη ἐξαντληθῆ.

Ἀθήνησι, 1η Αὐγούστου 1890.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΠΟΧΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη διαφέρει κυρίως κατὰ τοῦτο τῆς τέχνης τῶν λοιπῶν τῆς ἀρχαιότητος ἐθνῶν, ὅτι ὄχι μόνον αὕτη παρήγαγε τοὺς τελειοτάτους καὶ ὑψίστους τύπους τοῦ καλοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτῆς ἐβάδισε πορείαν κανονικὴν συμφώνως πρὸς τὴν φυσικὴν τελείαν ἀνάπτυξιν ὀργανικοῦ ὄντος. Τὴν τέχνην τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν, καὶ κυρίως τὴν τῶν Αἰγυπτίων, δυνάμεθα νὰ παραβάλωμεν πρὸς δένδρον, ὅπερ ἅμα φυὲν ἐστρεβλώθη καὶ ἐξηράνθη· τοὐναντίον ὅμως ἐν Ἑλλάδι βλαστῆσαν τὸ δένδρον τοῦτο, ἐν εὐφόρῳ φυὲν ἐδάφει καὶ τῆς ἀναγκαίας τυχὸν καλλιεργείας, ἀνῆλθεν εἰς μέγα ὕψος θαλερὸν καὶ ἀκμαῖον, καὶ ἐβίωσε τὸν φυσικὸν βίον μέχρι ὅτου ὑπεῖκον εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως παρήκμασε βαθμηδὸν καὶ ἐξηράνθη. Τοιαύτην φυσικὴν πορείαν διήνυσαν ἐν Ἑλλάδι αἱ καλαὶ τέχναι, καὶ μάλιστα ἡ Πλαστική, ἧς τὴν βαθμηδὸν ἀνάπτυξιν, ἀκμὴν καὶ παρακμὴν σαφῶς διδασκόμεθα, ἐξ ὅσων οἱ ἀρχαῖοι περὶ αὐτῆς παρέδωκαν ἡμῖν, καὶ ἐναργῶς βλέπομεν ἐν τοῖς ἡμῖν περιελθοῦσιν ἔργοις αὐτῆς.

Ἐκ τούτων κατάδηλον γίνεται, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ τέχνη δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς διαφόρους ἐποχάς, σαφῶς καὶ ὡρισμένως ἀπ' ἀλλήλων διακρινομένας, ἃς ὁρίζομεν ἐνταῦθα συντόμως χάριν τῶν πολλῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Μουσείου.

ΠΡΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

(ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν Ὀλυμπιάδων, ἤτοι μέχρι τοῦ 776 π. Χ.).

Οἱ τὴν Ἑλλάδα κατοικοῦντες λαοὶ θὰ κατεσκεύαζον ἐκ παλαιοτάτων χρόνων ἔργα τινά, ἁπλᾶ καὶ ἀκατέργαστα, πρὸς πλήρωσιν τῶν φυσικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν· ἀλλὰ τὰ ἔργα ταῦτα, κοινὰ παντὶ λαῷ ἐν νηπιωδεστάτῃ ἐκπολιτιστικῇ καταστάσει διατελοῦντι, δὲν ἦσαν ἱκανὰ ἵνα δώσωσιν ὤθησιν πρὸς ἀνάπτυξίν τινα τέχνης. Τοιαύτη ὤθησις ἐδόθη μόνον, ἀφ' οὗ οἱ λαοὶ οὗτοι ἦλθον εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν. Τὰ ἀνατολικὰ δηλ. ἔθνη, ἀκμάσαντα ἐνωρίτατα, εἶχον ἀναπτύξει τέχνην, ἥτις εἰσήχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀμέσως τε καὶ ἐμμέσως. Καὶ ἀμέσως μὲν εἰσήχθη διὰ τῆς μεταναστάσεως πολλῶν ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα λαῶν, ἐμμέσως δὲ διὰ τῶν Φοινίκων, οἵτινες μετέφερον ὡς ἐμπορεύματα ἐκ τῆς Ἀσίας, καὶ δὴ ἐκ τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὴν Ἑλλάδα διάφορα ἔργα τῆς τέχνης, τάπητας πεποικιλμένους, σκεύη, ὅπλα, εἰδώλια θεῶν, ὡς φαίνεται, καὶ ἄλλα. Οὕτως ἡ ἀνατολικὴ τέχνη εἰσήχθη βαθμηδὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ διαφόρων σταθμῶν διελθοῦσα τὸ μὲν διὰ τῆς Κύπρου καὶ εἶτα τῆς Κρήτης, τὸ δὲ διὰ τῶν βορειότερον κειμένων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἐν τῇ ἠπειρωτικῇ δ' Ἑλλάδι ἐπισημότατον κέντρον ἔσχε μάλιστα τὴν ἀργολικὴν χερσόνησον, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ σωζομένων ἔτι ἔργων τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς καὶ Γλυπτικῆς καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Schliemann γενομένων πολυτίμων εὑρημάτων ἐν Μυκήναις.

Διὰ τῆς ἀσιατικῆς τέχνης ὑπέστη ἔξαρσίν τινα ἡ ἐγχώριος τέχνη, ἧς τὰ ἔργα, εὐτελῆ καὶ ταπεινὰ πρότερον ὄντα, λαμβάνουσι νῦν σπουδαιότητά τινα, ἅτε ὄντα ἀπομιμήματα τῆς ἀνατολικῆς τέχνης. Ἡ ἐν Ἑλλάδι ἄρα κατὰ τοὺς προελληνικοὺς χρόνους ἀσκουμένη τέχνη εἶνε οὐχὶ ἑλληνική, ἀλλὰ μᾶλλον ἀσιατική. Κύριον δὲ γνώρισμα αὐτῆς, ἰδίως τῆς Γλυπτικῆς, εἶνε ὅτι ἦτο τέχνη κοσμητική, ἐσκόπει δηλ. τὴν διὰ διαφόρων παραστάσεων ἐπικόσμησιν τῶν τοίχων τῶν κατασκευαζομένων οἰκοδομημάτων, σκευῶν καὶ ἐργαλείων, καὶ λοιπῶν ἀναγκαίων τοῦ βίου. Ἦσαν δὲ αἱ παραστάσεις αὗται τὸ μὲν γεωμετρικὰ σχήματα, μαίανδροι, ῥόδακες, ἕλικες, ταινίαι ζητοειδῶς θλώμεναι κτλ., τὸ δὲ μορφαὶ θηρίων, τεράτων καὶ ἀνθρώπων. Ἀλλ' αἱ τελευταῖαι δὲν εἶνε πλαστικῶς μεμορφωμέναι, οὐδὲ πεπλασμέναι ἐν φυσικῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' εἶνε ἄψυχα οἱονεὶ ὄντα μόνον τὸν τύπον τῆς ζωϊκῆς φύσεως ἔχοντα, εἰκονισμένον ὅμως καὶ τοῦτον κατὰ γεωμετρικὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον σχήματα.

ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΪΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

(ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν Ὀλυμπιάδων μέχρι τοῦ 473 π. Χ.).

Ἀφ' ὅτου οἱ Δωριεῖς κατελθόντες ἐκ τῶν βορείων τῆς Ἑλλάδος χωρῶν ἐγκατεστάθησαν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐκδιώξαντες ἐκεῖθεν τοὺς Ἴωνας ἠνάγκασαν αὐτοὺς νὰ μεταναστεύσωσιν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἤρξατο πλέον ἀναπτυσσομένη ἡ κυρίως ἑλληνικὴ τέχνη, ἥτις διαφέρει κατὰ τοῦτο τῆς προελληνικῆς τέχνης, ὅτι ἕκαστον ἔργον αὐτῆς εἶνε σύμφωνον πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν Ἑλλήνων, ἔχει δηλ. ἀποτετυπωμένην ἐν ἑαυτῷ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν σφραγῖδα τοῦ ἐθνικοῦ βίου. Ἀνέπτυξαν δὲ τὴν τέχνην αὐτῶν ταύτην οἱ Ἕλληνες ὁρμηθέντες τὸ μὲν ἐκ τῆς τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν τέχνης, τὸ δὲ ἐξ ἐμφύτου αὐτοῖς καλολογικῆς δυνάμεως, δι' ἧς ἐδυνήθησαν νὰ γείνωσι δημιουργοὶ ἐν τῷ σχηματισμῷ τοῦ ἀπολύτου τύπου τοῦ καλοῦ καὶ νὰ μεταβάλωσι καὶ ἀφομοιώσωσιν ἑαυτοῖς, ὅ,τι παρὰ τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν παρέλαβον.

Οἱ Ἕλληνες ἀναπτύσσοντες τὴν ἑαυτῶν τέχνην ἀπέβλεψαν ἀνέκαθεν εἰς τὴν φύσιν, εἰς τὸ νὰ παραστήσωσι δηλ. τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἐν πλήρει φυσικῇ ἀληθείᾳ. Τὴν τάσιν δ' αὐτῶν ταύτην βλέπομεν ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτῶν ἔργων μέχρι τῆς τελειότητος τῆς τέχνης, ἤτοι ἐν τοῖς καλουμένοις ἀρχαϊκοῖς ἔργοις.

Τὰ ἀ ρ χ α ϊ κ ὰ ἔργα διαφέρουσιν ἀλλήλων, καθ' ὅσον προέρχονται ἐκ τῶν πρώτων ἢ ἐκ τῶν τελευταίων χρόνων τῆς προκειμένης περιόδου, καθ' ὅσον δηλ. εἶνε ἔργα τέχνης ὀλιγώτερον ἢ περισσότερον ἀνεπτυγμένης. Γενικὰ ὅμως γνωρίσματα αὐτῶν εἶνε τὰ ἑξῆς: Ἡ διάπλασις τῶν μορφῶν τοῦ σώματος δὲν εἶνε ἐν πλήρει πλαστικῇ ἀληθείᾳ, τὸ περίγραμμα εἶνε σκληρὸν καὶ τὰ χείλη ἀνεσπασμένα, ἐξ οὗ παράγεται τυπικόν τι μειδίαμα, ἡ στάσις γίνεται διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους προσαρμογῆς ὁλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν, ἡ κόμη καὶ ὁ πώγων ἀποτελοῦνται ἐκ κανονικῶν παραλλήλων γραμμῶν καὶ οὕτως ἔχουσι τὴν μορφὴν ἐσχηματοποιημένην, καὶ τὸ ἱμάτιον εἶνε προσκεκολλημένον τῷ σώματι καὶ ἀποτελεῖ μίαν μετ' αὐτοῦ μᾶζαν, σχηματίζει δὲ τὰς πτυχὰς οὐχὶ συμφώνως πρὸς τὸ ὕφασμα καὶ πρὸς τὸν τρόπον τῆς καταπτώσεως αὐτοῦ, ἀλλὰ κανονικὰς παραλλήλους.

Τὰ ἀρχαϊκὰ ταῦτα ἔργα διακριτέα ἑτέρων ἔργων, ἅτινα ἔχουσι μὲν μορφὴν ἀρχαϊκήν, δὲν εἶνε ὅμως ἀρχαϊκά, διότι δὲν ἐποιήθησαν κατὰ τὴν προκειμένην ἀρχαϊκὴν ἐποχήν, ἀλλ' ἐν ἐποχῇ ὑστερωτέρᾳ ἑλληνικῇ ἢ ρωμαϊκῇ. Τὰ ἔργα ταῦτα ἐποιήθησαν κατ' ἀπομίμησιν ἀρχαϊκῶν ἔργων καὶ διὰ τοῦτο καλοῦνται ἀ ρ χ α ΐ ζ ο ν τ α. Εἶνε δὲ οὐχὶ εὐχερὴς πάντοτε ἡ διάκρισις ἀρχαΐζοντος ἀπὸ ἀρχαϊκοῦ ἔργου, καὶ ἀπαιτεῖ μάλιστα ὄμμα ἠσκημένον.

ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΘΕΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΚΜΑΖΟΥΣΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

(ἀπὸ τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων μέχρι τοῦ θανάτου Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἤτοι 473 — 323 π. Χ.).

Ἐν ᾧ ἡ ἀρχαϊκὴ τέχνη ἀδιαλείπτως ἐτελειοποιεῖτο, οἱ Ἕλληνες ἐπάλαιον κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος τὸν περὶ ἐθνικῆς ὑπάρξεως ἀγῶνα κατὰ τῶν εἰσβαλόντων εἰς τὴν χώραν αὐτῶν Περσῶν, καὶ νικήσαντες αὐτοὺς ἀνῆλθον εἰς ὑπέρτατον πολιτικὸν καὶ πνευματικὸν μεγαλεῖον. Ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις ἐτελειοποιήθη ἡ τέχνη καὶ ἐξίκετο εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς. Κέντρον δὲ τῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς ταύτης ἐγένοντο αἱ Ἀθῆναι, ἡ πόλις ἐκείνη, ἥτις διέπρεψεν ἐν τῷ ἐθνικῷ ἀγῶνι καὶ ἐκτήσατο τὴν ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν βαρβάρων ἡγεμονίαν· ἐτελειοποίησε δὲ τὴν πλαστικὴν τέχνην εἷς κυρίως ἀνήρ, ὁ σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Περικλέους Φειδίας, ὅστις αὐτός τε τὰ ἐπισημότατα πλαστικὰ καλλιτεχνήματα ἐποίησε καὶ πολλοὺς μαθητὰς καὶ συνεργάτας περὶ ἑαυτὸν συνήγαγε, δι᾽ ὧν ἵδρυσε τὴν καλουμένην Ἀττικὴν Σχολὴν τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος καὶ διέδωκε πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος τὴν τέχνην του.

Κύριον γνώρισμα τῆς κατὰ τὴν Ε. ἑκατονταετηρίδα Πλαστικῆς τέχνης εἶνε, ὅτι τελειοποιηθεῖσα αὕτη ὑπὸ ἀνατομικὴν ἔποψιν ἐχρησίμευε μάλιστα πρὸς παράστασιν ὑψίστων ἰδεῶν, ἦτο δηλ. τέχνη ἰδανική. Τὸ σῶμα δέ, συμφώνως πρὸς τὴν δι᾽ αὐτοῦ ἐκφραζομένην ἰδέαν, ἦτο εὐγενέστατον τὴν μορφήν, πεπλασμένον μὲν ἐν πλήρει φυσικῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ κεκαθαρμένον παντὸς κοινοῦ καὶ τυχαίου γνωρίσματος. Ἐξέλιπεν ἄρα ἡ ἐν τῇ παραστάσει τῆς μορφῆς σκληρότης καὶ σχηματοποίησις τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης, καὶ ὁ ἱματισμὸς ἐσχημάτιζε πλέον οὐχὶ παραλλήλους κανονικὰς πτυχάς, ἀλλὰ συμφώνους πρὸς τὸ ὕφασμα, πρὸς τὸν τρόπον τῆς καταπτώσεως αὐτοῦ καὶ πρὸς τὴν κίνησιν ἢ ἠρεμίαν τοῦ σώματος.

Κατὰ τὴν Δ΄. δ᾽ ἑκατονταετηρίδα ἱδρύθη διὰ τοῦ Σκόπα καὶ Πραξιτέλους ἑτέρα ἐν Ἀθήναις Σχολή, ἡ καλουμένη νεωτέρα Ἀττικὴ Σχολή, ἥτις ἀπέβλεπε μάλιστα εἰς τὴν παράστασιν τοῦ ὑψίστου κάλλους τῆς μορφῆς· ἐτύγχανε δε τοῦ σκοποῦ αὐτῆς τούτου ἐξεργαζομένη τὴν μορφὴν ἐπὶ τὸ χαριέστατον καὶ ἐκφράζουσα δι᾽ αὐτῆς τὰ τῆς ψυχῆς παθήματα, οἷον χαράν, λύπην, οἶκτον, ῥεμβασμόν, ὁρμήν, μανίαν κτλ. Οὕτω τὰ ἔργα τῆς Δ΄. ἑκατονταετηρίδος εἶνε οἱ κάλλιστοι τύποι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐν ᾧ τὰ τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος, παραβαλλόμενα πρὸς ταῦτα, διακρίνονται ἐπὶ μεγαλοπρεπεῖ σεμνότητι καὶ ἔχουσιν ἔτι ἀρχαϊκόν τι καὶ αὐστηρόν.

Τῆς Ἀττικῆς Σχολῆς διάφορος εἶνε ἡ ἐν Ἄργει καὶ Σικυῶνι ἀναπτυχθεῖσα πελοποννησιακὴ Σχολή, ἥτις δύο ἔσχεν ἱδρυτάς, ἐν μὲν τῇ Ε'. ἑκατονταετηρίδι τὸν Πολύκλειτον, ἐν δὲ τῇ Δ'. τὸν Λύσιππον. Ἡ Σχολὴ αὕτη ἀπέβλεπεν εἰς τὴν παράστασιν τοῦ ἰδανικοῦ τύπου τῆς ὡραιότητος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, εὕρισκε δὲ τὴν ὡραιότητα ταύτην ἐν τῇ παραστάσει τοῦ σώματος κατὰ ὡρισμένας ἀναλογίας τῶν μελῶν αὐτοῦ. Οὕτως ὁ Πολύκλειτος ἔπλαττε τὰ σώματα κατὰ μέσον τινὰ ὅρον, οὔτε ὑψηλά, ἀλλ' οὔτε ταπεινά, οὔτε πολύσαρκα, ἀλλ' οὔτε λεπτά, ἐν ᾧ ὁ Λύσιππος, χάριν καὶ κομψότητα ἐπιδιώκων, ἔπλαττεν αὐτὰ ἐπιμηκέστερα καὶ λεπτότερα καὶ τὴν κεφαλὴν σχετικῶς μικράν.

ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΜΑΖΟΥΣΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

(ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν διαδόχων μέχρι τῆς κατακτήσεως τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, δηλ. μέχρι τοῦ 146 π. Χ.).

Κατὰ τὴν προηγουμένην ἐποχὴν ἡ πλαστικὴ τέχνη εἶχε διατρέξει ἅπαντα τὰ στάδια τῆς ἀναπτύξεως καὶ τελειοποιήσεως αὐτῆς, ὥστε κατὰ τὴν προκειμένην ἐποχήν, τὴν καλουμένην ἑλληνιστικὴν ἢ ἀλεξανδρινὴν ἐποχήν, μοιραίως ἔπρεπε νὰ τραπῇ εἰς παρακμήν, διότι δὲν ἐδύνατο νὰ παραγάγῃ νέον τι· ἄλλως οὐδ' ἐνεψυχοῦτο πλέον ὑπὸ τοῦ πρότερον ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλ' εἰς τοιαύτην κατῆλθε θέσιν, ὥστε σκοπὸς αὐτῆς ἦτο κυρίως ἡ ἱκανοποίησις τῶν ὀρέξεων τῶν φιλοδόξων βασιλέων τῆς Ἀνατολῆς.

Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς προκειμένης ἐποχῆς ἐπλάσσοντο ἔργα ἀξιόλογα συμφώνως πρὸς τὴν τέχνην τοῦ Πραξιτέλους καὶ Λυσίππου, ὑστερώτερον δὲ ἤκμασεν ἡ καλουμένη π ρ α γ μ α τ ι κ ὴ Σχολή, ἥτις φαίνεται μάλιστα ἐν τοῖς ἔργοις τῆς Ῥόδου καὶ Περγάμου. Γνωρίσματα τῆς τέχνης ταύτης τῶν διαδόχων εἶνε τὰ ἑξῆς: κατασκευὴ ὑπερφυσικῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ κολοσσιαίων ἀγαλμάτων, τάσις πρὸς ἐπιβολὴν καὶ πλῆξιν τῶν αἰσθήσεων τοῦ θεατοῦ διὰ τῆς μορφῆς καὶ διὰ τῆς ἐκφράσεως ἰσχυροτάτων ψυχικῶν παθημάτων, ἀκριβὴς ἀπεικόνισις τῆς πραγματικῆς φύσεως ἐν τῇ παραστάσει τῶν σωμάτων καὶ οὐχὶ ἐξευγένισις καὶ κάθαρσις αὐτῶν ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ τυχαίων γνωρισμάτων (ὡς ἐγίνετο ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις), ἄκρα τεχνικὴ ἐξεργασία καὶ ἐντελὴς ἀνατομικὴ γνῶσις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος κτηθεῖσα δι' ἐπιστημονικῆς σπουδῆς.

Ἀλλὰ διὰ μόνων τῶν ἐν Ῥόδῳ καὶ Περγάμῳ πλαττομένων ἔργων δὲν ἐδύνατο ἡ τέχνη νὰ διαμένῃ, εἰς ὃ εἶχεν ἀνέλθει κατὰ τοὺς πρότερον χρόνους ὕψος· ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Ἀνατολῇ ἔβαινεν εἰς παρακμήν, διότι κατεσκευάζοντο μὲν πολλὰ ἀγάλματα, οὐχὶ ὅμως καλ-

λιτεχνήματα, ἀλλ' ἐφήμερα χειρωνακτικὰ κατασκευάσματα, προωρισμένα νὰ ἐκπλήττωσι τὸν θεατὴν μᾶλλον διὰ τοῦ πλήθους καὶ τῆς πολυτελείας αὐτῶν, ἢ διὰ τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἐργασίας τῆς μορφῆς.

ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΠΟΧΗ

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει διετέλει ἡ πλαστικὴ τέχνη, ὅτε, κατακτηθείσης τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (146 π. Χ.), ἐγένετο γνωστὴ ἐν Ῥώμῃ διὰ τῆς ἐκεῖσε μεταβάσεως Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν καὶ τῆς μεταφορᾶς πολλῶν καὶ ἐπισήμων πλαστικῶν ἔργων. Διὰ τῶν εἰς Ῥώμην μεταβάντων καλλιτεχνῶν ἱδρύθη τότε ἡ καλουμένη νέα Ἀττικὴ Σχολή, ἥτις, ὁρμωμένη ἐκ τῶν ἔργων τῆς ὑψίστης ἀκμῆς τῆς ἑλληνικῆς τέχνης καὶ ἐπιμελῶς αὐτὰ σπουδάζουσα, ἔπλαττε τὰ ἑαυτῆς ἔργα συμφώνως πρὸς ταῦτα, προβαίνουσα μέχρι ἀντιγραφῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον πιστῆς. Κατ' ἀκολουθίαν τὰ ἔργα τῆς Σχολῆς ταύτης στεροῦνται μὲν πρωτοτυπίας ὡς πρὸς τὸ ὑποκείμενον τῶν παραστάσεων, ἔχουσιν ὅμως τὸ εὐγενὲς καὶ ἀξιωματικὸν τῆς μορφῆς καὶ μάλιστα τὴν ἰδανικότητα ἐκείνην τῶν παλαιῶν χρόνων, ἥτις εἶχε σχεδὸν ὅλως ἐκλείψει κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχήν.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατόρων ἡ Πλαστικὴ γίνεται ὑπηρετικὴ τῷ βίῳ τῶν Ῥωμαίων καὶ κύριον θέμα ἔχει τὴν κατασκευὴν εἰκονικῶν ἀνδριάντων καὶ τὴν δι' ἀναγλύφων ἱστορικῆς ὑποθέσεως ἐπικόσμησιν διαφόρων ἀρχιτεκτονικῶν μνημείων, σκοπούντων τὴν ἀπαθανάτισιν τῶν μεγάλων καὶ φιλοδόξων στρατηγῶν καὶ αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης· ἐπειδὴ ὅμως πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν τούτων ἀπῃτεῖτο μέγα πλῆθος ἔργων, κατέπεσεν αὕτη ἐκ τοῦ ὕψους, εἰς ὃ εἶχεν ἀνέλθει ἐν Ἑλλάδι, καὶ οὕτως ἐγένετο τὸ πλεῖστον χειρωνακτικὴ τέχνη.

Τὰ ἐν Ἑλλάδι δὲ κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν ταύτην ἐποχὴν πλαττόμενα ἔργα ἦσαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κοινὰ ἐπιτάφια ἀνάγλυφα καὶ μάλιστα εἰκονικοὶ ἀνδριάντες, οἵτινες κατεσκευάζοντο ἐν ἐργαστηρίοις ἐν μεγάλῃ ποσότητι καὶ εἶχον τὴν κεφαλὴν πρόσθετον, διότι αὕτη ἔπρεπε νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς τὸ παριστάμενον πρόσωπον καὶ κατ' ἀκολουθίαν κατεσκευάζετο ὕστερον· ἡ πρόσθετος δ' αὕτη κεφαλὴ ἀντικαθίστατο ἐν ἀνάγκῃ δι' ἑτέρας πρὸς εἰκονικὴν παράστασιν ἄλλου προσώπου.

Οἱ ἀνδριάντες οὗτοι ἔχουσι σχεδὸν μέγεθος φυσικόν, φέρουσι ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἢ τήβεννον, ἧς ἡ διάθεσις, εἰλημμένη ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου, εἶνε ἐν ἅπασι σχεδὸν ἐντελῶς ἡ αὐτή· αἱ κεφαλαὶ δ' αὐτῶν διακρίνονται εὐκόλως, διότι ἔχουσι τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν πλαστικῶς δεδηλωμένας.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

Ἔργα ἀρχαϊκῆς καὶ ἀρχαϊζούσης τέχνης.

1. Ἀρχαιότατον ξοανόμορφον ἄγαλμα **Ἀρτέμιδος**(;) εὑρεθὲν ἐν Δήλῳ, ἐν ἔτει 1878, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Th. Homolle[1]. Ἐλλείπει μέρος ἐκ τοῦ μέσου ἑκατέρου τῶν βραχιόνων· τὸ πρόσωπον εἶνε ἀποτετριμμένον. Ὕψος τοῦ ἀγάλματος μετὰ τῆς πλίνθου καὶ τῆς ὑπ' αὐτὴν προεξοχῆς τοῦ λίθου τῆς χρησιμευούσης πρὸς ἔνθεσιν ἐν τῷ βάθρῳ 2,00, ἄνευ αὐτῶν 1,75. Μάρμαρον νησιωτικόν, κατὰ τὸν Lepsius.

Ἔχει σχῆμα ἐλλειψοειδοῦς στήλης, ἥτις διὰ μικρᾶς καὶ ἀκόμψου ἐργασίας ἔλαβε μορφὴν ἀνθρωπίνην καὶ δὴ γυναικείαν, ὥσπερ ἐκ τῆς κόμης καὶ μάλιστα ἐκ τῶν πρὸς ὑποδήλωσιν τῶν μαστῶν ἐξογκώσεων τοῦ μαρμάρου φαίνεται. Τὸ μὲν κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος τηρεῖ ἀναλλοίωτον τὸ τῆς ἐλλειψοειδοῦς καὶ σχεδὸν ὀρθογωνίου στήλης σχῆμα, ἔχον μόνον δύο σφηνοειδεῖς προεξοχὰς πρὸς δήλωσιν τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν, τὸ δὲ ἄνω ἥμισυ δεικνύει τάσιν τινὰ πρὸς ἀτελῆ

---

[1] Ἐν ταῖς αὐταῖς ἐν Δήλῳ ἀνασκαφαῖς εὑρέθησαν ἔτι τὰ ὑπ' ἀριθ. 21, 21α, 22 καὶ 23 ἀρχαϊκῆς τέχνης ἔργα.

μὲν καὶ νηπιώδη, ἀλλ' ὁπωσδήποτε φυσικὴν παράστασιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἡ κεφαλὴ ἔχει ἐπίπεδον ὠοειδὲς σχῆμα καὶ ἡ κόμη καταπίπτει ὄπισθεν τῶν ὤμων, ἀποτελοῦσα ὄγκον μαρμάρου ἀκατέργαστον, καὶ ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἔνθα εἶνε διατεταγμένη εἰς τέσσαρας ἑκατέρωθι παραλλήλως κατερχομένους πλοκάμους· αἱ χεῖρες δὲ εἶνε καθειμέναι κατὰ μῆκος τοῦ σώματος καὶ αὐτῷ, πλὴν τοῦ μέρους τοῦ κατὰ τὸν ἀγκῶνα, συμφυεῖς. Εἶνε δὲ τὸ ἄγαλμα ἐνδεδυμένον ποδήρη περὶ τὴν ὀσφὺν ζώνῃ ἐζωσμένον χιτῶνα, ὅστις ὅλον μετὰ τοῦ σώματος ἀχώριστον καὶ ἀδιάκριτον ἀποτελεῖ καὶ θὰ ἦτο ἴσως τὸ πάλαι κεκοσμημένος διὰ γραπτῶν κοσμημάτων· ἐν ἑκατέρᾳ δὲ τῶν χειρῶν θὰ ἐκράτει πρᾶγμά τι, ὡς φαίνεται ἐξ ὧν σχηματίζουσιν οἱ κεκαμμένοι δάκτυλοι ὀπῶν, ὧν ἡ ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ εἶνε διάτρητος. Κατὰ τὸ ἀριστερὸν δὲ πλάγιον τοῦ σώματος, ὑπὸ τὴν χεῖρα, εἶνε κεχαραγμένη ἔμμετρος ἀρχαιοτάτη βουστροφηδὸν γεγραμμένη ἐπιγραφή, δηλοῦσα ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο ἀφιέρωσε τῇ Ἀρτέμιδι (ἑκηβόλῳ ἰοχεαίρῃ) Νικάνδρη, γυνὴ Ναξία. Ἐκ τούτου δυνατὸν νὰ ἰσχυρισθῇ τις, ὅτι τὸ ἄγαλμα παριστᾷ αὐτὴν τὴν Νικάνδρην· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχει σχῆμα ξοάνου, δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι εἰκονίζει μᾶλλον θεάν, αὐτὴν τὴν Ἀρτέμιδα πιθανώτατα, ἀφ' οὗ εἰς τὴν θεὰν ταύτην εἶνε ἀφιερωμένον. Ἡ ὅλη ἐπιγραφὴ ἔχει ἐν τῇ κοινῇ ὀρθογραφίᾳ οὕτως:

Νικάνδρη μ' ἀνέθηκεν (ἑ)κηβόλῳ ἰοχεαίρῃ
κούρη Δεινοδίκεω τοῦ Ναξίου, ἔξοχος ἀλ(λ)έων,
Δεινομένεος δὲ κασιγνήτη, Φράξου δ' ἄλοχος μ(ήν).

Τὸ προκείμενον ἄγαλμα εἶνε τῶν ἀρχαιοτάτων ἐκ μαρμάρου ἔργων, ἃ ἐποίησαν οἱ Ἕλληνες καθ' ὃν χρόνον δὲν εἶχον ἐντελῶς ἀπαλλαγῇ τῆς ξοανοποιίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μαρμαροπλαστικὴ ἀνεπτύχθη τὸ πρῶτον ἐν Χίῳ διὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ Μέλανος, Μικκιάδου καὶ Ἀρχέρμου, τοὺς χρόνους

αὐτοῦ δυνάμεθα νὰ θέσωμεν πρὸ τῆς ἀκμῆς τῶν τεχνιτῶν τούτων, ὅ ἐστι δυνάμεθα ν' ἀναβιβάσωμεν μέχρι τῆς Ζ'. ἑκατονταετηρίδος π. Χ. Παρατηρητέον δὲ ὅτι ὁ τύπος, ὃν ἔχει τὸ ἄγαλμα τοῦτο, πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐξετάθη καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀμετάβλητος διετηρήθη, ὡς δεικνύουσιν ὁμοιόμορφα ἀγαλμάτια εὑρεθέντα ἐν Βοιωτίᾳ (ἀρ. 2, 3, 4), ἐν Ἐλευσῖνι (ἀρ. 5), ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ· ἐννοεῖται δὲ ὅτι κατὰ τὰς ἑκάστοτε αὐτῶν λατρευτικὰς ἀνάγκας οἱ Ἕλληνες οὐχὶ τὴν αὐτὴν θεάν, ἀλλὰ διαφόρους διὰ τοιούτων ἀγαλμάτων παρίστων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 253 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 4, 1).—*Bull. de cor. hellénique* 1879 πίν. I σ. 3 καὶ 39 (Homolle).—Homolle: *De antiquissimis Dianae Simulacris Deliacis,* 1885. — Ὡς πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν ἴδε πρὸς τούτοις: *Arch. Zeitung* 1879 σ. 85 (Fraenkel). — *Journal of hellenic studies* 1880 σ. 59 (Jebb).—*Hermes* XV σ. 229 (Dittenberger).—Röhl: *Inscriptiones graecae antiquissimae* ἀρ. 407. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 297.

2. Κάτω ἀριστερὸν μέρος ξοανομόρφου **ἀγάλματος,** εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος ἐν ἔτει 1885 (ἴδ. ἀρ. 10). Μέγεθος σχεδὸν φυσικόν· σωζόμενον ὕψος 0,50. Λίθος πώρινος βοιωτικὸς (feinkörniger oolithischer Kalkstein κατὰ τὸν Lepsius «Marmorstudien» 242).

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶχε τὴν αὐτὴν μορφήν, ἣν καὶ τὸ ὑπ' ἀρ. 1, καὶ ἦτο ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον σχιστὸν κατερχόμενον ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν τοῦ σώματος· ἀλλ' ὁ ἱματισμὸς οὗτος δὲν διεκρίνετο τοῦ σώματος, ἀλλ' ἀπετέλει μετ' αὐτοῦ ὅλον ὄγκον, δεικνύοντα μᾶλλον γεωμετρικήν, οὕτως εἰπεῖν, ἢ ἀνθρωπίνην μορφήν. Ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ὑπάρχει ἡ ἑξῆς βουστροφηδὸν γεγραμμένη ἐπιγραφή:

. . . . ον ανεθεκε τοι Απο
λονι τοι Πτοιει
. . . . οτος εποιϜεσε

Ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ ὑπῆρχε τὸ τοῦ ποιήσαντος τεχνίτου ὄνομα, ὃ ἀδύνατον εἶνε νὰ συμπληρώσῃ τις ἐκ τῶν σωζομένων ἐν τῷ λίθῳ τελευταίων γραμμάτων. Ἐκ τοῦ σχήματος δὲ τῶν γραμμάτων καὶ ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ ἀγάλματος φαίνεται ὅτι τοῦτο ἐποιήθη ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις, καθ' οὓς ἡ πλαστικὴ τέχνη διετέλει ἐν νηπιωδεστάτῃ καταστάσει· διὰ τοῦτο δὲ εἶνε πεποιημένον οὐχὶ ἐκ σκληροῦ λίθου, ἀλλ' ἐκ πώρου, ὅν, μαλακὸν ὄντα, ἠδύναντο ἐν τοῖς τότε χρόνοις οἱ Ἕλληνες εὐκολώτερον νὰ ἐξεργάζωνται. Κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ λίθου διεκρίνοντο ἐπὶ τοῦ σωζομένου ἀριστεροῦ ἄκρου ποδὸς ἴχνη ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 180 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1885 σ. 15, 17). — *Bull. de cor. hellénique* 1886 πίν. VII. (M. Holleaux).

3. Ἄνω μέρος κορμοῦ, ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῆς ὀσφύος, ξοανομόρφου **ἀγάλματος,** εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος (πρβ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1886. Μέγεθος σχεδὸν φυσικόν. Σωζόμενον ὕψος 0,42. Λίθος πώρινος βοιωτικὸς τοιοῦτος, οἷος καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθ. 2.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶχε τὴν αὐτὴν μορφήν, ἣν καὶ τὸ ὑπ' ἀρ. 2, καὶ κατὰ τοὺς αὐτοὺς περίπου ἀρχαιοτάτους χρόνους θὰ ἐποιήθη. Φέρει χιτῶνα ὅλον τι μετὰ τοῦ σώματος ἀποτελοῦντα καὶ ζώνῃ περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον, καὶ ἔχει τοῦτο κυρίως τὸ ἐνδιαφέρον καὶ περίεργον, ὅτι ἡ ὄπισθεν καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους, ἑκατέρωθεν, καταπίπτουσα κόμη ἀποτελεῖ ὄγκους διῃρημένους ὁριζοντίως διὰ βαθειῶν ἐγκοπῶν. Οὕτως ἡ κόμη εἶνε διατεταγμένη εἰς πλοκάμους οὐχὶ καθέτους, ἀλλ' ὁριζοντίους· τοῦτο δ' ἐγένετο κατὰ τρόπον ὅλως ἀτυχῆ, δεικνύοντα τὸν τεχνίτην κοινὸν λιθοξόον καὶ τὴν τέχνην ἐν νηπιωδεστάτῃ καταστάσει τότε διατελοῦσαν.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 284.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 241.

4. Γυναικεῖον ξοανόμορφον **ἀγαλμάτιον** εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος (πρβ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1886. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ ἄκροι πόδες· ὕψος 0,42. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ ὑπ' ἀρ. 1 καὶ εἶνε ἐνδεδυμένον ποδήρη περὶ τὴν ὀσφὺν λίαν βαθέως ζώνῃ ἐζωσμένον χιτῶνα οὐδεμίαν σχηματίζοντα πτυχήν, ἀλλ' ὅλον τι μετὰ τοῦ σώματος ἀποτελοῦντα. Αἱ χεῖρες εἶνε καθειμέναι κατὰ τὰ πλάγια τοῦ σώματος καὶ αὐτῷ προσφυεῖς, τῶν δακτύλων ὄντων τεταμένων· ἡ δὲ κόμη καταπίπτει ὄπισθεν μὲν εἰς τὴν συνήθη ἐν τοῖς ἀρχαϊκοῖς ἔργοις πλατεῖαν μᾶζαν, ἔμπροσθεν δὲ εἰς δύο ἑκατέρωθεν κυλινδροειδεῖς βοστρύχους· τὰ καθέκαστα ὅμως αὐτῆς τε καὶ τοῦ ἱματισμοῦ θὰ ἦσαν χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένα.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 283.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 170.

5. Γυναικεῖον ξοανόμορφον **ἀγαλμάτιον** εὑρεθὲν ἐν Ἐλευσῖνι ἐν ἔτει 1882 (πρβ. ἀρ. 24 — 26). Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, αἱ χεῖρες, ὀλίγον κάτωθεν τῶν ὤμων, καὶ οἱ ἄκροι πόδες· κατὰ τὴν ὀσφὺν εἶνε τεθραυσμένον εἰς δύο προσαρμόζοντα τεμάχια. Ὕψος 0,38. Λίθος πεντελήσιος.

Ἔχει τὴν μορφὴν τοῦ ὑπ' ἀρ. 1, εἶνε ὅμως φυσικώτερον καὶ τεχνικώτερον ἐξειργασμένον, ἐξ οὗ φαίνεται ὂν πολὺ νεώτερον αὐτοῦ, σύγχρονον ἴσως τοῖς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὑρεθεῖσιν ὑπ' ἀρ. 24 — 26 ἀγαλματίοις. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα ὅλον τι μετὰ τοῦ σώματος ἀποτελοῦντα, ὅστις τὸ πάλαι ἦτο κεκοσμημένος γραπτοῖς κοσμήμασι (ὡς καὶ ἔκ τινων σωζομένων λειψάνων χρωματισμοῦ καὶ ἐκ παραβολῆς πρὸς παρεμφερὲς ἄγαλμα εὑρεθὲν ἐν τῇ Ἀκροπόλει φαίνεται) καὶ παραδόξως καὶ ἀσαφῶς διατεταγμένον ἱμάτιον, οὗ μέρος ἀποτελοῦσι καὶ αἱ δύο ἐκεῖναι ὑπὸ τὴν ζώνην κατερχό-

μεναι ταινίαι· ἴσως ὅμως αὗται ἀποτελοῦσι μᾶλλον μέρος τῆς ζώνης, ὡς ἐκ τῆς δεξιᾶ κατερχομένης δηλοῦται. Τῶν χειρῶν δὲ μόνη ἡ δεξιὰ ἦτο καθειμένη τῷ σώματι, ἡ ἀριστερὰ ἦτο κεκαμμένη κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ θὰ ἐκράτει πρᾶγμά τι, ἄνθος ἴσως ἢ ἕτερόν τι τῆς εἰκονιζομένης θεᾶς σύμβολον. Ἐν τῇ κατὰ τὸν συνήθη ἀρχαϊκὸν τρόπον διατεταγμένῃ κόμῃ διατηροῦνται ἱκανὰ ἴχνη ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 3702.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1884 πίν. 8 ἀρ. 1 καὶ 1α σ. 179 (Δ. Φίλιος).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 162.

6. Ἐπὶ θρόνου καθημένη ἀρχαϊκωτάτη **γυναικεία μορφὴ** εὑρεθεῖσα ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐν τῇ θέσει «Φραγκόβρυσις», τῇ κατὰ τὴν δημοσίαν ἀπὸ Τριπόλεως εἰς Μεγαλόπολιν ὁδόν, πρὸ τοῦ ἔτους 1868. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ ἄκραι χεῖρες ἀπὸ τοῦ μέσου σχεδὸν τοῦ πήχεως. Μέγεθος φυσικόν. Ὕψος 0,98. Μάρμαρον παρεμφερὲς τῷ ἐκ τῶν ἐν «Δολιανὰ» τῆς Λακωνικῆς λατομείων.

Εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα συγκεκολλημένον τῷ σώματι καὶ ὅλον μετ' αὐτοῦ ὄγκον ἀποτελοῦντα. Ἡ στάσις δὲ καὶ διάθεσις τῆς μορφῆς εἶνε τυπικὴ κατ' ἀκριβῆ γεωμετρικὰ σχήματα, ὥστε οὐδ' ἐλαχίστη παρατηρεῖται φυσικότης ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν μορφῶν. Ἐκ τούτου δὲ δῆλον, ὅτι τὸ προκείμενον ἄγαλμα εἶνε πολὺ κατώτερον οὐ μόνον τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει Ἀθηνᾶς καθημένης, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν ἐκ Μιλήτου ἐν τῷ βρεττανικῷ Μουσείῳ ἀγαλμάτων. Τὸ διὰ τὸν δεξιὸν βραχίονα ἔρεισμα τοῦ θρόνου ὑπεστήριζε σωζόμενον νῦν ἐν μέρει ὁμοίωμα ζώου (Σφιγγός;). Ὑπὸ τοὺς πόδας δὲ τῆς μορφῆς, ἐν τῇ πλίνθῳ τοῦ ἀγάλματος, ἀναγινώσκεται ἐν ἀρχαϊκοῖς γράμμασιν ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ γεγραμμένη καὶ τὸ ὄνομα τῆς εἰκονιζομένης, ὡς φαίνεται, γυναικὸς δηλοῦσα λέξις: *Αγεμο* ἢ *Αγεσο*.

Sybel 22. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1874 πίν. 71 εἰκ. Α, *α* καὶ

Α, ϐ, σ. 480 (Σ. Κουμανούδης).—*Mittheilungen* 1879 σ. 131.— Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 220.

7. Μέσον τεμάχιον ἐπὶ θρόνου καθημένης ἀρχαϊκῆς τὴν τέχνην **μορφῆς**, εὑρεθὲν ἐν ταῖς παρὰ τὸ Δίπυλον ἀνασκαφαῖς ἐν ἔτει 1873. Μέγεθος φυσικόν. Ὕψος 0,42 πλ. 0,53 πάχ. 0,40. Μάρμαρον πάριον.

Ἔχει αὕτη, ἣν καὶ τὸ ἄγαλμα ὑπ' ἀρ. 6 μορφήν, εἶνε καλλίτερον ὅμως καὶ ἐπιμελέστερον ἐξειργασμένη· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη χιτῶνα συγκεκολλημένον τῷ σώματι καὶ ἱμάτιον καταπίπτον ἐξ ἑκατέρου τῶν βραχιόνων. Κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ λίθου ἐσώζοντο ἐν αὐτῷ λείψανα χρωματισμοῦ, ἰδίως κατὰ τὸ κράσπεδον τοῦ χιτῶνος.

Sybel 23. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1874 σ. 480 (Σ. Κουμανούδης). Ἴδε καὶ *Ἀθήναιον, τόμ.* Β' σ. 137. — *Mittheilungen* 1879 σ. 303 (Löschcke). — Conze: *Grabreliefs* ἀρ. 5.—Lepsius ἀρ. 265.

7ª. Τεμάχιον ἐκ τῶν κάτω ἄκρων τῆς αὐτῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρ. 7 **μορφῆς** καθημένης, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως εὑρεθέν. Ὕψος 0,38 πλ. 0,46 πχ. 0,41.

Sybel 24. — Ἴδε καὶ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 7 βιϐλιογραφίαν.

8. Καλούμενος **Ἀπόλλων,** ἤτοι γυμνὸς νεανίας εὑρεθεὶς ἐν Θήρᾳ ἐν ἔτει 1836. Μέγεθος φυσικόν. Ἐλλείπουσιν οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων καὶ μέρος τοῦ λαιμοῦ, ὃ εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένον. Ἡ κεφαλὴ ἦτο ἐν κεχωρισμένῳ τεμαχίῳ εἰργασμένη καὶ σιδηρᾷ περόνῃ τῷ κορμῷ συνδεδεμένη. Σωζόμενον ὕψος 1,24. Μάρμαρον ἐκ τῆς νήσου Νάξου.

Ἵσταται ὄρθιος καὶ ἔχει τὰς χεῖρας κατὰ τὰ πλάγια τοῦ σώματος καθειμένας καὶ αὐτῷ συγκεκολλημένας. Ἐστηρίζετο δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὅλων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν, ὡς ἐκ συγκρίσεως πρὸς ἄλλα παρεμφερῆ ἔργα βλέπομεν,

ἔχων τὸν ἀριστερὸν πόδα μικρὸν προβεβλημένον. Οὕτω τὸ ὑπ' ἐξέτασιν ἄγαλμα ἔχει ἐν γένει τοιαύτην τὴν στάσιν καὶ διάθεσιν τῆς μορφῆς, οἵαν ἔχουσιν, ὡς γνωστόν, τὰ αἰγυπτιακὰ ἀγάλματα. Εὑρέθησαν δὲ τοιούτου τύπου ἀγάλματα πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, οἷον ἐν Βοιωτίᾳ (ἴδε ἀρ. 9 καὶ 10), ἐν Δήλῳ, ἐν Δωδώνῃ, ἐν Τενέᾳ κ. ἀ. Ἐπειδὴ δὲ διαφέρουσι ταῦτα ἀλλήλων κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας, καταφανὲς εἶνε ὅτι ἐν διαφόροις χρόνοις κατεσκευάζοντο, ὥστε δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ὡς συμπέρασμα ὅτι ὁ τύπος οὗτος πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἦτο ἐν χρήσει Ὁρμώμενοι δέ τινες ἐκ τοῦ συμπεράσματος τούτου καὶ ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος καὶ τῆς μορφῆς τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἀγαλμάτων πρὸς τὰ αἰγυπτιακὰ ὑπεστήριξαν, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ Πλαστικὴ παρήχθη ἐκ τῆς αἰγυπτιακῆς, καὶ ὅτι, ὥσπερ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπεκράτησε καὶ ἐν Ἑλλάδι ἱερὸς κανών, ὅστις ἐδέσμευε τὴν ἐλευθερίαν τῶν τεχνιτῶν ἐπιβάλλων τὴν ἐπανάληψιν τοῦ αὐτοῦ τύπου· ἀλλ' ἡ ἐν τῷ αὐτῷ τύπῳ ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἐμμονὴ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης ἦτο τῶν γνωρισμάτων καὶ πλεονεκτημάτων αὐτῆς, βραδέως καὶ μετὰ περισκέψεως βαινούσης εἰς τὴν ἐφεύρεσιν καὶ παράστασιν νέων τύπων. Ἐξ ἄλλου δὲ γνωρίσματά τινα τῶν ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλμάτων, ἃ ἀναφαίνονται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐν πᾶσι τοῖς ἀρχαϊκοῖς ἔργοις, οἷον ἡ προβολὴ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, τὰ ὑψηλά, ὑπεράνω τῆς φυσικῆς θέσεως, κείμενα ὦτα καὶ ἡ ὑπερβολικὴ ἐξόγκωσις τῶν ὤμων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ λεπτὸν τῶν λαγόνων δεικνύουσιν ὄντως ἐπίδρασιν τῆς αἰγυπτιακῆς τέχνης· ἀλλὰ δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι ἡ ἑλληνικὴ Πλαστικὴ παρήχθη ἐκ τῆς αἰγυπτιακῆς, διότι τὸ ὁρμητήριον τῆς τῶν Ἑλλήνων Πλαστικῆς, ὃ διακρίνομεν καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀρχαιοτάτοις καὶ ἀτεχνωτάτοις ἔργοις αὐτῆς, εἶνε τάσις πρὸς παράστασιν τῆς φύσεως, ἐν ᾧ τὸ τῆς Πλαστικῆς τῶν Αἰ-

γυπτίων εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον, ἡ ἄρνησις, οὕτως εἰπεῖν, τῆς παραστάσεως τῆς φυσικῆς ἀληθείας.

Τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἐπίστευσάν τινες ὅτι παριστῶσιν Ἀπόλλωνα, ὁρμώμενοι κυρίως ἐκ τῆς νεανικῆς αὐτῶν μορφῆς καὶ ἐκ τῆς μακρᾶς κόμης, ἕτεροι δὲ ὅτι παριστῶσιν ἀθλητάς, διότι ἀνδριὰς τοῦ ἀθλητοῦ Ἀρραχίωνος, ἱδρυθεὶς ἐν Φιγαλίᾳ κατὰ τὴν ϛ'. ἑκατονταετηρίδα, εἶχε κατὰ Παυσανίαν τοιαύτην μορφήν, ἐν ᾧ ἕτεροι ὑπολαμβάνουσιν αὐτὰ ὡς ἐπιτύμβια ἀγάλματα. Ὀρθῶς ὅμως δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ταῦτα εἶνε ὁ πρῶτος ἐκ μαρμάρου τύπος τοῦ γυμνοῦ ἀνδρικοῦ σώματος, ὃν οἱ Ἕλληνες ἐδυνήθησαν νὰ πλάσωσιν, ἀφ' οὗ προήχθησαν κατά τι ἐν τῇ πλαστικῇ τέχνῃ καὶ ἀπηλλάγησαν τῆς ὑποχρεωτικῆς κατασκευῆς ξοανομόρφων ἀγαλμάτων, οἷα λ. χ. τὸ ἐν Δήλῳ εὑρεθὲν (ἀρ. 1)· διὰ τοῦ τύπου δὲ τούτου παρίστων κατὰ τὰς ἑκάστοτε αὐτῶν ἀνάγκας καὶ θεούς, τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ θνητούς, ὡς βεβαιοῦται κυρίως ἐκ τοῦ ἐν Φιγαλίᾳ ἀνδριάντος τοῦ Ἀρραχίωνος, ὥστε δὲν δυνάμεθα ἑκάστοτε νὰ ὑποθέτωμεν τί παριστῶσιν ἀκριβῶς τὰ ἀγάλματα ταῦτα, ἂν μὴ ἔχωμεν ἰδίους τινὰς λόγους· προκειμένου π. χ. περὶ ἀγάλματος εὑρεθέντος ἐν ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, δυνάμεθα μετὰ μείζονος πιθανότητος νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι παριστᾷ Ἀπόλλωνα.

Τὸ ὑπ' ἐξέτασιν δ' ἄγαλμα εἶνε τῶν ἀτελεστάτων καὶ ἀτεχνωτάτων τοῦ τοιούτου τύπου, ὥστε θὰ ἐποιήθη ἴσως κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ϛ'. ἑκατονταετηρίδος, ἢ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ζ'. ἑκατονταετηρίδι· ἡ ἀτεχνία δ' αὕτη γίνεται μᾶλλον καταφανὴς ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἐν Τενέᾳ εὑρεθέν, τὸ ἐν τῇ Γλυπτοθήκῃ τοῦ Μονάχου, ὃ εἶνε ἐξειργασμένον τελειότερον καὶ τεχνικώτερον τῶν μέχρι τοῦδε εὑρεθέντων.

Πιττάκης 346: Kekulé 356: Sybel 1: — Ross: *Inselreisen* I 81 καὶ *Arch. Aufs.* I, 10.—Schoell: *Arch. Mitth. aus Griechenland*

πίν. 4, 8. — Reber: *Kunstqeschichte* σ. 284. — Overbeck: *Plastik* I, 89.—*Mittheilungen* 1879 πίν. VI, 2.—Friederichs - Wolters: *Bausteine* ἀρ. 14.—Lepsius: *Marmorstudien* 254 πρβ. 409.

9. Καλούμενος Ἀπόλλων, ἤτοι γυμνὸς νεανίας εὑρεθεὶς ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας. Μέγεθος φυσικόν. Ἐλλείπουσιν οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων. Σωζόμενον ὕψος 1,27. Μάρμαρον ὑπόφαιον βοιωτικόν, κυρίως τιτανόλιθος κατὰ τὸν Lepsius (ἴδ. «Marmorstudien» 231).

Ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ προηγουμένου ὑπ' ἀρ. 8 καὶ τὰς μορφὰς ἐξ ἴσου ἀρχαϊκωτάτας· διακρίνονται δ' αὗται κυρίως διὰ τὸ ὁριζόντιον καὶ εὐρὺ τῶν ὤμων καὶ διὰ τὸ ἐπίπεδον καὶ εὐθύγραμμον αὐτῶν, ἰδίως τῶν τῆς κεφαλῆς, ὅπερ δεικνύει ἐπίδρασιν τῆς ἐν ξύλῳ ἐργασίας, ἣν ὁ ποιήσας τὸ ἄγαλμα τεχνίτης, ὡς φαίνεται, ἤσκει· ἐξ ἄλλου ὅμως ἐνιαχοῦ, οἷον ἐν τῇ κοιλίᾳ, παρατηρεῖται τάσις πρὸς κατασκευὴν κυρτῶν συμφώνως πρὸς τὴν φύσιν μορφῶν. Τὸ ὅλον δ' ἔργον ἐν γένει εἶνε τοσοῦτον ἄτεχνον καὶ κακόζηλον, ὥστε ὁ κατασκευάσας αὐτὸ τεχνίτης φαίνεται ὅτι ἦτο κοινός τις λιθοξόος, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ παραστήσῃ διὰ τοῦ ἔργου τούτου ὡρισμένον τρόπον ἐργασίας.

Sybel 4. — *Annali* 1861 πίν. E, 1 σ. 79 (Conze-Michaelis).— Vischer: *Erinnerungen* σ. 585.—*Mittheilungen* 1878 σ. 305 (Körte).—Καλλίστην εἰκόνα ἴδε ἐν *Bull. de cor. hellénique* 1880 πίν. 4 (Collignon). — Friederichs - Wolters: *Bausteine* ἀρ. 43.

10. Ἀπόλλων (;), γυμνὸς νεανίας ἀρχαϊκῆς τέχνης εὑρεθεὶς ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ M. Holleaux [1], ἐν ἔτει 1885. Μέγεθος φυσικόν. Ἐλλείπουσιν οἱ

[1] Ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς εὑρέθησαν πρὸς τούτοις τὰ ὑπ' ἀριθ. 2 — 4, 11 — 12α, 15 — 20 καὶ 68 — 70 ἀρχαϊκῆς τέχνης ἔργα.

πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων. Σωζόμενον ὕψος 1,30. Μάρμαρον νάξιον.

Ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ ὑπ' ἀρ. 8 ἀγάλματος· ἡ ἐργασία ὅμως εἶνε καλλιτέρα καὶ αἱ μορφαὶ ἔχουσι σχεδὸν τὴν φυσικὴν κυρτότητα καὶ εἶνε ἐν ἀνατομικῇ τινι ἀληθείᾳ πεπλασμέναι. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι τὸ ὑπ' ἐξέτασιν ἔργον ἐποιήθη ἐν χρόνοις ἧττον μεμακρυσμένοις, ἢ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 8, κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τῆς ϛ' ἑκατονταετηρίδος πιθανῶς.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 173 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1885 σ· 14, 12).—*Bull. de cor. hellénique* 1886 πίν. IV (M. Holleaux). — *Journal of Hellenic studies* 1887 σ. 188.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 252 πρβ. καὶ ἀρ. 409.

11. Κορμὸς **Ἀπόλλωνος** (;), ἤτοι γυμνοῦ νεανίου, εὑρεθεὶς ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1885. Μέγεθος φυσικόν. Σωζόμενον ὕψος 0,84. Τέχνη ἀρχαϊκή· τύπος τοιοῦτος, οἷος ὁ τῶν ὑπ' ἀρ. 8 — 10 ἀγαλμάτων. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 242 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1885 σ. 21, 46). —*Bull. de cor. hellénique* 1887 σ. 184 (M. Holleaux).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 277 πρβ. καὶ ἀρ. 409.

12. **Ἀπόλλων** (;), γυμνὸς νεανίας ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεὶς ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1885. Μέγεθος μᾶλλον ὑπερφυσικόν. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων. Σωζόμενον ὕψος 1,20. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Εἶνε τοιοῦτος τὸ σχῆμα, οἷα τὰ ὑπ' ἀρ. 8 — 10 ἀγάλματα, φυσικώτερον ὅμως ἐξειργασμένος ἐν ταῖς καθ' ἕκαστα μορφαῖς. Ἡ στάσις δὲν ἔχει τὸ τυπικὸν ἐκεῖνο καὶ βεβιασμένον σχῆμα, αἱ δὲ χεῖρες εἶνε μὲν καθειμέναι κατὰ μῆκος τοῦ σώματος, δὲν εἶνε ὅμως αὐτῷ συγκεκολλημέναι, οὐδὲ κατέρχονται καθέτως, ἀλλ' εἶνε μικρὸν κεκαμμέναι κατὰ τὸν ἀγ-

κῶνα. Ἕνεκα τῶν γνωρισμάτων τούτων τὸ προκείμενον ἄγαλμα εἶνε ἱκανῶς σπουδαῖον διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Πλαστικῆς, ἅτε δεικνύον τὸ ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω ὑπ' ἀρ. 8 - 10 ἀγαλμάτων πρῶτον βῆμα πρὸς ἐλευθέραν καὶ φυσικὴν στάσιν καὶ διάπλασιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 281 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 9, 18). — *Bull. de cor. hellénique* 1887 πίν. VIII (M. Holleaux). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 276.

12[α]. Πλίνθος, ἐφ' ἧς οἱ ἄκροι πόδες γυμνοῦ ἀγάλματος ἀρχαϊκῆς τέχνης. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος, ἐν ἔτει 1886, ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ ἐν ᾧ καὶ τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 12 ἄγαλμα, εἰς ὃ πιθανῶς καὶ ἀνήκει. Μῆκος 0,55 πχ. 0,30 ὕψ. 0,03.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 281 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 9, 18). — *Bull. de cor. hellénique* 1887 σ. 185. (M. Holleaux). Τὸ τεμάχιον τῆς κνήμης (ὕψ. 0,38), περὶ οὗ ποιεῖται λόγον ὁ κ. Holleaux, δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 12 ἄγαλμα, ὡς ἐδείχθη ἐν γενομένῃ δοκιμασίᾳ κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ βάθρου ἀνίδρυσιν τοῦ ἀγάλματος τούτου.

13. Καλούμενος **Ἀπόλλων,** ἤτοι γυμνὸς νεανίας ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεὶς ἐν Μεγάροις. Μέγεθος κολοσσιαῖον· Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ βραχίονες καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τοῦ μέσου περίπου τῶν μηρῶν. Σωζόμενον ὕψος 2,00. Ἔχει τὸ σχῆμα τῶν ὑπ' ἀρ. 8 - 10 ἀγαλμάτων. Μάρμαρον νάξιον.

Kekulé 397: Sybel 2. — *Bullettino* 1861 σ. 44. — *Φιλίστωρ* I σ. 366. — *Annali* 1861 σ. 79 (Conze-Michaelis). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 251, πρβ. καὶ ἀρ. 409.

14. Καλούμενος **Ἀπόλλων,** ἤτοι ἄγαλμα γυμνοῦ νεανίου ἐν τῷ σχήματι τῶν ὑπ' ἀρ. 8 - 10, καταλειφθὲν ἡμιτελές. Εὑρέθη ἐν Νάξῳ ἐν ἔτει 1835. Ἐλλείπουσιν οἱ πόδες

ὀλίγον ἄνωθεν τῶν γονάτων. Σωζόμενον ὕψος 1,02. Μάρμαρον νάξιον.

Πιττάκης 362: Kekulé 322: Sybel 3: — Ross: *Kunstblatt* 1836 σ. 46 καὶ *Inselreisen* I σ. 41.—*Annali* 1837 σ. 187 (Gerhard).—*Rev. Arch.* 1845 σ. 264 (de Saulcy).—Newton: *Antiq. at Athens* σ. 19.—Müller-Schœll: *Mittheilungen aus Griechenland* ἀρ. 2. — Welcker: *Alte Denkmäler* I σ. 399. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 255.

15. Ἀνδρικὴ **κεφαλὴ** ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1885. Μέγεθος μᾶλλον ὑπερφυσικόν. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,205. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ κεφαλὴ αὕτη εἶνε τῶν σπουδαιοτάτων καὶ τῶν ἀρχαιοτάτων κεφαλῶν, ὅσαι εἰς ἡμᾶς περιῆλθον. Διδακτικώτατα εἶνε κυρίως ἡ διάπλασις καὶ τὸ σχῆμα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ στόματος, τὸ ὀξὺ περίγραμμα τῶν καθ' ἕκαστα μορφῶν καὶ ἰδίως τῆς ῥινός, ἧς αἱ παρειαὶ εἶνε καθέτως σχεδὸν ἀποτετμημέναι, τὸ ἐπίπεδον τοῦ κρανίου καὶ τὸ τετραγωνικὸν ἐπίμηκες σχῆμα τῆς ὅλης κεφαλῆς. Διὰ τῶν γνωρισμάτων δὲ τούτων δῆλον γίνεται ὅτι εἶνε ἴσως ἀντίτυπον ἑτέρας τινὸς ἐκ ξύλου πεποιημένης, ἢ μᾶλλον ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὴν τεχνίτης ἦτο συνειθισμένος νὰ ἐργάζηται ἐν ξύλῳ καὶ διὰ τοῦτο, πρωτόπειρος ὢν ἐν τῇ μείζονας δυσχερείας παρεχούσῃ ἐξεργασίᾳ τοῦ σκληροῦ λίθου, ἐποίησε τὸ ἔργον του τοῦτο κατὰ τὸν συνήθη αὐτῷ τρόπον τῆς τοῦ ξύλου ἐξεργασίας. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἔχουσί τι τὸ ὑποκειμενικόν, ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται μᾶλλον ὅτι εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς τεχνοτροπίας καὶ ἀπειρίας τοῦ τεχνίτου, ὥστε τολμηρὸν θὰ ἦτο νὰ ὑποστηρίξῃ τις ὅτι αὕτη εἰκονίζει πρόσωπόν τι, προέρχεται δηλ. ἐξ εἰκονικοῦ ἀνδριάντος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 175 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1885 σ. 14,

14). — *Bull. de cor. hellénique* 1886 πίν. V. (M. Holleaux). — *Journal of Hellenic studies* 1887 σ. 184. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 172.

16. Ἀνδρικὴ σὺν τῷ λαιμῷ **κεφαλὴ** ἀρχαϊκῆς τέχνης εὑρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1885. Μέγεθος ὀλίγον τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,15. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῇ ἐξεργασίᾳ τοῦ λίθου καὶ ἐν τῇ διαπλάσει τῶν καθ' ἕκαστα μορφῶν παρατηρεῖται ἱκανὴ πρόοδος τῆς τέχνης, μείζων ἢ ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ ὑπ' ἀρ. 10 ἀγάλματος. Καὶ ἡ διάθεσις δὲ τῆς κόμης εἶνε πλουσιωτέρα παρέχουσα τῷ ἔργῳ εὐάρεστόν πως ὄψιν· ἰδίως παρατηρητέον ὅτι οὐχὶ ἅπαντες οἱ πλόκαμοι κατήρχοντο κατὰ τὰ νῶτα, ἀλλ' εἷς κατήρχετο ἑκατέρωθεν καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους· περίεργοι δ' εἶνε οἱ δύο ἐκεῖνοι πρὸ τῶν ὤτων πλόκαμοι, οἱ μέχρι τῆς σιαγόνος καθήκοντες.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 179 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1885 σ. 15, 16). — *Bull. de cor. hellénique* 1886 πίν. VII (M. Holleaux). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 171.

17. Γυναικεία **κεφαλὴ** ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1886. Μέγεθος ὀλίγον τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,14. Μάρμαρον πάριον.

Ἡ κεφαλὴ αὕτη ὁμοιάζει ἐντελῶς ταῖς τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντων πολλῶν ἀγαλμάτων (ἴδ. Π. Καββαδίας: «Ἀρχ. Ἐφημερὶς» 1886 πίν. 5), διότι ἔχει τὰς αὐτὰς τοῦ προσώπου μορφάς, τὴν αὐτὴν διάθεσιν τῆς κόμης καὶ τὸν αὐτὸν χρωματισμόν, ῥόδακα ἐν τοῖς ἐνωτίοις καὶ μαίανδρον ἐν τῷ περὶ τὴν κόμην διαδήματι. Ἐν τῇ κορυφῇ ὑπάρχει ὀπή, ἥτις ἐχρησίμευε πρὸς ἔνθεσιν σιδηρᾶς περόνης, τοιαύτης δηλ.

οἵαν εἶχον καὶ ἔχουσί τινα τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀγαλμάτων. Ἐκ τούτων δὲ φαίνεται ὅτι ἡ προκειμένη κεφαλὴ προέρχεται ἐξ ἀγάλματος τοιούτου τὴν μορφὴν καὶ τὴν τέχνην, οἷα τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ πιθανῶς ἐργαστηρίῳ, ἐν ᾧ καὶ ταῦτα, ποιηθέντος. Ἐν τῷ λαιμῷ σώζεται μέγας σιδηροῦς ἧλος, ὅστις φαίνεται ὅτι ἐχρησίμευε πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς τῷ κορμῷ, ἀποκοπείσης ἀπ' αὐτοῦ ἐν παλαιοῖς χρόνοις.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 242 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 8, 14). — *Bull. de cor. hellénique* 1887 πίν. VII (M. Holleaux). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 279.

18. Ἀνδρικὴ **κεφαλὴ** ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1886. Μέγεθος φυσικόν. Τὸ πρόσωπον (ὕψος 0,18) εἶνε ἀποκεκρουσμένον. Λίθος πώρινος βοιωτικὸς (feinkörniger oolithischer Kalkstein, κατὰ τὸν Lepsius «Marmorstudien» ἀρ. 239).

Ἐνδιαφέρον παρέχει αὕτη κυρίως διὰ τὴν διάταξιν τῆς κόμης, ἀσυνήθη οὖσαν. Ἔμπροσθεν οὐδεὶς κατέρχεται βόστρυχος, ἀλλ' ὅλη ἡ κόμη σχηματίζουσα κυμάτιά τινα περὶ τὸ μέτωπον φέρεται ὄπισθεν τῶν ὤτων λοξῶς ἑκατέρωθεν καὶ ἀπολήγει εἰς στρογγύλον τι ἄκρον.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 290 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 9, 17).

19. Ἀνδρικὴ **κεφαλὴ** ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1886. Ἐλλείπει τὸ ὄπισθεν ἥμισυ τοῦ κρανίου. Μέγεθος ὀλίγον τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,14. Μάρμαρον νάξιον.

Ἡ κόμη εἶνε διαδεδεμένη εὐρείᾳ ταινίᾳ, ἧς κάτωθεν ἐξέρχονται καθέτως μικροὶ βόστρυχοι, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ.

15. Οἱ ὀφθαλμοὶ προέχουσι πολὺ καὶ τὰ χείλη εἶνε καμπύλως ἀνεσπασμένα.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 289 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 9, 16).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 253.

20. Ἀπόλλων, γυμνὸς νεανίας ἀρχαϊκῆς τέχνης. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 10), ὁ μὲν κορμὸς ἐν ἔτει 1885, ἡ δὲ κεφαλὴ ἐν ἔτει 1886. Μέγεθος ὀλίγον τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ἐλλείπουσιν οἱ βραχίονες κάτωθεν τῶν ὤμων καὶ οἱ πόδες, ὁ μὲν ἀριστερὸς ὀλίγον ἄνωθεν τοῦ μέσου τοῦ μηροῦ, ὁ δὲ δεξιὸς ἀπὸ τοῦ γόνατος περίπου· ἐκ τοῦ μηροῦ ὅμως τοῦ τελευταίου τούτου ἐλλείπει τὸ ἔμπροσθεν ἥμισυ ἐγκαρσίως ἀποτετμημένον. Σωζόμενον ὕψος 0,95. Μάρμαρον πάριον.

Ἐν ἀμφοτέροις τοῖς κάτω πλαγίοις τοῦ σώματος ὑπῆρχεν ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή, ἧς σώζεται ἐν μὲν τῷ ἀριστερῷ:

Πυθιας οκραιφ[ιεὺς]
και Ασχριον αν[ε]θ[έταν]

ἐν δὲ τῷ δεξιῷ:

Φι . . . .
Πτοι[εῖ; . . . . . ἀργυ]ροτοχσοι

Τὸ ἄγαλμα ἄρα ἀνέθηκαν τῷ Ἀπόλλωνι (ἀργυροτόξῳ) Πυθίας ὁ Ἀκραιφιεὺς καὶ Ἀσχρίων. Ἐν τῇ κατὰ τὸ δεξιὸν πλάγιον ἐπιγραφῇ ἦτο ἀναγεγραμμένον τὸ τοῦ ποιήσαντος τεχνίτου ὄνομα, ὡς φαίνεται.

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε ἀξιολογώτατον τῶν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος εὑρεθέντων καὶ ὁμοιάζει ἱκανῶς τῷ ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Λούβρου γνωστῷ χαλκῷ Ἀπόλλωνι καὶ μάλιστα τῷ ἐν τῷ βρεττανικῷ Μουσείῳ Ἀπόλλωνι Strangford· εἶνε ἀπηλλαγμένον πλέον τῆς σκληρᾶς ἐκείνης διαπλάσεως τῶν ὑπ' ἀρ. 8—10 ἀγαλμάτων ἐν ἱκανῶς φυσικῇ ἀληθείᾳ πεποιημένον ὄν, ἰδίως κατὰ τὸν κορμόν, ἐν ᾧ ὁ τεχνίτης ἐπι-

δεξίως τήν τε σάρκα καὶ τὸν σκελετὸν καὶ ἰδίως τοὺς μῦς πολλαχοῦ παρίστησι. Πρόοδον τῆς τέχνης δεικνύει τὸ προκείμενον ἄγαλμα καὶ ἐν τῇ διαθέσει τῆς μορφῆς, διότι οἱ βραχίονες δὲν ἦσαν καθειμένοι κατὰ τὰ πλάγια τοῦ σώματος, ὡς ἐν τοῖς ἀγάλμασιν ὑπ' ἀρ. 8—10, ἀλλὰ κεκαμμένοι κατὰ τὸν ἀγκῶνα, ὡς φαίνεται. Πρὸς τὸν κορμὸν ὅμως παραβαλλομένη ἀρχαϊκωτέρα φαίνεται ἡ κεφαλή, εἰ καὶ αὕτη διαφέρει ὡσαύτως τῆς τῶν ὑπ' ἀρ. 8—10 ἀγαλμάτων καὶ διὰ τὴν φυσικωτέραν διάπλασιν τῶν μορφῶν καὶ διὰ τὴν τεχνικωτέραν διάθεσιν καὶ σχηματισμὸν τῆς κόμης. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ἐργασίας δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν αὐτὸ ὡς ποιηθὲν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 174 καὶ 285 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1885 σ. 14, 13 καὶ 1886 σ. 9, 15).—*Bull. de cor. hellénique* 1887, πίν. 13 καὶ 14, σ. 275. (M. Holleaux). Ἴδε καὶ σ. 288, ἔνθα ὁ Foucart ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ὁρμώμενος ὑπολαμβάνει αὐτὴν οὐχὶ ἀρχαιοτέραν τῶν μέσων χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος· ἀλλὰ κριτήριον χρονολογίας τῶν βοιωτικῶν ἐπιγραφῶν δὲν ἔχομεν τοσοῦτον ἀσφαλές, ὥστε νὰ ἀποδεχθῶμεν ὡς βεβαίαν τὴν προτεινομένην ταύτην χρονολογίαν, παραβλέποντες τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τοῦ ἀγάλματος, καθ' ὃν τοῦτο θὰ ἐποιήθη πρὸ τοῦ 450 π. Χ. — Lepsius : *Marmorstudien* ἀρ. 278.

21. Γυναικεία πτερωτὴ μορφὴ ἀρχαϊκῆς τέχνης, **Νίκη** πιθανῶς, εὑρεθεῖσα ἐν Δήλῳ (πρβ. ἀρ. 1), ἐν ἔτει 1877. Ἐλλείπουσιν ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ὤμου καὶ ἡ ἀριστερὰ ὀλίγον κάτωθεν τοῦ ὤμου, πλὴν τῶν δακτύλων, προσκεκολλημένων ὄντων τῇ λαγόνι, ὁ δεξιὸς κάτω ποῦς καὶ ὁ ἀριστερός, ὀλίγον κάτωθεν τοῦ γόνατος· τῶν πτερύγων δὲ σώζεται μόνον τὸ προσφυὲς τοῖς ὤμοις μέρος. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Σωζόμενον ὕψος 0,90. Μάρμαρον πάριον.

Ἔχει πτέρυγας εἴς τε τὰ νῶτα καὶ εἰς τοὺς πόδας καὶ εἶνε

ἐνδεδυμένη χιτῶνα ἀχειρίδωτον, λίαν συνεσφιγμένον κατὰ τὴν ὀσφὺν διὰ ζώνης· φέρει δὲ ἐνώτια καὶ περιδέραιον καὶ περὶ τὸ κρανίον εὐρεῖαν ταινίαν, συγκρατοῦσαν τὴν δασεῖαν κόμην, καὶ ὑπὲρ αὐτὴν στεφάνην. Παρίσταται δὲ ἱπταμένη κατὰ τὸν συνήθη ἐν τῇ ἀρχαϊκῇ τέχνῃ τρόπον, τὸν προσκρούοντα εἰς τὴν φυσικὴν παράστασιν τῆς μορφῆς, διότι ἐν ᾧ τὸ ἄνω σῶμα εἰκονίζεται κατ' ἐνώπιον, οἱ πόδες εἰκονίζονται ἐν κατατομῇ. Οὕτως οἱ ἄκροι πόδες δὲν θὰ ἥπτοντο τῆς πλίνθου τοῦ ἀγάλματος, ἀλλὰ θὰ ἦσαν μετέωροι, θὰ ἐστηρίζετο δὲ τοῦτο ἐπὶ πλίνθου διὰ στηρίγματος κειμένου ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ποδῶν χώρῳ καὶ καλυπτομένου ἑκατέρωθεν διὰ τοῦ μέχρι τῆς πλίνθου καταπίπτοντος χιτῶνος, ὡς δεικνύει ἡμῖν παρεμφερὲς τῷ προκειμένῳ ἄγαλμα εὑρεθὲν ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδε Mittheilungen 1886 πίν. XI εἰκ. C).

Τὴν σημασίαν τοῦ προκειμένου ἀγάλματος, ὃ ὁ Homolle ὑπέλαβεν ὡς ἄγαλμα Ἀρτέμιδος, ἐξῆρε πρῶτος ὁ Furtwaengler ὑποθέσας ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἐνεπίγραφον βάθρον, εὑρεθὲν ἐπίσης ἐν Δήλῳ (ἴδ. τὸν ἑπόμενον ἀρ. 21ᵃ), ἐν ᾧ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τοῦ ποιήσαντος τεχνίτου Ἀρχέρμου τοῦ Χίου, καὶ ὑποστηρίξας ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Ἄρχερμος πρῶτος κατὰ τὴν παράδοσιν ἐποίησε τὴν Νίκην πτερωτήν, τὸ ἄγαλμα τοῦτο θὰ ἦτο Νίκη ποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀρχέρμου. Ἀλλ' ὅτι τὸ βάθρον ἀνῆκεν εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦτο, ἀπέκρουσαν πολλοί, καὶ δὴ ὁ Brunn (ἴδε βιβλιογραφίαν), ὑπεστήριξεν ὅμως τελευταῖον ὁ Petersen ὁρμηθεὶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντων ἀγαλμάτων καὶ οὕτω νέους προβαλὼν ὑπὲρ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου λόγους, ὥστε μετὰ πιθανότητός τινος δύναται νῦν νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι τὸ προκείμενον ἄγαλμα εἶνε Νίκη, ἣν ἐποίησε κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν ὁ Ἄρχερμος, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Μικκιάδου. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ αὐτὸς Ἄρχερμος ἐποίησε πιθανῶς τοιοῦτον ἄγαλμα καὶ

ἐν τῇ Ἀκροπόλει, διότι πλὴν τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀγάλματα εὑρέθησαν ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ δὴ ἐνεπίγραφος ὡς βάθρον χρησιμεύουσα στήλη, ἐν ᾗ ἀναγέγραπται τὸ ὄνομα τεχνίτου Ἀρχέρμου τοῦ Χίου. Σημειωτέον δὲ πρὸς τούτοις ὅτι τὸν τοῦ προκειμένου ἀγάλματος τύπον γυναικείας ἱπταμένης μορφῆς πολὺ ἡ ἀρχαϊκὴ τέχνη ἐπανέλαβεν, ὡς δηλοῦται ἔκ τε τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων ἀγαλμάτων καὶ ἐκ πολλῶν παρεμφερῶν τὴν μορφὴν μικρῶν ἀγαλματίων, καὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, οἷον ἐν Ὀλυμπίᾳ, εὑρεθέντων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 254 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 4, 2). — *Bull. de cor. hellénique* 1879 πίν. VI καὶ VII (Homolle). — *Arch. Zeitung* 1882 σ. 324 (Furtwängler). — *Mittheilungen* 1887 σ. 372 πίν. XI εἰκ. A. (E. Petersen). — Brunn: *Ueber tekt. Stil* ἐν Münch. Sitz. Bericht. 1884 σ. 523. — *Mittheilungen* 1888 σ. 142 (J. Six). — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1888 σ. 71 (H. Lolling). Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ ἄγαλμα ἦτο ἐνιαχοῦ κεχρωματισμένον, ὡς ἔκ τινων σωζομένων λειψάνων φαίνεται: ἴδ. *Mittheilungen* 1889 σ. 319 (B. Graef). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 262.

21α. Ἐνεπίγραφον **βάθρον** εἰς δύο τεμάχια τεθραυσμένον, ἐλλιπὲς τὸ ὄπισθεν καὶ τὸ δεξιὸν μέρος. Εὑρέθη ἐν Δήλῳ καὶ ἀνήκει πιθανῶς εἰς τὸ ἀνωτέρω ἄγαλμα ὑπ' ἀρ. 21, διὰ τοὺς ἐκεῖ εἰρημένους λόγους. Ὕψ. 0,14 πλ. 52 πχ. 28. Μάρμαρον πάριον.

Τῆς ἐν τῷ βάθρῳ τούτῳ ἐπιγραφῆς προὐτάθησαν διάφοροι συμπληρώσεις, ὧν ἀναγράφομεν ἐνταῦθα τὰς κυριωτέρας:

Κατὰ διαφόρους ἀναγνώσεις καὶ συμπληρώσεις (ἴδ. τὴν βιβλιογραφίαν ἐν τῷ τοῦ Loewy συγγράμματι) ἡ ἐπιγραφὴ συμπληρωτέα οὕτως:

Μικκι[άδης τε ἅ]μα καλό[ν ἔτευξεν ἄγαλμα καὶ υἱός]
[Α]ρχερμος . . . ησιν ἐκηβό[λου Απόλλωνος]
οἱ Χῖοι, Μέ[λαν]ος πατρώϊον ἄσ[τυ νέμοντες]

Ὁ J. Six (ἴδ. βιβλιογραφίαν) ἀναγινώσκει οὕτως:

Μικκιά[δης τόδ' ἄγαλ]μα καλὸ[ν πετεεινὸν ἔτευξεν]
Ἀρχέρμου σο[φ]ίησιν· Ἑκηβό[λῳ αὖτ' ἀνέθηκαν]
οἱ Χῖοι Μέ[λαν]ος πατρώιον ἄσ[τυ νέμοντες]

Ὁ Lolling ἀποκρούων τὴν τοῦ Six συμπλήρωσιν προτείνει τὴν ἑξῆς ἀνάγνωσιν:

Μικκιά[δης τόδ' ἄγαλ]μα καλὸν [μ' ἀνέθηκε καὶ υἱός]
Ἄρχερμος (σ)ο[φ]ίησιν Ἑκηβό[λῳ ἐκτελέσαντες]
οἱ Χῖοι, Μέ[λαν]ος πατρώιον ἄσ[τυ νέμοντες]

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 263 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 4, 2).—*Bull. de cor. hellénique* 1883 σ. 254 (Homolle).—E. Loewy: *Inschriften gr. Bildhauer* σ. 3, 1.—*Mittheilungen* 1888 σ. 142 (J. Six).—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1888 σ. 71 κ. ἑ. (H. Lolling).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 262.

22. Γυναικεῖον ἄγαλμα ἀρχαϊκῆς τέχνης εὑρεθὲν ἐν Δήλῳ, ἐν ἔτει 1883, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ P. Paris. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ βραχίονες, ὧν ὁ δεξιὸς εἶχε τὸ μέρος τὸ ὀλίγον κάτωθεν τοῦ ὤμου πρόσθετον, καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τοῦ μέσου περίπου τῆς κνήμης. Μέγεθος μᾶλλον ὑπερφυσικόν. Ὕψ. 1,34. Μάρμαρον πάριον.

Εἶνε ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον κατερχόμενον μέχρι τῶν γονάτων καὶ οὕτω διατεταγμένον, ὥστε ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου κατέρχεται, συνεπτυγμένον κατὰ τὸ ἄνω κράσπεδον, ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν μαστὸν εἶτα ἐκ τῶν ὀπισθίων ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ ἐκ τούτου κατέρχεται πάλιν εἰς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος. Ἔχει δὲ τὸν ἀριστερὸν πόδα προβεβλημένον καὶ ἀνεῖχε τὸν χιτῶνα διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἄκρας χειρός, ἐν ᾧ ὁ δεξιὸς βραχίων ἦτο κεκαμμένος κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τεταμένος. Ἡ μακρὰ καὶ δασεῖα κόμη καταπίπτει εἰς εὐρεῖαν μᾶζαν ὄπισθεν

τοῦ σώματος καὶ εἰς πλοκάμους κατὰ τὰ πλάγια, ὧν δύο καταπίπτουσιν ἑκατέρωθεν εἰς τὰ ἔμπροσθεν μέχρι τῶν μαστῶν καθήκοντες καὶ ἐκοσμοῦντο διὰ θυσάνων ἢ ἄλλων τινῶν κοσμημάτων, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν πρὸς προσάρτησιν αὐτῶν χρησιμευουσῶν ἐν τῷ μαρμάρῳ ὀπῶν. Περὶ τὸν λαιμὸν φέρει περιδέραιον, ὑφ' ὃ δύο ταινίαι, ὧν ἑκατέρα ἦτο θυσάνῳ κεκοσμημένη.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εὑρέθη, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἐν Δήλῳ, ἔνθα εὑρέθησαν ἔτι ἓξ ἕτερα, παρεμφερῆ τὴν μορφήν. Ἐξέλαβε δ' αὐτὰ ὁ Homolle ὡς ἀγάλματα Ἀρτέμιδος, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως αὐτῶν καὶ ἐκ τοῦ παρεμφεροῦς τὴν μορφὴν γνωστοῦ ἀρχαΐζοντος ἀγάλματος Ἀρτέμιδος ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως. Ἀλλ' ἡ ὀνομασία αὕτη ἔχει μὲν ὑπὲρ αὐτῆς πιθανότητάς τινας οὐχὶ ὅμως καὶ βεβαιότητα, διότι παρεμφερῆ τὴν μορφὴν ἀγάλματα εὑρέθησαν πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἐν Ἐλευσῖνι (ἴδ. ἀρ. 24-26). Ἐκ τούτου δὲ φαίνεται ὅτι τὰ ἀγάλματα ταῦτα εἶνε καθολικὸς τύπος τοῦ γυναικείου σώματος (ὥσπερ τὰ ὑπ' ἀρ. 8-10 τοῦ ἀνδρικοῦ) ἐκ τοῦ τύπου τοῦ ὑπ' ἀρ. 1 ἀγάλματος ἀναπτυχθεὶς καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐπικρατήσας κατὰ τὴν ἀρχαϊκὴν περίοδον τῆς τέχνης, ἀμετάβλητος ἐν τοῖς καθ' ὅλου γνωρίσμασιν ἐπαναλαμβανόμενος· θὰ παρίστων δὲ δι' αὐτοῦ οἱ Ἕλληνες κατὰ τὰς ἑκάστοτε αὐτῶν χρείας τὸ μὲν θεάς, τὸ δὲ θνητὰς γυναῖκας, θὰ ἐποιοῦντο δηλ. τοιαύτην χρῆσιν αὐτοῦ, οἵαν ἐποιοῦντο τοῦ ὑπ' ἀρ. 8-10 ἀνδρικοῦ τύπου, ὥστε ἄνευ ἰδίου τινὸς γνωρίσματος δὲν δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τί παριστῶσιν ὡρισμένως τοιαῦτα τὴν μορφὴν ἀγάλματα.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 230 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1885 σ. 18, 30). — Τὰ ὑπὸ τοῦ Homolle γραφέντα ὡς πρὸς τὸν τύπον τοῦτον τῶν ἀγαλμάτων ἴδε ἐν *Bull. de cor. hellénique* 1880 σ. 29 καὶ *Monu-*

ments grecs 1878 σ. 61, καὶ ἐν τῇ διατριβῇ αὐτοῦ: *De antiquissimis Dianae simulacris Deliacis,* 1885.—*Bulletin de cor. hellénique* 1889 σ. 217 πίν. VII (P. Paris). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 294.

23. Γυναικεία **κεφαλὴ** ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν Δήλῳ ἐν ἔτει 1876 καὶ ἀνήκουσα, ὡς φαίνεται, εἰς τοιοῦτον τὴν μορφὴν ἄγαλμα, οἷον τὸ ὑπ' ἀρ. 22. Μέγεθος φυσικόν. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,175. Ἐλλείπει σφηνοειδὲς τεμάχιον ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου, ἡ ῥὶς δὲ εἶνε ἀποκεκρουσμένη καὶ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ μαρμάρου λίαν ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 255 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 5, 4).—*Bull. de cor. hellénique* 1879 πίν. VIII καὶ 1880 σ. 36 ἀρ. 2 (Homolle). Πρβ. καὶ *Monuments grecs* (Homolle) 1878 σ. 61. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 295.

24-26. Τρία **γυναικεῖα ἀγαλμάτια** ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθέντα ἐν Ἐλευσῖνι ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας(1), ἐν ἔτει 1882. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Τὸ ὑπ' ἀρ. **24** (Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 8 εἰκ. 5 καὶ 5α καὶ 1889 πίν. 3) ἔχει ὕψος 0,55. Ἐλλείπουσιν οἱ πόδες κάτωθεν τῆς κνήμης καὶ ἀμφότεροι οἱ βραχίονες, κάτωθεν τῶν ὤμων. Τὸ ὑπ' ἀρ. **25** (Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 8 εἰκ. 6 καὶ 6α) ἔχει ὕψος 0,44. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ πόδες, κάτωθεν τῆς κνήμης, καὶ ἀμφότεροι οἱ πήχεις. Τὸ ὑπ' ἀρ. **26** (Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 8 εἰκ. 7 καὶ 7α) ἔχει ὕψος 0,52. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ πόδες, ἀπὸ τῶν γονάτων περίπου, καὶ ὁ δεξιὸς πῆχυς.

Καὶ τὰ τρία ἔχουσι τὴν αὐτὴν μορφὴν καὶ διάθεσιν, γνωστὴν ἐξ ἀγαλμάτων εὑρεθέντων ἐν Δήλῳ (ἴδ. ἀρ. 22) καὶ μάλι-

(1) Ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς εὑρέθησαν πρὸς τούτοις τὰ ὑπ' ἀρ. 5, 27 καὶ 58—61 ἀρχαϊκῆς τέχνης γλυπτά.

στα ἐν τῇ Ἀκροπόλει, παριστῶσι δηλ. γυναῖκα ἱσταμένην ὀρθίαν καὶ ἐνδεδυμένην χιτῶνα καὶ ποδῆρες ἱμάτιον, οὗ ἀνεῖχε τὸ κράσπεδον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός· ἡ δεξιὰ χεὶρ ἦτο προτεταμένη ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, ἡ κόμη δὲ εἶνε διατεταγμένη εἰς μεγάλους ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν καταπίπτοντας πλοκάμους. Εἶχον δὲ καὶ τὰ ἀγάλματα ταῦτα, ὥσπερ τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντα, πλούσιον χρωματισμόν, οὗ σώζονται ἔτι ἀρκετὰ λείψανα· ἰδίως ἦσαν κεκοσμημέναι αἱ παρυφαὶ τοῦ ἱματισμοῦ διὰ γραπτῶν μαιάνδρων. Δῆλον δὲ ὅτι ἦσαν ἀναθήματα, ἄγνωστον ὅμως τί ἀκριβῶς παριστῶσι διὰ τοὺς ἐν ἀριθ. 22 ἐκτιθεμένους λόγους. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας αὐτῶν θὰ ἐποιήθησαν πρὸ τῶν περσικῶν πολέμων, ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις, ἐν οἷς ἐποιήθησαν καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντα ἀγάλματα. Ἐν γένει δὲ τὰ ἀγαλμάτια ταῦτα καὶ τὰ λοιπὰ ἐν Ἐλευσῖνι γενόμενα εὑρήματα, τὰ ὑπ' ἀρ. 27 καὶ 59-61 παραβαλλόμενα πρὸς τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντα πείθουσιν ἡμᾶς ὅτι ὄχι μόνον σύγχρονα τοῖς τελευταίοις τούτοις εἶνε, ἀλλὰ καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου ἔργα· ἐν Ἀθήναις δηλ. κατεσκευάσθησαν καὶ ταῦτα καὶ ἐνταῦθα ἠγοράσθησαν ὑπὸ τῶν ἀφιερωσάντων αὐτὰ ταῖς ἐν Ἐλευσῖνι θεαῖς.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 3701, 3840 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 6, 5 καὶ Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 385).—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1884 σ. 182 κ. ἑ. πίν. 8, εἰκ. 5, 6, 7 (Δ. Φίλιος). Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντων παρεμφερῶν τὴν μορφὴν ἀγαλμάτων ἴδε: *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1886 σ. 73 πίν. 5 (Π. Καββαδίας).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 273, 274, 275.

27. Γυναικεία **κεφαλὴ** ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν Ἐλευσῖνι (πρβ. ἀρ. 24-26) ἐν ἔτει 1882. Μέγεθος ὀλίγον τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,13. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ κεφαλὴ αὕτη ὁμοιάζει πολλαῖς ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρε-

θείσαις καὶ ἀνῆκε καταφανῶς εἰς ἄγαλμα τοιοῦτον τὴν μορφήν, οἷα τὰ ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀριθμοῖς 24 - 26. Ἡ κόμη εἶνε ἐρυθρῷ χρώματι κεχρωματισμένη, τὸ διάδημα ἦτο κεκοσμημένον πρασίνῳ χρώματι γεγραμμένοις ἀνθεμίοις καὶ κάλυξι λωτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἐνωτίοις εἶνε γεγραμμένος, πρασίνῳ ὡσαύτως χρώματι, ῥόδαξ· θὰ ἦσαν δὲ κεχρωματισμένοι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ ἄκρα τῶν χειλέων, ὡς ἐξ ἀναλογίας πρὸς τὰς ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθείσας κεφαλὰς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 3672. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1883 πίν. 5 σ. 95 (Δ. Φίλιος).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 161.

28. Σφὶγξ ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν Σπάτᾳ τῆς Ἀττικῆς. Ἐλλείπουσιν οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες τὰ ἄκρα τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ τῶν πτερύγων καὶ μέρος τῆς οὐρᾶς. Μῆκος 0,67 ὕψος 0,47. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Κάθηται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν δεξιὰ διευθυνομένη· ἔχει δὲ τὴν κεφαλὴν ἀριστερὰ κατ' ἐνώπιον τοῦ θεατοῦ ἐστραμμένην καὶ φέρει ὑψηλὴν περὶ τὴν κόμην στεφάνην, ἐφ' ἧς ἦσαν γεγραμμένοι ῥόδακες καὶ ἴσως ἀνθέμια μεταξὺ αὐτῶν· λείψανα χρωματισμοῦ σώζονται ἔτι ἐν τῇ κόμῃ καὶ ἐν ταῖς πτέρυξι. Τὸ ἄνω μέρος τῆς μορφῆς καὶ τὸ ὄπισθεν δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξειργασμένον, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι αὕτη καὶ εἰς ἱκανὸν ὕψος ἦτο ἐκτεθειμένη καὶ ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου μόνον μέρους ἦτο ὁρατή· θὰ ἐποιήθη δὲ κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τῆς ϛ'. ἑκατονταετηρίδος καὶ θὰ ἵστατο ἐπὶ τάφου, ἐπὶ τοιούτου ἴσως τὸ σχῆμα βάθρου, οἷον τὸ ὑπ' ἀρ. 41, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ σχήματος τῆς ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου ἐπιμήκους πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἀγάλματος κοιλότητος.

Sybel 37. — *Mittheilungen* 1879 πίν. 5 (Milchhöfer). — Lucy M. Mitchell: *A history of ancient sculpture* σ. 215.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 103.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 150.

29. Ἐπιτύμβιος στήλη τοῦ **Ἀριστέωνος**, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀττικῇ, ἐν τῇ θέσει Βελανιδέζα, ἐν ἔτει 1838. Ἐλλείπει τὸ ὑπερ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀριστίωνος μέρος τῆς στήλης. Ὕψος 2,40 πλ. 0,435. Ὕψος τοῦ βάθρου 0,30 πλ. 0,715 πχ. 0,435. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

Αριστιονος

γενικὴ δηλ. τοῦ ὀνόματος «Ἀριστίων» κτητικὴν ἔχουσα σημασίαν, εἰς τὸ ὅλον μνημεῖον ἀναφερομένη· ἐν τῇ στήλῃ δέ, ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς μορφῆς, ἑτέρα ἐπιγραφή:

εργον Αριστοκλεος

γνωρίζουσα ἡμῖν τὸ ὄνομα τοῦ ποιήσαντος τὸ ἀνάγλυφον τεχνίτου *Ἀριστοκλέους*. Ἐκ τοῦ σχήματος δὲ τῶν γραμμάτων φαίνεται ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο ἐποιήθη πάντως πρὸ τῶν περσικῶν πολέμων, κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τῆς ϛ'. ἑκατονταετηρίδος (ἴδε Löschcke ἐν Mittheilungen 1879 σ. 43).

Τὸ περίφημον τοῦτο ἀνάγλυφον εἰκονίζει τὸν τεθνεῶτα Ἀριστίωνα ἐν προσωπικῇ ὁμοιότητι ὡς ὁπλίτην πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένον, ἱστάμενον ὄρθιον καὶ δι' ὁλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζόμενον, ἐνδεδυμένον βραχὺν χιτῶνα, θώρακα, ἐν ᾧ καὶ εἶδός τι ἐπωμίδος, περικεφαλαίαν καὶ περικνημῖδας, ἔχοντα τὴν δεξιὰν χεῖρα καθειμένην κατὰ μῆκος τοῦ σώματος καὶ κρατοῦντα διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζόμενον δόρυ· καὶ ἔχει μὲν ἡ μορφὴ πολὺ τὸ σκληρὸν καὶ ἄκαμπτον ἐν τῇ στάσει καὶ ἀνατομικὰς ἀτελείας, εἶνε ὅμως καταλληλότατα διατεταγμένη ἐν τῷ δεδομένῳ στενῷ χώρῳ, τῷ πᾶσαν ἐλευθερίαν καὶ κίνησιν αὐτῆς ἀδύνατον καθιστῶντι. Ἡ ἐργασία δὲ διακρίνεται ἐπὶ ἐπιμελείᾳ καὶ λεπτότητι, καθιστώσῃ τὸ ἔργον τοῦτο περισπούδαστον καὶ κάλλιστον ὑπόδειγμα τῆς κατὰ τοὺς πα-

λαιοὺς ἐκείνους χρόνους ἀναπτύξεως καὶ προόδου τῆς τέχνης. Τὴν σπουδαιότητα δὲ τοῦ ἀναγλύφου ἐπαυξάνει ὁ ἐν αὐτῷ διατηρούμενος ἔτι ἐνιαχοῦ ποικίλος χρωματισμός, ὃν τὸ πάλαι εἶχε· τὸ ἔδαφος ἦτο ἐρυθρῷ χρώματι κεχρωματισμένον, ἡ περικεφαλαία κυανῷ, ὁ χιτὼν καὶ τὰ τῆς ἐπιγραφῆς γράμματα ἐρυθρῷ, καὶ ὁ θώραξ κυανῷ καὶ τὰ ἐν αὐτῷ κοσμήματα ἐρυθρά. Ἡ ἐπωμὶς εἶνε κεκοσμημένη διὰ ἀστέρος καὶ κεφαλῆς θηρίου καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ θώρακος διὰ τριῶν ταινιῶν περιβαλλουσῶν αὐτὸν ἐν εἴδει ζώνης, ὧν αἱ μὲν δύο ἄκραι ἀποτελοῦνται ἐκ μαιάνδρου, ἡ δὲ ἐν τῷ μέσῳ ἐκ ζητοειδῶς θλωμένων γραμμῶν. Ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας, τὸ ἄκρον τοῦ πώγωνος καὶ τὸ γεννητικὸν μόριον, ἦσαν πρόσθετα, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν πρὸς προσάρτησιν ἑκάστου τούτων σωζομένων ἐν τῷ λίθῳ ὀπῶν.

Τὸ μέρος δὲ τῆς στήλης, τὸ μεταξὺ τῶν ποδῶν τῆς μορφῆς καὶ τοῦ βάθρου, ἔχει τὴν ἐπιφάνειαν λείαν, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 30, θὰ ὑπῆρχε ἴσως τὸ πάλαι ἐνταῦθα γραπτὴ παράστασις, ἐξαλειφθεῖσα σὺν τῷ χρόνῳ. Οὕτω τὸ προκείμενον ἐπιτύμβιον μνημεῖον συνέστηκεν ἐκ τριῶν κυρίως μερῶν, ὅ ἐστιν ἐκ τοῦ ἀναγλύφου, ἐκ τοῦ μέρους τῆς στήλης τοῦ μεταξὺ τοῦ ἀναγλύφου καὶ τοῦ βάθρου (ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἡ γραπτὴ παράστασις), ὃ δυνάμεθα νὰ ἐκλάβωμεν ὡς οἱονεὶ κρηπῖδα τοῦ ἀναγλύφου, καὶ ἐκ τοῦ βάθρου. Τοῦτο δὲ τὸ τριμερὲς τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν μνημείου φαίνεται ὅτι ἦτο κοινὸν γνώρισμα ἁπάντων τῶν ἀρχαιοτάτων ἐπιτυμβίων μνημείων (ἴδ. ἀρ. 30, 31, 32 καὶ 34)· προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου ἐξέλιπεν ἡ κρηπίς, ὥστε τὸ ἀνάγλυφον ἐνεγομφοῦτο ἀμέσως τῷ βάθρῳ (ἴδε ἀρ. 39).

Γενικῶς πιστεύεται ὅτι ἡ στήλη αὕτη, ὡς καὶ ἡ ἐν τῷ ἑπομένῳ ἀριθμῷ στήλη τοῦ Λυσέου, εὑρέθη ἔν τινι τῶν κατὰ τὴν Βελανιδέζαν τύμβων (ἴδ. Conze: Att. Grabrel.)· τοιοῦτόν τι ὅμως δὲν προκύ-

πτει ἀκριβῶς ἐξ ὅσων ὁ Πιττάκης περὶ τῆς εὑρέσεως παραδίδει. Τὸ ἀνάγλυφον εὑρέθη ὑπό τινος Σαήτα, ἐνεργοῦντος ἐν Βελανιδέζᾳ ἀνασκαφὰς τάφων ἀδείᾳ ἢ τοὐλάχιστον ἐν γνώσει τοῦ Πιττάκη, ὡς ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Γενικῆς Ἐφορείας προκύπτει, ὥστε ὅ,τι ὁ Πιττάκης ἔμαθε παρὰ τοῦ Σαήτα περὶ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως εἶνε οὐχὶ ἀναξιόπιστον. Λέγει δὲ ὁ Πιττάκης (Ἀρχ. Ἐφημ. 1838 σ. 127) τάδε: «Παρὰ τὸν ἐκεῖ χείμαρον φαίνονται τάφοι καὶ σωροὶ περιπε»φραγμένοι *τετραγωνικῶς* ἀπὸ μεγάλους ἐγχωρίους λίθους . . . εἰς »ἕνα τῶν σωρῶν τούτων εὑρέθη τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνάγλυφον . . . »καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ [τοῦ Ἀριστίωνος] καὶ τῶν πατέρων του ἐντὸς »πηλίνου κάλπης εὑρέθησαν ἐνταφιασμένα εἰς τὸν αὐτὸν τάφον ἐφ' οὗ »τὸ ἀνάγλυφον ἵστατο». Ἀλλὰ τάφοι ἢ σωροὶ *περιπεφραγμένοι τετραγωνικῶς* δὲν εἶνε βεβαίως οἱ ἐν Βελανιδέζᾳ τύμβοι, ἀλλὰ τάφοι ἔχοντες μικρὸν τετραγωνικὸν περίβολον· τοιοῦτοι δὲ (γνωστοὶ ἐν Ἐρετρίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος) ὑπάρχουσιν ἀληθῶς ἐν Βελανιδέζᾳ. Καὶ ἂν δὲ εὑρέθη ἐν τύμβῳ, παρατηρητέον ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἱδρυμένον κατὰ τὸ κέντρον, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τύμβου, ἀλλὰ κατὰ τὴν περιφέρειαν, ὡς ἐξ ἀναλογίας πρὸς ἐπιτύμβιον ἄγαλμα ἱδρυμένον ἐν τῷ ἐν Βουρβᾷ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας ἀνασκαφέντι τύμβῳ (ἴδ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1890) δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν. Ταῦτα ἰσχύουσι καὶ ὡς πρὸς τὸν τόπον τῆς εὑρέσεως καὶ τῆς τὸ πάλαι ἱδρύσεως τῆς ἐν τῷ ἑπομένῳ ἀριθμῷ στήλης.

Σχετικῶς δὲ πρὸς τὰ διὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ἀναγλύφου σημειωτέον ὅτι τοιοῦτον ἀνάγλυφον, οἱονεὶ ἀντίγραφον αὐτοῦ οὐχὶ ὅμως τοσοῦτον λεπτῆς τέχνης, ἀνεκαλύφθη ἐν «Διονύσῳ» Ἀττικῆς, ἐν ἔτει 1888 (ἴδ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 καὶ *American journal of archeology* 1889 πίν. I σ. 9 καὶ Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 3 πίν. II 2).

Kekulé 362. Sybel 3361. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1838 σ. 127 μετὰ εἰκόνος (Πιττάκης). — *Bullettino* 1839 σ. 75. — Rangabé: *Antiq. helléniques* I πίν. II ἀρ. 21. — *Rev. arch.* 1844 πίν. 1.— Müller-Schoell: *Arch. Mitth.* ἀρ. 20. — Newton: *Antiq. at Athens* σ. 19. *Museum of class. ant.* I σ. 254. — *Rhein. Mus.* 1846 πίν. 1. — *Arch. Zeitung* 1860 πίν. 135 (Conze). — Brunn: *Bullettino*

1859 σ. 195 καὶ *Gesch. der gr. Künstler* I σ. 106. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 19. — Ross: *Arch. Aufsätse* I σ. 43. — Laborde: *Le Parthenon* πίν. 7. — *Ber. der sächs. Ges. der Wissensch.* (Michaelis) 1867 σ. 114. — *Annali* 1877 σ. 297 (W. Klein). — *Mittheilungen* 1879 σ. 43 (Löschcke) καὶ 1880 σ. 173 (Milchhöfer). — Overbeck: *Griech. Plastik* I σ. 97. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 101. — CIA. I ἀρ. 454. — Löwy: *Inschr. gr. Bildh.* ἀρ. 10. — Conze: *Attische Grabreliefs* I, ἀρ. 2, πίν. II, 1. — Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 41, 1. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 200.

30. Ἐπιτύμβιος στήλη τοῦ **Λυσέου**, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀττικῇ, ἐν τῇ θέσει Βελανιδέζα, πλησίον τοῦ μέρους ἐν ᾧ εὑρέθη καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 29, ἐν ἔτει 1838. Εἶνε ἐλλιπὴς κατὰ τὸ ἄνω μέρος. Ὕψος τῆς στήλης 1,95, κάτω πλάτος 0,48. Ὕψος τοῦ βάθρου 0,26 πλάτος 0,705 πάχος 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τῆς βάσεως ἡ ἐπιγραφή:

Λυσεαι ενθαδε σε=
μα πατερ Σεμον ε-
πεθεκεν

ἤτοι: Λυσέᾳ ἐνθάδε σῆμα πατὴρ Σήμων ἐπέθηκεν.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ στήλη αὕτη εἶνε σύγχρονος τῇ προηγουμένῃ ὑπ' ἀρ. 29, θὰ ἐποιήθη δηλ. κατὰ τὸ β' ἥμισυ τῆς Ϛ'. ἑκατονταετηρίδος.

Ὁ Λυσέας δὲν εἶνε εἰκονισμένος ἐν ἀναγλύφῳ, ὥσπερ ὁ Ἀριστίων, ἀλλ' ἦτο δεδηλωμένος διὰ χρώματος, οὗ ὀλίγα διεσώθησαν ἐπὶ τοῦ λίθου λείψανα, ὥστε μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἦτο δυνατὸν νὰ διακριθῇ ἡ μορφή. Πρῶτος διέκρινεν αὐτὴν *ὁλόκληρον*, τοιαύτην, οἵα εἰκονίζεται ἐν Mittheilungen (τόμ. 1879, πίναξ I καὶ II), ὁ ἀρχιτέκτων Φρειδερῖκος Θείρσιος ἐν ἔτει 1878.

Ἐν ἀπολύτῳ ἠρεμίᾳ ἵσταται ὄρθιος ὁ Λυσέας πρὸς τέλεσιν θυσίας παρεσκευασμένος, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὁλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν καὶ πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένος· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένος ποδῆρες ἱμάτιον καὶ κρατεῖ ἐν τῇ μέχρι τοῦ κάτω μέρους τῆς κοιλίας καθειμένῃ δεξιᾷ κάνθαρον καὶ ἐν τῇ μέχρι τοῦ ὤμου ἠνωρθωμένῃ ἀριστερᾷ δέσμην πρὸς ῥαντισμὸν χρησιμευόντων κλάδων δένδρου. Ἐν τῷ χώρῳ δὲ τῷ μεταξὺ τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ βάθρου, ὅ ἐστιν ἐν τῇ κληθείσῃ (ἀρ. 29) κρηπῖδι, εἶνε ἀπεικονισμένος *ἱππεὺς* καλπάζοντι τῷ ἵππῳ βαίνων πρὸς δεξιάν· ὄπισθεν δὲ τοῦ ἵππου διακρίνονται ἴχνη καὶ ἑτέρου *ἵππου,* ἄνευ ὅμως ἱππέως (πρβ. καὶ ἀρ. 41).

Πιττάκης 541. 542. Kekulé 363. Sybel 3362. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1838 σ. 242 (Πιττάκης). — *Bullettino* 1840 σ. 30 (Ross). — *Rhein. Mus.* 1842 σ, 201 ἀρ. 1 (Welcker) καὶ 1846 σ. 3 (Stephani). — *Rev. arch.* 1845 σ. 265 (de Saulcy). — Lebas: *Inscr.* πίν. 4, 3. — Rangabé: *Antiq. hellen.* I, 20. — Müller-Schoell: *Arch. Mitth.* σ. 29 ἀρ. 20^6. — Kaibel: *Epigram. gr.* ἀρ. 5. — *Mittheilungen* 1879 σ. 36 καὶ σ. 291. πίν. I καὶ II (Loeschcke) καὶ σ. 167 καὶ 1880 σ. 164, 173, 178 (Milchhöfer). — CIA. I ἀρ. 468. — *Journal of hellenic studies* 1884 σ. 123 (P. Gardner). — Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 1 πίν. I. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 108. Περὶ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως καὶ τῆς τὸ πάλαι ἱδρύσεως τῆς στήλης ἴδε τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ σημείωσιν.

31. Τεμάχιον ἐπιτυμβίου στήλης, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου μεγάλῃ οἰκίᾳ Μελᾶ. Ὑψ. 0,50; πλ. 0,47. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τὸ σωζόμενον τοῦτο τεμάχιον εἶνε μέρος ἐπιτυμβίου στήλης, ἡ καλουμένη κρηπίς, ἤτοι τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς εἰκονιζομένης ἐν τῇ ἐλλειπούσῃ ἄνω στήλῃ μορφῆς. Ὥσπερ δὲ

καὶ ἐν τῇ στήλῃ τοῦ Λυσέου, ὑπάρχει καὶ ἐνταῦθα γραπτὴ παράστασις, **ἱππεὺς** νεανίας πρὸς δεξιὰν ἠρέμα βαίνων. Τὸ ἔδαφος εἶνε ἐρυθρόν, τὸ περίγραμμα τῆς μορφῆς μέλαν. Ἐν τῷ ἄνω μέρει σώζονται ἴχνη τοῦ ἑτέρου τῶν ποδῶν τῆς τοῦ τεθνεῶτος μορφῆς, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι οὗτος εἰκονίζετο ἐν ἀναγλύφῳ, ὥσπερ ὁ Ἀριστίων (ἀρ. 29).

Sybel 5.—*Mittheilungen* 1879 σ. 208, πίν. II εἰκ. 2 (Löschcke). — Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 15 πίν. IX 2. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 114.

32. Κάτω μέρος ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου τοῦ **Γάθωνος** καὶ **Ἀριστοκράτους**, εὑρεθὲν ἐν Θεσπιαῖς ἐν ἔτει 1865. Μάρμαρον πεντελήσιον. Πλάτος 0,44, σωζόμενον ὕψος 1,04. Ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν μορφῶν ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

(Μ)ναμ' επι Γαθωνι κ' Αριστοκρατει

Ὁ Γάθων καὶ Ἀριστοκράτης ἵστανται ὄρθιοι (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος) στηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὁλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν. Ἀμφότεροι δὲ εἰκονίζονται ἐν κατατομῇ πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένοι, ἀλλ' ὁ μὲν εἶνε γυμνὸς καὶ κρατεῖ ἐν τῇ σωζομένῃ ἀριστερᾷ καρπόν, ὁ δὲ εἶνε ἐνδεδυμένος ποδήρες ἱμάτιον καὶ ἵσταται ὄπισθεν τοῦ πρώτου οὕτως, ὥστε καλύπτεται ὁλόκληρος σχεδὸν ὑπὸ τοῦ σώματος τούτου, διακρινόμενος κυρίως ἀπ' αὐτοῦ ἐν τῷ λίθῳ δι' οὗ φέρει ἱματίου. Τέχνη ἀρχαϊκή. Ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν μορφῶν ἡ καλουμένη κρηπὶς (πρβ. ἀρ. 29).

Sybel 9. — *Ἀθήναιον* Δ'. 105. (Στ. Κουμανούδης). — *Arch. Zeitung* 1875 σ. 151 (Robert). — *Mittheilungen* 1878 πίν. 15 σ. 311, 5 καὶ 1879 σ. 272 (Körte), καὶ σ. 295 (Löschcke).—Röhl: *Inscriptiones graecae antiquissimae* 145.—Kaibel: *Epigram. gr.* ἀρ. 485.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 47. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 169.

33. Ἄνω μέρος ἀρχαϊκοῦ ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Ἐ-

κειτο ἐν τῷ ἐκκλησιδίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῷ κειμένῳ παρὰ τὸ οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, πέραν τοῦ Κηφισσοῦ, χωρίον « Λεβί », ἔνθα τὸ πρῶτον παρετηρήθη, ἐν ἔτει 1858, ὑπὸ τοῦ Conze. Ὕψ. 0,78 πλ. 0,46. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Σώζεται τὸ μέχρι ὀσφύος ἀνώτερον μέρος **πολεμιστοῦ** φέροντος περικεφαλαίαν καὶ θώρακα, κρατοῦντος ἐν τῇ ἀριστερᾷ δόρυ καὶ ἔχοντος τὴν δεξιὰν καθειμένην. Ἡ στάσις καὶ διάθεσις τῆς μορφῆς εἶνε ἐν γένει τοιαύτη, οἵα ἡ τοῦ Ἀριστίωνος.

Kekulé 349. Sybel 6. — *Bullettino* 1858 σ. 106 (Conze). — *Arch. Zeitung*. 1860 πίν. 135, 28 (Conze).— Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 20. — *Mittheilungen* 1879 σ. 293, 2 (Löschcke).—*Annali* 1875 σ. 297 (Klein). — Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 4 πίν. III. — Lepsius : *Marmorstudien* ἀρ. 264. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἦτο ἐντετειχισμένον ἐν τῷ ἀνωτέρω ἐκκλησιδίῳ πρὸ τοῦ 1832, διότι τότε εἶχεν ἰδεῖ αὐτὸ ἐκεῖ ὁ L. Ross.

34. Κάτω μέρος ἀρχαϊκοῦ ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν οἰκίᾳ Γελαδάκη κειμένῃ ἐν γωνίᾳ ὁδῶν Αἰόλου καὶ Κολοκοτρώνη καὶ ἐδωρήθη τῇ Ἀρχ. Ἑταιρίᾳ ἐν ἔτει 1871. Ὕψ. 0,95 πλ. 0,45. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Σώζεται τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κάτω μέρος **ὁπλίτου** φέροντος περικνημῖδας καὶ κρατοῦντος δόρυ, μετὰ τῆς συμφυοῦς κρηπῖδος τοῦ ἀναγλύφου, ἐν ᾗ θὰ ὑπῆρχε γραπτὴ παράστασις, ὡς ἐξ ἀναλογίας πρὸς τὰ ἐν τοῖς ὑπ' ἀρ. 30 καὶ 31 δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν. Δὲν ἀνήκει δὲ τὸ τεμάχιον τοῦτο εἰς τὴν αὐτὴν στήλην, εἰς ἣν καὶ τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 33, ὡς οἱ Κουμανούδης καὶ Milchhöfer νομίζουσι, διότι οὔτε αἱ διαστάσεις τοῦ λίθου οὔτε ἡ ἐξεργασία αὐτοῦ συμφωνοῦσιν ἀκριβῶς ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τεμαχίοις, ὡς ὀρθῶς παρατηροῦσιν οἱ Körte καὶ Loeschcke.

Sybel 6[1]. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1874 σ. 483. (Στ. Κουμανού-

δης.—*Mittheilungen* 1879 σ. 272(1) (Körte) καὶ 1879 σ. 293, 3 (Löschcke) καὶ 1880 σ. 166 (1) (Milchhoefer). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 265.

35. Μέσον τεμάχιον ἀρχαϊκοῦ ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Εὑρέθη ἔν τινι ἐν Ἀθήναις οἰκίᾳ, ἐν ἔτει 1872. Ὕψ. 0,47 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοιλίας μέχρι τοῦ μέσου τῶν μηρῶν περίπου μέρος τοῦ σώματος γυμνοῦ **νεανίου,** ὅστις ἵσταται ὄρθιος καὶ ἔχει τὴν ἀριστερὰν καθειμένην κατὰ μῆκος τοῦ σώματος καὶ τοὺς δακτύλους ὅλως τεταμένους, ὥσπερ ἐν ἀρχαιοτάτοις ξοανομόρφοις ἀγάλμασιν (ἴδ. ἀρ. 4). Αὕτη δὲ ἡ τῶν δακτύλων ἔντασις καὶ ἡ ὑπὸ ἀνατομικὴν ἔποψιν ἀτυχὴς ἐν γένει διάπλασις τῆς χειρὸς δεικνύει ὅτι τὸ ἔργον ἐποιήθη ἐν πολὺ ἀρχαίᾳ ἐποχῇ.

Sybel 10. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1874 σ. 483 πίν. 71 εἰκ. Β'. (Στ. Κουμανούδης).—*Mittheilungen* 1879, 293, 7 (Löschcke).— *Annali* 1875 σ. 297 (Klein).—Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 9 πίν. VII.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 103.

36. Μέσον τεμάχιον ἀναθηματικοῦ ἴσως ἀναγλύφου. Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ. Ὕψ. 0,43 πλ. 0,65. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζονται δύο **γυναῖκες** ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμέναι. Ἡ πρὸς ἀριστερὰν τοῦ θεατοῦ (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν μαστῶν ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κατώτερον) κάθηται ἐπὶ θρόνου πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, ἀνέχει τὸ ἱμάτιον διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ θὰ ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς (ἧς οἱ τρεῖς δάκτυλοι ἀποκεκομμένοι) πρᾶγμά τι, ἴσως ἄνθος. Πρὸ αὐτῆς δὲ ἵσταται ὀρθία ἡ ἑτέρα (ἐλλείπουσιν ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ καὶ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος ὀλίγον ἄνωθεν τῶν γονάτων) πρὸς αὐτὴν ἐστραμ-

μένη καὶ ἀνέχουσα καὶ αὕτη διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ ἱμάτιον, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἠνωρθωμένης δεξιᾶς θὰ ἐκράτει ὡσαύτως πρᾶγμά τι. Ἐξαίρετος ἀρχαϊκὴ τέχνη παρεμφερὴς τῇ τοῦ καλουμένου ἀναγλύφου τῆς Λευκοθέας ἐν τῇ Villa Albani καὶ τῇ τοῦ ἐκ Ξάνθου τῆς Λυκίας μνημείου τῶν Ἁρπυιῶν.

Heydemann 387. Sybel 17. — Schoene: *Griech. Reliefs* ἀρ. 122. — *Ber. d. Sächs. Ges. d. Wiss.* (Bursian) 1860 σ. 196. — *Bullettino* 1872 σ. 98 (Trendelenburg). — *Mittheilungen* 1879 σ. 294 ἀρ. 10 (Loeschcke).—*Bull. de cor. hellénique* 1880 πίν. VI σ. 540 (O. Rayet). — Friederischs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 102. — Rayet: *Etudes d'archéologie et d'art* πίν. II σ. 9. — Studniczka: *Beiträge zur Geschichte d. griech. Tracht* σ. 80. — Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 17, 2.—Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 20 πίν. XII.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 101 Ἂν τὸ ἀνάγλυφον εἶνε ἀναθηματικὸν (Brunn, Studniczka, Rayet κ. ἕ.) ἢ ἐπιτύμβιον (Trendelenburg, Schöne, Wolters) δυσχερὲς εἶνε νὰ ἀποφανθῇ τις μετὰ βεβαιότητος· ἡ πρώτη ὅμως ὑπόθεσις φαίνεταί μοι πιθανωτέρα.

37. Ἄνω δεξιὸν μέρος ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Εὑρέθη ἐν Κύθνῳ. Ὕψ. 0,62 πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται τὸ μέχρι ὀσφύος σχεδὸν ἄνω μέρος τοῦ σώματος γυμνοῦ ἐν κατατομῇ εἰκονιζομένου **νεανίου** (τὸ ἄνω ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἀποκεκομμένον) πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένου καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἔχοντος καθειμένον, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένην καὶ τοὺς ὤμους πρὸς τὰ ἔξω. Ἐκ τῆς στάσεως ταύτης φαίνεται, ὅτι θὰ ἐκράτει ἴσως ταῖς χερσὶν ἁλτῆρας. Ἡ τέχνη εἶνε ἀρχαϊκή, ἱκανῶς ὅμως ἀνεπτυγμένη.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 1594. Sybel 7. — *Mittheilungen* 1880 σ. 166([1]) (Milchhoefer). —*Litter. Centralblatt* 1881 σ. 1660. —Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 197.

38. Ἄνω τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Εὑρέθη ἐν

έτει 1873 ἐν ταῖς περὶ τὸ Δίπυλον ἀνασκαφαῖς ἐντετειχισμένον ἐν τοῖς θεμελίοις τοῦ ἐκεῖ Θεμιστοκλείου περιβόλου. Ὕψ. 0,34. πλ. 0,445. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται ἐν αὐτῷ ἡ κεφαλὴ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐστραμμένου **νεανίου** (ἐλλείπει τὸ ἄνω κρανίον) μετὰ δίσκου, ὃν ἐκράτει οὗτος διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὑπὲρ τὸν ὦμον, ἕτοιμος, ὡς φαίνεται, νὰ ῥίψῃ αὐτόν. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι ὁ τεθνεὼς οὗτος εἰκονίζετο ὡς ἔφηβος ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀσκούμενος, ἢ ὡς ἀθλητὴς ἐν δίσκῳ νικήσας. Αἱ μορφαὶ τοῦ προσώπου εἶνε λίαν ἀρχαϊκαί, δεικνύουσιν ὅμως τάσιν πρὸς παράστασιν τῆς φυσικῆς ἀληθείας καὶ δὴ ὑποκειμενικῆς ὁμοιότητος πᾶσι καταδήλου· ὑπὸ τὴν ἔποψιν δὲ ταύτην ἡ προκειμένη κεφαλὴ εἶνε τῶν περισπουδάστων ἀρχαϊκῶν ἔργων, ἃ περιεσώθησαν ἡμῖν.

Ἡ ἐν τῷ Θεμιστοκλείῳ περιβόλῳ ἐντείχισις τοῦ προκειμένου ἔργου ἐγένετο προφανῶς κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου (Α′, 93) παραδιδόμενα, ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν μεγάλῃ ταχύτητι ᾠκοδόμησε τὸν τῆς πόλεως περίβολον μεταχειρισάμενος ὡς ὑλικὸν λίθους παντοίους ἀρχαίων μνημείων καὶ ἐπιτυμβίους στήλας. Ἐκ τούτων δὲ δῆλον εἶνε ὅτι τοῦτο θὰ ἐποιήθη πρὸ τοῦ 478 π. Χ.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τεμάχιον ἀναγλύφου (τὸ ὑπ' ἀρ. 83 κάτω μέρος τοῦ μηροῦ ἀνδρὸς) καὶ ἐνεπίγραφον βάθρον (1) ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ οὐ μακρὰν ἀλλήλων εὑρεθέντα, ὑπέλαβόν τινες ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸ αὐτὸ μνημεῖον, εἰς ὃ καὶ τὸ προκείμενον τεμάχιον· ἀλλὰ τὸ μὲν τεμάχιον ἀναγλύφου δὲν ἔχει τὸ αὐτὸ πάχος, ὃ καὶ τὸ προκείμενον, τὸ δὲ βάθρον ἦτο βά-

(1) Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως:

Σῆμα πατὴρ Κλεόβουλος ἀποφθιμένῳ Ξενοφάντῳ
θῆκε τόδ' ἀντ' ἀρετῆς ἠδὲ σαοφροσύνης.

θρον ἀγάλματος οὐχὶ ἐπιτυμβίου στήλης (ἴδ. Löschcke ἐν Mittheilungen 1879 σ. 300).

Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 2210. Sybel 2904.—*Abh. d. Berl. Akad.* 1873 σ. 153 μετὰ πίνακος (Kirchhoff καὶ Curtius). — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1874 πίν. 71 εἰκ. Γ σ. 484 (Σ. Κουμανούδης).—Murray: *A history of greek sculpture* I σ. 198. — Overbeck: *Griech. Plastik* I σ. 152. —Lucy M. Mitchell: *A history of ancient sculpture* σ. 216.— *Monuments grecs* (Rayet) I, 6 σ. 7.—*Mittheilungen* 1879 σ. 272 (Körte) καὶ σ. 292 (Löschcke).—Rayet: *Etudes d'archéologie et d'art* σ. 58.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 99.—Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 5 πίν. IV.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 113 (ἐνταῦθα ἀνακοινοῦται ὑπὸ τοῦ Wolters παρατήρησις τοῦ Dörpfeld ὅτι τὸ ἀνάγλυφον δὲν εὑρέθη ἐντετειχισμένον ἐν τῷ Θεμιστοκλείῳ περιβόλῳ, ὡς κοινῶς πιστεύεται· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἔχοντος τοῦ πράγματος τὸ ἀνάγλυφον θὰ ἐποιήθη πάντως πρὸ τοῦ 478, πρὸ τῶν περσικῶν δηλ. πολέμων, ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας αὐτοῦ δῆλον γίνεται). — Ἀκριβεστέρα παρατήρησις τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὁ νεανίας κρατεῖ τὸν δίσκον πείθει με ὅτι δὲν εἰκονίζεται οὗτος ἕτοιμος νὰ ῥίψῃ αὐτόν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, ἀλλ' ἁπλῶς κρατῶν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου.

39. Ἐπιτύμβιον ἱκανῶς πρόστυπον ἀνάγλυφον ποιηθὲν ὑπὸ *Ἀλξήνορος* τοῦ Ναξίου, ἔχον ἀρχιτεκτονικὸν περίθημα συνιστάμενον ἐκ παραστάδων ὑποβασταζουσῶν οἱονεὶ ἐπιστύλιον, ἐκ ταινίας, κυματίου καὶ ἄβακος. Εὑρέθη ἐν Ὀρχομενῷ Βοιωτίας. Ὕψ. 2,05 κάτω πλάτος 0,61 ἄνω 0,59. Λίθος βοιωτικός, ὁ αὐτὸς τῷ τοῦ ὑπ' ἀρ. 9 ἀγάλματος.

Ὁ ἀποθανών, **ἀνὴρ** πωγωνοφόρος, εἰκονίζεται ἐν πράξει τοῦ καθ' ἡμέραν βίου· ἵσταται ὄρθιος πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένος καὶ μακρὰν χλαμύδα περιβεβλημένος, καὶ στηρίζεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς μασχάλης ἐπὶ τῆς βακτηρίας του, ἐν ᾧ διὰ τῆς δεξιᾶς ἄκρας χειρὸς προβάλλει *ἀκρίδα* τῷ *κυνὶ* αὐτοῦ. Ἡ ἐν τῷ δεδομένῳ στενῷ χώρῳ διάθεσις τοῦ σώματος εἶνε

ἐπιτυχὴς καὶ αἱ μορφαί, ἰδίως τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος καὶ ὁ δεξιὸς βραχίων, εἶνε πεπλασμέναι ἐν ἱκανῶς φυσικῇ ἀληθείᾳ· ὁ ἀριστερὸς ὅμως βραχίων καὶ τὰ κάτω ἄκρα στεροῦνται πλαστικῆς διαμορφώσεως, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου ἡ τοῦ τεχνίτου ἀπόπειρα νὰ παραστήσῃ τὰ καθ' ἕκαστα τῶν μορφῶν τοῦ σώματος ὑπὸ τὸ καλύπτον αὐτὸ ἱμάτιον μόνον ὡς πρὸς τὰς κνήμας ἐν μέρει εἶνε ἐπιτυχής. Παρατηρητέον δὲ πρὸς τούτοις ὅτι ὁ τεχνίτης δὲν ἐγίνωσκεν εἰσέτι νὰ πλάσῃ τὸ ἔργον του συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τῆς προοπτικῆς καὶ ἐκ τούτου ἀπέτυχε μάλιστα ἐν τῇ παραστάσει τοῦ ἄκρου δεξιοῦ ποδός, ὃν παρέστησε κατ' ἐνώπιον καὶ ἐν ἀτυχεῖ κατατμήσει, καίπερ τοῦ ἑτέρου ποδὸς καὶ τῆς ὅλης ἐν γένει μορφῆς εἰκονιζομένης ἐν κατατομῇ. Ἕνεκα τῶν γνωρισμάτων τούτων τὸ προκείμενον ἀνάγλυφον εἶνε τῶν διδακτικωτάτων ἔργων τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης· κατὰ τὸν τρόπον δὲ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ τοῦτον δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν αὐτὸ ὡς ποιηθὲν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος. Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς τοὺς χρόνους τούτους ἐν γένει ἀνάγει ἡμᾶς καὶ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς μορφῆς κεχαραγμένης ἐπιγραφῆς:

Αλχσηνορ εποιησεν Ϝο ναχσιος αλλ εσιδεσ[θε]

Ὑπὸ τὸ ἀνάγλυφον ὑπάρχει προεξοχὴ τοῦ λίθου, δι' ἧς ἦτο τοῦτο ἐγγομφωμένον ἐν τῷ βάθρῳ, ἐν ᾧ θὰ ἦτο κεχαραγμένον τὸ τοῦ τεθνεῶτος ὄνομα, ὡς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἐξ ἀναλογίας πρὸς τὴν στήλην τοῦ Ἀριστίωνος. Τὸ προκείμενον ἄρα ἀνάγλυφον δὲν ἀπετελεῖτο ἐκ τριῶν μερῶν ὡς τὰ ἀρχαιότερα, ὡς φαίνεται, ἐπιτύμβια μνημεῖα, οἷον ἡ στήλη τοῦ Ἀριστίωνος (ἀρ. 29) καὶ τὰ λοιπὰ ὑπ' ἀρ. 30, 31, 32 καὶ 34, ἀλλ' ἐκ δύο μόνον, ἐκ τοῦ ἀναγλύφου καὶ ἐκ τοῦ βάθρου, δὲν εἶχε δηλ. ἣν ἔχουσιν ἐκεῖνα μεταξὺ τοῦ ἀναγλύφου καὶ τοῦ βάθρου κρηπῖδα· βεβιασμένως δὲ πειρᾶται ὁ Löschcke ἐν

Mittheilungen (1879 σ. 295) νὰ ἀποδείξῃ ὅτι καὶ τοῦτο εἶχε κρηπῖδα.

Sybel 8. — *Annali* 1861 σ. 81 πίν. E 3 (Conze-Michaelis). — Conze: *Beiträge z. Gesch. d. gr. Plastik* πίν. 11. — Overbeck: *Griech. Plastik* I σ. 166. — *Mittheilungen* 1878 σ. 315 (Körte). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 20. Ὡς πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν ἴδε: Kirchhoff: *Studien z. Gesch. d. griech. Alphabets* σ. 73. — *Arch. Zeitung* 1865 σ. 118 καὶ 1867 σ. 110 (Michaelis). — Röhl: *Inscriptiones graecae antiquissimae* ἀρ. 410. — Kaibel: *Epigrammata graeca* ἀρ. 1098. — Loewy: *Inschriften gr. Bildhauer* ἀρ. 7. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 232. — Σφάλλονται οἱ ἀναγινώσκοντες οὐχὶ (Ἀ)λξήνωρ ἀλλὰ (Θε)λξήνωρ, διότι τὸ ἀριστερὸν σκέλος τοῦ Α σώζεται ἐν τῷ λίθῳ· ἄλλως οὐδὲ ὑπῆρχεν ἐν τῷ λίθῳ χῶρος ἀρκετὸς ὥστε νὰ γραφῇ καὶ Θ.

40. Ἀνώτατον μέρος ἐπιτυμβίου ἴσως στήλης, ἐξ Ἀβδήρων τῆς Θράκης, ληγούσης κατὰ τὰ ἄνω εἰς κυμάτιον καὶ ἄβακα, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἀποκεκομμένον νῦν ἀνθέμιον. Ὕψος 0,48 πλ. 0,46 μέχρι 0,39. Μάρμαρον θεσσαλικόν.

Ἐν αὐτῇ εἰκονίζετο ἐν ἀναγλύφῳ νεανίας, οὗ σώζεται ἐν τῷ λίθῳ ἡ **κεφαλὴ** ἀρχαϊκὰς ἔχουσα τὰς μορφὰς καὶ τὴν διάθεσιν τῆς κόμης, ἀλλὰ ἐν ἱκανῇ φυσικῇ ἀληθείᾳ πεπλασμένας. Φυσικὴ μάλιστα εἶνε ἡ ἐν κατατομῇ παράστασις καὶ διάπλασις τῶν ὀφθαλμῶν. Ἡ ἐν ἄκρᾳ ἐπιμελείᾳ ἐξειργασμένη κόμη εἶνε περιδεδεμένη ταινίᾳ ἐχούσῃ δύο ὀπάς, χρησιμευούσας καταφανῶς πρὸς προσαρμογὴν κοσμημάτων.

Heydemann 373. Sybel 21. — Schoene: *Griech. Reliefs* ἀρ. 123. — *Bull. de cor. hellénique* 1880, πίν. VIII (Pottier). — *Mittheilungen* 1883, πίν. 6, 3 (Brunn). Πρβ. καὶ Arch. Zeitung 1878 σ. 163. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 35. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 230.

41. Πλακωτὴ βάσις ἐπιτύμβιος εὐρυνομένη λίαν πρὸς τὰ

ἄνω εἰς αἰγυπτιάζον τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τῶν φύλλων κυμάτιον καὶ εἰς ἄβακα, ἐφ' οὗ ῥόδακες καὶ περίεργα ἀστεροειδῆ κοσμήματα. Ἔκειτο ἐν τῷ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐν Ἀττικῇ χωρίου Κορωπί, ἐν τῇ θέσει «Λαμπρικά», ἐκκλησιδίῳ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, χρησιμεύουσα ὡς ὑποστήριγμα τῆς ἱερᾶς Τραπέζης, ἔνθα παρετήρησεν αὐτὴν ἐν ἔτει 1887 πρῶτος ὁ Milchhöfer (πρβ. καὶ ἀρ. 42). Ὑψ. 0,74: κάτω πλάτος 0,40 ἄνω 0,67 : κάτω πάχος 0,17 ἄνω 0,25. Μάρμαρον ὑμήττιον.

Αἱ τρεῖς πλευραὶ ἔχουσιν ὅλως προστύπους ἀναγλύφους παραστάσεις ἀρχαϊκωτάτης ἀσιατιζούσης τέχνης. Ἐν τῇ πλατυτέρᾳ, τῇ ἐμπροσθίᾳ, εἰκονίζεται πρὸς τὰ δεξιὰ βαίνων **ἔφιππος νεανίας,** ὁ τεθνεὼς πιθανῶς, ἐνδεδυμένος βραχὺν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ κρατῶν δόρυ ἐν τῇ ἀριστερᾷ καὶ περιφερῆ ἀσπίδα ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι, ὡς φαίνεται, καὶ τὰ ἡνία ἐν τῇ δεξιᾷ· ὄπισθεν δὲ τοῦ ἵππου διακρίνεται καὶ ἕτερος *ἵππος,* ἄνευ ὅμως ἱππέως (πρβ. καὶ ἀρ. 30). Ἐν τῇ ἀριστερᾷ στενῇ πλευρᾷ εἰκονίζονται δύο πρὸς τὴν πλευράν, ἐν ᾗ ὁ ἱππεύς, ἐστραμμέναι θρηνοῦσαι **γυναῖκες,** ἐνδεδυμέναι ποδήρη ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καὶ ἔχουσαι τὰς χεῖρας πρὸς τὴν κεφαλὴν ὑψωμένας· ἐν δὲ τῇ ἀντικειμένῃ δεξιᾷ πωγωνοφόρος, θρηνῶν καὶ οὗτος, **γέρων,** ὁ πατὴρ τοῦ τεθνεῶτος ἐνδεδυμένος μακρὸν ἱμάτιον καὶ τὴν μὲν δεξιὰν στηρίζων ἐπὶ ῥάβδου, τὴν δὲ ἀριστερὰν εἰς ἔνδειξιν τῆς θλίψεως ἔχων ὑψωμένην, ὡς καὶ αἱ γυναῖκες, παρὰ τὸ μέτωπον. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐν τῇ ἀριστερᾷ πλευρᾷ διακρίνονται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἴχνη τινὰ ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ.

Ἐπὶ τῆς ἄνω πλευρᾶς ὑπάρχει ἐπιμήκης κοιλότης πρὸς ὑποδοχὴν οὐχὶ στήλης, ὡς φαίνεται, ἀλλὰ μᾶλλον ἀγάλματος, στενὸν καὶ ἐπίμηκες ἔχοντος τὸ σχῆμα, τοιούτου, οἷον εἶνε π. χ. ἡ ὑπ' ἀρ. 28 Σφίγξ. Ἐν τῇ κάτω δὲ πλευρᾷ ὑπάρ-

χουσιν ὀπαί, χρησιμεύουσαι πρὸς προσάρτησιν τοῦ λίθου τούτου τῇ κατ' ἐξοχὴν βάσει τοῦ ὅλου μνημείου. Οὕτω τὸ ἐπιτύμβιον μνημεῖον, εἰς ὃ ἀνῆκεν ὁ προκείμενος λίθος, εἶχεν ὡσαύτως, ὥσπερ καὶ τὰ ὑπ' ἀρ. 29, 30, 31, 32 καὶ 34, τρία μέρη, τὴν κατ' ἐξοχὴν βάσιν, ἐφ' ἧς θὰ ἦτο ἡ ἐπιγραφή, τὸ ἀνάγλυφον ἢ τὸ ἄγαλμα, καὶ τὴν μεταξὺ τῶν δύο τούτων κρηπῖδα, ἥτις εἶνε ὁ προκείμενος λίθος· μόνη διαφορὰ ἐνταῦθα ὑπάρχει, ὅτι αὕτη δὲν εἶνε συμφυὴς τῷ ἀναγλύφῳ, ἀλλὰ κεχωρισμένον τεμάχιον λίθου.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 336 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1887).— *Mittheilungen* 1887 σ. 102 (Milchhoefer) καὶ σ. 105 (Winter) πίν. II.—Σημειωτέον ὅτι ἡ κατ' ἐξοχὴν βάσις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος μνημείου θὰ εἶχε τοιοῦτον σχῆμα ὡς ἀναπαρέστησεν αὐτὴν ὁ Winter (ἴδ. βιβλιογραφίαν) θὰ ἀπετελεῖτο δηλ. ἐκ τριῶν περίπου ἐπαλλήλων κλιμακηδὸν σμικρυνομένων πλακῶν· τοιαύτης βάσεως παράδειγμα ἔχομεν νῦν τὴν ἐν Βουρβᾷ ἀνακαλυφθεῖσαν (ἴδ. ἀρ. 81). Πρβ. καὶ *Jahrb. des Inst.* III, 1888, σ. 271 (Borrmann) καὶ *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1888 σ. 181 (Wolters).—Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 19 πίν. XI. – Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm Skulptur* ἀρ. 66. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 206.—Τὸ ἀνάγλυφον ἦτο γνωστὸν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα, διότι τὴν πρόσοψιν αὐτοῦ σὺν τῇ ἐπ' αὐτῆς παραστάσει εἶχε σχεδιάσει ὁ Fourmont (1729-30) ἴδ. *Bibl. nat. Suppl. gr.* 854 Fol. 36 καὶ Fol. 334 καὶ πρβ. Conze, *Att. Grabreliefs* ἴδ. ἀ.

42. Τεμάχιον βάθρου ἀναθήματος, ἐν ᾧ ὅλως πρόστυπον ἀνάγλυφον ἀρχαϊκῆς τέχνης εἰκονίζον **Ἡρακλῆ** λεοντοκτόνον. Ἦτο ἐντετειχισμένον ἐν τῷ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐν Ἀττικῇ χωρίου Κορωπὶ ἐν τῇ θέσει Λαμπρικὰ ἐκκλησιδίῳ τῆς Ἁγίας Τριάδος· παρετήρησε δ' αὐτὸ ἐκεῖ πρῶτος ὁ Milchhöfer ἐν ἔτει 1887 (πρβ. καὶ ἀρ. 41). Ὕψ. 0,35 πλ. 0,18 πχ. 0,25. Ὁ λίθος εἶνε τοιοῦτος, οἷος καὶ ὁ τοῦ ὑπ' ἀρ. 41. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Ἡρακλῆς (σώζεται μόνον ἡ κεφαλὴ μετὰ μέρους τοῦ στήθους καὶ τῶν βραχιόνων) εἰκονίζετο γονυκλινής, τὸ ἄνω σῶμα ὁριζοντίως σχεδὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἔχων κεκλιμένον· τοιαύτην δ' ἔχων στάσιν συσφίγγει τὸν τοῦ λέοντος λαιμόν, ἀμφοτέροις τοῖς βραχίοσιν ἔχων αὐτὸν περιβεβλημένον. Ὁ *λέων* ἐνέδωκεν ἐν μέρει τῇ ῥώμῃ τοῦ ἥρωος καὶ μόνον τὸ ὄπισθεν σῶμα ἔχει εἰσέτι ἠνωρθωμένον προσπαθῶν διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ὀπισθίου ποδὸς νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν ἀντίπαλον.

Τὸ περίγραμμα καὶ ἡ διάπλασις τῶν καθ' ἕκαστα μορφῶν καὶ ἔτι ἡ σύνθεσις εἶνε ἱκανῶς ἐπιτυχής· ἀλλ' εἰς πολὺ ἀρχαίους χρόνους ἀναβιβάζει τὸ ἔργον τὸ ἀμυγδαλωτὸν σχῆμα καὶ ἡ κατ' ἐνώπιον παράστασις τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ μάλιστα ἡ ὅλως κατ' ἐνώπιον παράστασις τῆς κεφαλῆς τοῦ λέοντος, καίπερ τοῦ σώματος εἰκονιζομένου ἐν κατατομῇ.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 337 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1887). — *Mittheilungen* 1887 σ. 118 πίν. III (E. Reisch). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 151.

43. Ἀνάγλυφον ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος, λῆγον ἄνω εἰς τριγωνικὴν ἐν σχήματι ἀετώματος προεξοχήν. Εὑρέθη παρὰ τὸ Θησεῖον, ὡς γράφει ὁ Πιττάκης ἐν Ἀρχ. Ἐφημερίδι (1839 ἀρ. 294)· ἀλλ' ὁ αὐτὸς γράφει ἐν τῷ χειρογράφῳ Καταλόγῳ αὐτοῦ ὅτι εὑρέθη ἁπλῶς ἐν Ἀθήναις καὶ δὴ ἐν ἔτει 1840. Ὕψ. 0,63 πλ. 0,55. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται **Ἡρακλῆς** πωγωνοφόρος (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῶν μηρῶν κάτω μέρος τοῦ σώματος) ἐνδεδυμένος τὴν λέοντος δορὰν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, ἔχων τὸ ῥόπαλον ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ καὶ τὴν φαρέτραν εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ σώματος μέρος· φέρει δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν *ἐρυμάνθιον κάπρον* ἀνεστραμμένον, ἔ-

χοντα δηλ. τοὺς πόδας καὶ τὴν κοιλίαν πρὸς τὰ ἄνω, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ κρατῶν αὐτόν. Τέχνη ἀρχαϊκή.

Πιττάκης 72. Kekulé 43. Sybel 13.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1839 ἀρ. 294 μετὰ εἰκόνος (Πιττάκης).—Müller - Schöll: *Arch. Mitth.* σ. 98 ἀρ. 107.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 118.

44. Ἄνω δεξιὸν μέρος ἐπιτυμβίου, ὡς φαίνεται, ἀναγλύφου ἀρχαϊκῆς τέχνης. Εὑρέθη ἐν Κύθνῳ. Ὑψ. 0,42 πλ. 0,27. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Σώζεται τὸ ἀπὸ τῶν μαστῶν περίπου ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος ἐν κατατομῇ εἰκονιζομένου **ἀνδρὸς** πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένου. Ἐν τῷ ὅλῳ δὲ ἀναγλύφῳ θὰ ὑπῆρχον δύο μορφαί, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὀπῆς, ἥτις θὰ ἦτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλακός. Διατήρησις κακὴ ἐξ ἐπιδράσεως τῆς ἀτμοσφαίρας.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 1593. Sybel 12. — *Mittheilungen* 1880, 170(2) (Milchhöfer). — Friederichs - Wolters: *Bausteine* 22. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 323.

45. Ἄγαλμα γυμνοῦ **νεανίου,** γνωστὸν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ», εὑρεθὲν εἰς πολλὰ τεμάχια τεθραυσμένον ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ ἐν ἔτει 1862. Ἐλλείπουσιν οἱ ἄκροι πόδες, αἱ χεῖρες ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος καὶ ἡ ῥίς. Ὑψ. 1,76. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἵσταται ὄρθιον στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ ἔχον τὸν ἀριστερὸν μικρὸν προβεβλημένον. Ἡ τέχνη εἶνε ἀρχαϊκή, διακρινομένη κυρίως ἐν τῷ σχηματισμῷ τῆς κόμης, ἐν σκληρότητί τινι ἐν τῇ καθ' ὅλου στάσει καὶ ταῖς μορφαῖς τοῦ σώματος, ἐν τῇ εὐρύτητι τῶν ὤμων καὶ ἐν τῇ ἐλλείψει ἐκφράσεως ἐν τῷ προσώπῳ· ἐξ ἄλλου ὅμως ἐν τῇ διαπλάσει τοῦ σώματος παρατηρεῖται θαυμασία γνῶσις καὶ ἀντίληψις τῆς φύσεως. Ἐκ τούτων ὁρμώμενοι δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν τὸ

ἄγαλμα τοῦτο ὡς ποιηθὲν κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς Ε′. ἑκατονταετηρίδος, ἐν χρόνοις οὐχὶ πολὺ ἀφισταμένοις τῆς ἐποχῆς τῆς ἐλευθέρας ἀναπτύξεως καὶ τελειοποιήσεως τῆς τέχνης. Παρατηρητέον ὅμως ὅτι γνωρίσματά τινα, οἷον ἡ ἐν σχέσει πρὸς τὸ λεπτὸν τῆς μορφῆς ὑπερβολικὴ ἔντασις τῶν μυῶν καὶ ἐξόγκωσις τοῦ θώρακος καὶ τὸ δυσαναλόγως μικρὸν μέγεθος τῆς κεφαλῆς καὶ ὁ περίεργος σχηματισμὸς τῆς κόμης, ἥτις φαίνεταί πως ποιηθεῖσα κατ' ἀπομίμησιν χαλκοῦ ἀγάλματος, ταῦτα πάντα ἐγείρουσιν ὑπονοίας μήπως τὸ ἔργον εἶνε οὐχὶ ἀρχαϊκὸν τὴν τέχνην, ἀλλ' ἀρχαΐζον.

Τινὲς ἐπίστευσαν ὅτι ἵστατο ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ εὑρεθέντος ὀμφαλοῦ (ἀρ. 46)· ἀλλ' ἡ στάσις τῶν ποδῶν δὲν συμφωνεῖ τῇ τῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, οὐδ' ὑπάρχει ἐν τῷ ὀμφαλῷ ἴχνος τοῦ στηρίγματος, ὅπερ εἶχε τὸ ἄγαλμα παρὰ τὸν δεξιὸν πόδα, ὡς ὀρθῶς ὁ Waldstein παρετήρησε καὶ ἀπέδειξεν. Ἀφ' οὗ ἄρα δὲν ἵστατο ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, ἡ ὑπόθεσις ὅτι εἶνε ἄγαλμα Ἀπόλλωνος δύναται νὰ στηρίζηται μόνον ἐπὶ τῶν μακρῶν πλοκάμων τῆς κόμης· ἀλλ' ἀπεδείχθη ὅτι καὶ νεανίαι ἔφερον οὕτω τὴν κόμην· ὥστε δὲν εἶνε παντάπασιν ἀπορριπτέος καὶ ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ἐν τῷ ἀγάλματι τούτῳ εἰκονίζεται ἀθλητής. Ὁ Waldstein ἐπειράθη νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ ἀθλητὴν εἰκονίζον τοῦτο ἄγαλμα ἐποιήθη κατὰ πρωτότυπον ἔργον Πυθαγόρου τοῦ Ῥηγίνου· ἀλλ' οἱ ὑπὲρ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου λόγοι δὲν εἶνε ἀποχρῶντες.

Kekulé 70. Sybel 291. — *Bullettino* 1862 σ. 168 (Pervanoglu) καὶ 1865 σ. 134 (Köhler). — Conze: *Beiträge zur Geschichte d. griech. Plastik* πίν. 3-5 σ. 13. — Murray: *A history of greek sculpture* I σ. 190. — *Journal of hellenic studies* I πίν. 5 σ. 179 καὶ II σ. 332 (Waldstein). — Kekulé: *Die Gruppe des Künstlers Menelaos* σ. 41 καὶ *Jahrbücher für Philologie* XCIX σ. 85. — Schwabe: *Observationes archaeologicae* II σ. 8. — *Mittheilungen* 1880 σ.

39.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 219. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 122.

46. Ὀμφαλὸς (ὕψ. 70) ἔχων τὴν ἐπιφάνειαν κεκοσμημένην διὰ πλέγματος συνδεδεμένων καὶ κόμβους ἀποτελουσῶν ταινιῶν. Εὑρέθη ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ ἐν ἔτει 1862, ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ συγχρόνως τῷ ὑπ' ἀρ. 45 ἀγάλματι. Ἐχρησίμευε δὲ ὡς βάθρον ἀγάλματος Ἀπόλλωνος, οὗ σώζονται ἴχνη τῶν ἄκρων ποδῶν, οὐχὶ ὅμως τοῦ ὑπ' ἀρ. 45 ἀγάλματος, διά τοὺς ἐκεῖ ἐκτιθεμένους λόγους. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Kekulé 70. Sybel 291.—Πρβ. K. Bötticher: *Der Omphalos des Zeus zu Delphi* καὶ *Annali* 1857 σ. 160 (Wieseler).—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 220. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 123. Ἴδε καὶ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ βιβλιογραφίαν.

47. Κεφαλὴ **Ἀπόλλωνος** εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ὀλυμπιείου. Μέγεθος σχεδὸν ὑπερφυσικόν. Εἶνε βεβλαμμένη κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ μετώπου καὶ τὴν ῥῖνα. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὅτι ἡ κεφαλὴ αὕτη εἰκονίζει Ἀπόλλωνα, δῆλον εἶνε ἐξ ἧς ἔχει ὁμοιότητος πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀγάλματος Ἀπόλλωνος κειμένου ἐν τῷ ἐν Kassel Μουσείῳ. Ἡ τέχνη εἶνε κατά τι ἀρχαϊκὴ διακρινομένη μάλιστα ἐν τῇ αὐστηρᾷ ἐκφράσει τοῦ προσώπου, τὸ ὅλον ὅμως τῆς μορφῆς καὶ ἡ τῆς κόμης διάταξις παρέχει μοι ὑπόνοιαν μήπως εἶνε μᾶλλον ἀρχαΐζουσα.

Heydemann 731. Sybel 747.—*Mittheilungen* 1876 πίν. 8-10 σ. 177 (Kekulé). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 223. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 124.

48. Γυναικεία (;) **κεφαλὴ** (ἐλλείπει τὸ ὄπισθεν ἥμισυ, ὀφθαλμοὶ κατεστραμμένοι) ἀρχαϊκῆς τέχνης, ἔχουσα τὴν κόμην διπλῇ ταινίᾳ περιδεδεμένην καὶ βαρείας καὶ σχεδὸν ἐπι-

πέδους τὰς μορφὰς καὶ μάλιστα τὸ μέτωπον. Εὑρέθη, ὡς λέγεται, ἐν Αἰγίνῃ. Μέγεθος σχεδὸν ὑπερφυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 26.—*Mittheilungen* 1879 σ. 76 κ. (Milchhöfer) καὶ 1883 σ. 373 πίν. XVII (Furtwängler).—Friederichs-Wolters: *Bausteine* 92.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 158.—Ὁ Milchhöfer ἐκλαμβάνει τὴν κεφαλὴν γυναικείαν, ὁ Furtwängler κλίνει μᾶλλον νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶνε ἀνδρική, ὁ Wolters ἄνευ δισταγμοῦ τινος ὀνομάζει αὐτὴν *jugendlichen Kopf*. Ὡς πρὸς δὲ τὸν τόπον τῆς εὑρέσεως σημειοῖ ὁ Wolters ἐν τῇ περὶ μαρμάρων διατριβῇ τοῦ Lepsius (Marmorstudien ἴδ. ἀνωτέρω) τάδε: Zur Herkunft vergleiche Literarisches Centralblatt 1881 S. 1660. Die in Berliner Gypsapgüsse N°. 92 geäusserten Zweifel sind in so fern unbegründet, als der Kopf aus dem Besitz der Archäologischen Gesellschaft stammt, also nie zu dem ehemaligen Museum in Aegina gehört haben kann. Im Inventar der Gesellschaft haben wir den Kopf leider nicht auffinden können».

49. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαΐζούσης τέχνης εὑρεθεῖσα ἐν Δήλῳ ἐν ἔτει 1885, ἔνθα εὑρέθησαν ἐν ἔτει 1879 καὶ δύο ἕτεραι ὅλως παρεμφερεῖς. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Κεφαλαὶ ἀρχαΐζουσαι τὴν τέχνην καὶ τοιαύτην ἔχουσαι μορφὴν καὶ διάθεσιν, οἷον τὸν πώγωνα ἐπιμήκη, τὸν μύστακα μεγάλον κατὰ τὰ πλάγια καθειμένον, καὶ τὴν ταινίᾳ περιδεδεμένην κόμην διακρινομένην κυρίως κατὰ τοῦτο, ὅτι ὄπισθεν μὲν καταπίπτει κατὰ τὰ νῶτα εἰς ὅλην μᾶζαν, ἐξ ἧς μέρος ἀποχωριζόμενον ἑκατέρωθεν καταπίπτει εἰς τὰ ἐμπρὸς εἰς δύο μακροὺς βοστρύχους (οὗτοι εἶνε ἀποκεκομμένοι ἐν τῇ προκειμένῃ κεφαλῇ) ἔμπροσθεν δὲ κατέρχεται ἐπὶ τοῦ μετώπου εἰς κανονικοὺς ἑλικοειδεῖς πλοκάμους, διατεταγμένους εἰς τρεῖς ἐπαλλήλους στίχους, τοιαῦται, λέγω, κεφαλαὶ εὑρέθη-

σαν πολλαχοῦ τῆς τε Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας καὶ προέρχονται ἅπασαι ἐκ στήλης Ἑρμοῦ τοῦ τετραγώνου σχήματος, εἰκονίζουσι δὲ κατὰ τοὺς μὲν Ἑρμῆν πωγωνοφόρον ἐν τῇ ἀρχαϊκῇ αὐτοῦ μορφῇ, κατὰ τοὺς δὲ Διόνυσον, τὸν κοινῶς καλούμενον Ἰνδικὸν Βάκχον. Ὁ πρῶτος ἰσχυρισμὸς εἶνε πιθανώτερος δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀπόλυτον κῦρος ἔχων, διότι πιθανὸν ἀληθῶς νὰ εἰκονίζηται ἐνίοτε καὶ Διόνυσος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 231 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1885 σ. 18, 31).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 291.

50. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαϊζούσης τέχνης (ἐλλείπει τὸ ἄκρον τοῦ πώγωνος) μεγέθους φυσικοῦ. Ἔχει τὸν αὐτὸν τύπον, ὃν καὶ ἡ προηγουμένη, διαφέρει ὅμως αὐτῆς διὰ τὴν ὑπὲρ τὸ μέτωπον καλλιτεχνικήν πως διάθεσιν τῆς κόμης· καὶ αἱ μορφαὶ τοῦ προσώπου δὲν εἶνε τυπικαί, ἀλλ' ἔχουσιν ἱκανὰ προσωπικὰ γνωρίσματα, ὧν παρατηρητέον μάλιστα τὸ ἐξωγκωμένον τοῦ μεσοφρύου. Κατὰ τὴν ἐν τῷ προσώπῳ ἔκφρασιν φαίνεται οὖσα πιθανῶς κεφαλὴ Βάκχου· ἄγνωστον δὲ ἂν προέρχεται καὶ αὕτη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 31.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 120.

51. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαϊζούσης τέχνης ἔχουσα μέγεθος φυσικὸν καὶ τὴν κόμην περιδεδεμένην ταινίᾳ καὶ κατὰ τὰ νῶτα εἰς μακροὺς πλοκάμους καταπίπτουσαν. Ἡ ῥὶς καὶ οἱ ὑπὲρ τὸ μέτωπον βόστρυχοι εἶνε ἀποκεκρουσμένοι. Ἴσως εἶνε κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 27.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 121.

52. Κεφαλὴ πωγωνοφόρος ἀρχαϊζούσης τέχνης προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ, μετὰ μέρους τῆς στήλης ταύτης. Ὕψος μετὰ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς στήλης 0,34. Μέγε-

θος τῆς κεφαλῆς ὀλίγον τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Τύπος ὁ αὐτὸς τῇ τῆς ὑπ' ἀρ. 49. Διατήρησις καλλίστη, μόνον τοῦ κάτω μέρους τοῦ πώγωνος ἐλλείποντος. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετ. Ἀρχ. Ἑταιρίας 3996.

53. Γυναικεῖον μικρὸν ἄγαλμα εὑρεθὲν ἐν Αἰγίνῃ, ἐν ἔτει 1866. Ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ εἶνε ἀποκεκομμένον τὸ πλεῖστον τοῦ δεξιοῦ βραχίονος. Ὕψος 0,95. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζει ἴσως **Ἑκάτην**· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ ἔχει τοὺς βραχίονας καθειμένους τῷ σώματι· καὶ τὸν μὲν ἀριστερὸν ἔχει περὶ ὑψηλὸν στέλεχος δένδρου ἢ μᾶλλον φυτοῦ, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ἄκρᾳ χειρὶ κρατεῖ φιάλην. Ἡ τέχνη εἶνε ἀρχαΐζουσα.

Sybel 18.— *Arch. Zeitung* 1866 σ. 256* (Λογιωτατίδης). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 159.

54. Ἄνω μέρος τετραγωνικοῦ βωμίσκου, ἔχοντος ἐν τῇ κορωνίδι ἀνθέμια καὶ ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ τετραγωνικὴν κοιλότητα. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. Ὕψ. 0,44 πλ. 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῇ ἐμπροσθίᾳ πλευρᾷ εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ πρὸς τὰ δεξιὰ βαδίζων πωγωνοφόρος **Ἑρμῆς** κριοφόρος, ἔχων ἐρριμένην ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τὴν χλαμύδα, καὶ κρατῶν διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς τοὺς ὀπισθίους πόδας τοῦ κριοῦ, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τοὺς ἐμπροσθίους καὶ τὸ κηρύκειον· ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ **γυναικεία μορφὴ** πρὸς δεξιὰν βαδίζουσα, ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, ὃ συγκρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Καὶ ἐν τῇ νῦν ἀποκεκομμένῃ τρίτῃ πλευρᾷ, τῇ πρὸς ἀριστεράν, ὑπῆρχεν ἀνάγλυφος παράστασις.

Αἱ μορφαὶ ἔχουσιν ἐν ὅλῳ ἀρχαϊκόν τι καὶ δεικνύουσι τάσιν τοῦ τεχνίτου πρὸς τὸ κομψὸν καὶ ἁπαλόν· τὸ πλαστικῶς

ὅμως δεδηλωμένον ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα δεικνύει ὅτι τὸ ἔργον δὲν θὰ ἐποιήθη ἐν τῇ ἀρχαϊκῇ ἐποχῇ τῆς τέχνης, ἀλλ' ὑστερώτερον, ὅτι δηλ. ἡ τέχνη εἶνε ἀρχαΐζουσα. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Overbeck ἀναγνωρίζει ἐν μὲν τῷ Ἑρμῇ ἀπεικόνισιν τοῦ Κριοφόρου τοῦ Καλάμιδος, ἐν δὲ τῇ γυναικείᾳ μορφῇ ἀπεικόνισιν τῆς Σωσάνδρας τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου· ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος προσκρούει κατὰ πολλῶν ἀντιρρήσεων, εἰ καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας τῶν προκειμένων ἀναγλύφων δύναται κάλλιστα νὰ ἀναπαραστήσῃ ἡμῖν ἔργα τοῦ Καλάμιδος.

Sybel 20. — *Annali* 1858 σ. 347 (Conze) καὶ 1869 σ. 253, (Lützow) καὶ 1875 σ. 298 (W. Klein). — *Arch. Zeitung* 1853 σ. 46 καὶ 1864 σ. 209* (Overbeck).—Overbeck: *Griech. Plastik.* I σ. 218.—Friederichs - Wolters : *Bausteine* ἀρ. 418, 419.—Lepsius : *Marmorstudien* ἀρ. 126.

55. Ἀνάγλυφον (ἐλλιπὲς τὸ δεξιὸν μέρος) ἀνῆκον ἐν τοῖς καλουμένοις «νεκροδείπνοις». Εὑρέθη ἐν Ἰμβραῒμ Ἐφφένδη τῆς Τεγέας. Ὕψ. 0,41: σωζόμενον πλάτος 0,36: πάχ. 0,17. Μάρμαρον ἐκ τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ, πλησίον τῆς Τεγέας, λατομείων τοῦ Δολιανά.

Ἀριστερὰ εἰκονίζεται ἐπὶ θρόνου καθημένη πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη **γυνή,** ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, καὶ ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ κρατοῦσα *ἄνθος,* διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἀνέχουσα πρὸ τοῦ προσώπου τὸ ἱμάτιον. Πρὸ αὐτῆς ἵσταται ὄρθιος πρὸς δεξιὰν καὶ οὗτος ἐστραμμένος γυμνὸς **νεανίας,** ὅστις τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει καθειμένην διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ *στέφανον.* Ἔμπροσθεν δὲ τούτου σώζεται μέρος *κλίνης,* ἐφ' ἧς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν **ἀνδρός,** ὅστις ἦτο ἐπ' αὐτῆς κατακεκλιμένος, καὶ μέρος πρὸ αὐτῆς κειμένης *τραπέζης.*

Ὑπὸ τεχνικὴν ἔποψιν ἐξεταζόμενον τὸ ἀρχαϊκώτατον τοῦτο ἀνάγλυφον μεγίστην δεικνύει ὁμοιότητα πρὸς τὰ γνωστὰ ἐ-

κεῖνα ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθέντα, ἐν οἷς ἀνὴρ καὶ γυνὴ κάθηνται ἐπὶ θρόνου κρατοῦντες κάνθαρον· ἡ μορφὴ ἰδίως τῆς γυναικὸς ἐκπληκτικὴν ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν ἀναγλύφων ἐκείνων. Ἐπειδὴ δὲ οὐχὶ ἡ Τεγέα, ἀλλ' ἡ Λακωνία διέπρεψεν ἐν τῇ πρώτῃ ἀναπτύξει τῆς τέχνης, δυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν ὡς συμπέρασμα, ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων ὁρμώμενοι, ὅτι ἡ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἀσκουμένη τέχνη συνεβάλετο εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐν Τεγέᾳ ἐγχωρίας τέχνης. Ὡς πρὸς δὲ τὴν παράστασιν τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν ἀναγλύφου ἐδηλώσαμεν ἀνωτέρω ὅτι αὕτη εἶνε ἡ τῶν καλουμένων «νεκροδείπνων» ὡς δεικνύει ἀρκούντως τὸ σωζόμενον μέρος τῆς κλίνης καὶ τῆς πρὸ αὐτῆς τραπέζης.

Sybel 23. — *Mittheilungen* 1879 σ. 135 καὶ 161, πίν. VII, (Milchhoefer). — *Arch. Zeitung* 1882 σ. 308. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 54. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 218. — Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἦτο ἐντετειχισμένον ἔν τινι οἰκίᾳ ἐν Ἰμβραὴμ Ἐφένδη (ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Τεγέας), ἔνθα ἰδὼν αὐτὸ ὁ Milchhœfer ἐν ἔτει 1878 ἠγόρασε παρὰ τοῦ κατόχου καὶ ἐδωρήσατο αὐτὸ ὕστερον, μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ, τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ.

56. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἐκτύπου ἀναγλύφου. Εὑρέθη ἐν Τανάγρᾳ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ 1887 ὅτε ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον. Ὑψ. 2,00: κάτω πλάτος 0,54: ἄνω 0,48: πάχος 0,11. Ὕψος τῶν μορφῶν 1,47. Λίθος πώρινος, κατὰ τὸν Lepsius, ὁ καλούμενος feinkörniger oolithischer Kalkstein.

Ἀσύνηθες ἔχει τὸ σχῆμα καὶ παράδοξον, ἔχει δηλ. σχῆμα οἱονεὶ παραστάδος ἐν τῷ κορμῷ τῆς ὁποίας εἶνε ἐκτύπως ἐγγεγλυμμέναι αἱ δύο εἰκονιζόμεναι μορφαί· ἄνω δὲ ἔχει ὁ λίθος ταπεινὴν τετραγωνικὴν ἐξοχὴν ἐν σχήματι οἱονεὶ ἄβακος, ἥτις ἐχρησίμευε προφανῶς ὡς ἔμβολον, ᾧ ἦτο ἐμπεπηγμένος τὸ πάλαι ἀνθεμωτὸς ἢ ἄλλος τις ἀρχιτεκτονικὸς λίθος

χρησιμεύων ὡς κορωνὶς τῆς στήλης. Ἐπὶ τοῦ κάτω δὲ μέρους τῆς στήλης, τοῦ ἔχοντος μορφὴν πλίνθου, εἶνε κεχαραγμένη ἀρχαϊκωτάτη ἐπιγραφὴ ἔχουσα ἐν μεταγραφῇ κατὰ τὴν νέαν ὀρθογραφίαν οὕτως:

Ἀμφάλκης [ἔ]στασ' ἐπὶ Κιτύλῳ ἠδ' ἐπὶ Δέρμυι.

Τὰ ὀνόματα δὲ τῶν εἰκονιζομένων ἀνδρῶν, Κίτυλος καὶ Δέρμυς, εἶνε καὶ ἐν τῷ ἐδάφει τῆς στήλης γεγραμμένα παρὰ τοὺς πόδας ἑκατέρας τῶν μορφῶν τούτων, δι' ὧν διακρίνεται τίς ὁ Κίτυλος καὶ τίς ὁ Δέρμυς.

Ἀμφότεροι οὗτοι εἰκονίζονται γυμνοὶ ἀγένειοι ἄνδρες ἐν τῇ γνωστῇ μορφῇ τῶν ἐκ Τενέας καὶ ἀλλαχόθεν ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος (πρβ. ἀρ. 8-10) ἱστάμενοι ὄρθιοι κατ' ἐνώπιον, ὁ μὲν **Κίτυλος** δεξιά, ὁ δὲ **Δέρμυς** ἀριστερά, ἔχοντες τὴν μίαν χεῖρα καθειμένην τῷ σώματι καὶ τὴν ἑτέραν ἑκάτερος περὶ τὸν αὐχένα τοῦ ἄλλου περιπτυσσόμενοι ἀλλήλους, ἀλλ' οὕτως ἀνεπιτηδείως, ὥστε πολὺ ὑψηλὰ κείμενος ὁ βραχίων ἑκατέρου φαίνεται ἐκ τοῦ λίθου αὐτοῦ οἱονεὶ ἐκφυόμενος.

Τοὺς δύο ἀποθανόντας τούτους ἀδελφοὺς ἐπεβάλετο προφανῶς ὁ τεχνίτης νὰ παραστήσῃ ἐν φίλτρῳ καὶ στοργῇ ἐναγκαλιζομένους ἀλλήλους· πρὸς τοῦτο εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὸ γνωστὸν καὶ διαδεδομένον ἤδη, ἐν ᾗ ἔζει ἐποχῇ σχῆμα τῆς παραστάσεως τοῦ γυμνοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἀλλ' ἀδέξιος, κοινὸς λιθοξόος, ὡς φαίνεται, ὢν ὄχι μόνον τὰς δυσχερείας, ἃς παρεῖχεν ἡ τοῦ συμπλέγματος παράστασις, δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑπερνικήσῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ παραστάσει αὐτῶν τῶν μορφῶν τοῦ σώματος ὅλως ἀπέτυχε μόνον τὸ παραδεδομένον σχῆμα ἔχων ὑπ' ὄψιν καὶ μηχανικῶς προσπαθῶν ν' ἀναπαραστήσῃ αὐτό, ἀδυνατῶν δι' ἔλλειψιν τεχνικῆς εὐφυίας νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν φύσιν καὶ ταύτην νὰ λάβῃ ὡς ὑπογραμμὸν τῆς παραστάσεως τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Τὸ προκείμε-

νον ἄρα σύμπλεγμα δὲν πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν ὡς ἔργον ἐκπροσωποῦν ὡρισμένην νηπιώδη ἐποχὴν τῆς τέχνης, ἀλλ' ὡς ἔργον κοινοῦ τινος τεχνίτου ποιηθὲν ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἐδύνατο νὰ παραχθῇ τι καλλίτερον καὶ πρὸς τὴν φύσιν συμφωνότερον.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 379^{β} (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1887) *Arch. Zeitung* 1875 σ. 150 (Robert): — *Ἀθήναιον* τόμος Β'. σ. 404 (Κουμανούδης, Σταματάκης). — *Gazette archéologique* 1878 σ. 160 πίν. 29 (Dumont).—*Mittheilungen* 1878 σ. 309, 4, πίν. 14 καὶ 1879 σ. 270 (Körte).—Röhl: *Inscriptiones graecae antiquissimae* 265.—Kaibel: *Epigrammata graeca* 484. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 44.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 240.

57. Ἀρχαϊκώτατον **γυναικεῖον ἄγαλμα** καθήμενον ἐπὶ σκίμποδος. Εὑρέθη ἐν Ἀρκαδίᾳ, παρὰ τὸ χωρίον «Ἀηγιωργίτικα» τὸ παρὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν ἀπὸ Μύλων εἰς Τρίπολιν οὐ μακρὰν τῆς Τεγέας κείμενον. Μέγεθος φυσικόν. Ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κάτω μέρος τοῦ σώματος. Διατήρησις τοῦ ἐμπροσθίου ἰδίως μέρους κακὴ ἐξ ἐπιδράσεως τῆς ἀτμοσφαίρας. Σωζόμενον ὕψος 0,83. Λίθος πώρινος.

Ἡ στάσις καὶ ἡ διάθεσις τοῦ ἀγάλματος εἶνε τοιαύτη οἵα ἡ τοῦ ὑπ' ἀρ. 6 τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὡσαύτως εὑρεθέντος· τὰ καθέκαστα δὲ τῆς μορφῆς, ἰδίως τὸ εὐρὺ τῶν ὤμων καὶ τὸ στενὸν τῆς ὀσφύος, καὶ μάλιστα ἡ διάθεσις τῆς κόμης παρέχουσι τῷ ἀγάλματι ὄψιν ὅλως *αἰγυπτιάζουσαν*. Ὁ ἱματισμὸς εἶνε ἐντελῶς τῷ σώματι συγκεκολλημένος ὅλον τι ἀχώριστον μετ' αὐτοῦ ἀποτελῶν· συνίσταται δὲ εἰς ποδήρη χιτῶνα μικρὰς ἔχοντα χειρίδας ὀλίγον κάτωθεν τῶν ὤμων κατερχομένας (ὡς φαίνεται ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι) καὶ εἰς ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος κατεσκευασμένον ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατερχόμενον ὑπὸ τὴν δεξιὰν μασχάλην, ἔχον τὸ κράσπεδον θυσανωτὸν καὶ ἐπιμελῶς ἐξειργασμένον. Ὑπὸ πλαστικὴν δ' ἔποψιν ἐξεταζόμενον τὸ ἔργον δεικνύει πρόοδόν τινα τῆς τέ-

χνης ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 ἄγαλμα, διότι καὶ ἡ στάσις εἶνε πως φυσικὴ καὶ οἱ βραχίονες καὶ ὁ θώραξ ἔχουσι φυσικήν τινα κυρτότητα. Ἐκ τῶν ῥηθέντων δὲ δῆλον ὅτι τὸ ἔργον ἐποιήθη κατὰ τύπον πολὺ πρότερον γνωστὸν ἐν Ἑλλάδι ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως εἰσαχθέντα. Ὁ κ. Bérard (ἴδ. βιβλιογραφίαν) φρονεῖ ὅτι εἰς τὸ μέρος, ἐν ᾧ εὑρέθη τὸ ἄγαλμα, κεῖται ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος ἐν «Κορυθεῦσι» (Παυσ. 8,54,5). Τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, δὲν εἶνε ἀπίθανος ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι τοῦτο εἶνε ἄγαλμα Δήμητρος. Τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο καὶ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα περὶ αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς τοῦ τύπου τοῦ προκειμένου ἀγάλματος ἀναπολοῦσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου παραδιδόμενα (II, 171) ὅτι ἡ τῆς Δήμητρος λατρεία εἰσήχθη ἐξ Αἰγύπτου εἰς Ἀργολίδα καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀρκαδίαν. Θέλων νὰ διακρίνῃ τις βάσιν τινὰ ἀληθείας ἐν τῇ παραδόσει ταύτῃ θὰ ὑπέθετεν ἴσως ὅτι σὺν τῇ λατρείᾳ εἰσήχθη καὶ ὁ τύπος οὗτος τῆς παραστάσεως τῆς Δήμητρος· ἀλλ' οὗτος, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι εἶνε ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ὁ τῆς Δήμητρος, δὲν δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἰδιάζων τῇ θεᾷ ταύτῃ τύπος, διότι ὑπὸ τοιοῦτον τύπον θὰ παρίστων οἱ Ἕλληνες κατὰ τὰς ἑκάστοτε αὐτῶν χρείας καὶ ἄλλας θεὰς ἴσως καὶ θνητὰς γυναῖκας, καθ' ὃν τρόπον ἐποιοῦντο χρῆσιν καὶ ἑτέρων ἐν τῇ ἀρχαϊκῇ περιόδῳ τῆς τέχνης τύπων, τῶν ὑπ' ἀρ. 1, 8-10 καὶ 22. Τέλος δὲ σημειωτέον ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Bérard ὅτι τὸ προκείμενον ἄγαλμα εἶνε ἔργον οὐχὶ ἐγχωρίου τέχνης, ἀλλὰ τοῦ ἐν Ἄργει ἐργαστηρίου, ἐπὶ οὐδεμιᾶς ἀποδείξεως κατ' ἐμὲ κριτὴν στηρίζεται.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1497 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 91, 21).— *Bull. de corr. hellénique* 1890 σ. 382 πίν. XI (V. Bérard).

58. Πλὰξ περίεργον ἀρχιτεκτονικὸν ἔχουσα σχῆμα, ἐκ

μιᾶς πλευρᾶς τῆς ὁποίας προεξέχει ὑπερφυσικοῦ μεγέθους κεφαλὴ **κριοῦ**. Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι (πρβ. ἀρ. 24-26). Ὕψ. 0,28 πλ. 0,57 πάχ. 0,50. Μῆκος κεφαλῆς κριοῦ 0,38. Μάρμαρον νησιωτικόν. Τέχνη λίαν ἀρχαϊκή.

Ἡ πλὰξ ἦτο γωνιαῖον μέρος κορωνίδος οἰκοδομήματος, ὡς φαίνεται. Ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τῇ κόμῃ τοῦ κριοῦ διατηροῦνται ἴχνη ἐρυθροῦ ἰδίως καὶ κυανοῦ χρωματισμοῦ.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 700. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 169, 4. Πρακτικὰ ἀρχ. Ἑταιρ. 1883, 63.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 276.

59. Μικρὰ **κεφαλὴ** γυναικεία ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν Ἐλευσῖνι (ἴδ. ἀρ. 24-26) ἐν ἔτει 1887, παρεμφερὴς τάς τε μορφὰς καὶ τὴν τέχνην ταῖς ἄλλαις ἐν Ἐλευσῖνι καὶ ταῖς πολλαῖς ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθείσαις. Μέγεθος $^1/_6$ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον νησιωτικὸν (;).

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 714 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 178, 18).—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1889 σ. 130 (Δ. Φίλιος).

60. Γυναικεία **κεφαλὴ** ἀρχαϊκῆς τέχνης εὑρεθεῖσα ἐν Ἐλευσῖνι (ἴδ. ἀρ. 24-26) ἐν ἔτει 1887, τοῦ αὐτοῦ τύπου, οὗ καὶ αἱ λοιπαὶ ἐν Ἐλευσῖνι εὑρεθεῖσαι καὶ αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει, παρεμφερὴς ἰδίως τῇ ἐν «Ἀρχ. Ἐφημερίδι» (1883 πίν. 6) δημοσιευμένῃ. Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Διατήρησις σχετικῶς καλλίστη. Μάρμαρον νησιωτικὸν (;).

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 702 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 178, 16).—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1889 πίν. 4 σ. 117 (Δ. Φίλιος).

61. Κεφαλὴ νεανίου λίαν ἀρχαϊκῆς τέχνης εὑρεθεῖσα ἐν Ἐλευσῖνι (ἴδ. ἀρ. 24-27) ἐν ἔτει 1887, ἔργον ὅλως ἰδιότροπον καὶ περίεργον τὰς μορφάς, οὗ παρεμφερὲς οὔτε ἐν τοῖς ἐν Ἐλευσῖνι οὔτε ἐν τοῖς ἐν Ἀκροπόλει γενομένοις εὑρήμασιν ὑπάρχει. Μέγεθος ἥμισυ φυσικόν. Μάρμαρον νησιωτικὸν (;).

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 713 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 178,

16).—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1889 πίν. 5 καὶ 6 σ. 123 (Δ. Φίλιος). Ὁμοιότητά τινα ἔχει ἡ προκειμένη κεφαλὴ πρὸς τὴν ἐκ τῆς συλλογῆς Rampin τὴν ὑπὸ τοῦ Rayet ἐν *Monuments de l'art antique* (πίν. 18).

62. Γυναικεία **κεφαλὴ** ἀρχαϊκῆς τέχνης μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ. Ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν Ἐλευσῖνι ἐν ἔτει 1884. Μάρμαρον νησιωτικόν (;).

Καὶ ἡ κεφαλὴ αὕτη θὰ προέρχεται ἐξ Ἐλευσῖνος, θὰ εὑρέθη δηλ. ἐν τῷ τοῦ ναοῦ τῆς Δήμητρος τεμένει, ἅτε ὁμοιάζουσα καθ' ὅλου ταῖς ἄλλαις ἐν ταῖς ἐκεῖ ἀνασκαφαῖς εὑρεθείσαις. Ἴδιον ἔχει αὕτη τοῦτο, ὅτι τὸ μέτωπον καὶ αἱ παρειαὶ εἶνε ἱκανῶς ἐπίπεδοι, τοῦ προσώπου ἔχοντος οὕτω σχῆμα πρὸς τὸ τετράγωνον ἀποκλῖνον. Ἡ κόμη εἶνε ἀναδεδεμένη ταινίᾳ, ἥτις ἦτο κεκοσμημένη διὰ γεγραμμένου μαιάνδρου, δεδηλωμένου ἐν μέρει καὶ πλαστικῶς. Εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ μετώπου καὶ κατὰ τὰ κροταφικὰ ὀστᾶ ὑπάρχουσι τρεῖς ἐν ὅλῳ ὀπαί, αἵτινες θὰ ἐχρησίμευον πρὸς προσάρτησιν κόσμου τινὸς τῆς κόμης.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 4350.

63. Κεφαλὴ **νεανίου** τοῦ τύπου τῶν ὑπ' ἀρ. 8-10 ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους. Εὑρέθη ἐν παλαιᾷ Ἐπιδαύρῳ ἐν ἔτει 1888, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γενικῆς Ἐφορείας τῶν ἀρχαιοτήτων ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Β. Στάη. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Ὁμοιάζει ἐν μέρει, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν κόμωσιν, ταῖς τῶν ὑπ' ἀρ. 8 καὶ 9 ἀγαλμάτων, ἔχει ὅμως ἰδιά τινα χαρακτηριστικά· αἱ παρειαὶ τοῦ προσώπου εἶνε ἐπίπεδοι καὶ οἱονεὶ κάθετοι, τῆς ὅλης κεφαλῆς ἐχούσης σχῆμα λίαν ἐπίμηκες, αἱ κόγχαι τῶν ὀφθαλμῶν συγκλίνουσιν ἱκανῶς πρὸς τὴν ῥῖνα καὶ οἱ λωβοὶ τῶν ὤτων εἶνε λίαν ἐπιμήκεις. Ἐν γένει δὲ ἡ κεφαλὴ αὕτη εἶνε μαλακώτερον καὶ κυρτότερον, οὕτως εἰπεῖν, διαπε-

πλασμένη, ἢ αἱ τῶν ἀνωτέρω ἀγαλμάτων, καὶ φαίνεται οὖσα νεωτέρα τούτων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 690^{α} (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 153, 59).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 281.

64. Ἀνδρικὴ **κεφαλὴ** τοῦ τύπου τῶν ὑπ' ἀρ. 8-10 ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος. Μέγεθος φυσικόν. Τὰ ὀπίσθια καὶ τὸ ἄνω τοῦ κρανίου μέρος καὶ ἡ ῥὶς ἀπεσπασμένα καὶ τὸ πρόσωπον ἐν γένει πολλαχῶς ἀποκεκρουσμένον. Εὑρέθη ἐν Δελφοῖς(;). Λίθος ἐγχώριος ἐν Δελφοῖς ἴσως, πυκνὸς λευκὸς τιτανόλιθος.

Heydemann 436.—*Mittheilungen* 1879 σ. 77,λ (Milchhœfer).—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 42. Ὅ τε Heydemann καὶ ὁ Milchhœfer ὑπολαμβάνουσι τὴν κεφαλὴν ὡς γυναικείαν· ἀλλὰ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου καὶ ἡ τῆς κόμης διάθεσις καθιστῶσι, φρονῶ, ἀναμφίβολον ὅτι εἶνε κεφαλὴ ἐφήβου. Ὁ τόπος δὲ τῆς εὑρέσεως εἶνε γνωστὸς μόνον ἐκ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐκμαγείων τοῦ Martinelli, τῷ ἀγγλιστὶ γεγραμμένῳ (Catalogue of cast in gypsum on sale by N. F. Martinelli. Athen 1881 σ. 23 ἀρ. 116).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 245.

65. Νεανικὴ **κεφαλὴ** μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, καλῆς διατηρήσεως, μόνον τοῦ ἄκρου τῆς ῥινὸς ἀποκεκρουσμένου ὄντος. Ὕψος τοῦ προσώπου 1,35. Μάρμαρον πάριον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι ἐξ ἄλλης ὕλης. Ἡ ταινίᾳ περιδεδεμένη κόμη εἶνε διατεταγμένη ὑπὲρ τὸ μέτωπον εἰς τρεῖς ἐπαλλήλους σειρὰς ἑλικοειδῶς ἐστριμμένων βοστρύχων, ὄπισθεν δὲ κατέρχεται εἰς μακροὺς λεπτοὺς βοστρύχους, ἕτεροι δὲ μακροὶ βόστρυχοι κατήρχοντο εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἐπὶ τῶν ὤμων. Κατὰ τὰ πλάγια τοῦ λαιμοῦ καὶ κατὰ τὴν κατὰ τὰ νῶτα πίπτουσαν κόμην ὑπάρχουσιν ὀπαί, ἐν αἷς σώζεται καὶ μόλυβδος πρὸς προσάρτησιν κοσμημάτων(;). Αἱ μορφαὶ τοῦ προσώπου εἶνε ἱκανῶς ἀνεπτυγμέναι, ἀπηλλαγμέναι σχε-

δὸν παντὸς ἀρχαϊσμοῦ, ὅπερ ἀντίθεσιν ἀποτελεῖ πρὸς τὴν λίαν ἀρχαϊκὴν τῆς κόμης διάθεσιν καὶ τὸ παχὺ καὶ ὀγκῶδες τοῦ λαιμοῦ. Ἐκ τούτων εἰκάζω ὅτι τὸ ἔργον εἶνε ἀρχαϊζούσης τέχνης.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρ. 3994.

66. Κεφαλὴ γυναικεία ἐξ ἀμμολίθου, εὑρεθεῖσα ἐν Κύπρῳ. Εἰκονίζει θεὰν ἔχουσαν ἐνώτια καὶ περὶ τὴν κόμην ὑψηλὴν στεφάνην, ἐφ' ἧς ἀναγεγλυμμένα ἀνθέμια καὶ ῥόδακες, καὶ φέρουσαν πέπλον καλύπτοντα τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη κυπριωτικὴ ἀρχαΐζουσα. Ἐλλείπει τὸ ἄνω κρανίον, ῥὶς καὶ πηγούνιον ἀποκεκρουσμένα.

Sybel 720. — *Bullettino* (U. Köhler) 1865, 135.

67. Κεφαλὴ **νεανίου** μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, εὑρεθεῖσα παρὰ τὸ Δίπυλον ἐν ἔτει 1876. Ἐλείπει ἡ ῥίς, ἥτις ἦτο πρόσθετος. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ ταινίᾳ περιδεδεμένη κόμη εἶνε διατεταγμένη εἰς μικροὺς ὅλως τῷ κρανίῳ συγκεκολλημένους πλοκάμους. Οἱ κατὰ τὸ μέτωπον μῦς εἶνε τεταμένοι, ἡ ὅλη δὲ μορφὴ ἔχει τι τὸ παράδοξον καὶ ὑποκειμενικόν. Ἐκ τούτων δὲ καὶ ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως ὁρμώμενος φρονῶ ὅτι ἡ κεφαλὴ αὕτη προέρχεται ἴσως ἐξ ἐπιτυμβίου ἀγάλματος. Τέχνη ἀρχαΐζουσα, ὡς φαίνεται, οὐχὶ ἀρχαϊκή.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρ. 2536. Sybel 3163.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 131.

68. Κορμὸς γυμνοῦ **νεανίου** (ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ κάτω μέρους τῆς κοιλίας) μεγέθους πολὺ μικροῦ, τοῦ τύπου τῶν καλουμένων ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 8 - 10). Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος (πρβ. ἀρ. 10). Ὕψος 0,27. Λίθος πώρινος βοιωτικός.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 243 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1885, σ. 22, 47).

69. Κορμὸς γυμνοῦ **νεανίου** (τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ στήθους μέχρι τῶν γονάτων μέρος), μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, τοῦ τύπου τῶν καλουμένων ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 8 - 10). Σώζεται καὶ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ συμφυὴς τῷ γλουτῷ. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος (πρβ. ἀρ. 10). Ὕψ. 0,53. Λίθος βοιωτικὸς ἐγχώριος.

70. Ἀνώτερον μέρος κορμοῦ γυμνοῦ **νεανίου** τοῦ τύπου τῶν καλουμένων ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 8-10) μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ (σώζεται καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ δεξιοῦ βραχίονος). Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος (πρβ. ἀρ. 10). Ὕψος 0,32. Λίθος ἐγχώριος βοιωτικός.

71. Κορμὸς γυμνοῦ **νεανίου** τοῦ τύπου τῶν ὑπ' ἀρ. 8-10 ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ ὀρφανοτροφεῖον Χατζηκώστα (κατὰ τὸν Κεραμεικόν). Μέγεθος φυσικόν· σωζόμενον ὕψος 0,55. Μάρμαρον νάξιον.

Τὸ περίγραμμα τῶν διαφόρων μορφῶν, ἰδίως τὸ ἀποχωρίζον τὸν θώρακα ἀπὸ τῆς κοιλίας καὶ αἱ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν γραμμαὶ αἱ ὑποδηλοῦσαι πτυχώσεις τοῦ δέρματος εἶνε ἱκανῶς κατὰ σχῆμα πεποιημέναι, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐποιήθη τὸ ἄγαλμα τοῦτο, ἱκανῶς ἠσκεῖτο ἡ πλαστικὴ τέχνη καὶ ἐν πολυχρονίῳ χρήσει ἦτο ἡ κατασκευὴ ἀγαλμάτων τοιούτου τύπου. Κατὰ ταῦτα δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν τὸ ὑπ' ἐξέτασιν ἄγαλμα ὡς ποιηθὲν πιθανῶς κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Ϛ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 4217.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1887 πίν. 1.— Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 250 καὶ ἀρ. 409.—Σημειωτέον ὅτι σώζονται καὶ τεμάχιά τινα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀγάλματος, ἰδίως δύο μεγάλα τεμάχια τῆς κεφαλῆς φέροντα τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 71.

72. Μικρὸν ἄγαλμα γυμνοῦ **νεανίου** (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ

καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων) τοῦ τύπου τῶν καλουμένων ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 8-10). Ὕψ. 0,44. Μάρμαρον πάριον. Ἔκειτο ἐν ἔτει 1885 ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Ἐθν. Μουσείου.

73. Ἀνώτερον μέρος **γυναικείου κορμοῦ** ἀρχαϊκῆς τέχνης, μεγέθους σχεδὸν ὑπερφυσικοῦ. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον. Ὕψ. 0,42 πλ 0,56. Μάρμαρον πάριον.

Ἡ κόμη κατέπιπτεν εἰς κανονικοὺς ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν παραλλήλως διατεταγμένους βοστρύχους. Τὸ ἱμάτιον δὲ εἶνε ὅλως τῷ σώματι συγκεκολλημένον, ἔχει δὲ ἔμπροσθεν, κατὰ τὸ μέσον καὶ κατὰ μῆκος, πλαστικῶς δεδηλωμένον μαίανδρον· καὶ αἱ χειρίδες εἶνε κεκοσμημέναι δι' ἐγγεγλυμμένων κατὰ μῆκος βαινουσῶν τριῶν γραμμῶν δύο ταινίας οὕτως ἀποτελουσῶν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸν πλαστικὸν τοῦτον διάκοσμον τοῦ ἱματίου συνεπλήρου τὸ πάλαι χρωματισμός.

Heydemann 156. Sybel 19.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 256.

74. Γυναικεῖον ἄγαλμα ἀρχαϊκῆς τέχνης, τοῦ ἐν ἀρ. 22 περιγραφομένου τύπου, μεγέθους σχεδὸν φυσικοῦ. Εὑρέθη ἐν Λαυρίῳ. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή, ὁ δεξιὸς πῆχυς, ὁ ἀριστερὸς βραχίων μετὰ τοῦ ὤμου καὶ μέρους τοῦ θώρακος πλαγίως μέχρι τοῦ μικροῦ ἀποκεκομμένου, καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων περίπου. Σωζόμενον ὕψ. 0,90. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Εἶνε ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ὑπὸ τὴν δεξιὰν μασχάλην κατερχόμενον καὶ οὕτως ἀφίνον ἀκάλυπτον τὸν δεξιὸν ὦμον μετὰ μέρους τοῦ στήθους· ἐκράτει δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ πρὸ τῆς ὀσφύος σκεῦός τι, περιρραντήριον ἴσως ἢ ἄλλο τι πρὸς λατρείαν ἐν τοῖς ναοῖς χρησιμεῦον, οὗ σώζεται μέρος συμφυὲς τῷ ἀγάλματι. Ἴσως ἄρα τὸ ἄγαλμα εἰκονίζει ἱέρειάν τινα ἢ γυναῖκα ἐν γένει τῶν ἐν ναοῖς ὑπηρετουσῶν (πρβ. καὶ ἀρ. 75).

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2381.

75. Κορμὸς **γυναικείου ἀγάλματος** ἀρχαϊκῆς τέχνης. Ἔκειτο ἐν τῷ παρὰ τὰ Προπύλαια οἰκίσκῳ, ἐν ᾧ ἦσαν τοποθετημένα τὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ Ἀσκληπιείου γενόμενα εὑρήματα· θὰ εἶχε δὲ καταπέσει ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ πιθανῶς ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως· Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Ὕψος 0,44. Μάρμαρον πάριον.

Εἶνε ὅλως παρεμφερὲς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 74 ἀγάλματι ὡς πρὸς τὴν στάσιν, τὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ καὶ τὸ σκεῦος, ὃ ἐκράτει πρὸ τῆς ὀσφύος. Ἐκ τῆς ἐπαναλήψεως δὲ τοιούτου τύπου πιθανώτερον ἔτι καθίσταται ὅτι τὰ ἀγάλματα ταῦτα εἰκονίζουσιν ἐν γένει ἱερείας.

76. Σφὶγξ ἀρχαϊκῆς τέχνης εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1880. Ἐλλείπουσιν οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες, τὰ ἄκρα τῶν ὀπισθίων καὶ ἡ οὐρά· τὰ ἄκρα τῶν πτερύγων ἀποκεκρουσμένα, τὸ πρόσωπον ἀποτετριμμένον. Μῆκος 0,68. Μάρμαρον πάριον.

Ἔχει στάσιν τοιαύτην, ἣν καὶ ἡ ἐν τῷ ἀριθμῷ 28, ἀλλ' ἀντίθετον, εἶνε δηλ. ἐστραμμένη ἀριστερά, τὴν κεφαλὴν καὶ αὕτη κατ' ἐνώπιον ἔχουσα· ἴσως δὲ καὶ αὕτη ἵστατο ἐπὶ τάφου, καὶ δὴ ἦτο προωρισμένη νὰ εἶνε ὁρατὴ εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐμπροσθίου μόνον μέρους, ὡς καὶ ἡ ἐν τῷ μνημονευθέντι ἀριθμῷ, διότι καὶ ταύτης τὸ ὀπίσθιον καὶ τὸ ἄνω μέρος δὲν εἶνε κατειργασμένα. Ἐν τῇ περὶ τὴν κεφαλὴν στεφάνῃ εἶνε ἐγγεγλυμμένος λεπταῖς γραμμαῖς μαίανδρος, ὅστις προφανῶς ἦτο τὸ πάλαι καὶ κεχρωματισμένος.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3463.

77. Σφὶγξ ἐξαιρέτου ἀρχαϊκῆς τέχνης, ἔχουσα στάσιν καὶ στροφὴν τῆς κεφαλῆς τοιαύτην, οἵαν ἡ ὑπ' ἀρ. 28, καὶ τὰς πτέρυγας κεχρωματισμένας ἐρυθρῷ κυρίως χρώματι. Εὑρέθη ἐν Αἰγίνῃ. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή, ἥτις ἦτο ἔνθετος, τὰ

ἄκρα τῶν πτερύγων, αἱ κνῆμαι τῶν ποδῶν καὶ μέρος τῆς οὐρᾶς. Μῆκος 0,58. Μάρμαρον πάριον.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 2821. Sybel 3086. — *Mittheilungen* 1879 σ. 69 ἀρ. 2 (Milchhœfer).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 272.

78. Πρόσθιον ἥμισυ κορμοῦ **Σφιγγὸς** ἀρχαϊκῆς τέχνης. Στάσις καὶ στροφὴ τῆς κεφαλῆς τοιαύτη, οἵα ἡ τῆς ὑπ' ἀρ. 28, χρωματισμὸς τῶν πτερύγων πλούσιος ἱκανῶς σωζόμενος εἰσέτι. Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ. Σωζόμενον μῆκος 0,40. Μάρμαρον πάριον.

Skbel 1002.—*Mittheilungen* 1879 σ. 69 ἀρ. 3 (Milchhœfer).

79. **Ἱππεὺς** εὑρεθεὶς ἐν Βάρι Ἀττικῆς, τέχνης λίαν ἀρχαϊκῆς, μεγέθους φυσικοῦ, ἔργον λίαν κολωβὸν καὶ ἐφθαρμένον. Τοῦ ἵππου ἐλλείπουσιν οἱ πόδες, ἡ οὐρὰ καὶ ἡ κεφαλή· τοῦ ἐπιβεβηκότος δὲ νεανίου σώζεται μόνον τὸ ἀπὸ τῆς κάτω κοιλίας κατώτερον τοῦ σώματος μέρος. Μῆκος 1,50. Μάρμαρον ὑμήττιον.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1498 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 91, 22).—Leake: *Demen von Attika* σ. 49.—*Mittheilungen* 1879 σ. 302 πίν. III (Lœschcke).

80. Γείσωμα **βωμοῦ** ἱδρυθέντος ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος Πυθίου ὑπὸ Πεισιστράτου τοῦ Ἱππίου, ἐλλιπὲς μικρὸν τὸ μέσον μέρος, γύψῳ συμπεπληρωμένον. Εὑρέθη ἔν τινι αὐλῇ οἰκίας ὀλίγον τι ἀπεχούσης τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ νοτιοδυτικῶς τοῦ Ὀλυμπιείου. Μῆκος (σὺν τῷ συμπεπληρωμένῳ μέρει) 1,85: πλ. 0,55: πάχ. 0,17. Μάρμαρον πάριον.

Ἡ πρόσοψις τοῦ λίθου ἀποτελεῖται ἐξ ἀναγλύπτου κυματίου καὶ ἐξ ἄβακος, ἐφ' οὗ τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα:

Μνεμα τοδ' ες αρχες Πεισιστ[ρατος Ιππιο] υιος
θεκεν Απολλονος Πυθ[ι]ο εν τεμενε

Τούτου τοῦ βωμοῦ μνείαν ποιεῖται ὁ Θουκυδίδης, ἐν Βιβλ. VI, 54, διὰ τῶν ἑξῆς: «καὶ ἄλλοι τε αὐτῶν (τουτέστι τῶν

» Πεισιστρατιδῶν) ἦρξαν τὴν ἐνιαυσίαν Ἀθηναίοις ἀρχὴν καὶ » Πεισίστρατος ὁ Ἱππίου τοῦ τυραννεύσαντος υἱός, τοῦ πάπ- » που ἔχων τοὔνομα, ὃς τῶν δώδεκα θεῶν βωμὸν τῶν ἐν τῇ » ἀγορᾷ ἄρχων ἀνέθηκε, καὶ τὸν τοῦ *Ἀπόλλωνος ἐν Πυ- » θίου*· καὶ τῷ μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ προσοικοδομήσας ὕστερον ὁ » δῆμος [ὁ] Ἀθηναίων μεῖζον μῆκος (τοῦ βωμοῦ) ἠφάνισε » τοὐπίγραμμα, τοῦ δ' ἐν Πυθίου ἔτι καὶ νῦν δῆλόν ἐστι, ἀμυ- » δροῖς γράμμασι λέγον τάδε· Μνῆμα κτλ.».

Ἐκ τούτων ἐξάγεται ὅτι ὁ βωμὸς ἱδρύθη πιθανῶς ἐν τοῖς μεταξὺ 527 καὶ 510 π. Χ. χρόνοις.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 2519.—*Ἀθήναιον* τόμ. Ϛ'. σ. 149 (Σ. Κουμανούδης).— *Bull. de corr. hellénique* 1877 σ. 349 ἀρ. 10 (Κ. Μυλωνᾶς). —C. I. A. IV σ. 41 ἀρ. 373ᵉ (Kirchhoff). — *Hermes* XII σ. 492 (E. Curtius).

81. Βάθρον ἐπιτυμβίου ἀγάλματος εὑρεθὲν ἐν Βουρβᾷ τῆς Ἀττικῆς ἐν ἀρχαίῳ τύμβῳ ἀνασκαφέντι ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας τῶν ἀρχαιοτήτων διὰ τοῦ ἐφόρου Β. Στάη, ἐν ἔτει 1889. Σύγκειται ἐκ τεσσάρων ἐπαλλήλων βαθμίδων, ὧν αἱ τρεῖς κατώτεραι ἐκ πώρου λίθου, ἡ δὲ ἀνωτέρα ἐξ ὑμηττίου μαρμάρου, καὶ ἔχει ὕψος ἐν ὅλῳ: 1,35. Ἡ ἀνωτάτη βαθμίς, ἥτις ἐχρησίμευε ὡς τὸ κυρίως βάθρον τοῦ ἀγάλματος, ἔχει τὴν ἑξῆς ἔμμετρον ἀρχαϊκὴν τῶν πρὸ περσικῶν χρόνων ἐπιγραφήν:

....
.ε φιλες(;) παιδος
κατεθεκεν καλον ιδεν
αϝυταρ Φαιδιμος εργασατο

Ἐπὶ τῆς ἄνω δὲ τοῦ λίθου τούτου πλευρᾶς σώζεται ἡ κοιλότης, ἐφ' ἧς ἦτο τὸ ἄγαλμα, ὃ ἐποίησε κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν *Φαίδιμος*, ἄγνωστος ἡμῖν μέχρι τοῦδε τεχνίτης. Τούτου τοῦ ἀγάλματος σώζονται τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν μετὰ μέρους τῆς πλίνθου. Ἐκ τοῦ σωζομένου δὲ τούτου τεμαχίου δηλοῦται ὅτι

τὸ ἄγαλμα ἦτο γυναικεῖον (ὃ δῆλον καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς) καὶ φυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους.

Διὰ τῆς εὑρέσεως τοῦ βάθρου τούτου καθίσταται πλέον ἀναμφισβήτητον ὅτι οὐχὶ πάντοτε ἀνάγλυφα, ἀλλὰ καὶ ἀγάλματα ἐτίθεντο ἐπὶ τῶν τάφων κατὰ τὴν ἀρχαϊκὴν περίοδον τῆς τέχνης (πρβ. καὶ Löschcke ἐν Mittheilungen 1879 σ. 299 κ. ἑ.)· διὰ τοῦ αὐτοῦ δὲ βάθρου γνωρίζομεν πρὸς τούτοις πρώτην φορὰν καὶ τὸ σχῆμα βάθρου ἐπιτυμβίου ἀγάλματος τῶν ἀρχαϊκῶν τῆς τέχνης χρόνων (ἴδ. καὶ τὰ ἐν ἀρ. 41 εἰρημένα).

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1533 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1890).— Σχεδίασμα τοῦ βάθρου ἴδε ἐν τῇ τοῦ Στάη διατριβῇ περὶ τοῦ ἐν Βουρβᾷ τύμβου ἐν *Ἀρχ. Δελτίῳ* τοῦ ἔτους 1890.

82. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν **διπλῆς Ἀθηνᾶς** εὑρεθὲν παρὰ τὰς Ἀθήνας, ἀγορασθὲν ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1889. Ὕψ. 0,48 πλ. 0,51. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Διὰ τριῶν ταπεινῶν παραστάδων, δύο κατὰ τὰ ἄκρα καὶ μιᾶς ἐν τῷ μέσῳ, καὶ δι' ἐλλείποντος ἀετωματίου, ὅπερ πρόσθετον ὂν ἦτο ἐγγομφωμένον τῇ ἄνω πλευρᾷ τοῦ λίθου, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἐν τούτῳ ὑπαρχουσῶν δύο πρὸς τὴν ἐγγόμφωσιν χρησιμευουσῶν ὀπῶν, τὸ μνημεῖον εἶχε σχῆμα οἱονεὶ διπλοῦ ναΐσκου, τοιούτου, οἷον εἶνε ἡμῖν γνωστὸν ἔκ τινων παραστάσεων διπλῆς Κυβέλης. Ἐν ἑκατέρῳ τῶν ναΐσκων τούτων εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ Ἀθηνᾶ ἐντελῶς ὁμοία, παρεμφερὴς ἐν μέρει τὴν μορφὴν τῇ ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ἐν Αἰγίνῃ ναοῦ. Ἵσταται ὀρθία ὅλως κατ' ἐνώπιον, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ φέρουσα αἰγίδα (ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἐν τῷ λίθῳ ὁρατῶν ὄφεων τῶν ἐκ τῆς περιφερείας αὐτῆς) καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κράνος οἱονεὶ δίλοφον[1], καὶ τῇ

[1] Τὸ κράνος φαίνεται ὅτι ἔχει οὐχὶ ἕνα ἢ τρεῖς ἀλλὰ παραδόξως δύο λόφους, οὓς ἀδυνατῶν ὁ τεχνίτης νὰ παραστήσῃ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς προοπτικῆς ἀπεικόνισεν οὐχὶ ἐν τῇ καταλλήλῳ θέσει.

μὲν δεξιᾷ ἀνέχουσα τὸ δόρυ, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς προβαλλομένη τὴν ἀσπίδα, ἐφ' ἧς ἀναγεγλυμμένον Γοργόνειον. Ἡ τέχνη εἶνε ἀρχαϊκὴ τῶν πρώτων πιθανῶς χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος· ἡ ἐκτέλεσις δὲ δὲν εἶνε πλαστικῶς τελεία, διότι πολλὰ καθέκαστα θὰ ἦσαν χρώματι δεδηλωμένα, οἷον τὸ συμφυὲς ταῖς παραστᾶσι δόρυ, ἡ ὅλως λεία ἄνευ οὐδεμιᾶς δηλώσεως τῶν τριχῶν κόμη κ. ἕ.

Πρὸς ἑρμηνείαν δὲ τοῦ παραδόξου τούτου ἀναγλύφου δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν οὔτε ὅτι τοῦτο ἀπεικονίζει ἀγάλματα τῆς θεᾶς ἐν διπλῷ τινι ναῷ αὐτῆς ἀνακείμενα, οὔτε ὅτι ἀπεικονίζει ἐν γένει τὴν Ἀθηνᾶν ὑπὸ δύο διαφόρους αὐτῆς ἰδιότητας, διότι καὶ τὰ δύο ἀπεικονίσματα τῆς θεᾶς εἶνε ἐντελῶς ὅμοια· ὑπάρχει ἀληθῶς μικρά τις διαφορὰ ἐν τῷ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος εἰκονιζομένῳ Γοργονείῳ, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε τυχαῖον ἀποτέλεσμα ἀβλεψίας τοῦ δύο ἐντελῶς ὅμοια ἀντίτυπα προβαλομένου νὰ ἀπεικονίσῃ γλύπτου· ἀλλὰ καὶ σκόπιμος ἂν ἦτο ἡ διαφορὰ αὕτη, δὲν θὰ ἦτο ἀρκοῦσα πρὸς ὑποδήλωσιν δύο διαφόρων τῆς θεᾶς ἰδιοτήτων. Τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, ὁ λόγος τῆς διπλῆς ταύτης παραστάσεως ζητητέος ἀλλαχοῦ. Ἴσως δύο ἦσαν οἱ ἀναθέται τοῦ ἀναγλύφου, οἵτινες ἐκ κοινῆς τινος αἰτίας ὁρμηθέντες ἀνέθηκαν τὸ διπλοῦν τοῦτο ἀνάγλυφον τῇ θεᾷ· ἴσως δὲ οἱ ἀναθέται ἦσαν δύο πόλεις ἢ κοινότητες ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν τῆς Ἀθηνᾶς διατελοῦσαι καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ ἀναθήματι ἀπεικονίσθη δι' ἑκάστην τούτων τὸ τῆς πολιούχου θεᾶς ὁμοίωμα.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐν τῷ κάτω περιθωρίῳ τοῦ ἀναγλύφου παρὰ τὴν ἐν τῷ μέσῳ παραστάδα, ἀριστερά, ὑπάρχει ὀπή, ἥτις θὰ ἐχρησίμευε πρὸς ἐγγόμφωσιν αὐτοῦ ὑποκειμένῳ βάθρῳ· θὰ ἀνέκειτο δὲ ὑψηλὰ τὸ ἀνάγλυφον οὕτως, ὥστε δὲν θὰ ἦτο ὁρατὸν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, διότι ἡ ἄνω ἐπιφάνεια τῶν βραχιόνων τῆς θεᾶς δὲν εἶνε τοσοῦτον λείως ἐξειργα-

σμένη, ὅσον αἱ λοιπαὶ τῆς μορφῆς ἐπιφάνειαι αἱ ἐκ τῶν κάτω ὁραταί.

Ἀρχ. Ἐφημερὶς 1890 σ. 1 π. 1 (Κ. Μυλωνᾶς).

83. Τεμάχιον **ἀναγλύφου**, κάτω μέρος μηροῦ ἀνδρός, εὑρεθὲν ἐν ταῖς παρὰ τὸ Δίπυλον ἀνασκαφαῖς σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 38 ἀναγλύφῳ καὶ τῷ ἐν τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ μνημονευομένῳ ἐνεπιγράφῳ βάθρῳ τοῦ Ξενοφάντους. Ὕψ. 0,25 πλ. 0,24.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 2198.

84. Τεμάχιον **ἀνθεμίου** ἐπιτυμβίου στήλης εὑρεθέν, ὡς λέγεται, σὺν τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 83 καὶ τοῖς ἐν αὐτῷ μνημονευομένοις ἀρχαίοις. Ὕψ. 0,50 πλ. 0,46 πάχ. 0,18.

Ἴδε βιβλιογραφίαν ἐν Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 25.

85. Ἰωνικὸν **κιονόκρανον** ἀρχαϊκόν, ὃ θὰ ἐχρησίμευεν ὡς βάθρον ἀγάλματος, ὥσπερ καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντα· ἴσως μάλιστα καὶ προέρχεται ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως. Ἔκειτο ἐν τῇ ἐν τῷ Βαρβακείῳ Συλλογῇ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

Puchstein: *Das ionische Kapitell* σ. 63 ἀρ. 9.

86. Ἐπιτύμβιος στήλη τοῦ **Ἀντιφάνους** εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις ἐν τοῖς θεμελίοις τῆς κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου μεγάλης οἰκίας Μελᾶ, σωζομένη σὺν τῇ βάσει αὐτῆς. Ὅλον ὕψος 1,56, πλάτος τῆς στήλης 0,31 - 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἄνω λήγει ἡ στήλη εἰς ἀνθέμιον, ὃ ἦτο γεγραμμένον. Ἐν τῷ κορμῷ δὲ τῆς στήλης, κατὰ τὸ μέσον, εἶνε κεχαραγμένη ἀρχαϊκὴ ἐπιγραφή:

Αντιφανος

τὸ ὄνομα δηλ. τοῦ θανόντος ἐν γενικῇ πτώσει δεδηλωμένον (πρβ. καὶ ἀρ. 29). Μεταξὺ δὲ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τοῦ ἀνθεμίου ὑπῆρχε γεγραμμένος *ἀλέκτωρ* δεξιὰ ἐστραμμένος, ὑπὲρ

τὸν ὁποῖον ἀστήρ. Ἴσως δὲ ὑπῆρχε γραφή τις καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν, μεταξὺ ταύτης καὶ τοῦ βάθρου.

Sybel 112.—Brückner: *Ornament und Form* πίν. I, 1 σ. 4, 88. — *Mittheilungen* 1879 σ. 289 (Löschcke) καὶ 1880 σ. 191 ἀρ. 3 (Milchhöfer) καὶ 1886 σ. 204 (Löwy).—*Arch. Zeitung* 1884 σ. 139 (Fränkel). — Furtwängler: *Sammlung Sabouroff* I, Einl. zu den Skulpt. σ. 10 σημ. 11 σ. 40.—Bäthgen: De viae significatione galli etc. Diss. inaug. 1887 σ. 25. — C. I. A. IV, 2 σ. 113, ἀρ. 477k. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 105. — Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 22 πίν. XIII. Ἐνταῦθα δημοσιεύεται ἀκριβὴς εἰκὼν τῆς παραστάσεως καθ' ὑδατογραφίαν γενομένην ὑπὸ τοῦ Gilliéron.

87. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἀρχαϊκῆς τέχνης, ἐν ᾧ τὸ ὄπισθεν ἥμισυ τοῦ κορμοῦ πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένου γυμνοῦ **νεανίου** (;) σὺν τῷ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένῳ δεξιῷ βραχίονι. Εὑρέθη παρὰ τὸ Δίπυλον ἐν ἔτει 1889 ἐντὸς τάφου οὐχὶ τῆς αὐτῆς ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ προφανῶς ὑστερωτέρων χρόνων. Ὕψ. 0,29 πλ. 0,22. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Ἡ μορφὴ δὲν ἦτο κεχρωματισμένη, τὸ ἔδαφος ὅμως εἶνε ἐρυθρῷ χρώματι κεχρισμένον. Ἡ στάσις τοῦ νεανίου φαίνεται οἱονεὶ ἡνιοχοῦντος (ἴδ. καὶ ἀρ. 89)· ἄρα δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῇ τὸ ἀνάγλυφον ὡς ἐπιτύμβιον.

Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 18.

88. Τεμάχιον προστύπου ἀναγλύφου ἀρχαϊκῆς τέχνης εὑρεθὲν ἐν Ἀττικῇ ἐν ἔτει 1840. Ἱμάτιον ἐφ' οὗ βραχίων; Ὕψ. 0,33, πλ. 0,22. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Πιττάκης 448. Kekulé 328. Sybel 16.—Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 13, πίν. VIII, 4.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 104.

89. Τὸ ἀνώτερον ἀριστερὸν μέρος ἀναγλύφου, ἐν ᾧ πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένος **ἀνὴρ** (ἐλλείπει τὸ κάτω αὐτοῦ μέρος)

φορῶν πέτασον καὶ ἔχων στάσιν οἱονεὶ ἡνιοχοῦντος. Τέχνη ἀρχαΐζουσα. Ἡ ὅλη μορφὴ ἀποκεκρουσμένη. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον. Ὕψος 0,41 πλ. 0,66. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 15. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 102.

90. Κάτω μέρος προτύπου ἀναγλύφου ἀρχαΐζούσης τέχνης, ἐν ᾧ πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένος **ἀνὴρ** (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τοῦ μαστοῦ ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος), ὅστις, φέρων χιτῶνα καθήκοντα μέχρι τῶν γονάτων, θώρακα καὶ χλαμύδα, κρατεῖ διὰ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς *φιάλην*, ὡς φαίνεται, εἰς ἣν θὰ ἔσπενδε πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένη **γυνὴ** (σώζεται μόνον τὸ ἕτερον τοῦ κάτω ἡμίσεος τοῦ σώματος) ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον. Ὕψ. 0,22 πλ. 0,23. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 275. — Sybel 14.

91. Ἄνω δεξιὸν μέρος ἀναγλύφου, ἐν ᾧ τρεῖς **γυναικεῖαι μορφαὶ** (σώζονται τὸ ἄνω τοῦ σώματος μέρος), κατ' ἐνώπιον ἱστάμεναι, ἀποκεκρουσμέναι καὶ πολὺ ἐφθαρμέναι. Ἡ τέχνη φαίνεται ἀρχαΐζουσα μᾶλλον ἢ ἀρχαϊκή. Ὕψ. 0,25 πλ. 0,26 Μάρμαρον νησιωτικόν.

Sybel 25.

92. **Κεφαλὴ** νεανίου μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἀρχαΐζούσης ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνης, ἐφθαρμένη καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ προσώπου ἀποκεκρουσμένη. Ἡ διάθεσις τῆς κόμης ὁμοιάζει τῇ τοῦ καλουμένου Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ (ἴδ. ἀρ. 45). Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 751.

93. Μαρμάρινος δίσκος εἰς τεμάχια τεθραυσμένος σχεδὸν πλήρης. Κατεσχέθη ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1889, ἄγνωστον

ὅμως ποῦ εὑρέθη. Διάμετρος 0,27 πάχος 0,02. Μάρμαρον πάριον.

Ἐν αὐτῷ ὑπάρχει γραπτὴ ἐρυθρῷ τὸ πλεῖστον καὶ κυανῷ χρώματι παράστασις, ἡ ἑξῆς: Ἐπὶ ἕδρας μεθ' ὑψηλῆς ἀνακλίσεως κάθηται δεξιὰ ἐστραμμένος ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καθῆκον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου μέχρι τῶν ἀστραγάλων τῶν ποδῶν καὶ οὕτως ἀφίνον γυμνὸν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους. Περὶ τὴν γραφὴν ταύτην ὑπάρχει ἐγγεγλυμμένη ἀρχαϊκὴ ἐπιγραφή, ἧς τὰ γράμματα ἦσαν ἐρυθρῷ καὶ κυανῷ χρώματι ἐναλλὰξ κεχρωματισμένα, ἔχουσα οὕτως:

Μνεμα τοδ Αινεο σοφιας ιατρο αριστο

Ἑκατέρωθεν τῆς γραφῆς ὑπάρχουσι δύο διάτρητοι ὀπαί, ἐν αἷς σώζονται σιδηραῖ περόναι, αἵτινες ἐχρησίμευον πάντως πρὸς προσάρτησιν τοῦ δίσκου εἰς τεῖχόν τινα.

Τῇ βοηθείᾳ τῆς ἐπιγραφῆς δυνάμεθα νὰ ἐξακριβώσωμέν πως τὰ τοῦ περιέργου τούτου μνημείου. Φαίνεται δηλ. ὅτι οὗτος εἶνε μνημεῖον ἀναθηματικόν, ὃ ἀσθενής τις ἀφιέρωσέ που πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἱκανότητος τοῦ θεραπεύσαντος αὐτὸν ἰατροῦ Αἰνείου. Ὁ Αἴνειος δὲ οὗτος ἴσως εἶνε ὁ διάσημος Ἀσκληπιάδης ὁ μνημονευόμενος παρὰ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου λέγοντος τάδε: «Νεβρὸς γὰρ ἐγένετο ὁ διασημότατος » τῶν Ἀσκληπιαδῶν, ᾧ καὶ ἡ Πυθία ἐμαρτύρησεν· οὗ Γνωσί- » δικος, Γνωσιδίκου δὲ Ἱπποκράτης καὶ *Αἴνιος* καὶ Ποδαλεί- » ριος, Ἱπποκράτους Ἡρακλείδης, οὗ Ἱπποκράτης ὁ ἐπιφανέ- » στατος, ὁ καὶ θαυμασίας συντάξεις καταλελοιπώς»· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἰατρὸς οὗτος, εἰς ὃν ἡ ἐπιγραφὴ ἀναφέρεται, δέον νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἥρως οὐχὶ ὡς θνητός.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 968. — *Ἀρχ. Δελτίον* 1889 σ. 117 ἀρ. 12 καὶ σ. 151 (Ἰάκ. Δραγάτσης).

94. Πλένθος μετὰ τῶν ἄκρων ποδῶν καὶ μέρους τοῦ

ἱματίου καὶ χιτῶνος γυναικείας μορφῆς τοῦ γνωστοῦ τύπου τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ. Ἔκειτο ἐν ἔτει 1885 ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου. Μάρμαρον πάριον.

95. Ἄνω δεξιὰ γωνία ἀναθηματικοῦ ἀναγλύφου ὕψ. 0,35 πλ. 0,45. Ἔκειτο παρὰ τὸν κατὰ τὴν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἄνοδον οἰκίσκον, ἔνθα ἔκειντο κυρίως τὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου γενόμενα εὑρήματα. Μάρμαρον πάριον.

Δεξιὰ ἵσταται ἀνὴρ πωγωνοφόρος (σώζεται μόνον τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματος) ἀριστερὰ ἐστραμμένος (**Ζεύς**;) ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν ὦμον καὶ μέρος τοῦ στήθους, ἔχων τὴν δεξιὰν ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος προτεταμένην, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι θὰ ἐκράτει δι' αὐτῆς φιάλην, καὶ ἀνέχων τῇ ἀριστερᾷ σκῆπτρον. Τέχνη οὐχὶ ἀρχαΐζουσα, ὡς ὁ Conze φρονεῖ, ἀλλ' ἀρχαϊκὴ κατ' ἐμὴν γνώμην.

Heydemann 644. Sybel 3820. *Nuove memorie dell' Instituto* II (1865) σ. 416 πίν. 13 (Conze).

96. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαϊκῆς τέχνης μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, εὑρεθεῖσα ἐν ταῖς κατὰ τὴν μεσημβρινὴν κλιτὺν τῆς Ἀκροπόλεως ἀνασκαφαῖς ἐν ἔτει 1876, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα, τὰ ἄκρα τοῦ πώγωνος καὶ τὸ μέτωπον, καὶ ἐλλιπὴς τὸ ὄπισθεν μέρος. Διακρίνεται κυρίως διὰ τὸ παχὺ τῆς σαρκός, τὸ ἀμυγδαλωτὸν σχῆμα τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ ἐσχηματοποιημένον τοῦ πώγωνος καὶ τῆς κόμης καὶ τὸ ζωηρὸν τῆς ἐκφράσεως. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 4151.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 105.

97. Κεφαλὴ γυναικεία μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ ἀποκεκρουσμένη τὸ πρόσωπον, φέρουσα στεφάνην καὶ

ἐνώτια. Τύπος ὁ τῶν ὑπ' ἀρ. 24, 27 κ. ἑ. ἐξ Ἐλευσῖνος καὶ τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθεισῶν. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 2093.

98. Κεφαλὴ γυναικεία τοῦ αὐτοῦ τύπου, οὗ καὶ ἡ προηγουμένη ὑπ' ἀρ. 97, ὀλίγον τι μικροτέρα, ἐφθαρμένη καὶ αὕτη τὸ πρόσωπον, ἐλλιπὴς ὁλόκληρον τὸν λαιμὸν καὶ μέρος τοῦ κάτω κρανίου. Ἔκειτο ἐν ἔτει 1885 ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου, ἔνθα καὶ ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ. Μάρμαρον πάριον.

99. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαΐζούσης τέχνης, τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ, ἧς σώζεται καὶ μέρος κατὰ τὰ νῶτα, ἐν ᾧ διακρίνονται καὶ αἱ πρὸς ἔνθεσιν βραχιόνων ὀπαί. Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι. Ἄκρον τοῦ πώγωνος καὶ ῥὶς ἀποκεκρουσμένη. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 709 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 178, 13). — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1886 σ. 262, 6.

100. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαΐζούσης τέχνης τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. Ἄκρον τοῦ πώγωνος, ῥὶς καὶ βόστρυχοι ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἀποκεκρουσμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 4009.

101. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαΐζούσης τέχνης τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ· ἐπὶ τοῦ κρανίου μέρος ἱματίου ἑτέρας μορφῆς, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἡ κεφαλὴ αὕτη προέρχεται ἐκ στήλης Ἑρμοῦ, ἥτις θὰ ἐχρησίμευεν ὡς ὑποστήριγμα ἀγάλματός τινος. Τὸ ἔμπροσθεν ἥμισυ τοῦ πώγωνος μετὰ τοῦ στόματος καὶ τοῦ ἄκρου τῆς ῥινὸς ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 33. — Heydemann 479 (;)

102. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαΐζούσης τέχνης, ἐφ' ἧς ἱμάτιον ἑτέρας μορφῆς. Θὰ ἐχρησίμευε πάντως ὡς ὑποστήριγμα ἀγάλματός τινος, ὥσπερ καὶ ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 101 καὶ θὰ προέρχεται καὶ αὕτη πιθανῶς ἐκ στήλης Ἑρμοῦ· διαφέρει ὅμως τῶν τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου ὡς πρὸς τὸν πώγωνα κατὰ ὁριζοντίους οὐχὶ καθέτους βοστρύχους διατεταγμένον καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὴν κόμην κεκρυφάλῳ εἰλιγμένην οὐδὲ μακροὺς βοστρύχους σχηματίζουσαν. Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Ἔκειτο ἐν ἔτει 1885 ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 2026.

103. Τεμάχιον κεφαλῆς ἀρχαΐζούσης τέχνης, ἐφ' ἧς τεμάχιον ἱματίου ἑτέρας μορφῆς. Μέγεθος, τύπος καὶ χρῆσις τοιαύτη, οἵα τῶν ὑπ' ἀρ. 101 καὶ 102. Ἔκειτο καὶ αὕτη ἐν ἔτει 1885, ἔνθα καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 102. Μάρμαρον πεντελήσιον.

104. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαΐζούσης τέχνης τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ, μεγέθους $^1/_3$ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Πώγων καὶ ἄκρον ῥινὸς ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 35.

105. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαΐζούσης τέχνης τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ, ἧς σώζεται καὶ μέρος. Μέγεθος φυσικόν· ἐλλείπει ὁ πώγων σὺν τῷ πηγουνίῳ. Εὑρέθη κατὰ σημείωσιν τοῦ Εὐστρατιάδου, σωζομένην ἐν τῷ λίθῳ, ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ὑπαπαντῆς. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 28.

106. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαΐζούσης τέχνης τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ, μεγέθους

φυσικοῦ. Ἐλλείπουσιν ἡ ῥὶς καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ στόματος καὶ τοῦ πώγωνος. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 30.

107. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαϊζούσης τέχνης, μεγέθους φυσικοῦ, τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ, ἧς σώζεται καὶ τὸ ἀνώτερον μέρος σὺν ταῖς πρὸς ἔνθεσιν βραχιόνων ὀπαῖς. Ἐλλείπει μέρος τοῦ πώγωνος καὶ τὸ μέσον μέρος τῶν κατὰ τὰ ἔμπροσθεν κατερχομένων βοστρύχων. Ἡ κεφαλὴ εἶνε ἀποκεκομμένη ἀλλὰ προσαρμόζει τῇ στήλῃ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 29.

108. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαϊζούσης τέχνης, μεγέθους σχεδὸν ὑπερφυσικοῦ, τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ Ἐλλείπει ὁ πώγων μετὰ τοῦ πηγουνίου καὶ οἱ ἔμπροσθεν καταπίπτοντες βόστρυχοι. Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Ἐλευσῖνι, ἐν ἔτει 1831. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Πιττάκης 118, Kekulé 112, Sybel 34.

109. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαϊζούσης τέχνης, μεγέθους σχεδὸν ὑπερφυσικοῦ, τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου. Τὸ πρόσωπον ἀποκεκρουσμένον, οἱ ἔμπροσθεν καταπίπτοντες βόστρυχοι ἐλλείπουσι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 32.

110. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαϊζούσης τέχνης, τοῦ τύπου τῆς ὑπ' ἀρ. 49, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Πρόσωπον ἀποτετριμμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 4010.

111. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαϊζούσης τέχνης, τοῦ τύπου τῆς ὑπ' ἀρ. 49, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Διατήρησις σχετικῶς καλή.

Ἔκφρασις παράδοξος, ὀφθαλμοὶ ἡμικεκλεισμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον οὐχὶ λείως ἐξειργασμένον.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 3363. Sybel 3282.

112. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαΐζούσης τέχνης τοῦ τύπου τῆς ὑπ' ἀρ. 49, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. Μέγεθος μικρότερον τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ· ῥὶς καὶ βόστρυχοι ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἀποκεκρουσμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 4011.

113. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαΐζούσης τέχνης τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, μετὰ τεμαχίου ἐκ τῶν νώτων τῆς ἧς μέρος ἀπετέλει στήλης Ἑρμοῦ. Φαίνεται ὅτι δὲν εἰκονίζει Ἑρμῆν ἀλλὰ Διόνυσον, διαφέρει δὲ τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 κοινοῦ τύπου ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῆς κόμης, ἥτις δὲν σχηματίζει βοστρύχους καταπίπτοντας ἀλλ' εἰλιγμένους περὶ τὴν περὶ τὸ κρανίον ταινίαν. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, κατὰ σημείωσιν γεγραμμένην ἐν τῷ λίθῳ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Heydemann 733. — *Rev. arch.* N. S. XIV (1866, II) σ. 350 (Wescher). — Περὶ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως γράφει ὁ Εὐστρατιάδης ἐν *Παλιγγενεσίᾳ* (1866 ἀρ. 996) τάδε: . . . «εἰς τὴν κατ' ἀνατολὰς κλιτὺν τοῦ ἰσθμοῦ τῆς ἰδίως πειραϊκῆς χερσονήσου, ἣν νῦν κοινῶς Μουνυχίαν καλοῦσι, 200 περίπου βήματα μακρὰν τῆς θαλάσσης».

114. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀρχαΐζούσης, ὡς φαίνεται, τέχνης, τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, σωζομένη μόνον κατὰ τὸ πρόσωπον καὶ ἐφθαρμένη καὶ ἀποκεκρουσμένη τὸν πώγωνα καὶ τὴν ῥῖνα. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἁγίαν Εἰρήνην ἐν ἔτει 1885. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 4206.

115. Γυναικεία **κεφαλὴ** ἀρχαϊκῆς τέχνης μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ὅλως ἐφθαρμένη ὑπὸ πυρός, ὡς φαίνεται, τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου. Φέρει στεφάνην ὑπὲρ

τὸ μέτωπον καὶ ἔχει κατὰ τὸ κρανίον δύο ὀπάς, αἵτινες θὰ ἐχρησίμευον πρὸς προσάρτησιν θυσάνων ἢ ἄλλων τινῶν κοσμημάτων τῆς κόμης. Εὑρέθη ἐν Μήλῳ ἐν ἔτει 1865 κατὰ σημείωσιν γεγραμμένην ἐν τῷ λίθῳ. Μάρμαρον πάριον.

Ὁ Heydemann παραγνωρίσας τὴν στεφάνην, ἣν φέρει ἡ κεφαλή, καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐν αὐτῇ ὀπῶν ἐκλαμβάνει αὐτὴν ὡς ἀνδρικὴν τοῦ τύπου τῶν καλουμένων ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος· ἐν ᾧ εἶνε γυναικεία τοῦ γνωστοῦ τύπου τῶν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐξ Ἐλευσῖνος καὶ δὴ τοῦ ὑπ' ἀρ. 23 ἐκ Δήλου.

Sybel 1248. Heydemann 423. — *Mittheilungen* 1879 σ. 71, 6. — Friederichs-Wolters *Bausteine* ἀρ. 19.

116-125. Δέκα ἀγαλμάτια **τριμόρφου Ἑκάτης** ἀρχαϊζούσης τέχνης, ἐλλιπῆ ἅπαντα τὰς κεφαλάς, ἐφθαρμένα τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος καὶ πολλαχοῦ ἀποκεκρουσμένα, ἔχοντα ὕψος ἀπὸ 0,25 μέχρι 0,48.

Εἰκονίζεται ἡ θεὰ ὑπὸ τρεῖς ἐχομένας ἀλλήλαις καὶ περὶ κιονίσκον ἱσταμένας καὶ συμφυεῖς μορφὰς ἐνδεδυμένας ποδήρες ἱμάτιον μετὰ διπλοϊδίου· αἱ χεῖρες εἶνε συνήθως ἀμφότεραι καθειμέναι τῷ σώματι καὶ τὸ μὲν ἀνέχουσιν, ἡ μία ἢ καὶ αἱ δύο, τὸ ἱμάτιον (ἀρ. 125), τὸ δὲ κρατοῦσι σύμβολόν τι τῆς θεᾶς (δᾷδα ἢ οἰνοχόην ἢ φιάλην), ὃ δυσκόλως διακρίνεται ἐν τοῖς προκειμένοις ἀγαλματίοις ἕνεκα τῆς κακῆς αὐτῶν διατηρήσεως (ἀρ. 120). Ἐνίοτε τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν ἔχει πρὸ τοῦ στήθους τὸ μὲν οὐδὲν δι' αὐτῆς κρατοῦσα (ἀρ. 117), τὸ δὲ καρπόν τινα φέρουσα, ὡς ἐξ ἄλλων καλλίτερον διατηρουμένων μνημείων φαίνεται. Ἐνιαχοῦ εἰκονίζεται παρὰ τοὺς πόδας τῆς θεᾶς καὶ ὁ ἱερὸς αὐτῇ κύων (ἀρ. 118).

Τρίμορφον τὴν Ἑκάτην παρέστησε κατὰ Παυσανίαν (2, 30, 2) πρῶτος ὁ Ἀλκαμένης ἐν τῷ ἀγάλματι αὐτῆς, ὃ ἵστατο ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐπὶ τοῦ πύργου, ἔνθα ὁ ναὸς τῆς ἀπτέρου Νίκης, ἐξ οὗ καὶ Ἑκάτη Ἐπιπυργιδία ἐκαλεῖτο τοῦτο. Ἐκ

τούτου τοῦ ἀγάλματος θὰ ἔσχον ἀφορμὴν καὶ τὰ προκείμενα ἀγαλμάτια καὶ τὰ λοιπὰ τῆς θεᾶς ταύτης τὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἰδίως ἐν Ἀττικῇ εὑρισκόμενα· ἀλλ' εἰς τὴν ἱκανῶς ἀρχαΐζουσαν μορφὴν τούτων ἀποβλέποντες ἀνάγκη νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ Ἀλκαμένης δὲν ἔπλασε τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς συμφώνως τῇ προηγμένῃ ἤδη τέχνῃ τῆς ἐν ᾗ ἔζη ἐποχῆς, ἀλλ' ἐν ῥυθμῷ ἀρχαϊκωτέρῳ, ἐκ προηγουμένων ἀγαλμάτων τῆς θεᾶς ὁρμηθεὶς ἀδυνατῶν ἕνεκα θρησκευτικῶν, ὡς φαίνεται, λόγων νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς παραδόσεως. Θρησκευτικοὶ δὲ βεβαίως λόγοι ἐπέβαλλον καὶ τὴν ἐπὶ μήκιστον μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν τελευταίων ῥωμαϊκῶν χρόνων ἀμετάβλητον ἐν γένει ἐπανάληψιν τοῦ τύπου τούτου τῆς θεᾶς.

Sybel 11 (118), 405 (124), 407 (120), 409 (125), 1452 (119), 1586 (121), 1703 (122. Heydemann 285;), 1963 (123), 2998 (116) καὶ ἑ. (;).

Ἔργα ἀκμαζούσης τέχνης

ὅ ἐστι τῆς ἀπὸ τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηνῶν μέχρι τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων ἐποχῆς.

126. Μέγα ἀνάγλυφον εὑρεθὲν ἐν Ἐλευσῖνι, ἐν ἔτει 1859, παρὰ τὸ ἐκκλησίδιον τοῦ Ἁγίου Ζαχαρίου. Ὕψ. 2,20 πλ. 1,52 πάχ. 0,16. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζονται αἱ δύο ἐλευσίνιαι θεαὶ **Δήμητρα** καὶ **Περσεφόνη,** καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν παῖς, ὁ **Τριπτόλεμος** ἴσως. Δυσνόητος εἶνε ἡ παρισταμένη πρᾶξις καὶ δυσδιάγνωστος οὐ μόνον ὁ παῖς, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο θεαί, τίς δηλ. τούτων εἶνε ἡ Δήμητρα καὶ τίς ἡ Περσεφόνη. Κατὰ τὴν μᾶλλον ἐπικρατοῦσαν γνώμην ἡ Δήμητρα εἶνε ἡ πρὸς ἀριστερὰν τοῦ θεατοῦ ἱσταμένη, ἥτις ἐνδεδυμένη ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα ἀποτελοῦντα διπλοΐδιον στηρίζει τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ σκήπτρου καὶ παρέχει εἰς τὸν παῖδα διὰ τῆς δεξιᾶς ἄγνωστόν τι ἐκ χαλκοῦ πεποιημένον ἢ χρώματι δεδηλωμένον πρᾶγμα (στάχυας;), ὅπερ σπεύδων νὰ λάβῃ ὁ παῖς προτεί-

νει τὴν δεξιάν, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ τὸ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ἐδάφους καταπῖπτον ἱμάτιον· ἡ πρὸς δεξιὰν δὲ θεὰ εἶνε ἡ Περσεφόνη, ἥτις στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χειριδωτὸν χιτῶνα καὶ πλουσίως πτυχούμενον ἱμάτιον, κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς μεγάλην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζομένην δᾷδα καὶ ἅπτεται τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδὸς διὰ τῆς δεξιᾶς, στεφανοῦσα πιθανῶς αὐτόν, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὀπῶν, δηλουσῶν ὅτι ἔφερε στέφανον. Κατὰ τὸν ἱματισμὸν ὅμως ἡ τὸ σκῆπτρον ἔχουσα θεὰ φαίνεται οὖσα μᾶλλον ἡ Περσεφόνη, διότι ὁ ἱματισμὸς αὐτῆς εἶνε πολὺ ἁπλούστερος, τοιοῦτος, οἷον ἔφερον αἱ παρθένοι καὶ οὐχὶ αἱ δέσποιναι, ἐν ᾧ τοὐναντίον ὁ βαρὺς καὶ πλούσιος ἱματισμὸς τῆς ἑτέρας θεᾶς ἁρμόζει μᾶλλον εἰς τὴν Δήμητρα. Ἀλλ' ὅσον δυσχερὴς εἶνε ἡ διάκρισις τῶν μορφῶν τούτων καὶ ἡ ἐξακρίβωσις τῆς παριστάμενης πράξεως, τοσοῦτον ἐναργὴς εἶνε ἡ καλλιτεχνικὴ τοῦ ἔργου ἀξία καὶ ἡ μεγίστη αὐτοῦ σπουδαιότης διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης. Ἄκρα θρησκευτικὴ κατάνυξις, τοιαύτη οἵαν εἰς οὐδὲν ἕτερον ἔργον τῆς ἀρχαίας τέχνης βλέπομεν, ἐπικρατεῖ ἐν αὐτῷ· ἡ διάπλασις δὲ τῶν μορφῶν, ὁ σχηματισμὸς τῆς κόμης καὶ μάλιστα ἡ πτύχωσις τοῦ ἱματισμοῦ τῆς δᾷδα κρατούσης θεᾶς, δεικνύουσιν ἔργον τῆς ὑψίστης τελειότητος τῆς τέχνης· ἀλλ' ὁ ἱματισμὸς τῆς ἑτέρας θεᾶς, ἰδίως ἡ κατὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος πτύχωσις, ἔχει πολὺ τὸ ἀρχαϊκόν, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἐποιήθη ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν δὲν εἶχεν ἀπαλλαγῇ ἡ τέχνη παντὸς ἀρχαϊσμοῦ. Κατὰ ταῦτα δυνάμεθα νὰ ἐκλάβωμεν αὐτὸ ὡς ποιηθὲν κατὰ τοὺς μέσους περίπου χρόνους τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος καὶ δεικνύον ἡμῖν οὕτω τὴν μετάβασιν τῆς τέχνης ἀπὸ τῆς ἀρχαϊκῆς μορφῆς εἰς τὴν ἄκραν αὐτῆς τελειότητα.

Kekulé 67. Sybel 314. — *Bullettino* 1859 σ. 200 (Pervano-

glu).—*Gazette des beaux arts* 1860 σ. 65 μετὰ εἰκόνος (E. Lenormant).—*Monumenti* VI πίν. 45.—*Annali* 1860 σ. 454 (Welcker) καὶ *Alte Denkm.* V. σ. 104 μετὰ παραρτήματος ὑπὸ Michaelis ἐν σ. 470.—*Φιλίστωρ* 1861 σ. 71 (Περβάνογλους).—*Rev. Arch.* 1860 σ. 401. — Stephani: *Compte rendu* 1859 σ. 162, 2. — *Ber. d. sächs. Ges d. Wiss.* (Overbeck) 1860 σ. 163 πίν. 10 καὶ 1861 σ. 133 πίν. 5. — Overbeck: *Kunstmythologie* πίν. 14, 8, III σ. 426, 565.—Friederichs - Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1182.—Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm Skulptur* ἀρ. 7.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 165.

127. Δίωτος κρατήρ, ἐκ πεντελησίου μαρμάρου, κοῖλος τὰ ἔσω. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἔκειτο πρότερον ἐν τῇ Συλλογῇ τοῦ Finlay. Ὕψ. 0,48. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτοῦ ὑπάρχει ἱκανῶς ἐφθαρμένον ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,33) ποιηθέν, ὡς φαίνεται, κατὰ τὸ ἐν τῇ Ἀκροπόλει κείμενον τὸ πάλαι χαλκοῦν σύμπλεγμα τοῦ Μύρωνος, τὸ παριστῶν, κατὰ Πλίνιον, τὸν Μαρσύαν ἀποθαυμάζοντα τοὺς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἀπορριφθέντας εἰς τὸ ἔδαφος αὐλούς· ἱκανῶς ἄρα τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο συμβάλλεται πρὸς γνῶσιν τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας καὶ τῆς διαθέσεως τοῦ συμπλέγματος ἐκείνου.

Ἡ **Ἀθηνᾶ,** ἐνδεδυμένη ποδήρη ἐζωσμένον χιτῶνα φέρουσα ἀσπίδα, κράνος καὶ τὴν αἰγίδα, φεύγει πρὸς δεξιάν, ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἀριστερά, ἔνθα ἔρριψε τοὺς αὐλοὺς καὶ ἔνθα ἵσταται ὁ **Μαρσύας,** ὅστις, διασκελίζων καὶ χειρονομῶν καὶ μόνον διὰ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν ἀπτόμενος τοῦ ἐδάφους, εἰκονίζεται ἐν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, καθ' ἣν προσελθὼν ἵνα ἀκούσῃ τὸν ἦχον τῶν αὐλῶν, ἐκπλήσσεται ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκήτῳ καὶ μεθ' ὁρμῆς ἀπορρίψει αὐτῶν ὑπὸ τῆς θεᾶς, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ βλέμμα ἀπ' αὐτῶν. Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ αὐλοὶ ἀποτριβέντες δὲν διακρίνονται νῦν ἐν τῷ λίθῳ· κατ' ἀρχαιότερόν τι ὅμως σχεδίασμα

ἦσαν ὑπὸ τὴν χεῖρα τῆς Ἀθηνᾶς, εἰκονίζοντο ἄρα οὐχὶ πεσόντες εἰς τὸ ἔδαφος, ὡς θὰ εἰκονίζοντο ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, ἐν τῷ τοῦ Μύρωνος συμπλέγματι, ἀλλὰ πίπτοντες.

Ὄπισθεν τοῦ Μαρσύου ὁ τεχνίτης ἠθέλησε νὰ χαράξῃ καὶ ἄλλην ἄγνωστον μορφήν, ἀλλ' ἅμα ἀρξάμενος τοῦ ἔργου ἀφῆκεν αὐτὸ ὅλως ἀτελές.

Sybel 297.—Stuart: *Antiq.* 2, 3, 27 μετ' εἰκόνος—*Bullettino* 1853 σ. 146 (Brunn) καὶ 1873 σ. 168 (Lüders).—*Arch. Zeitung* 1865 σ. 86 καὶ 1880 σ. 25 (E. Petersen) καὶ 1873 σ. 96 (Heydemann) καὶ 1874 σ. 93 πίν. 8 (Kekulé).—Hirschfeld: *Athena und Marsyas* πίν. 2, 2.—Overbeck: *Gesch. d. Plastik* I σ. 208.—Rayet: *Monuments de l'art antique* I πίν. 33 σ. 5.—Sybel: *Athena und Marsyas* σ. 12 Πρβ. καὶ *Mittheilungen* 1880 σ. 342.—*Gaz. arch.* 1879 σ. 242 A. S. Murray.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 456.

128. Ἀγαλμάτιον **Ἀθηνᾶς** εὑρεθὲν παρὰ τὴν Πνύκα, ἐν ἔτει 1859, περίφημον κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐν αὐτῷ ἀνεγνωρίσθη πρώτην τότε φορὰν ἀντίτυπον τῆς ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀνακειμένης τὸ πάλαι χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου. Ὕψος μετὰ τῆς βάσεως 0,41, ἄνευ αὐτῆς 0,34. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ ἐν τῷ Παρθενῶνι Ἀθηνᾶ τοῦ Φειδίου ἵστατο, κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων, ὀρθία, ἐφόρει χιτῶνα ποδήρη, πέδιλα, ἐν οἷς ἀνάγλυφος παράστασις εἰκονίζουσα τὴν μάχην τῶν Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων, περικεφαλαίαν, ἐφ' ἧς Σφὶγξ καὶ ἑκατέρωθεν γρῦπες, καὶ τὴν αἰγίδα, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ὁποίας ἦτο εἰκονισμένη κεφαλὴ Μεδούσης· ἐκράτει δὲ ἐν τῇ μιᾷ τῶν χειρῶν Νίκην, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἑτέρας ἥπτετο τῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζομένης ἀσπίδος καὶ ἐκράτει δόρυ, παρ' ᾧ ὑπῆρχε δράκων· ἐπὶ τῆς ἀσπίδος δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ βάθρου τοῦ ἀγάλματος ἦτο ἀνάγλυφος παράστασις εἰκονίζουσα ἐν μὲν τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιφανείᾳ τῆς ἀσπίδος Ἀμαζονομαχίαν, ἐν δὲ τῇ ἐσωτερικῇ

Γιγαντομαχίαν, καὶ ἐν τῷ βάθρῳ τὴν τῆς Πανδώρας γένεσιν.

Ἐκ τῶν μαρτυριῶν τούτων φαίνεται ἐναργῶς, ὅτι τὸ προκείμενον ἀγαλμάτιον εἶνε ὄντως ἀντίτυπον τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Ἀθηνᾶς· καὶ ἐλλείπουσι μὲν αὐτῷ τινα τῶν καθ' ἕκαστα, ἀλλ' ἐν τῇ στάσει, τῷ ἱματισμῷ, τῇ συμμετρίᾳ καὶ ἁρμονίᾳ τῶν μορφῶν καὶ τοῦ ὅλου, καὶ ἐν τοῖς ἐπὶ τῆς ἀσπίδος καὶ ἐπὶ τοῦ βάθρου ἀναγλύφοις ὑποδηλοῦται τὸ ἔξοχον καλλιτέχνημα τοῦ Φειδίου.

Εἰκονίζεται δ' ἐν τῷ ἀγαλματίῳ τούτῳ ἡ θεὰ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταπεινὸν κράνος, καὶ περὶ τὸ στέρνον τὴν αἰγίδα, καὶ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου ἐζωσμένου περὶ τὴν ὀσφὺν διὰ ζώνης. Ἔχει δὲ ἀποθέσει τὴν ἀσπίδα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἅπτεται αὐτῆς διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἐν ᾧ διὰ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς θὰ ἐκράτει τὴν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μνημονευομένην Νίκην. Ὑπὸ τὴν ἀσπίδα δέ, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς θεᾶς, ἀνέρχεται συνεσπειραμένος ὄφις. Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιφανείᾳ τῆς ἀσπίδος ὑπάρχει ἀνάγλυφος παράστασις, ἥτις πιθανῶς παριστᾷ Ἀμαζονομαχίαν, καθότι διακρίνεται ἐν αὐτῇ πολεμιστὴς κρατῶν φεύγοντα πολέμιον ἐκ τῆς κόμης, ὅπερ ἁρμόζει εἰς Ἀμαζονομαχίαν· ἀνάγλυφος παράστασις ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ βάθρῳ.

Heydemann 780. Sybel 3730.—*Gazette des baux arts* 1860 σ. 133 (F. Lenormant).—*Annali* 1861 πίν. OP σ. 334 (Conze).—*Arch. Zeitung* 1865 πίν. 196 (Conze).—O. Jahn: *Aus der Alterthumswissenschaft* πίν. I, 1, 2. — Michaelis: *Der Parthenon* πίν. 15, 1 σ. 273. — Overbeck: *Griech. Plastik* I σ. 253. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 466. Τὴν λοιπὴν βιβλιογραφίαν ἴδε ἐν τῷ τοῦ Sybel καταλόγῳ. — Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm Skulptur* ἀρ. 38. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 134.

129. Μικρὸν ἄγαλμα **Ἀθηνᾶς** εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὸ Βαρβάκειον, τῇ 18ῃ Δεκεμβρίου 1880. Μάρμαρον

πεντελήσιον, οὗ ἡ ἐπιφάνεια λίαν ἐστιλβωμένη. Ὕψος μετὰ τῆς βάσεως 1,05, ἄνευ αὐτῆς 0,95.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶνε σπουδαιότατον ἀντίτυπον τῆς ἐν τῷ Παρθενῶνι χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου, σπουδαιότερον καὶ πιστότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 128, οὗ ὑπολείπεται μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν ἔχει τὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἀσπίδος καὶ τοῦ βάθρου ἀναγλύφους παραστάσεις. Κατὰ τὰ λοιπὰ ὁ τεχνίτης ἠθέλησε νὰ ἀναπαραστήσῃ τὸ πρωτότυπον προβαίνων πολλαχοῦ μέχρι τῶν καθ' ἕκαστα· ἐκ τούτου δὲ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἔχει τι τὸ βαρὺ ἐν ταῖς μορφαῖς καὶ ταῖς ἀναλογίαις, ὡς ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ πιστῆς ἀπεικονίσεως κολοσσιαίου ἀγάλματος.

Ἡ θεὰ ἵσταται ὀρθία, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ τὸ καλούμενον διπλοΐδιον, ἐζωσμένον κατὰ τὴν ὀσφὺν διὰ ζώνης ληγούσης κατὰ τὰ δύο ἄκρα εἰς ἀντωποὺς ὄφεις· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει ταπεινὸν κράνος ἔχον τὰ φάλαρα ἀνεσχησμένα, ἐπὶ τῆς κορυφῆς Σφίγγα, ἐφ' ἧς σώζονται ἴχνη κιτρίνου, ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ χρώματος, καὶ ἑκατέρωθεν Πήγασον (ἐλλείπει τοῦ ἑνὸς ἡ κεφαλή)· τὸ στῆθος δὲ ἔχει κεκαλυμμένον διὰ τῆς φολιδωτῆς αἰγίδος, ἐχούσης περὶ τὴν περιφέρειαν ἕνδεκα συνεσπειραμένους ὄφεις καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τὸ Γοργόνειον, οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ αἱ ὀφρῦς εἶνε κεχρωματισμέναι ἐρυθρῷ χρώματι. Ἔχει δὲ ἀποθέσει τὴν ἀσπίδα, ὑφ' ἣν ἀνελίσσεται ὁ ὄφις, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἅπτεται αὐτῆς διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς φέρει Νίκην (ἐλλείπει ἡ κεφαλή), ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ ἐκράτει διὰ τῶν χειρῶν τὰ ἄκρα στρογγύλης ταινίας. Στηρίζεται δὲ ἡ τὴν Νίκην φέρουσα χεὶρ ἐπὶ κίονος· ἀλλ' οὗτος θὰ εἶνε πρόσθετος, δὲν θὰ ὑπῆρχε δηλ. ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, διότι θὰ ἐμνημόνευον αὐτοῦ βεβαίως οἱ ἀρχαῖοι, οἱ τοσοῦτον λεπτομερῶς τὸ

ἄγαλμα περιγράφοντες· ἄλλως αἱ μορφαὶ αὐτοῦ δὲν εἶνε ἑλληνικῶν, ἀλλὰ ῥωμαϊκῶν χρόνων. Διὰ τοῦ προκειμένου ἄρα ἀγάλματος, ἂν ἀφαιρέσωμεν τὸν κίονα καὶ προσθέσωμεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος καὶ τοῦ βάθρου, ἃς βλέπομεν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 128 ἀγαλματίῳ ἀναγλύφους παραστάσεις, συλλαμβάνομεν πλήρη σχεδὸν ἔννοιαν τῆς μορφῆς τῆς χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς τοῦ Παρθενῶνος, οὐχὶ ὅμως καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας αὐτῆς, διότι τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶνε χειρωνακτικὸν ἔργον, μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων ποίημα, καὶ ἱκανῶς πλημμελὲς ἐν τῇ διαπλάσει τῶν μορφῶν καὶ ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν πτυχῶν, ἐπὶ σκληρότητι μάλιστα διακρινομένων.

Bull. de corr. hellénique (Am. Hauvette-Besnault 1881 σ. 54.— Π. Καββαδίας: *Ἀθηνᾶ ἡ παρὰ τὸ Βαρβάκειον εὑρεθεῖσα* ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν τοῦ Παρθενῶνος 1881. — *Revue archéologique* XLI πίν. 4 σ. 41 (Hauvette-Besnault). — *Mittheilungen* 1880 σ. 370 καὶ 1881 πίν. 1, σ. 56 (K. Lange). — *Παρνασσὸς* 1881 σ. 33 (Ι. Δραγάτσης).—*Academy* 1881 σ. 124 (Newton).—Schreiber: *Die Athena Parthenos* (Abhandlungen d. k. Sächs. Ges. d. Wiss. XIX, 5) πίν. 1 σ. 545.—Lucy M. Mitchell: *A history of ancient sculpture* σ. 309. — *Arch. Zeitung* 1883 σ. 193, 277 (Schreiber) καὶ 1884 σ. 61 (Sallet). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 467. — Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm Skulptur* ἀρ. 39, 40.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 135.

130-135. Γλυπτὰ εὑρεθέντα ἐν Δήλῳ, ἐν ἔτει 1877, πλησίον μικροῦ ναοῦ κειμένου παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος(1). Μέγεθος $^2/_3$ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πεντελήσιον. Διατήρησις κακὴ ἐξ ἀτμοσφαιρικῆς ἐπιδράσεως προελθοῦσα.

Τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἐξέλαβεν ὁ Homolle ὡς προερχόμενα

(1) Ὁ ναὸς οὗτος εἶνε δεδηλωμένος διὰ τοῦ H ἐν τῷ ἐν Revue arch. (1880 πίν. 16) δημοσιευμένῳ τοπογραφικῷ σχεδίῳ τῶν ἐν Δήλῳ ἀνασκαφῶν.

ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀλλ' ὁ Furtwängler δι' ἰσχυρῶν λόγων ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἀνέκειντο ἐν ἀετώμασιν, ἀλλ' ἦσαν ἀκρωτήρια τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος ναοῦ, παρ' ᾧ εὑρέθησαν.

Τὰ ὑπ' ἀρ. 130-132 ἵσταντο ἐπὶ μιᾶς κοινῆς βάσεως καὶ ἀπετέλουν τὸ μέσον, ἤτοι τὸ ὑπὲρ τὴν κορυφὴν τοῦ ἀετώματος δυτικὸν ἀκρωτήριον τοῦ ἀνωτέρω ναοῦ· παρίστων δὲ πιθανῶς τὴν **Ἠὼ ἁρπάζουσαν τὸν Κέφαλον** (1). Ἡ ὑπ' ἀρ. **130** *Ἠὼς* (σώζεται μόνον τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορμοῦ. Ὕψ. 0,47) ἦτο πτερωτή, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν κατὰ τὰ νῶτα πρὸς ἔνθεσιν τῶν πτερύγων χρησιμευουσῶν ὀπῶν, καὶ φέρει τὸν κατὰ τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος (ὕψ. 0,47) σωζόμενον *Κέφαλον* ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου (Arch. Ztng 1882 σ. 337, A+C)· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ ἔφερε καὶ ἱμάτιον, εἰς τὰ ὄπισθεν τοῦ σώματος καταπίπτον. Ὁ ὑπ' ἀρ. **130**[α] κορμὸς ζῴου φαίνεται ὅτι εἶνε *κύων*, ὁ περίφημος τοῦ Κεφάλου κύων Λαῖλαψ, ὃν ἡ τέχνη καὶ ἐν ἄλλοις μνημείοις παρίστησι συνοδεύοντα τὸν κύριόν του· ἀπετέλει δὲ ὁ λίθος (ὕψ. 0,68), ᾧ συμφυὴς εἶνε ὁ κύων, μέρος συμφυὲς τῷ τῆς Ἠοῦς συμπλέγματι, ὥσπερ ὁ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 133 συμπλέγματι ἵππος (2). Αἱ δὲ ὑπ' ἀρ. 131 καὶ 132 *νεάνιδες* εἶνε ἴσως Νύμφαι, αἵτινες περίτρομοι ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ φεύγουσι δρομαίως. Ἡ ὑπ' ἀρ. **131** (Arch. Ztng 1882 σ. 337 B καὶ Bull. de corr. hell. 1879 πίν. 10) εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη σχιστὸν χιτῶνα καταλείποντα γυμνὸν τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ τὸ δεξιὸν σκέλος (ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ βραχίονες κάτωθεν τῶν ὤμων, ἡ δεξιὰ κνήμη καὶ ὁ ἄκρος ἀριστερὸς ποῦς· ὕψ. 0,85)· φεύγει δὲ πρὸς ἀριστερὰν τοῦ θεατοῦ καὶ ἔχει λίαν διεστηκότα τὰ σκέλη. Ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. **132** (Arch. Ztng 1882, σ. 337 D καὶ Bull. de corr. hell. 1879 πίν. XII) εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα, καὶ τὰ δύο τοῦ στήθους μέρη καλύπτοντα, καὶ φεύγει καὶ αὕτη, ὡς καὶ ἡ προηγουμένη, κατ' ἀντί-

(1) Τὴν διάταξιν τῶν ἀγαλμάτων τούτων ἴδε ἐν τῷ ἐν Arch. Zeitung (1882 σ. 337) σχεδιάσματι.

(2) Ἐν τῷ μνημονευθέντι τοῦ Furtwängler ἐν Arch. Zeitung σχεδιάσματι ὁ κύων ἔχει ἐσφαλμένην, ἀντίστροφον, θέσιν.

θετον ὅμως φοράν. (Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ βραχίονες κάτωθεν τῶν ὤμων, καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τοῦ γόνατος περίπου. Ὕψ. 0,74).

Τὰ δὲ ὑπ' ἀρ. 133-134 ἵσταντο ὡσαύτως ἐπὶ μιᾶς κοινῆς βάσεως καὶ ἀπετέλουν τὸ ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον τοῦ ναοῦ· παριστῶσι δὲ πιθανῶς τὸν **Βορέαν ἁρπάζοντα τὴν Νύμφην Ὠρείθυιαν**([1]). Ὁ ὑπ' ἀρ. 133 *Βορέας* (Arch. Ztng 1882 σ. 339 E+H καὶ Bull. de corr. hell. 1879 πίν. XI) εἶχε πτέρυγας κατὰ τὰ νῶτα, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν σωζομένων ἐν τῷ μαρμάρῳ μεγάλων ὀπῶν (ἐλλείπουσιν ὁ ἀριστερὸς βραχίων καὶ ὁλόκληρα τὰ σκέλη), καὶ κρατεῖ τὴν Ὠρείθυιαν παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον, συνέχων αὐτὴν διὰ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, δι' οὗ περιβάλλει τὴν ὀσφὺν αὐτῆς, ἐν ᾧ διὰ τῆς δεξιᾶς θὰ ἐκράτει αὐτὴν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος· ἔφερε δὲ χλαμύδα ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσθια καταπίπτουσαν. Ἡ *Ὠρείθυια* (ἐλλείπουσιν οἱ βραχίονες καὶ οἱ ἄκροι πόδες) περίλυπος ἔχει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ πλάγια κεκλιμένην καὶ προέτεινεν ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας, οἱονεὶ ἔλεος αἰτουμένη, οὐχὶ ἵνα ἀντιστῇ ἀλλ' εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἅρπαγος ἀφιεμένη, γνωρίζουσα ὅτι πᾶσα ἀντίστασις εἶνε ματαία. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ εἶχε τὴν κόμην στεφάνῃ κεκοσμημένην, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς χρησιμευουσῶν ἐν τῷ μαρμάρῳ ὀπῶν· μετέωρος δὲ ἱσταμένη εἶνε συμφυὴς ὄγκῳ λίθου, μέχρι τῆς βάσεως τοῦ ὅλου ἀκρωτηρίου καθήκοντος, ᾧ συμπέφυκεν ὡσαύτως πρὸς δεξιὰν τρέχων *ἵππος,* ὡς φαίνεται (ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ τὰ ἄκρα), ἄρα ὁ ἵππος τοῦ Βορέου. Οὕτω σώζεται ὁλόκληρος ἡ Ὠρείθυια μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὴν μέχρι τοῦ βάθρου, ὥστε τὸ ὅλον αὐτῆς ὕψος (ἤτοι 1,78) δεικνύει τὸ ὕψος τοῦ ἀκρωτηρίου. Ἑκατέρωθεν δὲ ὑπῆρχον δύο *νεάνιδες,* ἑταῖραι τῆς Ὠρειθυίας, ὧν σώζεται μόνον ἡ μία, ἡ ὑπ' ἀρ. **134** (Arch. Ztng 1882 σ. 339 F), ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἔφευγε πρὸς δεξιὰν (ἐλλείπει τὸ πλεῖστον μέρος τῆς κεφαλῆς, οἱ βραχίονες καὶ τὸ ἀπὸ τῆς κοιλίας κατώτερον μέρος τοῦ σώματος. Ὕψ. 0,50).

(1) Τὴν διάταξιν τῶν τὸ ἀκρωτήριον τοῦτο ἀποτελούντων ἀγαλμάτων ἴδε ἐν τοῖς ἐν Arch. Zeitung (1882 σ. 339 καὶ 341) σχεδιάσμασι.

Ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. **135** μορφὴ εἶνε *Νίκη* καὶ θὰ ἀπετέλει, ὡς φαίνεται, γωνιαῖον ἀκρωτήριον τοῦ αὐτοῦ ναοῦ. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ποδήρη περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ εἶχε τὸν δεξιὸν βραχίονα καθειμένον καὶ τὸν ἀριστερὸν ἀνυψωμένον (Arch. Ztng 1882, σχεδίασμα ἐν σελ. 341). Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, ὁ ἀριστερὸς βραχίων, ὁ δεξιὸς πῆχυς καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τοῦ μέσου περίπου τῆς κνήμης. Ὕψ. 0,67.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαίρας τὰ προκείμενα ὑπ' ἀρ. 130-135 ἀγάλματα μεγίστας ὑπέστησαν κακώσεις, τῆς ἐπιφανείας τοῦ μαρμάρου ἐντελῶς σχεδὸν καταστραφείσης· ἀλλὰ καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστροφῇ διαλάμπει τὸ περίγραμμα τῶν μορφῶν, δεικνύον κάλλιστα ἔργα ἑλληνικῆς τέχνης, καὶ ἐκπλήσσει τὸν θεατὴν ἡ ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ καὶ τελειότητι διὰ λίαν τολμηρῶν καὶ ὁρμητικῶν κινήσεων θαυμασία παράστασις τῆς εἰκονιζομένης στιγμιαίας πράξεως. Ταῦτα δὲ καὶ ἕτερά τινα γνωρίσματα, οἷον τὸ μικρὸν πρὸς τὸ στρογγύλον ἀποκλίνον ᾠοειδὲς σχῆμα τῆς κεφαλῆς τῆς Ὠρειθυίας, καὶ οἱ μεγάλοι ἐπίπεδοι ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, καὶ ἔτι τὸ εὐρὺ τῶν ὤμων τῶν γυναικείων μορφῶν, ἡ μεγάλη ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασις τῶν μαστῶν καὶ τὸ σχετικῶς στενὸν τῶν λαγόνων, ἃ εἶνε ἀρχαϊκὰ μᾶλλον γνωρίσματα, δεικνύουσιν ὅτι τὰ προκείμενα ἔργα ἐποιήθησαν πιθανῶς κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος. Ὡς πρὸς δὲ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας καὶ τὴν διάθεσιν καὶ τὴν κίνησιν τῶν μορφῶν ἱκανὴν ἔχουσιν ὁμοιότητα πρὸς τὴν Νίκην τοῦ Παιωνίου καὶ μάλιστα πρὸς τὰ ἀγάλματα τοῦ καλουμένου μνημείου τῶν Νηρηίδων ἐν Ξάνθῳ.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 256-261 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 5, 3).—*Bull. de corr. hellénique* (Homolle) 1879 σ. 515 πίν. X, XI, XII. Πρβ. καὶ *Monum. grecs* 1878 σ. 55. — *Arch. Zeitung* 1882 σ. 335 κ. ἑ. (A. Furtwängler). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 192.

136-158. Γλυπτὰ εὑρεθέντα ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ δαπάναις τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ (1), ἐν ἔτει 1882-1884. Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ κατὰ μέσον ὅρον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως, ἐκ τοῦ μεγέθους καὶ ἐξ ὧν φέρουσιν ἐν τοῖς ὀπισθίοις μεγάλων ὀπῶν πρὸς προσαρμογὴν αὐτῶν τοίχῳ τινί, φαίνεται ὅτι ταῦτα ἵσταντο ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ παρίστων τὰ μὲν ἐν τῷ δυτικῷ ἀετώματι βεβαίως **Ἀμαζονομαχίαν,** τὰ δὲ ἐν τῷ ἀνατολικῷ πιθανῶς **Κενταυρομαχίαν.**

Τὰ ὑπ' ἀρ. 136-143 προέρχονται βεβαίως ἐκ τοῦ δυτικοῦ ἀετώματος τοῦ ναοῦ, ἤτοι ἐκ τῆς Ἀμαζονομαχίας, ἅτε εὑρεθέντα παρὰ τὴν δυτικὴν τοῦ ναοῦ πλευράν. Ταῦτα ἔχουσιν οὕτως: Ἀρ. **136**: *Ἀμαζὼν ἔφιππος* (Cavvadias: Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 1. — Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 3, 1.—Brunn-Bruckmann: Denkmäler ἀρ. 20). Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, ὁ δεξιὸς βραχίων καὶ οἱ ἄκροι πόδες καὶ ἡ κεφαλή, τὰ ἐμπρόσθια ἄκρα, μέρος τῶν ὀπισθίων καὶ ἡ οὐρὰ τοῦ ἵππου. Ὕψος (τῆς Ἀμαζόνος) 0,72, μῆκος (τοῦ ἵππου) 0,70. Εἶνε ἐνδεδυμένη ἀχειρίδωτον ζώνῃ περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ τὰ συνήθη ταῖς Ἀμαζόσι μέχρι τοῦ γόνατος σχεδὸν ἀνερχόμενα ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἤτοι τὰς καλουμένας ἐνδρομίδας· παρίσταται δὲ μαχομένη, κρατοῦσα ἰσχυρῶς διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὰ ἡνία σὺν τῇ χαίτῃ τοῦ ἵππου καὶ ἔχουσα τὸν δεξιὸν βραχίονα ἠνωρθωμένον, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἐν τῇ ἄκρᾳ χειρὶ θὰ ἐκράτει ἀκόντιον, δι' οὗ προσέβαλλε τὸν πολέμιον. Τὰ ἡνία τοῦ ἵππου ἦσαν χαλκᾶ, ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῶν ἐν τῷ λαιμῷ αὐτοῦ τριῶν ὀπῶν, τῶν χρησιμευουσῶν πρὸς προσάρτησιν αὐτῶν. Τὰ ὀπίσθια δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξειργασμένα· κατὰ τὸ ἀριστερὸν δὲ πλάγιον τῆς Ἀμαζόνος ὑπάρχει μεγάλη ἐπιμήκης ὀπὴ πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς τῷ τυμπάνῳ τοῦ ἀε-

(1) Ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς εὑρέθησαν πρὸς τούτοις τὰ ὑπ' ἀρ. 159-174 ἔργα τῆς Γλυπτικῆς.

τώματος. — Ἀρ. **137**: *Ἀμαζὼν* πληγωμένη ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐν τῇ μεταξὺ τῶν δύο μαστῶν χώρᾳ (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 4 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 10), ἔνθα ὑπάρχει ὀπή, ἐν ᾗ θὰ ἦτο προσηρτημένον τὸ πληγῶσαν αὐτὴν χαλκοῦν βέλος (πρβ. καὶ ἀρ. 178). Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, ὁ δεξιὸς βραχίων, ὁ ἀριστερὸς πῆχυς, τὸ δεξιὸν σκέλος καὶ ὁ ἀριστερὸς πούς ἀπὸ τοῦ γόνατος. Σωζόμενον ὕψος 0,45. Εἶνε ἐνδεδυμένη τὸν συνήθη χιτῶνα, ὅστις καταλείπει γυμνὸν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους, καὶ περισκελίδας· θανασίμως δ' οὖσα πληγωμένη παρίσταται τὴν στιγμὴν ἐκείνην καθ' ἣν ἐκλελυμένῳ τῷ σώματι πίπτει ἐκ τοῦ ἑαυτῆς ἵππου (μέρος τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἵππου σώζεται ἐν τοῖς ὀπισθίοις). Κατὰ τὰ νῶτα ὑπάρχει μεγάλη ὀπὴ χρησιμεύουσα πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς τῷ τυμπάνῳ. — Ἀρ. **138**: Τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοιλίας κάτω μέρος (ὕψ. 0,27) ὀκλαζούσης καὶ διὰ μόνων τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζομένης *Ἀμαζόνος* (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 6 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 11). Εἶνε ἐνδεδυμένη τὸν συνήθη χιτῶνα, καὶ ἔχουσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ τὴν μηνοειδῆ αὐτῆς ἀσπίδα παρίσταται καταφανῶς ἀμυνομένη κατὰ ὑπερκειμένου πολεμίου. Τὸ ἀριστερὸν πλάγιον δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξειργασμένον, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τοῦτο ἦτο ἐστραμμένον πρὸς τὸ τύμπανον τοῦ ἀετώματος. Ἐν τοῖς ὀπισθίοις δέ, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ χιτῶνος κεκαλυμμένῃ πλίνθῳ τοῦ ἀγάλματος, ὑπάρχει ὀπή, ἥτις θὰ ἐχρησίμευε πρὸς προσάρτησιν ἑτέρας μορφῆς. — Ἀρ. **139**: Τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοιλίας κάτω μέρος γονυκλινοῦς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους (ὕψ. 0,38) μαχομένης *Ἀμαζόνος*, ἐνδεδυμένης τὸν συνήθη χιτῶνα. — Ἀρ. **140**: *Κεφαλὴ* γυναικεία (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 9 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 1), ἥτις ἐν τῷ ἀετώματι ἦτο πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀκατεργάστου τοῦ δεξιοῦ αὐτῆς πλαγίου. Ἡ κόμη ἔχει περίεργον τὸ σχῆμα· πλόκαμοί τινες δηλ. εἶνε διατεταγμένοι κύκλῳ περὶ τὸ κρανίον ἐν εἴδει στεφάνου, καὶ δύο ἐξ αὐτῶν ἀνέρχονται ὑπὲρ τὸ μέτωπον οἱονεὶ ὡς ταινία πρὸς σύνδεσιν τῶν ἄλλων· ὑπὲρ τοὺς κυκλικῶς δὲ διατεταγμένους τούτους πλοκάμους ὑπῆρχε κόσμημά τι

τῆς κόμης, ἐξ ἄλλης ὕλης, ἐν σχήματι πλέγματος, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν σωζομένων πολλῶν ὀπῶν. Αἱ μορφαὶ τοῦ προσώπου ἔχουσί τι τὸ ἀνδρικόν, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι εἶνε ἴσως κεφαλὴ Ἀμαζόνος. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,115. — Ἀρ. **141** : Ἄνω ἔμπροσθεν τεμάχιον κεφαλῆς *Ἀμαζόνος* (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 10 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 3) διακρινομένης ἐξ οὗ φέρει φρυγικοῦ πίλου. Ὕψ. 0,15. — Ἀρ. **142**: Πρόσωπον *θνησκούσης μορφῆς* (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 11 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 4), ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ὅλης ἐκφράσεως καὶ ἰδίως ἐκ τῶν ἡμικεκλισμένων ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ἀνεσπασμένων χειλέων. Εἶνε δὲ γυναικείας μᾶλλον μορφῆς, ὡς φαίνεται, ἴσως ἄρα Ἀμαζόνος. Ὕψ. 0,10. — Ἀρ. **143**: Κεφαλὴ *ἵππου* (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 12 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 5-6), οὗ τὰ ἡνία ἦσαν χαλκᾶ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν πρὸς προσάρτησιν αὐτῶν χρησιμευουσῶν πέντε σωζομένων ὀπῶν. Αὕτη δὲν εὑρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς, ἀλλ' εὑρέθη πολὺ πρότερον, ὅτε εἶχον γείνει λαθραῖαι ἀνασκαφαὶ ὑπὸ χωρικοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ ἠγοράσθη ὑπ' ἐμοῦ παρὰ τοῦ εὑρόντος χωρικοῦ ἀντὶ δραχμῶν 15· ἀνήκει δὲ καταφανῶς εἰς ἵππον Ἀμαζόνος, εἰς σύμπλεγμα δηλ. τοιοῦτον, οἷον τὸ ὑπ' ἀρ. 70, ὡς ἐκ τοῦ μεγέθους, ἐκ τοῦ μαρμάρου καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας δῆλον γίνεται. Ἦτο δὲ ἐστραμμένη πρὸς δεξιὰν τοῦ θεατοῦ, ὡς φαίνεται, διότι τὸ ἀριστερὸν πλάγιον αὐτῆς δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξειργασμένον· τοῦτο ἄρα ἦτο ἐστραμμένον πρὸς τὸ τύμπανον τοῦ ἀετώματος. Ἐλλείπει τὸ πρόσθιον ἄκρον. Σωζόμενον μῆκος 0,24.

Τὰ ὑπ' ἀρ. 144-147[6] προέρχονται πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος, ἅτε εὑρεθέντα παρὰ τὴν ἀνατολικὴν τοῦ ναοῦ πλευράν, ἤτοι ἐκ τῆς εἰκονιζομένης ἴσως ἐν τῷ ἀετώματι ἐκείνῳ Κενταυρομαχίας. Ταῦτα ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: Ἀρ. **144**: *Κεφαλὴ* πωγωνοφόρος (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 13 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 7), ἣν πολέμιος διὰ σωζομένης αὐτοῦ ἄκρας ἀριστερᾶς χειρὸς κρατεῖ ἡρπαγμένην ἀπὸ τῆς κόμης. Εἶνε ἴσως κεφαλὴ Κενταύρου· παραδόξως ὅμως ἡ κόμη εἶνε κεκαλυμμένη ἱματίῳ, ὡς φαίνεται. Ἐλλείπει τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέ-

ρος τοῦ πώγωνος. Ὕψος τοῦ προσώπου σὺν τῷ πώγωνι 0,15. — Ἀρ. **145**: Τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοιλίας κάτω μέρος ὀκλάζοντος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν στηριζομένου *πολεμιστοῦ*, ὅστις ἔφερε χλαμύδα κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ σώματος μέχρι τοῦ ἐδάφους κατερχομένην. Ἐλλείπουσιν ἀμφότερα τὰ γόνατα μετὰ ἱκανοῦ μέρους τοῦ σκέλους. Σωζόμενον ὕψος 0,34. — Ἀρ. **146**: Τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος κάτω μέρος τοῦ σώματος *γονατισμένης γυναικὸς* ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ ἐχούσης στάσιν βεβιασμένην καὶ ὁρμητικήν, τοιαύτην, ὥστε φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε *Λαπιθὶς* ἥτις ἐπάλαιε πρὸς Κένταυρον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὑτῆς ἀμυνομένη. Σωζόμενον ὕψος 0,80. — Ἀρ. **146β**: Τεμάχιον τοῦ μέσου τοῦ σώματος *γυναικὸς* ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Καὶ αὕτη εἰκονίζετο ἀγωνιζομένη κατὰ πολεμίου καὶ ἐγονατισμένη. Συμφυὲς τῷ σώματι ταύτης σώζεται τεμάχιον κνήμης ἀνδρὸς (Λαπίθου). Μέγεθος μεῖζον σχεδὸν τοῦ φυσικοῦ. Σωζόμενον μῆκος 0,63. — Ἀρ. **147**: Ἄκρα δεξιὰ *χεὶρ* κρατοῦσα δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 14), ἴσως εἴδωλον θεότητός τινος, κατὰ τὰ ἐν τῇ ζωοφόρῳ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλίᾳ, ἐν ᾗ Λαπιθὶς φεύγουσα Κένταυρον κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ εἴδωλον θεότητος, οἱονεὶ ἔλεος παρ' αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆς αἰτουμένη. Ὑψ. 0,17. — Ἀρ. **147α**: Ἀριστερὸς γυμνὸς *βραχίων*, ὃν πολέμιος κρατεῖ διὰ τῆς ἄκρας δεξιᾶς χειρός. Μῆκος τοῦ σωζομένου μέρους τοῦ βραχίονος 0,27. — Ἀρ. **147β**: Τεμάχιον γυναικείας (;) *κεφαλῆς*, ἤτοι τὸ μέσον τοῦ κρανίου σὺν τῷ μετώπῳ καὶ τοῖς δύο ὀφθαλμοῖς. Σωζόμενον ὕψος 0,14 πλάτος 0,145.

Τὰ ὑπ' ἀρ. 148-155 εὑρέθησαν ἐντετειχισμένα ἐν μεταγενεστέροις τοιχίσκοις, μεταξὺ τῆς δυτικῆς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ πλευρᾶς καὶ τῆς θόλου τοῦ Πολυκλείτου, ὥστε ἄγνωστον εἶνε ἐκ τίνος τῶν ἀετωμάτων ἕκαστον προέρχεται, διότι καὶ μὲν εὑρέθησαν πλησιέστερον τῆς δυτικῆς τοῦ ναοῦ πλευρᾶς, ἀλλὰ δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ δυτικῷ ἀετώματι ἀγαλμάτων προέρχονται, διότι, ἀφ' οὗ ἦσαν ἐντετειχισμένα, δυνατὸν νὰ ἐκομίσθησαν ἐκεῖ καὶ ἐκ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς. Ταῦτα ἔχουσιν οὕτως: Ἀρ.

148: Κορμὸς γυμνοῦ *πολεμιστοῦ* (Fouilles d'Epidaure πίν. X, 20 καὶ 'Αρχ. 'Εφημ. 1885 πίν. 1, 1), ὅστις ἐν πλήρει ἰσχύϊ καὶ ἐντάσει τοῦ σώματος μάχεται. Τὸ σῶμα εἶχε κεκλιμένον πρὸς δεξιάν, προσπεπτωκὼς ἐπὶ τοῦ κεκαμμένου κατὰ τὸ γόνυ ἀριστεροῦ σκέλους, δι' οὗ ἄκροις τοῦ ποδὸς δακτύλοις ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ τὸ δεξιὸν σκέλος πρὸς ἀριστερὰν ἔχων τεταμένον· τοιαύτην δ' ἔχων στάσιν προσέβαλλε τὸν πολέμιον δι' ἀκοντίου, ὃ θὰ εἶχεν ἐν τῇ δεξιᾷ, ἐν ᾧ διὰ τοῦ πρὸς τὰ ἐμπρὸς τεταμένου ἀριστεροῦ βραχίονος θὰ ἐκράτει τὴν ἀσπίδα. Κατὰ τὰ νῶτα ὑπάρχει μεγάλη ὀπὴ πρὸς προσάρτησιν τῆς μορφῆς τῷ τυμπάνῳ τοῦ ἀετώματος. Ὕψος 0,57.—'Αρ. **149**: Τὸ ἀπὸ τοῦ θώρακος μέχρι τῆς κάτω κοιλίας (ὕψ. 0,39) ἔμπροσθεν μέρος κορμοῦ *γυναικείας μορφῆς*, ἐνδεδυμένης ζώνῃ περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον χιτῶνα, ὅστις καταλείπει τὸ ἀριστερὸν ἥμισυ τοῦ στήθους γυμνόν.—'Αρ. **150**: Τὸ ἄνω μέρος κορμοῦ *γυναικείας μορφῆς* (0,25), ἐνδεδυμένης χιτῶνα καταλείποντα γυμνὸν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ ἐχούσης τὴν κόμην διατεταγμένην εἰς βοστρύχους, φερομένους κατὰ τὰ νῶτα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων. Εἶνε τεθραυσμένος εἰς δύο κατὰ μῆκος τεμάχια, ἃ προσαρμόζουσιν ἐν τοῖς ὄπισθεν· ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὅμως ἐλλείπει σφηνοειδὲς κατὰ τὸν δεξιὸν μαστὸν τεμάχιον, ὃ εἶνε νῦν γύψῳ συμπεπληρωμένον. — 'Αρ. **151**: Ἄνω μέρος κορμοῦ (ὕψ. 0,21) γυμνοῦ *νεανίου* (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 7 καὶ 'Αρχ. 'Εφημ. 1884 πίν. 4, 12), πολεμιστοῦ, ὡς φαίνεται. Ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου σώζεται τεμάχιον δυσδιαγνώστου πράγματος. — 'Αρ. **152**· Τεμάχιον ἀπὸ τῆς κάτω κοιλίας μέχρι τῶν γονάτων (ὕψ. 0,33) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κειμένου τεθνεῶτος ἢ θνήσκοντος *πολεμιστοῦ*, ὅστις θὰ ἔκειτο ἔν τινι τῶν γωνιῶν τῶν ἀετωμάτων· ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους σώζεται καὶ ἡ ὁμώνυμος ἄκρα χείρ.—'Αρ. **153**: *Κεφαλὴ* γυναικεία ('Αμαζόνος;) πρὸς τὰ ἄνω οὖσα ἐστραμμένη καὶ οἱονεὶ περίλυπος (Fouilles d'Epidaure πίν. X, 19 καὶ 'Αρχ. 'Εφημ. 1885 πίν. 1, 2). Ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῆς κόμης ὁμοιάζει ἐν μέρει τῇ ὑπ' ἀρ. 140. 'Ελλείπει μέρος τοῦ πώγωνος καὶ τῆς δεξιᾶς παρειᾶς. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,11. — 'Αρ. **154**:

Κεφαλὴ γυναικεία (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 8. — 'Αρχ. 'Εφ. 1884 πίν. 4, 2) ἔχουσα τὴν κόμην πέπλῳ κεκαλυμμένην, καὶ οὖσα ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἄνω. Τὸ δεξιὸν πλάγιον μέρος δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξειργασμένον. 'Ελλείπει τὸ ὄπισθεν τοῦ κρανίου μέρος. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,105. — 'Αρ. **155**: Ἄνω μέρος κορμοῦ (ὕψ. 0,28) σὺν τῇ δεξιᾷ χειρὶ πτερωτῆς *Νίκης* (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 5, 5ª. — 'Αρχ. 'Εφημ. 1884 πίν. 4, 8 καὶ 9), κρατούσης ἐν τῇ ἄκρᾳ δεξιᾷ χειρὶ πτηνὸν καὶ ἐνδεδυμένης χιτῶνα καὶ ἱμάτιον συνεπτυγμένον καὶ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ πήχεως εἰς τὰ κάτω κατερχόμενον, διατεταγμένον δηλ. κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς φαίνεται τρόπον, καθ' ὃν εἶνε διατεταγμένον ἐν τῇ Νίκῃ, ἣν κρατεῖ ἡ παρὰ τὸ Βαρβάκειον εὑρεθεῖσα 'Αθηνᾶ (ἴδ. ἀρ. 129). Ὅτι δὲ προέρχεται ἔκ τινος τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ, δείκνυται ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας, ἐκ τοῦ μεγέθους καὶ ἰδίως ἐξ ὧν ἔχει ἐν τοῖς ὀπισθίοις ὀπῶν, αἵτινες θὰ ἐχρησίμευον πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς τῷ τυμπάνῳ. Τὸ κατὰ τοὺς ὤμους ἄνω ἄκρον τῶν πτερύγων εἶνε ἀποκεκομμένον οὕτως, ὥστε ἀποτελεῖ μετὰ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῶν ὤμων τὸ αὐτὸ ὁριζόντιον ἐπίπεδον. Τοῦτο δὲ θὰ ἐγένετο δι' ἔλλειψιν χώρου· θὰ παρημπόδιζε δηλ. ἐνταῦθα τὸν ἐν τῇ φυσικῇ μορφῇ σχηματισμὸν τῶν πτερύγων ἡ προεξέχουσα πλὰξ τοῦ γείσου. 'Εκ τούτου δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι δὲν ἦτο ὁλόκληρος ἡ Νίκη ἐντὸς τοῦ τριγωνικοῦ χώρου τοῦ ἀετώματος, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ ἐξεῖχε τοῦ γείσου· οὕτω δὲ θὰ παρίστατο ἴσως τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν κατελθοῦσα ἐξ οὐρανοῦ κατελάμβανε θέσιν ἐν τῷ ἀετώματι, ἐν ἐξέχοντί τινι μέρει αὐτοῦ (¹).

Αἱ δὲ ὑπ' ἀρ. **156** καὶ **157** δύο ἔφιπποι *γυναικεῖαι μορφαὶ* (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 2, 3, 3ª.—'Αρχ. 'Εφημ. 1884 πίν. 3,

(¹) 'Ως πρὸς τὸ πτηνόν, ὃ κρατεῖ ἡ Νίκη αὕτη ἐν τῇ δεξιᾷ, σημειωτέον ὅτι μόνον ἐν τῇ Νίκῃ τοῦ Παιωνίου παρίσταται ἡ Νίκη μετὰ πτηνοῦ· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν παράστασιν ἐκείνην πιθανῶς πως ἐλέχθη ὅτι διὰ τοῦ πτηνοῦ ἠθέλησεν ὁ Παιώνιος νὰ δηλώσῃ τὴν πτῆσιν, ἐν ᾗ παρίστα τὴν θεάν· ἐν τῇ προκειμένῃ ὅμως περιπτώσει ὁ λόγος οὗτος φαίνεται ἧττον πιθανός, διότι ἡ Νίκη αὕτη δὲν ἵπτατο πλέον εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη. Ἴσως τὸ πτηνὸν εἶνε ἄγνωστον ἡμῖν ἐξ ἄλλων μνημείων σύμβολον τῆς Νίκης· θὰ ἦτο δὲ κατάλληλον ὄντως σύμβολον τῆς ἀδιαλείπτως ἱπταμένης καὶ ἐν κινήσει διατελούσης θεᾶς.

2 καὶ 3.—Brunn-Bruckmann ἀρ. 19). εὑρέθησαν παρὰ τὴν δυτικὴν τοῦ ναοῦ πλευρὰν σὺν ταῖς ἀνωτέρω ὑπ' ἀρ. 136-139 Ἀμαζόσι. (Ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν καὶ αἱ τῶν ἵππων, οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες καὶ αἱ οὐραὶ τῶν ἵππων, ὁ δεξιὸς βραχίων τῆς ὑπ' ἀρ. 156, ὁ ἀριστερὸς πῆχυς καὶ οἱ ἄκροι πόδες τῆς ὑπ' ἀρ. 157. Ὕψος αὐτῶν, ὡς ἐπὶ τῶν ἵππων κάθηνται, 0,68 καὶ 0,65). Ἀμφότεραι κάθηνται ἐπιχαρίτως καὶ ἐν ἀπολύτῳ ἠρεμίᾳ ἐπὶ τῶν ἵππων, ὧν περιπτύσσουσιν ἐν μέρει τὸν λαιμὸν διὰ τῆς ἑτέρας τῶν χειρῶν, καὶ φέρουσι ποδήρη πολύπτυχον χιτῶνα καὶ πέπλον. Οὕτως ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀντίθετον ὅμως στάσιν, ἡ μὲν δηλ. ὑπ' ἀρ. 156 βαίνει πρὸς δεξιάν, ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. 157 πρὸς ἀριστεράν· διαφέρουσιν ὅμως ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ. Ἡ μὲν ὑπ' ἀρ. 156 φέρει χιτῶνα καταλείποντα γυμνὸν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ ἔχει διατεταγμένον τὸν πέπλον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου διὰ τῶν ὀπισθίων τοῦ σώματος ἐπὶ τῶν γονάτων φερόμενον, ὃν συγκρατεῖ ἐκεῖ διὰ τῆς σωζομένης ἐν τῷ λίθῳ ἄκρας δεξιᾶς χειρός, ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. 157 φέρει χιτῶνα καλύπτοντα ὁλόκληρον τὸ στῆθος καὶ ἔχει διατεταγμένον οὕτω τὸν πέπλον, ὥστε τὸ μὲν ἕτερον τῶν ἄκρων αὐτοῦ ἔχει ἐπιθέσει ἐπὶ τῶν γονάτων, ὃ συγκρατεῖ μάλιστα δι' αὐτῶν, τὸ δὲ ἕτερον διὰ τῶν ὀπισθίων τοῦ σώματος, πρὸς τὰ ἄνω φερόμενον, ἀνεῖχε διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Τὰ σώματα τῶν ἵππων εἶνε σχετικῶς βραχέα καὶ οἱονεὶ πεπιεσμένα, στεροῦνται δὲ ἐν μέρει ὀπισθίων ἄκρων, διότι τούτοις συμπέφυκεν ὄγκος λίθου ὡς πλίνθος χρησιμεύων, οὕτως ἀνώμαλον ἔχων τὴν ἐπιφάνειαν, ἰδίως ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 156, ὥστε φαίνεται ὅτι δηλοῦνται δι' αὐτοῦ κύματα θαλάσσης. Τοῦτο δὲ καὶ ἔτι ὁ τρόπος, καθ' ὃν κάθηνται αἱ μορφαὶ ἐπὶ τῶν ἵππων, καὶ ἡ διάθεσις τοῦ ἱματισμοῦ δεικνύουσιν ὅτι αὗται εἶνε πιθανῶς *Νηρηΐδες*, αἵτινες ἀνέρχονται ἐκ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης οὕτως, ὥστε τὰ ὀπίσθια ἄκρα τῶν καλπαζόντων ἵππων εἶνε εἰσέτι βεβυθισμένα ἐν τῷ ὕδατι (1). Ἐκ τοῦ τόπου δὲ τῆς εὑρέ-

(1) Ὅτι Νηρηΐδες βαίνουσιν οὐχὶ ἐπὶ θαλασσίου, ὡς συνήθως, ἀλλ' ἐπὶ γηΐνου ἵππου οὐδόλως παράδοξον, διότι καὶ αὐτὸν τὸν τῆς θαλάσσης θεὸν Ποσειδῶνα παρέστησεν ἡ τέχνη ἐπιβαίνοντα γηΐνων ταύρων καὶ ὀχούμενον ἐφ' ἅρματος συρομέ-

σεως ὁρμώμενος καὶ ἔτι ἐκ τοῦ τριγωνικοῦ, οὕτως εἰπεῖν, σχήματος αὐτῶν ὑπέθεσα τὸ πρῶτον ('Αρχ. 'Εφημ. 1884 σ. 53) ὅτι αὗται ἵσταντο ἐν ταῖς γωνίαις τοῦ δυτικοῦ ἀετώματος, ἐν ᾧ εἰκονίζετο ἡ 'Αμαζονομαχία, ὑπέθεσα δηλ. ὅτι περίεργοι φύσει οὖσαι αἱ Νηρηΐδες, ὥσπερ συνήχθησαν περὶ τὸν θρηνοῦντα ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Πατρόκλου 'Αχιλλέα ('Ιλ. ΙΗ'. στ. 37) καὶ ἐξῆλθον τῆς θαλάσσης ἵνα ἴδωσι τὸν γάμον τοῦ Νεοπτολέμου καὶ τῆς 'Ερμιόνης (Παυσ. 3, 26, 7), οὕτω καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἐξῆλθον τῆς θαλάσσης καὶ κατέλαβον θέσιν ἐν τῷ ἀετώματι ὡς θεαταὶ τῆς μάχης. 'Αλλ' ἐξακριβώσαντος ὕστερον τοῦ Dörpfeld τὸ ὕψος τῶν ἀετωμάτων, ἐφάνη ὅτι αἱ μορφαὶ αὗται δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἵστανται κατὰ τὰς γωνίας, ἕνεκα τοῦ ὕψους αὐτῶν, ἀλλὰ θὰ ἐπλησίαζον πρὸς τὸ κέντρον, ὥστε θὰ ἐπέφερον σύγχυσιν καὶ θὰ διέκοπτον τὴν ἐν τῷ ἀετώματι παριστωμένην μάχην. 'Η ὑπόθεσις ἄρα ὅτι αὗται ἀνέκειντο ἐν τῷ ἀετώματι προσκρούει κατὰ ἰσχυροτάτου λόγου. 'Αλλ' ἀφ' οὗ ἕνεκα τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως ἀναγκαζόμεθα νὰ σχετίσωμεν αὐτὰς ὁπωσδήποτε πρὸς τὸν ναὸν τοῦ 'Ασκληπιοῦ, ὑπολείπεται νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι αὗται ἦσαν ἀκρωτήρια τῆς δυτικῆς τοῦ ναοῦ πλευρᾶς, ὅτι δηλ. ἢ ἑκάστη αὐτῶν ἵστατο ἐπὶ ἰδίας βάσεως καὶ οὕτως ἀπετέλουν τὰ δύο κατὰ τὰς ἄκρας γωνίας τοῦ ἀετώματος ἀκρωτήρια, ἢ ὅτι καὶ αἱ δύο ἵσταντο ἐπὶ μιᾶς κοινῆς βάσεως ἑκατέρωθεν ἑτέρας τινὸς ἐν τῷ μέσῳ ἱσταμένης μορφῆς καὶ οὕτω σὺν αὐτῇ ἀπετέλουν τὸ μέσον ἀκρωτήριον, ἀπετέλουν δηλ. πολύμορφον ἀκρωτήριον τοιοῦτον, οἷον λ. χ. τὸ τὴν ἁρπαγὴν τοῦ Κεφάλου παριστῶν (ἴδ. ἀρ. 130-132).

Τὸ δὲ ὑπ' ἀρ. **158** εἶνε μικρὸν ἄγαλμα *γυναικείας μορφῆς* (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος) ἐπὶ συμφυοῦς αὐτῷ καὶ τῇ πλίνθῳ βράχου καθημένης (ὕψ. 0,38). Φέρει χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου, ἐζωσμένον ὑπὸ τοὺς μαστούς, καὶ ἱμάτιον, οὗτινος τὸ μὲν ἕτερον ἄκρον, ἐκ τῶν ὀπισθίων ἄνω φερόμενον

νου ὑπὸ γηΐνων ἵππων. 'Εν τῇ Λάρνακι δὲ τοῦ Κυψέλου εἰκονίζοντο αὗται αἱ Νηρηΐδες ἐπὶ ἁρμάτων συρομένων ὑπὸ πτερωτῶν ἵππων, ὅ ἐστι γηΐνων ἵππων, πτερωτῶν, κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀσιατιζούσης τέχνης.

ἀνεῖχεν ὑψηλὰ τῇ ἀριστερᾷ χειρί, τὸ δὲ ἕτερον εἶνε ἐρριμένον ἐπὶ τῶν γονάτων, ἔνθα ἔχει καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα. Τοῦτο δὲν εὑρέθη πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὡς τὰ προηγούμενα γλυπτά, ἀλλ' εἰς ἱκανὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ συγχρόνως τῇ κεφαλῇ τῆς ὑπ' ἀρ. 160 Νίκης (ἴδ. Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 303 καὶ Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11 ζ')· ἀλλ' ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἐν μέρει ἀκατέργαστον τῶν ὀπισθίων δεικνύουσιν ὅτι καὶ τοῦτο προέρχεται ἴσως ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ πιθανῶς ἀετώματος ἅτε πλησιέστερον εἰς τοῦτο εὑρεθέν· θὰ ἵστατο δὲ κατὰ μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ ἀετώματος καὶ θὰ παριστᾷ ἴσως θεάν τινα ἢ ἐγχωρίαν νύμφην, ὡς ἐξ ἀναλογίας πρὸς παραστάσεις ἐν ἄλλοις ἀετώμασι δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν.— **158**$^{\alpha}$ Διάφορα τεμάχια (1).

(1) Ἐν τῷ χώρῳ τῷ περὶ τὸ κρηπίδωμα τοῦ ναοῦ, εἰς μικρὰν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀπόστασιν, εὑρέθησαν τῇδε κἀκεῖσε διεσπαρμένα πρὸς τούτοις τεμάχια ἀγαλμάτων, ἅτινα ἐκ τοῦ μεγέθους, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μαρμάρου καὶ τῆς φθορᾶς αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας φαίνεται ὅτι προέρχονται, τὰ πλεῖστα τοὐλάχιστον, ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασιν ἀγαλμάτων. Ταῦτα φέρουσιν ἀριθμὸν 158$^{\alpha}$ καὶ εἶνε τὰ ἑξῆς: 158$^{\alpha}$· Τεμάχιον ἐμπροσθίου ἄνω μέρους κεφαλῆς, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ μέχρι τοῦ κρανίου.—158$^{\alpha}$· Ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ κρατοῦσα ἱμάτιον, μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ.—158$^{\alpha}$· Ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ κρατοῦσα ἱμάτιον, ὡς καὶ ἡ προηγουμένη, μεγέθους ὅμως σχεδὸν φυσικοῦ.—158$^{\alpha}$· Δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ πήχεως, κρατοῦσα τὴν δεξιὰν χεῖρα ἑτέρας μορφῆς.—158$^{\alpha}$· Ἄκρα δεξιὰ χεὶρ στηριζομένη ἐπὶ τῆς πλίνθου ἀγάλματος, ἐφ' ἧς καὶ ἱμάτιον. — 158$^{\alpha}$· Ἄκρα δεξιὰ χεὶρ κρατοῦσα πρᾶγμά τι, οἱονεὶ λαβὴν μαχαίρας (;).—158$^{\alpha}$· Ἕνδεκα ἕτεραι ἄκραι χεῖρες μορφῶν ἡμίσεος φυσικοῦ μεγέθους καί τινες ὀλίγον τι μικροτέρων.—158$^{\alpha}$. Εἷς ἄκρος δεξιὸς ποὺς ὁλόκληρος, καὶ ἐμπρόσθια μέρη ἑτέρων ἓξ ποδῶν. — 158$^{\alpha}$· Τρία τεμάχια τοῦ περὶ τὸν ὦμον μέρους μορφῶν, ὧν αἱ μὲν δύο γυμναί, ἡ δὲ τρίτη χλαμυδοφόρος.—158$^{\alpha}$· Τεμάχιον λίθου, ἐφ' οὗ ἱμάτιον καὶ συμπεφυκὸς γονατισμένον σκέλος πολεμιστοῦ.—158$^{\alpha}$· Γόνυ μετὰ μέρους τῆς κνήμης Ἀμαζόνος, φερούσης τοιαῦτα ὑποδήματα, οἷα φέρει ἡ ὑπ' ἀρ. 136. — 158$^{\alpha}$· Γόνυ μετὰ μέρους τοῦ μηροῦ Ἀμαζόνος, ὡς φαίνεται, τοιαύτης, οἷα ἡ ὑπ' ἀρ. 136.—158$^{\alpha}$· Τρία γονατισμένα σκέλη πολεμιστῶν ἢ Ἀμαζόνων.—158$^{\alpha}$· Ἀριστερὸς γυμνὸς μηρός, μεγέθους ὀλίγον τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, καὶ ἰσομεγέθης δεξιὸς μηρὸς μετὰ τοῦ γόνατος.—158$^{\alpha}$· Δεξιὸν γόνυ μετὰ μέρους τοῦ μηροῦ καὶ τῆς κνήμης, μεγέθους μείζονος τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ. — 158$^{\alpha}$· Δεξιὰ κνήμη μετὰ τοῦ γόνατος καὶ μέρους τοῦ μηροῦ, μεγέθους ἡμίσεος περίπου φυσικοῦ.—158$^{\alpha}$· Πλεῖστα τεμάχια σκελῶν ὡς τὸ πολὺ καὶ βραχιόνων καὶ τεμάχιον πτέρυγος.—158$^{\alpha}$· Δύο ὁπλαί, ἄνω σιαγὼν καὶ δέκα τεμάχια ποδῶν ἵππων καὶ ἄλλα τεμάχια.

Ἐξ ἀτμοσφαιρικῆς ἐπιδράσεως καὶ ἐκ πυρκαϊᾶς, ὡς ἐνιαχοῦ φαίνεται, ὑπέστησαν τὰ προκείμενα ὑπ' ἀρ. 136-158 ἀγάλματα δεινὰς κακώσεις. Ἀλλὰ καίπερ οὕτως εἶνε ἐφθαρμένα καὶ ἔτι εἰς τεμάχια συντετριμμένα καὶ ἠκρωτηριασμένα, εὐκόλως ὅμως διακρίνει τις ἐν αὐτοῖς ἔργα τῆς ὑψίστης ἀκμῆς τῆς ἑλληνικῆς τέχνης. Ἐξαίρετος εἶνε ἡ πλαστικὴ διάπλασις τῶν μορφῶν, ἰδίως ἡ τῆς Νίκης (ἀρ. 155), ἡ τοῦ θυμοειδοῦς ἵππου τῆς Ἀμαζόνος (ἀρ. 136) καὶ ἡ τῆς ὑπ' ἀρ. 137 πληγωμένης Ἀμαζόνος, ἥτις ἐκλελυμένον ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένην καταπίπτει ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ τοῦ ἰδίου βάρους, οἱονεὶ ὡς ἄψυχον σῶμα, ἑλκομένη. Οὐχ ἧττον δὲ θαυμασία εἶνε ἡ δύναμις καὶ ἰσχυρὰ δρᾶσις τῆς εἰκονιζομένης πράξεως, ἡ διάθεσις τῶν μορφῶν, ὡς φαίνεται κυρίως ἐν τῇ ἐφίππῳ Ἀμαζόνι (ἀρ. 136) καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 148 πολεμιστῇ, καὶ ἡ ἔκφρασις τῶν προσώπων, ἤτοι τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ οἰμωγὰς ἐκπέμποντος Κενταύρου (ἀρ. 144) ἐκφραζόμενον ἰσχυρὸν πάθος, ἡ μελαγχολία καὶ οἱονεὶ ῥεμβασμὸς τῆς ὑπ' ἀρ. 154 κεφαλῆς καὶ ἡ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 142 ἐκφραζομένη ἀγωνία, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ θανάτου Ἡ ἐν πλήρει δὲ ἁρμονίᾳ καὶ χάριτι διάθεσις τοῦ ἱματισμοῦ, ἰδίως τῆς Νίκης (ἀρ. 155) καὶ τῶν Νηρηΐδων (ἀρ. 156 καὶ 157), ἀναπολεῖ ἡμῖν τὰ ἐκ τοῦ θωρακείου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης ἀνάγλυφα καὶ τάσσει τὰ ἔργα ταῦτα ἐν τοῖς καλλίστοις τῆς ἑλληνικῆς τέχνης.

Ἐκ τῶν γνωρισμάτων τούτων ὁρμώμενοι δυνάμεθα νὰ ἀναγάγωμεν τὰ ὑπ' ἐξέτασιν ἔργα εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, εἰς τὴν εποχὴν δηλ. ἐκείνην καθ' ἣν ἡ τέχνη ἐτρέπετο εἰς τὴν παράστασιν κατ' ἐξοχὴν ψυχικῶν παθημάτων καὶ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τέχνην τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος ἐγίνετο χαριεστέρα ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ καὶ τὴν διάπλασιν τῶν μορφῶν. Ὁ τρόπος δὲ οὗτος

τῆς ἐργασίας, ἡ ὑπόθεσις τῆς παραστάσεως (Ἀμαζονομαχία καὶ Κενταυρομαχία), καὶ ἡ διάθεσις τινῶν μορφῶν (παρεμφερὴς πρὸς τὴν διάθεσιν μορφῶν τῆς ζωοφόρου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης καὶ τῆς τοῦ ἐν Ἁλικαρνασσῷ Μαυσωλείου), δεικνύουσιν ὅτι ταῦτα εἶνε ἔργα τοῦ ἀττικοῦ πιθανῶς ἐργαστηρίου· ἀλλ' ἐνιαχοῦ ἐνορᾷ τις καὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ ἐργαστηρίου γνωρίσματα, οἷον ἐν τῇ κεφαλῇ ὑπ' ἀριθ. 140. Ἴσως ἄρα ἐσχεδιογραφήθησαν μὲν ταῦτα ὑπὸ ἀττικοῦ καλλιτέχνου, ἐξετελέσθησαν ὅμως ὑπὸ πολλῶν τεχνιτῶν, ἀττικῶν ἅμα τε καὶ πελοποννησίων.

Τοιαύτην ἑρμηνείαν τῶν ἀγαλμάτων τούτων, ἣν ἐξέθηκα τὸ πρῶτον ἐν Ἀρχ. Ἐφημερίδι (1884 σ. 49 κ. ἑ.) κρατύνει ἐπιγραφὴ ἀναγράφουσα τὰς διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ γενομένας δαπάνας, ἣν ὑστερώτερον εὗρον, ἐν ἔτει 1885 (ἴδ. Ἀρχ. Ἐφημερὶς 1886 σ. 145 κ. ἑ.). Κατὰ τὴν ὀρθογραφίαν καὶ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη θὰ ἐχαράχθη κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος· ἄρα κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους θὰ κατεσκευάσθησαν καὶ τὰ τὸν ναὸν ἐπικοσμοῦντα ἀγάλματα. Εἰργάζοντο δέ, κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασιν ἀγαλμάτων καὶ τῶν ἀκρωτηρίων πολλοὶ τεχνῖται, κοινοὶ λιθοξόοι, ὡς φαίνεται, Ἑκτορίδας καὶ πιθανῶς Ἀγαθῖνος καὶ Λυσίων καὶ ἄλλοι· εἷς ὅμως, Τιμόθεος, (ὅστις ἀνέλαβε πρὸς τούτοις νὰ κατασκευάσῃ καὶ τὰ ἀκρωτήρια τῆς μιᾶς πλευρᾶς) ἀνέλαβεν ἀντὶ δρ. 900 νὰ κατασκευάσῃ καὶ χορηγήσῃ *τύπους*, ἤτοι ὑποδείγματα ἢ σχέδια πιθανῶς τῶν πρὸς ἐπικόσμησιν τοῦ ναοῦ ἀγαλμάτων. Κατὰ τούτου ἄρα τὰ σχέδια, ὡς φαίνεται, κατεσκευάσθησαν τὰ προκείμενα ἀγάλματα. Δυνάμεθα δὲ νὰ δεχθῶμεν, εἰς τὴν ἀνωτέρω ἑρμηνείαν τῶν ἀγαλμάτων καὶ εἰς τὰ περὶ τῆς χρονολογίας τοῦ ναοῦ ῥηθέντα ἀποβλέποντες, ὅτι ὁ Τιμόθεος οὗτος εἶνε ἴσως ὁ γνωστὸς ἐκεῖνος καλλιτέχνης τοῦ πρώτου ἡμίσεος τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, ὁ σύγχρονος καὶ συνεργάτης τοῦ Σκόπα ἐν τῷ ἐν Ἁλικαρνασσῷ Μαυσωλείῳ.—*Ἀρχαιολογ. Ἐφη-*

μερὶς 1884 πίν. 3 καὶ 4 σελ. 49 καὶ 1885 πίν. 1, εἰκ. 2 σελ. 41 (Π. Καββαδίας). Πρβ. καὶ *Πρακτικὰ ἀρχ. Ἑταιρίας* τοῦ ἔτους 1884 σ. 54 (Π. Καββαδίας).—*Berliner Philologisehe Wochenschrift* 1888 σ. 1484 (Furtwängler).—Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 20 καὶ 19.—Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. IX, 1-14 καὶ X, 19, 20. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 184.—Σημειωτέον ὅτι ὁ Furtwängler τὴν ὑπ' ἀρ. 155 Νίκην ὑπολαμβάνει οὐχὶ δεδικαιολογημένως ὡς ἀποτελοῦσαν τὸ ἕτερον τῶν μεσαίων ἀκρωτηρίων τοῦ ναοῦ· τοῦτο δὲ ὑπεστήριξεν ὁρμηθείς, ὡς φαίνεται, ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 162, ἣν ὑπολαμβάνει ὡσαύτως ὡς ἀποτελοῦσαν τὸ ἐπὶ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς ἀκρωτήριον τοῦ αὐτοῦ ναοῦ. Ἀλλὰ καὶ αἱ δύο αὗται δὲν δύνανται νὰ εἶνε ἀκρωτήρια τοῦ αὐτοῦ ναοῦ· διότι διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὴν τέχνην, τὸ μέγεθος καὶ τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς. Περὶ μόνης τῆς ὑπ' ἀρ. 162 θὰ ἦτο ἴσως δυνατὸν νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἀπετέλει τὸ ἕτερον τῶν ἀκρωτηρίων τοῦ ναοῦ τούτου, ἂν μὴ αὕτη ἦτο προφανῶς κατωτέρας τέχνης ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἑτέραν ὑπ' ἀρ. 155 Νίκην καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ προερχόμενα ἀγάλματα.

159-161. Τρεῖς **Νίκαι** ἐκ πεντελησίου μαρμάρου. Εὑρέθησαν ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ (πρβ. καὶ ἀρ. 136-158) ἐν ἔτει 1884. Ἦσαν δὲ ἐντετειχισμέναι ἐν μεταγενεστέρῳ παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος τοίχῳ, οὐχὶ μακρὰν τῆς ἀνατολικῆς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ πλευρᾶς, ἤτοι παρὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ μεταξὺ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος οἰκοδομήματος Α (ἴδ. Πρακτικὰ ἀρχ. Ἑταιρίας τοῦ ἔτους 1884 πίν. 1). Μέγεθος ἥμισυ σχεδὸν τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Καὶ αἱ τρεῖς ἔχουσι τὸν αὐτὸν ἱματισμὸν **καὶ** τὴν αὐτὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς, παρίστανται δηλ. ἱπτάμεναι, ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, καθ' ἣν κατήρχοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἡ κάλλιον διατηρουμένη ὑπ' ἀρ. **159** (Fouilles d'Epidaure πίν. X, 15, 15^a, 15^b. καὶ Ἀρχ. Ἐφ.

1885 πίν. 1 εἰκ. 3, κ. ἑ.) ἅπτεται τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ εἶνε γυμνόπους καὶ φαινομηρίς, φέρει δηλ. τὸν καλούμενον σχιστὸν χιτῶνα, ὅστις καταλείπει γυμνὸν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ ἀναπεταννύμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀπογυμνόνει ὁλόκληρον τὸ προβεβλημένον δεξιὸν σκέλος· ἀποτελεῖ δὲ ὁ χιτὼν οὗτος διπλοΐδιον καὶ εἶνε ζώνῃ ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἐζωσμένος. Ἐπὶ ἑκατέρου τῶν ὤμων ὑπάρχει ὀπή, ἥτις θὰ ἐχρησίμευε πρὸς προσάρτησιν τῶν χαλκῶν, ὡς φαίνεται, πτερύγων. Ἡ κόμη δὲ ἀποτελεῖ ἐν τῷ ὄπισθεν κρανίῳ κρωβύλον· ἐν τῷ ἄνω δὲ μέρει τοῦ κρανίου ὑπάρχει ὀπή, ἐν ᾗ σώζεται ἔτι μόλυβδος, ὅστις συνεκράτει τὸ πάλαι πρᾶγμά τι ἐντεθειμένον ἐν αὐτῇ, κόσμημα ἴσως τῆς κόμης, ἢ μᾶλλον εἶδος σκιαδίου, *μηνίσκον* κατ' Ἀριστοφάνη (Ὄρν. 1114), προφυλάσσοντα τὸ ἐν ὑπαίθρῳ ἀνακείμενον (ἴδε κατωτέρω) ἄγαλμα ἀπὸ φθορᾶς ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἐπιδράσεως, ἤ, κατ' Ἀριστοφάνη, ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν τῶν πτηνῶν(1). Ἐλλείπουσιν ἡ ἄκρα δεξιὰ χείρ, ἡ ἀριστερά, ἄνωθεν τοῦ ἀγκῶνος, καὶ ὁ δεξιὸς ποὺς ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κνήμης. Ἡ κεφαλὴ εἶνε μὲν ἀποκεκομμένη ἐκ τοῦ κορμοῦ, ἀλλὰ προσαρμόζει αὐτῷ. Ὕψ. 0,85.—Ἡ ὑπ' ἀρ. **160** (Fouilles d'Epidaure πίν. X, 16 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1885 πίν. 1 εἰκ. 1) εἶνε παρεμφερὴς τῇ προηγουμένῃ κατὰ τὸ μέγεθος, τὴν ἐργασίαν, τὸν ἱματισμὸν καὶ τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς, σὺν μόνῃ τῇ διαφορᾷ, ὅτι οὐχὶ ὁ γυμνὸς ἀλλ' ὁ ἐνδεδυμένος πούς, ὁ ἀριστερός, εἶνε προβεβλημένος. Ἐλλείπουσι μέρος τοῦ στήθους, ἀμφότεροι οἱ βραχίονες καὶ τὸ πρόσθιον μέρος τῶν ἄκρων ποδῶν. Ἡ κεφαλὴ δὲ δὲν προσαρμόζει μὲν τῷ κορμῷ ἀλλ' αὐτῷ βεβαίως ἀνήκει, ὡς δείκνυται ἐξ ἧς ἔχει μεγίστης ὁμοιότητος πρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς ὑπ' ἀρ. 159 (πρβ. καὶ ἀρ. 161) ὡς πρὸς τὴν τέχνην, τὸ μέγεθος, τὴν καθ' ὅλου μορφὴν καὶ διάθεσιν καὶ τὸν μηνίσκον, ὃν εἶχε καὶ αὕτη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου· δὲν εὑρέθη δὲ συγχρόνως τῷ κορμῷ, ἀλλ' ἐν ἔτει 1886

(1) Τοιοῦτον μηνίσκον ἔφερον καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντα πολλὰ ἀρχαϊκὰ ἀγάλματα (ἴδε Ἀρχ. Ἐφημ. 1886 σ. 75). Περὶ τῆς χρήσεως δ' αὐτοῦ ὁ τοῦ Ἀριστοφάνους Σχολιαστὴς λέγει τάδε: «σκεπάσματα τῶν ἀνδριάντων διὰ τὸ μὴ ἀποπατεῖν κατ' αὐτῶν τὰ ὄρνεα».

ἔν τινι ρωμαϊκῷ οἰκοδομήματι παρὰ τὴν βορειοανατολικὴν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ γωνίαν κειμένῳ (ἴδ. Εὑρετήρ. Γεν. Ἐφορείας 303 καὶ Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, η′). Σωζόμενον ὕψος τοῦ κορμοῦ 0,64· ὕψος σὺν τῇ πηλῷ προσηρμοσμένῃ κεφαλῇ 0,85.—Ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. **161** (Fouilles d'Epidaure πίν. X 17 καὶ 18) εἶνε ὅλως παρεμφερὴς ταῖς προηγουμέναις, ἔχει ὅμως μέγεθος ὀλίγον τι μεῖζον αὐτῶν. Ἐλλείπουσι τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ στήθους, ἀμφότεροι οἱ βραχίονες καὶ ὁ δεξιὸς ποὺς ἀπὸ τοῦ γόνατος. Ἡ κεφαλὴ δὲν προσαρμόζει τῷ κορμῷ ἀλλ' αὐτῷ βεβαίως ἀνήκει, διότι ὄχι μόνον ὁμοιάζει ἐντελῶς ταῖς δύο προηγουμέναις ἀλλὰ καὶ συγχρόνως τῷ κορμῷ εὑρέθη, ἐν τῷ αὐτῷ τοίχῳ καὶ αὕτη ἐντετειχισμένη. Σωζόμενον ὕψος τοῦ κορμοῦ 0,68, ὕψος σὺν τῇ πηλῷ προσηρμοσμένῃ κεφαλῇ 0,90.

Τὰ ὀπίσθια καὶ τῶν τριῶν τούτων Νικῶν δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξειργασμένα, ὅπερ δηλοῖ ὅτι δὲν ἦσαν προωρισμένα νὰ ὦσιν ὁρατὰ ὑπὸ τοῦ θεατοῦ. Ἡ καθόλου δὲ ἐργασία εἶνε ἐνιαχοῦ, εἰς τὰ ἐνδεδυμένα μέρη τοῦ σώματος, οὐχὶ τοσοῦτον ἐπιμελὴς καὶ δὴ ἐπιπόλαιος, ἀλλ' ἡ στάσις, ἡ διάθεσις τοῦ χιτῶνος, ἡ πλουσία, ἁρμονικὴ καὶ φυσικὴ αὐτοῦ πτύχωσις, ἡ διὰ τῆς ὅλης μορφῆς ἐκφραζομένη χάρις καὶ ἰδίως ὁ σχηματισμὸς τῶν κεφαλῶν καὶ τὰ εὐγενῆ καὶ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ταῦτα πάντα δεικνύουσιν ἔργα τοῦ κατὰ τὴν Δ′. ἑκατονταετηρίδα ἀττικοῦ ἐργαστηρίου ποιηθέντα πιθανῶς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ Νίκης τοῦ Παιωνίου, ὡς δηλοῖ ἡ διάθεσις τοῦ ἱματισμοῦ, ἰδίως ἡ ἀπογύμνωσις τοῦ ἑτέρου τῶν κάτω ἄκρων, καὶ ἡ ἔκφυσις τῶν χαλκῶν πτερύγων οὐχὶ ἐκ τῶν νώτων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὤμων. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ τρεῖς ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἐργασίαν καὶ διάθεσιν τῆς μορφῆς καὶ οἱονεὶ εἶνε ἀντίτυπα τοῦ αὐτοῦ ἔργου, οὔτε ἐν ἀετώματι θὰ ἵσταντο, οὔτε ἀλλαχοῦ που ἀνακείμεναι θὰ ἀπετέλουν σύνταγμα εἰκονίζον ἑνιαίαν τινὰ πρᾶξιν, διότι πρὸς τοῦτο θὰ διάφερον πάντως τήν τε στάσιν καὶ τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς.

Ἡ ἐν τοῖς γνωρίσμασιν ὅμως τούτοις ὁμοιότης αὐτῶν, ἀνεξήγητος ἄλλως οὖσα, ἐξηγεῖται κάλλιστα διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι αὗται ἦσαν ἀκρωτήρια ναοῦ. Ὑπὲρ τοῦ ἰσχυρισμοῦ δὲ τούτου μαρτυρεῖ ἔτι ἡ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν ὁμοιόμορφος προεξοχὴ τοῦ λίθου, κατάλληλον οὕτως ἔχοντος τὸ σχῆμα πρὸς ἐγγόμφωσιν εἰς τὰ βάθρα τῶν ἀκρωτηρίων καὶ ἔτι ὁ μηνίσκος, ὃν ἔφερον αὗται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, διότι μηνίσκον θὰ ἔφερον τὰ ὑψηλὰ ἐν γένει ἀνακείμενα ἀγάλματα ἰδίως τὰ ὡς ἀκρωτήρια ἐν τοῖς ναοῖς χρησιμεύοντα. Ὑπὲρ τούτου μαρτυρεῖ ἔτι καὶ τὸ μέγεθος τῆς ὑπ' ἀρ. 161, ὃ εἶνε κατά τι μεγαλήτερον τοῦ τῶν δύο ἑτέρων· ἐκ τούτου δηλ. φαίνεται ὅτι αὕτη μὲν ἀπετέλει τὸ μέσον ἀκρωτήριον, αἱ δύο δ' ἕτεραι τὰ γωνιαῖα, διότι ἐκ τοῦ Βιτρουβίου γνωρίζομεν, ὅτι τὰ acroteria mediana ἦσαν κατά τι (κατὰ ἓν ὄγδοον) μεγαλήτερα, ἢ τὰ acroteria angularia. Ἐπειδὴ δὲ δύο ὑπῆρχον ἐν τῷ ἱερῷ κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς χρόνους ναοί, ὁ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ὁ τῆς Ἀρτέμιδος, ἀκρωτήρια δὲ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ θὰ ἦσαν καὶ αἱ δύο ὑπ' ἀρ. 156 καὶ 157 Νηρηΐδες, αἵτινες καὶ τὴν τέχνην διαφέρουσι τῶν προκειμένων Νικῶν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐγγομφώσεως, πιθανώτερον εἶνε ὅτι αἱ Νίκαι αὗται ἦσαν ἀκρωτήρια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, πλησίον τοῦ ὁποίου καὶ εὑρέθησαν, οὐχὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀρχ. Ἐφημερὶς 1885 πίν. 1 εἰκ. 3, 3α, 3β, 4, 5. — *Berliner Philologische Wochenschrift* 1888 σ. 1484 (Furtwängler). – Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X, 15, 15α, 15β, 16, 17 καὶ 18.— Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 184. Ὡς πρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς ὑπ' ἀρ. 159 Νίκης, τὴν ἐν ἔτει 1886 εὑρεθεῖσαν, πρβ. Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 303 καὶ Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, η'.

162. Ἄνω μέρος κορμοῦ πτερωτῆς **Νίκης.** Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1886. Σώζεται τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τοῦ λαιμοῦ μέρος, ἡ ἡμίσεια

περίπου δεξιὰ πτέρυξ, μέρος τῆς ἀριστερᾶς καὶ μέρος τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος. Μέγεθος $^2/_3$ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Σωζόμενον ὕψος 0,25. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἶνε ἐνδεδυμένη χιτῶνα καταλείποντα γυμνὸν τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ ἱμάτιον, ὅ, ἐκ τῶν ὄπισθεν τοῦ σώματος φερόμενον, ἀνεῖχε διὰ τῆς ἀνυψωμένης δεξιᾶς χειρός, ὁμοιάζουσα ὡς πρὸς τοῦτο τῇ Νίκῃ τοῦ Παιωνίου. Θὰ ἦτο δὲ ἀνιδρυμένη εἰς ἱκανῶς ὑψηλὸν βάθρον, διότι ὁ ἄνεμος ἐκ τῶν κάτω πνέων ἀναπετάννυσι πρὸς τὰ ἄνω τὸ ἱμάτιον. Ἡ στάσις τῆς θεᾶς εἶνε λίαν ἑρμητικὴ καὶ ἡ μορφὴ αὐτῆς οὕτως ἐπιβάλλει σφόδρα τῷ θεατῇ. Ἴσως δέ, ὥσπερ ἡ ἐκ Σαμοθράκης Νίκη, ἀνέκειτο ἐπὶ βάθρου ἔχοντος σχῆμα πρῴρας πλοίου, διότι τοιοῦτον βάθρον εὑρέθη πλησίον αὐτῆς. Τούτου βεβαιουμένου, καταφανὲς εἶνε ὅτι ἡ Νίκη αὕτη, ἥτις ὁπωσδήποτε εἶνε ἔργον καλλίστης ἑλληνικῆς τέχνης, θὰ ἐποιήθη κατὰ τοὺς ἀλεξανδρινοὺς χρόνους.

Ὡς πρὸς τὴν διάπλασιν τῆς μορφῆς παρατηρητέον ὅτι παραδόξως ἡ θεὰ στερεῖται σχεδὸν ἐντελῶς μαστῶν, ἐξ οὗ θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐν τῷ ἀγάλματι τούτῳ εἰκονίζεται Ἔρως, ἂν μὴ ἐκ τῆς διαθέσεως τῆς μορφῆς κατάδηλον ἦτο ὅτι εἰκονίζεται Νίκη.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 325 (Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, ιϐ'.). — *Berliner Philologische Wochenschrift* 1888 σ. 1484 (Furtwängler). Περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ Furtwängler ὅτι ἡ Νίκη αὕτη ἀπετέλει τὸ ἕτερον τῶν ἀκρωτηρίων τοῦ ναοῦ ἴδε τὰ ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ τῶν ὑπ' ἀρ. 136-158 σεσημειωμένα. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 184.

163. Λεοντοκεφαλή, ὑδρορρόη τοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅστις θὰ ᾠκοδομήθη ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος π. Χ.

Πρακτικὰ ἀρχ. Ἑταιρίας τοῦ ἔτους 1884 (Π. Καββαδίας)

πίν. 2 εἰκ. 5 σ. 55. — Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. VII, 5.—Τὴν καὶ ἐν σελ. 139 μνημονευομένην ἐπιγραφὴν τὴν ἀναγράφουσαν τὰς δαπάνας τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τούτου ἴδε ἐν *Ἀρχ. Ἐφημ.* 1886 σ. 145 κ. ἑ. (Καββαδίας). Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ οἰκοδομὴ διήρκεσε τέσσαρα ἔτη ἓξ μῆνας καὶ ἑβδομήκοντα εἰσέτι ἡμέρας καὶ ἐγένετο ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν ἀρχιτέκτονος Θεοδότου καλουμένου, ὅστις ἐλάμβανεν ὡς μισθὸν δραχμὴν τῆς ἡμέρας· ἤρξατο δὲ ἀπὸ τῆς κατασκευῆς τοῦ κρηπιδώματος, ἐπροχώρησε βαθμηδὸν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν διαφόρων τοῦ ναοῦ μερῶν καὶ ἔληξε διὰ τῆς κατασκευῆς τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασιν ἀγαλμάτων. Τὸ μέρος δὲ τοῦ ναοῦ, ἔνθα αἱ λεοντοκεφαλαί, θὰ κατεσκεύασεν, ὡς φαίνεται, Θρασυμήδης, διότι ἐν τῇ ἐπιγραφῇ εἴρηται ὅτι ὁ Θρασυμήδης ἀνέλαβε νὰ κατασκευάσῃ «*τὰν ὀροφὰν τὰν ὑπένερθε* καὶ τὸ θύρωμα τὸ ἔνδοι καὶ τὴν *διαστύλωσιν*» ἀντὶ δραχ. 9800. Ἰδίᾳ ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἐπικόσμησις τῶν *λεοντοκεφαλῶν* γενομένη διὰ τῆς ἐγκαυστικῆς μεθόδου ὑπὸ Πρωταγόρου καθ' ὑπόδειγμα Ἑκτορίδου. Ὁ μὲν Πρωταγόρας, ὅστις ἐξετέλεσε πρὸς τούτοις καὶ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ ναοῦ, ἔλαβεν ἐν ὅλῳ δρ. 560 καὶ ὀβολοὺς 3, ὁ δὲ Ἑκτορίδας δρ. 16 δι' ὃ κατεσκεύασεν ὑπόδειγμα.

164-171. Ὀκτὼ **λεοντοκεφαλαί,** ὑδρορρόαι ἐκ τῆς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ Θόλου Πολυκλείτου τοῦ νεωτέρου, ὡς φαίνεται, ἥτις θὰ ᾠκοδομήθη κατὰ τὰ μέσα τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος π. Χ. (ἴδ. τὰ ἐν τῷ ἑπομένῳ ἀριθμῷ 172 εἰρημένα). Μάρμαρον πεντελήσιον.

Πρακτικὰ ἀρχ. Ἑταιρίας τοῦ ἔτους 1882 (Π. Καββαδίας) πίν. Β'. εἰκ. 5, 6. Πρβ. καὶ Πρακτικὰ τοῦ ἔτους 1883 σ. 49. — Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. IV, V καὶ VI.

172. Κορινθιακὸν **κιονόκρανον** ἐκ τῆς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ Θόλου τοῦ Πολυκλείτου (πρβ. προηγούμενον ἀρ. 164-171). Τοῦτο τὸ κιονόκρανον εὗρον ἐν ἔτει 1885 μεταξὺ τῆς Θόλου καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς βάθος ἑνὸς μέτρου ὑπὸ τὸ ἀρχαῖον ἔδαφος τεθαμμένον, καθέτως κεί-

μενον καὶ διὰ πλίνθων ἐπιμελῶς καθ' ἅπασαν αὐτοῦ τὴν ἐπιφάνειαν περιτετυλιγμένον. Ἐκ τούτου δῆλον ὅτι εἶνε ἴσως τὸ *παράδειγμα*, καθ' ὃ κατεσκευάσθησαν τὰ τῶν κιόνων τῆς Θόλου κιονόκρανα· τοιοῦτον δὲ ὂν ἔπρεπε νὰ συντηρηθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερον χρόνον, ὡς φαίνεται, καὶ διὰ τοῦτο ἐτάφη κατὰ τοιοῦτον προνοητικὸν τρόπον. Ὁ τρόπος δὲ οὗτος τῆς διαφυλάξεως αὐτοῦ ἀποκρούει τὴν ὑπόθεσιν, εἰς ἣν ἦτο δυνατὸν νὰ προβῇ τις, ὅτι ἕνεκα λάθους τινὸς ἐν ταῖς ἀναλογίαις τυχὸν ἢ ἕνεκα ἄλλου τινὸς ἐλαττώματος ἀπερρίφθη τὸ κιονόκρανον ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος καὶ οὕτως ἔμεινεν ἄχρηστον. Ὅπως δὲ καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, σημειωτέον ὅτι χρῆσις τοῦ κιονοκράνου τούτου ἐν τῷ οἰκοδομήματι δὲν ἐγένετο, διότι ὁ ἄβαξ δὲν φέρει ἐπὶ τῆς ἄνω αὐτοῦ ἐπιφανείας, ἃς τὰ λοιπὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς εὑρεθέντα τοιαῦτα κιονόκρανα φέρουσιν ὀπάς, τὰς χρησιμευούσας πρὸς τὴν μετὰ τῶν ἐπιστυλίων σύνδεσιν αὐτῶν.

Ὑπὸ τεχνικὴν ἔποψιν ἐξεταζόμενον τὸ κιονόκρανον τοῦτο εἶνε σπουδαιότατον, διότι εἶνε τὸ κάλλιστα διατηρούμενον καὶ τὸ ἀρχαιότατον τῶν εἰς ἡμᾶς περιελθόντων κορινθιακῶν κιονοκράνων, τοῦ ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλίᾳ κιονοκράνου μὴ δυναμένου *ἱστορικῶς* νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀρχαιοτέρου, ἀφ' οὗ ἀμφίβολον εἶνε ἂν ἀπετέλει μέρος τοῦ ἐν ᾧ εὑρέθη ναοῦ. Τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν δὲ κιονοκράνου ἱστορικῶς εἶνε βεβαιωμένη ἡ χρονολογία, διότι ὁ μὲν Παυσανίας παραδίδει ὅτι ἀρχιτέκτων τῆς Θόλου ἦτο Πολύκλειτος, λόγοι δὲ ἰσχυροὶ καὶ ἀνέκδοτος ἐπιγραφὴ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἱεροῦ εὑρεθεῖσα πιστοῦσιν ὅτι οὗτος θὰ εἶνε Πολύκλειτος ὁ νεώτερος, ὁ κατὰ τὰ μέσα τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος ἀκμάζων.

Ἀρχ. Ἐφημερὶς 1885 πίν. 10 (Π. Καββαδίας). — P. Cavvadias : *Fouilles d'Epidaure* πίν. VI.

173. Ὅλως ἔκτυπον ἀνάγλυφον εἰκονίζον **Ἀσκλη-**

πεδὸν καθήμενον ἐπὶ θρόνου. Εὑρέθη ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1884. Ἐλλείπουσιν οἱ πόδες τοῦ θρόνου, ὁ δεξιὸς βραχίων τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τὸ πρόσθιον μέρος τῶν ἄκρων αὐτοῦ ποδῶν. Θὰ ἵστατο δὲ πρὸ τοίχου τινός, διότι ἡ ὄπισθεν ἐπιφάνεια τῆς ὡς ἔδαφος τοῦ ἀναγλύφου χρησιμευούσης πλακὸς εἶνε ὅλως ἀκατέργαστος, καὶ ἦτο μολύβδῳ προσκεκολλημένον εἰς βάθρον, ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῶν κατὰ τὸ κάτω μέρος τῆς πλακὸς τριῶν, ἔμπροσθέν τε καὶ ὄπισθεν, ὀπῶν· ἐν ταῖς ὀπισθίαις ὀπαῖς διατηρεῖται ἔτι καὶ ὁ μόλυβδος. Ὕψ. 0,65. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Θρασυμήδης ὁ Πάριος, ὅστις θὰ ἤκμαζε κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος (ἴδε διατριβήν μου ἐν Ἀρχ. Ἐφημερίδι 1885 σ. 50 σημ. 1), ἐποίησε τὸ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἐπιδαυρίας, χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ θεοῦ τούτου, ὅπερ ὁ Παυσανίας (2, 27, 2) περιγράφει ὡς ἑξῆς: « Τοῦ δὲ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἄγαλμα μεγέθει μὲν τοῦ » Ἀθήνησιν Ὀλυμπίου Διὸς ἥμισυ ἀποδεῖ, πεποίηται δὲ ἐλέ» φαντος καὶ χρυσοῦ· μηνύει δὲ ἐπίγραμμα τὸν εἰργασμένον » εἶνε Θρασυμήδη Ἀριγνώτου Πάριον· κάθηται δὲ ἐπὶ θρόνου » βακτηρίαν κρατῶν, τὴν δὲ ἑτέραν τῶν χειρῶν ὑπὲρ κεφαλῆς » ἔχει τοῦ δράκοντος, καὶ οἱ καὶ κύων παρακατακείμενος πε» ποίηται ». Τούτου τοῦ ἀγάλματος, εἰκονιζομένου μετὰ μικρῶν τινων παραλλαγῶν ἐπὶ νομισμάτων τῆς Ἐπιδαύρου, ἀναγνωρίζομεν ἐν τῷ προκειμένῳ ἀναγλύφῳ ἀντίτυπον.

Μεγαλοπρεπὴς κάθηται ὁ Ἀσκληπιὸς ἐπὶ προσκεφάλαιον καὶ ὑποπόδιον ἔχοντος θρόνου, ἐστραμμένος πρὸς δεξιάν, τὸν ἀριστερὸν πόδα ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἔχων ἐπικεκλιμένον καὶ ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καταπίπτον περιβάλλει τὸ κάτω τοῦ σώματος μέρος, καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος. Τὸν ἐλλείποντα δεξιὸν βραχίονα θὰ ἐστήριζεν ἐπὶ τῆς βακτηρίας, καθ' ὃν τρόπον δεικνύουσιν αἱ ἐπὶ τῶν νομι-

σμάτων παραστάσεις· τὴν ἀριστερὰν δὲ χεῖρα ἔχει προτεταμένην, ὡς καὶ ἐν τοῖς νομίσμασιν. Ὑπὸ τὴν ἄκραν ταύτην χεῖρα ἔπρεπε νὰ ἀνελίσσηται ὁ ὄφις, οὗτινος ὅμως ἴχνη ἐνταῦθα δὲν φαίνονται· ἀλλ' ἴσως στηριζόμενος οὗτος διὰ τῆς οὐρᾶς ἐπὶ τοῦ πρὸ τοῦ ὑποποδίου τοῦ θρόνου ἀποκεκομμένου τμήματος τῆς βάσεως ἀνεῖρπε πρὸς τὰ ἄνω χωρὶς νὰ ἐφάπτηται τοῦ λίθου διὰ τῶν πλαγίων τοῦ σώματος, ὥστε ἀποκοπείσης τῆς κάτω βάσεως ἐξηφανίσθη ἄνευ ἴχνους· ἴσως ὅμως ὁ τεχνίτης παρεξέκλινε τοῦ πρωτοτύπου ὡς πρὸς τὴν παράστασιν ταύτην τοῦ ὄφεως καὶ παρέστησεν αὐτὸν οὐχὶ ὑπὸ τὴν προτεταμένην χεῖρα, ἀλλ' ἀλλαχοῦ που, ἴσως παρέστησεν αὐτὸν ἀνελισσόμενον περὶ τὴν βακτηρίαν ἀποβλέψας εἰς τὸν ἕτερον καὶ συνηθέστερον τύπον τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅ ἐστιν εἰς τὸν *ὄρθιον ἱστάμενον* Ἀσκληπιόν. Ὡς πρὸς δὲ τὸν κύνα, ἀποκεκομμένου ὄντος ἱκανοῦ μέρους τῆς κάτω βάσεως, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξεύρωμεν, ἂν εἰκονίζετο καὶ οὗτος ἢ οὔ· ὁπωσδήποτε ὅμως πάρεργον ὢν οὗτος ἐδύνατο εὐκόλως νὰ παραλειφθῇ, ὡς παρελείφθη καὶ ἐν πολλοῖς τῶν νομισμάτων.

Αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἐξεταζόμενον τὸ προκείμενον ἀνάγλυφον εἶνε βεβαίως καλλίστης ἑλληνικῆς τέχνης ἔργον· ὡς ἀντίτυπον δὲ τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, συμβάλλεται ἱκανῶς πρὸς σύλληψιν ἐννοίας τοῦ ἔργου τοῦ Θρασυμήδους, πολὺ πλειότερον βεβαίως, ἢ αἱ ἐπὶ τῶν νομισμάτων παραστάσεις. Μεγαλοπρεπὴς εἶνε καὶ εὐάρεστος τῷ θεατῇ ἡ παράστασις τῆς ὅλης μορφῆς καὶ ἐξαίρετος ἡ περιβολὴ καὶ πτύχωσις τοῦ ἱματίου· περίεργος δ' εἶνε μάλιστα καὶ διδακτικωτάτη ἡ μορφὴ τῆς κεφαλῆς, εἰ καὶ ὁ τεχνίτης, ἀπεικονίζων τὸ πρωτότυπον, δὲν ἐπέτυχεν ἐν τῇ παραστάσει τῆς κεφαλῆς τοσοῦτον, ὅσον ἐν τῇ παραστάσει τοῦ λοιποῦ μέρους τοῦ σώματος καὶ τοῦ ἱματισμοῦ, ὅστις εἶνε τῇ ἀληθείᾳ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν τέλειος. Τὴν κεφαλὴν ταύτην παρα-

βάλλοντες πρὸς τὴν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Ἠλείων εἰκονιζομένην κεφαλὴν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Διός, βλέπομεν ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Θρασυμήδους μεγάλην θὰ εἶχεν ὁμοιότητα πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Φειδίου. Ἐκ τούτου δὲ ἐξηγεῖται διατὶ μεταγενέστερος συγγραφεύς, ὁ Ἀθηναγόρας, ἐξέλαβεν αὐτὸ ὡς ἔργον τοῦ Φειδίου.

Ἀρχ. Ἐφημερὶς (Π. Καββαδίας) 1885 πίν. 2 εἰκ. 6 σ. 48.— Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* πίν. 3. — Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X, 21.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 184. — Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ ἐν ἀρ. 163 μνημονευομένῃ ἐπιγραφῇ τῇ ἀναγραφούσῃ τὰς δαπάνας τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ ἀναφέρεται ὅτι *Θρασυμήδης* ἀνέλαβε νὰ κατασκευάσῃ «τὰν ὀροφὰν τὰν ὑπένερθε καὶ τὸ *θύρωμα* τὸ ἔνδοι καί τὰν διαστύλωσιν» ἀντὶ 9800 δραχμῶν καὶ ὅτι Σωταῖρος ἀνέλαβε νὰ χορηγήσῃ *ἐλέφαντα* διὰ τὸ *θύρωμα*, ὅσος ἤθελε χρειασθῇ, ἀντὶ 3070 δραχμῶν. Ὁ Θρασυμήδης ἄρα οὗτος ἦτο γλύπτης, λεπτουργὸς καὶ δὴ ἐλεφαντουργός, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι πιθανώτατα εἶνε αὐτὸς ὁ καὶ τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ ποιήσας. Ὅτι δὲ οὗτος πρὸς τῇ μεγάλῃ τέχνῃ ἤσκει καὶ τὰς κοινὰς πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ βίου τέχνας, οὐδὲν ἔχει τὸ παράδοξον, διότι καὶ ἡ τῶν ἀρχαίων καλλιτεχνῶν ἱστορία καὶ ἡ τῶν νεωτέρων παρέχει ἡμῖν τοιαῦτα παραδείγματα.

174. Ὅλως ἔκτυπον ἀνάγλυφον εἰκονίζον **Ἀσκληπιὸν** καθήμενον ἐπὶ θρόνου. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ Β. Στάη, ἐν ἔτει 1886. Ἐλλείπουσι τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, ὁ δεξιὸς βραχίων καὶ ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χείρ. Ὕψος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καθημένου, 0,70.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶνε ἐπανάληψις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 173, ἅτε τὴν αὐτὴν ἔχον διάθεσιν τῆς μορφῆς καὶ τὸν αὐτὸν ἱματισμόν. Διαφορὰ μόνον ὑπάρχει ἐν τῷ θρόνῳ· οὗτος δηλ. δὲν εἶχεν ὑποπόδιον, ἔχει ὅμως ἐρείσματα διὰ τοὺς

βραχίονας, ἃ ἀπολήγουσιν εἰς τὰ ἐμπρὸς εἰς κεφαλὴν κριοῦ καὶ ὑποστηρίζονται ὑπὸ Σφιγγός. Διαφορὰ ὑπάρχει καὶ ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῶν ποδῶν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, διότι ὁ ἀριστερὸς δὲν εἶνε ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἐπικεκλιμένος, ὡς ἐν ἀρ. 173, ἀλλὰ κεῖται ὄπισθεν αὐτοῦ. Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὸ πρωτότυπον ἐξεταζόμενον εἶνε ἴσως πιστότερον τοῦ ὑπ' ἀρ. 173 ὡς πρὸς τὴν μορφὴν τοῦ θρόνου, καθ' ἑαυτὸ ὅμως εἶνε ἔργον ῥωμαϊκῶν χρόνων, πολὺ ὑποδεέστερον τοῦ ὑπ' ἀρ. 173, ἀτυχὲς ἐν τῇ πτυχώσει τοῦ ἱματισμοῦ καὶ τῇ διαθέσει τῆς μορφῆς, ἐχούσης τι τὸ βαρὺ καὶ δυσανάλογον, ὅπερ δυσαρέστως διατίθησι τὸν θεατήν.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 298ª (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, β'.). Ἴδε καὶ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ εἰρημένα.

175. Παῖς, ἐπὶ σωζομένου βραχίονος ὑπερφυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους καθήμενος, ἤτοι τεμάχιον συμπλέγματος παριστῶντος τὴν θεὰν Εἰρήνην φέρουσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν παῖδα αὐτῆς **Πλοῦτον.** Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1881, ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης, κατὰ τὴν ἐκβάθυνσιν τοῦ παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου λιμένος. Ὕψος αὐτοῦ, καθημένου, 0,70. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,115. Μάρμαρον ἄγνωστον (ἴδε κατωτέρω).

Μετὰ τὴν εὐτυχῆ ἔκβασιν τῆς παρὰ τὴν Λευκάδα ναυμαχίας καὶ τὴν κατ' ἀκολουθίαν ταύτης συναφθεῖσαν ἐν ἔτει 375 π. Χ. πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας εἰρήνην, καθιέρωσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἰδίαν λατρείαν τῇ θεᾷ Εἰρήνῃ· συμφώνως δὲ τούτοις, ὡς φαίνεται, ὁ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀκμάζων Κηφισόδοτος ὁ ἀρχαιότερος, ὁ τοῦ Πραξιτέλους πατήρ, ἐποίησε χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Εἰρήνης φερούσης εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν παῖδα Πλοῦτον, ὃ ἀνέκειτο ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις Ἀγορᾷ. Τούτου τοῦ συμπλέγματος, ἀπεικονιζομένου κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ

ἧττον πιστῶς ἐν ἀθηναϊκῷ νομίσματι, διέκρινεν ὁ Bruun ἀντίτυπον ἐν τῇ καλουμένῃ πρότερον Λευκοθέᾳ, τῇ ἐν τῇ Γλυπτοθήκῃ τοῦ Μονάχου.

Ἐξ ἀντιτύπου τοῦ αὐτοῦ συμπλέγματος προέρχεται καὶ ὁ προκείμενος παῖς, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τοῦ κέρατος τῆς Ἀμαλθείας, ὃ προσκρατεῖ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ (ἡ τῆς Εἰρήνης), ἐφ' ἧς οὗτος ἐπικάθηται. Ἡ στάσις δὲ τοῦ κατὰ τὰ σκέλη ἱματίῳ περικεκαλυμμένου παιδὸς εἶνε κατάδηλος· μετὰ υἱϊκῆς στοργῆς καὶ κατανυκτικῆς ἐκφράσεως προσβλέπει οὗτος τῇ μητρὶ αὐτοῦ, πρὸς ἣν ἔτεινε καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐν ᾧ τὴν ἀριστερὰν εἶχεν, ὡς φαίνεται, ἐπὶ τοῦ κέρατος τῆς Ἀμαλθείας. Ἡ διάθεσις καὶ ἔκφρασις αὕτη ἀναπολεῖ ἡμῖν τὸν ἐν τῷ Ἑρμῇ τοῦ Πραξιτέλους μικρὸν Διόνυσον καὶ δεικνύει ὅτι ὁ τύπος οὗτος τῆς παραστάσεως παιδὸς ἦτο ἤδη καθωρισμένος πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Πραξιτέλους.

Οὕτω τὸ προκείμενον ἀγαλμάτιον συμβάλλεται ἱκανῶς πρὸς σύλληψιν ἀκριβοῦς ἐννοίας τοῦ ἔργου τοῦ Κηφισοδότου, τὸ μὲν διότι δι' αὐτοῦ κυρίως βλέπομεν, ἣν εἶχεν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ θέσιν τὸ Ἀμαλθείας κέρας, τὸ δὲ διότι σώζεται μετὰ τῆς θαυμασίας τὴν ἔκφρασιν κεφαλῆς αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐν τῷ συμπλέγματι τῆς Γλυπτοθήκης τοῦ Μονάχου εἶνε μὲν ἀρχαία, δὲν ἀνήκει ὅμως εἰς τὸν παῖδα. Καθ' ἑαυτὸ δ' ἐξεταζόμενον φαίνεται προϊὸν ἐπιπολαίου παραδόξου καὶ δὴ ὑπόπτου τὴν καταγωγὴν ἐργασίας.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 352 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1887).— *Παρνασσὸς* (Ι. Δραγάτσης) 1881 σ. 575.—*Mittheilungen* (Kœhler) 1882 σ. 363 πίν. XIII. — Murray: *A history of greek sculpture* II σ. 252.—Friederichs - Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1211. — Σημειωτέον ὅτι ὁ Lepsius δὲν ἐδυνήθη νὰ διακρίνῃ κυρίως δ' εἰπεῖν δὲν γνωρίζει τὸ μάρμαρον τοῦ προκειμένου ἀγαλματίου· ἀλλ' ἰταλός τις μαρμαροκόπος ἔμπειρος ἐν τῇ τέχνῃ του καὶ γνώστης τῶν

ἰταλικῶν μαρμάρων ἐρωτηθεὶς παρ' ἐμοῦ ἐβεβαίωσέ με ὅτι εἶνε μάρμαρον ἰταλικὸν τῆς Καρράρας (marmo Serravezza vicino a Carrara). Ἂν τοῦτο βεβαιωθῇ, κρατύνονται πλέον αἱ ἐκ τοῦ παραδόξου τρόπου τῆς ἐργασίας καὶ ἐκ τῆς καθ' ὅλου μορφῆς τοῦ ἀγαλματίου προερχόμεναι ὑπόνοιαι ὅτι δὲν εἶνε ἀρχαῖον ἀλλὰ νέον ἔργον. Ἀλλ' ὑπὲρ τῆς γνησιότητος τοῦ ἀγαλματίου μαρτυρεῖ ὁ τόπος καὶ ὁ τρόπος τῆς εὑρέσεως αὐτοῦ, διότι δὲν εὑρέθη μόνον του ἀλλὰ μετ' ἄλλων ἀρχαίων, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει. Ἐρωτηθεὶς παρ' ἐμοῦ ὁ Δραγάτσης, ὁ κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ ἀγαλματίου παρών, ἀνεκοίνωσέ μοι τάδε τὰ καθέκαστα περὶ τῆς εὑρέσεως αὐτοῦ. «Τὸ ἀγαλμάτιον εὑρέθη κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος τοῦ νέου τῶν Ἁλῶν καὶ ὀλίγον πρὸς τὰ δεξιὰ ἔξωθεν τοῦ στομίου αὐτῆς ὑπὸ τῆς καθαριζούσης τὸν λιμένα μηχανῆς ἐντὸς τῆς ἐκεῖ ὑπαρχούσης ἰλύος καὶ μεταξὺ πολλῶν λίθων ἐκ τῶν πέριξ καταπεπτωκότων. Εἰς τὸ αὐτὸ μέρος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐντὸς ἰλύος καὶ λίθων κείμενον ἐξήχθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς καθαριστικῆς μηχανῆς τὸ ἀνάγλυφον τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν *Διόνυσος* (ἴδ. Mittheilungen 1882 πίν. 14) καὶ πρὸς τούτοις κνήμη ὑπερμεγέθους ἀνδριάντος». Προσθετέον δὲ ὅτι σὺν τῷ ἀγαλματίῳ τούτῳ ἐξήχθησαν καί τινα μικρὰ τεμάχια ἱματίου, ἅτινα θὰ προέρχονται ἐκ τοῦ ἀγάλματος τῆς Εἰρήνης.

176. Γυναικεῖον ἀγαλμάτιον μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ κατὰ τὴν νοτίαν κλιτὺν τοῦ λόφου τῆς Μουνυχίας περὶ τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ, μέχρις οὗ ἐν ἔτει 1888 ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον. Ἐλλείπουσιν αἱ ἄκραι χεῖρες· κατὰ τὰ λοιπὰ τὸ ἄγαλμα εἶνε ἄρτιον καὶ ἐν καλλίστῃ καταστάσει διατηρεῖται. Ὕψος ἄνευ τῆς πλίνθου 0,77. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἵσταται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ ἔχει τὸν ἀριστερὸν μικρὸν προβεβλημένον· φέρει δὲ λεπτὸν ποδήρη χειριδωτὸν χιτῶνα ζώνῃ περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζω-

σμένον καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καταπίπτον καὶ περικαλύπτον τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος· τὰς χεῖρας ἔχει μικρὸν προτεταμένας.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου καὶ ἡ διάθεσις τῆς κόμης ἔχουσιν ἱκανὴν ὁμοιότητα πρὸς κεφαλὴν Ἀφροδίτης. Ἐκ τούτων δὲ ὁρμώμενος ὁ S. Reinach (ἴδε τὴν κατωτέρω βιβλιογραφίαν) τάσσει τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο ἐν τοῖς ἀγάλμασιν ἐκείνοις, ἃ παριστῶσι τὴν καλουμένην Venus genetrix. Ἀλλ' ὁ Wolters, συμφάσκοντος καὶ τοῦ Conze, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ, ὅστις εἶνε ὁ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον εἰκονίζει κοράσιόν τι. Ἀληθῶς ὁ ἱματισμὸς διαφέρει τοῦ τῆς Venus genetrix, ὡς δύναταί τις μάλιστα νὰ ἴδῃ παραβάλλων τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο πρὸς τὸ ὑπ' ἀρ. 263 ἄγαλμα τοῦ ἡμετέρου Μουσείου, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε, φρονῶ, ἀποχρῶν λόγος ἵνα ἀρνηθῶμεν ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον παριστᾷ ἂν ὄχι τὴν Venus genetrix, ἄλλην τινὰ Ἀφροδίτην ἢ τοὐλάχιστον θεάν τινα, οὐδ' ἔχει τι ὁ ἱματισμὸς ἀσύνηθες μορφῇ θεᾶς. Τοὺς χρόνους δ' αὐτοῦ τάσσει ὁ Wolters εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, ἀλλ' αὐστηρότης τις ἐν τῇ καθ' ὅλου ἐμφανίσει καὶ ἐν τῷ τρόπῳ τῆς ἐργασίας τοῦ ἀγαλματίου ὑποδηλοῖ μᾶλλον τέχνην τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος. Τὸ ἔργον ὅμως, ὃ δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ ὑπ' ἀρ. 199 θὰ ἐποιήθη ὑπὸ κοινοῦ τεχνίτου.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 841 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 218, 98).—*Gazette archéologique* 1887 σ. 250 κ. ἑ. ἀρ. 38 (S. Reinach).—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1209.—*Mittheilungen* 1889 σ. 203 πίν. 14 (Conze). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 155.

177. Γυναικεία κεφαλή, (**Ἀθηνᾶς** ἴσως), εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1857, ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Ἡρώδου. Ἐλλείπει τὸ ὄπισθεν ἥμισυ, τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς καὶ τὸ κάτω

χεῖλος. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ κεφαλὴ αὕτη δὲν ἐξετιμήθη μέχρι τοῦδε ἐπαρκῶς. Φρονῶ ὅτι εἶνε ἔργον λίαν σπουδαῖον, ἅτε ποιηθεῖσα ἴσως κατ' ἀπομίμησιν χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Φειδίου, ὡς καὶ ἐκ τῆς τεχνικῆς ἐξεργασίας φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν μορφῶν τοῦ προσώπου, αἵτινες ἐν τοιαύτῃ σεμνότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ εἶνε διαπεπλασμέναι, ὥστε δύνανται ν' ἀναπαραστήσωσιν ἡμῖν ὅ,τι ἔξοχον παρήγαγεν ἡ ἑλληνικὴ τέχνη. Οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε ἔνθετοι ἐξ ὀστεώδους ὕλης· ἔνθετοι δ' ἦσαν καὶ αἱ κόραι ἐξ ἄλλης ὕλης. Τὸ ὅλον δὲ πρόσωπον εἶνε λελειασμένον πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ ἐλέφαντος, ὡς φαίνεται, καὶ ἡ κόμη ἦτο ἐπίχρυσος, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ σωζομένων εἰσέτι λειψάνων χρυσοῦ. Ἐν τῇ ἄνω ἐπιπέδῳ νῦν ἐπιφανείᾳ, ἔνθα τὸ κρανίον εἶνε ἀποκεκομμένον, ὑπάρχει περίεργος τὸ σχῆμα αὐλακοειδὴς κοιλότης, ἥτις ἐχρησίμευε πρὸς ἔνθεσιν καὶ ὑποστήριξιν πράγματός τινος, ἴσως περικεφαλαίας (;).

Heydemann 732. Sybel 891.—*Arch. Zeitung* (Conze) 1858 σ. 198*.—Schillbach: *Odeion* σ. 26.

178-180. Τρεῖς **κεφαλαὶ** φυσικοῦ μεγέθους, προερχόμεναι ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ ἐν Τεγέᾳ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς ἀγαλμάτων. Εὑρέθησαν ἐν Τεγέᾳ (ἐν τῷ χωρίῳ Πιαλί), ἔν τινι ἀγρῷ παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς. Τὸ μάρμαρον φαίνεται ὅτι ἐξωρύχθη ἐκ τῆς ἐν τῇ Λακωνικῇ, οὐχὶ μακρὰν τῆς Τεγέας, θέσεως «Δολιανά».

Ἡ ὑπ' ἀρ. **178** εἶνε κεφαλὴ *κάπρου*, ἄρα ἡ τοῦ ἐν τῷ ἀνατολικῷ ἀετώματι Καλυδωνίου κάπρου. Εἶνε δὲ ἐντελῶς ἐξειργασμένη καὶ κατὰ τὰ δύο πλάγια μέρη, καὶ ἐν τῷ δεξιῷ ἔχει δύο ὀπάς, ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν ὁποίων διατηρεῖται ἔτι καὶ τεμάχιον μολύβδου. Δὲν ἐχρησίμευον δὲ αἱ ὀπαὶ αὗται πρὸς προσάρτησιν τῆς κεφαλῆς τῷ τυμπάνῳ τοῦ ἀετώματος, τὸ μὲν διότι τὸ μέρος, ἐν ᾧ

ὑπάρχουσιν, εἶνε ἐντελῶς ἐξειργασμένον, τὸ δὲ διότι δὲν βαίνουσι καθέτως ἀλλὰ πλαγίως. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι αὗται ἐχρησίμευον πρὸς προσάρτησιν βελῶν, δι' ὧν εἰκονίζετο πληγὲν τὸ ζῷον (πρβ. καὶ ἀρ. 137).

Ἡ ὑπ' ἀρ. **179** κεφαλὴ *νεανίου ἀγωνιῶντος* ἔχει τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ κρανίου ἀρχῆθεν ἀποκεκομμένον καὶ τὸ δεξιὸν μέρος οὐχὶ ἐντελῶς ἐξειργασμένον, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τοῦτο τὸ μέρος ἦτο ἐστραμμένον πρὸς τὸ τύμπανον τοῦ ἀετώματος. Εἶνε δὲ λίαν ἐφθαρμένη καὶ πετρώμασι κεκαλυμμένη.

Ἡ ὑπ' ἀρ. **180** κεφαλὴ ἑτέρου *νεανίου* ἔχει καὶ αὕτη τὸ ἀνώτατον τοῦ κρανίου μέρος ἀποκεκομμένον, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ προηγουμένη, καὶ εἶνε τεθραυσμένη κατὰ μῆκος εἰς δύο προσαρμόζοντα τεμάχια (ἐλλείπει μόνον σφηνοειδὲς τεμάχιον ἐκ τοῦ μέσου τοῦ μετώπου). Εἶνε δὲ κεφαλὴ πολεμιστοῦ πρὸς τὰ ἄνω ἀποβλέποντος, ὅπου θὰ ἦτο ὁ καθ' οὗ ἐπετίθετο πολέμιος. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἔχουσί τι τὸ ἀρρενωπῶς γυναικεῖον καὶ ἐκ τούτου ὁ Murray εἰκάζει ὅτι εἶνε κεφαλὴ γυναικός, ἄρα ἡ τῆς ἐν τῷ ἀνατολικῷ ἀετώματι, ἐν τῇ θήρᾳ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ἀταλάντης· ἀλλ' εἰς τὴν εἰκασίαν ταύτην προσκρούει καὶ ἡ περικεφαλαία, διότι ἡ Ἀταλάντη οὐδαμοῦ ἐν τοῖς σωζομένοις μνημείοις εἰκονίζεται ἔχουσα περικεφαλαίαν.

Ἡ ἀποκοπὴ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ κρανίου δεικνύει ὅτι τὰ ἀγάλματα ἵσταντο ἐν ἀετώματι, διότι ἡ ἐπιπέδωσις αὕτη τοῦ κρανίου κάλλιστα ἐξηγεῖται διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι ἐγένετο ἐλλείψει ἀρκετοῦ πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ἀετώματος χώρου, ἔνθα προεξεῖχε τὸ γεῖσον. Τοῦτο δὲ καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ κάπρου, καὶ ἔτι ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας, δεικνύουσιν ὅτι τὰ προκείμενα ἔργα εἶνε λείψανα τῶν ἐν τοῖς ἀετώματι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς ἀγαλμάτων, ἄρα ὅτι εἶνε ἔργα τοῦ Σκόπα, ἢ ὅτι τοὐλάχιστον ἐποιήθησαν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς τέχνης αὐτοῦ, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ μετὰ τὸ 395 π. Χ. οἰκοδομηθέντος ναοῦ καὶ ἐποίησε πρὸς τούτοις τὰ

ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ ἀγάλματα Ἀσκληπιοῦ καὶ Ὑγιείας. Λέγοντες δὲ ὅτι καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας δεικνύει ὅτι ταῦτα εἶνε ἔργα τοῦ Σκόπα, ἐννοοῦμεν κυρίως τὴν ἔκφρασιν ἰσχυροῦ πάθους, ἤτοι τὴν ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 179 κεφαλῇ κατανυκτικωτάτην ἔκφρασιν τοῦ πόνου καὶ τὴν ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 180 ἐκφραζομένην βιαιοτάτην ψυχικὴν ὁρμὴν καὶ οἱονεὶ μανίαν, δι' ἧς ὁ μαχητὴς οὗτος ἐπετίθετο κατὰ τοῦ πολεμίου. Ὑπὸ πλαστικὴν τοὐναντίον ἔποψιν ἐξεταζόμενα τὰ ἔργα ταῦτα φαίνονται ποιηθέντα μᾶλλον κατὰ τὸν τρόπον τοῦ πελοποννησιακοῦ ἐργαστηρίου, διότι ἀντιθέτως τοῖς γνωρίσμασι τοῦ ἀττικοῦ ἐργαστηρίου τὸ σχῆμα τῶν κεφαλῶν κλίνει μᾶλλον πρὸς τὸ τετράγωνον καὶ προέχει οὐχὶ τὸ κρανίον, ἀλλὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου, ὅπερ πρὸς τούτοις εἶνε ὑπερβαλλόντως εὐρὺ καὶ ὀστεῶδες. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι ὁ ἐν Πελοποννήσῳ ἐργαζόμενος νεώτατος τότε τὴν ἡλικίαν Σκόπας, δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀναπτύξει ἐντελῶς τὸν ἴδιον τρόπον ἐργασίας, δι' οὗ ὕστερον ἐγένετο τῶν ἱδρυτῶν τοῦ νέου Ἀττικοῦ ἐργαστηρίου, διότι, ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῶν διαφόρων μορφῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, διετέλει ὑπὸ ἐπίδρασιν τοῦ πελοποννησιακοῦ ἐργαστηρίου.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 232α (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1885 σ. 20, 38).—*Mittheilungen* 1879 σ. 133 ἀρ. 24-26 (Milchhöfer).—*Παρνασσὸς* 1879 (Π. Καββαδίας).—*Bullettino* 1880 σ. 199 (P. Cavvadias).—*Arch. Zeitung* 1880 σ. 98 (Treu). — *Mittheilungen* 1881 σ. 393 πίν. 14 καὶ 15 (Treu).—Murray: *History of Greek Sculpture* II σ. 289. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1886 σ. 17 πίν. 2 (Π. Καββαδίας). — *Arch. Zeitung* 1880 σελ. 190 (Milchhöfer). — *Zeitschrift f. bild. kunst* 1882 σ. 322 (Lützow).—Lucy Mitschell: *History of ancient sculpture* σ. 456. — *Journal of hellenic studies* 1866 σ. 114. — Robert: *Archäolog. Märchen* σ. 49. — *Antike Denkmaeler* 1888 πίν. 34 (Treu). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 217.

180α. Γονατισμένον *δεξιὸν σκέλος* πολεμιστοῦ, φυσικοῦ μεγέθους, μετὰ τῆς πλίνθου τοῦ ἀγάλματος. Εὑρέθη ἐν Τεγέᾳ (ἐν τῷ χωρίῳ Πιαλὶ) καὶ προέρχεται, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς ἀγαλμάτων (ἴδε ἀρ. 178-180).

Ἴδε τὴν ἐν ἀρ. 178-180 βιβλιογραφίαν, ἰδίως *Antike Denkmaeler* 1888 σ. 22 ἀρ. 6.

180β. Τεμάχιον ἰσχυρῶς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένου *βραχίονος* πολεμιστοῦ, φυσικοῦ μεγέθους. Εὑρέθη ἐν Τεγέᾳ, ἐν τῇ οὐχὶ μακρὰν τοῦ χωρίου Πιαλὶ Παλαιᾷ Ἐπισκοπῇ, καὶ προέρχεται καὶ τοῦτο, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς ἀγαλμάτων (ἴδ. ἀρ. 178-180).

Ἴδε τὴν ἐν ἀρ. 178-180 βιβλιογραφίαν, ἰδίως *Antike Denkmaeler* 1888 σ. 22 ἀρ. 7.

181. Νεανικὴ **κεφαλὴ** μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ μέρους τοῦ χλαμυδοφόρου θώρακος, ἔχουσα οὕτω σχῆμα προτομῆς καὶ οὖσα τὸ πάλαι ἔνθετός που. Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι ἐν ταῖς ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐνεργηθείσαις διὰ τοῦ Δ. Φιλίου ἀνασκαφαῖς (¹), ἐν ἔτει 1885. Ἡ ῥὶς εἶνε ἀποκεκρουσμένη καὶ μέρος τοῦ ἄνω χείλους. Μέγεθος ὑπερφυσικόν.

Τὴν κεφαλὴν ταύτην, ἣν ὁ Φίλιος εἶχεν ἐκλάβει ὡς κεφαλὴν Ἀντινόου, ἰδὼν ὁ Benndorf ἐν Ἐλευσῖνι κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 1886, ἀνεγνώρισε πρῶτος αὐτὸς ὡς ἔργον καλλίστης τέχνης τῆς Δ΄. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῆς καὶ ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα μορφῶν τοῦ προσώπου, αἵτινες ὑπεδείκνυον αὐτῷ ἔργον Πραξιτέλειον· ὑστερώτερον ἀνεγνώρισε καὶ ὑπέδειξεν ὡς ἀντίτυπα τοῦ πρωτοτύπου τούτου τὰς ἐν Ῥώμῃ καὶ Μαντούᾳ εὑρισκομένας κεφαλάς, τὰς καλουμένας κεφαλὰς Βιργιλίου, δι' ὧν

(¹) Ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς εὑρέθησαν καὶ τὰ ὑπ' ἀρ. 200-202 γλυπτά.

ηὐξήθη ἡ σημασία τῆς προκειμένης οἱονεὶ προτομῆς ὡς ἐπισήμου ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἔργου· ὁρμώμενος δὲ εἶτα ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως (ναοῦ τοῦ Πλούτωνος;) καὶ ἐξ ἐπιγραφῆς ἀναθηματικῆς Εὐβουλεῖ, εὑρεθείσης πλησίον, καὶ ἀποβλέπων εἰς τὴν ἐν Βατικανῷ γνωστὴν ἐπιγραφὴν «Εὐβουλεὺς Πραξιτέλους» ὑπεστήριξεν ὅτι εἶνε πρωτότυπον τοῦ Πραξιτέλους ἔργον εἰκονίζον **Εὐβουλέα,** τὸν ἐν Ἐλευσῖνι λατρευόμενον ἀδελφὸν τοῦ Τριπτολέμου, ὅστις ποιμὴν ὢν ἐγένετο αὐτόπτης μάρτυς τῆς ὑπὸ τοῦ Ἅδου ἁρπαγῆς τῆς Κόρης. Τὰ αὐτὰ ὑπεστήριξε περὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ὁ Furtwängler, τοὐναντίον δὲ ὁ Kern καὶ πλαστικὴν ὁμοιότητα τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους ἀπέκρουσε καὶ περὶ τοῦ Εὐβουλέως ὑπεστήριξεν ὅτι δὲν θὰ εἰκονίζετο οὗτος ὡς νεανίας, ἀλλ' ὡς ἀνὴρ πωγωνοφόρος. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἡ προκειμένη κεφαλὴ εἶνε βεβαίως ἐξαίρετον ἔργον τῆς κατὰ τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα Ἀττικῆς Σχολῆς καὶ σὺν τῇ ἐν τῷ ἑπομένῳ ἀριθμῷ 182 γυναικείᾳ κεφαλῇ, ἣ ἱκανῶς ὑπὸ πλαστικὴν ἔποψιν ὁμοιάζει, ἀποτελεῖ τὸ κόσμημα τοῦ ἡμετέρου Μουσείου. Τῶν ἰδίων δὲ γνωρισμάτων αὐτῆς παρατηρητέον κυρίως τὴν εἰς κυμαίνοντας μεγάλους βοστρύχους οἱονεὶ γραφικῶς διατεταγμένην καὶ σφόδρα ἐπιβάλλουσαν τῷ θεατῇ κόμην, ἧς παρεμφερῆ ἐν μέρει διάθεσιν βλέπομεν καὶ ἐν τῷ Τριπτολέμῳ τοῦ μεγάλου ἐξ Ἐλευσῖνος ἀναγλύφου (ἀρ. 126).

Ἀρχ. Ἐφημερὶς 1886 πίν. 10 σ. 258 (Δ. Φίλιος).—Benndorf ἐν *Anzeiger der philosophisch-historischen Classe der K. Akademie der Wissenschaften in Wien* 1887 nº XXV καὶ *Antike Denkmäler* I πίν. 34 σ. 21. — Furtwängler ἐν: *Arch. Anzeiger* 1887 σ. 47 σ. 57 σ. 147. — Kern ἐν *Arch. Anzeiger* 1889 σ. 112.—Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 74. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 166.

182. Γυναικεία ὑπερφυσικοῦ μεγέθους **κεφαλὴ** εἰκονί-

ζουσα θεάν τινα. Εὑρέθη ἐν ἔτει 1876 ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἐνταῦθα Ἀσκληπιείου. Ῥὶς τὸ πλεῖστον ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πάριον.

Εἶνε τῶν ὡραιοτάτων κεφαλῶν τοῦ ἡμετέρου Μουσείου, κάλλιστον ἀναμφιβόλως ἔργον τοῦ Ἀττικοῦ ἐργαστηρίου τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος ὡς πρὸς τὰ γνωρίσματα τοῦ ὁποίου (ἰδίως ὡς πρὸς τὴν εὐγενῆ καὶ χαρίεσσαν διάπλασιν τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς καὶ τὴν δι' αὐτῆς ἔκφρασιν τῶν τῆς ψυχῆς παθημάτων) δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἡμῖν ὡς λαμπρὸν παράδειγμα. Ἦτο κεκλιμένη πρὸς τὸν δεξιὸν ὦμον καὶ ἔχει ἡμιηνεῳγμένον τὸ στόμα, ὥστε εἶνε ὁρατοὶ οἱ ὀδόντες, καὶ τὴν ἔκφρασιν ῥεμβώδη. Τὴν κόμην περιβάλλει εὐρεῖα ταινία, ὑπὲρ τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἴσως μετάλλινος κρίκος οἱονεὶ ὡς στέφανος περιβάλλων τὸ κρανίον· ἦτο δὲ ἡ κόμη κεκοσμημένη διὰ θυσάνων, ὡς δηλοῖ μικρὰ παρ' ἕκαστον τῶν ὤτων ὀπή, καὶ παρὰ τὸ ἰνιακὸν ὀστοῦν, ἔνθα συνέρχονται οἱ πλόκαμοι εἰς κόρυμβον, διὰ μεταλλίνης πιθανῶς καρφίδος, ὡς δηλοῦσιν αἱ ἐκεῖ σωζόμεναι εὐρεῖαι ὀπαί. Παρὰ τὸ δεξιὸν οὖς σώζεται τεμάχιον μαρμάρου, ὅπερ ἴσως εἶνε λείψανον τῆς χειρός, ἐφ' ἧς ἡ σύνους καὶ ῥεμβάζουσα θεὰ ἐστήριζε τὴν κεφαλήν. Σημειωτέον δὲ ὅτι, ἐν ᾧ τὸ μάρμαρον εἶνε θαυμασίως ἐξειργασμένον ἐν τῷ προσώπῳ καὶ τῷ λαιμῷ, ἐν τῇ κόμῃ εἶνε ἀκατέργαστον· ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶνε γνώρισμα ἔργων τινῶν τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος (πρβ. ἀρ. 183).

Εὑρετ. Ἀρχ. Ἑταιρίας 2487. Sybel 2907. — *Mittheilungen* 1876 πίν. 13 σ. 269 (L. Julius). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 267.

183. Κεφαλὴ **Ἀπόλλωνος** τοῦ τύπου τοῦ καλουμένου Ἀπόλλωνος Λυκείου, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ. Εὑρέθη ἐν ἔτει 1888 ἐν Λαυρίῳ, ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης παρὰ τὴν παραλίαν ἐντὸς ἰλύος ἐκ σκωριῶν προερχομένων ἐκ τῶν ἐκεῖ

ἀρχαίων μεταλλείων· ἐκ τούτου δὲ ἔχει νῦν μέλαιναν τὴν ὄψιν, τοῦ μαρμάρου ἀπολέσαντος τὸ φυσικὸν αὐτοῦ χρῶμα καὶ λαβόντος ὄψιν οἱονεὶ χαλκοῦ. Μάρμαρον πάριον, κατὰ τὸν Lepsius· εἶνε δὲ τοῦτο ἐντελῶς ἐξειργασμένον μόνον κατὰ τὸ πρόσωπον, τῆς κόμης καὶ τοῦ λοιποῦ μέρους τῆς κεφαλῆς ἀκατεργάστου οὔσης.

Αἱ μορφαὶ τοῦ προσώπου, ἰδίως τὸ ὑψηλὸν τριγωνικὸν σχῆμα τοῦ μετώπου, τὸ ῥεμβῶδες ἐν τῇ ἐκφράσει, ἡ διάθεσις τῆς κόμης καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ κρανίου σωζομένη ἄκρα δεξιὰ χεὶρ καθιστῶσιν ἀναμφίβολον ὅτι ἡ κεφαλὴ αὕτη εἶνε κεφαλὴ Ἀπόλλωνος, τοῦ τύπου τοῦ καλουμένου Ἀπόλλωνος Λυκείου, τοῦ ἀγάλματος δηλ. ἐκείνου τοῦ ἀνακειμένου τὸ πάλαι ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Λυκείῳ Γυμνασίῳ, ὅπερ ὁ Λουκιανὸς (Ἀναχ. 7) περιγράφει ὡς ἑξῆς: «τὸ ἄγαλμα ὁρᾷς, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κε-» κλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα, ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ » τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ » ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν». Τῶν σωζομένων δὲ τοιούτου τύπου ἀγαλμάτων ἡ κεφαλὴ αὕτη εἶνε ἡ καλλίστη· ἔχει δὲ προφανῆ τὰ δείγματα τῆς Πραξιτελείου τέχνης καὶ θὰ προέρχεται βεβαίως ἐκ τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος. Ὥσπερ δὲ ἡ προηγουμένη ὑπ' ἀρ. 182 κεφαλή, καὶ αὕτη μόνον τὸ πρόσωπον ἔχει ἐντελῶς ἐξειργασμένον, τῆς κόμης ἀκατεργάστου οὔσης.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 493 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 52, 2). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 270.

184. Κεφαλὴ νεανίου φυσικοῦ μεγέθους ἐπὶ τοῦ κρανίου τῆς ὁποίας σώζονται, συμφυεῖς αὐτῷ, αἱ δύο ἄκραι χεῖρες. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ βορειοδυτικῶς τῆς πόλεως κατὰ τὸν ἔξω Κεραμεικὸν Μεταξουργεῖον, ἐν ἔτει 1875. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Προέρχεται προφανῶς ἐξ ἀγάλματος ἀθλητοῦ ἴσως, ὅστις ἐν στάσει ἐπαναπαυομένου εἰκονισμένος εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς χεῖρας, διὰ τῆς ἑτέρας τῶν ὁποίων (τῆς ἀριστερᾶς) ἐκράτει πρᾶγμά τι χαλκοῦν, ἴσως στλεγγίδα, ὡς δηλοῦται ἐξ ἧς καταλείπουσιν οἱ δάκτυλοι μετὰ τῆς παλάμης ὀπήν. Ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας φαίνεται ἔργον ποιηθὲν ἐν ἑλληνικοῖς χρόνοις καθ' ὑπόδειγμα ἔργου τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος· ἐπειδὴ δὲ μεγάλην ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὰς ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς ἐν Τεγέᾳ περισωθείσας ἡμῖν κεφαλάς, ἰδίως πρὸς τὴν νεανίου ὑπ' ἀρ. 178, δυνάμεθα νὰ σχετίσωμεν αὐτὴν πρὸς τὴν τέχνην τοῦ Σκόπα· δὲν εἶνε δὲ ἀναγκαῖον νὰ ὑπολάβωμεν αὐτὴν ὡς ἔργον ποιηθὲν ἐν Ἀττικῇ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς τέχνης τοῦ Λυσίππου, ὡς ὁ Brizio ἀγνοῶν τὰ ἐκ Τεγέας ἔργα τοῦ Σκόπα ἰσχυρίζεται.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 2369. Sybel 2906. — *Annali* 1876 σ. 62 πίν. G. (Brizio). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1300. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 130.

185. Γυναικεία πεπλοφόρος **κεφαλὴ** μετὰ τοῦ λαιμοῦ, ἐλλιπὴς τὴν ῥῖνα, εὑρεθεῖσα ἐν Δήλῳ ἐν ἔτει 1877. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Ὕψος ἐν ὅλῳ 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἔμπλεως λύπης ἡ κεφαλὴ αὕτη ἔχει τὰ ὄμματα ἐστραμμένα μικρὸν πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπολοῦσα ἡμῖν οὕτω τὴν κεφαλὴν τῆς Νιόβης, πρὸς ἣν ὁμοιάζει ἐν μέρει καὶ κατὰ τὸ σχῆμα τῶν μορφῶν· ἦτο δὲ ἔνθετος τῷ κορμῷ. Τὸ σχῆμα αὐτῆς, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ἡ διάθεσις τῆς κόμης καὶ τὸ ἐκφραζόμενον ἰσχυρὸν πάθος, δεικνύουσιν ὅτι εἶνε πιθανῶς ἔργον τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος· ἄγνωστον ὅμως τί παριστᾷ. Ὁπωσδήποτε δὲν προέρχεται βεβαίως ἐξ εἰκονιστικοῦ ἀγάλματος, ἀλλὰ παριστᾷ θεάν τινα, ἴσως τὴν Λητώ, λελυπημένην ἐφ' οἷς ὑπέστη ἐπὶ πολὺν χρόνον παθήμασιν, ἢ τὴν Δήμητρα.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 262 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886

σ. 5, 6). — *Bull. de corr. hellénique* 1879 πίν. 14 καὶ 1880 σ. 38 (Homolle). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 191.

186. Κεφαλὴ **Ἀφροδίτης** μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα ὁλόκληρον καὶ βεβλαμμένη κατὰ τὸ στόμα, τὸ πηγούνιον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Εὑρέθη ἐν ἔτει 1878 ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἐνταῦθα Ἀσκληπιείου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἦτο ἐστραμμένη πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ ἔχει τὴν κόμην κεκρυφάλῳ εἱλιγμένην· κατὰ τὸν αὐχένα δὲ ὑπάρχει ὀπὴ πρὸς ἔνθεσιν μεταλλίνης περόνης ἢ ἄλλου τινὸς κόσμου τῆς κόμης. Πρὸς τὴν κεφαλὴν ὑπ' ἀρ. 185 παραβαλλομένη αὕτη εἶνε αὐστηρὰ τὴν τέχνην· ἡ ὅλη δὲ αὐτῆς μορφὴ ὑποδηλοῖ ἔργον ἀρχαιότερον τῆς ῥηθείσης κεφαλῆς, κυρίως δ' εἰπεῖν τῆς πραξιτελείου ἐποχῆς· φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶνε πρωτότυπον ἔργον, ἀλλ' ἀντίτυπον ἐν ὑστερωτέροις ποιηθὲν χρόνοις.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 3277. Sybel 3094.

187. Γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους προερχομένη ἐκ μεγάλου ἐπιτυμβίου ὅλως ἐκτύπου ἀναγλύφου. Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837. Διατήρησις καλή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τὸ ἀριστερὸν αὐτῆς μέρος ἦτο συμφυὲς τῷ ἐδάφει τοῦ ἀναγλύφου, ἐξ οὗ εἶνε νῦν ἀπεσπασμένη, ὥστε τὸ δεξιὸν αὐτῆς μέρος ἦτο ἀρχικῶς ἀπέναντι τοῦ θεατοῦ, ἡ κεφαλὴ δηλ. εἰκονίζετο ἐν κατατομῇ δεξιὰ οὖσα ἐστραμμένη. Καλλίστη τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Πιττάκης 108. Kekulé 92. Sybel 686.

188. Γυναικεία **κεφαλὴ** μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ μέρους τῶν ὤμων, δι' οὗ ἦτο ἐντεθειμένη ἐν τῷ κορμῷ. Εὑρέθη εν Λέρνῃ καὶ ἔκειτο μέχρι τοῦ 1885 ἐν τῷ ἐν Ἄργει Μουσείῳ.

Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Ὕψος ἐν ὅλῳ 0,38. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Τὸ ὄπισθεν τοῦ κρανίου καὶ τοῦ λαιμοῦ εἶνε ἐπιπεδωμένον, διότι ἡ κεφαλὴ δὲν προέρχεται ἐξ ὁλογλύφου ἀγάλματος, ἀλλ' ἐξ ἐκτύπου ἀναγλύφου, ἐπιτυμβίου πιθανῶς, τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος καὶ τῶν μορφῶν αὐτῆς φαίνεται. Ὑπὲρ τῆς ἀποδοχῆς δὲ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι εἶνε κεφαλὴ Δήμητρος ἢ ἱερείας, δὲν ὑπάρχουσιν ἀποχρῶντες λόγοι.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 233[α] (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 20, 39).—*Mittheilungen* 1879 σ. 149 ἀρ. 484 (Milchhöfer). — *Arch. Anzeiger* 1885 σ. 57, 1 (Bursian).—*Mittheilungen* 1883 πίν. X σ. 185 (Furtwängler).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 283.

189. Κεφαλὴ νεανίου φυσικοῦ μεγέθους, εὑρεθεῖσα ἐν ἔτει 1867 ἐν ταῖς κατὰ τὴν μεσημβρινὴν κλιτὺν τῆς Ἀκροπόλεως ἀνασκαφαῖς, ἐντὸς τῆς στοᾶς τοῦ Εὐμένους. Διατήρησις καλή, μόνον τῆς ῥινὸς ὀλίγον βεβλαμμένης. Τύπος κάλλιστος τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήρ. ἀρχ. Ἑταιρίας 2761. Sybel 2917.

190. Κεφαλὴ γυναικὸς (ἐλλείπει ὁ λαιμὸς καὶ ἡ ῥίς), εὑρεθεῖσα ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἀσκληπιείῳ. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ τόπος τῆς εὑρέσεως, ἡ κόμωσις, ἡ μικρὰ τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸν ὦμον κλίσις καὶ ἐν γένει ἡ ὁμοιότης αὐτῆς πρὸς παραστάσεις τῆς Ὑγιείας ἐπὶ ἀναγλύφων ἐν τῷ αὐτῷ Ἀσκληπιείῳ εὑρεθέντων μαρτυροῦσιν ὅτι ἡ κεφαλὴ αὕτη εἶνε πιθανώτατα τῆς **Ὑγιείας**. Εἶνε δὲ κάλλιστον ἔργον τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 4149. — *Mittheilungen* 1885 σ. 265 πίν. 8 (F. Koepp).

191. Κεφαλὴ γυναικεία (ῥὶς ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον) σὺν τῷ λαιμῷ μετὰ μέρους τοῦ θώρακος, ἔνθετος οὖσα

τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Κατὰ τὴν διάθεσιν τῆς κόμης καὶ τὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου ὁμοιάζει ἱκανῶς τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 190 κεφαλῇ, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι δικαίως καὶ αὕτη ἐκλαμβάνεται ὡς κεφαλὴ **Ὑγιείας**· εἶνε δὲ τῶν καλλίστων καὶ χαριεστάτων κεφαλῶν τοῦ ἡμετέρου Μουσείου, ἀναμφιβόλως ἔργον ἀκμαζούσης ἑλληνικῆς τέχνης.

Sybel 640. — *Mittheilungen* 1885 σ. 266 πίν. 9 (F. Koepp).— Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 141.

192. Κεφαλὴ γυναικεία σὺν τῷ λαιμῷ μετὰ μέρους τοῦ θώρακος, ἔνθετος οὖσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Εὑρέθη παρὰ τὸ Αἴγιον ἐν τῇ μίαν περίπου ὥραν μακρὰν τῆς πόλεως θέσει «Κούμαρα» ἐν ἔτει 1890. Διατήρησις καλλίστη. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐκ τῆς ἐργασίας φαίνεται ὅτι θὰ ἐποιήθη ἐν ῥωμαϊκοῖς χρόνοις· εἶνε ὅμως ἐπανάληψις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 191 τύπου τῆς κεφαλῆς **Ὑγιείας** ὑποδηλοῦσα οὕτως ἔργον τῆς κατὰ τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα ἀττικῆς τέχνης.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1353 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 36, 46).

193. Γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον. Ῥὶς ἐν μέρει ἀποκεχρουσμένη. Μάρμαρον πάριον.

Τὴν κεφαλὴν ταύτην ὁ Sybel ὑπολαμβάνει ὡς κεφαλὴν Γανυμήδους· ἄλλος δέ τις εἰς τὸν τόπον τῆς εὑρέσεως ἀποβλέπων καὶ πάντα τὰ κατὰ τὸ παλαιὸν νεκροταφεῖον παρὰ τὸ Δίπυλον εὑρισκόμενα ἀρχαῖα πρὸς ἐπιτύμβια μνημεῖα θέλων νὰ σχετίζῃ θὰ ὑπελάμβανεν ἴσως ὡς κεφαλὴν Σειρῆνος· ὀρθῶς ὅμως ἑρμηνεύει αὐτὴν ὁ Wolters ἐκλαμβάνων ὡς ἐπανά-

ληψιν τοῦ τύπου ἐκείνου τῆς ἐν πολλοῖς ἀντιτύποις σωζομένης Μούσης, ἥτις παρίσταται ὑψηλὰ ἔχουσα τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ κρατεῖ τραγικὸν προσωπεῖον, ἐξ οὗ καὶ **Μελπομένη** καλεῖται. Ἡ κεφαλὴ τῆς Μούσης ταύτης ὁμοιάζει καθ' ὁλοκληρίαν τῇ προκειμένῃ, φέρει δέ, ὡς γνωστόν, στέφανον ἐξ ἀμπέλου· ἀλλὰ καὶ ἡ προκειμένη, ἥτις εἶνε ὡραῖον ἀληθῶς ἔργον ἑλληνικῶν χρόνων, θὰ ἔφερε στέφανον, ὡς δῆλον εἶνε ἐκ τῆς διαθέσεως τῆς κόμης. Τὸ πρωτότυπον ἀναμφιβόλως προέρχεται ἐκ τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 675. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1444. Τὴν μνημονευθεῖσαν Μοῦσαν ἴδε ἐν: *Museo Pio Clementino* I πίν. 20. Πρβ. K. Lange: *Das Motiv des aufgestützten Fusses* σ. 57. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 269.

194. **Κεφαλὴ** ἐφήβου μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἔργον ἀκμαζούσης ἑλληνικῆς τέχνης. Κόμη μικρὰ καὶ οὔλη, στόμα ὀλίγον τι ἀνοικτόν, ἔκφρασις αὐστηρά. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Kekulé 84 Sybel 707.

195. Κεφαλὴ νεανίου, **ἀθλητοῦ** ἴσως, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ (;) καὶ διετέλει ἐν ἰδιοκτησίᾳ τοῦ Ἀλ. Μελετοπούλου, παρ' οὗ ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου ἐν ἔτει 1889. Τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς (ὃ ἦτο πρόσθετον) ἐλλείπει. Μάρμαρον πεντελήσιον. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι ἐξ ἄλλης ὕλης. Τύπος πιθανῶς δὲ καὶ τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1411 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 76, 24).

196. Μικρὰ κεφαλὴ ἀγενείου νεανίου, **Ἑρμῆν** εἰκονίζουσα καὶ ἐκ στήλης Ἑρμοῦ προερχομένη, ἧς σώζεται καὶ μέρος κατὰ τὰ νῶτα. Εὑρέθη ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐν ἔτει 1887, «παρὰ τὴν ὑποτιθεμένην πύλην περιβόλου τῆς πόλεως Φαρ-

σάλων» κατὰ πληροφορίας τοῦ νομάρχου Θεσσαλίας. Φέρει στεφάνην περὶ τὴν κόμην καὶ ἐν καλλίστῃ διατηρεῖται καταστάσει· εἶνε δὲ ἔργον τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος πολὺ χαρίεσσαν τὴν ἔκφρασιν ἔχον καὶ εὐγενῆ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου. Ὕψος ἀπὸ τοῦ πηγουνίου μέχρι τῆς στεφάνης 0,115. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 328 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1887).

197. Γυναικεία **κεφαλὴ** πεπλοφόρος μεγέθους φυσικοῦ, ἐξιδανισμένα ἔχουσα τὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου, ἱκανῶς ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη. Τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων. Τὸ ὄπισθεν κρανίον ἀποκεκρουσμένον· ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τῶν γνωρισμάτων τοῦ προσώπου ὁρμώμενος ὑποθέτω ὅτι ἡ κεφαλὴ αὕτη προέρχεται ἐξ ἐπιτυμβίου ναϊδιοσχήμου μνημείου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 659.

198. Γυναικεία **κεφαλὴ** πεπλοφόρος ἐλλιπὴς μέρος τοῦ κρανίου καὶ τοῦ μετώπου ἀριστερά· προέρχεται ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, ἐν ᾧ εἰκονίζετο ἐν κατατομῇ δεξιὰ ἐστραμμένη. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, κοινή. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1881. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3569.

199. Ἄγαλμα ἱματιοφόρου **νεανίου** ἀφιερωθὲν ὑπὸ Λυσικλείδου υἱοῦ Ἐπανδρίδου, σωζόμενον σὺν τῇ πλίνθῳ καὶ τῷ ἐνεπιγράφῳ αὐτοῦ βάθρῳ, ἐλλιπὲς μόνον τὰς ἄκρας χεῖρας, κατὰ τὰ λοιπὰ ἐντελῶς σῶον καὶ καλλίστης διατηρήσεως. Εὑρέθη ἐν ἔτει 1890 ἐν Ῥαμνοῦντι, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Β. Στάη. Ὕψος τοῦ τοῦ ἀγάλματος 0,88. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τὸ βάθρον εἶνε τετραγωνικὴ ἐξ ὑπομέλανος τιτανολίθου

στήλη (ὕψ. 0,98) εὐρυνομένη κατὰ τὰ ἄνω, ἔχει δηλ. οὕτως ἀρχαϊκὸν σχῆμα γνωστὸν ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἀλλαχοῦ (ἴδ. ἀρ. 41) γενομένων εὑρημάτων. Φέρει δὲ τὴν ἑξῆς τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος ἔμμετρον ἀρχαϊκὴν ἐπιγραφήν:

Λυσικλειδης ανεθηκ-
εν Επανδριδο υος απη-
αρχην τονδε θεαι τηι-
δε η τοδ εχει τεμενος

ἤτοι: Λυσικλείδης ἀνέθηκεν Ἐπανδρίδου υἱὸς ἀπαρχὴν τόνδε θεᾷ τῆδε, ἣ τόδ' ἔχει τέμενος.

Εὑρέθη δὲ τὸ ἄγαλμα σὺν τῷ βάθρῳ αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ σηκοῦ τοῦ ναοῦ τῆς Θέμιδος, ἔνθα καὶ ἀνέκειτο τὸ πάλαι, ὡς δῆλον εἶνε ἐκ τοῦ κατὰ χώραν κειμένου ἐντὸς τοῦ σηκοῦ ὑποθέματος τοῦ βάθρου. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐκεῖ ἀνέκειντο πρὸς τούτοις τὰ συγχρόνως εὑρεθέντα δύο ὑπ' ἀρ. 231 καὶ 232 ἀγάλματα.

Παρίστησι δὲ νεανίαν, ὅστις ἵσταται ὄρθιος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς στηριζόμενος καὶ φέρει ἱμάτιον περικαλύπτον μόνον τὸ κατώτερον τοῦ σώματος μέρος καὶ τὸν ἀριστερὸν ὦμον· ἔχει δὲ τὴν κόμην ταινίᾳ περιδεδεμένην καὶ τὰς χεῖρας τὴν μὲν ἀριστερὰν καθειμένην τὴν δὲ δεξιὰν κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ ἀνυψωμένην. Τοὺς χρόνους δ' αὐτοῦ γνωρίζει ἡμῖν ἡ ἐπιγραφή. Κατὰ τὸ σχῆμα δηλ. τῶν γραμμάτων ταύτης καὶ κατὰ τὴν ὀρθογραφίαν θὰ ἐποιήθη τοῦτο τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος· εἶνε ὅμως κοινῆς τέχνης ἔργον παρεμφερὲς τῷ ὑπ' ἀρ. 176 ἀγαλματίῳ. Τί δὲ εἰκονίζει, δυσχερὲς εἶνε νὰ ἐξακριβώσῃ τις· ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι εἰκονίζει ἴσως αὐτὸν τὸν ἀναθέτην Λυσικλείδην, ἀλλὰ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου καὶ ἡ διάθεσις τοῦ ἀγάλματος καὶ ὁ ἱματισμὸς ἁρμόζουσι κυρίως θεῷ ἢ ἥρωϊ.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1534 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1890).

200-202. Γλυπτὰ εὑρεθέντα ἐν Ἐλευσῖνι (ἴδ. ἀρ. 181) ἐν ἔτει 1887 καὶ 1888, ἀντίτυπα ἀγαλμάτων ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ Παρθενῶνος. Μέγεθος $^1/_5$ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τὸ ὑπ' ἀρ. **200** εἶνε ἐν μικρῷ ἀντίτυπον τοῦ ἐν τῷ δυτικῷ ἀετώματι τοῦ Παρθενῶνος κατὰ χώραν κειμένου συμπλέγματος (ἴδ. Michaelis: der Parthenon πίν. 7 καὶ 8 B, C), παρίστησι δηλ. *ἄνδρα* ὀκλάζοντα καὶ ἀριστερὰ αὐτοῦ γονατισμένην *γυναῖκα* τὸν δεξιὸν βραχίονα ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ στηρίζουσαν. Τοῦ ἀνδρὸς ἐλλείπει ἡ κεφαλή, ὁ δεξιὸς βραχίων καὶ τεμάχιον κατὰ τὸ γόνυ ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους: τῆς γυναικὸς δὲ ἐλλείπει ἡ κεφαλή, ὁ ἀριστερὸς βραχίων καὶ τὸ ἀριστερὸν σκέλος.—Ἀρ. **201** *Γυνὴ* ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καθημένη ἐπὶ βραχώδους καθίσματος, σωζομένη μόνον τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος. Αὕτη ὁμοιάζει ἐν μέρει τὸ μὲν σωζομέναις τὸ δὲ ἐκ τῶν σχεδιασμάτων τοῦ Carrey γνωσταῖς μορφαῖς, ἰδίως τῇ παρὰ τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν σύμπλεγμα καθημένῃ (Der Parthenon πίν. 2 καὶ 3 εἰκ. D), δὲν δύναται ὅμως νὰ ταυτισθῇ πρός τινα τούτων, δὲν δύναται δηλ. νὰ ἐκληφθῇ ὡς πιστὸν ἀντίτυπον αὐτῶν, τοιοῦτον, οἷον τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ σύμπλεγμα. Καὶ πρὸς μορφὰς δὲ ἐκ τῆς ζωοφόρου τοῦ Ἐρεχθείου ὁμοιάζει, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ ὁμοιότης εἶνε οὐχὶ ἀκριβής. Σωζόμενον ὕψος 0,33. — Ἀρ. **202** Καθημένη ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ *γυναικεία μορφὴ* (ἐλλείπει ἡ κεφαλή, ὁ δεξιὸς βραχίων καὶ ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ) φέρουσα ἐπὶ τῶν γονάτων χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένον *παῖδα* (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ μετὰ μέρους τοῦ θώρακος σὺν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι καὶ τῷ μέχρι τοῦ ἀγκῶνος μέρει τοῦ δεξιοῦ), ὅστις οὕτως εἶνε ἐστραμμένος ἀριστερὰ ἔχει δὲ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς μητρός. Τὸ σύμπλεγμα τοῦτο ὁμοιάζει ἐν γένει σωζομένῳ ἐκ τῆς ζωοφόρου τοῦ Ἐρεχθείου συμπλέγματι (ἴδ. Schöne: Gr. Reliefs εἰκ. 2) δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀντίτυπον τούτου, διότι καὶ ὁ παῖς εἰκονίζεται ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ γυμνὸς καὶ οἱ τῆς θεᾶς πόδες εἶνε ἄλλως διατεταγμένοι· μᾶλλον δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀντίτυπον τοῦ ἐν τῷ δυ-

τικῷ ἀετώματι τοῦ Παρθενῶνος ἐκ τῶν σχεδιασμάτων τοῦ Carrey γνωστοῦ (Der Parthenon πίν. 7 εἰκ. 2 Q). Παραλλαγαὶ ὅμως καὶ ἐνταῦθα ὑπάρχουσιν, ὡς δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ σχεδιάσματος, ἰδίως ὁ ἐν τῷ Παρθενῶνι παῖς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τῆς μητρὸς ἐστηρίζετο καὶ οὕτως ἀντίθετον εἶχε διεύθυνσιν. Σωζόμενον ὕψος 0,41.

Ἡ ἀπώλεια τῶν πλείστων τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ Παρθενῶνος ἀγαλμάτων, ἥτις δὲν ἀναπληροῦται ἐπαρκῶς διὰ τῶν περισωθέντων ἡμῖν σχεδιασμάτων καὶ ἡ φθορὰ τῶν προκειμένων δύο ὑπ' ἀρ. 201 καὶ 202 ἀγαλμάτων καθίστησιν ἀδύνατον τὴν ἐξακρίβωσιν κατὰ πόσον καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἀγάλματα εἶνε πιστὰ ἀντίτυπα τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ Παρθενῶνος· ἀλλ' εἰς τὴν ἐν γένει αὐτῶν μορφὴν καὶ εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 200 σύμπλεγμα ἀποβλέποντες δυνάμεθα ἐν γένει νὰ ἀποφανθῶμεν ὅτι τὰ περισωθέντα ἡμῖν ταῦτα ὑπ' ἀρ. 200-202 ἐξ Ἐλευσῖνος ἀγάλματα εἶνε ἀληθῶς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον πιστὰ ἀντίτυπα τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ Παρθενῶνος. Δυνάμεθα ἄρα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἐν Ἐλευσῖνι ὑπῆρχε μικρός τις ναός, οὗ τὰ ἀετώματα ἐκοσμοῦντο δι' ἀγαλμάτων ποιηθέντων κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ Παρθενῶνος ἀγαλμάτων. Ὅτι δὲ ταῦτα ἀνέκειντο ἐν ἀετώματι δείκνυται καὶ ἐκ τοῦ διαφόρου αὐτῶν μεγέθους καὶ ἐξ ἧς τὸ ὑπ' ἀρ. 202 ἔχει ἐν τοῖς ὄπισθεν τετραγωνικῆς ὀπῆς, ἥτις ἐχρησίμευε πάντως πρὸς ἐγγόμφωσιν αὐτοῦ τοίχῳ τινί.

Καθ' ἑαυτὰ δὲ ἐξεταζόμενα τὰ προκείμενα ἀγαλμάτια εἶνε ἄξια λόγου ἔργα ἐν ἑλληνικοῖς, ὡς φαίνεται, χρόνοις ποιηθέντα.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 707, 699 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 169 ἀρ. 3 καὶ 11).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 163.

203-214. Γλυπτὰ εὑρεθέντα ἐν Ῥαμνοῦντι, ἐν ἔτει 1890, ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Νεμέσεως καὶ περὶ τὸ κρηπίδωμα

αὐτοῦ, ἐν ἀνασκαφαῖς γενομέναις ὑπὸ Β. Στάη δαπάναις τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας. Μέγεθος πολὺ μικρόν. Μάρμαρον οὐχὶ πεντελήσιον ἀλλὰ νησιωτικόν, ὡς φαίνεται, πάριον πιθανῶς.

Ταῦτα εἶνε τὰ ἑξῆς: Ἀρ. **203** *Κεφαλὴ γυναικός,* ἥτις διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἀνεῖχε τὸ ἱμάτιον ὑπὲρ τὴν κεφαλήν. Ὕψ. 0,095. Ἀρ. **204.** *Κεφαλὴ γυναικεία,* ἥτις ἦτο κεκλιμένη μικρὸν πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὦμον. Ὕψ. 0,095. — Ἀρ. **205.** *Κεφαλὴ νεανίου.* Ὕψ. 0,075. — Ἀρ. **206.** Τὸ μέτωπον μετὰ τοῦ ἄνω κρανίου *γυναικείας κεφαλῆς.* Ἐν τῷ κρανίῳ ὀπὴ πρὸς ἔνθεσιν κόσμου· πλάτος 0,08. — Ἀρ. **207.** *Κεφαλὴ ἵππου* ἀποκεκρουσμένη τὰ χείλη· μῆκος 0,12. — Ἀρ. **208.** Κορμὸς *γυναικείας μορφῆς* (τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τῶν γονάτων μέρος) ἐνδεδυμένης λεπτὸν διαφανῆ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Ὕψ. 0,16. — Ἀρ. **209.** Τὸ ἄνω μέρος κορμοῦ *γυναικείας μορφῆς* ἐνδεδυμένης χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καταπίπτον· τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην ἀριστερὰν εἶχεν ἀνυψωμένην. Ὕψ. 0,09. — Ἀρ. **210.** Τεμάχια *ἱματίων* παρεμφερῶν τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἐργασίαν ἱματίοις τῶν προκειμένων μορφῶν. — Ἀρ. **211.** Κορμὸς *ἀνδρικῆς μορφῆς* φερούσης ἱμάτιον καλύπτον μόνον τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος. Ὕψ. 0,20. — Ἀρ. **212.** Τὰ σκέλη *ἀνδρικῆς μορφῆς* φερούσης ἱμάτιον περιβάλλον αὐτά· ἐστηρίζετο δ' αὕτη ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς ἔχουσα τὸν δεξιὸν πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένον καὶ οὕτω κατὰ τὸ γόνυ ἱκανῶς κεκαμμένον· ὕψ. 0,19. — Ἀρ. **213.** Τὸ κάτωθεν τῶν γονάτων κάτω μέρος τοῦ σώματος *γυναικείας μορφῆς* καθημένης, πλούσιον φερούσης ἱματισμόν. Σωζόμενον ὕψος 0,85. — Ἀρ. **214.** Τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοιλίας μέχρι τοῦ μέσου τῶν μηρῶν μέρος γυμνῆς *ἀνδρικῆς μορφῆς.* Ὕψ. 0,10. — Ἀρ. **214α.** Διάφορα τεμάχια μορφῶν.

Τὰ γλυπτὰ ταῦτα δὲν εἶνε κυρίως ἀγαλμάτια ἀλλ' ἔκτυπα ἀνάγλυφα, διότι τὰ ὀπίσθια αὐτῶν εἶνε ἀποκεκομμένα· ἄλλως ἐνιαχοῦ σώζεται καὶ διακρίνεται συμφυὴς αὐτοῖς καὶ ἡ βάσις τοῦ ἀναγλύφου. Τοῦτο δέ, καὶ πρὸς τούτοις τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας, ὅστις ἀληθῶς ἀναπαριστᾷ ἡμῖν

ἐν σμικρῷ τὰ γλυπτὰ τοῦ Παρθενῶνος, πείθουσιν ὅτι τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα προέρχονται ἐκ τῶν ἐν τῷ βάθρῳ τοῦ ὑπὸ τοῦ Φειδίου ἢ ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἀγορακρίτου ποιηθέντος ἀγάλματος τῆς Νεμέσεως ἀναγλύφων, περὶ ὧν ὁ Παυσανίας (1,33) λέγει τάδε: «Ἐπὶ τῷ βάθρῳ τοῦ ἀγάλματος... »Φειδίας πεποίηκεν Ἑλένην ὑπὸ Λήδας ἀγομένην παρὰ τὴν »Νέμεσιν, πεποίηκε δὲ Τυνδάρεών τε καὶ τοὺς παῖδας καὶ ἄν»δρα σὺν ἵππῳ παρεστηκότα Ἱππέα ὄνομα· ἔστι δὲ Ἀγαμέ»μνων καὶ Μενέλαος καὶ Πύρρος ὁ Ἀχιλλέως... καὶ Ἔποχος »καλούμενος καὶ νεανίας ἐστὶν ἕτερος». Καὶ εἶνε μὲν μικρὰ καὶ ἐφθαρμένα τὰ ἔργα ταῦτα, ἀλλ' ἀρκούντως δεικνύουσιν ἡμῖν τὸ ὕψος καὶ τὴν τελειότητα τῆς τέχνης τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Φειδίου. Σημειωτέον δὲ ὅτι μόνα τὰ ἔργα ταῦτα τῶν ἡμῖν περισωθέντων, πλειότερον καὶ πιστότερον τῶν τοῦ Παρθενῶνος ἔργων, δύνανται νὰ παράσχωσιν ἡμῖν ἔννοιαν τῆς τέχνης τοῦ Φειδίου· διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα δὲν εἶνε ἔργα αὐτοῦ τοῦ Φειδίου ἀλλὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἀγορακρίτου, αἱ σχέσεις τοῦ Φειδίου πρὸς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ τοῦτον ἦσαν τοιαῦται, ὥστε πάντως θὰ κατεσκευάσθησαν ταῦτα ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ ἐποπτείαν πιθανῶς δὲ καὶ συνεργασίαν τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν σύνθεσιν τῶν προκειμένων ἀναγλύφων σημειωτέον ὅτι τὰ περισωθέντα ἡμῖν λείψανα ταῦτα δὲν εἶνε ἐπαρκῆ ὥστε νὰ σχηματίσωμεν ἔννοιάν τινα· δὲν δυνάμεθα δὲ οὐδὲ ὡρισμένα τῆς παραστάσεως πρόσωπα νὰ ἀναγνωρίσωμεν ἐν αὐτοῖς, ἐξαιρουμένης τῆς ὑπ' ἀρ. 207 κεφαλῆς ἵππου, ἣν ἀναγνωρίζομεν εὐχερῶς, ἅτε ἑνὸς μόνον ἵππου εἰκονιζομένου ἐπὶ τοῦ βάθρου, καὶ τοῦ ὑπ' ἀρ. 213 τεμαχίου, ὅπερ προέρχεται ἴσως ἐκ τοῦ ἀναγλύφου τῆς Νεμέσεως, διότι αὕτη θὰ εἰκονίζετο καθημένη· εἰς ταύτην δὲ ἀνήκει πιθανῶς καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 203 κεφαλή, ἥτις εἶνε κατά τι μεγαλητέρα τῶν λοιπῶν, γνω-

στοῦ ὄντος ὅτι ἡ καθημένη μορφὴ θὰ ἦτο κατά τι μεγαλητέρα τῶν λοιπῶν, ὅσαι εἰκονίζοντο ὄρθιαι.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1537 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890).

215-217. Τρεῖς πλάκες μετ' ἀναγλύφων παριστώντων τὸν περὶ **Μουσικῆς ἀγῶνα τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὸν Μαρσύαν** παρισταμένων καὶ τῶν **Μουσῶν.** Εὑρέθησαν ἐν Μαντινείᾳ ἐν ἔτει 1887 ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ὑπὸ G. Fougères ἐνεργηθείσαις. Ὕψος τῆς ὑπ' ἀρ. 215 ὕψ. 0,96 πλάτος 1,35: τῆς ὑπ' ἀρ. 216 ὕψ. 0,98 πλ. 1,36 καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 217 ὕψ. 0,96 πλ. 1,36. Πάχος σὺν τῷ ἐπιστέφοντι τὸν λίθον γεισώματι 0,12, ἄνευ τοῦ γεισώματος 0,08. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῇ δεξιᾷ τοποθετημένῃ ὑπ' ἀρ. **215** πλακὶ εἰκονίζεται κυρίως ὁ ἀγών. Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ βράχου ὁ *Ἀπόλλων,* ἐνδεδυμένος ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ ἔχων ἐπὶ τῶν γονάτων τὴν κιθάραν, ἣν ἔχει ἤδη κρούσει καὶ οὕτως ἐν ἀπολύτῳ ἠρεμίᾳ παρίσταται. Δεξιὰ δὲ ἵσταται ὄρθιος ὁ *Μαρσύας* αὐλῶν, διεστηκότα ἔχων τὰ σκέλη καὶ πάσας αὐτοῦ τὰς σωματικὰς δυνάμεις ἐντείνων ἵνα τύχῃ τῆς νίκης. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο ἀνταγωνιστῶν ἵσταται ὄρθιος ὁ *Σκύθης* κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν μάχαιραν, δι' ἧς ἔμελλε νὰ ἐκδάρῃ μετ' ὀλίγον τὸν ἡττημένον Μαρσύαν, ὄργανον γινόμενος πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς θείας κατὰ τούτου ἀποφάσεως· εἶνε δὲ οὗτος ἐνδεδυμένος τὸν συνήθη τοῖς βαρβάροις ἱματισμόν, φέρει δηλ. φρύγιον πῖλον, οὗ τὰ πλάγια μέρη κατέρχονται ἐπὶ τῶν ὤμων, στενὸν χειριδωτὸν χιτῶνα, ἀναξυρίδας καὶ ὑψηλὰ ὑποδήματα.

Ἐν ταῖς δύο ἑτέραις πλαξὶν ὑπ' ἀρ. 216 καὶ 217 εἰκονίζονται ἀνὰ τρεῖς ἐν ἑκάστῃ *Μοῦσαι,* ὥστε πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 9, τοῦ ὅλου δηλ. ἀριθμοῦ τῶν Μουσῶν ἀνάγκη νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ ὅλη παράστασις συνίστατο ἐκ τεσσάρων πλακῶν, ὧν ἡ τετάρτη, ἡ τρεῖς ἔτι Μούσας περιέχουσα, ἀπώλετο. Εἰκονίζονται δὲ αἱ Μοῦσαι ἅπασαι ἐν τῇ αὐτῇ περιβολῇ, φέρουσαι δηλ. χιτῶνα ποδήρη καὶ ἱμάτιον, κατὰ διαφόρους ὅμως στάσεις. Ἡ ἐν τῇ ἀριστερᾷ τοποθε-

τημένη ὑπ' ἀρ. **217** πλακὶ πρώτη ἀριστερὰ ἱσταμένη (τὸ πρόσωπον ἀποκεκρουσμένον) εἶνε ὅλως δεξιὰ ἐστραμμένη καὶ κρατεῖ ἐν ταῖς χερσὶ κύλινδρον βίβλου, ὃν ἐκτυλίσσει· ἡ δευτέρα, ἡ ἐν τῷ μέσῳ, εἶνε μικρὸν πρὸς τὴν πρώτην ἐστραμμένη καὶ κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ μικρὸν κύλινδρον βίβλου (;)· ἡ τρίτη, ἡ δεξιὰ ἱσταμένη, ἔχει καὶ αὕτη πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο προηγουμένων τὴν κεφαλὴν (ἀποκεκρουσμένην τὸ πλεῖστον) καὶ ἐκεῖ προτείνει διὰ τῆς δεξιᾶς μικρὰν κιθάραν.

Ἡ δὲ ἐν τῇ κατὰ τὸ μέσον τοποθετημένῃ ὑπ' ἀρ. **216** πλακὶ πρώτη ἀριστερὰ ἱσταμένη κρατεῖ ἐν ταῖς χερσὶ δίαυλον, πρὸς ὃν καὶ ἀτενίζει τὴν κεφαλὴν προσκεκλιμένην ἔχουσα· ἡ δευτέρα, ἡ ἐν τῷ μέσῳ, ἵσταται ὅλως κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένη καὶ οὐδὲν φέρει ἐν ταῖς χερσί, κεκαλυμμένας οὔσας καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ τοῦ ἱματίου· ἡ δὲ τρίτη, ἡ ἀριστερὰ εἰκονισμένη, κάθηται ἐπὶ βράχου καὶ παίζει πρωτοφανὲς ὄργανον ὁμοιάζον τῷ σημερινῷ μανδολίνῳ (mandolina). Τοῦ ἤχου τοῦ ὀργάνου τούτου ἀκροῶνται καὶ αἱ τρεῖς Μοῦσαι.

Ἐν Μαντινείᾳ ὑπῆρχε ναὸς διπλοῦς, οὗ τὸ μὲν ἕτερον τῶν ἱερῶν ἦτο ἀφιερωμένον τῷ Ἀσκληπιῷ, τὸ δὲ ἕτερον τῇ Λητοῖ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῆς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ ἱερῷ ὑπῆρχον κατὰ Παυσανίαν (8, 9) ἀγάλματα τῆς Λητοῦς καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς, Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, ἔργα Πραξιτέλους· ἐν τῷ βάθρῳ δ' αὐτῶν ἦσαν πεποιημένα «Μοῦσα καὶ Μαρσύας αὐλῶν». Ἀλλ' ἂν ἐν τῷ ἀσαφεῖ ἄλλως τούτῳ χωρίῳ (διότι τίς ἡ Μοῦσα ἡ παρὰ τῷ αὐλοῦντι Σατύρῳ καὶ πρὸς τί τοιαύτη παράστασις;) μετατραπῇ τὸ «Μοῦσα» εἰς *Μοῦσαι*, ἔχομεν προφανῶς περιγραφὴν τῶν προκειμένων ἀναγλύφων, ἐξάγομεν δὲ οὕτω καὶ εὐκρινῆ ἔννοιαν ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Παυσανίου, διότι ἐν τῷ βάθρῳ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Λητοῦς, πάνυ κατάλληλος ἦτο παράστασις τῆς περὶ Μουσικῆς ἔριδος τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὸν Μαρσύαν.

Γενομένης λοιπὸν τῆς ῥηθείσης μικρᾶς διορθώσεως ἐν τῷ

κειμένῳ τοῦ Παυσανίου, νομίζω ὅτι δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἐν ἀμφιβολίᾳ ὅτι τὰ προκείμενα ἀνάγλυφα εἶνε ἐκεῖνα, ἃ ὁ Παυσανίας ἀναφέρει· κατ' ἀκολουθίαν τὴν Πραξιτέλειον ὁπωσδήποτε καταγωγὴν τούτων δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ τις. Ἀφ' οὗ ἦσαν ἀνάγλυφα κοσμοῦντα τὸ βάθρον ἀγαλμάτων ποιηθέντων ὑπὸ τοῦ Πραξιτέλους, καὶ ταῦτα θὰ ἔχωσι σχέσιν τινὰ πρὸς τὸν Πραξιτέλην, ἢ δηλ. ἐποιήθησαν ὑπ' αὐτοῦ ἢ πιθανώτερον ὑπὸ βοηθῶν ἢ μαθητῶν αὐτοῦ κατὰ σχεδιάσματα καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ ἐπιτήρησιν αὐτοῦ. Καὶ ἀληθῶς, ἀποβλέπων μέν τις εἰς τὰ καθέκαστα δύναται νὰ ἀνεύρῃ ἀνακριβείας τινὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλ' ἡ σύνθεσις καὶ ἡ ἁρμονικὴ τῶν μορφῶν κατὰ συμπλέγματα διάταξις, ἡ ἐντύπωσις, ἣν τὸ ὅλον ἔργον προξενεῖ τῷ θεατῇ, τὸ περίγραμμα αὐτὸ τῶν μορφῶν, ἰδίως ὁ σχηματισμὸς τῶν κεφαλῶν, ἡ πνευματικὴ ἠρεμία, ἐν ᾗ διατελοῦσιν αἱ Μοῦσαι, καὶ ἡ μεγάλη ἐκείνη ἀντίθεσις τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν κινήσεων τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Μαρσύου, ἐκείνου μὲν ἐν ἀπολύτῳ ἠρεμίᾳ καθημένου καὶ ἐν πλήρει μεγαλοπρεπείᾳ, προερχομένῃ ἐκ τῆς βεβαιότητος περὶ τῆς νίκης καὶ περὶ τῆς θείας αὐτοῦ δυνάμεως, δι' ἧς ἔμελλε νὰ τιμωρήσῃ τὸν θρασὺν ἀντίπαλον, τούτου δὲ ἐν πλήρει ἐντάσει τῶν σωματικῶν δυνάμεων διατελοῦντος, χειρονομοῦντος καὶ παντὶ τρόπῳ μάτην ἀγωνιζομένου πρὸς ἐπίτευξιν τῆς νίκης, ταῦτα πάντα ὑποδεικνύουσιν ἔργον καθ' ὅλα ἄξιον τοῦ μεγάλου Πραξιτέλους.

Ἐν τούτοις τὴν πραξιτέλειον ταύτην καταγωγὴν τῶν προκειμένων ἀναγλύφων, τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ εὑρόντος αὐτὰ Fougères προταθεῖσαν, ἀποκρούουσί τινες. Σφοδρὸς κυρίως κατὰ τῆς ἑρμηνείας ταύτης ἀντεπεξῆλθεν ὁ Overbeck· ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀφορμὴν παρέσχεν αὐτῷ ἐν μέρει αὐτὸς ὁ Fougères διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ ὅτι αἱ τέσσαρες πλάκες ἐκόσμουν τὰς τέσσαρας τοῦ βάθρου πλευράς· δικαίως δηλ. ὁ Overbeck παρετήρησεν

ὅτι τὸ βάθρον ἐκεῖνο τῶν τριῶν ἀγαλμάτων θὰ εἶχεν οὐχὶ ἴσον ἀλλὰ μεγαλήτερον πλάτος καὶ μικρότερον βάθος, ἄρα τὰ προκείμενα ἀνάγλυφα δὲν εἶνε τὰ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου ἀναφερόμενα. Ἀλλ' ὑπὸ ἀρχιτεκτονικὴν ἔποψιν ἐξεταζόμεναι αἱ ἀνάγλυφοι αὗται πλᾶκες φαίνονται ὅτι ἀπετέλουν συνεχῆ παράστασιν, θὰ ἐκόσμουν ἄρα μόνον τὴν ἐμπροσθίαν πλευρὰν τοῦ βάθρου· τούτου δὲ δεκτοῦ γενομένου, αἴρεται ἡ ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ Overbeck προταθεῖσα δυσχέρεια καὶ οὕτως εὐχερῶς συνταυτίζονται τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου ἀναφερόμενα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ μῆκος τοῦ βάθρου τῶν τριῶν ἀγαλμάτων θὰ ἦτο πέντε ἥμισυ περίπου μέτρων· ἀλλὰ τοῦτο οὐδόλως εἶνε ὑπερβολικὸν ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ βάθρον τῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Δεσποίνης ἐν Λυκοσούρᾳ τεσσάρων ἀγαλμάτων τοῦ Δαμοφῶντος, ὃ ἔχει μῆκος 8,35 (ἴδ. Ἀρχ. Δελτίον 1889 σ. 159 κ. ἑ.).

Ὡς πρὸς δὲ τὴν διάταξιν τῶν πλακῶν τούτων σημειωτέον ὅτι αὗται θὰ ἔκειντο, ὡς νῦν ἔχω τοποθετήσει αὐτὰς ἐν τῷ Μουσείῳ· ἡ τετάρτη πλὰξ θὰ ἦτο ἐντεῦθεν τῆς ὑπ' ἀρ. 215 δεξιὰ τῷ θεατῇ. Διὰ τοιαύτης διατάξεως παράγεται καὶ συμμετρία τις ἐν τῇ ὅλῃ παραστάσει. Ἐν τῷ μέσῳ δηλ., ἐν τῷ κέντρῳ τῆς παραστάσεως, ὑπῆρχον δύο καθήμεναι μορφαί, ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ μία Μοῦσα, ἑκατέρωθεν δὲ ἀνὰ πέντε ἱστάμεναι, ὑποτιθεμένου ὅτι αἱ ἐν τῇ ἐλλειπούσῃ πλακὶ τρεῖς Μοῦσαι, θὰ εἰκονίζοντο, ὡς αἱ λοιπαί, ἱστάμεναι.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 380 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1887).— *Bull. de corr. hellénique* 1888 πίν. 1-3 σ. 105 (G. Fougères). — *Ber. der K. Sächs. Gesellschaft der Wiesenschaften* 1888 σ. 284 (Overbeck). — Ὑπὲρ τῆς πραξιτελείου καταγωγῆς τῶν ἀναγλύφων τούτων ἀπεφάνθησαν μέχρι τοῦδε οἱ Löschcke (*Jahrbuch des Instituts* 1888 σ. 192 σημ. 7), Furtwängler (*Berl. philolog. Wochenschr.* 1888 σ. 1482) καὶ Waldstein (ὁ τελευταῖος οὗτος ἔν τινι συνε-

δριάσει τῆς ἐνταῦθα Ἀμερικανικῆς ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1889). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 187.

218. Ἄγαλμα **Ἑρμοῦ** μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ. Εὑρέθη ἐν Ἄνδρῳ, ἐν ἔτει 1833, σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 219 γυναικείῳ ἀγάλματι, πλησίον ἀρχαίου τάφου (1). Ἐλλείπουσι τὸ μεῖζον μέρος τῶν βραχιόνων καὶ αἱ γύψῳ νῦν συμπεπληρωμέναι κνῆμαι. Ὕψος 1,96. Μάρμαρον πάριον.

Ἐκ τοῦ τόπου καὶ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς εὑρέσεως αὐτοῦ πιθανὸν εἶνε ὅτι ἵστατο, σὺν τῷ μνημονευθέντι γυναικείῳ ἀγάλματι, ἐπὶ τοῦ ἐκεῖ πλησίον ἀνακαλυφθέντος τάφου· ἴσως ἄρα εἰκονίζεται δι' αὐτοῦ ὁ ἀποθανὼν ἐν ὅλως ἐξιδανισμένῃ μορφῇ, ἐν μορφῇ Ἑρμοῦ, ἢ μᾶλλον ἴσως εἰκονίζεται αὐτὸς ὁ Ἑρμῆς ὡς χθόνιος Ἑρμῆς, ᾧ ἐτελοῦντο καὶ θυσίαι κατὰ τὴν ταφὴν (πρβ. ἀρ. 240, 241). Εἰκονίζεται δὲ γυμνός, ἔχων συνεπτυγμένην τὴν χλαμύδα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, καὶ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, παρ' ᾧ στέλεχος δένδρου ὡς στήριγμα χρησιμεῦον, ἐμπεφυκὸς κατὰ τὸ ἄνω μέρος τῷ δεξιῷ μηρῷ. Περὶ τὸ στέλεχος τοῦτο ἑλίσσεται ὄφις, ἐξ οὗ καταφανὴς γίνεται ἡ ἐπιτύμβιος ὁπωσδήποτε χρῆσις τοῦ ἀγάλματος, διότι ἡ παράστασις ὄφεως εἶνε συνήθης ἐν ἐπιτυμβίοις ἀναγλύφοις.

Ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν ἐξεταζόμενον τὸ ἄγαλμα τοῦτο

(1) Περὶ τῆς εὑρέσεως τοῦ ἀγάλματος τούτου ὁ Σπ. Τρικούπης γράφει ἐν Bullettino (1833 σ. 90) τάδε: «Dal governatore di Andros mi vien indicato, che alla parte occidentale dell'isola, ov'era l'antica città la quale conserva ancora il nome di Paleopoli, Demetrio Coracesi scopri in questo anno, travagliando il suo campo, due statue antiche, donna ed uomo, ambedue di marmo, di altezza naturale, collocate sopra il medesimo piedistallo di marmo esso pure e bislungo. . . . . . Vicino alle statue che seppelite per cosi dire in un marmo [ammasso?] di calce guardano dalla parte d'occidente, non lungi dal piedistallo esiste un sepolcro; la mano della donna fu ivi trovata».

ἀνήκει ἐν τοῖς καλλίστοις τοῦ ἡμετέρου Μουσείου καὶ μεγάλην ἔχει ὁμοιότητα, ὡς πρὸς τὴν μορφὴν καὶ τὴν στάσιν, πρὸς τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους καὶ πρὸς τὸν ἐν Ῥώμῃ Ἀντίνοον, ὀρθῶς δ' εἰπεῖν Ἑρμῆν τοῦ Belvedere. Ἡ διάπλασις τῶν μορφῶν τοῦ σώματος εἶνε εἰς ἄκρον τελεία· θαυμασία δ' εἶνε μάλιστα ἡ ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν τῶν μορφῶν τοῦ σώματος ἠρέμα καὶ βαθμηδὸν μετάβασις καὶ ἡ ἐκ τούτου παραγομένη ἁρμονία ἐν τῷ ὅλῳ, δι' ἧς τὸ ἔργον καταθέλγει τὸν θεατὴν ὅσον ἐλάχιστα τῶν ἡμῖν περισωθέντων ἀρχαίων ἀγαλμάτων. Τοὺς χρόνους δ' αὐτοῦ δὲν δυνάμεθα ἀκριβῶς νὰ ὁρίσωμεν· καταφανὲς ὅμως εἶνε ὅτι ἔσχεν ἀφορμὴν ἐξ ἀγάλματος τοῦ Πραξιτέλους, ἢ τοὐλάχιστον τῆς Σχολῆς αὐτοῦ, καὶ ἐποιήθη ἐν καλλίστῃ ἐποχῇ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ἐν αὐτῇ τῇ Δ'. ἴσως ἑκατονταετηρίδι. Παρατηρητέον δὲ ὅτι τινὲς ἐπειράθησαν νὰ ἀποδώσωσιν αὐτὸ τῇ Σχολῇ τοῦ Λυσίππου· ἀλλὰ τὴν πραξιτέλειον αὐτοῦ τέχνην οὐδεὶς δύναται πλέον νὰ ἀμφισβητήσῃ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἑρμοῦ.

Πιττάκης 553. Kekulé 368. Sybel 264. — *Bullettino* 1833 σ. 90 (S. Tricoupi). — Fiedler: *Reise durch alle Theile des Königreichs Griechenland* II σ. 222. — Ross: *Inselreisen* II σ. 16 καὶ *Königsreisen* II σ. 27. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1844 σ. 544 πίν. 915 (Πιττάκης). — Stephani: *Parerga archaeologica* XI (*Mélanges greco-romains I*) πίν. 1 σ. 296. — Conze: *Reise auf den Inseln des thrakischen Meeres*, σ. 19. — *Rev. arch.* 1845 σ. 263 (Saulcy) καὶ 1846 σ. 281 πίν. 53, 2 (Lebas). — Newton: *Antiq. at Athens* σ. 23. — Treu: *Hermes des Praxiteles* σ. 9. — *Mittheilungen* 1878 σ. 95 (Körte). — *Berliner Sitzungsberichte* 1884 σ. 621 (Conze). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1220. — Brunn-Bruckmann: *Denkmäler* ἀρ. 18. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 287.

219. Γυναικεῖον ἄγαλμα φυσικοῦ μεγέθους εὑρεθὲν ἐν ἔτει 1833 ἐν Ἄνδρῳ σὺν τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ

218 ἀγάλματι Ἑρμοῦ. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, ἥτις ἦτο ἔνθετος, καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χείρ, ἥτις ὅμως κατὰ τὴν ἐν σελ. 176 σημ. 1 μαρτυρίαν τοῦ Τρικούπη εἶχε τότε εὑρεθῆ. Ὕψ. 1,72. Μάρμαρον πάριον.

Κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρ. 218 εἰρημένα τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἵστατο σὺν τῷ Ἑρμῇ ἐπὶ τάφου· ἴσως δὲ εἰκονίζετο δι' αὐτοῦ θανοῦσα γυνὴ ἐν μορφῇ ἐξιδανισμένῃ ὑπὸ τὸν τύπον Μούσης. Εἶνε δὲ καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἀξιόλογον τὴν τέχνην καὶ ἐν ἴσῃ σχεδὸν δύναται νὰ τεθῇ μοίρᾳ πρὸς τὸ προμνημονευθὲν ἄγαλμα Ἑρμοῦ. Παρίστησι δὲ γυναικείαν μορφὴν ἱσταμένην ὀρθίαν καὶ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζομένην, ἐνδεδυμένην ποδήρη χιτῶνα καὶ λεπτὸν διαφανὲς ἱμάτιον περιτυλίσσον καὶ τοὺς βραχίονας (πλὴν τῆς ἐλλειπούσης ἄκρας δεξιᾶς χειρός), ὧν ὁ μὲν ἀριστερὸς εἶνε καθειμένος, ὁ δὲ δεξιὸς κεκαμμένος κατὰ τὸν ἀγκῶνα οὕτως, ὥστε ἡ ἄκρα χεὶρ ἦτο πρὸ τοῦ στήθους.

Heydemann 191. Sybel 265. Ἴδε καὶ τὴν ἐν τῷ ἀνωτέρω ἀριθμῷ 218 βιβλιογραφίαν ἰδίως Fiedler, δι' οὗ, περιγράφοντος τὸ ἄγαλμα καὶ λέγοντος ὅτι ἡ κεφαλὴ ἦτο *ἔνθετος*, δῆλον γίνεται ὅτι τὸ ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ ἄγαλμα εἶνε τὸ ἐν Ἄνδρῳ σὺν τῷ Ἑρμῇ εὑρεθὲν καὶ οὐχὶ ἄλλο τι.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 286 (ἐνταῦθα ἀνακοινοῦται παρατήρησις τοῦ Wolters περὶ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως τοῦ ἀγάλματος).

220. Σύμπλεγμα δύο **γυναικείων μορφῶν** σωζόμενον μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὸ Δίπυλον, ἐν ἔτει 1873. Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ Ὕψ. 0,87 πλ. 0,78. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ δεξιὰ τῶν μορφῶν τούτων (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος) κάθηται ἐπὶ βράχου, μικρὸν πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐπ' αὐτοῦ στηριζομένη· φέρει δὲ ἱμάτιον ἀπὸ τῶν ὤμων εἰς τὰ ὀπίσθια

τοῦ σώματος καταπίπτον καὶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς οὕτω φερόμενον, ὥστε περικαλύπτει μόνον τὰ σκέλη, καταλεῖπον γυμνὸν τὸ ἔμπροσθεν ἄνω μέρος τοῦ σώματος· τὴν ἀριστερὰν χεῖρα εἶχεν, ὡς φαίνεται, ἐπὶ τοῦ μηροῦ. Ἡ ἑτέρα δὲ (ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, ὁ ἀριστερὸς βραχίων καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος) ἵσταται ὀρθία ἀριστερὰ τῆς πρώτης, πρὸς αὐτὴν οἷον ἐν στοργῇ καὶ οἰκειότητι μικρὸν ἐστραμμένη, ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς ὁποίας εἶχεν, ὡς φαίνεται, τὸν ἐλλείποντα ἀριστερὸν βραχίονα. Στηρίζεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, παρ' ᾧ ἔχει χιαστῶς κεκλιμένον τὸν ἀριστερόν, καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσθια κατερχόμενον καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος φερόμενον, ἔνθα θὰ συνεῖχε αὐτὸ τῇ δεξιᾷ χειρί.

Ἡ ἐν πλήρει χάριτι διάθεσις τῶν μορφῶν καὶ τοῦ ἱματισμοῦ καὶ ἔτι τὸ περίγραμμα δεικνύουσιν ἔργον τῆς Δ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος· τί ὅμως εἰκονίζεται ἐν αὐτῷ καὶ τίς ὁ προορισμὸς αὐτοῦ, ἄγνωστον· εἰς τὸ πρὸς τὸ τρίγωνον ἀποκλῖνον σχῆμα αὐτοῦ ἀποβλέποντες δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἀνέκειτο ἴσως ἐν ἀετώματι ναοῦ τινος.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 2260.—Sybel 271.

221. Πλὰξ ἐκ ζωοφόρου ἀρχιτεκνονικοῦ τινος μνημείου, ἐλλιπὴς τὸ ἀριστερὸν μέρος. Εὑρέθη ἐν τῷ πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν χωρίῳ «Μώλῳ». Μῆκος 0,56 ὕψ. 0,17 πχ. 0,25. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ πομπὴ θαλασσίων ὄντων, βαίνουσα πρὸς δεξιὰν ἐπὶ τῶν πλαστικῶς δεδηλωμένων κυμάτων τῆς θαλάσσης. Ἡγεῖται δὲ **Τρίτων** σαλπίζων κόγχῃ, ἣν κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός, καὶ ἔχων ἐν τῇ ἀριστερᾷ κώπην· τούτῳ δὲ ἕπονται κατὰ τάξιν **Νηρηΐς** (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους κατώτερον μέρος) κρα-

τοῦσα ἐν τῇ δεξιᾷ κανοῦν πλῆρες καρπῶν μηλέας, ῥοιᾶς καὶ ἀμπέλου, **Ἔρως** ἐπιβεβηκὼς θαλασσίας ἐλάφου, ἧς κρατεῖ τὰ χρώματι δεδηλωμένα τὸ πάλαι ἡνία ἀμφοτέραις ταῖς χερσί, **Νηρηΐς** ὀχουμένη ἐπὶ θαλασσίου ἵππου, ὃν ἄγει **Τρίτων** κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὰ χρώματι δεδηλωμένα τὸ πάλαι ἡνία αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς μάστιγα, **Ἔρως** ἐπιβεβηκὼς θαλασσίου λέοντος, κρατῶν τὰ γραπτὰ τὸ πάλαι ἡνία διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ πάλλων διὰ τῆς δεξιᾶς μάστιγα, ὡς φαίνεται, χρώματι καὶ ταύτην δεδηλωμένην τὸ πάλαι, καὶ **Τρίτων** κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ κώπην καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κρατῆρα.

Ἡ τέχνη διακρίνεται ἐπὶ λεπτότητι καὶ χάριτι καὶ ἡ ἐφεύρεσις καὶ διάταξις τῶν μορφῶν εἶναι ἀξιόλογος, ἐξ ὧν δῆλον ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο ἐποιήθη ἴσως κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος· ἐκ συγκρίσεως δὲ πρὸς ἕτερα παρεμφερῆ τὴν παράστασιν ἔργα τῆς τέχνης, φαίνεται ὅτι τὰ θαλάσσια ταῦτα ὄντα συνήχθησαν ἴσως ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς τελέσεως τῶν γάμων τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, οὓς καὶ πομπεύουσιν ἐν μεγαλοπρεπεῖ παρατάξει. Καὶ ἡ χρῆσις δὲ τοῦ μνημείου τούτου καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας καὶ ἡ διάταξις τῶν μορφῶν ἀναπολοῦσιν ἡμῖν τὴν ζωοφόρον τοῦ μνημείου τοῦ Λυσικράτους.

Heydemann 250. Sybel 309. — Stark: *Orient* σ. 351. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1907, 1908.

222. Τεμάχιον τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 221 ζωοφόρου (μῆκος 0,48), προερχόμενον ὅμως οὐχὶ ἐκ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς διευθύνσεως τῶν μορφῶν, ἀλλ' ἔκ τινος τῶν τριῶν ἑτέρων. Ἐν αὐτῷ σώζεται ἐν ἀριστερᾷ οὐρὰ Τρίτωνος ἢ κήτους, ᾧ ἕπεται **Νηρηΐς** ὀχουμένη ἐπὶ Ἰχθυοκενταύρου, κρατοῦντος διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς τρίαιναν ἀνε-

στραμμένην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὸ κράσπεδον τοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἡπλωμένου ἱματίου τῆς Νηρηΐδος. Παρὰ ταύτην κάθηται πρὸς τούτοις ἐπὶ τοῦ Ἰχθυοκενταύρου **Ἔρως**, σαλπίζων κέρατι (;).

Heydemann 251. Sybel 309. Ἴδε καὶ τὴν ἀνωτέρω βιβλιογραφίαν.

223. Ἀγαλμάτιον **Ἀπόλλωνος**, εὑρεθὲν ἐν Σπάρτῃ. Ἐλλείπουσιν ἀμφότεροι οἱ πήχεις, τὸ δεξιὸν σκέλος καὶ τὸ ἀριστερὸν ἀπὸ τοῦ μέσου περίπου τοῦ μηροῦ. Σωζόμενον ὕψος 0,305. Μάρμαρον πελοποννησιακόν, ὡς φαίνεται.

Τὸ γυμνοῦ ἐν ἠρεμίᾳ ἱσταμένου νεανίου ἀγαλμάτιον τοῦτο εἶνε ἐπανάληψις τοῦ τύπου, οὗ καὶ τὸ ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως χαλκοῦν ἄγαλμα Ἀπόλλωνος κιθαρῳδοῦ τὸ δημοσιευμένον ὑπὸ τοῦ Overbeck ἐν Kunstmythologie III σ. 169.

Παραβαλλόμενον δὲ τὸ ἡμέτερον ἀγαλμάτιον πρὸς τὸ ἐν Νεαπόλει ἄγαλμα ταύτην κυρίως δεικνύει τὴν διαφοράν, ὅτι οἱ ἐπὶ τῶν ὤμων κατερχόμενοι πλόκαμοι τῆς κόμης δὲν εἶνε κεχωρισμένοι καὶ οὕτως εἰπεῖν λελυμένοι ἀπὸ τοῦ σώματος ἀλλ' εἶνε συμφυεῖς αὐτῷ καὶ φαίνονται οἱονεὶ ἀπὸ τῶν ὤμων αὐτῶν ἐκφυόμενοι· ἐκ τούτου εἰκάζω ὅτι τὸ πρωτότυπον τῶν ἀγαλμάτων τούτων, ὃ θὰ ἦτο βεβαίως ἔργον τῆς ἀκμαζούσης ἑλληνικῆς τέχνης, ἦτο πεποιημένον οὐχὶ ἐκ λίθου ἀλλ' ἐκ χαλκοῦ, κατὰ τὸ ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 4107.—Εἰκόνα τοῦ ἀγαλματίου ἴδε ἐν *Ἀρχ. ἐφημερίδι* 1885 πίν. 4.

224. Γυναικεῖον ἀγαλμάτιον σὺν τῇ πλίνθῳ αὐτοῦ. Εὑρέθη ἐν Κισσάμῳ τῆς Κρήτης καὶ ἠγοράσθη ἐν ἔτει 1889 ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας. Διατήρησις καλλίστη. Μάρμαρον πάριον.

Εἰκονίζει γυναικείαν μορφὴν ἱσταμένην, τὴν κεφαλὴν μικρὸν

ἀριστερὰ καὶ ἄνω ἔχουσαν ἐστραμμένην καὶ πλουσίως πτυχούμενον ἱματισμὸν ἐκ ποδήρους χιτῶνος καὶ ἐξ ἱματίου φέρουσαν· τὴν δεξιὰν χεῖρα ἔχει αὕτη ἐπὶ τῆς ὀσφύος καὶ τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένην. Τύπος τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, τέχνη παρεμφερὴς ταῖς ἐκ πηλοῦ πεποιημέναις κόραις ἐκ Τανάγρας.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4748.

225. Ἄγαλμα **Νίκης** κολοσσιαῖον. Εὑρέθη ἐν Μεγάροις ἐν ἔτει 1830, ἔκειτο δὲ μέχρι τοῦ ἔτους 1889 ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Θησείου. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ βραχίονες, ὁ ἀριστερὸς ἄκρος ποῦς, καὶ αἱ πτέρυγες, αἵτινες ἦσαν ἔνθετοι. Διατήρησις κακή. Ὕψ. 2,50. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ θεὰ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη μετὰ διπλοϊδίου χιτῶνα ζώνῃ περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον· εἰκονίζετο δὲ ἱπταμένη, ἐν τῇ στιγμῇ καθ' ἣν κατερχομένη εἰς τὴν γῆν ἥπτετο τοῦ ἐδάφους. Ἡ μὲν δεξιὰ χεὶρ ἦτο ἀνυψωμένη καὶ ἐκράτει πιθανῶς στέφανον, ἡ δὲ ἀριστερὰ καθειμένη. Ἀξία λόγου τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Kekulé 379. Sybel 3435. — Rangabé: *Mémoires présentés à l'Acad. des Inscript.* (1857) 291, 297 πίν. I ἀρ. 32. — Ross: *Königsreisen* I, 139. — *Revue archéologique* 1845 I, 263 (de Saulcy). — Newton: *Antiq. at Athens* 23. — Le Bas πίν. 91, 1. — *Mittheilungen* 1881 σ. 375 πίν. 10, 11 (K. Purgold). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 332.

226. Στήλη μετ' ἀναγλύφου ἐλλιπὴς τὸ ἀριστερὸν καὶ τὸ ἄνω μέρος. Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς γενομέναις διὰ τοῦ Fougères ἀνασκαφαῖς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Μαντινείᾳ ἐν ἔτει 1887 (ἴδ. καὶ ἀρ. 200-202). Σωζόμενον ὕψος 1,48, ὅλον πλάτος 0,80, πάχος 0,19. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζεται ἐν αὐτῇ ἀριστερὰ ἐστραμμένη ὀρθία **γυναικεία μορφὴ** (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χείρ) στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὁλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν, ὧν ὁ δεξιὸς μικρὸν προβεβλημένος, ἐνδεδυμένη ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου, ἔχουσα τὴν δεξιὰν μικρὸν προτεταμένην καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ παρὰ τὸ στῆθος ἀριστερᾷ παράδοξόν τι πρᾶγμα, οἱονεὶ πτηνόν, ὅπερ φαίνεται ὅτι εἶνε ἧπαρ, ὡς ὁ Fougères διέκρινεν. Ἔμπροσθεν δ' αὐτῆς, παρὰ τὸν δεξιὸν αὐτῆς πόδα, εἰκονίζετο φοῖνιξ, οὗ σώζεται ἐν τῷ λίθῳ μέρος τοῦ κορμοῦ.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ὑπελάμβανέ τις ὡς ἐπιτύμβιον· ἀλλὰ τοιαύτην ἑρμηνείαν αὐτοῦ ἀποκρούουσιν αἱ ἐν τῷ κάτω μέρει τοῦ λίθου ὑπάρχουσαι κατὰ τὰ πλάγια ὀπαὶ πρὸς σύνδεσιν τῶν ὀπισθίων αὐτοῦ μετ' ἄλλων λίθων, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τοῦτο ἀπετέλει μέρος οἰκοδομήματός τινος· δὲν ἐχρησίμευεν ὅμως ὡς ζωοφόρος τοῦ οἰκοδομήματος τούτου, διότι κατὰ τὰ πλάγια τοῦ λίθου δὲν ὑπάρχει ἡ καλουμένη ἀναθύρωσις (Anschlussfläche). Ἀφ' οὗ ἄρα δὲν συνεδέετο κατὰ τὰ πλάγια ἄλλοις λίθοις πιθανὸν εἶνε ὅτι θὰ ἐχρησίμευεν ὡς παραστὰς οἰκοδομήματος. Πρὸς ἑρμηνείαν δὲ τῆς παραστάσεως ὑποβοηθοῦσιν ἡμᾶς ὁ φοῖνιξ, δένδρον ἱερὸν τῇ Λητοῖ, καὶ ἰδίως τὸ ἧπαρ, ὃ δεικνύει ὅτι ἡ εἰκονιζομένη μορφὴ εἶχε σχέσιν τινὰ πρὸς τὴν οἰωνοσκοπίαν· ἴσως ἄρα εἰκονίζει αὕτη *ἱέρειαν τῆς Λητοῦς* διαπρέψασαν ἐν τῇ Μαντικῇ καὶ οἰωνοσκοπίᾳ. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ὑπὸ τεχνικὴν ἔποψιν ἑρμηνείαν τοῦ ἀναγλύφου παρατηρητέον ὅτι ἡ μορφὴ εἶνε σεμνοπρεπὴς καὶ αὐστηρὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας, ἰδίως δὲ ἡ πτύχωσις τοῦ ἱματισμοῦ δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένη ἀρχαϊσμῶν· ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ κατὰ τὸ στῆθος καὶ τὸ δεξιὸν σκέλος πτύχωσις εἶνε ὁπωσδήποτε μεθ' ἱκανῆς ἐλευθερίας καὶ κατὰ φύσιν ἐσχηματισμένη, αἱ μακραὶ παράλληλοι πτυχαὶ κατὰ τὸ ἀριστερὸν σκέ-

λος εἶνε λίαν ἀρχαϊκαί, ὃ ἀναπολεῖ ἡμῖν τὴν ἐν τῷ ἐξ Ἐλευσῖνος ἀναγλύφῳ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης (ἴδ. ἀρ. 126) πτύχωσιν τῆς ἀριστερὰ τῷ θεατῇ μορφῆς, ἐν τῇ πτυχώσει τοῦ ἱματισμοῦ τῆς ὁποίας ἡ αὐτὴ ἀντίθεσις ἐπικρατεῖ. Ἐκ τούτων ὁρμώμενοι δυνάμεθα νὰ θέσωμεν τοὺς χρόνους τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν ἀναγλύφου περὶ τὰ μέσα τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 380 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1887) *Bulletin de corr. hellénique* 1887 σ. 376 πίν. IV (G. Fougères).— Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 188.

227. Κορμὸς **Ἀφροδίτης** φυσικοῦ μεγέθους. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους. Ὕψ. 0,68. Μάρμαρον πάριον.

Τὸ ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι καὶ ἐν τοῖς ὀπισθίοις σωζόμενον ἐν μέρει ἱμάτιον ἐκάλυπτε τὸ ἐλλεῖπον κατώτερον μέρος τοῦ σώματος· ἡ δεξιὰ δὲ χείρ, ἥτις ἦτο ἀνυψωμένη, θὰ ἐκράτει κάτοπτρον. Τὸ προκείμενον ἄρα ἔργον εἶνε ἐπανάληψις τοῦ ἐκ τῆς Δ΄. ἑκατονταετηρίδος προερχομένου πιθανῶς τύπου τῆς ἐν Arles εὑρεθείσης Ἀφροδίτης (ἴδε Wieseler: Denkm. d. Kunst 2^3, 271). Τέχνη καλλίστη.

Sybel 287. Πρβ. Milchhoefer: *Die Museen Athens* σ. 19 ἀρ. 15. — Bernoulli: *Aphrodite* σ. 183, 7. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1456. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 268.

228. Κορμὸς **γυναικείας μορφῆς** (τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ ἄνω μέρους τῆς κοιλίας) ἐν ὁρμητικῇ κινήσει εἰκονιζομένης. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὸ μεταξὺ τοῦ ἀρχαίου σταδίου καὶ τῆς γεφύρας τοῦ Ἰλισσοῦ «Βαθρακονῆσι» ἐν ἔτει 1890. Ὕψ. 0,62. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει χιτῶνα ἑτερομάσχαλον ζώνῃ κατὰ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον καὶ ἱμάτιον, ὅπερ ἐκ τῶν ὄπισθεν ἔφερεν εἰς τὰ ἐμ-

πρὸς καὶ ἀνεῖχε τῇ ἀριστερᾷ χειρί, ἐν ᾧ τὴν δεξιὰν εἶχε καθειμένην. Τέχνη τῆς Δ'. πιθανῶς ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4771.

229. Τεμάχιον συμπλέγματος εἰκονίζοντος **Ἀθηνᾶν παλαίουσαν πρὸς Γίγαντα** (;). Εὑρέθη ἐν Λαυρίῳ ἐν ἔτει 1887. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται τὸ ἀπὸ τῶν κνημῶν κάτω μέρος τοῦ σώματος τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ τῶν ἄκρων ποδῶν καὶ μέρους τῆς πλίνθου τοῦ ὅλου συμπλέγματος, ὅλον τὸ ἀριστερὸν σκέλος τοῦ Γίγαντος, ἐγονατισμένον, καὶ τὸ δεξιὸν ἀπὸ τῆς κνήμης, ἄκρα χεὶρ καὶ τεμάχιον λόφου περικεφαλαίας. Ἡ Ἀθηνᾶ ἦτο ἐνδεδυμένη ποδήρη καὶ λεπτὸν πολύπτυχον χιτῶνα. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4339.

230. Ἄγαλμα **Ἀπόλλωνος** ἐκ λίθου λευκοῦ, εὑρεθὲν ἐν Αἰγιλίᾳ, ἐν ἔτει 1889, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γενικῆς Ἐφορίας τῶν ἀρχαιοτήτων ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Β. Στάη. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή, ἥτις ἦτο ἔνθετος· ἐπίσης ἐλλείπει ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ἅπασα ἡ ἀριστερὰ ἀπὸ τῆς μασχάλης. Ὕψος 1,00.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εὑρέθη σὺν τῷ ἐφ' ᾧ ἵδρυται βάθρῳ, ὃ φέρει τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν:

Αριστομενης Αριστομηδους
Θετταλος εκ Φερων
Νικων Κηφισοδωρο[υ] Αθηναιος
Απολλωνι Αιγιλει [α]νεθηκαν.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφὴ προέρχεται πιθανῶς ἐκ τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος· ἐν τούτοις ἄρα τοῖς χρόνοις τακτέον καὶ τὸ ἄγαλμα, διότι βεβαίως ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ βάθρου ἵδρυτο τοῦτο, μεσολαβούσης πλίνθου ἀπολεσθείσης. Εἰκονίζει δὲ τοῦτο Ἀπόλλωνα τὸν κιθαρῳδόν, ὅστις ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ θὰ ἔφερε λύραν συγκρατουμένην πρὸ τοῦ στήθους,

διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς θὰ ἐκράτει τὸ πλῆκτρον. Ἐνδεδυμένος εἶνε ποδήρη χιτῶνα ὑψηλὰ ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἐζωσμένον καὶ ἱμάτιον εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ σώματος καταπίπτον. Τέχνη κοινή.

Εὑρ. Γεν. Ἐφορείας 1140 καὶ 1139 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1889 σ. 233, 42-43). — *Ἀρχ. Δελτίον* 1889 σ. 240 (Β. Στάης).

Ἔργα ἀλεξανδρινῶν καὶ ῥωμαϊκῶν χρόνων (1).

231. Ὑπερμέγεθες ἄγαλμα **Θέμιδος** ἔργον Χαιρεστράτου Ῥαμνουσίου, μετὰ τῆς πλίνθου καὶ τοῦ ἐνεπιγράφου αὐτοῦ βάθρου. Εὑρέθη ἐν ἔτει 1890 ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Θέμιδος ἐν Ῥαμνοῦντι σὺν τοῖς ὑπ' ἀρ. 199 καὶ 232 ἀγάλμασιν, ἐν ἀνασκαφαῖς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Β. Στάη δαπάναις τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας. Ἐλλείπουσιν ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, ἥτις ἦτο πρόσθετος, ἡ ἄκρα ἀριστερὰ καὶ μικρά τινα τεμάχια ἐκ τοῦ πηγουνίου καὶ ἐκ τῆς ῥινὸς γύψῳ συμπεπληρωμένα· κατὰ τὰ λοιπὰ τὸ ἄγαλμα εἶνε ἄρτιον. Ὕψ. 2,22. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ βάθρῳ ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφὴ

Μεγακλης Μεγακ[λεου]ς ραμνουσ[ι]ος ανεθηκεν Θεμιδι στεφανωθεις
υπο των δημοτων δικαι|οσυνης ενεκα ε[πι ι]ερειας Καλλιστους και
(και Φειδοστρατης Νεμεσει ιερε[ι]ας) νικησας παισι και
ανδρασι γυμνασιαρχων | καὶ κωμωδοις χορηγων.
Χαιρεστρατος Χαιρεδημου
Ραμνουσιος εποιησε

γράμμασι τοῦ πρώτου ἡμίσεος πιθανῶς τῆς Γ'. ἑκατονταετηρίδος π. Χ. γεγραμμένη. Εὑρέθη δὲ τὸ ἄγαλμα, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Θέμιδος, καὶ ἐκεῖ σὺν τοῖς μνημονευθεῖσιν ἀγάλμασιν ἀνέκειτο, διότι καὶ αἱ δύο πλάκες αἱ τὸ βάθρον αὐτοῦ ἀποτελοῦσαι ἐκεῖ κατὰ χώραν κείμεναι εὑρέθησαν.

(1) Ἐν τῷ τμήματι τούτῳ τάσσονται καὶ τὰ ἀγνώστων ἐν γένει ἑλληνικῶν χρόνων ἔργα.

Ἡ θεὰ εἰκονίζεται ἱσταμένη ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς στηριζομένη, τὸν δεξιὸν μικρὸν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἱκανῶς κατὰ τὸ γόνυ κεκαμμένον ἔχουσα· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ποδήρη ἀμέσως ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ζώνῃ ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗτινος τὸ μὲν ἕτερον ἄκρον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατέρχεται εἰς τὰ κάτω καὶ εἰς τὰ ἐμπρόσθια τοῦ σώματος, τὸ δὲ ἕτερον ἀπὸ τῶν ὀπισθίων φέρεται κατ' ἀντίθετον φορὰν εἰς τὰ ἔμπροσθεν μέχρι τοῦ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένου ἀριστεροῦ βραχίονος, ἀφ' οὗ ἐξαρτώμενον πίπτει εἰς τὰ κάτω· οὕτω τὸ ἱμάτιον περικαλύπτει τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος, εἶχε δὲ τὴν ἐπιφάνειαν κεκοσμημένην γεγραμμέναις καθέτως βαινούσαις γραμμαῖς ἐν σχήματι ταινιῶν εἰς ὀξὺ ἀποληγουσῶν, ὡς ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἰχνῶν δῆλον γίνεται. Ἡ κεφαλὴ σὺν τῷ λαιμῷ καὶ μέρει τοῦ θώρακος εἶνε ἔνθετος· ἡ κόμη δὲ εἶνε ταινίᾳ διαδεδημένη καὶ ἀποτελεῖται ἐκ μικρῶν ὁμοιομόρφων καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς κεφαλῆς πλοκάμων. Τὸ ἄνω κρανίον καὶ τὰ ὀπίσθια τῆς μορφῆς δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξειργασμένα, διότι δὲν θὰ ἦσαν ὁρατά, ἀφ' οὗ τὸ ἄγαλμα καὶ ὑπερμέγεθες εἶνε καὶ ἀκριβῶς παρὰ τὸν δυτικὸν τοῖχον τοῦ σηκοῦ ἦτο ἱδρυμένον.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπὶ τοῦ βάθρου ἐπιγραφῆς τὸ ἄγαλμα θὰ ἐποιήθη κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Γ'. ἑκατονταετηρίδος· εἰς αὐτοὺς δὲ τοὺς χρόνους, ὅ ἐστιν εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς, ἀνάγει ἡμᾶς καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, καθ' ἣν εἴχομεν μέχρι τοῦδε ἔννοιαν τῆς τῶν χρόνων ἐκείνων τέχνης ἐκ τῆς ἐκ Σαμοθράκης Νίκης κυρίως ὁρμώμενοι. Τάσις πρὸς παραγωγὴν ἐντυπώσεως ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων τοῦ θεατοῦ διὰ μεγαλοπρεποῦς ἐμφανίσεως καὶ διαθέσεως τῆς ὅλης μορφῆς, τοῦτο εἶνε τὸ γνώρισμα τῆς τῶν χρόνων ἐκείνων τέχνης, τοῦτο δὲ ἀκριβῶς διακρίνει τὸ προκείμενον ἔργον. Τὸ ὑψηλὸν καὶ λεπτὸν τῆς

ὅλης μορφῆς, ἡ στάσις αὐτῆς, ἡ διάταξις τοῦ ἱματίου καὶ αἱ μεγάλαι καὶ βαθεῖαι πτυχαί, τὸ ζωηρὸν ἐν τῇ ἐκφράσει καὶ τὸ ἐξαίρετον κάλλος τῶν μορφῶν τοῦ προσώπου, ταῦτα πάντα σφόδρα ἐπιβάλλουσιν ἀληθῶς τῷ θεατῇ καὶ θέλγουσιν αὐτὸν τοσοῦτον, ὅσον σπάνια ἔργα τῶν ἡμῖν περισωθέντων ἔργων τῆς ἀρχαιότητος. Οὕτω τὸ προκείμενον ἔργον καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης εἶνε περισπούδαστον, ἀποτελεῖ λαμπρὸν κόσμημα τοῦ ἡμετέρου Μουσείου καὶ ὁρίζει τῷ ποιήσαντι αὐτὸ τεχνίτῃ Χαιρεστράτῳ, τῷ ἄλλοθεν ἀγνώστῳ ἡμῖν, ἐξαίρετον θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων τεχνιτῶν, δεικνύον αὐτὸν ἄξιον γενόμενον κληρονόμον τῆς τέχνης τῶν μικρὸν πρὸ αὐτοῦ ἀκμασάντων μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1535 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890).

232. Ἄγαλμα **Ἀριστονόης**, ἱερείας Νεμέσεως, μετὰ τῆς πλίνθου καὶ τοῦ ἐνεπιγράφου αὐτοῦ βάθρου, μεγέθους φυσικοῦ (ὕψος 1,62), καλλίστης διατηρήσεως. Εὑρέθη καὶ τοῦτο ἐν τῷ ναῷ τῆς Θέμιδος ἐν Ῥαμνοῦντι συγχρόνως τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 231 ἀγάλματι Θέμιδος καὶ τῷ ὑπ' ἀρ. 199 ἀγάλματι νεανίου καὶ ἦτο ἱδρυμένον σὺν τούτοις ἐντὸς τοῦ σηκοῦ, ἔνθα καὶ τὸ βάθρον αὐτοῦ κατὰ χώραν ἔκειτο. Ἐλλείπουσι μόνον οἱ δάκτυλοι τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τοῦ τετραγωνικοῦ αὐτοῦ βάθρου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφὴ

Θεμιδι και Νεμεσει
Ιεροκλης Ιεροποιου Ραμνουσιος
ανεθηκε την μητερα Αριστονοην
Νικοκρατου Ραμνουσιου ιερειαν
Νεμεσεως.

γράμμασι τῆς Β'. πιθανῶς π. Χ. ἑκατονταετηρίδος γεγραμμένη.

Ἡ Ἀριστονόη εἰκονίζεται ἐν ἱκανῶς ἐξιδανισμένῃ μορφῇ. Ἵσταται ὀρθία ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζομένη καὶ φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅπερ ἐκ τῶν ὄπισθεν εἰς τὰ ἔμπροσθεν φερόμενον περικαλύπτει ὁλόκληρον τὸ σῶμα καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν βραχιόνων. Τὰς χεῖρας ἔχει κεκαμμένας κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ προτεταμένας, κρατεῖ δὲ ἐν τῇ ἄκρᾳ δεξιᾷ φιάλην, εἰς ἣν καὶ ἔχει μικρὸν ἐστραμμένην τὴν κεφαλήν. Ἡ κεφαλὴ εἶνε ἔνθετος καὶ αἱ χεῖρες, ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ πήχεως, πρόσθετοι.

Τὸ ἄγαλμα δὲν στερεῖται σπουδαιότητος, ἐπιμελῶς δὲ εἶνε ἐξειργασμένον. Τοὺς χρόνους αὐτοῦ δὲν δυνάμεθα ἀκριβῶς τῇ βοηθείᾳ τῆς ἐπιγραφῆς νὰ ὁρίσωμεν· πάντως ὅμως εἶνε νεώτερον τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 231 ἀγάλματος τῆς Θέμιδος κατὰ μίαν περίπου ἑκατονταετηρίδα, ὥστε δυνάμεθα ἐν γένει νὰ δεχθῶμεν ὡς ἐποχὴν αὐτοῦ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Β'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1536 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890).

233. Ἄγαλμα **Νίκης** εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις, ἐν τοῖς θεμελίοις τῆς παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ἐν ἔτει 1837 οἰκοδομηθείσης οἰκίας ὑπὸ τοῦ γερμανοῦ ἰατροῦ Treiber. Ἐλλείπουσιν οἱ βραχίονες, αἱ πτέρυγες, τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῶν μηρῶν κατώτερον μέρος τοῦ σώματος, μικρὸν μέρος τοῦ ἄνω στήθους, ὃ εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένον, τεμάχιον τῆς κόμης καὶ τοῦ κρανίου, ἃ ἦσαν πρόσθετα, καὶ ἡ ῥίς. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Σωζόμενον ὕψος 1,35. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ θεὰ εἰκονίζετο ἐν κινήσει ἔχουσα τὸν ἀριστερὸν πόδα προβεβλημένον, τὴν κεφαλὴν μικρὸν πρὸς τὰ ἄνω καὶ δεξιὰ κεκλιμένην, καὶ τὸ ἀνώτερον τοῦ κορμοῦ μέρος ἐστραμμένον μικρὸν πρὸς ἀριστεράν, ὁμοιάζουσα ἐν μέρει ὡς πρὸς τὴν

στροφὴν ταύτην τῇ ἐκ Σαμοθράκης Νίκῃ· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ἀχειρίδωτον, ὡς φαίνεται, χιτῶνα ζώνῃ ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἐζωσμένον. Ὁ δεξιὸς βραχίων ἦτο ἀνυψωμένος. Ἡ κεφαλὴ δέ, (ἣν τινες διστάζουσι νὰ ἀποδεχθῶσιν ὡς ἀνήκουσαν εἰς τὸν κορμόν), εἶνε ἔνθετος· ἔνθετος ἦτο καὶ ὁ ἀριστερὸς βραχίων. Ἡ ὅλη δὲ μορφή, καὶ ἰδίως ἡ κεφαλή, εἶνε μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβάλλουσα, καὶ δεικνύει ὅτι τὸ ἔργον ἐποιήθη ἐν καλλίστῃ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης ἐποχῇ, κατὰ τὴν Γ'. ἑκατονταετηρίδα πιθανῶς, ἴσως δὲ καὶ ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις τῆς Δ'.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εὑρεθὲν μετὰ λειψάνων μεγάλου βάθρου ἀγαλμάτων καὶ ἄλλων τινῶν γλυπτικῶν ἔργων καὶ ἐπιγραφῆς « [Εὐβουλίδης Εὔ]χειρος Κρωπίδης ἐποίησεν » ὑπέλαβεν ὁ Ross ὡς προερχόμενον ἐκ τοῦ μνημείου τοῦ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Β'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος ἀκμάζοντος τεχνίτου ἅμα τε καὶ ἀναθέτου Εὐβουλίδου, ὃ συνέκειτο, κατὰ Παυσανίαν (1, 2, 5,) ἐξ ἀγαλμάτων τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Διός, τῆς Μνημοσύνης, τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος· κατ' ἀκολουθίαν ὑπεστήριξεν ὅτι εἶνε ἡ ἐκ τοῦ μνημείου τούτου Ἀθηνᾶ. Ἀλλ' ἀσχέτως τοῦ ζητήματος ἂν τὸ μνημεῖον τοῦ Εὐβουλίδου ἔκειτο ὄντως ἐκεῖ, ἔνθα τὰ ἀνωτέρω εὑρήματα ἐγένοντο, περὶ οὗ ἴδε ἑπόμενον ἀριθμὸν 234, δῆλον εἶνε ἐκ τῶν κατὰ τὰ νῶτα δύο σωζομένων ὀπῶν ὅτι τὸ ἄγαλμα εἶχε μαρμαρίνους προσθέτους πτέρυγας· ἄρα εἶνε ἄγαλμα Νίκης, ὡς ὀρθῶς πρῶτος ὁ Kekulé παρετήρησε καὶ ὑπεστήριξε.

Πιττάκης 558. Kekulé 58. Sybel 43.—Ross : *Arch. Aufs.* I σ. 143 πίν. 12, 13.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1838 σ. 79 (Ῥαγκαβῆς).—Müller-Schöll : *Arch. Mitth. aus Griechenland* σ. 56.—*Rev. arch.* 1845 σ. 266 (Saulcy). — Newton : *Antiq. at Ath.* σ. 21. — *Mittheilungen* 1882 σ. 41 (Julius).—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1432.—Brunn-Bruckmann : *Denkmäler* ἀρ. 49.

234. Κολοσσιαία κεφαλὴ **Ἀθηνᾶς** ἐκ πεντελησίου μαρμάρου. Εὑρέθη ἐν ἔτει 1874 παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἐν ᾗ εὑρέθησαν τὰ ἐν ἀρ. 233 μνημονευόμενα ἀρχαῖα καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ εὑρέτου Treiber, ὅστις ἐδωρήσατο αὐτὴν τῷ Μουσείῳ. Ὕψ. ἀπὸ τοῦ πηγουνίου μέχρι τοῦ μετώπου 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ἡ κεφαλὴ αὕτη, ἥτις ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῷ καὶ ἔφερε χαλκῆν περικεφαλαίαν, ἐπιστεύετο ὅτι προέρχεται κατὰ μεγίστην πιθανότητα ἐκ τοῦ ἐν ἀρ. 233 μνημονευομένου μνημείου τοῦ Εὐβουλίδου. Ἀλλ' ὅτι τὸ μνημεῖον τοῦτο ἔκειτο ἀληθῶς ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ εὑρέθη ἡ προκειμένη κεφαλὴ καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἀρ. 233 μνημονευόμενα ἀρχαῖα, καὶ πρότερον μὲν πολλαχῶς ἠμφισβητεῖτο καὶ νῦν δι' ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων ἀποκρούεται (ἴδε Lolling καὶ Wolters ἐν Mittheilungen 1887 σ. 365 κ. ἑ.), ὥστε ἱστορικῶς οὐδὲν δύναται μετὰ βεβαιότητος νὰ ῥηθῇ περὶ τῆς κεφαλῆς ταύτης· καθ' ἑαυτὴν ὅμως ἐξεταζομένη αὕτη φαίνεται κάλλιστον ἔργον τῶν πρώτων πιθανῶς ἀλεξανδρινῶν χρόνων.

Sybel 2891. — Mittheilungen 1882 σ. 91 πίν. 5 (Julius). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1433. Σημειωτέον ὅτι ὁ Wolters διέκρινεν ἐν τῇ προκειμένῃ κεφαλῇ ἐπανάληψιν τοῦ τύπου τῆς ἐκ Velletri Ἀθηνᾶς, ἀμφότερα δὲ τὰ ἔργα ταῦτα ἐκλαμβάνει ὡς παραχθέντα ἐκ πρωτοτύπου τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, ποιηθέντος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς τέχνης τοῦ Πολυκλείτου. — Brunn-Bruckmann: *Denkmäler* ἀρ. 48. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 136.

235. Κολοσσιαῖον ἄγαλμα **Ποσειδῶνος.** Εὑρέθη ἐν Μήλῳ σὺν τοῖς ἑπομένοις ὑπ' ἀρ. 236-238, ἐν τῷ κατὰ τὴν θέσιν «Κλίμα» ἀγρῷ τοῦ Ἰω. Νοστράκη (ἐν ἔτει 1877), παρ' οὗ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἀντὶ δραχμῶν 27,000. Σώζεται δὲ ὁλόκληρον μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ, καὶ σύγκειται ἐκ δύο τεμαχίων λίθου, προσηρμοσμένων κατὰ τὸ μέσον πε-

ρίπου τοῦ σώματος. Ἐλλείπουσιν ἡ ῥίς, μέρος τοῦ ἀριστεροῦ ἄνω κρανίου, ὃ ἦτο πρόσθετον, καὶ ἐλάχιστα τεμάχια ἐκ τοῦ ἱματίου, ὧν τὸ μεῖζον, τὸ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τῶν νώτων, εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένον. Ἡ τρίαινα εἶνε νέα. Ὕψ. 2,45. Μάρμαρον πάριον.

Μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβάλλων διὰ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς πρὸς παραγωγὴν ἐντυπώσεως ἐπιτετηδευμένης τέχνης καὶ διαθέσεως τῆς ὅλης αὐτοῦ μορφῆς ἵσταται ὄρθιος ὁ θεός, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ἔχων τὴν δεξιὰν ἠνωρθωμένην, δι' ἧς θὰ ἐκράτει τὴν νῦν προστεθεῖσαν τρίαιναν, καὶ στηρίζων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, δι' ἧς προσέτι συνέχει τὸ ἱμάτιον, ὅπερ καταπίπτει ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσθια, ὅθεν εἰς τὰ ἔμπροσθεν φερόμενον περικαλύπτει μόνον τὸ κάτωθεν τῆς κοιλίας μέρος τοῦ σώματος. Παρὰ τὸν δεξιὸν δὲ πόδα ὑπάρχει *δελφὶν* συμφυὴς τῷ ἀγάλματι, ἔχων τὴν κεφαλὴν προσκεκολλημένην τῇ πλίνθῳ τοῦ ἀγάλματος καὶ τὴν οὐρὰν (ἐλλείπει τὸ ἄκρον) πρὸς τὰ ἄνω ὑψωμένην. Ἡ τέχνη δὲν διακρίνεται ἐπὶ λεπτότητι καὶ τελειότητι ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα τῶν μορφῶν, διότι ὁ τεχνίτης ἀπέβλεψε κυρίως εἰς τὴν ὅλην ἐξωτερικὴν μορφὴν καὶ δι' αὐτῆς ἠθέλησε νὰ παραγάγῃ ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων τοῦ θεατοῦ. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν δὲ ταύτην ἐξεταζόμενον τὸ ἄγαλμα εἶνε ὁμολογουμένως ἀξιολογώτατον. Ἐκ τῶν ῥηθέντων φαίνεταί μοι ὅτι ἐποιήθη κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχήν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ τῶν χρόνων ἐκείνων τέχνη διεκρίνετο κυρίως ἐπὶ τοῖς ἀνωτέρω γνωρίσμασι.

Sybel 424. — *Bull. de corr. hellénique* 1889 σ. 498 πίν. III (M. Collignon). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 322.

236. Κολοσσιαῖον **γυναικεῖον ἄγαλμα** εὑρεθὲν ἐν Μήλῳ σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 235 Ποσειδῶνι καὶ τοῖς ὑπ' ἀρ. 237

καὶ 238 ἀγάλμασι. Σύγκειται ἐκ δύο τεμαχίων λίθου, προσηρμοσμένων ὑπὸ τοὺς μαστούς. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, ἥτις ἦτο ἔνθετος, ὁ ἀριστερὸς πῆχυς καὶ τεμάχια ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χείρ, ἥτις ἦτο πρόσθετος. Ὕψος 1,93. Μάρμαρον πάριον.

Στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ εἶνε ἐνδεδυμένον ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα, ζώνῃ ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἐζωσμένον, καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος εἰς τὰ κάτω φερόμενον καὶ οὕτω περιτυλίσσον τὸ μέσον μέρος τοῦ βραχίονος τούτου καὶ τὸ ἀπὸ τῆς κοιλίας μέχρις ὀλίγον κάτωθεν τῶν γονάτων μέρος τοῦ σώματος. Τὸν δεξιὸν βραχίονα ἔχει ὅλον προτεταμένον καὶ τὸν ἀριστερὸν καθειμένον τῷ σώματι μέχρι τοῦ ἀγκῶνος· τὸ λοιπὸν μέρος, ἤτοι ὁ πῆχυς μετὰ τῆς ἄκρας χειρός, ἦτο προτεταμένον. Κατὰ τὸν τρόπον δὲ τῆς ἐργασίας δυνατὸν τὸ ἄγαλμα τοῦτο νὰ εἶνε σύγχρονον τῷ τοῦ Ποσειδῶνος.

Sybel 426.

237. Ἀνδρικὸν ἄγαλμα φυσικοῦ μεγέθους, εὑρεθὲν ἐν Μήλῳ σὺν τοῖς ὑπ' ἀρ. 235, 236 καὶ 238. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χείρ. Σώζεται δὲ μετὰ τοῦ βάθρου αὐτοῦ, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή·

Θεοδωριδας Δαιστρατο
Ποσειδανι

Ὕψος τοῦ ἀγάλματος 1,50: τοῦ βάθρου 0,32. Μάρμαρον πάριον.

Ἵσταται ὄρθιον στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, καὶ ἔχει τὸν μὲν δεξιὸν βραχίονα καθειμένον τῷ σώματι καὶ μικρὸν προτεταμένον, τὸν δὲ ἀριστερὸν κεκαμμένον κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχίου ἐστηριγμένον· φέρει δὲ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατὰ τὰ νῶτα καὶ εἶτα εἰς τὰ ἔμπροσθεν φερόμενον οὕτως, ὥστε περικαλύπτει τὸ σῶμα καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ὁλόκληρον, καταλεῖπον γυμνὸν μόνον

τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα. Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ἐποιήθη ἐν καλῇ ἐποχῇ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης. Τί δὲ εἰκονίζει, ἄγνωστον, διότι ἀμφίβολον λίαν εἶνε, ἂν εἰκονίζει αὐτὸν τὸν ἀναθέτην Θεοδωρίδαν.

Sybel 425.—*Bull. de corr. hellénique* 1878 σ. 522 (Tissot) καὶ 1889 σ. 500 (Collignon).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 321.

238. Μικρὸν γυναικεῖον ἄγαλμα εἰκονίζον πιθανῶς **Ἀφροδίτην.** Εὑρέθη ἐν Μήλῳ σὺν τοῖς ὑπ' ἀρ. 235, 236 καὶ 237. Ἐλλείπουσιν ἡ ἔνθετος οὖσα κεφαλὴ καὶ ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χείρ, ἥτις ἦτο πρόσθετος. Σώζεται δὲ μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ καὶ ἔχει τὴν ἐπιφάνειαν πετρώμασι κεκαλυμμένην. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὕψος τοῦ ἀγάλματος 1,08. Μάρμαρον πάριον.

Ἵσταται ὄρθιον στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ ἔχον τὸν ἀριστερὸν χιαστῶς πρὸ αὐτοῦ κεκλιμένον· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένον ποδήρη πολύπτυχον χιτῶνα καὶ διαφανὲς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος καὶ αὐτοὺς τοὺς βραχίονας περιβάλλον ἱμάτιον. Τὸν μὲν δεξιὸν βραχίονα ἔχει παρὰ τὸ στῆθος, τὸν δὲ ἀριστερὸν κεκαμμένον κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ ἐστηριγμένον ἐπὶ ἀρχαΐζοντος τὴν τέχνην ἀγαλματίου, ὅπερ εἶνε αὐτῆς τῆς *Ἀφροδίτης εἴδωλον*, ὡς φαίνεται. Τοῦτο ἔχει ὕψος 0,55 καὶ ἵσταται ἐπὶ ὑψηλῆς περιφεροῦς βάσεως· φέρει δὲ πόλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, εἶνε ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗ ἀνέχει τὸ κράσπεδον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, καὶ κρατεῖ ἄνθος ἐν τῇ δεξιᾷ χειρί, ἣν ἔχει παρὰ τὸ στῆθος.

Sybel 427.

239. Μικρὸν ἄγαλμα **Σατύρου** εὑρεθὲν ἐν Λαμίᾳ. Ἐλλείπει ὁ δεξιὸς βραχίων καὶ ἡ γύψῳ νῦν συμπεπληρωμένη ἀριστερὰ κνήμη μέχρι τῶν δακτύλων τοῦ ποδός. Σώζεται δὲ μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ, ἀνώμαλον ἐχούσης τὴν ἐπιφά-

νειαν καὶ οἱονεὶ βράχον εἰκονιζούσης. Ὕψ. 0,90. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν, ὧν ὁ ἀριστερὸς εἶνε προβεβλημένος, καὶ κρατεῖ ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι τὸ ὡς ἱμάτιον χρησιμεῦον αὐτῷ δέρμα πάνθηρος, ὅπερ καταπίπτει περὶ τὸ κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ὑπάρχον στέλεχος δένδρου, τὸ ὡς στήριγμα τοῦ ἀγάλματος χρησιμεῦον. Φαίνεται δὲ ὅτι εἰκονίζεται ἐπισκοπῶν μακρὰν μετὰ τῆς ἰδιαζούσης τῷ σατύρῳ περιεργείας, καὶ οὕτω θὰ εἶχε τὴν ἄκραν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, παράγων σκιὰν τοῖς ὀφθαλμοῖς. Σάτυρον δὲ ἐν τοιαύτῃ διαθέσει, *ἀποσκοπεύοντα*, ἐποίησε περίφημον ὁ κατὰ τοὺς πρώτους ἀλεξανδρινοὺς χρόνους ἀκμάζων ζωγράφος Ἀντίφιλος· ὥστε κατὰ τοῦτον πιθανῶς ἐποιήθη τὸ προκείμενον ἀγαλμάτιον, ὅπερ ἄλλως εἶνε μετὰ πολλῆς χάριτος πεποιημένον καλλίστης τέχνης ἔργον. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Furtwängler ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐν τούτῳ εἰκονίζεται ὁ Σάτυρος χορεύων τὸν σ κ ώ π ε υ μ α καλούμενον χορόν.

Sybel 269.—Müller-Schöll: *Arch. Mitth. aus Griechenland* πίν. 5, 11 σ. 93, 68, 111.–Furtwängler: *Der Satyr aus Pergamon* σ. 15.— *Arch. Zeitung* 1866 σ. 169 (U. Köhler).—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1429.

240. Ἄγαλμα **Ἑρμοῦ** μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, εὑρεθὲν ἐν Ἀταλάντῃ. Σώζεται ὁλόκληρον μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ, ἐλλειπόντων μόνον τῶν δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ τοῦ δείκτου τῆς δεξιᾶς. Ὕψος 1,90. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ ἔχει τὴν χλαμύδα συνεπτυγμένην καὶ ἐρριμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐπὶ τοῦ πήχεως οὕτως, ὥστε ἅπασα ἡ μορφὴ εἶνε γυμνή· ὁ μὲν δεξιὸς βραχίων εἶνε καθειμένος τῷ σώματι,

ὁ δὲ ἀριστερὸς κεκαμμένος κατὰ τὸν ἀγκῶνα· ἀμφότεραι δὲ αἱ ἄκραι χεῖρες ἐκράτουν τι, ἡ μὲν δεξιὰ πιθανῶς βαλάντιον, ἡ δὲ ἀριστερὰ κηρύκειον, ὡς φαίνεται ἐξ ἄλλων τε ἀγαλμάτων καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 241.

Τινὲς διακρίνουσιν ἐν τῷ ἀγάλματι τούτῳ ἀθλητήν· ἡ ὅλη ὅμως μορφὴ δεικνύει Ἑρμῆν ἐν τῇ μορφῇ τοῦ ὑπ' ἀρ. 241 ἐν Αἰγίῳ εὑρεθέντος, ἐν μέρει δὲ καὶ τοῦ ἐξ Ἄνδρου (ἀρ. 218). Ὥσπερ δὲ πιθανῶς οἱ ὑπ' ἀρ. 218 καὶ 241, ἵστατο καὶ οὗτος ἴσως ἐπὶ τάφου. Ἐποιήθη δὲ ἐν ἐποχῇ πάντως ὑστερωτέρᾳ τῇ τοῦ ἐξ Ἄνδρου καὶ προγενεστέρᾳ τῇ τοῦ ἐξ Αἰγίου, κατὰ τοὺς τελευταίους ἴσως Ἀλεξανδρινοὺς χρόνους, καὶ εἶνε ἀντίτυπον ἔργου τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος οὐχὶ ὅμως ἀττικῆς ἀλλὰ πελοποννησιακῆς τέχνης (ἴδ. τὰ ἐν τῷ ἑπομένῳ ἀριθμῷ 241). Ἡ ἐργασία εἶνε μὲν ἀκριβής, ἀλλὰ οἱονεὶ σκληρὰ καὶ τυπική, ὥστε τὸ ἄγαλμα τοῦτο στερεῖται τῆς φυσικότητος, λεπτότητος καὶ χάριτος ἐκείνης τοῦ ἐξ Ἄνδρου Ἑρμοῦ.

Kekulé 289. Sybel 41.—*Rev. arch.* 1856 σ. 440 (;).—*Bullettino* 1860 σ. 114 (Michaelis). — *Gaz. arch.* 2 σ. 86 πίν. 22, 23 (Roulez).—*Mittheilungen* 1878 σ. 98 (Kœrte).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 174.

241. Ἄγαλμα **Ἑρμοῦ** φυσικοῦ μεγέθους. Εὑρέθη ἐν Αἰγίῳ σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 242 γυναικείῳ ἀγάλματι, μεθ' οὗ καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἀντὶ δραχμῶν 12,000. Σώζεται δὲ ὁλόκληρον μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ. Ὕψ. 1,71. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ θεὸς ἵσταται ὄρθιος στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ἔχων τὴν χλαμύδα συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ τοῦ πήχεως εἰς τὰ κάτω καταπίπτουσαν, τὴν δεξιὰν καθειμένην τῷ σώματι καὶ τὴν ἀριστερὰν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην· ἐκράτει δὲ ἐν μὲν τῇ δε-

ξιᾷ βαλάντιον, οὗ σώζεται τὸ ἄνω μέρος, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ τὸ κηρύκειον, οὗ σώζεται ὡσαύτως μέρος. Οὕτως ἔχει τὴν αὐτὴν μορφὴν καὶ διάθεσιν, ἣν καὶ ὁ ἐξ Ἀταλάντης (ἀρ. 240), καὶ εἶνε καταφανῶς ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ τύπου, τοῦ αὐτοῦ δηλ. ἀγάλματος τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ὁ τύπος οὗτος εἶνε διάφορος τοῦ τύπου τοῦ ἐξ Ἄνδρου Ἑρμοῦ (ἀρ. 218). Ἡ τέχνη καὶ ἰδίως ἡ στάσις καὶ ἡ τοῦ ἰσχίου μεγάλη προεκβολὴ τοῦ ἐξ Ἄνδρου Ἑρμοῦ ὑποδεικνύουσι πραξιτέλειον ἄγαλμα, ἐν ᾧ αἱ ἀναλογίαι τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν καὶ τοῦ ἐξ Ἀταλάντης, καὶ ἔτι ἡ στάσις αὐτῶν, στηριζομένων οὐχὶ καθ' ὁλοκληρίαν διὰ τοῦ ἑνὸς τῶν ποδῶν, ἀλλ' ἁπτομένων τοῦ ἐδάφους καὶ δι' ὁλοκλήρου σχεδὸν τοῦ πέλματος τοῦ ἑτέρου, ὑποδεικνύουσιν ὅτι ἐποιήθησαν κατὰ πρωτότυπον ποιηθὲν ἢ τοὐλάχιστον μεταποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Λυσίππου.

Καθ' ἑαυτὸ δὲ ἐξεταζόμενον τὸ προκείμενον ἄγαλμα εἶνε ὑποδεέστερον τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐξ Ἀταλάντης καὶ ἐποιήθη ἐν ῥωμαϊκοῖς, ὡς φαίνεται, χρόνοις. Ἴσως δὲ ἔκειτο σὺν τῇ ἐν τῷ ἑπομένῳ ἀριθμῷ γυναικείᾳ μορφῇ, μεθ' ἧς εὑρέθη, ἐπὶ τάφου, ὥσπερ καὶ τὰ ἐξ Ἄνδρου (ἀρ. 218 καὶ 219. Πρβ. καὶ ἀρ. 240).

Sybel 433. Οἱ Conze καὶ Michaelis εἶδον τὸ ἄγαλμα τοῦτο, καὶ τὸ ἐν τῷ ἑπομένῳ ἀριθμῷ, παρὰ τῷ εὑρέτῃ Ἀριστείδῃ Γεωργίου καὶ ἐπληροφορήθησαν ὅτι εὑρέθησαν ἀμφότερα vicino alla casa del possessore nella parte meridionale della città (ἴδε *Annali* 1861 σ. 62).—*Mittheilungen* 1878 σ. 95 πίν. 5 (Koerte).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 176.

242. Γυναικεῖον ἄγαλμα φυσικοῦ μεγέθους, εὑρεθὲν ἐν Αἰγίῳ σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 241 ἀγάλματι Ἑρμοῦ (πρβ. ἀρ. 219). Σώζεται ὁλόκληρον μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ. Ὕψος ἄνευ τῆς πλίνθου 1,69. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἶνε τῶν καλουμένων ἱματιοφόρων μορφῶν, φέρει δηλ. ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μέχρι τῶν ποδῶν σχεδὸν καταπίπτον καὶ ὁλόκληρον τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας περικαλύπτον. Στηρίζεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ἔχουσα τὸν ἀριστερὸν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἱκανῶς ἀφεστηκότα, ὡς εἰ ἦτο ἕτοιμος νὰ βαδίσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἐν τῷ προσώπῳ διακρίνονταί πως προσωπικὰ κατά τι γνωρίσματα, ὥστε ἂν ἵστατο ἐπὶ τάφου σὺν τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρ. 241 Ἑρμῇ, ὡς ἐρρέθη ἀνωτέρω, θὰ εἰκονίζετο δι' αὐτῆς ἡ ἀποθανοῦσα ἐν ἐξιδανισμένῃ μορφῇ, ἐν μορφῇ **Μούσης** ἴσως. Πόθεν δ' ἔσχεν ἀφορμὴν ὁ τύπος οὗτος, οὗ ἐπαναλήψεις ὑπάρχουσι πολλαί, ἄγνωστον. Ἐργασία καλῶν σχετικῶς ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 434. *Mittheilungen* 1878 σ. 95 (Koerte) πίν. 6. Ἴδε καὶ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 242 βιβλιογραφίαν.

243. Ἄγαλμα **Ἑρμοῦ κριοφόρου** μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ (ὕψ. 1,80). Εὑρέθη ἐν Τροιζηνίᾳ, ἐν ἔτει 1890, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς γενομέναις ὑπὸ Ern. Legrand Ἐλλείπουσι τὸ μέσον τοῦ δεξιοῦ βραχίονος, ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χείρ, οἱ ἄκροι πόδες (ὁ μὲν δεξιὸς ἀπὸ τοῦ ἀστραγάλου ὁ δὲ ἀριστερὸς ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κνήμης) καὶ οἱ πόδες τοῦ κριοῦ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Ἑρμῆς φέρει χλαμύδα ἐμπεπορπημένην ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐκράτει διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ κηρύκειον, οὗ σώζεται τὸ πλεῖστον μέρος. Ἵσταται δὲ ὄρθιος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζόμενος καὶ μικρὸν ἀριστερά, ἔνθα ὁ κριός, ἐστραμμένος, καὶ εἰκονίζεται ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ καθ' ἣν ἁρπάζων ἀπὸ τῶν κεράτων τὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κριὸν αἴρει αὐτὸν εἰς τὰ ἄνω· διαφέρει ἄρα τοῦ τε Ἑρμοῦ τοῦ Ὀνάτα, ὅστις τὸν κριὸν ἔφερεν ὑπὸ τὴν μασχά-

λην, καὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ Καλάμιδος ποιηθέντος ὅστις ἔφερεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, ὥστε εἰς τοὺς δύο τούτους τύπους προστίθεται διὰ τοῦ προκειμένου ἀγάλματος καὶ ἕτερος, ἄγνωστος τέως ἡμῖν.

Ἐκ τῆς ἐργασίας φαίνεται ὅτι τὸ ἀξιόλογον ἄλλως καὶ κάλλιστον τοῦτο ἄγαλμα ἐποιήθη ἐν ρωμαϊκοῖς χρόνοις· αἱ μορφαὶ ὅμως καὶ ἰδίως ἡ στάσις αὐτοῦ ὑποδεικνύουσιν ἡμῖν ὅτι τὸ πρωτότυπον θὰ ἦτο ἔργον τοῦ ἀττικοῦ ἐργαστηρίου τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1538 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1890).

244. Ἄγαλμα ἀγενείου **ἀνδρὸς** ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, εὑρεθὲν ἐν Ἐρετρίᾳ ἐν ἔτει 1885. Σώζεται ὁλόκληρον μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ. Ὕψος 1,90. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται ἄγνωστος ἡμῖν **ἀνὴρ** ἐν ὅλως ἐξιδανισμένῃ μορφῇ, ἱστάμενος ὄρθιος καὶ ἐνδεδυμένος πολύπτυχον, ὁλόκληρον τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας περιτυλίσσον, ἱμάτιον. Ἐπὶ τῆς πλίνθου δέ, κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ ἀνδριάντος, ὑπάρχει οἱονεὶ στέλεχος δένδρου, χρησιμεῦον ὡς στήριγμα τῷ ἀγάλματι, ἐφ' οὗ εἶνε ἐρριμμένον πτυχούμενόν τι πρᾶγμα, μέρος ὁπλισμοῦ ἴσως (περικνημῖδες, θώραξ;).

Ἡ πτύχωσις τοῦ ἀγάλματος δὲν ἔχει τι τὸ τεχνικῶς ἀξιόλογον ἢ ἰδιάζον, τὸ περίγραμμα τῶν γυμνῶν ποδῶν δὲν διακρίνεται ἐπὶ κάλλει, καὶ οἱ ἐξέχοντες τοῦ ἱματίου δάκτυλοι τῆς δεξιᾶς στεροῦνται ἐντελῶς ἀνατομικῆς ἀληθείας, γελοῖον ἀληθῶς ἔχοντες τὸν σχηματισμόν· ἀλλ' ἀντιθέτως τούτοις ἡ κεφαλή, ἥτις διὰ τῶν μορφῶν αὐτῆς ἀναπολεῖ ἡμῖν τὴν τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους, εἶνε ἀξιόλογος. Τὴν ἐκπληκτικὴν δὲ ταύτην διαφορὰν ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν διαφόρων μορφῶν τοῦ ἀγάλματος, δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν ὑποθέτοντες ὅτι ὁ

καλλιτέχνης αὐτὸς ἐποίησε τὴν κεφαλήν, θέμενος ἴσως ὡς ὑπόδειγμα αὐτὴν τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους, τὴν κατασκευὴν δὲ τοῦ σώματος κατέλιπεν εἰς βοηθὸν αὐτοῦ. Τοὺς χρόνους δέ, καθ' οὓς τοῦτο ἐποιήθη, ἀδυνατοῦμεν νὰ ὁρίσωμεν ἀκριβῶς· ἀλλ' ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ παρατηρουμένης τάσεως πρὸς ἀπομίμησιν καλλιτεχνημάτων τῆς ἀκμῆς τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ἥτις ὑπομιμνήσκει ἡμῖν τὸ ἐν Δήλῳ εὑρεθὲν ἄγαλμα Γαίου Ὀφελλίου (Bull. de corr. hellénique 1881 πίν. 12) τὸ κατ' αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, ὡς φαίνεται, ποιηθέν, δυνάμεθα μετὰ πιθανότητός τινος νὰ ὑπολάβωμεν αὐτὸ ὡς ποιηθὲν κατὰ τὴν Α'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδα, κατ' ἐκείνην δηλ. τὴν ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς εἰς τὴν ῥωμαϊκὴν τέχνην μεταβατικὴν ἐποχήν.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 292 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 10, 21). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 173. — Σημειωτέον ὅτι τὸ παρελθὸν ἔτος 1889 μεταβὰς εἰς Ἐρέτριαν ἐπληροφορήθην ὅτι σὺν τῷ ἀγάλματι τούτῳ εἶχεν εὑρεθῆ ἐπίκρανον βάθρου ἀγάλματος μετὰ τῆς πρὸς ὑποδοχὴν τῆς πλίνθου κοιλότητος καὶ λίθος ἐκ βάθρου ἀγάλματος προερχόμενος ἐν ᾧ ἐπιγραφὴ «Κλεόνεικον Λυσάνδρου Ἀμφικράτης Λυσάνδρου τὸν ἑαυτοῦ φίλον». Ἀμφοτέρους τοὺς λίθους ἐκόμισα εἰς Ἀθήνας, ἐξετάσας δὲ αὐτοὺς ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἄγαλμα ἐπείσθην ὅτι τὸ μὲν ἐπίκρανον ἦτο ἀληθῶς τὸ τοῦ βάθρου τοῦ προκειμένου ἀγάλματος, δι' ὃ καὶ ἵδρυσα τοῦτο ἐπ' αὐτοῦ, ὁ ἐνεπίγραφος ὅμως λίθος δὲν προήρχετο ἐκ τοῦ βάθρου τούτου.

245. Σύμπλεγμα διονυσιακὸν παριστῶν δύο νεανίας περιπτυσσομένους, πιθανῶς **Διόνυσον** καὶ **Σάτυρον** (;), ἡμιτελὲς ὑπολειφθὲν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου καὶ οὕτως ἐν ἀμόρφῳ ὄγκῳ λίθου ἐγγεγλυμμένον. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐνταῦθα Ὀλυμπιείῳ, ἔξω τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ περιβόλου, ἐν ἔτει 1888. Ὕψος

τῆς μείζονος τῶν μορφῶν (τοῦ Διονύσου) 0,71, τῆς ἐλάσσονος (τοῦ Σατύρου) 0,65. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Οἱ γυμνοὶ εἰκονιζόμενοι δύο νεανίαι περιπτύσσονται ἀλλήλους διὰ τῆς ὑφ' ἑκατέρου ἐπιθέσεως τῆς ἑτέρας τῶν χειρῶν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἑτέρου· ὁ μὲν ἀριστερὰ ἱστάμενος (ὁ Διόνυσος) ἔχει τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὡσεὶ ἐπαναπαυόμενος, ὁ δὲ δεξιὰ ἱστάμενος ἔχει τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ μέρους τοῦ λίθου, ὅπερ ἔμελλεν, ἐξεργαζόμενον ὑπὸ τοῦ τεχνίτου, νὰ ἀποτελέσῃ στήριγμα τοῦ ἀγάλματος. Ἡ στάσις τῶν μορφῶν καὶ τὸ περίγραμμα καὶ ἡ ἔκφρασις ἔχουσιν ἀληθῶς πολλὴν χάριν. Ὡς πρὸς δὲ τὴν παράστασιν σημειωτέον ὅτι ὁ τοῦ Κουμανούδη ἰσχυρισμός, ὅτι ὁ μικρότερος νεανίας εἶνε ὁ τοῦ Διονύσου ἐρώμενος Ἄμπελος ἢ Στάφυλος, δέν μοι φαίνεται πιθανὸς ἐλλείψει ἀποδείξεώς τινος· ὁ μικρότερος οὗτος νεανίας ἐκληπτέος μᾶλλον γενικώτερον ὡς Σάτυρος, ὅστις ἐδύνατο νὰ παρασταθῇ ἐν τοιούτῳ φίλτρῳ πρὸς τὸν Διόνυσον.

Ἀρχ. Ἐφημερὶς 1888 σ. 67 πίν. 1 (Στ. Κουμανούδης).

246. Ἄγαλμα **χλαμυδοφόρου νεανίου** εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1836. Ἐλλείπουσι τὸ πλεῖστον μέρος τῶν βραχιόνων, μέρος τῆς χλαμύδος, ὁ δεξιὸς ποὺς ἀπὸ τοῦ γόνατος, ὁ ἄκρος ἀριστερὸς πούς, ὅστις εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένος, καὶ ἡ ῥὶς καὶ τὸ πηγούνιον, ἃ εἶνε ὡσαύτως γύψῳ συμπεπληρωμένα Ὕψ. 1,88. Μάρμαρον πεντελήσιον

Τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος ἔχει κεκλιμένον πρὸς τὰ ἐμπρός, τὰ σκέλη διεστηκότα, ὧν τὸ ἀριστερὸν προβεβλημένον, τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην μικρὸν πρὸς τὰ ἄνω καὶ κεκλιμένην πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὦμον, τὸν ἀριστερὸν βραχίονα κεκαμμένον κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ προτεταμένον, καὶ τὸν δεξιὸν πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένον, ὡς εἰ ἐκράτει ἀκόντιον ἕτοιμος πρὸς προσβολήν. Ἡ διάθεσις δ' αὕτη τοῦ ἀγάλματος άρ-

μόζει πολεμιστῇ καὶ διὰ τοῦτο τινὲς ἰσχυρίζονται ὅτι εἰκονίζει πολεμιστὴν ἁπλῶς ἢ κυνηγόν, οἷον Μελέαγρον ἢ Ἄδωνιν· ἀλλ' ἐν τῷ παρὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα στελέχει δένδρου σώζεται τὸ ἄκρον πτέρυγος πιθανῶς, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ὁ εἰκονιζόμενος ἔφερε κατὰ τοὺς πόδας πτέρυγας· ἄρα εἶνε Περσεὺς ἴσως, ἢ δρομαίως βαδίζων Ἑρμῆς Αἱ μορφαὶ δὲ τοῦ σώματος, ἐπιμήκεις μᾶλλον καὶ λεπταὶ οὖσαι, καὶ ἡ κεφαλή, ἥτις εἶνε σχετικῶς μικροτέρα τοῦ δέοντος, δεικνύουσιν ὅτι τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἔσχεν ἀφορμὴν ἐξ ἔργου τοῦ Λυσίππου· ἐποιήθη ὅμως ἐν ῥωμαϊκοῖς χρόνοις, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν πλαστικῶς δεδηλωμένων κορῶν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, οὐδὲν ἐχούσης τὸ ἐξαίρετον καὶ θελκτικόν.

Πιττάκης 52. Kekulé 34. Sybel 274. — Ross: *Arch. Aufs.* I σ. 3, 155.—*Annali* 1837 σ. 109 (Gerhard) καὶ 1866 πίν. P, 3 σ. 273 (Pervanoglu) καὶ 1867 σ. 324, 2 (Benndorf). — *Rev. arch.* 1845 σ. 263 (Saulcy). — Müller-Schöll: *Arch. Mitth. aus Griechenland* σ. 96 ἀρ. 90.—Newton: *Antiq. at Athens* σ. 18.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 129.

247. Μαχόμενος **πολεμιστὴς** μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ, εὑρεθεὶς ἐν Δήλῳ, ἐν ἔτει 1883, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ S. Reinach. Συνέκειτο ἐκ δύο τεμαχίων λίθου, ὧν τὸ ἀνώτερον, τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ἐκ τοῦ λαιμοῦ καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἐλλείπει· ἐλλείπουσιν ἔτι ὁ δεξιὸς βραχίων, κάτωθεν τοῦ ὤμου, καὶ οἱ ἄκροι πόδες. Μέγεθος μᾶλλον ὑπερφυσικόν. Σωζόμενον ὕψος 1,50 περίπου. Μάρμαρον πάριον.

Ἐν Δήλῳ κεῖται καὶ τὸ βάθρον τοῦ ἀγάλματος τούτου πιθανῶς μετ' ἐπιγραφῆς δηλούσης, ὅτι ἐποίησεν αὐτὸ *Ἀγασίας ὁ Ἐφέσιος*, υἱὸς Μηνοφίλου. Ἡ ὅλη ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως:

. . . um-Alexandreae-Italicei
-quei fuere [virtut]is-beneficique-ergo
Αγασιας Μηνοφιλου
Εφεσιος εποιει

Στηρίζεται δὲ ὁ μαχητὴς οὗτος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ γόνατος, παρ' ᾧ ἔχει πέσει καὶ ἡ περικεφαλαία αὐτοῦ, ἔχων λίαν διεστηκὸς καὶ τεταμένον τὸ ἀριστερὸν σκέλος καὶ οὕτω τὸ ἄνω τοῦ σώματος μέρος κεκλιμένον πρὸς ἀριστεράν, ἐπιτιθέμενος δι' οὗ ἐκράτει ὅπλου (ξίφους ἴσως) ἐν τῇ δεξιᾷ κατὰ τοῦ πολεμίου. Ἡ διάθεσις τοῦ ἀγάλματος, ἡ ἰσχυρὰ τῶν μυώνων ἔντασις καὶ ἡ ἐργασία, ἥτις ὑπὸ ἀνατομικὴν ἔποψιν ἐξεταζομένη εἶνε ἀξιόλογος, ἀναπολοῦσιν ἡμῖν τὸν καλούμενον Βοργέσιον μαχητὴν ἐν Λούβρῳ καὶ ἔτι τὰ ἐκ Περγάμου ἀγάλματα, τὰ ποιηθέντα πρὸς ἀπαθανάτισιν τῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν νικῶν τοῦ Ἀττάλου. Ἐὰν δὲ πρὸς τούτοις λάβωμεν ὑπ' ὄψει καὶ τὴν ἐν τῷ βάθρῳ ἐπιγραφήν, βλέπομεν ὅτι τοῦτο θὰ ἐποιήθη ἐν τοῖς χρόνοις τῆς νέας Ἀττικῆς Σχολῆς, κατ' ἀπομίμησιν ἀγάλματος ἐκ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων τοῦ Ἀττάλου εἶνε ἄρα σπουδαιότατον διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Πλαστικῆς, ἅτε δυνάμενον ν' ἀναπαραστήσῃ ἡμῖν τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τοῦ ἐν Περγάμῳ γλυπτικοῦ ἐργαστηρίου. Ὁ ποιήσας δ' αὐτὸ τεχνίτης Ἀγασίας εἶνε, ὡς φαίνεται, μέλος τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἧς καὶ ὁ τὸν Βοργέσιον μαχητὴν ποιήσας Ἀγασίας Δωσιθέου Ἐφέσιος. Ἤκμαζε δὲ καὶ ἐν Δήλῳ εἰργάζετο ἐν ἔτει 97 π. Χ. ὡς ἐξ ἑτέρας ἐπιγραφῆς ἐν Δήλῳ εὑρεθείσης καὶ ἐν Bulletin de corr. hellénique (1887 σ. 269, 33) ὑπὸ G. Fougères δημοσιευθείσης δῆλον γίνεται. Τῇ βοηθείᾳ ἄρα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης γνωρίζομεν καὶ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἐποιήθη τὸ προκείμενον ἄγαλμα. Ἀλλ' ὅτι τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν βάθρον τὸ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Ἀγασίου ἀνήκει ὄντως εἰς τὸ προκείμε-

νον ἄγαλμα, σπουδαίως νῦν ἀμφισβητεῖται. Ὁ Wolters δηλ. ἐκ τεχνικῶν λόγων ὁρμώμενος ἀρνεῖται ὅτι τὸ ἄγαλμα ἦτο ἱδρυμένον ἐπὶ τοῦ βάθρου τούτου, ἐκλαμβάνει δὲ ὡς βάθρον αὐτοῦ ἕτερον ἐνεπίγραφον λίθον δημοσιευμένον ὑπὸ τοῦ Homolle ἐν Monuments grecs 1, 8 σ. 44 (Πρβ. καὶ Löwy Inschriften gr. Bildh. σ. 110)· τοῦ ἰσχυρισμοῦ δὲ τούτου ὀρθῶς ἔχοντος, τὸ ἄγαλμα ἐποιήθη ὑπὸ Νικηράτου τεχνίτου ἀκμάζοντος ἐπὶ βασιλέως τῆς Περγάμου Εὐμένους τοῦ Β'. Ἀλλὰ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ἄγαλμα πάλιν σχετίζεται πρὸς τὴν Σχολὴν τῆς Περγάμου, ἧς φαίνεται ἔργον ὄν.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 264 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 5, 5). — *Bulletin de corr. hellénique* 1884 σ. 178 ἀρ. 14 μετὰ σχεδιογραφήματος, καὶ 1889 σ. 119 2 (S. Reinach). — Löwy: *Inschriften gr. Bildhauer* ἀρ. 290. — C. I. L. III Supplementum σ. 1307, 7241. — Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 9. — *Mittheilungen* 1890 σ. 188 (P. Wolters). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 293.

248. Ἄγαλμα γυμνοῦ **νεανίου** (ὕψ. 1,50), ἀθλητοῦ ἴσως, σωζόμενον μετὰ τῆς πλίνθου καὶ τοῦ στηρίγματος αὐτοῦ καὶ κάλλιστα διατηρούμενον, ἐλλιπὲς μόνον τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὴν ἀριστερὰν ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος περίπου. Εὑρέθη ἐν ἔτει 1888 παρὰ τὸ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖον, ἔξω τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ περιβόλου, σὺν τοῖς ὑπ' ἀρ. 249 καὶ 250. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἵσταται ὄρθιον στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, οὗ ὁ μηρὸς εἶνε συμφυὴς τῷ στηρίγματι. Ἡ κόμη εἶνε ἀναδεδεμένη λεπτῇ ταινίᾳ καὶ αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Ὁ μὲν ἀριστερὸς βραχίων ἦτο πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένος, ὁ δὲ δεξιὸς εἶνε κεκαμμένος μικρὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ ἄνω τεταμένος. Εἶνε δὲ ἄχαρι ἀληθῶς ἔργον ῥωμαϊκῶν χρόνων καὶ ὁμοιάζει τὸ σχῆμα καὶ τὴν διάθεσιν τῆς

μορφῆς καὶ τὴν ἀρχαΐζουσαν ἐν μέρει τέχνην τῷ ἐν τῇ Villa Albani Ὀρέστῃ τοῦ Στεφάνου.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 563 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 73 1).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 128.

249. Προτομὴ πωγωνοφόρου καὶ χλαμυδοφόρου ἀνδρός, **Ἀδριανοῦ** ἴσως, εὑρεθεῖσα παρὰ τὸ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖον, ἐν τῇ αὐτῇ θέσει καὶ συγχρόνως τοῖς ὑπ' ἀρ. 248 καὶ 250 ἀγάλμασι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 564 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888, 55, 2).

250. Ἄγαλμα **Ἡρακλέους** ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν δεξιὸν πόδα ἀπὸ τοῦ γόνατος, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ (ὕψ. 0,92). Εὑρέθη παρὰ τὸ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει καὶ συγχρόνως τοῖς ὑπ' ἀρ. 248 καὶ 249. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζεται ὁ Ἡρακλῆς γυμνός, ἐν τῇ νεανικῇ αὐτοῦ μορφῇ, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς στηριζόμενος καὶ τὸν δεξιὸν ἰσχυρῶς προτεταμένον ἔχων· τὴν δεξιὰν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, ἐκράτει δὲ δι' αὐτῆς τὸ ῥόπαλον, οὗ σώζεται μέρος· τὴν ἀριστερὰν δὲ ἔχει ἐπὶ τοῦ συμφυοῦς τῇ πλίνθῳ στηρίγματος· φέρει δὲ συνεπτυγμένην καὶ ἀπ' αὐτῆς εἰς τὰ κάτω καθήκουσαν τὴν λεοντῆν. Κοινὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνη.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 565 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 56, 3).

251. Μικρὸν ἄγαλμα **Πανὸς** πρὸ συμφυοῦς αὐτῷ τετραγωνικῆς στήλης ἱσταμένου, σωζόμενον σὺν τῇ συμφυεῖ ὡσαύτως πλίνθῳ αὐτοῦ. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1839. Ὕψος τοῦ ἀγάλματος 0,70 τῆς στήλης 1,00 τῆς πλίνθου 0,10. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Πὰν εἰκονίζεται αἰγίπους καὶ κερασφόρος καὶ εἶνε περιβεβλημένος τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας δι' αἰγίδος σχῆμα καὶ μορφὴν ἱματίου ἐχούσης διακρινομένης δὲ μόνον ἐξ ὧν ἀπο-

λήγει εἰς δύο μέρη ἄκρων ποδῶν αἰγός. Τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει πρὸ τοῦ στήθους, συνέχων δι᾽ αὐτῆς ἔσωθεν τὸ ἱμάτιον, τὴν δὲ ἀριστερὰν ἔχει καθειμένην καὶ κρατεῖ δι᾽ αὐτῆς φόρμιγγα. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε πλαστικῶς δεδηλωμέναι· τὸ πρόσωπον δὲ θὰ ἦτο ἐν μέρει κεχρωματισμένον, διότι κατὰ τὴν εὕρεσιν τοῦ ἀγάλματος ἐσώζοντο ἐπ᾽ αὐτοῦ ἴχνη ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Ἡ παραστάς, ᾗ συμπέφυκεν ὁ Πάν, ἐχρησίμευεν ὡς ποὺς τραπέζης ἴσως ἢ ὡς μέρος θωρακείου, ὥστε τὸ ἄγαλμα εἶχε χαρακτῆρα ἁπλῶς κοσμηματικὸν καὶ ἀπετέλει μέρος ἀρχιτεκτονικοῦ τινος ὅλου. Παρεμφερῆ τὴν μορφὴν Πᾶνα ἴδε ἐν ἑπομένῳ ἀριθμῷ 252.

Πιττάκης 81. Kekulé 48. Sybel 268.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1840 σ. 319 ἀρ. 383 μετὰ εἰκόνος (Πιττάκης). — Schöll : *Arch. Mittheilungen aus Griechenland* πίν. 5, 9 σ. 94. – Le Bas πίν. 30.— Müller-Wieseler II πίν. 43, 532.—Clarac IV πίν. 726 F, 1736 K.— *Rev. arch.* 1845, 1, 263 (de Saulcy. — *Bulleltino* 1840 σ. 135 (E. Curtius).—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 2169. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 154.

252. Μικρὸν ἄγαλμα **Πανὸς** ἐλλιπὲς τοὺς νῦν γύψῳ συμπεπληρωμένους κάτω πόδας (ὕψ. 0,76). Εὑρέθη ἐν Σπάρτῃ καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1879. Μάρμαρον πάριον.

Ὁ Πὰν οὗτος εἶνε αἰγίπους οὐχὶ ὅμως κερασφόρος, ὁμοιάζει δὲ τήν τε στάσιν καὶ τὸν ἱματισμὸν τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ. Εἶνε καὶ οὗτος περιβεβλημένος αἰγίδα, σχῆμα καὶ μορφὴν ἱματίου ἔχουσαν, καὶ ἔχει τὴν μὲν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον δεξιὰν πρὸ τοῦ στήθους, τὴν δὲ ἀριστερὰν καθειμένην κρατῶν δι᾽ αὐτῆς τὴν φόρμιγγα. Τέχνη ἀξιόλογος, ἑλληνικῶν πιθανῶς χρόνων.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 3394.—*Mittheilungen* 1880 σ. 253 πίν. 12 (Κ. Μυλωνᾶς).

253. Μικρὸν ἄγαλμα ἀγενείου **Ἡρακλέους** εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἁγίαν Εἰρήνην ἐν ἔτει 1885. Ἐλλείπουσιν οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων, τὸ πλεῖστον τοῦ δεξιοῦ βραχίονος καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ μετὰ μέρους τοῦ πήχεως. Σωζόμενον ὕψος 0,65. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει λεοντῆν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὰ ὀπίσω κατερχομένην, κομβουμένην πρὸ τοῦ στήθους διὰ τῶν δύο προσθίων ποδῶν καὶ τὸ λοιπὸν συνεπτυγμένην ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος καὶ ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὰ κάτω καθήκουσαν. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4204.

254. Ἄγαλμα γυμνοῦ **νεανίου**, εὑρεθὲν ἐν ταῖς ἐν Ἐλευσῖνι ἀνασκαφαῖς ἐν ἔτει 1887. Ἐλλείπουσιν ἀμφότεροι οἱ βραχίονες, ὁ ἀριστερὸς ποὺς ὁλόκληρος καὶ ὁ δεξιὸς ἀπὸ τοῦ γόνατος. Σωζόμενον ὕψος 1,05. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τό ἄγαλμα τοῦτο εἶνε ἐπανάληψις τοῦ τύπου ἐκείνου τοῦ παριστῶντος νεανίαν νικητὴν ἐν ἀγῶσι, ὅστις τῇ δεξιᾷ ἐπέθετεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον, οὗ ἀντίτυπον ἐν τῷ βρεττανικῷ Μουσείῳ καὶ ἕτερον ἐν τῇ Συλλογῇ Baracco (ἴδ. Kekulé: ueber die Bronzestatue des sogenannten Idolino πίν. IV). Τοῦτο δεικνύει ἡ στάσις τοῦ ἀγάλματος, ἡ τοῦ σωζομένου δεξιοῦ ὤμου ἀνύψωσις καὶ τεμάχιον μαρμάρου ἐπὶ τῆς κόμης, ὅπερ εἶνε λείψανον στηρίγματος, ὃ συνέδεε τὴν ἄκραν δεξιὰν τῇ κεφαλῇ. Αὐτὸ δὲ καθ' ἑαυτὸ ἐξεταζόμενον τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε ἀξιόλογον καὶ θὰ ἐποιήθη πάντως ἐν καλοῖς ἑλληνικοῖς χρόνοις ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἀττικῆς τέχνης τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 698 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 169, 2). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 164.

255. Ἄγαλμα νεανίου, **Βάκχου** ἴσως, εὑρεθὲν ἐν ταῖς

ἐν Ἐλευσῖνι ἀνασκαφαῖς ἐν ἔτει 1885. Ἐλλείπουσιν ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χείρ, ὁ δεξιὸς βραχίων ὁλόκληρος σχεδόν, καὶ μέρος τῶν σφυρῶν τῶν ποδῶν, ὃ εἶνε νῦν γύψῳ συμπεπληρωμένον. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὕψ. 1,33. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἶνε ἐνδεδυμένον ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ σῶμα ὁλόκληρον σχεδὸν πλὴν τοῦ δεξιοῦ ὤμου καὶ τοῦ παρ' αὐτὸν μέρους τοῦ στήθους. Ἡ κόμη εἶνε σχηματισμένη εἰς μεγάλους πλοκάμους, ὧν τινες καταπίπτουσι καὶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος, καὶ ἡ κεφαλὴ ἔχει τι τὸ θηλυπρεπές. Εἶνε δὲ ἄχαρι καὶ κοινὸν ἔργον, τέχνης βεβαίως οὐχὶ καλῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 375[α] (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1887. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1886 σ. 259 1 (Δ. Φίλιος).

256. Ἄγαλμα **Βάκχου**(;) μεγέθους μικροτέρου κατά τι τοῦ φυσικοῦ, εὑρεθὲν ἐν ἔτει 1888 παρὰ τὴν σκηνὴν τοῦ ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς ἀνασκαφέντος θεάτρου τῆς Σικυῶνος. Ἐλλείπουσι τὸ πλεῖστον μέρος τῶν σκελῶν, ὁ δεξιὸς βραχίων καὶ κατὰ μῆκος ἀποκεκομμένον τεμάχιον ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ὃ ἦτο πρόσθετον. Σωζόμενον ὕψος 0,95. Μάρμαρον πάριον.

Εἰκονίζει νεανίαν γυμνόν, φέροντα μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ κάτω καθήκουσαν χλαμύδα, τὴν ἀριστερὰν στηρίζοντα ἐπὶ τῆς ὀσφύος καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχοντα ἀριστερὰ καὶ ἄνω, οἱονεὶ ἐν ῥεμβασμῷ, ἐστραμμένην. Τὴν κόμην εἶχε περιδεδεμένην χαλκῷ, ὡς φαίνεται, στεφάνῳ, ὑφ' ὃν κατέρχονται κύκλῳ μικροὶ κυμαίνοντες πλόκαμοι. Ἡ διάπλασις τοῦ σώματος εἶνε ἐπιτυχής, ἡ κεφαλὴ ὅμως ἔχει τι τὸ ἰδιότροπον καὶ πολὺ τὸ γυναικεῖον, ἐξ οὗ κυρίως γίνεται δῆλον ὅτι τὸ ἄγαλμα εἰκονίζει πιθανῶς Βάκχον· παραδόξως δὲ τὸ μέτωπον εἶνε ὑπεράγαν ὑψηλὸν καὶ τὸ κρανίον

λίαν πρὸς τὰ ἄνω ἐξωγκωμένον· ἔτι δὲ ἀτέλειαί τινες ὑπάρχουσιν ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν καθ' ἕκαστα τοῦ προσώπου. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι τὸ ἔργον δὲν εἶνε πιθανῶς ἀρχαιότερον τῶν ἀλεξανδρινῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 382 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 5, 2). — *Seventh annual report of the American school of classical studies at Athens* σ. 46 — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 284.

257. Σειληνὸς φέρων ἐπὶ ὤμων τὸν παῖδα *Διόνυσον*, ἢ ἴσως ὑποκριτὴς ἐν μορφῇ Σειληνοῦ. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, πλησίον τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου, ἐν ἔτει 1832. Ἐλλείπουσιν ὁ δεξιὸς πῆχυς, ὁ δεξιὸς πούς ἀπὸ τοῦ γόνατος καὶ ὁ ἀριστερὸς ἄκρος πούς μετὰ μέρους τῆς κνήμης τοῦ Σειληνοῦ, καὶ πρὸς τούτοις ἡ κεφαλή, ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ καὶ οἱ ἄκροι πόδες τοῦ Διονύσου. Σωζόμενον ὕψος τοῦ Σειληνοῦ 1,13. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Σειληνὸς φέρει ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσθια καταπίπτοντα μανδύαν, ὅστις στρεφόμενος εἰς τὰ ἔμπροσθεν καὶ διπλούμενος ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ πήχεως καταλείπει οὕτω τοὺς πόδας καὶ τὸν θώρακα γυμνόν· τὸ σύνηθες δ' αὐτοῦ μαλλωτὸν δέρμα εἶνε δεδηλωμένον, καθ' ἃ ἐναργῶς φαίνεται ἐν τῇ δεξιᾷ χειρί, ὡς χιτὼν καθ' ὁλοκληρίαν προσαρμόζων καὶ συγκεκολλημένος τῷ σώματι. Ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου φέρει τὸν παῖδα Διόνυσον, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος βραχὺν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, φέρει ἐνδρομίδας καί, ὡς θεὸς τοῦ θεάτρου, κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ προσωπίδα. Τέχνη σχετικῶς καλή.

Πιττάκης 56. Kekulé 39. Sybel 298. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1839 σ. 282 ἀρ. 325 πίν. 325 (Πιττάκης). — Müller-Schöll: *Arch. Mitth. aus Griechenland* ἀρ. 64 πίν. 5, 10. — *Rev. arch.* 1845 σ. 263 (Saulcy). — *Bullettino* 1840 σ. 67 (Curtius). — *Arch. Zeitung* 1845 σ. 15 (Panofka). — Lebas: *Mon fig.* πίν. 27. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1503. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 127.

258. Ἄγαλμα **Ἀσκληπιοῦ** ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὲς τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ κάτω μέρος τοῦ σώματος καὶ ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1888. Σωζόμενον ὕψος 1,00. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τὸ ἐλλεῖπον κάτω μέρος τοῦ σώματος ἦτο ἐξ ἄλλου τεμαχίου λίθου· ὡσαύτως πρόσθετος ἦτο καὶ ὁ ἐλλείπων ἀριστερὸς βραχίων μετὰ μέρους τῶν πλαγίων τοῦ θώρακος. Ὁ Ἀσκληπιὸς εἰκονίζετο ὄρθιος ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ μορφῇ, ἔφερε δηλ. ἱμάτιον, οὗ σώζεται μέρος ἐν τοῖς ὀπισθίοις καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, καὶ ἐστήριζε τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῆς βακτηρίας καὶ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι. Εἶνε δὲ ἔργον πολλοῦ λόγου ἄξιον ἑλληνικῶν βεβαίως χρόνων, οὗ τὸ πρωτότυπον δέον νὰ ἀναζητήσωμεν ἐν τῇ ὑψίστῃ τῆς τέχνης ἀκμῇ. Χαρακτηριστικὴ εἶνε ἰδίως ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ κόμωσις, ἥτις προφανῆ ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἐν τέλει τοῦ Καταλόγου τούτου περιγραφομένην πωγωνοφόρον κεφαλὴν τὴν ἐκ τῶν ἀγαλμάτων Δαμοφῶντος τοῦ Μεσσηνίου τῶν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Δεσποίνης ἐν Λυκοσούρᾳ εὑρεθέντων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 845 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 132 καὶ σ. 218, 98).

259. Πλὰξ ἐλλιπὴς ἀριστερὰ τὴν ἄνω καὶ κάτω γωνίαν, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ, ἐν ἔτει 1862. Ὕψ. 1,12 πλ. 0,63. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ **ὀρχηστρὶς** ἐν κατατομῇ πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη πολύπτυχον καλῶς ἀνεμιζόμενον διαφανῆ χιτῶνα, ὅστις καλύπτει ὁλόκληρον τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας· τὴν διαφαινομένην δεξιὰν ἔχει παρὰ τὸν μηρόν, συγκρατοῦσαν τὸν χιτῶνα καὶ ἀνέχουσαν μικρὸν αὐτόν· τὴν αὐτὴν δὲ διάθεσιν θὰ εἶχε καὶ ἡ ἀριστερά· περίεργος δὲ καὶ ὡραία εἶνε καὶ ἡ διάθεσις τῆς

κόμης, ἧς αἱ μὲν κατὰ τοὺς κροτάφους τρίχες εἶνε συνδεδεμέναι εἰς πλέγμα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου, αἱ δὲ ἐν τοῖς ὀπισθίοις ἀποτελοῦσι κρωβύλον. Ἀξιόλογος τέχνη ἀλεξανδρινῶν ἴσως ἢ καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, πολλὴν μὲν ἔχουσα χάριν, ἀλλὰ καὶ ἱκανὴν ἐπιτήδευσιν δι' ὑπερβάλλουσαν λεπτότητα ἀποδίδουσαν τῷ ἔργῳ κοσμηματικὸν κυρίως χαρακτῆρα.

Heydemann 700. Sybel 312.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1862 σ. 138, ια'. πίν. 27 (Α. Ῥουσόπουλος).—*Bullettino* 1862 σ. 169 (Pervanoglu).—*Rev. arch.* 1868 πίν. 2 (de Witte).

260. Πλὰξ ἐλλιπὴς τὰ κάτω, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ συγχρόνως τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 259. Σωζόμενον ὕψος 1,02 πλ. 0,63. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ταύτῃ εἰκονίζεται ἐν κατατομῇ πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη **ὀρχηστρὶς** παρεμφερὴς τὴν μορφὴν καὶ τὴν τέχνην τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ, σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι αὕτη παρίσταται ὀρχουμένη ἤδη, οἱονεὶ βακχικῶς, ἐν ᾧ ἐκείνη φαίνεται μᾶλλον πρὸς ὄρχησιν παρεσκευασμένη· ὁ πλειότερον δὲ ἀνεμιζόμενος χιτών, ὃν ἐπιχαρίτως ἀνέχει πρὸ τοῦ στήθους ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν, καλύπτει οὐ μόνον ὁλόκληρον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὴν κεφαλὴν (πρβ. καὶ ἀρ. 259).

Heydemann 701. Sybel 311.

261. Μαινὰς φυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους, κοιμωμένη ἐπὶ βράχου προσομοιάζοντος στρωμνῇ κλίνης. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1880, ἐν τῷ πρὸς νότον τῆς Ἀκροπόλεως στρατιωτικῷ νοσοκομείῳ, τεθραυσμένη εἰς πολλὰ τεμάχια συγκεκολλημένα νῦν καὶ ἐνιαχοῦ γύψῳ συμπεπληρωμένα. Ἐλλείπουσιν ὁ ἀριστερὸς βραχίων μετὰ τοῦ ὤμου, οἱ ἄκροι πόδες μετὰ μέρους τῆς κνήμης, καὶ ἱκανὸν κάτω μέρος τῆς στρωμνῆς, ὅπερ εἶνε συμπεπληρωμένον γύψῳ· ἐλλείπει ἔτι μέρος τοῦ προσώπου, ἀπὸ τῆς ῥινὸς μέχρι τοῦ πηγουνίου, καὶ

τῆς κόμης, ὃ εἶνε ὡσαύτως γύψῳ συμπεπληρωμένον. Σωζόμενον ὕψος 1,30 περίπου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἔχει ἐν γένει τὴν γνωστὴν Ἑρμαφροδίτου διάθεσιν. Ἐπὶ τοῦ βράχου δηλ. εἶνε ἡπλωμένη δορὰ πάνθηρος καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον ἐφ' οὗ κατακέκλιται ἡ Μαινάς, ἥτις ἔχει τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτῆς καὶ ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ κεκαμμένου δεξιοῦ βραχίονος καὶ τοὺς πόδας μικρὸν κεκαμμένους καὶ τὸν ἀριστερὸν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ χιαστῶς κεκλιμένον· διὰ τῆς ἐλλειπούσης δὲ ἀριστερᾶς ἀνεῖχε τὸ ἐπὶ τῆς στρωμνῆς ἡπλωμένον καὶ μέρος τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους καλύπτον ἱμάτιον, οἱονεὶ ἵνα καλύψῃ τὸ σῶμα δι' αὐτοῦ. Τέχνη καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 2119.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 138.

262. Ἄγαλμα **Ἀφροδίτης** φυσικοῦ μεγέθους. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν ἔτει 1886, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Στάη συνεχίσει τῶν ἐκεῖ ἐνεργουμένων ὑπ' ἐμοῦ ἀνασκαφῶν. Εὑρέθη δὲ σὺν τοῖς ὑπ' ἀρ. 263-294 ἐν μεταγενεστέρῳ ῥωμαϊκῷ οἰκοδομήματι βορειοανατολικῶς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ κειμένῳ, ὃ εἶνε πιθανῶς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου οἰκοδομηθὲν *λουτρὸν* Ἀσκληπιοῦ. Ἐλλείπουσιν ὁ δεξιὸς πῆχυς, ὅστις ἦτο πρόσθετος, οἱ ἄκροι πόδες καὶ ἡ ῥίς· τὸ πρόσωπον δὲ εἶνε πολλαχοῦ ἐφθαρμένον. Ὁ ἀριστερὸς πῆχυς καὶ ἡ κεφαλὴ εὑρέθησαν εἰς μεῖζον βάθος καὶ διὰ τοῦτο διατηροῦσι τὸ λευκὸν χρῶμα τοῦ μαρμάρου. Ὕψος 1,51. Μάρμαρον πάριον.

Ἡ θεὰ ἔχει τὴν αὐτὴν μορφὴν καὶ διάθεσιν, ἣν ἡ καλουμένη Ἀφροδίτη γενέτειρα, ἧς τὸ ἐπισημότατον ἀντίτυπον κεῖται ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Λούβρου (ἴδε Müller-Wieseler: Denkm. ἀρ. 263). Ἵσταται ὀρθία ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζομένη καὶ ἔχει τὴν κεφαλὴν μικρὸν πρὸς τὰ κάτω καὶ δεξιὰ κεκλιμένην· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα οὕτω λε-

πτόν, ὥστε διαφαίνονται δι' αὐτοῦ αἱ ὡραῖαι τοῦ σώματος μορφαί, καταλείποντα τὸν δεξιὸν ὦμον καὶ μέρος τοῦ στήθους γυμνόν, καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καταπίπτον καὶ τὸ ἀπὸ τῶν μηρῶν κατώτερον μέρος τοῦ σώματος περικαλύπτον· κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον ἔφερε ξῖφος, οὗ σώζεται ὁ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἀνηρτημένος καὶ τὸ στῆθος λοξῶς περιθέων τελαμών, καὶ τὴν ἀριστερὰν ἐστήριζεν ἐπὶ σκήπτρου ἴσως, ἂν μὴ ἐκράτει δι' αὐτῆς δόρυ· τί δὲ ἐκράτει ἐν τῇ δεξιᾷ, ἄγνωστον.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶνε βεβαίως ἀντίτυπον ἑλληνικοῦ ἔργου τῆς ὑψίστης ἀκμῆς τῆς τέχνης, ἴσως τῆς τοῦ Ἀλκαμένους Ἀφροδίτης ἐν κήποις, ἐν ᾗ τινὲς τὸ πρωτότυπον τῆς καλουμένης Venus Genetrix ἀναγνωρίζουσι· εἶνε δὲ τὸ κάλλιστον τῶν σωζομένων ἀντιτύπων καὶ θὰ ἐποιήθη ἐν καλοῖς ἑλληνικοῖς χρόνοις, κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἴσως ἐποχήν, καθ' ἣν τὸ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν ἱκανῇ διετέλει ἀκμῇ. Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, ὅτι δηλ. τὸ ἄγαλμα προέρχεται ἐξ ἑλληνικῶν καὶ οὐχὶ ἐκ ρωμαϊκῶν χρόνων, δὲν κωλύει ἡμᾶς ὁ τόπος τῆς εὑρέσεως, διότι ναὶ μὲν εὑρέθη τοῦτο ἐν ρωμαϊκῷ εὐτελεῖ τὴν κατασκευὴν οἰκοδομήματι, ἀλλὰ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐκομίσθη ἐκεῖσε ἐξ ἄλλου μέρους τοῦ ἱεροῦ, ἀφ' οὗ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι εὑρέθη καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 160 κεφαλή, ἥτις εἶνε ἀναμφισβητήτως ἑλληνικῶν χρόνων ἔργον.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 296 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, γ').—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1886 σ. 256 πίν. 13 (Β. Στάης). Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 14.— Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 282.

263. Ἄγαλμα **Ἀσκληπιοῦ** φυσικοῦ μεγέθους, εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1886, ἐν

τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 262 μνημονευομένοις. Ἐλλείπουσιν ἡ ῥίς, μέρος τῶν νώτων καὶ ὁ δεξιὸς ἀγκών, ἃ συνεπληρώθησαν γύψῳ ὑπὸ τοῦ ἐκ Βερολίνου γλύπτου R. Grüttner· ἐλλείπουσιν ἔτι οἱ δάκτυλοι τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἡ ῥάβδος καὶ ὁ ὄφις, ὧν μέρος σώζεται ἐπὶ τῆς πλίνθου τοῦ ἀγάλματος. Ὕψος 1,70. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται ὁ Ἀσκληπιὸς ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ στάσει καὶ μορφῇ, ἵσταται δηλ. ὄρθιος, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὸ παρὰ τοῦτον μέρος τοῦ θώρακος καὶ στηρίζων τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου καὶ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην ἐπὶ τῆς ῥάβδου αὐτοῦ, περὶ ἣν εἱλίσσετο ὁ ἱερὸς αὐτῷ ὄφις. Παρὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα ὑπάρχει ἐπὶ τῆς πλίνθου ὀμφαλός, σύμβολον τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὡς θεοῦ τῆς μαντικῆς, υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ στάσις δὲ τοῦ ἀγάλματος ἔχει τι τὸ βεβιασμένον καὶ τὸ ἀνώτερον μάλιστα μέρος τοῦ σώματος εἶνε ἐκ τῶν ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὄπισθεν παραδόξως λεπτὸν καὶ ἐπίπεδον, ὅπερ δυσαρέστως πάνυ διατίθησι τὸν θεατήν. Τέχνη κοινὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 297 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 10, 25, α'.).

264. Μικρὸν ἄγαλμα **Ἀσκληπιοῦ** σὺν τῷ συμφυεῖ ἐλλειψοειδεῖ αὐτοῦ βάθρῳ, ἐλλιπὲς τὸν ἀριστερὸν πῆχυν, τὴν βακτηρίαν καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ὄφεως. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν ἔτει 1886 ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψος 0,63: ὕψος τῆς βάσεως 0,09. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ὑπ' ἀρ. 263, σὺν μόνῃ τῇ διαφορᾷ ὅτι τὸ ἱμάτιον τοῦ θεοῦ δὲν καλύπτει ὁλόκληρον τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἀλλὰ μόνον τὸν ὦμον.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἡ ἑξῆς μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων ἔμμετρος ἐπιγραφή:

Σειο, μακαρ, βουλαισιν υπ αρρητοισιν ονιροις
αρητηρ γεγαως ικονα σην εθετο
Πλουταρχος κλεινης θεοδεγμονος ατθιδος αιης
αρχιερευς κεδνου ιροπολος Βρομιου
ιεραπολησας ετους ΡΠΕ'.

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης μανθάνομεν ὅτι τὸ προκείμενον ἀγαλμάτιον ἀφιέρωσε τῷ Ἀσκληπιῷ ὁ ἐξ Ἀττικῆς καταγόμενος Πλούταρχος ἀρχιερεὺς ἐν ἔτει ΡΠΕ'. Ἡ χρονολογία δ' αὕτη λογιστέα οὐχὶ ἀπὸ τῆς εἰς Ἑλλάδα ἐλεύσεως τοῦ Ἀδριανοῦ (πρβ. ἀρ. 274), διότι κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τὸ ἀγαλμάτιον φαίνεται μὲν ὅτι εἶνε μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων ἔργον, τῆς Β'. ἴσως ἢ τῆς Γ'. τὸ πολὺ ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. δὲν δύναται ὅμως νὰ καταβιβασθῇ μέχρι τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 298 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 10, α').—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1886 σ. 246 πίν. 11 (Β. Στάης).

265. Μικρὸν ἄγαλμα **Ἀσκληπιοῦ** σὺν τῷ βάθρῳ αὐτοῦ. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψος 0,54. Μάρμαρον πεντελήσιον. Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ὑπ' ἀρ. 263. Τέχνη μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρ. Γεν. Ἐφορείας 298 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 10, α').

266. Μικρὸν ἄγαλμα **Ἀσκληπιοῦ** σὺν τῇ πλίνθῳ αὐτοῦ. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψ. 0,63. Μάρμαρον πεντελήσιον. Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ὑπ' ἀρ. 263 σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι τὸ ἱμάτιον δὲν ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, ἀλλ' ἀφίνει τοῦτον γυμνὸν κα-

λύπτον μόνον τὸν βραχίονα ὀλίγον κάτωθεν τοῦ ὤμου. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, καλή.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 298 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 10, α').

267. Ἀγαλμάτιον **Ἀσκληπιοῦ** ἐλλιπὲς τοὺς ἄκρους πόδας, τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ὄφεως. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψ. 0,35. Μάρμαρον πεντελήσιον. Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ὑπ' ἀρ. 263. Τέχνη μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 298 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 10, α').

268. Ἀγαλμάτιον **Ἀσκληπιοῦ** ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὸν ἄκρον δεξιὸν πόδα. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψος 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον. Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ὑπ' ἀρ. 263. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων καλή.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 298 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 10, α').

269. Ἀγαλμάτιον **Ἀσκληπιοῦ** ἐλλιπὲς τὸν δεξιὸν βραχίονα σὺν τῇ βακτηρίᾳ καὶ τῷ ὄφει, τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ δεξιοῦ σκέλους καὶ τοὺς ἄκρους πόδας. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψος 0,28. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Ἀσκληπιὸς εἰκονίζεται καὶ ἐν τῷ ἀγαλματίῳ τούτῳ ὄρθιος ἱστάμενος καὶ ἱματιοφόρος ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 263 τύπῳ ἢ σχήματι, ἀλλ' ἐν τῷ ἑτέρῳ γνωστῷ ἐξ ἴσου καὶ συνήθει τῶν δύο κυρίων αὐτοῦ σχημάτων. Τὸ ἱμάτιον δηλ. φέρει

καθ' ὃν τρόπον καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 263, ἀλλὰ τὴν μετὰ τοῦ ὄφεως βακτηρίαν εἶχεν οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν ἀλλ' ὑπὸ τὴν δεξιὰν μασχάλην· κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου ἔχει οὐχὶ τὴν δεξιὰν ἀλλὰ τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστεράν. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρ. Γεν. Ἐφορείας 298 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 10, α').

270. Ἀγαλμάτιον ἀγενείου **Ἀσκληπιοῦ** σὺν τῷ βάθρῳ αὐτοῦ, ἐλλιπὲς τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, τὴν βακτηρίαν καὶ μέρος τοῦ ὄφεως. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ἡ γύψῳ συγκεκολλημένη κεφαλὴ ἀνήκει ἴσως τῷ κορμῷ, ἀλλὰ δὲν προσαρμόζει. Ὕψος 0,36. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἐπιγραφὴ

Κτησιας τω σωτηρι

γράμμασι μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων γεγραμμένη. Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 269 σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς εἰκονίζεται, ἂν ὄντως ἡ κεφαλὴ ἀνήκει τῷ κορμῷ, οὐχὶ γέρων πωγωνοφόρος ἀλλ' ἀγένειος νεανίας. Ἐπὶ τῆς βάσεως παρὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα τοῦ θεοῦ ὑπάρχει ὀμφαλὸς (πρβ. ἀρ. 263).

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 298 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 10, α'). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 178.

271. Ἀγαλμάτιον **Ὑγιείας** εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Σώζεται σὺν τῷ βάθρῳ, ἐφ' οὗ ἐπιγραφή:

Τη Ὑγεια Γαιος ιατρα

καὶ εἶνε ἐλλιπὴς τὴν ἄκραν ἀριστερὰν χεῖρα τοὺς δακτύλους τῆς δεξιᾶς καὶ μέρος τοῦ ὄφεος. Ὕψος 0,50, ὕψος τοῦ βάθρου 0,06. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου καὶ εἰκονίζεται προσφέρουσα τροφὴν τῷ περὶ τὸ σῶμα αὐτῆς σπειροειδῶς ἑλισσομένῳ ὄφει, ὃν θὰ ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς κάτωθεν τοῦ σώματος ὅπως τῷ προσφέρῃ, ἣν εἶχεν ἐν τῇ ἀριστερᾷ τροφήν, καρπόν τινα περιφερικὸν ἐπιμήκη τὸ σχῆμα (σταφυλήν;), ὃν ἐκράτει διὰ τῆς χειρὸς ἢ εἶχεν ἐντὸς φιάλης, ὡς καὶ ἐξ ἄλλων μνημείων καὶ ἐκ τῶν ὑπ' ἀρ. 293 τεμαχίων γλυπτῶν τῶν σὺν τοῖς ἀγαλματίοις τούτοις εὑρεθέντων δῆλον γίνεται. Τέχνη μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 300 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, ε').—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1886 σ. 249 πίν. 11 (Β. Στάης).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 180.

272. Ἀγαλμάτιον **Ὑγιείας** εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Σώζεται σὺν τῷ βάθρῳ, ἐφ' οὗ ἐπιγραφὴ

Λυσιμαχος τη εμαυ-
του σωτειρη και Τελεσ
φορω

εἶνε δὲ ἐλλιπὴς τὰς χεῖρας ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος περίπου καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ὄφεως. Ὕψ. 0,47 ὕψος τοῦ βάθρου 0,05. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Παρίστατο, ὥσπερ καὶ ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 271, παρέχουσα τροφὴν τῷ ὄφει, διαφέρει ὅμως τῆς προηγουμένης ὡς πρὸς τὸν ἱματισμόν, ἅτε φέρουσα πρὸς τῷ χιτῶνι καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καταπίπτον, καὶ ὡς πρὸς τὸν ὄφιν ὅστις δὲν εἱλίσσετο περὶ τὸ σῶμα τῆς θεᾶς ἀλλ' ἀνεῖρπε ἐπ' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου κατήρχετο ὁρμῶν εἰς τὴν ὑπὸ τῆς θεᾶς παρεχομένην αὐτῷ τροφήν, περὶ ἧς ἴδε ἀρ. 271. Τέχνη μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 300 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ.

11, ε΄).—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1886 σ. 249 πίν. 11 (Β. Στάης). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 181.

273. Ἀγαλμάτιον **Ὑγιείας** σὺν τῷ βάθρῳ αὐτοῦ. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις, καὶ εἶνε ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν, τὰς χεῖρας, ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ πήχεως περίπου, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ὄφεως. Τύπος, ἱματισμὸς καὶ διάθεσις αὐτοῦ καὶ τοῦ ὄφεως, καὶ τέχνη ἡ αὐτὴ τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 272. Ὕψος 0,38 ὕψος τοῦ βάθρου 0,05. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 300 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, ε΄).

274. Μικρὸν ἄγαλμα **Ἀθηνᾶς** εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Σώζεται μετὰ τῆς ἐλλειψοειδοῦς τὸ σχῆμα βάσεως αὐτοῦ, ἐφ' ἧς ἡ ἐπιγραφή:

Αθηναι Υγεια ο ιερευς του σωτηρος Ασκληπιου
Μαρ(=Μάρκος) Ιουν(=Ἰούνιος) Δαδουχος το ΡΠΑ.

Ἐλλείπει ἡ ἄκρα δεξιὰ χείρ. Ὕψος τοῦ ἀγάλματος 0,67. Διαστάσεις τῆς ἐλλειψοειδοῦς πλίνθου: μῆκ. 0,40 πλ. 0,17 ὕψ. 0,085. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ θεὰ εἰκονίζεται ἐν ὁρμητικῇ πολεμικῇ στάσει πρὸς δεξιὰν βαίνουσα, ἔνθα ἔχει προβεβλημένον τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, ἐν ᾧ τὴν κεφαλὴν ἔχει ἐστραμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω, πρὸς ἀριστεράν· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ διπλοίδιον, φέρει τὴν μετὰ τοῦ Γοργονείου αἰγῖδα καὶ περικεφαλαίαν, ἐφ' ἧς Σφὶγξ καὶ ἑκατέρωθεν Πήγασος (ἐλλείπει τοῦ ἀριστεροῦ ἡ κεφαλή), καὶ κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ τὴν ἀσπίδα, ἧς ἐν τῷ κέντρῳ Γοργό-

νειον, ἐν ᾧ διὰ τῆς δεξιᾶς θὰ ἔφερε πιθανῶς δόρυ. Ἐπὶ τῆς βάσεως, κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον, ὑπῆρχε δυσεξεύρετόν τι πρᾶγμα (δᾴς, κατὰ Petersen). Εἶνε δὲ κοινῆς τέχνης χειρωνακτικὸν ἔργον, ποιηθὲν κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς, ἐν τῇ Β΄. περίπου ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. Σημειωτέον δὲ ὅτι τοὺς χρόνους τούτους δὲν δυνάμεθα ἀκριβῶς νὰ ὁρίσωμεν, καίπερ ἀναγραφομένης ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῆς χρονολογίας ΡΠΑ΄, διότι ἄγνωστον εἶνε τὸ ἔτος ἀφ' οὗ λογιστέα ἡ χρονολογία αὕτη· πάντως ὅμως δὲν πρέπει νὰ λογισθῇ αὕτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀδριανοῦ, ὑπὲρ οὗ ἔκοψαν οἱ Ἐπιδαύριοι μετάλλιον (ἴδε Lebas-Fourcart II, 146[6]), διότι οἱ χρόνοι τοῦ ἀγάλματος θὰ πίπτουσι τότε κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Δ΄. μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὅπερ προσκρούει εἰς τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τοὐλάχιστον, προγενεστέρων βεβαίως ὄντων.

Εἶνε δὲ τὸ ἄγαλμα ἀφιερωμένον τῇ Ἀθηνᾷ Ὑγιείᾳ, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἕπεται ἀναγκαίως ὅτι καὶ εἰκονίζει πάντως αὐτὴν τὴν Ἀθηνᾶν Ὑγίειαν, διότι, ἔστω ὁ τύπος τῆς ὑπὸ τοῦ Πύρρου ποιηθείσης Ἀθηνᾶς Ὑγιείας ἐν τῇ Ἀκροπόλει οἱοσδήποτε, βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἦτο τοιοῦτος, οἷος ὁ τοῦ προκειμένου ἔργου· ὁ τοῦ ἔργου τούτου δηλ. δύναται νὰ εἶνε ὁ ἐπὶ ἀθηναϊκῶν νομισμάτων τύπος τῆς ἐν τῷ ἀνατολικῷ ἀετώματι τοῦ Παρθενῶνος ἀρτιγενοῦς Ἀθηνᾶς, ὡς ὁ Petersen ὑποθέτει, ἢ ἄλλος τις οἱοσδήποτε, οὐχὶ ὅμως καὶ ὁ τῆς Ἀθηνᾶς Ὑγιείας, ἅτε καθ' ὁλοκληρίαν ἀνάρμοστος τοιαύτῃ παραστάσει.

Εἶνε δὲ τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο χειρωνακτικὸν ἔργον, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, δηλ. ἐκ τῶν ἔργων ἐκείνων, ἅτινα ἐν μεγάλῃ ποσότητι κατεσκευάζοντο, κατ' ἀντιγραφὴν ἐπισήμων ἀγαλμάτων, καὶ ἐπωλοῦντο ἐν ἐργαστηρίοις· οἱ ἀγοράζοντες δ' αὐτὰ ἀπέβλεπον ἁπλῶς εἰς τὸν παριστώμενον θεόν, χωρὶς νὰ ἀποβλέπωσιν ἀναγκαίως ἑκάστοτε καὶ νὰ ποιῶνται διάκρισιν ἐν τοῖς ἰδιαιτέροις τύποις τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, ἠγόραζον δηλ.

ἁπλῶς ἄγαλμα παριστῶν τὸν θεόν, ἐφ' οὗ ἐχάρασσον ὕστερον, ἣν ἤθελον ἐπιγραφήν.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 299 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, δ').—*Mittheilungen* (E. Petersen) 1886 σ. 311 μετὰ ξυλογραφήματος.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Β. Στάης) 1886 σ. 250 πίν. 12.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 179.

275. Μικρὸν ἄγαλμα **Ἀθηνᾶς** εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Σώζεται μετὰ τῆς ἐλλειψοειδοῦς τὸ σχῆμα βάσεως αὐτοῦ, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή:

Θεου π]ροσταγη Αλεξανδρος την Αθηναιαν τη Αρτεμιδι

Ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ ἀριστερὸς βραχίων εἶνε ἔνθετα. Ὕψος τοῦ ἀγάλματος 0,58. Διαστάσεις τοῦ βάθρου: μῆκος 0,55, πλ. 0,19, ὕψ. 0,075. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ θεὰ ἔχει τὴν αὐτὴν ὁρμητικὴν στάσιν καὶ διάθεσιν, ἣν καὶ ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 274, σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι αὕτη βαίνει πρὸς ἀριστεράν, κατ' ἀντίθετον δηλ. διεύθυνσιν ἔνθα ἔχει οὐ μόνον τὸ σῶμα ἐστραμμένον, ἀλλὰ καὶ τὴν κεφαλὴν ἐν μέρει, ἐν ᾧ ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ τὴν κεφαλὴν ἔχει ἐστραμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη καὶ αὕτη ποδήρη χιτῶνα καὶ διπλοίδιον καὶ φέρει τὴν μετὰ Γοργονείου αἰγῖδα, περικεφαλαίαν, ἐφ' ἧς σώζονται αἱ ὀπαί, ἐν αἷς ἦτο ἔνθετος κόσμος τοιοῦτος, οἷος καὶ ἐν τῇ τῆς ὑπ' ἀρ. 274, καὶ ἀσπίδα μετὰ Γοργονείου, ὁμοιάζουσαν τῇ τοῦ ὑπ' ἀρ. 128 ἀγαλματίου· τὴν δεξιὰν δ' ἔχει ὅλως προτεταμένην, οἱονεὶ δεικνύουσα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰς ὃ βαίνει. Ἐπὶ τῆς βάσεως ὑπῆρχε κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον δυσεξεύρετόν τι, ὡς καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 274, πρᾶγμα (ἡ ἱερὰ ἐλαία, κατὰ Petersen).

Ἡ τέχνη φαίνεται οὖσα ἡ αὐτὴ τῇ τῆς προηγουμένης καὶ ἴσως καλλιτέρα κατά τι. Ὡς πρὸς τὸν τύπον δέ, ὅστις κατὰ

Petersen εἶνε ὁ τῆς ἐν τῷ δυτικῷ ἀετώματι τοῦ Παρθενῶνος Ἀθηνᾶς, ἴδε τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 274 εἰρημένα.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 299 πρβ Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, δ'). — *Mittheilungen* (Petersen) 1886 σ. 316.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Β. Στάης) 1886 σ. 250 πίν. 12.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 179.

276. Ἀγαλμάτιον **Ἀθηνᾶς** εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀριθμῷ 262 μνημονευομένοις. Σώζεται σὺν τῷ βάθρῳ αὐτῆς καὶ εἶνε ἐλλιπὴς τὰς δύο χεῖρας ἀπὸ τοῦ πήχεως. Ὕψος 0,50 ὕψος τῆς βάσεως 0,05. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀντιθέτως πρὸς τὰς δύο προηγουμένας ὑπ' ἀρ. 274 καὶ 275 εἰκονίζεται αὕτη οὐχὶ ἐν κινήσει ἀλλ' ἐν ἠρεμίᾳ. Εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη μετὰ διπλοϊδίου χιτῶνα, ζώνῃ περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον, καὶ φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταπεινὸν κράνος. Ἡ ὅλη αὐτῆς μορφὴ καὶ ἰδίως ἡ στάσις ὑποδεικνύουσι τύπον τῶν ἐκ τῆς τοῦ Φειδίου Ἀθηνᾶς Παρθένου παραχθέντων.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἔμμετρος ἐπιγραφή:

Πατροκα(σιγνητ)ην Ασκληπιω εισατ Αθηνην
Ασκαλου εκ γαιης σωστρα φερων Γενεθλις
(επι ιερε)ως Αυρ. Νικερωτος

ἐξ ἧς δηλοῦται ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον ἀφιέρωσε τῷ Ἀσκληπιῷ Γενέθλι(ο)ς ἐξ Ἀσκάλου. Τέχνη μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 299 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, δ').—*Mittheilungen* 1886 σ. 316 (Petersen). — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1886 σ. 250 πίν. 12 (Β. Στάης).

277. Ἀγαλμάτιον **νεανίου** σὺν τῇ πλίνθῳ αὐτοῦ. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ

χώρῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψ 0,47, ὕψος τῆς πλίνθου 0,05. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζεται ὄρθιος ὁ νεανίας, ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζόμενος, γυμνός, φέρων ἱμάτιον συνεπτυγμένον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου διπλούμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος καὶ μικρὸν διὰ τῆς ἄκρας χειρὸς συγκρατούμενον κατέρχεται εἰς τὰ κάτω μέχρι τῆς πλίνθου καθῆκον, καὶ ἔχων τοὺς βραχίονας καθειμένους. Ἀρχικῶς φαίνεται ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον ἦτο κεχρωματισμένον, τοὐλάχιστον ἡ κόμη, ἐφ' ἧς ἱκανὰ ἴχνη χρωματισμοῦ σώζονται. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Τοιούτου τύπου ἀγαλμάτια εὑρέθησαν ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἑπομένοις ἀριθμοῖς 278-280, ἄγνωστον ὅμως τί παριστῶσι, ἢ ἂν παριστῶσιν ὡρισμένον τι πρόσωπον, διότι πιθανῶς εἶνε ἁπλῶς ἀ γ ά λ μ α τ α, κοσμήματα δηλ. ἀφιερωθέντα τῷ Ἀσκληπιῷ οὔτε θεὸν οὔτε θνητόν τινα εἰκονίζοντα.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 302 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, ϛ').

278. Ἀγαλμάτιον **νεανίου** σὺν τῇ πλίνθῳ αὐτοῦ, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψ. 0,35: ὕψος τῆς πλίνθου 0,05. Μάρμαρον πεντελήσιον. Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 277. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 302 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, ϛ').

279. Ἀγαλμάτιον **νεανίου** σὺν τῇ πλίνθῳ αὐτοῦ, ἐλλιπὲς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα μετὰ μέρους τοῦ πήχεως. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψ. 0,48, ὕψος τοῦ βάθρου 0,045. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ἐν ἀρ. 277 σὺν μόνῃ τῇ διαφορᾷ ὅτι ὁ δεξιὸς βραχίων δὲν εἰκονίζεται καθειμένος ἀλλὰ κεκαμμένος κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ κρατῶν πρὸ τοῦ στήθους σφαῖραν. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 302 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, ς').

280. Ἀγαλμάτιον **νεανίου** σὺν τῇ πλίνθῳ αὐτοῦ, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν, τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὸν ἀριστερὸν πῆχυν. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψ. 0,43, ὕψος τοῦ βάθρου 0,04. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ἐν ἀρ. 277 σὺν μόνῃ τῇ διαφορᾷ ὅτι ὁ δεξιὸς βραχίων δὲν εἰκονίζετο καθειμένος ἀλλ', ὥσπερ καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 279, κεκαμμένος κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ κρατῶν σφαῖραν, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν σωζομένων παρὰ τὸν δεξιὸν μαστὸν ἰχνῶν αὐτῆς. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 302 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, ς').

281. Ἀγαλμάτιον μικροῦ **παιδὸς** σὺν τῇ βάσει αὐτοῦ, ἐλλιπὲς τὴν δεξιὰν ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ βραχίονος. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψ. 0,44 ὕψος τοῦ βάθρου 0,05. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου ἀναγινώσκεται ἐπιγραφή:

Τω Τελεσφορω
Γαϊος ιατρα

γράμμασι μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων γεγραμμένη.

Εἰκονίζεται ὁ παῖς ὄρθιος ἱστάμενος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός·

(παρ' ᾧ στήριγμα τοῦ ἀγάλματος κορμῷ δένδρου προσομοιάζον) στηριζόμενος καὶ φέρων χλαμύδα ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων εἰς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν τοῦ σώματος μέχρι τῶν γονάτων καταπίπτουσαν. Τὴν μὲν δεξιὰν χεῖρα θὰ εἶχε καθειμένην, τὴν δὲ ἀριστερὰν ἔχει κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην, ἅπτεται δὲ δι' αὐτῆς τῆς χλαμύδος. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 303 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, ζ'). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 182.

282. Ἀγαλμάτιον **Πανὸς** σὺν τῷ βάθρῳ αὐτοῦ, ἀποκεκρουσμένον τὸ πρόσωπον καὶ ἐλλιπὲς ὀλίγον τοὺς πόδας. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψ. 0,30 ὕψος τοῦ βάθρου 0,06. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τοῦ τετραγωνικοῦ ἐπιμήκους ἀνώμαλον τὴν ἐπιφάνειαν ἔχοντος βάθρου ὑπάρχει μεταξὺ ἐγγεγλυμμένων ἐν τῷ λίθῳ κλάδων δένδρων ἐπιγραφή:

Τω θεωι
Δαρδανιος

γράμμασι μεταγενεστέρων ρωμαϊκῶν χρόνων γεγραμμένη.

Ὁ Πὰν εἰκονίζεται ἐν τῇ μορφῇ τῶν ὑπ' ἀρ. 251 καὶ 252· εἶνε δηλ. τραγόπους καὶ κερασφόρος, ὡς φαίνεται, φέρει περὶ τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας μορφὴν καὶ σχῆμα ἱματίου ἔχουσαν αἰγῖδα καὶ ἔχει τὴν μὲν δεξιὰν πρὸ τοῦ στήθους, συνέχων δι' αὐτῆς ἔσωθεν τὸ ἱμάτιον, τὴν δὲ ἀριστερὰν καθειμένην κρατῶν δι' αὐτῆς φόρμιγγα. Τέχνη μεταγενεστέρων ρωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 303α (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886).

283. Μικρὸν σύμπλεγμα **Διονύσου** καὶ **Σατύρου.**

Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Τοῦ μὲν Διονύσου ἐλλείπουσιν ὁ ἀριστερὸς βραχίων, ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ καὶ οἱ κάτω πόδες· τοῦ δὲ Σατύρου οἱ κάτω πόδες, ὁ ἀριστερὸς βραχίων καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ δεξιοῦ. Σωζόμενον ὕψος τοῦ Διονύσου 0,27, τοῦ Σατύρου 0,16. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ μὲν Διόνυσος εἰκονίζεται γυμνός, ὁ δὲ Σάτυρος φέρει μόνον ἱμάτιον συνεπτυγμένον περὶ τὰ ἄνω σκέλη. Παρίσταται δὲ ὁ Διόνυσος, ὡς φαίνεται, παίων τὸν Σάτυρον, ὃν φεύγοντα εἶχεν ἁρπάξει διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος καὶ ἡτοιμάζετο νὰ πλήξῃ διὰ ῥάβδου (;), ἣν θὰ ἐκράτει ἐν τῇ ἠνωρθωμένῃ δεξιᾷ, ἐν ᾧ ὁ Σάτυρος στρέφει ἱκετευτικῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν θεόν, οἱονεὶ ἔλεος αἰτούμενος. Ὅτι δὲ ἐν τῇ ἀνυψωμένῃ δεξιᾷ ἐκράτει πιθανῶς ῥάβδον ὁ Διόνυσος, δείκνυται ἐκ τεμαχίου μαρμάρου σωζομένου ἐπὶ τοῦ ὤμου. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 303[б] (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886).

284. Ἀγαλμάτιον **Ἀφροδίτης**, ἐλλιπὲς τὸν δεξιὸν βραχίονα. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψ. 0,32. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ θεὰ εἰκονίζεται μετὰ τὸ λουτρὸν ἀπομάσσουσα τὴν κάθυγρον αὐτῆς κόμην καὶ εἶνε γυμνὴ τὸ ἄνω τοῦ σώματος μέρος φέρουσα μόνον ἱμάτιον περὶ τὰ σκέλη μέχρι τῶν ἄκρων ποδῶν καθῆκον. Τύπος γνωστὸς (Müller-Wieseler: Denkm. d. Kunst 2 ἀρ. 284 d. καὶ Braun Vorchule d. Kunstmyth. πίν. 74), τέχνη κοινὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 301 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11,γ′).

285. Ἀγαλμάτιον **Ἀφροδίτης**, ἀντίτυπον τῆς τοῦ

Πραξιτέλους Κνιδίας Ἀφροδίτης, οὗ σώζεται ὁ κορμὸς μετὰ τῆς ἀποκεκρουσμένης τὸ ἄνω ἥμισυ περίπου μέρος κεφαλῆς, καὶ ἡ πλίνθος, ἐφ' ἧς οἱ πόδες τοῦ ἀγαλματίου καὶ ὁ ἀπὸ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρὸς καταπίπτων ἐπὶ τῆς ὑδρίας χιτών. Εἶνε γύψῳ συγκεκολλημένον καὶ συνηρμολογημένον, εὑρέθη δὲ ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψος τοῦ κορμοῦ 0,19. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τῆς πλίνθου ὑπάρχει ἐπιγραφή:

Αφρικανος ο ιερευς το Γ'
Ασσκληπειω την Αφροδειτην

γράμμασι μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων γεγραμμένη.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 301 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, γ').

286. Μικρὸν ἀγαλμάτιον **Ἀφροδίτης,** σὺν τῇ συμφυεῖ περιφερεῖ πλίνθῳ, σωζόμενον μόνον τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος, καὶ ἀριστερὰ αὐτοῦ ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν *εἴδωλον* τῆς αὐτῆς θεᾶς. Σωζόμενον ὕψος σὺν τῇ πλίνθῳ 0,19. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ Ἀφροδίτη ἔφερε ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ σώματος εἰς τὰ κάτω καὶ ὄπισθεν μέχρι τῆς πλίνθου καθῆκον, οὕτως ὥστε ὅλον τὸ ἐμπρόσθιον τοῦ σώματος ἦτο γυμνόν. Τὸ εἴδωλον δ' αὐτῆς εἶνε ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου καὶ ἔχει τὴν δεξιὰν καθειμένην καὶ τὴν ἀριστερὰν πρὸ τοῦ στήθους.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 301 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, γ').

287. Μικρὸν ἀγαλμάτιον γυναικείας μορφῆς (**Ἀφροδίτης** ;), εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ἐλλείπει ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. Ὕψ. 0,16. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος περιβάλλον, ἵσταται ὀρθία. Εἰκονίζεται δὲ καλλωπιζομένη, προσαρμόζουσα ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἐπὶ τῶν ὤμων οἱονεὶ ζώνην ἢ στέφανον πλεκτόν, κόσμημα φαίνεται, ὃ ἔθετον αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῶν ὤμων ὡς μέγα περιδέραιον. Τέχνη κοινή, ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 301 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, γ′).

288. Μικρὸν ἀγαλμάτιον **Ἀπόλλωνος,** ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν, τὰς ἄκρας χεῖρας μετὰ μέρους τοῦ βραχίονος, τὸ δεξιὸν σκέλος καὶ τὸν ἄκρον ἀριστερὸν πόδα. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψος 0,21. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Ἀπόλλων εἰκονίζεται γυμνός, φέρων μόνον χλαμύδα ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσω καταπίπτουσαν, καὶ ἵσταται ὄρθιος στηριζόμενος διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος ἐπὶ στηρίγματος, εἰς ὃ ἀνέρπει ὄφις. Τὴν ἐλλείπουσαν τὸ μεῖζον μέρος δεξιὰν εἶχε πρὸς τὰ κάτω. Τέχνη κοινή.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 303 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886, σ. 11, θ′).

289-292. Τέσσαρες **κεφαλαὶ** ἀγαλματίων, ἰσομεγέθεις (ὕψους 0,16 περίπου), Ὑγιείας ἢ Ἀφροδίτης ἴσως ἅπασαι ἤ τινες αὐτῶν, μία δὲ νεανίου πιθανῶς τοῦ ὑπ' ἀρ. 277 τύπου. Εὑρέθησαν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 303 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, η′).

293. Τεμάχια ἀγαλματίων, ἤτοι α′) δύο γυναικεῖαι

κεφαλαὶ μικρῶν ἀγαλματίων, ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ὁποίων σώζονται, ἐπὶ τῆς κόμης αὐτῆς, ἴχνη ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ· β΄) τεμάχιον ἐκ τοῦ μέσου τοῦ σώματος μικροῦ ἀγαλματίου Ἀφροδίτης τοῦ ὑπ' ἀρ. 284 τύπου· γ΄) δύο ἄκραι χεῖρες ἀγαλματίων Ὑγιείας, αἵτινες παρεῖχον τροφὴν τῷ ὄφει καὶ κρατοῦσι τὸ ἐν μορφῇ σταφυλῆς περιγραφόμενον ἐν ἀρ. 271 πρᾶγμα, ἡ μὲν διὰ τῶν δακτύλων, ἡ δὲ ἐντὸς φιάλης· δ΄) ἄκρα δεξιὰ χεὶρ ἀγαλματίου κρατοῦσα περιφερές τι πλακωτὸν πρᾶγμα, γλύκισμα ἢ καρπὸν ἴσως· ε΄) ἄκρα δεξιὰ χεὶρ κρατοῦσα μέγα σχετικῶς κυκλικὸν πρᾶγμα, ὡσεὶ δίσκον.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 303$^{\alpha}$ (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886).

294. Κεφαλὴ **Ὑγιείας** (;) μεγέθους ἡμίσεος σχεδὸν τοῦ φυσικοῦ, καλλίστης διατηρήσεως, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὕψος 0,13. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 303 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 11, η΄).

295. Ἑρμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή, σώζεται δὲ ὁλόκληρος ἡ τετράγωνος στήλη καὶ ἡ συμφυὴς αὐτῇ τετράγωνος πλίνθος. Ὅλον ὕψος 0,76. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Ἑρμῆς οὗτος, ὅμοιος τῷ ὑπ' ἀρ. 313, διαφέρει τῶν τοῦ κοινοῦ καὶ γνωστοῦ τύπου (καθ' ὃν ἡ στήλη ἄρχεται εὐθὺς μετὰ τὴν κεφαλὴν) διότι τὸ ἄνω σῶμα αὐτοῦ μέχρι που τῆς κάτω κοιλίας εἶνε ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ μορφῇ διαπεπλασμένον καὶ μόνον κάτωθεν τῆς κοιλίας ἄρχεται ἡ τετράγωνος στήλη. Ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν ἐπιφανείας τῆς στήλης ταύτης

ὑπάρχει ἔμμετρος ἐπιγραφὴ μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἡ ἑξῆς:

Ουχ ουτως αγορησιν ενι σταδιοισι τε χαιρω
οσσον εφ ιμερτηι τηιδε γεγηθα βασει
Δη γαρ Αθηναιος με σοφον θεον εν προπυλαιοις
αρητη γεγαως εισατο Πραξαγορας

Εἰκονίζεται δὲ ὁ Ἑρμῆς οὗτος ἐνδεδυμένος χιτῶνα μέχρι που τῶν ἄνω σκελῶν καθήκοντα καὶ ἰσομήκη σχεδὸν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἐμπεπορπημένην χλαμύδα συμμετρικῶς εἰς τὰ κάτω καθήκουσαν. Τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει πρὸς τὰ κάτω, καὶ φαίνεται ὅτι ἐκράτει τι διὰ τῶν δακτύλων, τὴν δὲ ὑπὸ τὴν χλαμύδα ἀριστερὰν ἔχει κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Σημειωτέον ὅτι ἡ κόμη δὲν ἦτο βραχεῖα, ὡς ἡ τοῦ ὑπ' ἀρ. 313, ἀλλ' ἐσχημάτιζε μακροὺς πλοκάμους. Τύπος πρωτοφανής, περὶ οὗ ἴδε ἀρ. 313. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 302ª (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886).

296. Μικρὸν ἄγαλμα **Ἀσκληπιοῦ** σὺν τῇ συμφυεῖ αὐτοῦ πλίνθῳ. Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν ἔτει 1884. Ὕψος 0,58, ὕψος τῆς πλίνθου 0,04. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Ἀσκληπιὸς εἰκονίζεται ὄρθιος ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 269 τύπῳ, φέρει δηλ. ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὸ στῆθος, ἔχει τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου καὶ τὴν δεξιὰν μασχάλην στηρίζει ἐπὶ τῆς ῥάβδου, περὶ ἣν ἑλίσσεται ὁ ὄφις ἀνέρπων ἵνα λάβῃ, ἣν ὁ θεὸς προτείνει αὐτῷ διὰ τῆς καθειμένης δεξιᾶς τροφήν, τοιαύτην, οἵα ἡ ἐν ἀρ. 271 περιγραφομένη. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ ῥάβδος δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξειργασμένη οὐδ' ἀποχωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος, ἀλλ' ὅλον τι μετ' αὐτοῦ ἀποτελεῖ. Παρὰ τὸν ἀριστερὸν

πόδα τοῦ θεοῦ ὑπάρχει ὀμφαλός, οὐχὶ ἐντελῶς εἰργασμένος καὶ οὗτος. Τέχνη κοινὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐργασία ἀμελής.

Ἀρχ. Ἐφημερὶς 1885 σ. 51 πίν. 2 εἰκ. 9 (Π. Καββαδίας).— P. Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X. ἀρ. 28.

297. Ἀγαλμάτιον **Ἀσκληπιοῦ** ἐλλιπὲς τοὺς κάτω πόδας καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀπὸ τοῦ μέσου περίπου τοῦ βραχίονος. Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ, ἐν ἔτει 1884. Μάρμαρον πεντελήσιον, ἐστιλβωμένον. Τέχνη καλὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων, τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀντωνίνων πιθανῶς, ὡς ἐκ τῆς στιλβώσεως τοῦ μαρμάρου κυρίως δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ. Τύπος ὁ ὑπ' ἀρ. 269. Ὕψος 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀρχ. Ἐφημερὶς 1885 σ. 50 πίν. 2 εἰκ. 7, 7α (Π. Καββαδίας).—P. Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X. εἰκ. 22, 22α.

298. Ἀγαλμάτιον **Ἀσκληπιοῦ** ἐλλιπὲς τοὺς πόδας ἀπὸ τοῦ γόνατος περίπου καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀπὸ μέσου τοῦ βραχίονος, παρεμφερὲς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρ. 297 καὶ τῶν αὐτῶν χρόνων ἔργον. Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1884. Μάρμαρον πεντελήσιον, ἐστιλβωμένον. Σωζόμενον ὕψος 0,22.

Ἐπὶ τοῦ ἱματίου σώζονται ἴχνη χρυσώσεως καὶ κιρροῦ χρώματος, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον ἢ τοὐλάχιστον ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ ἦτο ἐπίχρυσος, τοῦ κιρροῦ χρώματος χρησιμεύοντος ὡς ὑπόθεμα τοῦ χρυσοῦ πρὸς καλλιτέραν τούτου συγκόλλησιν.

Ἀρχ. Ἐφημερὶς 1885 σ. 50 πίν. 2 εἰκ. 8, 8α (Π. Καββαδίας).—P. Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X. εἰκ. 23, 23α.

299. Ἄγαλμα **Ὑγιείας** (;) μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας, σωζόμενον σὺν

συμφυεῖ λεπτῇ πλίνθῳ, ἐφ' ἧς σώζεται τεμάχιον οὐρᾶς ὄφεως. Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1884. Ὕψος 0,90. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Παρίστησι τὸ ἄγαλμα τοῦτο κοράσιον, οὐχὶ ὄρθιον ἱστάμενον ἀλλὰ κύπτον, ὡσεὶ ἵνα λάβῃ τι κάτωθεν, τὸν ἀριστερὸν πόδα ἔχον ὑψηλότερον τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ δυσδιαγνώστου πράγματος. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένον λεπτὸν ἑτερομάσχαλον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗτινος τὸ ἕτερον ἄκρον θὰ ἀνεῖχε ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρός. Εἰκονίζει δὲ τὸ ἄγαλμα ἴσως Ὑγίειαν, ὡς ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς πλίνθου σωζομένου μέρους ὄφεως δῆλον γίνεται· ἀκατάληπτος ὅμως εἶνε ἡ στάσις αὐτοῦ, ἡ δι' αὐτῆς δηλ. παρισταμένη πρᾶξις. Ἀπετέλει ἆρά γε τὸ ἔργον μέρος συμπλέγματος ἐν ἀγνώστῳ εἰκονιζομένου πράξει, εἶνε Ὑγίεια κύπτουσα ἴσως ἵνα παράσχῃ τροφὴν τῷ ὄφει ἢ ἄλλο τι, δὲν δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ. Τέχνη καλή, ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 326 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 12, ϛ').

300. Ἄγαλμα μικροῦ **παιδὸς** ὀκλάζοντος, κρατοῦντος ἐν τῇ ἀριστερᾷ κυνάριον, ἐλλιπὲς τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὸν πόδα ἀπὸ τῆς κνήμης. Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἀνασκαφαῖς, ἐν ἔτει 1884. Ὕψος 0,40. Μάρμαρον πεντελήσιον. Τέχνη κοινή, ῥωμαϊκῶν χρόνων.

301. Ἄγαλμα γυμνοῦ **νεανίου** εὑρεθὲν σὺν τῷ ἐν τῷ ἑπομένῳ ἀριθμῷ 302 ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν ἔτει 1884. Ἐλλείπουσι τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ προσώπου, οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν χειρῶν. Σωζόμενον ὕψος 0,68. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἵσταται ὄρθιον καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἱκανῶς τὸν γόμφον ἔχον προτεταμένον. Οἱ βραχίονες ἦσαν καθειμένοι. Παράστασις ἄγνωστος, τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Ἀρχ. Ἐφημερὶς 1885 σ. 51 πίν. 2 εἰκ. 10 (Π. Καββαδίας).— P. Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X. εἰκ. 25.

302. Ἄγαλμα γυμνοῦ **νεανίου** εὑρεθὲν συγχρόνως τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 301 ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν βραχιόνων. Σωζόμενον ὕψος 0,50. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁμοιάζει τήν τε μορφὴν καὶ τέχνην τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 301, ἔχει ὅμως τὰς μορφὰς νεανικωτέρας καὶ ἐστηρίζετο οὐχὶ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ, ὥσπερ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός.

Ἀρχ. Ἐφημερὶς 1885 σ. 51 πίν. 2 εἰκ. 11 (Π. Καββαδίας).— P. Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X. εἰκ. 26.

303. Τρίμορφος **Ἑκάτη** τοῦ συνήθους τύπου (ἴδ. ἀρ. 116). Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν ἔτει 1884. Ὕψος τῶν μορφῶν 0,53. Ὅλον ὕψος 0,76. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Αἱ τρεῖς μορφαὶ ἵστανται περὶ κιονίσκον (ὅστις ἔχει κατὰ τὴν ἄνω αὐτοῦ ἐπιφάνειαν βαθεῖαν ὀπήν, ἥτις θὰ ἐχρησίμευε πρὸς ὑποδοχὴν ἀναθήματος) ἐπὶ ἐλλειψοειδοῦς συμφυοῦς πλίνθου, ἐφ' ἧς ἐπιγραφή:

Αρτεμιδι Εκατηι
επηκοωι Φαβουλλος

γράμμασι ῥωμαϊκῶν χρόνων γεγραμμένη. Εἶνε δὲ αἱ μὲν δύο ἀκριβὴς ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ τύπου, ἡ τρίτη ὅμως διαφέρει κατὰ τοῦτο ὅτι, ἐν ᾧ ἐκεῖναι διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἀνέχουσι τὸ ἱμάτιον διὰ δὲ τῆς ἑτέρας κρατοῦσι καρπόν τινα,

μῆλον ὡς φαίνεται, αὕτη εἶχε καὶ τὰς δύο χεῖρας καθειμένας καὶ διὰ μὲν τῆς μιᾶς ἀνεῖχε καὶ αὕτη τὸ ἱμάτιον διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ἐκράτει δυσδιάγνωστόν τι πρᾶγμα, φιάλην(;).

Ἀρχ. Ἐφημερὶς 1885 σ. 52 πίν. 2 εἰκ. 12 καὶ 12α (Π. Καββαδίας).—P. Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X εἰκ. 27, 27α. Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 183.

304. Σύμπλεγμα πέντε μικρῶν μορφῶν ἐπὶ μηνοειδοῦς τὸ σχῆμα συμφυοῦς πλίνθου ἱσταμένων. Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἐν ἔτει 1884. Τῶν τεσσάρων μορφῶν ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαί, σώζεται δὲ μόνον ἡ κεφαλὴ τοῦ δεξιὰ ἱσταμένου κορασίου. Ὕψ. τῆς μείζονος τῶν μορφῶν 0,50, τῆς ἐλάσσονος (τοῦ σὺν τῇ κεφαλῇ σωζομένου κορασίου) 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Καὶ αἱ πέντε μορφαὶ ἵστανται ὄρθιαι καὶ περιπτύσσονται ἀλλήλας. Ἐν τῷ μέσῳ ἵσταται **γυναικεία μορφὴ** ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ ἔχουσα κατὰ τὸ στῆθος πρωτοφανῆ μοι οἱονεὶ στηθόδεσμον, ταινίαν δηλ. ζωννύουσαν τὴν ὀσφὺν καὶ ἀνερχομένην ἐπὶ τῶν ὤμων σταυροειδῶς καὶ ὑπὸ τὴν μασχάλην, ἔχουσαν δὲ κατὰ τὸ μέρος τῆς διασταυρώσεως, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στήθους, περιφερὲς ἐπίπεδον κόσμημα, εἶδος μεταλλίου (médaille). Ἑκατέρωθεν τῆς μορφῆς ταύτης ὑπάρχουσιν ἀνὰ εἷς γυμνὸς **νεανίας** καὶ κατὰ τὰ ἄκρα δύο μικρότεραι μορφαί, ἤτοι ἀριστερὰ μὲν **παῖς** ἱματιοφόρος δεξιὰ δὲ **κοράσιον** ἐν ἱματίῳ καὶ χιτῶνι, τὸν αὐτὸν οἱονεὶ στηθόδεσμον, ὃν καὶ ἡ ἐν τῷ κέντρῳ μορφή, ἔχον. Ἡ ἐν τῷ κέντρῳ γυναικεία μορφὴ ἔχει τὴν μὲν δεξιὰν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ δεξιὰ αὐτῆς ἱσταμένου νεανίου, τὴν δὲ ἀριστερὰν πρὸ τοῦ στήθους κρατοῦσα δι' αὐτῆς μέρος τοῦ ἱματίου· οἱ δύο δὲ νεανίαι περιπτύσσονται διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν ἐν τῷ μέσῳ μορφὴν διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ὁ μὲν τὸν παῖδα ὁ δὲ τὸ κοράσιον. Ὁ παῖς καὶ τὸ κοράσιον ἔχουσι τὴν μὲν δεξιὰν κα-

θειμένην καὶ τὴν ἀριστερὰν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον, κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα. Σημειωτέον ὅτι τὸ κοράσιον φαίνεται ὅτι κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ πτηνόν. Παράστασις ἄγνωστος, (εἶνε ἆρά γε σύμπλεγμα θεῶν ἢ ἡρώων ἢ μήπως εἶνε μᾶλλον σύμπλεγμα παριστῶν τὰ μέλη οἰκογενείας τινός;), τέχνη κοινὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 305 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886).

305. Ἀγαλμάτιον γυμνοῦ **νεανίου** ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν, τὸν δεξιὸν βραχίονα, καὶ τὸν δεξιὸν πόδα ἀπὸ τῆς κνήμης, τὴν ἄκραν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ ὁλόκληρον τὸ ἀριστερὸν σκέλος. Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἀνασκαφαῖς, ἐν ἔτει 1884. Τέχνη καλὴ ἑλληνικῶν χρόνων. Ὕψ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

306. Μικρομεγέθης κεφαλὴ **Ἀσκληπιοῦ** ἀπεσπασμένη ἐξ ἀναγλύφου, ὡς φαίνεται. Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1884. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Ὕψος 0,09. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 309 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 12, ε').

307. Κεφαλὴ κορασίου κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ ἐφθαρμένη. Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1884. Ὕψος ἀπὸ τοῦ πηγουνίου μέχρι τοῦ ἄνω κρανίου 0,13. Μάρμαρον πεντελήσιον.

308. Κεφαλὴ παιδός, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1884. Ὕψος 0,13. Μάρμαρον πεντελήσιον.

309-310. Δύο **κεφαλαὶ** παιδός, ἰσομεγέθεις καὶ ὅμοιαι, ἔχουσαι τὴν κόμην ταινίᾳ διαδεδημένην, τέχνης ἑλληνικῶν ἴσως χρόνων. Εὑρέθησαν ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀνασκαφαῖς, ἐν ἔτει 1884. Ὕψος 0,15. Μάρμαρον πεντελήσιον.

311-312. Δύο γυναικεῖα θωρακοφόρα ἀγάλματα φυσικοῦ μεγέθους εὑρεθέντα ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὴν Στοὰν τοῦ Ἀττάλου, ἐν ἔτει 1869. Ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαί, οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν βραχιόνων. Μέγεθος φυσικόν. Ὕψος σωζόμενον τοῦ ὑπ' ἀρ. 311 : 1,44, τοῦ ὑπ' ἀρ. 312: 1,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Καὶ τὰ δύο φέρουσι χιτῶνα καὶ θώρακα καὶ πρὸς τούτοις χλαμύδα ἐμπεπορπημένην ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου. Τὴν σημασίαν δ' αὐτῶν, ἃ ὁ Wilhelm Gurlitt ὑπέλαβεν, ἅμα ἀνακαλυφθέντα, ὡς προσωποποιήσεις πόλεων ἢ ἐπαρχιῶν, διέκρινε τελευταῖον ὁ Treu ὑποστηρίξας ὅτι τὸ μὲν ὑπ' ἀρ. 311 παριστᾷ τὴν **Ὀδύσσειαν** τὸ δὲ ὑπ' ἀρ. 312 τὴν **Ἰλιάδα.** Εἰς τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο περιῆλθε διακρίνας ὅτι ἡ ὑπ' ἀρ. 311 μορφὴ ἔφερε ξῖφος, ὃ ὑποδηλοῖ τὴν Ἰλιάδα, ὡς γνωστὸν εἶνε ἐκ τοῦ ἀναγλύφου τοῦ ἐκ Πριήνης Ἀρχελάου, ἐπὶ δὲ τοῦ θώρακος τῆς ὑπ' ἀρ. 312 εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ μορφαὶ ἀναπολοῦσαι ἡμῖν τὴν Ὀδύσσειαν, ἤτοι ἄνω μὲν ἡ Σκύλλα, (ἧς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τοῦ σώματος τριῶν κυνῶν ἐπικαθημένων ἐπὶ βράχου ὑπερέχοντος τῶν τῆς θαλάσσης κυμάτων) κάτω δὲ ἐν τοῖς πτερυγίοις τοῦ θώρακος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἔνθεν μὲν πωγωνοφόρος τριόμματος κεφαλή, ὅ ἐστι κεφαλὴ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, ἔνθεν δὲ ἀγένειος κεφαλὴ ἐκ τοῦ στόματος τῆς ὁποίας ἐξέρχεται ὕδωρ ἢ ἀήρ, ἄρα κεφαλὴ πιθανῶς τοῦ Αἰόλου, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αἱ Σειρῆνες (ὧν ἡ μὲν αὐλεῖ,

ἡ δὲ ᾄδει, ὡς φαίνεται, ἡ δὲ παίζει τὴν λύραν) εἰκονισμέναι κατὰ τὸν ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις συνήθη τρόπον τῆς παραστάσεως τοῦ ὀδυσσειακοῦ διηγήματος, εἰκονισμέναι δηλ. ἁπλῶς ὡς γυναικεῖαι ἐνδεδυμέναι μορφαὶ ἔχουσαι μόνον πόδας ὀρνέου.

Ἐπὶ ἑνὸς τῶν μακρῶν πτερυγίων τοῦ θώρακος τῆς Ὀδυσσείας ὑπάρχει ἐγκεχαραγμένη ἐπιγραφὴ δηλοῦσα τὸν ποιήσαντα τεχνίτην, ἤτοι

Ιασων Αθηνα[ι]ος ἐπο[ι]ει

Διὰ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ καθορισθῶσιν οἱ ῥωμαϊκοὶ χρόνοι, καθ' οὓς ἐποιήθησαν τὰ ἀγάλματα ταῦτα· φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε ὑστερώτερα τῶν πρώτων αὐτοκρατορικῶν χρόνων καὶ ἀρχαιότερα τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀντωνίνων· θὰ ἦσαν δέ, ὡς φαίνεται, ἱδρυμένα ἔν τινι αἰθούσῃ Βιβλιοθήκης τῶν πλησίον τοῦ μέρους, ἔνθα εὑρέθησαν, ῥωμαϊκῶν οἰκοδομημάτων, ἴσως τοῦ Γυμνασίου τοῦ Ἀδριανοῦ, ὡς ὁ Treu εἰκάζει.

Heydemann 836 καὶ 837. Sybel 422 καὶ 423.—*Δύο γενικαὶ συνελεύσεις* τῶν ἑταίρων τῆς ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας 1869 σ. 8. —*Bullettino dell Instituto* 1869 σ. 161.—*Arch. Zeitung* 1869 σ. 67. (E. Curtius).—*Mittheilungen* 1888 σ. 160 πίν. V. (G. Treu).—Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἴδ. *Loewy*: Inschriften griech. Bildhauer ἀρ. 329. — Lepsius : *Marmorstudien* ἀρ. 139.

313. Ἑρμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας σὺν τῷ περιφερεῖ αὐτοῦ ἐνεπιγράφῳ βάθρῳ, ἢ μᾶλλον, κυρίως εἰπεῖν, ἄγαλμα Ἑρμοῦ ἀπολῆγον κατὰ τὰ σκέλη εἰς τετράγωνον στήλην. Εὑρέθη σὺν τοῖς ἑπομένοις ὑπ' ἀρ. 314-316 ἐν Ῥαμνοῦντι, ἐν ἔτει 1890, ἐν ἀνασκαφαῖς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Β. Στάη δαπάναις τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας. Ἐλλείπει ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς στήλης, ὃ εἶνε νῦν γύψῳ συμπεπληρωμένον καὶ τῷ βάθρῳ ἐμπεπηγμένον. Μέγεθος μι-

κρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὕψος σὺν τῷ βάθρῳ 1,27 ἄνευ τοῦ βάθρου 1,98. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εὑρέθη ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τῷ βάθρῳ, ἐφ' οὗ εἶνε νῦν ἱδρυμένον· ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τῶν διαστάσεων τῆς ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ βάθρου ὀπῆς (τῆς χρησιμευούσης προφανῶς πρὸς ἔνθεσιν ἐν αὐτῇ τετραγώνου στήλης Ἑρμοῦ), αἵτινες συμφωνοῦσιν ἀκριβῶς ταῖς διαστάσεσι τῆς στήλης τοῦ ἀγάλματος τούτου, λίαν πιθανόν, σχεδὸν βέβαιον, εἶνε ὅτι τὸ βάθρον εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἀνήκει. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγάλματος ἦτο μὲν ἀποκεκομμένη, ἀλλὰ προσήρμοσεν ἀκριβῶς τῷ κορμῷ, ὥστε ἀναμφιβόλως εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἀνήκει.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἐπιγραφὴ τῆς Γ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος πιθανῶς, ἡ ἑξῆς:

- - - - - - - - - - - - - - - - - ασιος
[- - - - - - γυμ[νασιαρχοι ανεθεσαν
[- - αρ]χοντος λαμπαδι νικησαντες
[- - -] Ευωνυμευς Χαρικλης Αλεξιμενου Περγασηθεν
λ α μ π α δ η φ ο ρ ο ι

Αγακλης Περγαση.	Φανομα[χος]
Αρχαγαθος Λανπτρ.	Αρχιμαχιδης Περ.
Σολων Αγρυληθεν	Κιμων Περγαση.
Πυθοκλης Λανπτρε.	Τιμοκρατης Κηφι.
Δημοκρινης Περγα.	Σωσιβ(ι)ος Ευωνυμ.
Δικαιοκρατης Περ.	Διοκλης Λανπτρε.
Χαριναυτης Λαν.	Ιερων Λαμπτρε.
Φιλημων Αγρυλη.	Πολυκρατης Ευων.
Αριστοκλης Λανπ.	Ξενοφων Λαμπτρ.
Φιλοχαρης Αναγυ.	Επικρατης Ευων.
	[Διοπ]ειθης Λαμ.
Υπερβολος Παμ.	Επικρατης Αναγυ.
Φιλοκλης Ανα.	Θηραμενης Κηφισ.
Αριστιων Περγασ.	Φιλων Λαμπτρ.
Τελενικος Περγασ.	Θεοφιλος Α(να)γυρα.
Ειδων Αγρυληθεν	Αγνωνιδης Κηφισι.
Φιλιππος Αναγυρ.	Φιλοστρατος Λαμ.
Φιλοδημος Λανπτ.	Καλλιπ(π)ος Λαμπτ.
Αντιφημος Περγασ.	Γλαυκος Ευωνυ.

Αντιφανης Κηφισ.	Νικοφημος Ευω.
Φιλονεως Περγασηθ.	Φιλωνιδης Ευων.
Νικιας Κηφισιευς	Κηφισογενης Κηφ.
Φανοτελης Ευων.	Πολυμηδης Λαμπτ.

Λεω(τυ)χιδης Ευων.

Τὸ προκείμενον ἄγαλμα διαφέρει τῶν τοῦ γνωστοῦ καὶ κοινοῦ τύπου ἑρμῶν τοῦ τετραγώνου σχήματος κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁλόκληρον τὸ ἄνω σῶμα μέχρι που κάτωθεν τῆς κοιλίας εἶνε φυσικῶς διαπεπλασμένον καὶ μόνον τὰ σκέλη ἀπολήγουσιν εἰς τετράγωνον στήλην· ὡς πρὸς δὲ τοῦτο καὶ ὡς πρὸς τὸν ἱματισμὸν καὶ ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῶν χειρῶν ὁμοιάζει τῷ ὑπ' ἀρ. 295 ἐξ Ἐπιδαυρίας Ἑρμῇ, φέρει δηλ. καὶ τοῦτο χιτῶνα μέχρι που τῶν ἄνω σκελῶν καθήκοντα καὶ ἐπ' αὐτοῦ χλαμύδα ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἐμπεπορπημένην, καὶ τὴν δεξιὰν εἶχε πρὸς τὰ κάτω, ἐν ᾧ τὴν ὑπὸ τὴν χλαμύδα ἀριστερὰν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Ἐκ τῆς μεγάλης δ' αὐτοῦ ταύτης ὁμοιότητος πρὸς τὸν μνημονευθέντα ἐξ Ἐπιδαυρίας Ἑρμῆν συνάγομεν κυρίως ὅτι καὶ τοῦτο εἶνε Ἑρμῆς τοῦ αὐτοῦ τύπου· ἄλλως ἐν ἀπορίᾳ θὰ διετέλει τις ἐπὶ τῇ ἐξακριβώσει τοῦ ἀγάλματος τούτου καὶ θὰ ἐξελάμβανεν ἴσως αὐτὸ μᾶλλον ὡς ἄγαλμα γυναικεῖον, διότι τοιαύτη εἶνε ἀληθῶς ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἣν τοῦτο προξενεῖ τῷ θεατῇ.

Διὰ τοῦ ἀγάλματος τούτου καὶ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος ἐξ Ἐπιδαυρίας γνωρίζομεν νέον πρωτοφανῆ ἡμῖν τύπον Ἑρμοῦ τοῦ τετραγώνου σχήματος, εἰς ὃν ὑπάγονται καὶ οἱ ὑπ' ἀρ. 314-316 Ἑρμαῖ. Εἰς τὴν κεφαλὴν δὲ τοῦ προκειμένου ἀγάλματος ἀποβλέποντες τὸν τύπον τοῦτον δυνάμεθα νὰ ἀναγάγωμεν εἰς τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ ἐπιγράμματος (Ἀνάλεκτα III ἀρ. 223):

«ὦ λῷστε, μὴ νόμιζε τῶν πολλῶν ἕνα»
«Ἑρμᾶν θεωρεῖν· εἰμὶ γὰρ τέχνα Σκόπα»

συνάγεται ὅτι ὁ Σκόπας εἶχε ποιήσει περίφημόν τινα Ἑρμῆν τῶν τοῦ τετραγώνου βεβαίως σχήματος, προβάλλεται νῦν τὸ ἐρώτημα μήπως ὁ διὰ τῶν ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλμάτων γνωστὸς γινόμενος ἡμῖν τύπος ἔχει τὴν καταγωγήν του ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ τοῦ Σκόπα ποιηθέντος Ἑρμοῦ. Τὴν ἐρώτησιν ταύτην τιθέμεθα φρονοῦντες ὅτι ὁ Σκόπας διεκρίθη πιθανῶς ἐν τῇ ποιήσει Ἑρμοῦ τῆς τετραγώνου ἐργασίας μεταβαλὼν τὸν ἀπὸ τῆς ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς τῆς τέχνης παραδεδομένον τύπον, καθ' ὃν μόνον ἡ κεφαλὴ ἦτο φυσικῶς διαπεπλασμένη, τοῦ λοιποῦ σώματος ὁλοκλήρου ἔχοντος σχῆμα τετραγώνου στήλης. Ἄλλως ὁ συνήθης οὗτος τύπος δὲν παρεῖχε τῷ καλλιτέχνῃ τὰ μέσα νὰ διακριθῇ τοσοῦτον, ὅσον ὁ τῶν ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλμάτων, διότι ἐν ἐκείνῳ μὲν ἐπρόκειτο ἁπλῶς περὶ ποιήσεως κεφαλῆς, ἐν τούτῳ δὲ περὶ ποιήσεως ὁλοκλήρου σχεδὸν ἀγάλματος.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1610 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 150, 6).

314-316. Τρεῖς **Ἑρμαῖ** τῆς τετραγώνου ἐργασίας, ἰσομεγέθεις καὶ ὅμοιοι. Εὑρέθησαν ἐν Ῥαμνοῦντι, ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς καὶ συγχρόνως τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 313. Καὶ τῶν τριῶν ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαί, τῶν δύο δὲ ἐλλείπει καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς τετραγώνου στήλης, ὃ εἶνε νῦν γύψῳ συμπεπληρωμένον. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ, ἴσον περίπου τῷ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 313. Ὕψος τοῦ σωζομένου μετὰ τῆς ὅλης στήλης 0,81.

Οἱ Ἑρμαῖ οὗτοι ὑπάγονται εἰς τὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 313 τύπον, ἔχουσιν ὅμως μικράς τινας διαφοράς, τὰς ἑξῆς: α') ἡ τετράγωνος στήλη δὲν ἄρχεται κυρίως ἀπὸ τῶν σκελῶν, ἀλλ' ἀπὸ μέρους που τῆς κοιλίας, διότι ὑπὸ τὸν ἱματισμὸν διακρίνει τις κατὰ τὸ μέρος τῆς κοιλίας μᾶλλον τετράγωνον στήλην ἢ φυσικῶς διαπεπλασμένον ἀνθρώπινον σῶμα· β') ἡ χλαμὺς δὲν εἶνε τοσοῦτον συμμετρικῶς, ὅσον ἐν

τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 313 διατεταγμένη, ἀλλὰ τὸ ἕτερον αὐτῆς ἄκρον εἶνε περιεστραμμένον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ πήχεως, καὶ γ΄) ἡ ὑπὸ τὴν χλαμύδα ἀριστερὰ δὲν ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, ἀλλ' ἐφάπτεται τοῦ στήθους κεκαμμένη κατὰ τὸν ἀγκῶνα οὖσα καὶ μέχρι που τοῦ λαιμοῦ ἀνερχομένη.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1607-1609 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 150,3-5).

317-318. Δύο **κεφαλαὶ** νεανίου μεγέθους ὀλίγον τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ. Εὑρέθησαν ἐν Ῥαμνοῦντι ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀριθμοῖς 312-316 Ἑρμαῖς. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ αὗται εἶνε κεφαλαὶ Ἑρμῶν τοῦ τετραγώνου σχήματος. Περὶ τὴν κόμην ἔχουσι διάδημα ὁμοιάζουσαι ὡς πρὸς τοῦτο τῇ ὑπ' ἀρ. 196 κεφαλῇ Ἑρμοῦ. Τέχνη καλή, ἀλεξανδρινῶν πιθανῶς χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1611 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 151,7).

319. Γυναικεία **κεφαλὴ** φέρουσα πόλον, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἐφθαρμένη κατὰ τὸ πηγούνιον, κοινῆς ρωμαϊκῶν χρόνων τέχνης. Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπὸ Β. Στάη ἐνεργηθείσαις ἐν Ῥαμνοῦντι ἀνασκαφαῖς, ἐν ἔτει 1890. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1620 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 152, 16).

320. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς γεροντικοῦ, ἀγενείου καὶ βραχυκόμου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἄκρον τῆς ῥινός. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις σὺν τῇ ἐν τῷ ἑπομένῳ ἀριθμῷ 321 καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1883. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3827.

321. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς νεανικοῦ, ἀγενείου και βραχυκόμου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ρωμαϊκῶν

χρόνων, ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον τῆς ῥινός. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις σὺν τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 320 καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1883. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3828.

322. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλή,** πεπλοφόρος, μετὰ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ θώρακος, πρόσθετος οὖσα τὸ πάλαι τῷ λοιπῷ ἀγάλματι. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ῥὶς βεβλαμμένη· μέρος τοῦ κρανίου ἑκατέρωθεν τοῦ μετώπου ἐλλείπει. Μάρμαρον πάριον. Εὑρέθη ἐν Ἀμοργῷ ἐν ἔτει 1888.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 567 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 74, 5).

323. Κεφαλὴ **Ἀσκληπιοῦ** σὺν τῷ λαιμῷ καὶ μέρει τοῦ στήθους, ἔνθετος οὖσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ. Εὑρέθη σὺν τῇ ἐν τῷ ἑπομένῳ ἀριθμῷ 324 ἐν Ἀμοργῷ, ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἀρχαίας πόλεως Ἀρκεσίνης, καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν ἔτει 1888. Μέγεθος φυσικόν, διατήρησις καλλίστη. Μάρμαρον πάριον.

Ὁμοιάζει ἐν γένει κεφαλῇ Διὸς ἰδίως τῇ ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ γνωστῇ κολοσσιαίᾳ κεφαλῇ Ἀσκληπιοῦ, τῇ κατά τινας κεφαλῇ Μειλιχίου Διός· εἶνε δὲ καλῆς τέχνης ἔργον, ἀντίτυπον ἔργου τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 492 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 52, 3). — *Bulletin de corr. hellenique* 1889 πίν. XI 11, 1 σ. 40 (M. Collignon). — Lepsius: *Marmorstudien* 288.

324. Κεφαλὴ **Ὑγιείας** πιθανῶς, ἀποκεκρουσμένη καὶ ἐφθαρμένη τὸ δεξιὸν μέρος, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀμοργῷ σὺν τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 323 κεφαλῇ Ἀσκληπιοῦ. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πάριον.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 492 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 52, 3).— *Bulletin de corr. hellenique* 1889 πίν. XI, 2 σ. 43 (M. Collignon). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 289.

325. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους, ἐστεμμένη στεφάνῳ κισσοῦ, εὑρεθεῖσα σὺν τῇ ἐν τῷ ἑπομένῳ ἀριθμῷ 326 ἐν Ἀμοργῷ κατὰ τὴν περιοχὴν τῆς ἀρχαίας Μινώας, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ M. Deschamps ἐν ἔτει 1888. Γνωρίσματα τοῦ προσώπου ἱκανῶς ἐξιδανικευμένα. Διατήρησις καλλίστη. Τέχνη ἀξιόλογος, ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 491 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 53, 5. — *Bulletin de corr. hellenique* 1889 πίν. X σ. 43 (M. Collignon). — Lepsius: *Marmorstudien* 290.

326. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρός, φυσικοῦ μεγέθους, ἔνθετος οὖσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ. Εὑρέθη ἐν Ἀμοργῷ σὺν τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 325 γυναικείᾳ κεφαλῇ, ᾗ καὶ ὁμοιάζει κατὰ τοῦτο, ὅτι εἶνε καὶ αὕτη ἐστεμμένη στεφάνῳ ἐκ κισσοῦ. Τὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου καὶ ταύτης εἶνε ἱκανῶς ἐξιδανικευμένα. Μάρμαρον πάριον. Ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκρουσμένον.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 608 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 97, 1).

327. Κεφαλὴ **Δημοσθένους,** μεγέθους φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ μέρος τῆς ἀριστερᾶς παρειᾶς. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ἀνακτορικῷ κήπῳ ἐν ἔτει 1849. Τέχνη μετρία. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Παπαδόπουλος: *Λόγος περὶ τοῦ Δημοσθένους καὶ τῆς εἰκονογραφίας αὐτοῦ,* 1853 σ. 17 μετὰ πίνακος.—L. Mitchell: *Hist. of anc. sculpt.* σ. 548.— *Arch. Zeitung* 1861 σ. 177 ἀρ. 7 (A. Michaelis). — A. Michaelis ἐν Schäfer: *Demosthenes u. s. Zeit* III σ. 405 II 6.

328. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς νεανικοῦ, ἀγενείου καὶ βραχυκόμου, μεγέθους φυσικοῦ, καλλίστης διατηρήσεως καὶ ἀξιολόγου τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀκατέργαστος οὖσα

καὶ ἐν μέρει ἐλλιπὴς τὴν ἄνω καὶ ὄπισθεν κόμην. Προέρχεται ἐκ Σμύρνης, ἠγοράσθη δὲ ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1884. Μάρμαρον πάριον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4101.

329. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς στεφανηφόρου, βραχὺν ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα καὶ οὔλην τὴν κόμην, μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Εὑρέθη ἐν Μήλῳ καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1884. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι, ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πάριον (;).

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας. 3997.

330. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** νεανίου κεκαρμένην ἔχοντος τὴν κόμην, μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκρουσμένη μικρὸν τὸ ἄκρον τῆς ῥινός. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πάριον. Προέρχεται ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

331. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** γεροντικοῦ ἀνδρός, φαλακροῦ, ἐξυρημένον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα, ἐφθαρμένη τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς καὶ τὴν δεξιὰν παρειὰν καὶ ἀποκεκρουσμένη μέρος τοῦ ἄνω ὄπισθεν κρανίου, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1882. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3685.

332. Ἀνδρικὴ **κεφαλὴ** μακρὸν ἔχουσα πώγωνα καὶ τὴν κόμην ταινίᾳ διαδεδημένην, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ. Ὁμοιάζει ἐν γένει ταῖς ἐξ Ἑρμῶν τοῦ τετραγώνου σχήματος προερχομέναις κεφαλαῖς Ἑρμοῦ ἢ μᾶλλον Βάκχου καὶ εἶνε ἐν μέρει ἀρχαΐζουσα τὴν τέχνην, φαίνεται δὲ ὅτι εἶνε εἰκονιστικὴ

κεφαλή. Ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

333. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου ἀνδρὸς λίαν νεανικοῦ, δασεῖαν καὶ οὔλην ἔχοντος τὴν κόμην καὶ ἐξιδανικευμένα τοῦ προσώπου τὰ γνωρίσματα, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ῥὶς ἱκανῶς ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 660.

334. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου ἀνδρός, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς κοινῆς. Μύσταξ μόνον ἐγκεχαραγμέναις γραμμαῖς δεδηλωμένος, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ῥὶς ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 654.

335. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** νεανικοῦ ἀγενείου ἀνδρὸς μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Κόμη βραχεῖα, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι, ἄκρον τῆς ῥινὸς καὶ πηγούνιον ὀλίγον βεβλαμμένα. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Kekulé 89. Sybel 698.

336. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς μακρὸν καὶ δασὺν ἔχοντος τὸν πώγωνα, ῥωμαϊκῆς τέχνης. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι, ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκομμένον. Ἐργασία διὰ τρυπάνου. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 636.

337. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς νεανικοῦ, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης. Κόμη δασεῖα καὶ οὔλη, πώγων μέτριος. Ἡ ῥὶς ἀποκεκρουσμένη καὶ τὸ ὅλον πρόσωπον ἐν μέρει ἐφθαρμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 650.

338. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυκόμου καὶ βραχυπώγωνος, μεγέθους φυσικοῦ, κοινῆς ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνης. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι, πρόσωπον ἱκανῶς ἐφθαρμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 649.

339. Ὑπερμεγέθης **κεφαλὴ** ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς ἀποτετριμμένη καὶ ἐφθαρμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 748.

340. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** γεροντικοῦ ἀνδρός, δασυκόμου καὶ δασυπώγωνος, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἄκρον τῆς ῥινός. Εὑρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἐνταῦθα Ἀσκληπιείου, ἐν ἔτει 1878. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3282. — Sybel 2920.

341. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρός, δασεῖαν καὶ ἀτημέλητον ἔχοντος τὴν κόμην, διατεταγμένην εἰς πλοκάμους μέχρι τοῦ κάτω μέρους τοῦ μετώπου κατερχομένους, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι, ἄκρον τῆς ῥινὸς καὶ μέρος τοῦ πηγουνίου καὶ τῆς ἀριστερᾶς παρειᾶς ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον ἐστιλβωμένον.

342. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυκόμου καὶ βραχυπώγωνος μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῆς κοινῆς. Ὀφρῦς δεδηλωμέναι. Ῥὶς ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Kekulé 88. Sybel 699.

343. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς οὐχὶ ἕλληνος ἀλλὰ βαρβάρου τινός, φυσικοῦ μεγέθους, καλῆς

ῥωμαϊκῆς τέχνης. Ὀφρῦς δεδηλωμέναι. Κόμη δασεῖα καὶ ἐκ τοῦ μετώπου ἐκφυομένη. Ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκρουσμένον καὶ νῦν γύψῳ συγκεκολλημένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 677.

344. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** λίαν βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου γεροντικοῦ ἀνδρός, ἐρρυτιδωμένον ἔχοντος τὸ πρόσωπον, ἔνθετος οὖσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 728.

345. Εἰκονιστικὴ ὑπερφυσικοῦ μεγέθους **κεφαλὴ** ῥωμαίου ἀνδρός, ἐξυρημένον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα καὶ βραχεῖαν τὴν κόμην καὶ ὅλως ἀκατέργαστον, πλὴν τῶν περὶ τὸ μέτωπον βοστρύχων. Ἄκρον τῆς ῥινὸς καὶ μέρος τοῦ μετώπου ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον. Προέρχεται ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας. Πρβ. ἀρ. 348.

346. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** στεφανηφόρου μετρίως κομῶντος καὶ γενειῶντος ἀνδρός, βεβλαμμένη μικρὸν τὴν ῥῖνα. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Θησείου ἐν ἔτει 1884. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4171.

347. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** νεανικοῦ ἀνδρός, λίαν βραχυκόμου, μόλις δεδηλωμένον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα. Εὑρέθη ἐν τῷ κατὰ τὸν Κεραμεικὸν ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1879. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ῥὶς βεβλαμμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3172.

348. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς ἐξυρημένον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα, βεβλαμμένη τὸ ἄκρον τῆς ῥινός, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ὁμοιάζουσι τῇ ὑπ' ἀρ. 345. Προέρχεται ἐκ Σμύρνης καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1887. Μάρμαρον πάριον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3260.

349. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς στεφανηφόρου καὶ βραχυπώγωνος, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἄκρον τῆς ῥινός. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2474.

350. Κολοσσιαία κεφαλὴ **Λευκίου Οὐήρου** εὑρεθεῖσα σὺν τῇ ὑπ' ἀρ. 356 ἐν τῇ ἀνασκαφῇ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου ἐν ἔτει 1878, ἔνθετος οὖσα τὸ πάλαι κορμῷ ἀγάλματος. Ῥὶς ἀποκεκρουσμένη, κόμη ἀκατέργαστος τὸ ἄνω καὶ ὄπισθεν μέρος. Τέχνη ἀξιόλογος. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4085. — Sybel 2902.

351. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς στεφανηφόρου, ἐξυρημένον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ῥωμαϊκῆς τέχνης. Ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκρουσμένον. Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1837. Μάρμαρον πεντελήσιον

Πιττάκης 105. Kekulé 95. Sybel 693.

352. Κεφαλὴ **Ἑρμοῦ** φέρουσα πέτασσον πτερωτόν, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἄκρον τῆς ῥινὸς μικρὸν ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 695.

353. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυκόμου, ἐξυρη-

μένον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸς βορρᾶν τοῦ Ὀλυμπιείου ἐν ἔτει 1888. Ῥὶς βεβλαμμένη.

Εὑρετήριον Γενικῆς Ἐφορείας 835 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 218, 97).

354. Γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους σὺν τῷ λαιμῷ καὶ τῷ ἀνωτάτῳ μέρει τοῦ θώρακος, ἔνθετος οὖσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Συνήθης ἐπανάληψις τοῦ γνωστοῦ ἑλληνικοῦ τύπου Μούσης (ἴδ. καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐξ Αἰγίου ἀγάλματος ὑπ' ἀρ. 242). Ἐλλείπει ὄπισθεν μέρος τῆς κόμης, ὃ ἦτο πρόσθετον. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 676.

355. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλὴ πεπλοφόρος (κεφαλὴ **Λιβίας** ἴσως) σὺν τῷ λαιμῷ καὶ μέρει τοῦ στήθους, ἔνθετος οὖσα τὸ πάλαι κορμῷ ἀγάλματος, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὑρέθη ἐν Κρήτῃ καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1889. Διατήρησις καλλίστη. Μάρμαρον πάριον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4752.

356. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς στεφανηφόρου (ῥωμαίου αὐτοκράτορος;) βραχὺν ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ μακρὰν καὶ οὔλην τὴν κόμην, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων ἀξιολόγου. Εὑρέθη ἐν τῇ ἀνασκαφῇ τοῦ ἐν Ἀθήναις Διονυσιακοῦ θεάτρου, ἐν ἔτει 1878, σὺν τῇ ὑπ' ἀρ. 350 κεφαλῇ. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι· ῥὶς τὸ πλεῖστον ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4086. Sybel 2892.

357. Γυναικεία **κεφαλὴ** μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους,

τέχνης καλῶν ῥωμ. χρόνων, διατηρήσεως καλλίστης. Εὑρέθη ἐν Κρήτῃ καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1886. Φέρει στεφάνην ἀκτινωτὴν καὶ ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἐξιδανικευμένα, εἰκονίζει δὲ πιθανῶς ῥωμαίαν αὐτοκράτειραν ἐν μορφῇ Ἥρας ἴσως. Μάρμαρον νησιωτικόν(;).

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4227.

358. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλή**, μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, εὑρεθεῖσα παρὰ τὸ ἐν Ἀθήναις Ἀσκληπιεῖον ἐντὸς τοῦ καλουμένου Σερπεντσέ, ἐν ἔτει 1876. Ἡ κόμη εἶνε ταινίᾳ διαδεδημένη καὶ αἱ ὀφρῦς καὶ κόραι πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Διατήρησις καλή, τῆς ῥινὸς μόνον βεβλαμμένης οὔσης. Μάρμαρον πάριον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2860. Sybel 2903.

359. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** σὺν ὅλῳ τῷ λαιμῷ, ἔνθετος οὖσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Κόμη ἀποτελοῦσα ὄπισθεν κρωβύλον (ἀποκεκομμένον), κόραι δεδηλωμέναι. Διατήρησις καλή, τῆς ῥινὸς μόνον οὔσης ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένης. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 662.

360. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς μετρίως κομῶντος καὶ γενειῶντος, βεβλαμμένη τὴν ῥῖνα, τὸν πώγωνα καὶ τὴν ἀριστερὰν παρειάν. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων ἀξιόλογος, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εὑρέθη ἐν Δελφοῖς ἐν ἔτει 1887.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 497 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 53,7). — H. Pomtow: *Beiträge zur Topographie von Delphi* πίν. 13 σ. 110.

361. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** μεσήλικος ἀνδρὸς ἰσχνοῦ, ἐξυρημένον ἔχοντος τὸν μύστακα καὶ τὸν πώγωνα (οὐχὶ ὅμως

τὰς βραχυτάτας παραγναθίδας, δι' ἐγκεχαραγμένων γραμμῶν δεδηλωμένας), μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ῥὶς ἀποκεκρουσμένη, πηγούνιον βεβλαμμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 722.

362-363. Δύο **κεφαλαὶ** μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἡ μὲν ἀνδρικὴ (ἀρ. 362) ἀγένειος καὶ βραχύκομος, ἡ δὲ γυναικεία (ἀρ. 363) πεπλοφόρος, προερχόμεναι ἐκ Σμύρνης καὶ ἀγορασθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1884. Σώζονται σὺν τῷ λαιμῷ καὶ ἦσαν ἔνθετοι τοῖς κορμοῖς. Ἀμφότεραι εἶνε τῆς αὐτῆς ἀξιολόγου τέχνης ἔργα καὶ ἔχουσι μικρὰν κλίσιν ἡ μὲν πρὸς τὸν ἀριστερὸν ἡ δὲ πρὸς τὸν δεξιὸν ὦμον, φαίνεται δὲ ὅτι εἶνε ἱκανῶς ἐξιδανικευμέναι εἰκόνες ἀνδρὸς καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ. Διατήρησις καλή, πλὴν τῆς ῥινὸς ἀμφοτέρων οὔσης μικρὸν βεβλαμμένης. Μάρμαρον πάριον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4102 καὶ 4103.

364. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** νεανίου, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης τῶν αὐτοκρατορικῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων αὐστηρᾶς τὸν ῥυθμόν. Κόμη διατεταγμένη εἰς βραχεῖς βοστρύχους. Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1837. Διατήρησις καλλίστη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Πιττάκης 107. Kekulé 93 (;). Sybel 684.

365. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** βραχυκόμου νεανικοῦ ἀνδρός, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς τῶν πρώτων αὐτοκρατορικῶν χρόνων, ὡς φαίνεται. Ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς σώζονται ἔτι ἴχνη χρωματισμοῦ. Ῥὶς ἱκανῶς ἀποκεκρουσμένη. Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1863. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Kekulé 83. Sybel 685.

366. Κεφαλὴ νεανικοῦ ἀνδρὸς ἐνδεδυμένη λεοντήν,

μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, διεσταλμένους ἔχουσα τοὺς μῦς καὶ ἀθλητικὰ ἐν γένει τὰ γνωρίσματα, εἰκονίζουσα ἴσως Ἡρακλῆν ὡς νέον ἢ μᾶλλον ἄνδρα τινὰ ἐν μορφῇ Ἡρακλέους. Ἐπὶ τῶν παρειῶν γράμματα ΟΑ χαραχθέντα ἐν παλαιοῖς χρόνοις παιδιᾶς ἕνεκα, ὡς φαίνεται. Ῥὶς ἀποκεκρουσμένη. Ἐλλείπει τὸ ὄπισθεν κρανίον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 705.

367. Κολοσσιαία κεφαλὴ **Ἡρακλέους** πωγωνοφόρου. Φέρει λεοντὴν καὶ σώζεται σὺν ὅλῳ τῷ λαιμῷ, ἦτο δὲ ἔνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὅλον ὕψος 0,57.

368. Προτομὴ πωγωνοφόρου ἀνδρός, τοῦ ἐπικουρείου **Ἑρμάρχου,** μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, διατηρήσεως καλλίστης. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. Ὕψ. 0,53. Μάρμαρον πάριον.

Ἡ κεφαλὴ ὁμοιάζει τῇ τοῦ Ἐπικούρου, ἐξ οὗ καί τινες φρονοῦσι ὅτι τὸν φιλόσοφον τοῦτον εἰκονίζει· πληρέστερον ὅμως ὁμοιάζει τῇ τοῦ Ἑρμάρχου, μαθητοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Ἐπικούρου, ὡς δεικνύει ἡ ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως χαλκῆ ἐνεπίγραφος προτομὴ τούτου, ἡ ἐν Ἑρκουλάνῳ εὑρεθεῖσα. Τέχνη ἀξιόλογος.

Ἴδε εἰκόνα ἐν *arch. Zeitung* 1884 σ. 153. — Heydemann 742. Sybel 3756. — Friederichs - Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1625.

369. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς νεανικοῦ ἀγενείου, ἔχοντος μόνον παραγναθίδας, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ μέρος τῶν χειλέων, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν λεωφόρον Ὄλγας.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4543

370. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Ῥὶς κατὰ τὸ ἄκρον ἐν μέρει ἀποκεκομμένη. Ἔκειτο τὸ πάλαι ἐν τῷ Θησείῳ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 687.

371. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Ὀφρῦς δεδηλωμέναι. Σώζεται καὶ ὁλόκληρος ὁ λαιμός. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εὑρέθη ἐν Σπάρτῃ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 821. Sybel 641.

372. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου ἀνδρός, βεβλαμμένη κατὰ τὸ ἄνω κρανίον καὶ τὴν ἀριστερὰν παρειάν, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Kekulé 99. Sybel 658.

373. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς νεανικοῦ, οὐλότριχος τὴν μακρὰν κόμην καὶ τὸν μέτριον πώγωνα, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἄκρον τῆς ῥινὸς ὀλίγον ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 682.

374. Κολοσσιαία κεφαλὴ **Ποσειδῶνος** (;) ἀποκεκρουσμένη μέρος τοῦ ὄπισθεν κρανίου τὴν ῥῖνα καὶ μέρος τῶν χειλέων. Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι πρὸ τοῦ 1861. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὕψ. 0,55.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 711 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 170, 15).— *Φιλίστωρ* 1861 σ. 77 (Περβάνογλους).

375. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυκόμου καὶ βραχυγενείου, φυσικοῦ μεγέθους, ῥωμαϊκῆς τέχνης. Ὀφρῦς καὶ

κόραι δεδηλωμέναι. Ῥὶς ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 680.

376. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυκόμου καὶ βραχυπώγωνος, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Ὀφρῦς δεδηλωμέναι. Διατήρησις καλλίστη, μόνον τοῦ ἄκρου τῆς ῥινὸς μικρὸν βεβλαμμένου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 683.

377. Κεφαλὴ **Ποσειδῶνος** (;) ῥωμαϊκῆς τέχνης, μεγέθους φυσικοῦ. Ἐλλείπει ὁλόκληρος ἡ ῥὶς καὶ τὸ ὄπισθεν κρανίον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 634.

378. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς λίαν βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, μεγέθους φυσικοῦ. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐνταῦθα Ὀλυμπιείῳ, κατὰ τὸν πρὸς βορρὰν τοῦ περιβόλου χῶρον, ἐν ἔτει 1890. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Διατήρησις καλή, μόνον τοῦ ἄκρου τῆς ῥινὸς βεβλαμμένου ὄντος. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρ. Γεν. Ἐφορείας 1571 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 120, 14).

379. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀποκεκρουσμένη ἐν μέρει τὴν ῥῖνα, τὰ χείλη καὶ τὸν πώγωνα, ἱκανῶς ἐξιδανικευμένα ἔχουσα τὰ γνωρίσματα, προερχομένη πιθανῶς ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ἑλληνικῶν χρόνων. Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1889. Ἐργασία ἡμιτελὴς ἰδίως τὰ ὀπίσθια. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4749.

380. Ἄγαλμα καθημένης **γυναικείας μορφῆς** ὑπολειφθὲν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου ἡμιτελές. Εὑρέθη ἐν Ῥηνείᾳ, ὅθεν

μετηνέχθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἐν Αἰγίνῃ Συλλογήν, ἐν ἔτει 1830. Ἐλλείπει ὁ δεξιὸς βραχίων καὶ ὁ ἀριστερὸς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Ὕψ. 1,52. Μάρμαρον πάριον.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἦτο ἴσως ἐπιτύμβιον ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἔμελλεν ἴσως νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπιτύμβιον. Κάθηται δὲ ἡ εἰκονιζομένη γυνὴ ἐπὶ ἀνωμάλου τὴν ἐπιφάνειαν ἡμιεξειργασμένου περιφεροῦς λίθου, τὸ ἄνω τοῦ σώματος ἔχουσα δεξιὰ τῷ θεατῇ ἐστραμμένον καὶ τὴν κεφαλὴν κατ' ἐνώπιον, καὶ εἶχε τὸν μὲν δεξιὸν βραχίονα προτεταμένον, τὸν δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένον ἀριστερὸν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς εἰ ἐστηρίζετο δι' αὐτοῦ ἐπὶ στηρίγματός τινος· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη λεπτὸν χιτῶνα, ζώνῃ ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἐζωσμένον, καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν αὐχένα μέρους εἰς τὰ ὄπισθεν καταπίπτον καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων ἐρριμένον. Ἡ διάθεσις τῆς ὅλης μορφῆς δεικνύει ἀξιόλογον ἔργον ἑλληνικῶν χρόνων.

Καμπάνης ἀρ. 23 (ἴδ. σ. 11). Πιττάκης ἀρ. 607. Kekulé 163. Sybel 412. — Müller - Schöll : *arch. Mittheilungen* ἀρ. 129.— Newton : *Antiq. at Ath.* 22.—*Mittheilungen* 1879, 64 (Milchhoefer). — Lepsius : *Marmorstudien* 412.

381. Γυναικεία **κεφαλὴ** μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐξιδανικευμένα ἔχουσα τὰ γνωρίσματα, ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα. Ἡ κόμη εἶνε διατεταγμένη ὄπισθεν εἰς κόρυμβον καὶ περιειλιγμένη ταινίᾳ πολλάκις περὶ αὐτὴν δεδιπλωμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Syble 718.

382. Ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ἤτοι πλὰξ ἐφ' ἧς ἓξ ἀγένειοι κεφαλαί, τραγικὰ **προσωπεῖα,** εἰς δύο στοίχους διατεταγμέναι, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης κοινῆς. Εὑρέθη ἐν ἔτει 1865 ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ, ᾧ ἐχρησίμευε πιθανῶς ὡς

διακόσμησις μέρους τινὸς τῶν περὶ τὴν σκηνήν, διότι καὶ ἄλλα προσωπεῖα ἐκεῖ εὑρέθησαν. Ὕψ. 0,68 σωζόμενον πλάτος 0,73 πάχ. 0,15. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 961.— *Arch. Zeitung* 1866 σ. 170 * (Pervanoglu).— Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1918.

383. Κεφαλὴ **Σειληνοῦ** ἐκ πωρίνου λίθου, ἐκτύπως ἀναγεγλυμμένη προσωπὶς συμφυὴς προεξέχοντι λίθῳ δι' οὗ ἐνεγγομφοῦτο οἰκοδομήματί τινι. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Τέχνη κοινή. Εὑρέθη ἐν Ἐρετρίᾳ ἐν ἔτει 1889.

Εὑρετ. Γεν.Ἐφορείας 953 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1889 σ. 80, 17).

384-416. Ἑρμαῖ καὶ **κεφαλαὶ Ἑρμῶν** τοῦ τετραγώνου σχήματος, ἐκ πεντελησίου μαρμάρου, ἐν ὅλῳ τριάκοντα τρεῖς, εἰκονίζουσαι ἅπασαι, ὡς φαίνεται, **κοσμητάς**, ἤτοι ἐνιαυσίους ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῇ πολιτείᾳ ἐκλεγομένους ἄρχοντας ἐπὶ τῶν γυμνασίων. Εὑρέθησαν ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1861 παρὰ τὸν Ἅγιον Δημήτριον Κατηφόρην, μεταξὺ τοῦ Πύργου τῶν Ἀνέμων καὶ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ θὰ ἀνέκειντο ἀρχικῶς ἐν ἐκεῖ που κειμένῳ *Διογενείῳ* Γυμνασίῳ· εὑρέθησαν δὲ ἐντετειχισμέναι ἐν τείχει μεταγενεστέρῳ τῷ καλουμένῳ Βαλεριανῷ τείχει (1). Ἐκ τῶν ἐν τοῖς Ἑρμαῖς ἐπιγραφῶν ὁρμώμενοι δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν ὡς καθόλου χρονολογίαν τῶν κεφαλῶν τούτων τὴν Β'. ἑκατονταε-

(1) Σημειωτέον ὅτι ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς εὑρέθησαν καὶ ἄλλοι ἀκέφαλοι ἐνεπίγραφοι Ἑρμαῖ ἐκ τοῦ αὐτοῦ Διογενείου Γυμνασίου προερχόμενοι, εὑρέθησαν δηλ. α') Ἑρμῆς Κλ. Ἡρακλείδου (C. I. A. III, 1128). β') Ἑρμῆς Εἰσιδότου Καρποδώρου (C. I. A. III, 1133). γ') Ἑρμῆς Ἐλευσινίου Μακαρέως (C. I. A. III, 1169). δ') Ἑρμῆς Τρύφωνος Θεοφίλου (C. I. A. III, 1171), ε') Ἑρμῆς ἀντικοσμήτου τινὸς (C. I. A. III, 744), στ) Ἑρμαῖ ἐφ' ὧν τὰ ὀνόματα τῶν ἐφήβων καὶ τῶν ἀρχῶν αὐτῶν (π. χ. C. I. A. III, 1096 καὶ 1097). Εὑρέθησαν πρὸς τούτοις πλᾶκες ἐνεπίγραφοι μετ' ἀναγλύπτων παραστάσεων ἀναφερομένων εἰς τὸν βίον τῶν ἐφήβων (C. I. A. III 1092, 1112, 1124, 1160, 1177).

τηρίδα μ. Χ. Σχετικῶς δὲ πρὸς τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶνε αὗται ἀξιολόγου τέχνης ἔργα· εἶνε δὲ καὶ σπουδαιόταται κατὰ τοῦτο, ὅτι παρέχουσιν ἡμῖν εἰκόνας τῶν προὐχόντων ἀθηναίων, τῆς ἀθηναϊκῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἀριστοκρατίας τῶν ῥωμαϊκῶν ἐκείνων χρόνων. [ἴδ. Πρακτικὰ ἀρχ. Ἑταιρίας 1861 σ. 19. Bulletino 1861, 136. Arch. Zeitung 1861, 171*. Dumont: Essai sur l' éphebie attique I, σ. 166 καὶ 246. Bulletin de corr. hellenique 1887 σ. 229]. Οἱ Ἑρμαῖ οὗτοι ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

— 384. Ἑρμῆς κοσμητοῦ *Ἡλιοδώρου Πειραιέως* σὺν τῇ βάσει αὐτοῦ (ὅλον ὕψος 1,63). Ἐπὶ τῆς προσθίας πλευρᾶς τῆς τετραγώνου στήλης ἐπιγραφή:

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ
καὶ ἡ βουλὴ τῶν ἑξακοσίων
καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων τὸν
κοσμητὴν Ἡλιόδωρον Ͻ Πει-
ραιέα.
Σχῆμα τόδ' Ἑρμείαο καὶ εἰκό-
νας Ἡλιοδώρου κεστροφόροι
ξυνῷ τῷδ' ἀνέθεντο τύπῳ·
τοῦ μὲν ἐπεὶ θεός ἐστι καὶ
(εὔ)αδ]ε παισὶν ἐφήβοις, τοῦ δ ὅ-
(τι κο)σ]μητῶν ἔξοχον εἷλ[ε
(κλέο)ς].
Ἐπὶ ἄρχ(οντος Φο)υρ]ίου Μητροδώρου Σουνιέως ο[ἱ]
ἔφηβοι ἀν(έγραψαν το)ὺς παιδευτὰς καὶ ἑαυτούς.

π α ι δ ε υ τ [α ὶ]·

Πλάτων Ͻ Αἰθαλίδης . . . ω . . . λ . .
ἡ γ ε μ ώ ν· Ζώσιμος Ͻ Βησαιεὺς
π α ι δ ο τ ρ ί β η ς· Δημήτριος [Εἰ]σιγένους Ραμνούσιο[ς]
γ ρ α μ μ α τ ε ύ ς· Ἀφροδείσιος Ἡλιοδώρου Πειραιεὺς
ὁ π λ ο μ ά χ ο ς· Διονύσιος Ἀντιπ[ά]τρου Ἀζηνιε[ύ]ς

ἔ φ η β ο ι

Χείλων Εὐκάρπου	[Σε]ραπ[ίων Δ]ειφί[λ]ου
Λυσίμαχος Εὐκάρπου	. . . . . ου . . . . .
Ἀγαθόπους Εὐκάρπ[ου]	. . . . . . Σ]ωζομε[νοῦ]
Ἀρχιμήδης Ἀντιόχο[υ]	. . . .
Ζώπυρος Ἡλιοδώρο[υ]	. . . . . 6ος . . . . .
Ἀριστόβουλος Αριστ. .	. . . . σκο[ς . . . . .

Θεόλογος Ἐράτωνος	. . . .
Ἡδύλος Σωζομε[ν]οῦ	Με . . . .
Χρυσέρως Καρπ[οδώρ]ου	Λεω . . . .
Ἀπολλώνιος Ζωσίμου	Ἀπολλώνιος Φειδία
Ἵλαρος Εἰσιδώρου	Ἀγαθοκλῆς Καρπίω[νος]
Ὑμέναιος Ἐπαφροδείτου	Τρόφιμος Μητροβίο[υ]
Διοκλῆς Ͻ	Ξενικὸς Ὑμεναίου
Τρύφων Ἀσκληπιάδου	Μεγιστίων . . .

Ἐν τῇ δεξιᾷ δὲ πλευρᾷ ὑπάρχει ἑτέρα ἐπιγραφή, ἡ ἑξῆς :

Ἐμνήσθη Ἀρχιμ[η]
δης τῶν φίλων [καὶ]
συνεφήβων

Εἰκονίζεται δὲ ὁ Ἡλιόδωρος ἀνὴρ προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν, ἐξυρημένον ἔχων τὸν πώγωνα, ἐρριτιδωμένον τὸ πρόσωπον, καὶ μικρὸν φαλακρός· θὰ διετέλεσε δὲ κοσμητὴς μεταξὺ 111 καὶ 135 μ. Χ. ὅτε ἐστήθη αὐτῷ καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη, ὡς συμπεραίνει ὁ Dumont. [*Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας* 830. Sybel 509. *Φιλίστωρ* τόμ. 3 σ. 60 καὶ 383 (Στ. Κουμανούδης). Dumont : *Epheb.* att. II σ. 246. *Hermes* 1876 σ. 150 (Neubauer). *Bull. de corr. hellenique* 1877 σ. 230 πίν. III (Dumont). Kaibel : Epigrammata ἀρ. 955. C. I. A. III, 1102].

— 385. Ἑρμῆς (τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416) κοσμητοῦ *Σωσιστράτου Μαραθωνίου*, σὺν τῇ βάσει αὐτοῦ (ὅλον ὕψος 1, 93). Ἐπὶ τῆς προσθίας πλευρᾶς τῆς τετραγώνου στήλης ἐπιγραφή :

Οἱ ἐπὶ Π. Αἰλίου Φιλέου Με-
λιτέως ἄρχοντος ἔφηβοι
τὸν ἑαυτῶν κοσμητὴν

Σωσίστρατον Ͻ Μαραθώ-
νιον εὐνοίας ἕνεκεν
τῆς εἰς αὐτοὺς ἀνέστησαν

παιδοτριβοῦντος
διὰ βίου Ἀβασκάντου
τοῦ Εὐμόλπου Κηφει-
σιέως.

Εἰκονίζεται δὲ ὁ Σωσίστρατος ἀνὴρ μεσῆλιξ, βραχὺν ἔχων τὸν

πώγωνα καὶ δασεῖαν τὴν κόμην. Ἐστήθη δ' αὐτῷ ἡ εἰκὼν αὕτη ἐν ἔτει 135 μ. Χ. κατὰ τὸν Dumont, τοιαύτην χρονολογίαν ὁρίζοντα τῷ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευομένῳ ἄρχοντι. [*Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 827. Sybel 597. *Φιλίστωρ* (Κουμανούδης) τόμ. 1 σ. 516. Dumont : *Epheb.* att. II 256. *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1862 ἀρ. 186 (Ῥουσόπουλος). Hermes (Neubauer) 1876 σ. 398. *Bull. de corr. hellenique* (Dumont) 1877 σ. 233 πίν IV. C. I. A. III 745].

— 386. Ἑρμῆς (τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416) κοσμητοῦ *Κλαυδίου Χρυσίππου*, ἐπὶ βάσεως ἀρχαίας ἱδρυμένος, ἔχων ὕψος 2,02. Ἐπὶ τῆς προσθίας τῆς στήλης πλευρᾶς ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή :

Ἑρμῆν Χρυσίππου κοσμήτο-
ρος ἐσθλοὶ ἔφηβοι
ἀντ' ἀρετῆς πάσης θῆκαν
ἀριπρεπέως

παιδοτριβοῦντος διὰ βίου
Ἀβασκάντου τοῦ Εὐμόλ-
που Κηφεισιέως ἔτος
ζ'.

τῷ Ἡρακλεῖ Νίγερι

τῷ Ἡρα|κλεῖ| Δ.

Ἑτέρα ἐπιγραφὴ ὑπάρχει ἐν τῇ δεξιᾷ πλευρᾷ, ἡ ἑξῆς :

Κλ. [Δαμα|σίας| Φλυ|εύς.

Ἀγαθῇ τύχῃ
οἱ ἐπὶ Κλ. Χρυσίππου ἔφηβοι
φίλοι καὶ συνστάνται μ(ε)ίναντες
Π. Ἐρέννιος Λεοντεὺς Ἀζηνιεὺς ὁ καλλίων
Εὔδημος Ἀφροδεισίου Φυλάσιος
Γ. Ἰούλιος Σαβεῖνος Παιανιεὺς
Ἐπίγονος Εὐκάρπου Γαργήττιος
Ἰσίδωρος Ↄ Ἀζηνιεὺς
Ζώπυρος Ἰσιδώρου Παιανιεὺς
Νικήρατος Παμφίλου Φλυεὺς
Λαβέριος Ὑμηττὸς Βουτάδης
Θαιανὸς Ἑρμείου Πλωθέαθεν
Ἰσικλῆς Παραμόνου Μαραθώνιος

Ὁ Χρύσιππος εἰκονίζεται ἀνὴρ προβεβηκὼς ἤδη τὴν ἡλικίαν, βραχὺν ἔχων τὸν πώγωνα καὶ τὴν κόμην· διετέλεσε δὲ κοσμητὴς ἐν ἔτει 142 μ. Χ. ὡς ὁ Dumont συμπεραίνει. Ὀφρῦς καὶ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς καὶ τοῦ πώγωνος ἀποκεκομμένον. [*Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 828. Sybel 600. *Φιλίστωρ* (Κουμανούδης) τόμ. 3 σ. 283. *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Ῥουσόπουλος) 1862 σ. 205 πίν. ΛΑ'. Dumont : Epheb. att. I 246, II 213. Neubauer : *Comm. epigr.* 16 καὶ *Hermes* 1876, 143, 396. *Bull. de corr hell.* (Dumont) 1877 σ. 360 πίν. V. Kaibel : *Epigram.* 959. C. I. A. III 740].

— 387. Ἑρμῆς κοσμητοῦ *Ὀνάσου Παλληνέως*, (τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416), ἐν βάσει ἀρχαίᾳ ἱδρυμένος, ἔχων ὕψος 1,81. Ἐπὶ τῆς προσθίας τῆς στήλης πλευρᾶς ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

Λεὼς ἐφήβων τόν δε κοσ-
μητὴν θέτο
Ὄνασον Ἑρμάωνι κυδήνας
ἴσον
Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴ
τὸν κοσμητὴν τὸν ἐπὶ Κλ.
Λυσιάδου ἄρχοντος
Ὄνασον Τροφίμου Παλλη-
νέα, γραμματεύσαντα
τοῦ συνεδρίου

Ἐν τῇ δεξιᾷ δὲ πλευρᾷ ἑτέρα ἐπιγραφή, ἡ ἑξῆς

Ἀσκληπιάδης Λύκου Πειρα[ιεὺς]
- - - - - - - - - - - - - - - -
τῷ Ἡρακλεῖ . . . .
τῷ Ἡρακλεῖ Ἀλεξάνδρῳ.

Ὁ Ὄνασος, ἀνὴρ παγωνοφόρος, διετέλεσε κοσμητὴς κατὰ τὸ τέλος τῆς β'. μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὡς ὑπολογίζει ὁ Dumont. [*Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 829. Sybel 598. *Φιλίστωρ* (Κουμανούδης) τόμ. 3 σ. 282. *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Ῥουσόπουλος) 1862 σ. 205 πίν. Λ'. Dumont *Epheb. att.* II 299 καὶ *Bull. de corr. hellenique* 1878 σ. 626 πίν. VI. *Hermes* (Neubauer) 1876 σ. 142. Kaibel : *Epigr.* 964. C. I. A. III 752.].

— 388. Ἑρμῆς *κοσμητοῦ,* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, τὸ ἀνώτερον μέρος σωζόμενος (εἰς ὕψος 0,70), τοῦ λοιποῦ μέρους ὄντος γύψῳ συμπεπληρωμένου. Πώγων καὶ κόμη μετρία, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἐπὶ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς τετραγώνου στήλης ἐπιγραφή·

ἐπὶ ἄρχοντος Κασια-
νοῦ ἱεροκήρυκος
[Στει]ριέως Παναθη-
[ναΐδι] κθ', ὁ δι' ἔτους
[γυμνασίαρχ]ος καὶ
[ἄρχων τῶν ἐφήβ]ων . . .

ἐξ ἧς ὁρμώμενοι δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν τοὺς χρόνους, καθ' οὓς διετέλεσε κοσμητὴς ὁ εἰκονιζόμενος οὗτος ἀνήρ, τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναγραφομένου ἄρχοντος Κασιανοῦ ὄντος ἐν τῇ ἀρχῇ, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Dumont, ἐν ἔτει 239 ἢ 245 μ.Χ. Ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου σώζεται μέρος τοῦ ἱματίου. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 358. Sybel 601. Dumont : *Epheb. att.* II σ. 450 καὶ *Bull. de corr. hellenique* 1878 σ. 626 πίν. VII. C. I. A. III 1194.].

— 389. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416 (1), σὺν τῷ ἀνωτάτῳ μέρει τῆς στήλης τοῦ Ἑρμοῦ. Μέτωπον ὑψηλόν, τῆς κόμης ὑπὲρ αὐτὸ λίαν βραχείας οὔσης, πώγων καὶ μύσταξ βραχεῖς. Ὀλίγον τι ἀποκεκρουσμένον τὸ ἄκρον τῆς ῥινός. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 355. Sybel 620].

— 390. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Μετρίως κομῶν καὶ γενειῶν νεανικὸς εἰσέτι ἀνὴρ τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς κόρας ἔχων δεδηλωμένας. Διατήρησις καλλίστη, τέχνη σχετικῶς ἀξιόλογος, καλλιτέρα τῆς τῶν λοιπῶν κεφαλῶν. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 357. Sybel 617].

— 391. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384 - 416. Τῆς τοῦ Ἑρμοῦ στήλης σώζεται ἄνω ὄπισθεν μέρος μετὰ τεμαχίου ἱμα-

(1) Παράδοξον ὅτι ὁ Sybel, ἐν ᾧ τάσσει τὴν κεφαλὴν ταύτην ἐν ταῖς ἐν ἁγίῳ Δημητρίῳ Κατηφόρῃ εὑρεθείσαις, προστίθησιν ὡς τόπον εὑρέσεως αὐτῆς «Athen Kerameikos» ὑποδηλῶν ὅτι τοῦτο ἀνέγνω ἐν τῷ Εὑρετηρίῳ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας, ἐν ᾧ ἐν τούτῳ ῥητῶς δηλοῦται ὅτι ἡ κεφαλὴ εὑρέθη ἐν Δημητρίῳ Κατηφόρῃ.

τίου. Νεανικὸς ἀγένειος ἀνὴρ τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς κόρας ἔχων δεδηλωμένας καὶ τὴν κόμην σχεδὸν ἐξυρημένην. Διατήρησις καλλίστη. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 326. Sybel 606.].

— 392. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη μετρία, πώγων καὶ μύσταξ ἐξυρημένος, ὀφρῦς δεδηλωμέναι. Ἐλλείπει ὅλος σχεδὸν ὁ λαιμός· μικρὰ βλάβη μόνον κατὰ τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς καὶ τὰς ἄνω βλεφαρίδας. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 345. Sybel 624.].

— 393. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Πώγων μακρός, μύσταξ ἐξαπλούμενος μέχρι τοῦ κάτω χείλους, κόμη καλύπτουσα τὸ πλεῖστον τοῦ μετώπου, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκομμένον. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 235. Sybel 622].

— 394. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Σώζονται καὶ τὰ νῶτα τοῦ Ἑρμοῦ, ἐφ' ὧν μέρος τοῦ ἱματίου. Κόμη βραχεῖα, πώγων μακρός, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἐλλείπει τὸ ἄκρον τῆς ῥινός, ὃ εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένον. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 233. Sybel 610].

— 395. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη ἐν μέρει φαλακρά, πώγων βραχὺς ἔμπροσθεν τοῦ πηγουνίου ἐξυρημένος, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι, ἐν τῷ αὐχένι ἴχνος ἱματίου. Διατήρησις καλλίστη. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 356. Sybel 619.].

— 396. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Πώγων μακρός, μύσταξ βραχύτατος, κόμη βραχεῖα· αἱ ὀφρῦς καὶ αἱ κόραι δεδηλωμέναι. Τεθραυσμένη εἰς δύο τεμάχια ἀκριβῶς προσαρμοσθέντα· διατήρησις καλλίστη. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 328. Sybel 602].

— 397. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ,* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, μετρίως κομῶντος καὶ γενειῶντος νεανικοῦ ἀνδρός. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Διατήρησις καλλίστη. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 348. Sybel 653].

— 398. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ,* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, νεανικοῦ ἐπίμηκες τὸ πρόσωπον ἔχοντος ἀνδρός. Κόμη καὶ γένειον λίαν βραχέα, μύσταξ μόλις δεδηλωμένος γραμμαῖς τισι, κόραι πλαστικῶς δεδηλωμέναι, ὀφρῦς βεβλαμμέναι οὐχὶ ὅμως γραμμαῖς, ὡς φαίνεται, δεδηλωμέναι. Ἐλλείπει τὸ ἄκρον τῆς ῥινός, ὃ εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένον. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 340. Sybel 654 (;)].

— 399. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ,* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, καλλίστης

διατηρήσεως. Ἀγένειος λίαν νεανικὸς ἀνὴρ βραχυτάτην ἔχων τὴν κόμην καὶ τὰς ὀφρῦς καὶ κόρας τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμένας. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 353. Sybel 603].

— 400. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη βραχυτάτη, μύσταξ μόλις δεδηλωμένος, πώγων βραχύς, ῥὶς ὑπερβαλλόντως μεγάλη καὶ πηγούνιον μικρόν, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Διατήρησις καλλίστη, μικρᾶς μόνον βλάβης ὑπαρχούσης ἐν τῷ δεξιῷ μέρει τοῦ πηγουνίου. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 347. Sybel 664.].

— 401. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ*, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, ἀνδρὸς ἀγενείου καὶ βραχυκόμου, οὐχὶ ἐντελῶς ἐξειργασμένη, ἰδίως τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ κακῶς διατηρουμένη. Ἡ κεφαλὴ αὕτη δὲν εἶνε μεγέθους φυσικοῦ, ὡς αἱ λοιπαί, ἀλλὰ μικροτέρου, καὶ ἐκ τούταυ ἀμφίβολον λίαν εἶνε ἂν εἰκονίζει κοσμητὴν καὶ ἂν προέρχεται ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 350. Sybel 623].

— 402. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ*, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, μετρίως γενειῶντος ἀνδρός, δασεῖαν μᾶλλον ἔχοντος τὴν κόμην. Ἔκφρασις αὐστηρὰ καὶ σκυθρωπή, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Διατήρησις ἀρίστη. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 339. Sybel 626.].

— 403. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη μετρία, πώγων βραχύς, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἐλλείπει μέρος τοῦ ὄπισθεν κρανίου καὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥινός, ὃ εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένον. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 325. Sybel 642.].

— 404. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ*, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, ἐλλιπὴς τὴν ῥῖνα καὶ τὸ γύψῳ συμπεπληρωμένον κατώτερον μέρος ἀπὸ τοῦ κάτω χείλους. Κόμη μᾶλλον δασεῖα, γένειον βραχύ, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρίας* 346. Sybel 663 (;)].

— 405. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ*, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, σωζομένη σὺν ὅλῳ τῷ λαιμῷ. Βραχυγένειος οὐλόθριξ καὶ φαλακρὸς τὸ ἄνω κρανίον ἀνὴρ τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς κόρας ἔχων δεδηλωμένας. Ἐλλείπει τὸ ἄκρον τῆς ῥινός. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρίας* 355. Sybel 618].

— 406. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη καὶ γένειον λίαν βραχέα, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Διατήρησις ἀρίστη. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 341. Sybel 605].

— 407. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη λίαν

ἐναργὴς πλαστικῶς, ἐν μέρει φαλακρά, πώγων μέτριος, μύσταξ εὐρύς, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἐλλείπει ὁλόκληρος ὁ λαιμός, τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς ὀλίγον ἀπεξεσμένον. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 338. Sybel 604].

— 408. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη οὐλόθριξ, μύσταξ καὶ πώγων βραχύτατος, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Διατήρησις καλλίστη. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 342. Sybel 616].

— 409. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη βραχεῖα, πρόσωπον εὐρύ, πώγων καὶ μύσταξ βραχύτατος, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 354. Sybel 613. Dumont: *Epheb. att.* I 247 καὶ *Bull. de corr. hellenique* 1878 σ. 626 πίν. VIII].

— 410. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη τὸ πλεῖστον φαλακρά, πώγων καὶ μύσταξ ἐξυρημένος, οἱ ὑπὸ τὸ πηγούνιον τένοντες διεσταλμένοι καὶ λίαν ἐξέχοντες. Ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκομμένον. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 234. Sybel 608].

— 411. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ*, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, μετρίως κομῶντος καὶ γενειῶντος ἀνδρός. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι· παρὰ τὸν αὐχένα σώζεται μέρος τοῦ ἱματίου. Ἐλλείπει ἐν μέρει τὸ ἄκρον τῆς ῥινός, ὃ εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένον. [*Εὑρ. ἀρχαιολ. Ἑταιρ.* 344. Sybel 607].

— 412. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ*, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, ἀνδρὸς γενειῶντος βραχεῖαν μᾶλλον τὴν κόμην ἔχοντος· ὁ μύσταξ ἐξαπλοῦται μέχρι τοῦ κάτω χείλους. Ἐλλείπει τὸ ἄκρον τῆς ῥινός, ὃ εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένον. [*Εὑρ ἀρχ. Ἑταιρ.* 336. Sybel 621].

— 413. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ*, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, γέροντος φαλακροῦ βραχύτατον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα καὶ τὰς ὀφρῦς δεδηλωμένας οὐχὶ ὅμως καὶ τὰς κόρας. Ἐλλείπει μέρος τοῦ ἀριστεροῦ ῥώθωνος, ὃ εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένον. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 352. Sybel 627].

— 414. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Γένειον καὶ κόμη βραχεῖα, αἱ ὀφρῦς καὶ αἱ κόραι δεδηλωμέναι. Ἐλλείπει μέρος τοῦ ἀριστεροῦ γενείου καὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥινός, ὃ εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένον. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 327. Sybel 615.].

— 415. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη δασεῖα,

μύσταξ καὶ πώγων βραχύτατος, τοῦ ἔμπροσθεν μέρους τοῦ πηγουνίου στερουμένου ἐντελῶς τριχῶν, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Διατήρησις καλλίστη, μόνον τῆς ῥινὸς κατὰ τὸ ἄκρον μικρὸν ἀπεξεσμένης οὔσης. [*Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ.* 337. Sybel 625].

— 416. Κεφαλὴ *κοσμητοῦ* τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Πώγων καὶ κόμη μετρία, μύσταξ βραχύς. Ὀφρῦς δεδηλωμέναι. Ἄκρον τῆς ῥινὸς γύψῳ συμπεπληρωμένον. [*Εὑρ ἀρχ. Ἑταιρ.* 349. Sybel 614].

417. Προτομὴ **Ἀντινόου** ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, καλλίστης διατηρήσεως. Εὑρέθη ἐν Πάτραις καὶ ἔκειτο ἐν τῷ ἐκεῖ Γυμνασίῳ μέχρι τοῦ ἔτους 1887 ὅτε ἐκομίσθη ἐνταῦθα. Τέχνη ἀξιόλογος, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἐλλείπει ἡ βάσις. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὕψ. 0,66.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 379α (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 97,2).

418. Προτομὴ **Ἀντινόου**, ἐντελῶς ὁμοία τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 417 καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐν Πάτραις εὑρεθεῖσα. Ῥὶς ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον καὶ τὸ πρόσωπον βεβλαμμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 609 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 97, 2).

419. Προτομὴ μακροκόμου καὶ βραχυγενείου ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη μικρὸν τὴν ῥῖνα καὶ ἐλλιπὴς μέρος τοῦ ὄπισθεν κρανίου, ὃ εἶνε νῦν γύψῳ συμπεπληρωμένον. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις «ἐν τοῖς χώμασι τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου κατὰ τὸ ἀνώτατον δυτικὸν μέρος τοῦ κοίλου» ἐν ἔτει 1876. Μάρμαρον οὐχὶ ἑλληνικόν, ἐστιλβωμένον.

Ἐκ τῆς ἐλλειπούσης περιφεροῦς βάσεως τῆς προτομῆς ταύτης ἐξεφύοντο φύλλα, εἶδός τι κάλυκος ἀποτελοῦντα, ἐξ οὗ οἱονεὶ ἐξεφύετο ἡ προτομή. Εἶνε δὲ ἡ κεφαλὴ πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένη ἐν ἐκστάσει καὶ ῥεμβασμῷ διατελοῦσα, ἄγνωστον δὲ τί εἰκονίζει. Τὴν ὅλην μορφὴν καὶ τὴν ἐν τῷ προσώπῳ ἐκφραζομένην κατάνυξιν ὁμοιάζει ἀληθῶς κεφαλῇ Ἰησοῦ

Χριστοῦ τῶν χρόνων τῆς ἀναγεννήσεως τῆς τέχνης· ἀλλ' ὁ τόπος τῆς εὑρέσεως αὐτῆς ἀποτρέπει ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς συμπεράσματος, ὃ ἐκ τῆς ὁμοιότητος ταύτης ἐδυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν. Ὀφρῦς καὶ κόραι πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Τέχνη ἀξιόλογος.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2488. Sybel. 2890. — Lepsius: *Marmorstudien* 249.

420. Προτομὴ νεανίου φυσικοῦ μεγέθους, τὴν κεφαλὴν μικρὸν πρὸς τὰ ἄνω ἔχοντος ἐστραμμένην, οἱονεὶ ἐν ἐκστάσει καὶ ῥεμβασμῷ διατελοῦντος. Τέχνη ἀξιόλογος καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ἐλλείπει ἡ βάσις. Ὕψ. 0,50.

421. Προτομὴ γυναικὸς (ὕψ. 0,68) ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, συμφυὴς περιφερεῖ βάσει. Μέγεθος φυσικόν, διατήρησις καλλίστη, τέχνη τῶν τελευταίων ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

422. Προτομὴ βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου ἀνδρὸς μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ῥωμαϊκῆς, ἐπὶ περιφεροῦς βάσεως. Ἱμάτιον καλύπτει τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ τὸ ὑπὸ τοὺς μαστοὺς μέρος τοῦ στήθους. Ῥὶς μικρὸν ἀποκεκρουσμένη, κόραι δεδηλωμέναι. Ὕψ. 0,58. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 691.

423. Προτομὴ ἱματιοφόρου ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους. Γένειον δασύ, κόμη ἀραιά, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι, ἔκφρασις καὶ μορφὴ λίαν ὑποκειμενικὴ καὶ παράδοξος οἱονεὶ παιδαγωγοῦ ἢ διδασκάλου τινός, τέχνη κοινὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἐλλείπει ἡ βάσις καὶ ὁ δεξιὸς ὦμος· ἡ ῥὶς κατὰ τὸ ἄκρον βεβλαμμένη. Μάρμαρον πάριον. Ὕψ. 0,53.

Sybel 690.

424. Προτομὴ γυναικὸς ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, **Αὐρηλέας Εὐποσίας,** μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὑρέθη ἐν Μήλῳ. Ὕψ. 0,68. Ἐπὶ τῆς συμφυοῦς τῇ προτομῇ τετραγώνου βάσεως ἐπιγραφή :

Οἱ περιβώμιοι τὴν φίλανδρον Αὐρηλίαν Εὐποσίαν
εν τω ιδιω αυτης εργω

Heydemann 760. Sybel 692. — *Φιλίστωρ* τομ. Β'. σ. 274, 3. Bulletino 1862 σ. 86. (Pervanoglu). — *Arch. Anz.* 1861 σ. 234.

425. Προτομὴ χλαμυδοφόρου νεανίου μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης κοινῆς ῥωμαϊκῆς, συμφυὴς περιφερεῖ βάσει. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ῥὶς ἀποκεχρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὕψ. 0,42.

Sybel 673.

426. Προτομὴ μικρᾶς κόρης ἐν χιτῶνι ἐπὶ τετραγώνου μεγάλης πλίνθου, ἐφ' ἧς ἐπιγραφή :

Ψυχη Στασιμης θυ-
γατρος Στασιμου

Εὑρέθη ἐν Μήλῳ. Κόμη, ὀφθαλμοὶ καὶ ὀφρῦς κεχρωματισμέναι. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 754.

427. Προτομὴ ἱματιοφόρου καὶ πωγωνοφόρου ἀνδρὸς μεσήλικος, φυσικοῦ μεγέθους, ἀξιολόγου ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνης, ἐπὶ τετραγώνου πλίνθου. Εὑρέθη ἐν ἔτει 1888 παρὰ τὸ ἐν Ἀθήναις Ὀλυμπιεῖον πρὸς βορρᾶν τοῦ περιβόλου αὐτοῦ. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὕψ. τῆς προτομῆς 0,51.

Εὑρ. Γεν. Ἐφορείας 718 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 178, 18).

428. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἐστεφανωμένου ἀνδρὸς μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Πώγων

βραχύτατος, μύσταξ σχεδὸν ἀφανής, κόμη μακρὰ κυματίζουσα, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἐλλείπει τὸ ἄνω κρανίον, ὃ ἦτο πρόσθετον. Ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 612.

429. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Εὑρέθη ἐν Δήλῳ, ἐν ἔτει 1884, ἐν ταῖς ὑπὸ Th. Homolle ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς. Τέχνη ἀλεξανδρινῶν πιθανῶς χρόνων. Ῥὶς ἀποκεκρουσμένη, τὸ ὅλον πρόσωπον ἱκανῶς ἀποτετριμμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 377 ^{α} (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1887).— *Bulletin de corr. hellenique* 1885 σ. 253 πίν. XVII (Th. Homolle). — Lepsius: *Marmorstudien* 190.

430. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου νεανικοῦ ἐστεφανωμένου ἀνδρός, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἔνθετος οὖσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος, μεγέθους φυσικοῦ, ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη τὸ πρόσωπον. Εἰκονίζει ὡς φαίνεται, ῥωμαῖόν τινά. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 648.

431. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς ἱκανῶς νεανικοῦ, φυσικοῦ μεγέθους, ἐξυρημένον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ βραχεῖαν τὴν κόμην. Καλὴ τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Διατήρησις καλλίστη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 643.

432. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς στεφάνῳ καὶ ταινίᾳ τὴν κόμην διαδεδημένου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, προερχομένη ἐκ τετραγώνου στήλης Ἑρμοῦ, ἧς σώζεται ὁ δεξιὸς

ὦμος μετὰ τῶν νώτων, ἐφ' ὧν πτυχαὶ τοῦ ἱματίου. Κόμη μετρία, πώγων καὶ μύσταξ βραχύτατος, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι, ἄκρον τῆς ῥινὸς καὶ μέρος τῶν χειλέων ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένα. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἐλλείπει τὸ ἀνώτατον τοῦ κρανίου μέρος, ὃ ἦτο πρόσθετον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 609.

433. Ἀνώτερον μέρος τετραγώνου στήλης Ἑρμοῦ. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς ἐστεφανωμένου ταινίᾳ, ἧς τὰ ἄκρα καταπίπτουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Κόραι δεδηλωμέναι. Ἐλλείπει ἡ ῥίς, ἥτις ἦτο πρόσθετος. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 727.

434. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς πωγωνοφόρου μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἀποτετριμμένη τὴν ῥῖνα καὶ ἐφθαρμένη μέρος τοῦ προσώπου. Εὑρέθη ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Κ. Βατικιώτου. Πώγων μέτριος, κόμη δασεῖα καὶ οὔλη, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Κατὰ τὸν αὐχένα σώζεται μέρος ἱματίου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2462. Sybel 2894.

435. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον τῆς ῥινός. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

436. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον τῆς ῥινὸς καὶ ἀποτετριμμένη ἐν μέρει τὸ πρόσωπον. Μέγεθος μικρὸν φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

437. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** γεροντικοῦ στεφανηφόρου ἀν-

δρὸς ἐξυρημένον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα, ἀποκεκρουσμένη μέρος τῆς ῥινὸς καὶ βεβλαμμένη κατὰ τὸ μέτωπον καὶ τὸ πηγούνιον. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

438. Κεφαλὴ **Σεράπιδος** μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἔνθετος οὖσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἄκρον τῆς ῥινός. Προέρχεται ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4124.

439. Γυναικεία **κεφαλὴ** φέρουσα πόλον, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποτετριμμένη τὴν ῥῖνα καὶ ἐν μέρει τὸ πρόσωπον. Οἱ ὀφθαλμοὶ εἶνε ἔνθετοι ἐξ ὀρυκτῆς ὕλης· καὶ ὁ μὲν βολβὸς εἶνε λευκός, αἱ δὲ κόραι κυαναῖ. Τέχνη κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

440. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς φαλακροῦ καὶ λίαν βραχυπώγωνος, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς δεδηλωμέναι, μέτωπον ἐρρυτιδωμένον. Ῥὶς ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένη, χείλη βεβλαμμένα. Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Σύρῳ, ἐν ἔτει 1834. Μάρμαρον πάριον.
Πιττάκης 106. Kekulé 94. Sybel 697.

441. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον τῆς ῥινός, τὴν κόμην ἔχουσα διατεταγμένην εἰς σπειροειδεῖς περὶ τὸ κρανίον βοστρύχους. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἀσκληπιείῳ. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3280.

442. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους,

ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα, σχηματίζουσα κατὰ τὸ ἄνω κρανιον εἶδος κρωβύλου διὰ σπειροειδοῦς διατάξεως τῶν βοστρύχων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι, τέχνη κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

443. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου καὶ βραχυκόμου στεφανηφόρου ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὴς τὴν ῥῖνα καὶ βεβλαμμένη ἐνιαχοῦ τοῦ προσώπου. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Βαρβάκειον. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3661.

444. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** βραχυκόμου νεανίου σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῷ, καὶ ἐφθαρμένη μικρὸν τὴν ῥῖνα. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3838.

445. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῷ, βεβλαμμένη τὴν ῥῖνα καὶ ἀποτετριμμένη τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸς βορρᾶν τοῦ περιβόλου τοῦ Ὀλυμπιείου, ἐν ἔτει 1890. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1594 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 139, 11).

446. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** λίαν βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου ἀνδρός, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ ἀποκεκομμένη τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ κρανίου. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἀσκληπιείῳ. Μέγεθος ὑπερφυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3281. Sybel 2911.

447. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Εὑρέθη ἐν Πάρῳ ἐν ἔτει 1881. Μάρμαρον πάριον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3575.

448. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς στεφανηφόρου, λίαν βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Προέρχεται ἐκ Σμύρνης. Ῥὶς τὸ πλεῖστον ἀποκεκρουσμένη, κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4172.

449. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

450. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** νεάνιδος μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν λεωφόρον Ὄλγας. Κόμωσις περίεργος, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι, ῥὶς ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πάριον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4544.

451. Τετράγωνος πλάξ, ἐφ' ἧς ἀνάγλυπτος κεφαλὴ **Μεδούσης** καλῆς ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνης. Προέρχεται ἐκ Σμύρνης. Ὕψ. 0,27 πλ. 0,28. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4174.

452. Περιφερικὴ πλάξ, ἐφ' ἧς ἀνάγλυπτος κεφαλὴ **Μεδούσης** παρεμφερὴς τήν τε μορφὴν καὶ τέχνην τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 451. Προέρχεται ἐκ Σμύρνης. Ὕψ. 0,27 πλ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4175.

453. Κεφαλὴ Μαρσύου(;) φυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὴς τὸ ὄπισθεν κρανιον. Εὑρέθη ἐν Τράλλεσι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Ἀθ. Ἀποστολίδου ἰατροῦ. Μάρμαρον πάριον. Τὸ πρόσωπον εἶνε σατυρόμορφον, τὰ ὦτα ἐπιμήκη καὶ αἱ ὀφρῦς καὶ αἱ κόραι πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Ἐπὶ τῆς κόμης, ὑπὲρ τὸ μέτωπον, σώζεται κλάδος πίτυος, ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ ἀριστεροῦ ὠτὸς ἀποφυόμενος καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ κυρτούμενος, ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι ἡ κεφαλὴ αὕτη προέρχεται ἐξ ἀγάλματος εἰκονίζοντος τὸν Μαρσύαν ἀνηρτημένον ἀπὸ πίτυος· ἐξ ἄλλου ὅμως δὲν ἀποκλείεται ἡ ὑπόθεσις ὅτι αὕτη εἰκονίζει ἁπλῶς Σάτυρον στεφανηφόρον. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 692 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 166, 1).

454. Κεφαλὴ **Ἀθηνᾶς**, κορυθοφόρος, σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν παρὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον Σερπεντσέν. Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ῥὶς ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2263.

455. Κεφαλὴ Διὸς ἢ Ἀσκληπιοῦ ἐστεφανωμένη σπειροειδεῖ στεφάνῳ, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Ἐλλείπει ἡ ῥίς. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 740.

456. Κεφαλὴ μικρᾶς νεάνιδος ῥωμαϊκῆς τέχνης, ἔχουσα στέφανον περὶ τὴν κόμην. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἄκρον τῆς ῥινὸς μικρὸν ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 706.

457. Κεφαλὴ ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρός, μεγέθους μι-

κροτέρου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ἀξιολόγου. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν στοὰν τοῦ Ἀττάλου· εἰκονίζει δέ, κατὰ τὸν Brunn, **Ἰόβαν** βασιλέα τῆς Μαυριτανίας· μᾶλλον ὅμως δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι εἶνε εἰκὼν ἱερέος τινὸς (πρβ. ἀρ. 458). Ἡ κόμη εἶνε κεκαλυμμένη ὑφάσματι σχῆμα εὐρείας ταινίας ἔχοντι. Διατήρησις καλλίστη. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 703.— *Bulletino* 1861, 43 (Pervanoglu).— *Arch. Zeitung* 1860, 101. 19, 171 *. *Annali* 1861, 412 (Brunn). — *Monumenti* 6, 59, 3.

458. **Κεφαλὴ** ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρός, ἐπανάληψις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 457 τύπου, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ αὕτη εὑρεθεῖσα, ἐφθαρμένη καὶ ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον τοῦ προσώπου. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 704.

459. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** νεανικοῦ ἀγενείου ἀνδρὸς μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Βραχυτάτη μόλις δεδηλωμένη κόμη καὶ ταινίᾳ περιδεδεμένη. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἄκρον τῆς ῥινὸς μικρὸν ἀποκεκρουσμένον. Εὑρέθη ἐν Μήλῳ. Μάρμαρον πάριον, ἐστιλβωμένον.

Kekulé 161. Sybel 702.

460. Κεφαλὴ **Διονύσου** (;) πωγωνοφόρος, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, σωζομένη σὺν ὅλῳ τῷ λαιμῷ, ἀποκεκρουσμένη μικρὸν τὴν ῥῖνα καὶ οὐχὶ ἐντελῶς ἐξειργασμένη τὴν ἄνω καὶ ὄπισθεν κόμην. Μάρμαρον πάριον. — Προέρχεται ἐκ Σμύρνης.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4106.

461. **Κεφαλὴ** νεανίου μεγέθους κατά τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ἑλληνικῶν πιθανῶς χρόνων, ἐλλιπὴς μέρος τοῦ δεξιοῦ κρανίου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 666.

462. Εἰκονιστικὴ στεφανηφόρος **κεφαλὴ** νεάνιδος, μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους. Ἠγοράσθη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας. Γνωρίσματα τοῦ προσώπου ἱκανῶς ἐξιδανικευμένα, τέχνη καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἄκρον τῆς ῥινὸς βεβλαμμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4360.

463. Μικρομεγέθης νεανικὴ **κεφαλὴ** Διονύσου, ἡμιτελὴς ὑπολειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ τεχνίτου, ἀντίτυπον ἔργου πραξιτελείου τέχνης. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸν Ἅγιον Δημήτριον Κατηφόρη καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Σπ. Παυλίδου. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,10. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 762.— *Annali* 1879, 307 πίν. KL (W. Klein).

464. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** νεανίου καλλίστης διατηρήσεως, ὅλως ἀκατέργαστος τὰ ὀπίσθια, παρεμφερὴς κεφαλῇ τοῦ Αὐγούστου ἐν νεανικῇ ἡλικίᾳ εἰκονιζομένου. Τὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου διακρίνονται ἐπὶ ἄκρᾳ λεπτότητι, ἡ ὅλη δὲ μορφὴ εἶνε παράδοξος καὶ ξενοφανὴς ἀληθῶς τῷ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τέχνῃ ἠσκημένον τὸ βλέμμα ἔχοντι. Μέγεθος κατά τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 764.

465. Μικρὰ **κεφαλὴ** Ἀσκληπιοῦ (μῆκος ἀπὸ τοῦ πώγωνος μέχρι τοῦ μετώπου 0,085) κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης, κεκλιμένη πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὦμον. Μάρμαρον πάριον.

Ὁ Kekulé (ἀρ. 87) καὶ ὁ Sybel (ἀρ. 710) ὑπολαμβάνουσιν αὐτὴν ὡς κεφαλὴν Διός.

466. Μικρὰ **κεφαλὴ** Ἀπόλλωνος (μήκους 0,07), κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης. Κόμωσις παρεμφερὴς τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Belvedere. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εὑρέθη ἐν Δελφοῖς.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 1241. Sybel 669.

467. **Κεφαλὴ** Σατύρου ἀποκεκρουσμένη μικρὸν τὴν

ῥῖνα, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον δύο μικρὰ κέρατα. Τέχνη καλῶν χρόνων. Ῥὶς ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένη. Μάρμ. πάριον. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1866.

Sybel 3750. Heydemann 735.—*Παλιγγενεσία* 1866 ἀρ. 996 (Π. Εὐστρατιάδης). — Rev. arch. 1866, II. NS. XIV σ. 350, 3 (Wescher).

468. Κεφαλὴ νεανίου φέρουσα διάδημα περὶ τὴν κόμην, ὁμοιάζουσα ὡς πρὸς τοῦτο ταῖς ὑπ' ἀρ. 317-318 καὶ προερχομένη καὶ αὕτη πιθανῶς ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. Ῥὶς ἱκανῶς ἀποκεκρουσμένη, πηγούνιον καὶ ἀριστερὰ παρειὰ βεβλαμμένη. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,125.— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3995.

469. Κεφαλὴ παιδός, ἀποκεκρουσμένη ἐν μέρει τὴν ῥῖνα καὶ βεβλαμμένη κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ μετώπου. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 708.

470. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ μέρος τοῦ πηγουνίου καὶ τὸ ὄπισθεν κρανίον. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,13. Μάρμαρον πάριον. — Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι σὺν ταῖς ὑπ' ἀρ. 471-475 ἐν ταῖς ὑπὸ Δ. Φιλίου δαπάναις τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς.

Ἡ περίεργος αὕτη κεφαλὴ φέρει στέφανον ἐκ κλάδων ἐλαίας(;) καὶ ἔχει τὴν κόμην λελυμένην εἰς μακροὺς πλοκάμους κατὰ τὰ νῶτα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων καταπίπτουσαν καὶ ὁλόκληρα τὰ ὦτα καλύπτουσαν. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Τέχνη καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 703 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 177, 6).

471. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** μεγέθους μικρο-

τέρου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη μικρὸν τὴν ῥῖνα καὶ τὸ ἄνω κρανίον. Τὴν κόμην περιστέφει στενὴ ταινία καὶ δύο πλόκαμοι (;) σχῆμα εὐρείας ταινίας ἔχοντες. Γνωρίσματα τοῦ προσώπου ἱκανῶς ἐξιδανικευμένα. Τέχνη ῥωμαϊκῶν πιθανῶς χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι σὺν ταῖς ἐν ἀρ. 470.

Εὑρετ. Γεν.Ἐφορείας 705 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 178, 9).

472. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** γραίας (ἱερείας;) ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα, τὸ ἄνω καὶ ὄπισθεν κρανίον, τὸ μέτωπον καὶ τὸ πηγούνιον, καὶ πολλαχοῦ βεβλαμμένη. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ἑλληνικῶν ἴσως χρόνων ἀξία λόγου. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι σὺν ταῖς ἐν ἀρ. 470.

Εὑρετ. Γεν.Ἐφορείας 701 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 177, 5).

473. Τεμάχιον πλακός, ἐφ' οὗ σώζεται ἀνάγλυπτος ἐν κατατομῇ εἰκονιζομένη μικρομεγέθης **κεφαλὴ** νεανίου, φέρουσα κυνῆν. Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι σὺν ταῖς ἐν ἀριθ. 470. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,08. Μάρμαρον πάριον.

Εὑρ. Γεν.Ἐφορείας 706 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 178, 10).

474. Γυναικεία **κεφαλὴ** μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὴς τὸ ἄνω κρανίον, ὃ ἦτο πρόσθετον, καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ μέρος τοῦ μετώπου. Τὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου εἶνε ὅλως ἐξιδανικευμένα, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἡ κεφαλὴ εἰκονίζει θεάν τινα (Δήμητρα ἢ Κόρην;). Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. — Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι σὺν ταῖς ἐν ἀρ. 470.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 704 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 178, 8).

475. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** νεανίου ἐστεφανωμένου στεφάνῳ ἐκ κλάδων ἐλαίας. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Κόραι δεδηλωμέναι. Ῥὶς καὶ πηγούνιον μικρὸν ἀπο

κεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι σὺν ταῖς ἐν ἀρ. 470.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 703 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888, σ. 178, 7).

476. Γυναικεία **κεφαλὴ** θεάν τινα εἰκονίζουσα, ἀποκεκρουσμένη μικρὸν τὴν ῥῖνα. Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ, τύπος ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2394. Sybel 3174.

477. Γυναικεία **κεφαλὴ** μεγέθους ἡμίσεος σχεδὸν τοῦ φυσικοῦ, κεκλιμένη πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ ἀκατέργαστος τὸ ὄπισθεν μέρος, προερχομένη ἴσως ἐξ ὅλως ἐκτύπου ἀναγλύφου. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.--Ἠγοράσθη ἐν Ἀθήναις.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4176.

478. Μικρομεγέθης **κεφαλὴ** νεάνιδος ἐφθαρμένη τὴν ῥῖνα καὶ ἀκατέργαστος τὴν κόμην. Τέχνη κοινή. Μάρμαρον πάριον. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,09. — Ἐδωρήθη ὑπὸ Σ. Μωραΐτου.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3388.

479-480. Δύο γυναικεῖαι **κεφαλαὶ** φέρουσαι πόλον, ἰσομεγέθεις καὶ ὅμοιαι, βεβλαμμέναι τὴν ῥῖνα καὶ τὸ πηγούνιον. Μέγεθος μικρότερον τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ· τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Μάρμ. πεντελήσιον. Εὑρέθησαν ἐν Ἀθήναις.

Εὑρετήρ. ἀρχ. Ἑταιρίας 298 καὶ 299. Sybel 2743 καὶ 2744.

481. Κεφαλὴ νεανίου μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, κεκλιμένη πρὸς τὸν δεξιὸν ὦμον, ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον καὶ ἀκατέργαστος τὴν κόμην. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Β. Λάκωνος. Τέχνη ἑλληνικῶν ἴσως χρόνων. Μάρμαρον πάριον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 593.

482. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ, ἀποτετριμμένη τὴν ῥῖνα, τὸ στόμα καὶ τὰς βλεφαρίδας. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή. Μάρμαρον πάριον. — Εὑρέθη ἐν Ἀμοργῷ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 1750. Sybel 908.

483. Γυναικεία **κεφαλὴ** μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ, ἀκατέργαστος τὴν κόμην καὶ βεβλαμμένη τὴν ῥῖνα, τὸ στόμα καὶ τὸ πηγούνιον. Τέχνη ἑλληνικῶν ἴσως χρόνων. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 800.

484. Γυναικεία **κεφαλὴ** μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ, ἀπεσπασμένη, ὡς φαίνεται, ἐξ ὅλως ἐκτύπου ἀναγλύφου, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ βεβλαμμένη τὸ πηγούνιον. Τέχνη κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2268. Sybel 2865.

485. Γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους εἰκονίζουσα, ὡς φαίνεται, ῥωμαίαν τινὰ (αὐτοκράτειραν ;). Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ῥὶς καὶ πηγούνιον μικρὸν ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 678.

486. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἀποτετριμμένη τὸ πρόσωπον. Τέχνη καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 749.

487. **Κεφαλὴ** ἐφήβου φυσικοῦ μεγέθους καὶ ῥωμαϊκῆς τέχνης, ἐλλιπὴς τὸ ὄπισθεν μέρος, ἐγκαρσίως ἀποκεκομμένον, καὶ ἀποκεκρουσμένη μικρὸν τὴν ῥῖνα καὶ τὸ πηγούνιον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 700.

488. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** νεανικοῦ ἀνδρὸς μικρὸν ὑπογενειῶντος, ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι ἐξ ἄλλης ὕλης. Ῥὶς ἀποκεκρουσμένη. Ἐλλείπει τὸ κρανίον ὁλόκληρον, ὃ ἦτο πρόσθετον· σώζεται δὲ ὁ λαιμὸς ὁλόκληρος, ὅστις ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Μάρμαρον ἐκ τῆς νήσου Σκύρου(;), ἐστιλβωμένον.
Sybel 679.

489. Γυναικεία **κεφαλὴ** μεγέθους φυσικοῦ ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ βεβλαμμένη τὸ πηγούνιον. Γνωρίσματα τοῦ προσώπου ἱκανῶς ἐξιδανικευμένα. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 689.

490. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** νεανίου φυσικοῦ μεγέθους, κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης, ἐλλιπὴς τὸ ὄπισθεν κρανίον καὶ ἐφθαρμένη τὴν ῥῖνα, τὸ πηγούνιον καὶ τὴν ἀριστερὰν παρειάν. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 674(;).

491. Τεμάχιον πλακός, ἐφ' ἧς ἐκτύπως ἀναγεγλυμμένη γυναικεία **κεφαλὴ** φέρουσα πόλον, μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 671.

492. Κεφαλὴ μικροῦ παιδὸς (κορασίου;) ὑπομειδιῶντος, ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη. Μάρμαρον πάριον.— Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Σύρῳ, ἐν ἔτει 1837.
Πιττάκης 110, Kekulé 85, Sybel 709.

493. Γυναικεία **κεφαλὴ** λίαν ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης κοινῆς ῥωμαϊκῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι. Μάρμαρον πάριον.
Sybel 716.

494. Ἀνώτατον μέρος διπλοῦ τετραγώνου ἑρμοῦ, ἤτοι δύο **κεφαλαὶ** ἐντελῶς ὅμοιαι εἰκονίζουσαι Σειληνόν. Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἡ ῥὶς ἀμφοτέρων καὶ ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ ἀποκεκρουσμένη· ἐπὶ τῆς κορυφῆς, μεταξὺ τῶν δύο κρανίων, τετραγωνικὴ ὀπὴ πρὸς ἔνθεσιν πράγματός τινος. Κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὕψος 0,25.

Kekulé 103. Sybel 632.

495. Μικρὰ πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** προερχομένη πιθανῶς ἐκ τετραγώνου στήλης ἑρμοῦ, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης. Πώγων μακρός, κόμη διατεταγμένη περὶ στρογγύλην ταινίαν καὶ εἰς μακροὺς βοστρύχους ὄπισθεν καὶ ἔμπροσθεν καταπίπτουσα. Ῥὶς ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 629.

496. Κεφαλὴ παιδός, οὐχὶ ἐντελῶς εἰργασμένη. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 668.

497. Γυναικεία **κεφαλὴ** μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, φέρουσα πόλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἔχουσα τὴν κόμην διατεταγμένην εἰς μακρὸν κατὰ τὰ ὄπισθεν κόρυμβον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 667.

498. Γυναικεία **κεφαλὴ** μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ ἔχουσα στεφάνην περὶ τὴν κόμην, κοινῆς ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνης. Ἐλλείπει ἡ ῥίς. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 630.

499. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** νεανίου μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκομμένη εἰς δύο προσηρμοσμένα τεμάχια. Κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τεμάχιον ἱματίου.

Ῥίς, στόμα καὶ πηγούνιον ἀποτετριμμένα. Μάρμαρον πάριον.
Sybel 631.

500. Γυναικεία **κεφαλὴ** φέρουσα πόλον, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα καὶ μέρος τοῦ πηγουνίου. Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Μάρμαρον πάριον (;). — Εὑρέθη ἐν Τανάγρᾳ.
Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2301 : Sybel 730.

501. Γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους, κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης, ἐλλιπὴς τὸ ὄπισθεν κρανίον καὶ ὅλως ἐφθαρμένη καὶ ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πελοποννησιακόν (;). —Εὑρέθη ἐν Μεγαλοπόλει ἐν ἔτει 1876.
Sybel 665.

502. Κεφαλὴ **Σειληνοῦ** φυσικοῦ μεγέθους, ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον καὶ ἐλλιπὴς τὸ κάτω τοῦ πώγωνος καὶ τὸ ὄπισθεν κρανίον, ὃ ἦτο πρόσθετον. Κοινὴ ῥωμαϊκὴ τέχνη. Μάρμαρον πάριον (;).
Sybel 744.

503. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀνδρὸς ἐν μέρει φαλακροῦ ἐπίπεδον καὶ ἰσχνὸν τὸ πρόσωπον ἔχοντος. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Ἐλλείπει τὸ ὄπισθεν ἥμισυ μέρος. Μάρμαρον πάριον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.
Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 632. Sybel 731.

504. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** βραχυκόμου ὑπογένειον φέροντος ἀνδρός, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Ἐλλείπει μέρος τοῦ ἀριστεροῦ κρανίου σὺν τῷ ὀφθαλμῷ· κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.
Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 359. Sybel 735.

505. Κεφαλὴ ῥωμαίας αὐτοκρατείρας μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ὑψηλὴ κόμη εἰς πέντε ἐπαλλή-

λους ἑκατέρωθεν τῶν παρειῶν ἀπολήγουσα βοστρύχους. Ὀφρῦς δεδηλωμέναι· βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔνθετοι, ἐν οἷς αἱ κόραι ἦσαν ὡσαύτως ἔνθετοι. Ἐλλείπει τὸ ὄπισθεν ἥμισυ περίπου, ὁ λαιμὸς καὶ τὸ πηγούνιον, καὶ μέρος τῆς ἀριστερᾶς παρειᾶς καὶ τῆς ῥινὸς καὶ τοῦ βολβοῦ τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 647.

506. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς ἱκανῶς φαλακροῦ, ταινίᾳ διαδεδημένου καὶ στεφάνῳ ἐκ δάφνης, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μέτωπον ὑψηλόν, μύσταξ καὶ πώγων βραχύτατος, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ῥὶς ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 637.

507. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** μετὰ μέρους τοῦ στήθους (ἐφ' οὗ καὶ τὸ ἄνω κράσπεδον τοῦ χιτῶνος) ἔνθετος οὖσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ, κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους. Ῥὶς τὸ πλεῖστον ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 644.

508. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς γεροντικοῦ μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους. Πώγων καὶ ἰδίως κόμη μακρά. Ἡ ῥὶς καὶ ὅλον σχεδὸν τὸ ἔμπροσθεν πρόσωπον ἀποτετριμμένον. Κοινὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνη. Ἐλλείπει τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ κρανίου, ὃ ἦτο ἔνθετον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 655.

509. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι. Ἐλλείπει τὸ πλεῖστον τῆς ῥινὸς καὶ τοῦ λαιμοῦ. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 661.

510. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς γεροντικοῦ δυσειδῆ τὰ γνωρίσματα ἔχοντος καὶ τὴν ἔκφρασιν σκυθρωπήν. Κόμη καὶ πώγων βραχύς, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Ῥὶς τὸ πλεῖστον ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 633.

511. Γυναικεία πεπλοφόρος **κεφαλὴ** μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ἑλληνικῶν χρόνων, λίαν ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Προέρχεται, ὡς φαίνεται, ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 657.

512. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῆς, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Μάρμαρον πάριον.
Sybel 651.

513. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου νεανικοῦ βραχυκόμου ἀνδρός, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῆς. Ἐλλείπει ὁλόκληρος ὁ λαιμός· ῥὶς ἀποκεκρουσμένη, πηγούνιον βεβλαμμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 694.

514. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς πωγωνοφόρου μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῆς, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Πώγων μέτριος, κόμη δασεῖα καὶ οὔλη. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ἠγοράσθη ἐν Ἀθήναις.
Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 134. Sybel 752.

515. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυκόμου καὶ λίαν βραχυπώγωνος, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῆς. Ὀφρῦς δεδηλωμέναι. Ῥὶς ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πάριον.
Sybel 681;

516. Κεφαλὴ νεανικοῦ ἀνδρὸς πτερωτὸν φέροντος πῖλον, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, κατεστραμμένη ὅλως ὑπὸ πυρός, ὡς φαίνεται, τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἀριστερὸν μέρος. Μάρμαρον πάριον.— Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1836, καὶ εἰκονίζει πιθανῶς θνητόν τινα ἐν μορφῇ Ἑρμοῦ.

Πιττάκης 567. Kekulé 72. Sybel 645. Ὅτε ἡ κεφαλὴ ἔκειτο ἐν τῷ Θησείῳ ἦτο προσηρμοσμένη προτομῇ τινι, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Πιττάκη καὶ Kekulé περιγραφῆς. Τί ἐγένετο ὕστερον ἡ προτομὴ αὕτη, ἄγνωστον. — Revue arch. (de Saulcy) 1845 σ. 267.

517. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυκόμου, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Πώγων τὸ πρόσθιον μέρος ἐξυρημένος μόνον δὲ ὑπὸ τὴν σιαγόνα καὶ κατὰ τὰ πλάγια δεδηλωμένος, λίαν βραχύς· μύσταξ ὡσαύτως ἐξυρημένος. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ῥὶς τὸ πλεῖστον ἀποκεχρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 688.

518. Κεφαλὴ **Ἀντινόου,** μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ὅλως ἀποκεχρουσμένη καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον, τέχνης κοινῆς. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 646.

519. Κεφαλὴ νεανίου μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἐφθαρμένη καὶ ἀποκεχρουσμένη τὴν ῥῖνα, τὸ πηγούνιον καὶ τὸ ὄπισθεν κρανίον, καὶ ἐλλιπὴς τὸν ὅλον λαιμόν. Μάρμαρον πάριον.— Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1837.

Πιττάκης 109. Kekulé 91. Sybel 750.

520. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἐστεφανωμένου πωγωνοφόρου ἀνδρὸς μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐφθαρμένη ἱκανῶς καὶ κολοβὴ τὴν ῥῖνα. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 696.

521. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυπώγωνος μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα, τὸν πώγωνα σὺν τῷ πηγουνίῳ, καὶ μέρος τοῦ κρανίου. Μάρμαρον πάριον.
Sybel 656.

522. Κεφαλὴ νεανίου εὐγενῆ καὶ ἰδανικὰ ἔχοντος τὰ γνωρίσματα, τέχνης ἑλληνικῶν χρόνων, μεγέθους φυσικοῦ. Ἐλλείπει τὸ κρανίον ὁλόκληρον, ὃ ἦτο πρόσθετον. Μάρμαρον πάριον.
Sybel 639.

523. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ρωμαϊκῆς. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 638.

524. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς προβεβηκότος τὴν ἡλικίαν, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Πώγων καὶ κόμη βραχεῖα, ρὶς τὸ πλεῖστον ἀποκεκομμένη καὶ ἐπιφάνεια τοῦ προσώπου ἐφθαρμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐδωρήθη ὑπὸ Ἰω. Ἀπέργη.
Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 216. Sybel 628.

525. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἄκρον τῆς ρινὸς ἀποκεκομμένον. Μάρμαρον πάριον.
Sybel 635.

526. Εἰκονιστικὴ στεφανηφόρος **κεφαλὴ** βραχυπώγωνος καὶ μακροκόμου νεανικοῦ ἀνδρός, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Ἐλλείπει τὸ ἄνω κρανίον, ὃ ἦτο πρόσθετον. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 611.

527. Γυναικεία **κεφαλὴ** μεγέθους ὀλίγον τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἡμιεξειργασμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 723.

528. **Κεφαλὴ** πωγωνοφόρος μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὴς τὸ ἀπὸ τοῦ πηγουνίου κάτω μέρος καὶ ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη τὸ πρόσωπον, ἐπιπεδωμένον ἔχουσα τὸ ἄνω κρανίον. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.
Sybel 712.

529. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς πωγωνοφόρου σπειροειδεῖ στεφάνῳ τὴν οὔλην κόμην ἐστεφανωμένου, μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ῥωμαϊκῆς, ἀποτετριμμένη τὴν ῥῖνα καὶ μέρος τοῦ προσώπου καὶ ἐλλιπὴς τὸ πηγούνιον. Μάρμαρον πάριον.
Sybel 721.

530. Πωγωνοφόρος **κεφαλή**, ἀρχαΐζουσα ἐν μέρει ἰδίως τὴν διάταξιν τοῦ μακροῦ πώγωνος, μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐλλιπὴς τὸ ἄκρον τοῦ πώγωνος καὶ ἀποκεκρουσμένη καὶ ἀποτετριμμένη τὴν ῥῖνα καὶ μέρος τοῦ λοιποῦ προσώπου. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.
Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2280. Sybel 724.

531. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυπώγωνος, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἀριστερὸν κρανίον καὶ ἀποτετριμμένη τὴν δεξιὰν παρειάν, μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.
Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 360. Sybel 736.

532. Ὑπερμεγέθης γυναικεία **κεφαλὴ** τῶν καλῶν τῆς τέχνης χρόνων, ὡς φαίνεται, ἐλλιπὴς τὴν ῥῖνα καὶ ὅλως

ἀποτετριμμένη καὶ κατεστραμμένη. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 732.

533. Κεφαλὴ **Ἀθηνᾶς** μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ προεξοχῆς πρὸς ἔνθεσιν τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος, ἡμιτελής. Φέρει κράνος κορινθιακόν. Μέγεθος κατά τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πάριον.

Heydemann 4. Sybel 711.

534. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** νεάνιδος φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ βεβλαμμένη κατὰ τὸ πηγούνιον. Περὶ τὴν κόμην ταινία. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον.— Εὑρέθη ἐν Λέρνῃ τῆς Ἀργολίδος καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Β. Δροσινοῦ.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1596 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 139, 13).

535. Κολοσσιαία **κεφαλὴ** νεανίου ἐστεμμένη στεφάνῳ ἐκ φύλλων κισσοῦ, εἰκονίζουσα ἴσως Διόνυσον, ἀντίτυπον ἔργου τῶν καλῶν τῆς τέχνης χρόνων. Ἐλλείπει ὁ δεξιὸς κρόταφος· ῥίς, μέρος τοῦ πηγουνίου καὶ ἀριστερὰ παρειὰ ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 725.

536. Εἰκονιστικὴ ἀνδρικὴ **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους, καὶ κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης. Γένειον καὶ κόμη μόνον δεδηλωμένα δι' ἐσκαμμένων ἐν τῷ λίθῳ μικρῶν ὀπῶν· κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πάριον.— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 797. Sybel 729.

537. Ἀνώτατον μέρος μικρᾶς τετραγώνου στήλης διπλοῦ ἑρμοῦ, ἤτοι δύο συμφυεῖς εἰκονιστικαὶ **κεφαλαὶ** μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ. Ἀμφότεραι εἶνε πωγω-

νοφόροι, καὶ ἡ μὲν διατηρεῖται σχετικῶς καλῶς, μόνον τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ κρανίου ἐλλείποντος, και εἶνε φαλακρά, ὡς φαίνεται, ἡ δὲ διατηρεῖται κακῶς, ἐλλείποντος τοῦ ἄνω δεξιοῦ μέρους μέχρι τῆς ρινός, ἀποκεκρουσμένης καὶ ταύτης οὔσης. Ἀμφότεραι εἰκονίζουσι πιθανῶς δύο φιλοσόφους· κατὰ τὸν Helbig ἡ μὲν πρώτη, ἡ κάλλιον διατηρουμένη, εἶνε κεφαλὴ **Πλάτωνος,** ἡ δὲ δευτέρα **Πυθαγόρου.** Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 670.— *Jahrb. d. arch Inst.* I σ. 77 (Helbig).

538. Ἀνώτατον μέρος τετραγώνου στήλης διπλοῦ ἑρμοῦ, ἤτοι δύο συμφυεῖς εἰκονιστικαὶ **κεφαλαὶ** πωγωνοφόροι ὁμοιάζουσαι κατά τι ταῖς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 537. Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πάριον.— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, περὶ τὴν Ἀκρόπολιν, ἐν ἔτει 1883.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3797.

539. Ἀνώτατον μέρος στήλης διπλοῦ ἑρμοῦ τῆς τετραγώνου ἐργασίας, ἤτοι δύο συμφυεῖς **κεφαλαὶ** ὧν ἡ μὲν πωγωνοφόρος ἡ δὲ ἀγένειος, ἱκανῶς ἐφθαρμένη. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 737.

540. Ἀνδρικὴ μακροπώγων **κεφαλὴ** ἀγαλματίου ὅλως ἐφθαρμένη. Μάρμαρον πάριον.— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὴν Μητρόπολιν.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 278. Sybel 753.

541. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ καὶ καλῆς ρωμαϊκῆς τέχνης, σωζομένη σὺν ὅλῳ τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Κόμωσις περίεργος. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Διατη-

ρησις καλλίστη, τῆς ρινὸς μόνον οὔσης ἀποκεκρουσμένης. Μάρμαρον πάριον ἐστιλβωμένον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν λεωφόρον Ὄλγας ἐν ἔτει 1889.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 4544.

542. Ἀνώτατον μέρος στήλης διπλοῦ ἑρμοῦ τοῦ τετραγώνου σχήματος, ἤτοι δύο ἐντελῶς ὅμοιαι πωγωνοφόροι **κεφαλαὶ** μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμέναι τὴν ρῖνα. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2498. Sybel 3148.

543. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυκόμου καὶ λίαν βραχυπώγωνος, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ καὶ τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς, ἐλλιπὴς τὸ ὄπισθεν κρανίον καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα. Κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πάριον.— Ἐδωρήθη ὑπὸ Ἀλ. Ξακουστῆ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3482.

544. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς πωγωνοφόρου καὶ λίαν βραχυκόμου, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον; — Εὑρέθη ἐν Θήβαις ἐν ἔτει 1883.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3794.

545. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** πωγωνοφόρου ἐν μέρει φαλακροῦ ἀνδρός, ἐλλιπὴς ὅλον τὸν λαιμὸν καὶ τὸ πηγούνιον, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ βεβλαμμένη τὸ μέτωπον, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ καὶ τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐδωρήθη ὑπὸ Ἀλ. Ξακουστῆ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας. 3481.

546. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλή,** ἐλλιπὴς τὸν ὅλον

λαιμόν, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ βεβλαμμένη τὸ μέτωπον, τὸ πηγούνιον, τὸ κάτω χεῖλος καὶ τὰ ὦτα, μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Μάρμαρον πάριον.

547. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος ἀπὸ τοῦ μέσου που τῆς κάτω σιαγόνος καὶ βεβλαμμένη κατὰ τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς καὶ τὴν δεξιὰν παρειάν, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πάριον. — Προέρχεται ἐκ Σμύρνης.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας. 4246.

548. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς ἐλλιπὴς μέρος τοῦ ἀριστεροῦ κρανίου σὺν τῷ μετώπῳ καὶ τῷ ὀφθαλμῷ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ βεβλαμμένη τὸ πηγούνιον καὶ τὴν δεξιὰν πχρειάν, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον (;). — Ἐδωρήθη ὑπὸ Κ. Δαμιράλη.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4059.

549. **Κεφαλὴ** νεάνιδος, ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου ἴσως προερχομένη, ἐλλιπὴς μέρος τῆς ῥινός, ὃ ἦτο πρόσθετον, καὶ βεβλαμμένη τὸ πηγούνιον, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

550. Γυναικεία **κεφαλὴ** ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὸ κάτω χεῖλος καὶ ἐφθαρμένη τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ἑλληνικῶν χρόνων. Περὶ τὴν κόμην ταινία. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Θήβαις ἐν ἔτει 1883.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3795.

551. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς.

Κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἀσκληπιείῳ ἐν ἔτει 1878.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3270. Sybel 3279.

552. Κολοσσιαία γυναικεία **κεφαλὴ** ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὰ χείλη καὶ ὅλως ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Μάρμαρον πάριον. — Εὑρέθη ἐν Δήλῳ σὺν τῇ ὑπ' ἀρ. 429 ἐν ταῖς ὑπὸ Homolle ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς.

553. Ἀνδρικὴ πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** προερχομένη πιθανῶς ἐξ ἐπιτυμβίου ναϊδιοσχήμου μνημείου, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

554. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ βεβλαμμένη τὸ πρόσωπον, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Κυριακοῦ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2230. Sybel 734.

555. Κεφαλὴ νεανίου φυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὴς τὸ ὄπισθεν μέρος καὶ ἐφθαρμένη τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου. Τύπος ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 707(;). Kekulè 86.

556. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ βεβλαμμένη κατὰ τὸ πηγούνιον. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πάριον. — Προέρχεται ἐκ Σμύρνης.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4105.

557. Γυναικεία **κεφαλὴ** θεάν τινα (Ἥραν;) εἰκονίζουσα, ἐλλιπὴς τὸ ἄνω καὶ ὄπισθεν κρανίον, ὃ ἦτο ἀποκεκομμένον, τὸν ὅλον λαιμὸν μετὰ μέρους τῆς σιαγόνος καὶ τὴν ῥῖνα. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον.

558. Κεφαλὴ νεανίου (οὐχὶ Ἀθηνᾶς, ὡς ὁ Sybel φρονεῖ) κορυθοφόρος ὅλως ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πάριον. — Ἀγνώστου προελεύσεως.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 606. Sybel 714.

559. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** νεανίου ἐλλιπὴς τὸν ὅλον λαιμὸν καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὴν ἀριστερὰν παρειάν, μεγέθους κατά τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 727. Sybel 715.

560. Γυναικεία **κεφαλὴ** μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ βεβλαμμένη κατὰ τὸ μέτωπον. Τύπος ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2393. Sybel 3216.

561. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** μεγέθους $^1|_3$ περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ ὅλον πρόσωπον. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὑρετήριον ἀρχ. Εταιρίας 4012.

562. Κεφαλὴ λίαν βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου ἀνδρὸς μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἀπεσπασμένη ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Πώγων καὶ πρόσωπον οὐχὶ ἐντελῶς ἐξειργασμένον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 3170. Sybel 3002.

563. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** ἱκανῶς ἐξιδανικευμένα ἔχουσα τὰ γνωρίσματα, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ μετώπου μετὰ μέρους τῆς παρειᾶς, μεγέθους φυσι-

κοῦ, τέχνης ἑλληνικῶν ἴσως χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3247. Sybel 3098.

564. Γυναικεία **κεφαλὴ** θεάν τινα εἰκονίζουσα, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἔχουσα τὴν κόμην ταινίᾳ διαδεδεμένην, βεβλαμμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὸ πηγούνιον. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ὀπὴ πρὸς προσάρτησιν κοσμήματός τινος. Τέχνη ἑλληνικῶν ἴσως χρόνων. Μάρμαρον πάριον. — Εὑρέθη ἐν Σικυῶνι καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Α. Μπαλᾶ.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 383 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 6, 3.).

565. Προσωπὶς Σειληνόμορφος ἐστεφανωμένη στεφάνῳ κισσοῦ, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ. Προέρχεται ἐκ ὑδρορρόης περιφεροῦς μικροῦ οἰκοδομήματος. Λίθος πώρινος.

Sybel 746.

566. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** βεβλαμμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὸ πηγούνιον, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον ὡσεὶ πάριον.—Εὑρέθη ἐν Πελοποννήσῳ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3262. Sybel 3093.

567. Γυναικεία **κεφαλὴ** πεπλοφόρος ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ μέρος τοῦ πηγουνίου, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. Εὑρέθη ἐν Θεσπιαῖς, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Jamot.

Εὑρετ. Γεν.Ἐφορείας 1601 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 140, 18).

568. Γυναικεία **κεφαλὴ** πεπλοφόρος ἐξ ἀναγλύφου ἀπεσπασμένη, μεγέθους μικροῦ φυσικοῦ, ἱκανῶς ἐφθαρμένη. Εὑρέθη σὺν τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 567 ἐν Θεσπιαῖς.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1601 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 140,18).

569. Κεφαλὴ Ἀπόλλωνος (;) τὸ κάτω μέρος σωζομένη, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης καλῆς ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. —Εὑρέθη παρὰ τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ περιβόλου τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὀλυμπιείου.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 310 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 13, 32).

570. Γυναικεία **κεφαλὴ** ἐστεμμένη κισσῷ, καὶ διαδεδεμένη ταινίᾳ, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Ἐπὶ τοῦ κρανίου σώζεται μέρος τῆς δεξιᾶς χειρός, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἡ κεφαλὴ αὕτη προέρχεται ἴσως ἐξ ἀγάλματος Μαινάδος ἐπαναπαυομένης. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸς βορρᾶν τοῦ περιβόλου τοῦ Ὀλυμπιείου.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1592 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 138, 9).

571. Γυναικεία **κεφαλὴ** ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα, τὰ χείλη καὶ τὸ πηγούνιον, σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ δι' οὗ ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, πρὸς βορρᾶν τοῦ περιβόλου τοῦ Ὀλυμπιείου.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 575 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 98, 4).

572. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀποκεκρουσμένη ἐν μέρει τὴν ρῖνα καὶ τὸν πώγωνα, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Ν. Ἀργυροῦ.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 566 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 74, 4).

573. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου ἀνδρός, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Ρὶς ἀποκεκρουσμένη. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι.

Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁδὸν Σοφοκλέους ἐν τῇ ἀνορύξει θεμελίων οἰκίας Βροντήση.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1591 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890, 138, 8).

574. Μικρομεγέθης πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** Πανὸς μετὰ μέρους τοῦ στήθους, ἡμικατέργαστος. Ὅλον ὕψος 0,24. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις σὺν τῇ ὑπ' ἀρ. 573.

575. Ἄνω μέρος μικρᾶς **κεφαλῆς** Διονύσου (;) μετὰ διαδήματος. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις σὺν τῇ ὑπ' ἀρ. 573.

576-577. Δύο πωγωνοφόροι **κεφαλαὶ** μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἐξ ἐπιτυμβίων μνημείων ἴσως προερχόμεναι, λίαν ἐφθαρμέναι καὶ ἀποτετριμμέναι. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εὑρέθησαν ἐν Ραμνοῦντι ἐν ἔτει 1879·

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 3314, 3315 — Sybel 3107, 3108.

578. **Κεφαλὴ** νεάνιδος προερχομένη ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων. Ρὶς ἐν μέρει ἀποκεχρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

579. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρός, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων, ἐλλιπὴς τὸ ὄπισθεν μέρος καὶ ἀποκεχρουσμένη ἐν μέρει τὴν ρῖνα. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἔκειτο ἐν τῷ παρὰ τὴν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἄνοδον οἰκίσκῳ.

Sybel 4129.

580. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς πωγωνοφόρου ἐλλιπὴς τὸ ἀριστερὸν ἥμισυ μέρος, σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι, ρὶς ἀποκεχρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 717.

581. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** μόνον κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ προσώπου σωζομένη. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη κατὰ τὴν μεσημβρινὴν ὑπώρειαν τῆς Ἀκροπόλεως ἐν τῷ καλουμένῳ Σερπεντσέ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3266.

582. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** μόνον τὸ πρόσωπον σωζομένη. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἡ κεφαλὴ αὕτη ἔχει ὁμοιότητά τινα, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ πώγωνος, πρὸς τὰς ὑπ' ἀρ. 580 καὶ 581. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4148.

583. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** Διὸς ἢ Ἀσκληπιοῦ, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης μεταγενεστέρων ρωμαϊκῶν χρόνων. Ρὶς ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πάριον. Προέρχεται ἐκ κατασχέσεως γενομένης ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1888.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 614.

584. **Κεφαλὴ** μικρᾶς νεάνιδος ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη τὸ πρόσωπον, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Τὴν κόμην περιθέει ταινία ἐν εἴδει στεφάνης. Μάρμαρον πάριον (;). — Εὑρέθη ἐν Κορινθίᾳ.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 61.

585. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον, μεγέθους μικροῦ φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Λίθος βοιωτικὸς κεχρυσταλλωμένος προσλαβὼν ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀτμοσφαίρας

ὄψιν πώρου. — Εὑρέθη ἐν ταῖς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς διὰ τοῦ Μ. Holleaux ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν Πτώῳ Βοιωτίας, ἐν ἔτει 1885.

Εὑρετ. Γεν Ἐφορείας 244 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1885 σ. 22, 48).

586. **Κεφαλὴ** μικροῦ παιδὸς ὅλως ἀποτετριμμένη καὶ ἐφθαρμένη.—Εὑρέθη σὺν τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 585.

587. **Κεφαλὴ** μικρᾶς νεάνιδος ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα, ἀπεσπασμένη, ὡς φαίνεται, ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 672.

588. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους ἀποκεκομμένη ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου ἑλληνικῶν χρόνων. Ῥὶς ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἀνόρυξιν τῆς ὑπονόμου Βάθειας, ἐν ἔτει 1886.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 294 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 10, 23).

589. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον καὶ ἀποκεκρουσμένη τὸ μέτωπον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως ἐν τοῖς θεμελίοις οἰκίας πρώην Βαρύκα.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 313 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 14,35).

590. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, ἀπεσπασμένη, ὡς φαίνεται, ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ὑπαπαντῆς ἀπέναντι τῆς οἰκίας Π. Δράκαρη.

Εὑρετ. Γεν Ἐφορείας 251 (*Ἀρχ. Δελτίον* σ. 1885 23,55).

591. Γυναικεία **κεφαλὴ** μεγέθους ὀλίγον τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ ὅλως ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον, ἀπεσπασμένη, ὡς φαίνεται, ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου. Μάρμαρον πεντελήσιον.—

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν ὁδῷ Καλαμιώτου, κατὰ τὴν ἀνόρυξιν θεμελίων οἰκίας ἀδελφῶν Μενιδιάτου, ὑφ' ὧν καὶ ἐδωρήθη.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 237 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1885 σ. 19, 35).

592. Μικρομεγέθης **κεφαλὴ** νεανίου στεφανηφόρος, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὸ πηγούνιον. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁδὸν Μουσῶν καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Ἑρ. Σχλίεμαν.

Εὑρετ Γεν. Ἐφορείας 572. (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 97, 3).

593. Μικρὰ **κεφαλὴ** νεανίου ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὸ πηγούνιον. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, πρὸς βορρᾶν τοῦ περιβόλου τοῦ Ὀλυμπιείου, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γεν. Ἐφορείας.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 310α (*Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 13,33).

594. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ κρανίου. Ἦτο κεκλιμένη πρὸς τὸν δεξιὸν ὦμον καὶ ἔφερε περὶ τὴν κόμην ταινίαν· προέρχεται δέ, ὡς φαίνεται, ἐξ ἀγάλματος ἀθλητικοῦ ἀνδρὸς νικήσαντος ἔν τινι ἀγῶνι, ἐν ἐξιδανικευμένῃ μορφῇ εἰκονιζομένου. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀξία λόγου. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἔκειτο ἐν ἔτει 1885 ἔν τινι τῶν τραπεζοειδῶν ἑρμαρίων τοῦ Μουσείου, προέρχεται δὲ εἴτε ἐξ Ὀλυμπίας εἴτε ἐκ τοῦ Ἀθήνησιν Ὀλυμπιείου, διότι ἐπὶ τοῦ λίθου σώζονται ἡμιεξηλειμμένα διὰ μολυβδίδος γεγραμμένα γράμματα *Ολυμπ.*

595. Κεφαλὴ Σατύρου μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα τὸ πηγούνιον καὶ τὴν ἀριστερὰν παρειάν. Φέρει στέφανον ἐκ κλάδων δένδρου καὶ ἔχει ὦτα αἰγός· ὑπὲρ τὸ μέτωπον δὲ ἐκφύονται δύο μεγάλα κέρατα οὕτως, ὥστε ἡ κεφαλὴ δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς κεφαλὴ Πανίσκου. Αἱ ὀφρῦς εἶνε πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Τέχνη ἀβεβαίων

χρόνων. Μάρμαρον πάριον.— Εὑρέθη ἐν Κισάμῳ τῆς Κρήτης καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας.

Εὑρετήριον Ἀρχ. Ἑταιρίας 4239.

596. Κεφαλὴ κορασίου ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ μαρμάρου. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,11. Μάρμαρον πάριον (;).

597. Πεπλοφόρος **κεφαλὴ** νεάνιδος μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἄκρον τῆς ρινός. Προέρχεται ἐξ ὅλως ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Τέχνη καλὴ ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

598. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** μικροῦ νεανίου βεβλαμμένη κατὰ τὴν ρῖνα καὶ τὸ πηγούνιον, κοινῆς ρωμαϊκῆς τέχνης. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,13.

599. Μικρὰ **κεφαλὴ** Σατύρου ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα, τὸ πηγούνιον καὶ τὴν δεξιὰν παρειάν, ἀκατέργαστος τὸ ἀριστερὸν μέρος. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,09.

600. Πωγωνοφόρος ταινίᾳ ἀναδεδεμένη τὴν κόμην **κεφαλή,** ἀποκεκομμένη ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου, ὡς φαίνεται, ἀναγλύφου, ἐφθαρμένη τὴν ρῖνα καὶ τὸν πώγωνα. Μέγεθος μικρότερον σχεδὸν τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ, τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

601. Κεφαλὴ Ἀθηνᾶς, κορυθοφόρος, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα, τὸ πηγούνιον καὶ τὴν ἀριστερὰν παρειάν. Μέγεθος μικρότερον τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

602. **Κεφαλὴ** μικροῦ νεανίου ἀποκεχρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὸ πηγούνιον. Καλὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

603. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** ἔχουσα ταινίαν περὶ τὴν κόμην, μεγέθους ἡμίσεος τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ἑλληνικῶν χρόνων. Εἶνε ἀπεσπασμένη ἐξ ἐκτύπου ἀναγλύφου, ἐν νεωτέροις δὲ χρόνοις εἶχε προσκολληθῇ διὰ σιδηρᾶς περόνης εἰς τοῖχόν τινα, ὡς φαίνεται. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

604-605. Δύο μικραὶ **κεφαλαὶ** ἀπεσπασμέναι ἐξ ἀναγλύφων, ἡ μὲν ὑπ' ἀρ. 604 ἀνδρικὴ πωγωνοφόρος, ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. 605 γυναικεία. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

606-607. Δύο μικρομεγέθεις γυναικεῖαι **κεφαλαὶ** ἐξ ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων ἀποκεκομμέναι. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

608. Πωγωνοφόρος δεξιὰ ἐστραμμένη **κεφαλὴ** ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον, ἀποκεκομμένη ἐξ ἐπιτυμβίου, ὡς φαίνεται, ἀναγλύφου. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ, τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

609. Πωγωνοφόρος **κεφαλή**, ἡμικατέργαστος, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πάριον.—Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

610. **Κεφαλὴ** νεανίου, ἐφθαρμένη. Τέχνη καλή. Μάρμαρον πάριον.—Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

611. **Κεφαλὴ** μικροῦ παιδὸς ἀποκεχρουσμένη τὴν ῥῖνα

καὶ βεβλαμμένη πολλαχοῦ τοῦ προσώπου. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. —Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

612. Γυναικεία **κεφαλὴ** ἐφθαρμένη καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ τὴν ἀριστερὰν παρειάν. Μέγεθος μικρότερον τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ. Μάρμαρον πάριον.—Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

613. Γυναικεία **κεφαλὴ** μικροῦ ἀγαλματίου φέρουσα πόλον. Μάρμαρον πεντελήσιον. —Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

614. **Κεφαλὴ** μικροῦ ἀγαλματίου **Τελεσφόρου** κεκαλυμμένη τῷ συνήθει ἐπιβλήματι, ὃ φέρει ὁ θεὸς οὗτος. Σώζεται μετὰ μέρους τῶν ὀπισθίων τοῦ ἀγαλματίου. Μάρμαρον πεντελήσιον. —Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

615. **Κεφαλὴ** ἀγαλματίου **Πανὸς** κοινῆς τέχνης. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸς βορρᾶν λεωφόρου Ὄλγας.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4537.

616. Μικρὰ **κεφαλὴ** κορασίου κοινῆς τέχνης. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4366.

617. Μικρὰ **κεφαλὴ** ἀγενείου ἀνδρὸς κοινῆς τέχνης. Κατὰ τὸ δεξιὸν πλάγιον συμφυὴς ὄγκος μαρμάρου ἡμικατέργαστος. Μάρμαρον πάριον.—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸς βορρᾶν λεωφόρου Ὄλγας.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4617.

618. **Κεφαλὴ** νεανίου ἀπεσπασμένη ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἴσως ἀναγλύφου, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ τὸ πηγού-

νιον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,12. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2395.

619. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους ἀποκεκομμένη ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

602. Κεφαλὴ νεάνιδος (Νίκης;) φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ βεβλαμμένη τὸ πηγούνιον καὶ μέρος τοῦ κρανίου. Περὶ τὴν κόμην καὶ τὸ μέτωπον ταινία· ἐπὶ δὲ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ κρανίου ὀπὴ πρὸς ἔνθεσιν κόσμου τινός. Τέχνη ἑλληνικῶν πιθανῶς χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας. 3239.

621. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ μέρος τοῦ πώγωνος καὶ ἐλλιπὴς τὸ ὄπισθεν κρανίον. Φέρει εὐρὺ διάδημα, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι εἰκονίζει ἴσως ἱερέα τινὰ ἐν ἐξιδανικευμένῃ μορφῇ. Τεχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

622. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους, παρεμφερὴς τὴν μορφὴν καὶ τὸ διάδημα τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 621. Ρὶς καὶ πώγων ἀποκεκρουσμένος, πρόσωπον πολλαχοῦ ἐφθαρμένον. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἔκειτο ἐν ἔτει 1885 ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

623. Κεφαλὴ βαρβάρου τινός, μακροκόμου καὶ ἀγενείου, παραγναθίδας μόνον ἔχοντος ἀνδρός, ἀποτετριμμένη τὴν ρῖνα καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν

δεδηλωμέναι. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

624. Γυναικεία κεφαλὴ μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους ἀποτετριμμένη τὴν ρῖνα καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου, ἔχουσα στρόφιον περὶ τὴν κόμην. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι. Τέχνη ἑλληνικῶν ἴσως χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὸ Δίπυλον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2049.

625. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους ἐλλιπὴς ὅλον τὸν λαιμόν, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ βεβλαμμένη πολλαχοῦ τοῦ προσώπου. Κόμωσις λίαν περίεργος. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον (;). — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

626. Εἰκονιστικὴ στεφανηφόρος **κεφαλὴ** πωγωνοφόρου γεροντικοῦ ἀνδρὸς μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἐφθαρμένη καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ πώγωνος. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον ἄγνωστον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

627. Πρόσωπον κεφαλῆς **Μεδούσης,** ὑπερφυσικοῦ μεγέθους. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1831.

Πιττάκης 178.

628-630. Τρία πρόσωπα κεφαλῶν **Μεδούσης** ἐλλιπῆ ἕκαστον κατὰ τὸ ἥμισυ περίπου μέρος, παρεμφερῆ τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 627. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

631. Τραγικὴ **προσωπὶς** ὑπερφυσικοῦ μεγέθους σὺν ὅλῃ τῇ κεφαλῇ. Ἦτο προσκεκολλημένη τοίχῳ τινί. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2392.

632. Κολοσσιαία εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυπώγωνος ἀποκεκρουσμένη τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς καὶ ἐλλιπὴς τὸ ὅλον σχεδὸν μέχρι τοῦ λαιμοῦ ὄπισθεν μέρος. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον νησιωτικόν (;). — Εὑρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Ἀγορᾶς Ἀθηνῶν, ἐν ἔτει 1885.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4182.

633. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀγενείου καὶ βραχυκόμου ἀνδρὸς ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον, ἔνθετος οὖσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη κοινὴ ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

634. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς λίαν βραχυγενείου, ἐλλιπὴς ὅλον τὸν λαιμὸν καὶ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ κρανίου. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

635. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** πωγωνοφόρου ἀνδρὸς λίαν βραχυκόμου, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς καὶ ἐλλιπὴς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ κρανίου. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

636. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυκόμου καὶ λίαν βραχυπώγωνος, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ βεβλαμμένη τὸ πηγούνιον καὶ τὸ μέτωπον. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3464.

637. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου προερχομένη. Τέχνη ἑλληνικῶν

χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀσκληπιείου, ἐν ἔτει 1878.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3275.

638. Κεφαλὴ ἀγενείου ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὴς τὸ δεξιὸν πλάγιον, ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, ὡς φαίνεται, προερχομένη. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4055.

639. Εἰκονιστικὴ στεφανηφόρος **κεφαλὴ** ἀνδρὸς βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου, ἐλλιπὴς τὸ ὄπισθεν μέρος καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ μετώπου. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀσκληπιείου, ἐν ἔτει 1878.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3276.

640. Κεφαλὴ Καρυάτιδος φυσικοῦ μεγέθους, ἐφθαρμένη κυρίως τὸ πρόσωπον. Φέρει ἐνώτια ἔχοντα σχῆμα ῥόδακος πλαστικῶς δεδηλωμένου. Ὁ ἐπὶ τοῦ κρανίου ὑψηλὸς κάλαθος εἶνε κεκοσμημένος ἀναγλύφοις εἰς τρεῖς ζώνας διῃρημένοις· καὶ τὴν μὲν κάτω ζώνην ἀποτελεῖ ἀστράγαλος, τὴν μεσαίαν σειρὰ ῥοδάκων καὶ τὴν ἄνω ἀνθέμια. Ἐν τοῖς ὀπισθίοις σώζεται μέρος συμφυοῦς παραστάδος, ἄνω δὲ ὑπάρχει ὀπὴ πρὸς σύνδεσιν τοῦ ὑπερκειμένου ἀρχιτεκτονικοῦ μέλους, ὃ ἡ Καρυᾶτις διὰ τῆς συμφυοῦς αὐτῇ παραστάδος τὸ πάλαι ὑπεβάσταζε. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Heydemann 62. Sybel 726.

641. Γυναικεία **κεφαλὴ** φέρουσα πόλον, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

642-645. Τέσσαρες γυναικεῖαι **κεφαλαὶ** μεγέθους

μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμέναι τὴν ρῖνα. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

646-647. Δύο γυναικεῖαι **κεφαλαὶ** μεγέθους φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμέναι τὴν ρῖνα καὶ ἐφθαρμέναι τὸ πρόσωπον. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

648. Γυναικεία **κεφαλὴ** ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ προσώπου. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

649. Κεφαλὴ νεανίου μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου προερχομένη, ἱκανῶς ἐφθαρμένη. Ἐπὶ τοῦ κρανίου σώζονται οἱ δάκτυλοι τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Ὁ νεανίας ἄρα, ἐν στάσει πενθοῦντος εἰκονιζόμενος, εἶχε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένην ἀκουμβῶν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένης ἀριστερᾶς χειρός. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

650. Εἰκονιστικὴ στεφανηφόρος **κεφαλὴ** λίαν βραχυπώγωνος ἀνδρός, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ μέρος τοῦ πώγωνος καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὸ Βαρβάκειον, ἐν ἔτει 1882.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3660.

651. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους ἐξιδανισμένα ἔχουσα ἐν μέρει τὰ γνωρίσματα, ὥσπερ αἱ ἐξ ἐπιτυμβίων μνημείων προερχόμεναι, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ βεβλαμμένη τὸ πρόσωπον. Τέχνη ἑλληνικῶν, ὡς φαίνεται, χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη, κατὰ σημείωσιν γεγραμμένην ἐπὶ τοῦ λίθου, ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1881.

652. Κεφαλὴ νεάνιδος φυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους, ἀπο-

κεκρουσμένη τὴν ῥῖνα. Προέρχεται ἐξ ὅλως ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

653. Κεφαλὴ νεάνιδος μεγέθους μικροτέρου κατά τι τοῦ φυσικοῦ, ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου προερχομένη, ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.—Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

654. Κεφαλὴ μικροῦ κορασίου ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα, κοινῆς τέχνης. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,11. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

655. Κεφαλὴ μικροῦ παιδὸς ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον, οὐχὶ ἐντελῶς ἐξειργασμένη τὴν κόμην. Τέχνη κοινή. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,12, Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ, ἐν ἔτει 1879.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3205.

656. Πεπλοφόρος **κεφαλὴ** νεάνιδος μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα, προερχομένη, ὡς φαίνεται, ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

657. Γυναικεία πεπλοφόρος **κεφαλὴ** μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, προερχομένη ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, ἐφθαρμένη πολλαχοῦ τοῦ προσώπου καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα. Τέχνη ῥωμαϊκῶν, ὡς φαίνεται, χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

658. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** νεανικοῦ ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους, σωζομένη μόνον τὸ πρόσωπον καὶ μέρος τοῦ κρανίου. Κόμη λίαν βραχεῖα, πώγων μόλις δεδηλωμένος δι' ἐγκε-

χαραγμένων ἐν τῷ λίθῳ ὀπῶν. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3267. Sybel 2909.

659. Ἡμικατέργαστος **προτομὴ** (τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος) μικροῦ παιδός, κορασίου ἴσως. Ὕψος τοῦ προσώπου 0,11. Μάρμαρον πεντελήσιον.

660. Κορυθοφόρος κεφαλὴ **Ἀθηνᾶς** ἐκ πωρίνου λίθου, ὅλως ἀκατέργαστος τὸ ὄπισθεν μέρος. Μέγεθος μικρότερον τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ. Τέχνη κοινή.

661. Στεφανηφόρος γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους, ὅλως ἀποκεκρουσμένη τὸ πρόσωπον, παρεμφερὴς τῇ ὑπ' ἀρ. 470 ἐξ Ἐλευσῖνος κεφαλῇ. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

662. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὴς ὅλον τὸ κρανίον, σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφθαλμοὶ καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4008.

663. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** μακροπώγωνος ἀνδρὸς μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη ἐν μέρει τὴν ρῖνα, σωζομένη σὺν ὅλῳ τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Ἡ ταινίᾳ διαδεδεμένη κόμη εἶνε διατεταγμένη εἰς μακροὺς κατὰ τὸ μέσον τοῦ κρανίου χωριζομένους καὶ περὶ αὐτὸ βαίνοντας βοστρύχους. Τέχνη ἑλληνικῶν ἴσως χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Τόπος εὑρέσεως ἄγνωστος.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2148. Sybel 777 (Πλάτων;).

664. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** μεγέθους μικροτέρου τοῦ

ἡμίσεος φυσικοῦ, ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Τύπος Ἀσκληπιοῦ ἢ Διός. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων, κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

665. **Κεφαλὴ** ἐφήβου ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου (;) αναγλύφου προερχομένη, ἐλλιπὴς τὸ ἀπὸ τοῦ στόματος κάτω μέρος. Μέγεθος σχεδὸν φυσικόν, τέχνη καλή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

666. Τεμάχιον πλακὸς κατὰ τὸ ἄνω μέρος, πρὸς τὰ ἐμπρὸς, κυρτουμένης, ἐφ' ἧς σώζεται ἐκτύπως ἀναγεγλυμμένη ἀγένειος κεφαλὴ **Σατύρου,** μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ (ὕψος τοῦ προσώπου 0,13) καὶ ὑπὲρ αὐτὴν κόσμημά τι, οἱονεὶ ταινίαι κεκομβωμέναι. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 873. Sybel 760.

667. Κεφαλὴ **Πανὸς** μεγεθους 1|3 περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεχρουσμένη μικρὸν τὸν πώγωνα καὶ τὴν ρῖνα. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι. Μάρμαρον πεντελήσιον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 767.

668. Κεφαλὴ Πανὸς μεγέθους 1|4 περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεχρουσμένη τὸ ἔμπροσθεν τοῦ πώγωνος. Μάρμαρον πεντελήσιον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

669. Κεφαλὴ νεανικοῦ **Σατύρου** μεγέθους 1|5 περίπου τοῦ φυσικοῦ ἀποκεχρουσμένη τὸ ἀριστερὸν μέρος καὶ τὴν ρῖνα. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι. Τέχνη κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3039.

670. Κεφαλὴ **Σεράπιδος** μεγέθους 1|4 περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεχρουσμένη τὴν ρῖνα. Ὁ πόλος, ὃν ἔφερεν ἐπὶ

τοῦ κρανίου, ἦτο ἔνθετος καὶ σιδηρῷ ἥλῳ συνδεδεμένος. Τέχνη καλή. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη, κατὰ σημείωσιν γεγραμμένην ἐν τῷ λίθῳ, ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν συνοικίαν «Ψυρὶ» ἐν ἔτει 1875.

671. Γυναικεία **κεφαλὴ** μεγέθους $^{1}/_{4}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ ἐφθαρμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὸ μέτωπον. Προέρχεται ἴσως ἐκ σαρκοφάγου. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸς Δ. τοῦ Διπύλου.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4120.

672. Κεφαλὴ μικροῦ παιδὸς (ὕψ. 0,09) ἀποκεκρουσμένη μέρος τοῦ ὄπισθεν κρανίου. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 771.

673. Κεφαλὴ μικροῦ παιδὸς (ὕψ. 0,08) βεβλαμμένη τὸ πρόσωπον. Τέχνη κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 772.

674. Κεφαλὴ Διὸς (;) μεγέθους $^{1}/_{4}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἡμιτελὴς ὑπολειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ τεχνίτου.— Εὑρέθη ἐν τῷ Ἀθήνησι Διονυσιακῷ θεάτρῳ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 875. Sybel 768.

675. Μικρὰ **κεφαλὴ** (ὕψ. 0,08) Ἀσκληπιοῦ καλῆς διατηρήσεως καὶ τέχνης.—Εὑρέθη ἐν Θήρᾳ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2192.

676. Μικρὰ κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ, ἰσομεγέθης περίπου τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ. Ἐφθαρμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὸν πώγωνα.—Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 561.

677. Μικρὰ **κεφαλὴ** πωγωνοφόρος (ὕψ. 0,10) προερχομένη ἐκ στήλης ἑρμοῦ τοῦ τετραγώνου σχήματος, ἀποκε-

χρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὸ ἄκρον τοῦ πώγωνος. Τέχνη ἀρχαΐζουσα, τύπος ὁ συνήθης. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν τοῖς θεμελίοις οἰκίας Γιαννοπούλου, ὑφ' οὗ καὶ ἐδωρήθη.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 427.

678. Ἀγαλμάτιον **Ἀφροδίτης** μετὰ περιφεροῦς συμφυοῦς βάσεως, ἐλλιπὲς τὴν ἀριστερὰν ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ πήχεως καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὕψος τοῦ ἀγαλματίου 0,28.—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Φέρει ἱμάτιον περικαλύπτον μόνον τὸ ἀπὸ τῶν σκελῶν κατώτερον μέρος τοῦ σώματος. Παρὰ τὸ ἀριστερὸν τῆς θεᾶς μέρος ὑπάρχει δελφίν. Τέχνη ρωμαϊκή, κοινή.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας ἀρ. 81.

679. Ἀγαλμάτιον **Ἀφροδίτης**, τοῦ ὑπ' ἀρ. 284 τύπου. Τέχνη ρωμαϊκή, κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὕψ. 0,25.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4346.

680. Ἀγαλμάτιον **Ἀφροδίτης** μετὰ τῆς περιφεροῦς αὐτοῦ πλίνθου ἐσφηνωμένης ἐν τετραγωνικῇ βάσει καὶ μολύβδῳ περικεχυμένης. Ἐλλείπει ὁ δεξιὸς βραχίων ἀπὸ τοῦ πήχεως περίπου. Μάρμαρον λευκόν. Ὕψος τοῦ ἀγαλματίου 0,46. — Εὑρέθη ἐν Χαιρωνείᾳ.

Ἡ θεὰ ἵσταται ὀρθία καὶ φέρει ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὰ ὀπίσθια καταπίπτον καὶ εἰς τὰ ἐμπρὸς φερόμενον οὕτως ὥστε καλύπτει καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῶν σκελῶν· διὰ μὲν τῆς πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένης δεξιᾶς ἀνεῖχε τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀνεμιζόμενον ἱμάτιον, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς συνέχει αὐτὸ καὶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς φέρει. Ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τῆς θεᾶς ὤμου ἐκάθητο *Ἔρως*, οὗ σώζεται τὸ ἕτερον σκέλος συμφυὲς ὂν τῷ ἀγάλματι. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 1906. Sybel 399. — *Mittheilungen* 1878 (III) σ. 405 ἀρ. 186 (Körte).

681. Μικρὸν ἄγαλμα **Ἀφροδίτης,** ἐλλιπὲς τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοιλίας κάτω μέρος τοῦ σώματος. Σωζόμενον ὕψος 0,40. — Εὑρέθη ἐν Λεβαδείᾳ.

Ἡ θεὰ φέρει ἱμάτιον τὰ ὀπίσθια τοῦ σώματος, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καλύπτον, ὃ ἀνέχει διὰ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα πρὸς τὰ ἄνω κεκαμμένης δεξιᾶς· ἔχει δὲ τὸ σωζόμενον τῆς κοιλίας μέρος ἀριστερὰ τῷ θεατῇ οὕτως ἐξωγκωμένον, ὥστε φαίνεται ὅτι παρίστατο καθημένη. Ἴσως ἄρα ἔβαινεν ἐπὶ τράγου· (ἐπιτραγία Ἀφροδίτη). Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3788.

682. Ἀγαλμάτιον **Ἀθηνᾶς** σὺν τῇ τετραγωνικῇ αὐτοῦ πλίνθῳ, ἐλλιπὲς ὁλόκληρον τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καὶ τὸν δεξιὸν ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. Μάρμαρον λευκόν. Ὕψ. 0,66. — Εὑρέθη ἐν Σκοπέλῳ —.

Ἐπὶ τῆς πλίνθου ὑπάρχει ἐπιγραφή :

Κλεαινετη Διοδω-
ρου ιερητευσασα Αθηναι.

Ἡ θεὰ εἰκονίζεται ἐν τῷ τύπῳ τῆς Ἀθηνᾶς Παρθένου. Κεφαλὴ καὶ χεῖρες πρόσθετοι. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 1417. Sybel 397.

683. Μικρὸν ἄγαλμα **Πανὸς** καθημένου ἐπὶ πέτρας, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν, τὰς ἄκρας χεῖρας καὶ τὸν ἄκρον δεξιὸν πόδα. Ὕψος 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη ἐν τῷ ἐνταῦθα Ὀλυμπιείῳ ἐν ἔτει 1861.

Ἔχει τοὺς πόδας διεσταυρωμένους καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀκουμβᾷ τοὺς ἀγκῶνας, φέρει δὲ μόνον δέρμα πάνθηρος κεκομβωμένον ἔμπροσθεν τοῦ λαιμοῦ καὶ εἰς τὰ ὄπισθεν τοῦ σώματος καταπίπτον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 401. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1862 σ. 49, 1 πίν. 13, 1.— *Bullettino* 1862, 86 (Pervanoglu).—*Arch. Anz.* 1862, 296, 4.

684. Ἄγαλμα **Ἡρακλέους** μεγέθους ἡμίσεος περί-

που τοῦ φυσικοῦ. Ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ δεξιὸς ποὺς ἀπὸ τῆς κνήμης μετὰ μέρους τῆς πλίνθου. Ὕψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 0,92. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 248 ἀγάλματι παρὰ τὸ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖον πρὸς βορρᾶν τοῦ περιβόλου αὐτοῦ.

Στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ ἔχει τὸν δεξιὸν ἰσχυρῶς προτεταμένον. Τὴν δεξιὰν χεῖρα στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, ἐκράτει δὲ δι' αὐτῆς τὸ ρόπαλον, οὗ σώζεται μέρος. Τὸν ἀριστερὸν δὲ βραχίονα ἔχει ἐπὶ τοῦ στηρίγματος καὶ κρατεῖ δι' αὐτοῦ συνεπτυγμένην περὶ τὸ στήριγμα καταπίπτουσαν λεοντῆν. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 565. (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 74,3).

685. Γυμνὸν ἄγαλμα **Βάκχου,** ἢ μᾶλλον **Ἀπόλλωνος,** φυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὲς τοὺς βραχίονας, τὰ σκέλη καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου. Ὕψ. 0,05. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη παρὰ τὸ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖον πρὸς βορρᾶν τοῦ περιβόλου αὐτοῦ ἐν ἔτει 1888.

Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ ἱκανῶς εἶχε τὸ ἰσχίον προβεβλημένον. Ἡ κόμη καταπίπτει εἰς μακροὺς βοστρύχους κατὰ τὰ νῶτα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων. Τέχνη σχετικῶς καλή.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 717 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 178, 17).

686. Ἔρεισμα ἀγάλματος μετὰ μέρους τῆς πλίνθου, ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τοῦ ὁποίου κέρας τῆς Ἀμαλθείας πλῆρες καρπῶν καὶ παρ' αὐτὸ σφαῖρα. Ὕψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 1,05. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη παρὰ τὸ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖον ἐν ἔτει 1888.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 482 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 4, 14).

687. Ἄγαλμα **Σατύρου** σὺν τῇ συμφυεῖ πλίνθῳ, ἐλ-

λιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς βραχίονας. Ὕψος 0,92. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη ἐν Μεθώνῃ ἐν ἔτει 1860.

Ἵσταται ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζόμενος καὶ φέρει δέρμα ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς μασχάλης ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου διατεταμένον καὶ κεκομβωμένον. Εἶχε δὲ οὐράν, ἀποκεκομμένην νῦν οὖσαν, καὶ ἐκράτει ἐν τῇ ἀριστερᾷ λαγωβόλον. Κατὰ τὸ δεξιὸν πλάγιον τοῦ σώματος στέλεχος δένδρου ὡς στήριγμα τοῦ ἀγάλματος χρησιμεῦον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Heydemann 774. Sybel 272. — *Φιλίστωρ* I. σ. 367 (Περβάνογλους).

688. Κορμὸς ἀγάλματος **Βάκχου** σὺν τῷ ἄνω μέρει τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους. Ὕψος 0,57. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ κόμη κατέπιπτεν εἰς μακροὺς πλοκάμους κατὰ τὰ νῶτα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἡ κεφαλὴ ἦτο ἔνθετος. Ἐστηρίζετο δὲ τὸ ἄγαλμα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς ἱκανῶς ἔχον τὸ ἰσχύον προβεβλημένον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 282.

689. Κορμὸς ἀγάλματος **Βάκχου** μετὰ τῶν σκελῶν, μέχρι τῶν γονάτων, παρεμφερὴς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 688. Ὕψος 0,56. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 281.

690. Κορμὸς νεανίου ἢ μᾶλλον **παιδὸς** σωζόμενος μέχρι τῶν γονάτων τῶν σκελῶν. Ὕψος 0,65. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἱμάτιον συνεπτυγμένον περιζωννύον τὸ σῶμα ἐγκαρσίως ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, περὶ ὃν περιστρέφεται καὶ ἀφ' οὗ ἐξαρτᾶται, μέχρι τοῦ ἄνω μέρους τοῦ δεξιοῦ σκέλους. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel ἀρ. 279.

691. Ἄγαλμα παιδός, **Ἁρποκράτους.** Ἐλλείπου-

σιν ἡ κεφαλή, ὁ δεξιὸς βραχίων, ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων. Ὕψ. 0,70. Μάρμαρον πάριον. — Ἔκειτο ἐν τῷ ἐν Αἰγίνῃ Μουσείῳ, εὑρέθη δὲ πιθανῶς ἐν Μεγάροις (ἴδε κατωτέρω).

Φέρει ἱμάτιον περιβάλλον τὸ μέσον τοῦ σώματος· ἐν τῇ ἀριστερᾷ φέρει κέρας Ἀμαλθείας καὶ τὴν ἄκραν δεξιὰν εἶχεν, ὡς συνήθως, παρὰ τὸ στόμα. Κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ σώματος σώζεται μέρος στελέχους δένδρου στήριγμα τοῦ ἀγάλματος ἀποτελοῦντος. Τέχνη ἀλεξανδρινῶν ἴσως χρόνων.

Πιττάκης 477. Kekulé 340. Sybel 278. — Müller - Schœll: *Arch. Mitth.* σ. 92 ἀρ. 61. — *Rev. arch.* 1845 σ. 265 (de Saulcy). — *Mittheilungen* VI (1881) σ. 367 πίν. XIII (Kœhler). — Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶνε πιθανῶς τὸ ἐν τῷ Καταλόγῳ τοῦ Καμπάνη ὑπ' ἀρ. 353 (ἴδ. σ. 33 τοῦ ἀνὰ χεῖρας Καταλόγου) μνημονευόμενον, τὸ ἐν Μεγάροις εὑρεθέν.

692. Τεμάχιον γυμνοῦ ἀγάλματος **Ἀφροδίτης** ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοιλίας μεχρι τῶν γονάτων. Μέγεθος σχεδὸν φυσικόν. Μάρμαρον πάριον.— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel ἀρ. 283.

693 - 696. Ἀγαλμάτια μικρῶν **κορασίων** ἐκ πεντελησίου μαρμάρου. — Εὑρέθησαν ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὸν Ἰλισσόν.

Τὸ ὑπ' ἀρ. 693 εἰκονίζει ἱστάμενον κοράσιον (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος) ἐνδεδυμένον μάλλινον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗ τὸ ἕτερον ἄκρον συνέχει τῇ ἀριστερᾷ χειρί. Ἐπὶ τοῦ συνεχομένου καὶ ἐπτυχωμένου παρὰ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ ἱματίου κάθηται πτηνόν, ᾧ ἐπλησίαζεν ἡ ἐλλείπουσα δεξιὰ χεὶρ προτείνουσά τι αὐτῷ, ὡς φαίνεται. Ὕψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 0,68. — Τὸ ὑπ' ἀρ. 694 εἰκονίζει ὡσαύτως ἱστάμενον κοράσιον (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ) ἐνδεδυμένον μάλλινον χιτῶνα ἐζωσμένον κατὰ τὴν ὀσφὺν ἀπὸ τῶν ὤμων

κατερχομένῃ καὶ κατὰ τὰ ὀπίσθια διασταυρουμένῃ ταινίᾳ. Ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ λαγιδέα, πρὸς ὃν φέρει τὴν παρὰ τὸ στῆθος δεξιάν. Ὕψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 0,63. —Τὸ ὑπ' ἀρ. 695 εἰκονίζει μικρὸν ὀκλάζον κοράσιον (ἐλλείπει ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ) ἐνδεδυμένον μάλλινον χιτῶνα, ἐζωσμένον ταινίᾳ ἀπὸ τῶν ὤμων εἰς τὴν ὀσφὺν σταυροειδῶς διατεταγμένῃ καὶ μεταλλίῳ (medaille) κατὰ τὴν διασταύρωσιν κεκοσμημένῃ (πρβ. ἀρ. 304), καὶ ἱμάτιον τὸ κάτω τοῦ σώματος μέρος περιβάλλον. Ἐν τῇ δεξιᾷ κρατεῖ πτηνόν. Ὕψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 0,41.— Τὸ ὑπ' ἀρ. 696 εἰκονίζει ὡσαύτως μικρὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καθήμενον ἰσομέγεθες τῷ προηγουμένῳ κοράσιον (ἐλλείπουσιν αἱ χεῖρες ἄνωθεν τοῦ ἀγκῶνος) δεξια τὸ ἄνω σῶμα τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας ἔχον ἐστραμμένα, ἐνδεδυμένον μάλλινον ταινίᾳ περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον χιτῶνα.

Σὺν τοῖς ἀγαλματίοις τούτοις εὑρέθη καὶ μαρμάρινος κιονίσκος ὡς βάσις ἀναθήματος χρησιμεύων, φέρων ἐπιγραφὴν ἐπὶ μὲν τοῦ ἄβακος «Εὐκολίνη» ἐπὶ δὲ τοῦ κορμοῦ «Ἰλειθύαι Φιλουμένη Ἀμφιμάχου γυνὴ ἀνέθηκε. Ἐπ' Ἀρχεβίας ἱερείας». Ἐκ τούτου δῆλον ὅτι τὰ προκείμενα ἀγαλμάτια ἦσαν ἀναθήματα προσενεχθέντα τῇ Εἰλειθυίᾳ ἐν τῷ ἱερῷ αὐτῆς τῷ ἐν Ἄγρας, ὡς φαίνεται. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας ἐποιήθησαν ταῦτα ἐν τοῖς μετὰ τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα ἑλληνικοῖς πιθανῶς χρόνοις.

Sybel 591 - 595.— *Mittheilungen* III (1878) σ. 197 (Furtwängler).

697. Στήριγμα ἀγάλματος **Ἀθηνᾶς**. Ὕψος 0,70. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη ἐν Λαμίᾳ καὶ ἐδωρήθη τῷ Μουσείῳ ἐν ἔτει 1888 ὑπὸ Ἀναστασίου Μπεσίου.

Τὸ ἔρεισμα τοῦτο δὲν ἔχει, ὡς συνήθως, μορφὴν δένδρου ἀλλ' εἶνε ξοανόμορφον οἱονεὶ Παλλάδιον (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ) φέρον αἰγίδα καὶ Γοργόνειον καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα θώρακα ἐν

σχήματι διπλοϊδίου καταπίπτοντα· ὄφις δὲ ἱκανῶς μέγας περισπειρᾶται αὐτό. Κατὰ τὴν ζώνην ὑπάρχει ἡ ἑξῆς εἰς δύο μέρη ἀποκεχωρισμένη ἐπιγραφή:

Πραξιτελης
Αθηναιος εποιει.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη προέρχεται ἐκ τῶν πρώτων πιθανῶς αὐτοκρατορικῶν χρόνων, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι αὕτη γνωρίζει ἡμῖν Πραξιτέλην Ἀθηναῖον (τεχνίτην ἀκμάσαντα κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους) αὐτὸν τὸν καὶ ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν (ἴδ. Löwy: Insch. gr. Bildh. ἀρ. 318, 319 κ. ἑ.) γνωστόν.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 714.—*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 177,1 καὶ 1889 σ. 32.

698. Ἄγαλμα **Ἀντινόου,** ὑπερφυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους. Ἐλλείπουσιν οἱ πήχεις, ἡ δεξιὰ κνήμη καὶ τὸ ἀριστερὸν σκέλος. Διατήρησις κακή. Μάρμαρον πελοποννησιακὸν (Δολιανά).—Ἔκειτο μέχρι τοῦ 1886 ἐν τῷ παρὰ τὴν ἀρχαίαν Μαντίνειαν χωρίῳ Κρεκοῦκι.

Παρίστησιν ἀγένειον ἄνδρα προφανῆ ἔχοντα τοῦ Ἀντινόου τὰ γνωρίσματα καὶ ὁμοιάζει ὡς πρὸς τὴν στάσιν καὶ διάθεσιν τῷ ὑπ' ἀρ. 246 ἀγάλματι. Φέρει βραχεῖαν χλαμύδα, ἥτις κομβουμένη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου καλύπτει τὸ ἀριστερὸν τοῦ στήθους καὶ εἶνε περιεστραμμένη περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Ἡ κεφαλὴ κλίνει μικρὸν πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ ἡ κόμη εἶνε πυκνὴ καὶ οὔλη κατὰ τὸ μέτωπον καὶ τὸν αὐχένα. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Τέχνη κοινή.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 269 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 6,10).

699. Ἄγαλμα **Ἀθηνᾶς,** φυσικοῦ μεγέθους, σὺν τῇ συμφυεῖ περιφερεῖ αὐτοῦ πλίνθῳ. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, ἡ

πρόσθετος ἄκρα δεξιὰ χεὶρ καὶ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. Ὕψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 1,35. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1886, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Στάη συνεχίσει τῶν ἐκεῖ ἐνεργουμένων ὑπ' ἐμοῦ ἀνασκαφῶν· ἔκειτο δὲ ἐν τῷ αὐτῷ μεταγενεστέρῳ οἰκοδομήματι, ἐν ᾧ εὑρέθησαν καὶ τὸ ἐν τῷ ἑπομένῳ ἀριθμῷ 700 ἄγαλμα καὶ τὰ ὑπ' ἀρ. 263-294.

Ἡ θεὰ ἵσταται ὀρθία ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζομένη καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου ζώνῃ ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἐζωσμένον· φέρει δὲ αἰγίδα μετὰ Γοργονείου σχῆμα ἱματίου ἔχουσαν, ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἐμπεπορπημένην καὶ μόνον τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ μέρος τοῦ κατ' αὐτὸν θώρακος περικαλύπτουσαν. Τὴν ἐν μέρει σωζομένην ἀσπίδα ἔχει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ σώματος. Κατὰ τὸ δεξιὸν πλάγιον τοῦ σώματος ὑπάρχει ἐλαία μέχρι τοῦ ὤμου ἐξικνουμένη, περὶ τὸ στέλεχος τῆς ὁποίας ἑλίσσεται ὄφις. Τὴν δεξιὰν ἔχει καθειμένην, παρὰ τὴν ἐλαίαν, καὶ τὴν ἀριστερὰν ἐστήριζεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, καθ' ὃν τρόπον ἡ Ἀθηνᾶ Παρθένος. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο ὁμοιάζει ἐντελῶς ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας, ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τῆς πλίνθου, τῷ ὑπ' ἀρ. 263 ἀγάλματι Ἀσκληπιοῦ καὶ τῷ ὑπ' ἀρ. 700 ἀγάλματι Ὑγιείας. Ἐκ τούτων ὁρμώμενος δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι τὰ τρία ταῦτα ἀγάλματα, τὰ συγχρόνως καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὑρεθέντα, ἀπετέλουν πιθανῶς σύμπλεγμά τι. Οὕτω δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἡ παράδοξος διάθεσις τῆς μορφῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ (ἀρ. 263).

Ὡς πρὸς δὲ τὸν τύπον τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν ἀγάλματος σημειωτέον ὅτι οὗτος εἶνε ἴσως ὁ τῆς Ἀθηνᾶς Ὑγιείας τῆς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ λατρευομένης (πρβ. ἀρ. 274) οὐχὶ βεβαίως ὁ τῆς ὑπὸ τοῦ Πύρρου ποιηθείσης Ἀθηνᾶς

Ὑγιείας (ἴδ. Wolters ἐν *Mittheilungen* 1891 (σ. 153 κ.ἑ.) ἀλλ' ἕτερός τις τύπος, μεταγενέστερος.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1902 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1891 σ. 87,1).

700. Ἄγαλμα **Ὑγιείας** σὺν τῇ περιφερεῖ αὐτοῦ πλίνθῳ. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ ἄκραι χεῖρες. Μέγεθος φυσικόν. Ὕψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 1,53. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 699 ἀγάλματι Ἀθηνᾶς.

Ἡ θεὰ ἵσταται ὀρθία ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζομένη καὶ φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον τὸ μέσον τοῦ σώματος καὶ τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ βραχίονα περικαλύπτον, οὗ τὸ ἕτερον ἄκρον συνέχει ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην. Κατὰ τὸ δεξιὸν πλάγιον τοῦ σώματος ἀνελίσσεται μέγας ὄφις, ὅστις διερχόμενος ὄπισθεν τοῦ αὐχένος κατέρχεται παρὰ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἡ θεὰ εἰκονίζετο κρατοῦσα ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀριστερᾷ φιάλην, ἐξ ἧς ἐλάμβανε τροφὴν ὁ ὄφις. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων κοινή, παρεμφερὴς τῇ τῶν ὑπ' ἀρ. 263 καὶ 699 ἀγαλμάτων, μεθ' ὧν πιθανῶς σύμπλεγμά τι ἀπετέλει, ὡς ἐν ἀρ. 699 εἴρηται.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1901 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1891 σ. 87,1).

701. Ἄγαλμα **Ὑγιείας,** ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς βραχίονας ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος περίπου. Ὑψ. 1,70. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 702 ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ χώρῳ ᾠκοδομήθη τὸ Ζάππειον.

Φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ὑπὸ τὴν δεξιὰν μασχάλην κατερχόμενον καὶ οὕτω καλύπτον τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων ἄνω μέρος τοῦ σώματος, πλὴν τοῦ δεξιοῦ βραχίονος καὶ μέρους τοῦ στήθους. Ὁ ὄφις ἀπὸ τῶν ὀπισθίων ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐξ οὗ κατήρ-

χετο εἰς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος πρὸς τὴν ἄκραν δεξιὰν χεῖρα, ἐν ᾗ ἡ θεὰ θὰ ἐκράτει φιάλην. Καλὴ ρωμαϊκῶν χρόνων τέχνη.

Sybel 432. — *Rev. arch.* 1873, I, 357.

702. Ἄγαλμα **Ἀσκληπιοῦ,** ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν, τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὰ κάτω ἄκρα ἀπὸ τῶν γονάτων. Ὕψ. 1,38. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 701 ἀγάλματι Ὑγιείας.

Εἰκονίζεται ὄρθιος ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ μορφῇ φέρων ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ στηρίζων τὴν δεξιὰν μασχάλην ἐπὶ τῆς ῥάβδου περὶ ἣν εἱλίσσετο ὁ ὄφις. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 430. — *Rev. arch.* 1873, I, 357.

703. Ἄγαλμα **Ἀσκληπιοῦ,** ὑπερφυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν γονάτων. Ὕψ. 1,32. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος τῆς πόλεως παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἔτει 1837.

Τύπος ὁ συνήθης, ὁ αὐτὸς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 702. Τέχνη ἀξία λόγου.

Πιττάκης 331. Kekulé 275. Sybel 429. — Müller-Schœll: *Arch. Mitth.* ἀρ. 102. — *Rev. arch.* 1845 σ. 264 (de Saulcy).

704. Ἄγαλμα **Ἀσκληπιοῦ,** μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν, τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τοὺς ἄκρους πόδας. Ὕψ. 1,20. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον.

Τύπος ὁ συνήθης, ὁ αὐτὸς τῷ ὑπ' ἀρ. 702. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Sybel 431.

705. Ἀμαζὼν φυσικοῦ μεγέθους, ἐν σχήματι Καρυάτιδος, μετὰ συμφυοῦς παραστάδος, βάθρου καὶ κορινθιακοῦ κιονοκράνου. Ἐλλείπουσιν οἱ βραχίονες. Ὅλον ὕψος 2,79. Μάρμαρον λευκόν. — Εὑρέθη ἐν Θυρέᾳ (παρὰ τὴν Μονὴν «Λουκοῦ»).

Τὸ ὅλον μνημεῖον εἶνε παραστὰς ἥτις ὑπεβάσταζε ἐπιστύλιον οἰκοδομήματός τινος· εἰκονίζεται δὲ ἡ Ἀμαζὼν ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ ἀντὶ ἡμικίονος δεδηλωμένου μικρὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη τὸν συνήθη βραχὺν χιτῶνα καταλείποντα γυμνὸν τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους.

Καμπάνης ἀρ. 183 καὶ 186 (ἴδε τὸν ἀνὰ χεῖρας Κατάλογον σ. 22). Πιττάκης 560. Kekulé 63. Sybel 442. — *Expéd. de Morée* III pl. 88. — Leake: *Morea* II p. 488. — *Annali* 1829 p. 134 (Wolff). — Ross: *Reisen in Griechenland* I, 170. — Müller-Schöll: *Arch. Mitth.* ἀρ. 114. — *Rev. arch.* 1845 σ. 266 (de Saulcy).

706. Ἄγαλμα γυναικεῖον, φυσικοῦ μεγέθους, σὺν τῇ συμφυεῖ πλίνθῳ. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ μέρους τοῦ θώρακος καὶ ὁ δεξιὸς βραχίων. Ὑψ. 1,27. Μάρμαρον λευκόν. — Εὑρέθη ἐν Θυρέᾳ (παρὰ τὴν Μονὴν «Λουκοῦ»).

Ἵσταται ὄρθιον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς στηριζόμενον καὶ ἀριστερὰ τῷ θεατῇ ἐστραμμένον, φέρει δὲ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἔμπροσθεν καταπίπτον οὕτως ὥστε περικαλύπτει τὸ κατώτερον τοῦ σώματος μέρος ἀφίνον γυμνὸν τὸν θώρακα, τὴν κοιλίαν καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα. Τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου· τὴν δεξιὰν δὲ ἐστήριζεν ἐπὶ στηρίγματος, οὗ ἴχνη σώζονται ἐπὶ τῆς πλίνθου. Κατὰ μὲν τὸν Kekulé εἶνε ἐπανάληψις τοῦ τύπου τῆς καλουμένης Ἀμυμώνης (O. Jahn: *Arch. Aufs.* σ. 27), κατὰ δὲ τὸν Schöll ἄγαλμα Ἀφροδίτης. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Πιττάκης 548. Kekulé 360. Sybel 437. — Expéd. de Morée

III pl. 81,1. — Leake: *Morea* II σ. 188. — Müller-Schœll: *Arch. Mitth.* ἀρ. 50.

707. Εἰκονιστικὸν **ἄγαλμα** γυναικεῖον μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, σὺν τῇ συμφυεῖ αὐτοῦ πλίνθῳ. Ἐλλείπει ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ καὶ τεμάχιον ἐκ τοῦ δεξιοῦ πήχεως. Ὕψος ἄνευ τῆς πλίνθου 1,72. Μάρμαρον λευκον. — Εὑρέθη σὺν τῷ ἑπομένῳ ὑπ' ἀρ. 708 ἐν Θήρᾳ καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

Φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὰ ὀπίσω καταπίπτον καὶ ἔμπροσθεν φερόμενον οὕτως ὥστε καλύπτει ὁλόκληρον τὸ σῶμα καὶ ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας. Τὸν μὲν ἀριστερὸν βραχίονα ἔχει παρὰ τὰ πλάγια τοῦ σώματος, τὸν δὲ δεξιὸν πρὸ τοῦ στήθους. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Τύπος συνήθης. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων κοινή.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 759 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 200, 26).

708. Εἰκονιστικὸν γυναικεῖον **ἄγαλμα** σὺν τῇ συμφυεῖ αὐτοῦ πλίνθῳ, λίαν ἐφθαρμένον τὸ πρόσωπον καὶ τὸν ἱματισμόν. Ὕψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 1,44. Μάρμαρον λευκόν. — Εὑρέθη σὺν τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 707 ἐν Θήρᾳ.

Τύπος καὶ τέχνη ἡ αὐτη τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρ. 707.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 759 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 200, 16).

709. Γυναικεῖον **ἄγαλμα** φυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἀριστερὸν πῆχυν. Ὕψος 1,53. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἶνε ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅπερ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα περιβάλλον φέρεται ἀπὸ τῶν ὀπισθίων τοῦ σώματος εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἔνθα συγκρατεῖ αὐτὸ ἡ δεξιὰ χείρ. Στηρίζεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ ἔχει παρὰ τὸ στῆθος τὴν δεξιάν, ἐφ' ἧς στηρίζεται διὰ τοῦ

ἀγκῶνος ἡ ἀριστερά, ᾗ προσανέκλινεν ἡ κεφαλή. Ἐκ τῆς διαθέσεως ταύτης τῶν χειρῶν καὶ τῆς κεφαλῆς δείκνυται ὅτι ἡ μορφὴ εἰκονίζετο σύννους ἢ πενθοῦσα. Ἴσως ἄρα τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἵδρυτο ἐπὶ τάφου. Τέχνη καλή.

Sybel 42. — Τὸ ἄγαλμα τοῦτο συνεχέετο τῷ ὑπ' ἀρ. 219 καὶ οὕτως ἐπιστεύετο ὅτι εὑρέθη ἐν Ἄνδρῳ σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 218 ἀγάλματι Ἑρμοῦ. Ἴδε ἀρ. 219 καὶ πρβ. Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 140 καὶ 286.

710. Ἄγαλμα **Ἀφροδίτης** μεγέθους ἡμίσεος τοῦ φυσικοῦ, σὺν τῷ ἐπικράνῳ τοῦ βάθρου αὐτοῦ. Ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ δεξιὸς βραχίων, ὅστις ἦτο πρόσθετος σιδηρᾷ σωζομένῃ περόνῃ συνδεδεμένος. Ὕψος 0,97. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Ἐν τῷ ἐπικράνῳ τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἐπιγραφή:

Επι Επικρατους αρχοντος Μεγιστη
Αρχιτιμου Σφητιου θυγατηρ Μητρι
θεων ευαντη(τῳ) ιατρινη Αφροδιτη
ανεθηκεν

Ἡ τῶν θεῶν μήτηρ Ἀφροδίτη ἵσταται ὀρθία στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ σώματος καταπῖπτον, οὗ τὸ κράσπεδον φέρει τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ εἰς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἔχει παρὰ τὸ ἀριστερὸν ἰσχίον.

Sybel 436. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκης) ἀρ. 3661.— *Arch. Zeit.* 18,101* et 109*—C. I. A. III ἀρ. 136.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ ΑΝΑΓΛΥΦΑ (1)

(ἴδε καὶ ἀρ. 29-41, 56, 83, 84, 86, 87).

711. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύπτου ἀετωματίου. Ὅλον ὕψος 1,05, πλάτος 0,30. Ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 0,42.

(1) Τα ἐπὶ τῶν τάφων ἀνακείμενα καὶ γλυπτὰς ἔχοντα παραστάσεις μνημεῖα δύνανται κατὰ τὸ σχῆμα αὐτῶν νὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρία εἴδη.

Α'. εἶδος: Ἐπιμήκεις στῆλαι πλακωταὶ (ἀρ. 29, 30, 31) ἀπολήγουσαι ἄνω

Ὁ λίθος ἦτο ἐμπεπηγμένος τῷ ἐδάφει μέχρι ὕψους 0,45 καὶ διὰ τοῦτο τὸ μέρος τοῦτο αὐτοῦ δὲν εἶνε λελειασμένον. Μάρ-

---

συνήθως, ἐν ὑστερωτέροις τοὐλάχιστον χρόνοις, εἰς ἀνθέμιον (ἀρ. 755, 759). Ταῦτα τὰ μνημεῖα εἶνε τὰ ἀρχαιότατα· ἔχουσι δὲ τοιοῦτον σχῆμα, διότι ἐν αὐτοῖς εἰκονίζεται αὐτὸς ὁ ἀποθανὼν ἐξιδανικευμένος τὴν μορφήν, ἐν φυσικῷ σχεδὸν μεγέθει, ἱστάμενος ὄρθιος. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως, ἀπὸ τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος κυρίως, ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τῆς ἀπεικονίσεως πολλῶν μορφῶν ἐν πράξει τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, ἰδίως ἐν τῷ καλουμένῳ χαιρετισμῷ, ἐν ᾧ εἰκονίζονται δύο τοὐλάχιστον μορφαὶ προτείνουσαι ἀλλήλαις τὴν δεξιάν, ὧν ἡ μὲν κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἡ δὲ ἵσταται ὀρθία. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τοιαύτην πολύμορφον παράστασιν δὲν ἦτο κατάλληλον τὸ ἐπίμηκες σχῆμα τῶν τοῦ πρώτου εἴδους στηλῶν, ἢ διετηρεῖτο τοῦτο, καταλαμβανομένου τότε ὑπὸ τοῦ ἀναγλύφου μέρους τῆς ἐπιφανείας καὶ τοῦ λοιποῦ μέρους ἐπικοσμουμένου διὰ κοσμημάτων, ροδάκων συνήθως, καὶ ἐπιγραφῆς (ἀρ. 721, 795), ἢ μετέβαλλε σχῆμα ἡ στήλη καὶ ἐγίνετο μικροτέρα τὸ μῆκος, μεγαλητέρα ὅμως τὸ πλάτος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ταύτην, πλατυτέραν γενομένην, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐπιστέφῃ ἀνθέμιον, ἀντικατεστάθη τοῦτο ὑπὸ ἀετωματίου (ἀρ. 180), εἰς ὃ προσετέθη ἑκατέρωθεν παραστάς, ἵνα οὕτως ἔχῃ τὸ μνημεῖον ἀρχιτεκτονικὴν μορφήν. **Β'. εἶδος**: Οὕτω παρήχθη τὸ β'. εἶδος τῶν ἐπιτυμβίων μνημείων, μνημεῖα δηλ. ἔχοντα σχῆμα ναϊδίου, ἤτοι ἀρχιτεκτονικὸν περίθεμα συνιστάμενον ἐξ ἀετωματίου (ὑφ' ὃ συνήθως ἐπιστύλιον) ὑποβασταζομένου ἑκατέρωθεν ὑπὸ τετραγωνικῆς παραστάδος (ἀρ. 720). Ταῦτα τὰ μνημεῖα ἦσαν ἐν χρήσει κατὰ τὴν Δ'. καὶ Γ'. κυρίως ἑκατονταετηρίδα. Κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν δ' ἐποχὴν τὸ ἀρχιτεκτονικὸν τοῦτο περίθεμα ἔλαβε μορφὴν ἀψῖδος, συμφώνως πρὸς τὰ τότε ἐν χρήσει ὄντα ἀρχιτεκτονικὰ σχήματα. **Γ'. εἶδος**: Ἐν τῇ Ἀττικῇ δέ, ἐν τῇ καλῇ τῆς τέχνης ἐποχῇ, ἦτο ἐν χρήσει καὶ ἕτερον εἶδος μνημείων, ἤτοι **μαρμάρινα ἀγγεῖα** ὅλως στερεά, (ἔχοντα δηλ. οὐχὶ κεκοιλωμένην ἔσωθεν τὴν ἐπιφάνειαν), ἃ ἐτίθεντο ἐπὶ τῶν τάφων, μετὰ ἰδίας βάσεως, ὡς αὐτοτελῆ μνημεῖα. Ἔχουσι δ' αὐτὰ τὴν ἐπιφάνειαν κεκοσμημένην διαφόροις κοσμήμασι καὶ φέρουσιν ὡς τὸ πολὺ ἀνάγλυπτον ἐν τῇ κοιλίᾳ παράστασιν, ἧς ἡ ὑπόθεσις εἶνε συνήθως ὁ καλούμενος χαιρετισμός. Εἶνε δὲ τὰ μὲν μονόωτα, τὰ δὲ δίωτα, καὶ ἔχουσιν ἐν γένει σχῆμα ληκύθου.

Ὡς πρὸς δὲ τὰ ἐν τοῖς ἐπιτυμβίοις μνημείοις τῶν τριῶν τούτων εἰδῶν ἀνάγλυφα, παρατηρητέον ὅτι τὰ μὲν ἐξέχουσι τῆς ἐπιφανείας τοῦ λίθου, τὰ δὲ εἶνε ἐξειργασμένα ἐν τετραγωνικῷ κοιλώματι, ἐν πλαισίῳ μικρόν τι βαθυτέρῳ τῆς ἐπιφανείας τοῦ λίθου. Τὰ μὲν τοῦ πρώτου καὶ τρίτου εἴδους τῶν μνημείων τούτων εἶνε πρόστυπα, τὰ δὲ τῶν τοῦ δευτέρου ὁτὲ μὲν πρόστυπα, ὁτὲ δὲ ἔκτυπα, τοσοῦτον ἐνίοτε, ὥστε ἀποτελοῦνται ἐξ ὁλογλύφων σχεδὸν ἀγαλμάτων (ἀρ. 737, 738).

Τέλος δὲ ρητέον ὅτι ἐπὶ τῶν τάφων ἐνίοτε ἱδρύοντο καὶ ἀγάλματα, δι' ὧν εἰκονίζετο, ὡς φαίνεται, ἐν ἐξιδανικευμένῃ μορφῇ ὁ ἀποθανών.

Βιβλιογραφία περὶ τῶν ἐπιτυμβίων μνημείων: Friedländer: De operibus anaglyphis in monumentis sepulcralibus graecis. — Friederichs: Der

μαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν τῇ Πειραϊκῇ Χερσονήσῳ πρὸς νότον τοῦ θεάτρου.

Ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται ἐπὶ θρόνου καθημένη γυνή, πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδήρη καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, κρατοῦσα ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς πτηνόν, ὡς φαίνεται. Τέχνη ἀρχαϊκὴ τῶν πρώτων πιθανῶς χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 3474. — *Bull. de corr. hellénique* 1881 σ. 358 ἀρ. 20 (Κ. Μυλωνᾶς). — Furtwängler: *Sammlung Sabouroff* σ. 42. — Brückner: *Ornament u. Form* σ. 59 ἀρ. 5, πίν. II, 1. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 36, πίν. 35.

712. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου. Ὕψος 1,23, πλ. 0,53· ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 0,61. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1885, κατὰ τὴν συνοικίαν Νεαπόλεως, ἐν ὁδῷ Πινακωτῶν.

Ἄνω λήγει ἡ πλὰξ εἰς ἀέτωμα ἄνευ περιβάλλοντος τὰς δύο ἄνω πλευρᾶς αὐτοῦ γεισώματος· ἐν τῷ γεισώματι δὲ τῆς κάτω πλευρᾶς ὑπάρχει ἐπιγραφὴ

Αριστεας ⁝ Ιφιστιάδης

καὶ ὑπ' αὐτήν, ἐν τῷ κορμῷ τῆς στήλης, ἄνω τοῦ ἀναγλύφου:

Τιμαριστη(ν) : Θεοφωντος : Λαμπτρειως
Αριστωνυμος : Αρισταιου : Ιφιστιαδης
Αριστομαχος ⁝ Αριστεου ⁝ Ιφιστιαδης

Ἐν ὅλως προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζονται δύο πωγωνο-

bildliche Schmuck auf den Grabsteinen alter und neuer Zeit. — Στ. Κουμανούδης: Ἀττικῆς ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι 1871. — Pervanoglu: Die Grabsteine d. alten Griechen 1863. — Furtwängler: Sammlung Sabouroff, Einleitung zu den Skulpturen. — Conze: Die attischen Grabreliefs. (Τούτου τοῦ ἔργου μέλλοντος νὰ περιλάβῃ πάντα τὰ Ἀττικὰ ἐπιτύμβια ἀνάγλυφα ἐξεδόθησαν ἤδη τὰ δύο πρῶτα τεύχη, ἅτινα περιέχουσι περιγραφὴν 161 ἀναγλύφων καὶ πίνακας 50).

φόροι ἄνδρες δεξιούμενοι ἀλλήλους· ἀμφότεροι εἶνε ἐνδεδυμένοι ἱμάτιον καταλεῖπον μέρος τοῦ στήθους γυμνόν, καὶ ὁ μέν, (ὁ δεξιὰ ἱστάμενος) χειρονομεῖ διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς ὡσεὶ συνομιλῶν μετὰ τοῦ ἑτέρου, ὁ δὲ φαίνεται κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς κυλινδρικόν τι πρᾶγμα, ῥάβδον ἴσως, ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο, ἧς τὸ ὁρατὸν μέρος θὰ ἦτο χρώματι δεδηλωμένον. Ὄπισθεν τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, ἀριστερά, ἵσταται ὀρθία πρὸς αὐτοὺς ἐστραμμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη **γυνή**, τὴν δεξιὰν ἔχουσα παρὰ τὸ στῆθος καὶ τὴν ἀριστερὰν φέρουσα πρὸς τὸ πρόσωπον. Ἐν τῷ ἀετώματι δὲ εἰκονίζονται ἀντίστερνοι δύο *λέοντες*.

Κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο προέρχεται πιθανῶς ἐκ τῶν μέσων περίπου χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος· εἰς τοὺς αὐτοὺς δὲ χρόνους δύναται νὰ ἀναγάγῃ ἡμᾶς καὶ ἡ ἐπιγραφή· παρατηρητέον ὅμως ὅτι ὁ τρίτος στίχος ταύτης (Ἀριστώνυμος Ἀρισταίου Ἰφιστιάδης) εἶνε κεχαραγμένος ἐπὶ ἀπεξεσμένου μέρους τῆς πλακός, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἄλλη ἐπιγραφή, ἡ ἀρχικὴ ἐπιγραφή, ἥτις ἀπεξέσθη ἵνα χαραχθῇ ἡ νῦν ἐπιγραφή. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἄρα δὲν ἐχαράχθη εὐθὺς ἅμα τῇ κατασκευῇ τοῦ ἀναγλύφου, ἀλλ' ὑστερώτερον, (διαρκούσης ὅμως, ὡς φαίνεται, τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος), ἐν δευτέρᾳ χρήσει αὐτοῦ· διὰ τοῦτο καὶ οὐδεμίαν φαίνεται ἔχουσα σχέσιν αὕτη πρὸς τὰς ἐν τῷ ἀναγλύφῳ εἰκονιζομένας μορφάς.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 59. (*Ἀρχ. Δελτίον* 1885 σ. 10 ἀρ. 3). — *Mitlheilungen* (Koehler) X (1885) σ. 372 ἀρ. 37.— C. I. A. IV *Suppl.* ἀρ. 491[85].

713. Ἐπιτύμβιος στήλη ἔχουσα ἄνω ἀνάγλυπτον ἀετωμάτιον καὶ ὑπ' αὐτὸ ἐπιγραφήν:

Χαιρεστρατη ⁝ Λυσανδρος

— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.—Ὕψος 0,98 πλ. 0,43. Ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 0,56. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυνὴ ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη, ἡ **Χαιρεστράτη,** ἵσταται ὀρθία πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη καὶ προτείνει ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα εἰς πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον καὶ τὴν δεξιὰν προτείνοντα ἵνα λάβῃ τοῦτο νεανίαν, τὸν **Λύσανδρον,** ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ποδῆρες ἱμάτιον καταλεῖπον μέρος τοῦ στήθους γυμνόν. Τέχνη τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 3454.— C. I. A. II, 4275.

714. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἐλλιπὲς τὸ δεξιὸν καὶ κάτω μέρος. Τὰ ἐπὶ τῶν γωνιῶν τοῦ ἀετωματίου ἀκρωτήρια ἦσαν πρόσθετα. Σωζόμενον ὕψος 1,25 πλ. 0,62. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη πιθανῶς ἐν Πειραιεῖ.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη **γυνὴ** (ἐλλείπουσιν οἱ κάτω πόδες), ἐνδεδυμένη ποδήρη μετὰ μικρῶν χειρίδων χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῶν ὤμων κατὰ τὰ νῶτα φερόμενον, καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων, τὴν δὲ δεξιὰν τείνουσα ἑτέρᾳ πρὸ αὐτῆς ἱσταμένῃ ὀρθίᾳ **γυναικί,** ἧς σώζεται ἐν τῷ λίθῳ μόνον ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ μετὰ μέρους τοῦ πήχεως. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων μορφῶν ἵσταται ὄρθιος **νεανίας,** πρὸς δεξιάν, ἤτοι πρὸς τὴν ὀρθίαν ἱσταμένην μορφήν, περίλυπος ἐστραμμένος, ὅστις φέρει χλαμύδα ἀπὸ τῶν ὤμων εἰς τὰ κάτω τοῦ σώματος κατερχομένην, ἣν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀνέχει εἰς τὰ ἔμπροσθεν, καλύπτων οὕτω τὸ ἀπὸ τῆς κοιλίας κάτω μέρος τοῦ σώματος· ἔχει δὲ ἐξαίρετον τὴν ἐν τῷ προσώπῳ καὶ τῇ λοιπῇ μορφῇ καὶ τῇ κινήσει αὐτῆς ἔκφρασιν τῆς ἰσχυρᾶς λύπης, ὑφ' ἧς κατέχεται. Αἱ γυμναὶ τοῦ σώματος μορφαί, ἡ διάθεσις τῆς κόμης καὶ ἡ πτύχωσις εἶνε ἐν αὐστηρῷ ρυθμῷ πεποιημέναι, ἐξ οὗ φαίνεται

ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἐποιήθη πιθανῶς κατὰ τὴν Ε΄. ἑκατονταετηρίδα.

Sybel 62. Kekulé 154.— *Exp. de Morée* III πίν. 42, 1.—Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 61 ἀρ. 32.

715. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος, λῆγον ἄνω εἰς προεξέχουσαν πλίνθον, ἐφ' ἧς ἀναγεγλυμμένα ἀνθέμια.—Εὑρέθη ἐν Αἰγίνῃ, κατὰ Πιττάκην καὶ κατὰ τὰ ἐν Annali (1829 σ. 135), καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐπὶ Καποδιστρίου ἐν Αἰγίνῃ συλλογῇ.—Ὕψος 1,10 πλ. 0,80. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ ἵσταται ὄρθιος **νεανίας** πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένος (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κάτω μέρος τοῦ σώματος), ἐνδεδυμένος χλαμύδα περικαλύπτουσαν τὸ ἀπὸ τοῦ ὑπογαστρίου κάτω μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸν ἀριστερὸν ὦμον· κρατεῖ δὲ ἐν τῇ καθειμένῃ τῷ σώματι ἀριστερᾷ *πτηνόν*, καὶ ἔχει τὴν δεξιὰν τεταμένην ἔμπροσθεν δυσδιαγνώστου ἀνηρτημένου σκεύους (κλωβίου ;). Ὑπὸ τὸ σκεῦος τοῦτο ὑπάρχει εἶδός τι τετραγωνικῆς ἐπιμήκους παραστάδος, ἐφ' ἧς κάθηται αἴλουρος (ἐλλείπει ἡ κεφαλή). Τῇ παραστάδι δὲ ταύτῃ προσερείδεται γυμνὸς **παῖς** (ἐλλείπει τὸ κάτω ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος), ὁ δοῦλος τοῦ νεανίου, ὡς φαίνεται. Ἡ ὑπόθεσις τῆς παραστάσεως εἶνε δυσδιάγνωστος. Ἡ ἐργασία δὲ εἶνε λίαν ἐπιμεμελημένη καὶ ἡ τέχνη αὐστηροῦ ρυθμοῦ, δεικνύουσα ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο θὰ ἐποιήθη κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 76. Kekulé 151. Πιττάκης 585.—*Annali* 1829 σ. 135 καὶ (Gerhard) 1837 σ. 126. – *Expéd. de Morée* III πίν. 41, 1-3. —Friedländer : *De operibus anaglyphis* σ. 37.— Salinas : *Monumenti sepolcrali* σ. 22.—*Arch. Zeitung* (Panofka) 3 σ. 15.— *Bull. de corr. hellénique* (Martha) 1880 σ. 74.— *Mittheilungen* (Gurlitt) 1881 σ. 159.— Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1012.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν τόπον τῆς εὑρέσεως παρατηρητέον ὅτι ἐσφαλμένως ἀναγράφεται ὅτι τὸ ἀνάγλυφον εὑρέθη ἐν Λαμίᾳ· κατὰ τὰ ἐν *Annali* καὶ κατὰ τὸν Πιττάκην εὑρέθη ἐν Αἰγίνῃ, κατὰ δὲ τὸν Καμπάνην ἐν Σαλαμῖνι. Ὁ E. Wolff περιγράφει ἐν Annali (1829 σ. 135) τρία ἐπιτύμβια ἀνάγλυφα ὡς ἑξῆς: «il primo di questi fu scoperto nell' isola di Egina nell occasione di fabbricarsi un orfanotrofio . . . rappresentava la figura d' un uomo stante presso un cavallo. Il secondo fu dissotterato nell isola di Salamine. Esprimeva questo in tre figure l' idea dell' ultimo addio. . . . il *terzo* ebbi occasione di vedere presso il proprietario del medesimo, il signor Dawkins incaricato d' affari dell' Inghilterra presso il governo greco in Egina. Proveniva anche questo da uno scavo interprese dall detto signore nella medesima isola e rappresentava la figura d' un uomo fin alla metà del corpo pannegiato, tenendo un angellello nella mano insieme con la mano d'un fanciullo affato nudo, il quale in atto di abbandono era appogiato ad una ara». Τὸ τρίτον τοῦτο ἀνάγλυφον εἶνε προφανῶς τὸ προκείμενον. Τὸ αὐτὸ ἀνάγλυφον φαίνεται ὅτι περιγράφεται ἐν τῷ τοῦ Καμπάνη Καταλόγῳ τοῦ Μουσείου Αἰγίνης, ὑπ' ἀρ. 26 (ἴδ. σ. 11) διὰ τῶν ἑξῆς: «ἀνάγλυφον χωρὶς ἐπιγραφὴν ἔχον ἄνωθεν γλύμματα ἀρχιτεκτονικά».

716. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἐλλιπὲς τὸ ἥμισυ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰν διαγωνίως ἀποκεκομμένον μέρος. — Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837. — Ὕψ. 1,44 πλ. 0,86. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ ἐκάθητο **γυνὴ** ἐπὶ θρόνου, πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, (ἧς σώζεται ἐν τῷ λίθῳ μόνον τὸ ἐμπρόσθιον ἄκρον τῆς κεφαλῆς), ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων πυξίδα, ἧς σώζεται ὡσαύτως μέρος τι ἐν τῷ λίθῳ· ἐδεξιοῦτο δὲ πωγωνοφόρον πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένον **ἄνδρα,** ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, καλύπτον τὸ ἀπὸ τῆς κοιλίας κατώτερον μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, ὃν ἔχει παρὰ τὸ στῆθος καὶ στηρίζει κατὰ τὸ μετακάρπιον ἐπὶ βακτηρίας. Με-

ταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων μορφῶν ἵσταται ἑτέρα πρὸς τὴν ἐπὶ θρόνου καθημένην ἐστραμμένη **γυνή**, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗ τὸ ἕτερον ἄκρον, συνεπτυγμένον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ πήχεως φερόμενον καὶ ἀπ' αὐτοῦ κατερχόμενον, συνέχει διὰ τῆς ἄκρας χειρός· διὰ τῆς δεξιᾶς δὲ χειρὸς ἅπτεται ὡσαύτως τοῦ ἱματίου, στρέφουσα αὐτὸ μικρὸν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὑπὲρ τὸν ὦμον.

Ἡ διάθεσις τῶν μορφῶν ἐν τῷ δεδομένῳ χώρῳ δὲν εἶνε ἐπιτυχής, τοῦ ἀνδρὸς καταλαβόντος καὶ μέρος τῆς παραστάδος, καί τινα τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἰδίως ὁ ἀριστερὸς πῆχυς τῆς γυναικός, δὲν ἔχουσι τὴν διάπλασιν φυσικήν, ἀλλ' ἡ περιβολὴ τῆς ἱσταμένης γυναικὸς καὶ τὰ εὐγενῆ γνωρίσματα τοῦ προσώπου, ἃ ἀναπολοῦσιν ἐν μέρει τὸ περίφημον ἐξ Ἐλευσῖνος ἀνάγλυφον τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης (ἀρ. 126), καὶ ἡ ἐξαίρετος διάπλασις τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνδρός, καὶ ὑπὲρ πάντα ταῦτα ἡ κατανυκτικωτάτη ἐν ὅλῳ τῷ ἔργῳ ἔκφρασις, δεικνύουσιν ὅτι τοῦτο θὰ ἐποιήθη πάντως ἐν τοῖς καλλίστοις χρόνοις τῆς ἑλληνικῆς τέχνης κατ' ἐπίσημον ὑπόδειγμα τῶν μέσων πιθανῶς χρόνων τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος.

Πιττάκης 25. Kekulé 18. Sybel 65. — Lebas : *Mon. figurés* πίν. 64. — *Bull. de corr. hellenique* (Κ. Μυλωνᾶς) 1880 πίν. 5. σ. 399. — Lucy M. Mitchell : *A history of ancient sculpture* σ. 382. — Friederichs - Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1045.

717. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ἀποκεκρουσμένον τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν, ἔχον ἑκατέρωθεν ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένην παραστάδα. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἐν ἔτει 1870. — Ὕψος 1,45 πλ. 0,85.

Ἀριστερὰ κάθηται **γυνὴ** ἐπὶ σκίμποδος πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη ποδήρη χειριδωτὸν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅ, ἀπὸ τῶν ὤμων εἰς τὰ κάτω φερόμενον, στρέφει μικρὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς διὰ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ δεξιουμένη πρὸς αὐτὴν ἑ-

στραμμένην ὀρθίαν ἱσταμένην **νεάνιδα**, ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χειριδωτὸν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅπερ, τὸ κάτω τοῦ σώματος μέρος καὶ τὸν ἀριστερὸν ὦμον καλύπτον, συνέχει παρὰ τὸ στῆθος τῇ ἀριστερᾷ χειρί. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων μορφῶν, εἰς τὸ βάθος, ἵσταται ὄρθιος πωγωνοφόρος **ἀνήρ**, πρὸς δεξιάν, ἤτοι πρὸς τὴν ὀρθίαν ἱσταμένην νεάνιδα, ἐστραμμένος, ᾗ ἐν μεγάλῃ συγκινήσει καὶ λύπῃ προσβλέπει. Φέρει δὲ οὗτος ἱμάτιον, τὸ ἀπὸ τῆς κοιλίας κατώτερον μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καλύπτον, καὶ ἅπτεται τοῦ πωγωνίου διὰ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένης καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ἐπιστηριζομένης ἀριστερᾶς χειρός. Ἡ διάθεσις τῶν μορφῶν, ἡ ἔκφρασις, ἡ πτύχωσις καὶ ἡ ἐργασία, δεικνύουσιν ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἀνήκει ἐν τοῖς καλλίστοις τῶν ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων τῆς Δ′. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 77.— *Arch. Zeitung* 29, 27, 2.— Stark : *Orient* σ. 334 μετ' εἰκόνος.

718. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἐλλιπὲς τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν.— Εὑρέθη, κατὰ Πιττάκην, ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1836.—Ὕψ. 1,35 πλ. 0,70. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ τοῦ ἀετώματος ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

Αμεινοκλεια Ανδρομενος θυγατηρ λ. . . . . .

Δεξιὰ ἵσταται γυνή, ἡ **Ἀμεινόκλεια**, πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχουσα κεκαμμένην, παρὰ τὸ πλάγιον τοῦ στήθους, τὴν δὲ δεξιὰν τεταμένην, ἐπερείδουσα αὐτὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς **παιδίσκης** αὐτῆς, ἥτις γονατισμένη προσαρμόζει τὰ σανδάλια τῇ ἑαυτῆς δεσποίνῃ. Διακρίνεται δὲ ἡ παιδίσκη ἐξ οὗ φέρει στενοῦ μετὰ μεγάλων χειρίδων ἀπτυχώτου σχεδὸν χιτῶνος καὶ ἐκ τοῦ

καλύμματος τῆς κόμης. Πρὸ τῆς Ἀμεινοκλείας δέ, ὄπισθεν τῆς παιδίσκης, ἵσταται ὀρθία πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη νεᾶνις, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, (ὃ διὰ τῆς δεξιᾶς στρέφει μικρὸν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὑπὲρ τὸν δεξιὸν ὦμον), καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ πυξίδα.

Ἐκ τῆς ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ὀρθογραφίας, ἐν ᾗ ἀντὶ *ου* κεῖται ἁπλῶς *ο*, καὶ ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων δείκνυται ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο θὰ ἐποιήθη κατὰ τὴν Ε′ ἑκατονταετηρίδα ἢ τοὐλάχιστον κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς μεταξὺ τῆς Ε′. καὶ Δ′. ἑκατονταετηρίδος. Εἰς τοὺς χρόνους δὲ τούτους ἀνάγει ἡμᾶς καὶ ἡ τῶν μορφῶν διάθεσις καὶ ἡ πτύχωσις τοῦ ἱματισμοῦ· ἀλλ' ἡ ἐργασία δὲν διακρίνεται ἐπὶ λεπτότητι.

Πιττάκης 579. Sybel 74. Kekulé 149. — *Annali* (Gerhard) 1837 σ. 112.—Rangabé: *Antiq. helléniques* II, 2450.—Pervanoglou: *Grabsteine* σ. 50 ἀρ. 10. — Lebas: *Mon. figurés* πίν. 65. — Lucy M. Mitchel: *A history of ancient sculpture* σ. 500. — *Arch. Zeitung* (Michaelis) 1871 σ. 139, 9.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1032.—C. I. A. II, 2687.

719. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἐν μέρει ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἐλλιπὲς τὸ κάτω ἀριστερὸν μέρος.—Εὑρέθη ἐν Σαλαμῖνι καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐν Αἰγίνῃ ἐπὶ Καποδιστρίου συλλογῇ. —Ὕψ. 1,12 πλ. 0,70. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ τοῦ ἀετώματος ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

Φαινιππη Σμικυθιων Κλεω

Γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, ἡ **Κλεώ,** κάθηται ἐπὶ θρόνου, στηρίζουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ δεξιουμένη ἑτέραν ὀρθίαν ἱσταμένην καὶ πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένην γυναῖκα, τὴν **Φαινίππην** (ἐλλείπει τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος), ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗ συνέχει διὰ

τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κάτω φερόμενον ἕτερον τῶν ἄκρων. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τούτων ἵσταται κατ' ἐνώπιον ἀνὴρ πωγονοφόρος, ὁ σύζυγος τῆς Κλεοῦς, ὡς φαίνεται, **Σμικυθέων,** ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καλύπτον ὁλόκληρον τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας, πλὴν τοῦ στήθους καὶ τῆς ἄκρας δεξιᾶς, καὶ στηριζόμενος ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἐπὶ τῆς βακτηρίας του. Πλὴν δὲ τῶν κυρίων τούτων μορφῶν εἰκονίζονται τέσσαρες ἔτι μορφαί, συμπεπυκνωμέναι καὶ ἀκαταλλήλως διατεταγμέναι, ἤτοι μικρὸς **παῖς,** μεταξὺ τῆς Φαινίππης καὶ τῆς Κλεοῦς, **νεᾶνις** ὄπισθεν τῆς Φαινίππης, ἧς φαίνεται μόνον ἡ ἐν ὅλως προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένη κεφαλή, **νεᾶνις** ὄπισθεν τῆς Κλεοῦς, ἧς ἐξέχει ἡ ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένη κεφαλή, καὶ μικρὸν **κοράσιον** ὄπισθεν τοῦ θρόνου τῆς Κλεοῦς, ἧς φαίνεται ὡσαύτως ἡ κεφαλή.

Ἡ παράστασις εἶνε παρεμφερὴς ἐν μέρει τῇ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 717, ἡ τέχνη ὅμως εἶνε κατωτέρα, εἰ καὶ τὸ ἔργον προέρχεται ἐκ τῶν καλῶν ἔτι ἑλληνικῶν χρόνων.

Πιττάκης 159. Kekulé 152. Sybel 75.— *Expéd. de Morée* III πίν. 42, 2. — C. I. Gr. 2322[6] (95). — Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 60 ἀρ. 30.— *Berich. d. sächs. Ges. d. Wiss.* (Michaelis) 1867 σ. 116.— C. I. A. II 4208.

720. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἐλλιπὲς τὴν κάτω ἀριστερὰν γωνίαν, ἔχον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἐπιγραφήν :

Μελιτη Σποδοχρατος γυνη Φλυεως

Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1836. Ὕψος 1,75 πλ. 0,77.

Ἡ **Μελίτη** εἰκονίζεται κατ' ἐνώπιον ἱσταμένη καὶ στηρίζουσα τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐπὶ παραστάδος· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ποδήρη λεπτὸν χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου, καὶ ἱμάτιον, ὅ, ἀπὸ τῶν ὤμων εἰς τὰ ὄπισθεν τοῦ σώματος κατερχόμενον,

στρέφει ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος. Αἱ ἀναλογίαι τῶν μελῶν τοῦ σώματος, αἵτινες ἔχουσι πολὺ τὸ μητροπρεπὲς καὶ πρὸς τὸ εὐρὺ ἀποκλίνουσι, καὶ ἰδίως ἡ διάθεσις καὶ πτύχωσις τοῦ χιτῶνος, ἀναπολοῦσιν ἡμῖν τὴν ἐν τῇ Γλυπτοθήκῃ τοῦ Μονάχου Εἰρήνην τοῦ Κηφισοδότου (πρβ. ἀρ. 175).

Κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ὀρθογραφίαν καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας θὰ ἐποιήθη τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο κατὰ τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα.

Πιττάκης 325. Kekulé 271. Sybel 58. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκης) 1842 σ. 490 ἀρ. καὶ πίν. 73. — Rangabé : *Antiq. hellén.* II, 1755. — *Arch. Intelligenzblatt* (Ross) 1873 σ. 90 ἀρ. 4. — *Kunstblatt* (Schöll) 1840 σ. 214. — Ross : *Arch. Aufs.* I σ. 39 καὶ *Demen* σ. 101 ἀρ. 184[6]. — *Annali* (Gerhard) 1837 σ. 121. — Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 21 ἀρ. 6. — C. I. A. II, 2638.

721. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀποκεκομμένον ἐν μέρει ἀνθέμιον, ἔχουσα ὑπ' αὐτὸ τὴν ἐπιγραφήν :

Φαιδωνιδης Σπουδαιου
Αγκυληθεν

ὑπὸ ταύτην δύο ῥόδακας, ὧν τὰ φύλλα ἦσαν τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα, ὑπ' αὐτοὺς ἑτέραν ἐπιγραφήν :

Λυσιστρατη

καὶ ὑπὸ ταύτην ὅλως πρόστυπον ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. — Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1836. — Ὕψος τῆς στήλης 1,19 πλ. 0,37. Διαστάσεις τοῦ πλαισίου: ὕψος 0,28 πλ. 0,31.

Ἡ Λυσιστράτη καὶ ὁ Φαιδωνίδης εἰκονίζονται δεξιούμενοι ἀλλήλους. Ἡ μὲν ἐν δεξιᾷ τοῦ θεατοῦ **Λυσιστράτη** κάθηται ἐπὶ θρόνου πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ **Φαιδωνίδης,** ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ἵσταται ὄρθιος πρὸς

αὐτὴν ἐστραμμένος, ἢ περίλυπος προσβλέπει. Στηρίζεται δὲ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ἔχων πρὸ αὐτοῦ χιαστὶ κεκλιμένον τὸν ἀριστερὸν καὶ ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ σώματος βακτηρίας του, καὶ εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, καλύπτον τὸ σῶμα ὁλόκληρον σχεδὸν πλὴν τοῦ στήθους. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, ἐργασία ἐπιπόλαιος.

Sybel 100. Heydemann 394.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκης) 1853 σ. 994 ἀρ. 1748 καὶ 1856 σ. 1394 ἀρ. 2795.—Rangabé: *Antiq. hellén.* 2372. — *Ber. d. sächs. Ges. d. Wiss.* (Bursian) 1860 σ. 195.—Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 66 ἀρ. 76.—Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1037.— C. I. A. II, 1694.

722. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν :

Ενθαδε την αγαθην και σωφρονα γαι' εκαλυψεν
Αρχεστρατην ανδρι ποθεινοτατην

Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Ἀττικῇ, ἐν ἔτει 1830. Ὑψ. 1,48 πλ. 0,92. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἡ **Ἀρχεστράτη,** κάθηται ἐπὶ σκίμποδος, ἐν δεξιᾷ τοῦ θεατοῦ, πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη, στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ σκίμποδος τὴν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ ἐξάγουσά τι διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκ πυξίδος, ἣν προτείνει αὐτῇ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ **νεᾶνις** πρὸ αὐτῆς ἱσταμένη, ἐνδεδυμένη καὶ αὕτη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Μεταξὺ δὲ τῶν ποδῶν τῆς Ἀρχεστράτης ἵσταται πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένον **κοράσιον,** τέκνον αὐτῆς πιθανῶς, ὅπερ εἶνε γυμνὸν τὸν δεξιὸν ὦμον καὶ βραχίονα καὶ κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ *πτηνόν*. Καλὴ ἑλληνικὴ τέχνη.

Πιττάκης 320. Kekulé 296. Sybel 69.—*Arch. Intelligenzblatt* (Ross) 1837 σ. 99 ἀρ. 5.— Stephani : *Parerga* ἀρ. 8 σ. 189.— *Rh. Mus.* (Welcker) 1842 σ. 204 ἀρ. 7.—Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 79 ἀρ. 8.— Kaibel : *Epigram. graeca* ἀρ. 51.— Lebas : *Monuments figurés* πίν. 68. — C. I. A. II, 3532.

723. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν :

Πενθος κοριδιωι τε ποσει και μητρι λιποσα
και πατρι τωι φυσαντι Πολυξενη ενθαδε κειται

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον. Ὕψ. 1,65 πλ. 1,80.

Ἡ **Πολυξένη,** γυνὴ φέρουσα πολύπτυχον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν (ἐλλείπει ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ μετὰ μέρους τοῦ πήχεως), κάθηται ἐπὶ σκίμποδος πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμένην πρὸς τὰ κάτω, ἐν μεγίστῃ θλίψει προσβλέπουσα τῷ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς στηριζομένῳ καὶ ἐν τῇ ἄκρᾳ δεξιᾷ περιφερές τι πρᾶγμα (σφαῖραν;) κρατοῦντι μικρῷ αὐτῆς χλαμυδοφόρῳ **υἱῷ,** ὃν καὶ περιβάλλει κατὰ τὰ νῶτα διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός· διὰ τῆς ἄκρας δεξιᾶς ἐκράτει τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου της στρέφουσα αὐτὸ πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὄπισθεν δ' αὐτῆς ἵσταται, πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, περίλυπος ἡ **παιδίσκη** αὐτῆς, ἔχουσα τὴν κόμην ὑφάσματι περικεκαλυμμένην καὶ ἐνδεδυμένη ποδήρη στενὸν χειριδωτόν, ὡς φαίνεται, χιτῶνα (πρβ. καὶ ἀρ. 718). Καλλίστη τέχνη τῶν μεταξὺ τῆς Ε'. καὶ Δ'. ἑκατονταετηρίδος χρόνων, διακρινομένη κυρίως διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ ἐπιβάλλουσαν περιβολὴν καὶ διάθεσιν τῆς μητρὸς καὶ τὴν ἐν αὐτῇ κατανυκτικὴν ἔκφρασιν τῆς λύπης.

Sybel 52.—Kaibel: *Epigram. graeca* ἀρ. 76.—Stark: *Orient* σ. 333.—C. I. A. II, 4082.

724. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἐλλιπὲς τὸ δεξιὸν ἥμισυ περίπου, ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰν διαγωνίως ἀποκεκομμένον, ἔχον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἐπιγραφήν :

Φαιναρετη

— Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ, ἐν τῷ χωρίῳ «Κουκουβάουνες».—Ὕψος 1,65 πλ. 0,88. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ **Φαιναρέτη**, γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κάτω μέρος τοῦ σώματος καὶ ἡ ῥίς) κάθηται ἐπὶ θρόνου πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων τὴν δεξιὰν καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς στρέφουσα μικρὸν τὸ ἱμάτιον πρὸς τὰ ἐμπρός, παρὰ τὸν ὦμον. Ἔμπροσθεν δ' αὐτῆς ἵστατο ὀρθία ἑτέρα **γυνή**, ἧς σώζεται ἐν τῷ λίθῳ μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ ἡ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου κρατοῦσα ἄκρα δεξιὰ χείρ. Καλὴ ἑλληνικὴ τέχνη τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 67. — C. I. A. II, 4207. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 104 πίν. 39. — Κατὰ τὸν Furtwängler τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο προέρχεται ἐκ τῶν τοῦ Φειδίου χρόνων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας ἐν τῇ διαπλάσει τῆς κεφαλῆς καὶ τῷ σχηματισμῷ τῆς κόμης (ἴδ. *Sammlung Sabouroff* σ. 12 σημ. 1).

725. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ τὴν ἐπιγραφήν:

Μιλτιαδης Ευπραξις Πλαταιικη

—Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1852.—Ὕψ. 1,15 πλ. 0,78 Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος γυνή, ἡ **Εὔπραξις**, ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, περικαλύπτον καὶ τὸν ἐπὶ τῶν γονάτων ἀριστερὸν βραχίονα, καὶ δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον ὄρθιον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, ὡς φαίνεται, **Μιλτιάδην**, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον περικαλύπτον ὁλόκληρον τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα, πλὴν τοῦ στήθους, καὶ ἔχει στάσιν τοιαύτην, ὥστε φαίνεται ὅτι στηρίζει τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ σώματος ἐπὶ ῥάβδου, μὴ ὁρατῆς ἐν τῷ λίθῳ. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, τοῦτο ἔχουσα κυρίως τὸ ἴδιον, ὅτι αἱ μορφαὶ δὲν ἔχουσι τὸν ἰδανικὸν ἐκεῖνον καὶ συνήθη τύπον τῶν ἐπιτυμβίων

ἀναγλύφων, ἀλλ' εἶνε ἐν προσωπικῇ τινι ὁμοιότητι πεποιημέναι.

Sybel 70.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκης) 1860 ἀρ. 3665.—C. I. A. II, 3274.

726. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον λῆγον ἄνω εἰς ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων, ὑποβασταζόμενον ἑκατέρωθεν ὑπὸ τετραγωνικῆς παραστάδος.— Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ ἔτους 1888, ὅτε μετηνέχθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον.—Ὕψ. 1,22 πλ. 0,75. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται δεξιὰ ἐπὶ σκίμποδος καθημένη πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη καὶ τὴν κεφαλὴν προσκλίνουσα **γυνή,** ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδήρη καὶ ἱμάτιον, τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα παρὰ τὸ στῆθος καὶ τὴν δεξιὰν φέρουσα ἄνω, πρὸς τὸ πρόσωπον. Ἀπέναντι δ' αὐτῆς, πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη, ἵσταται ἑτέρα ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη **γυνὴ** κρατοῦσα πυξίδα καὶ ἐξάγουσά τι ἐξ αὐτῆς, ἵνα προσφέρῃ αὐτό, ὡς φαίνεται, τῇ καθημένῃ. Ἡ καλλίστη διατήρησις τοῦ ἀναγλύφου, ἡ ἐπιμέλεια μεθ' ἧς εἶνε εἰργασμένον καὶ ἡ ἐν ταῖς μορφαῖς ἐπικρατοῦσα καὶ ζωηρότατα ἐκφραζομένη ἐν τῷ λίθῳ θλίψις καὶ συγκίνησις καθιστῶσιν αὐτὸ ἀξιολογώτατον. Καλλίστη τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 836 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 218,98). —Mitchell: *History of ancient sculpture* σ. 503.—Brückner. *Ornament und Form* πίν. II, 3.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1031.—Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 69 πίν. 31.

727. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον λῆγον ἄνω εἰς ταπεινὸν ἀέτωμα, οὗ ἐπὶ τῆς κάτω πλευρᾶς ἡ ἐπιγραφή:

Θεοδωρος Ωαθεν Πραξιτέλης Ωαθεν

— Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ.—Ὕψ. 1,06 πλ. 0,64

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένος

πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ **Πραξιτέλης**, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἔχων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ δεξιούμενος πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον ἀγένειον ἄνδρα, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὡς φαίνεται, **Θεόδωρον**. Οὗτος εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου μέχρι τῶν γονάτων σχεδὸν καθῆκον καὶ καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, καὶ ἔχει τὴν ἀριστερὰν κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ πρὸς τὰ ἄνω μέχρι τοῦ ὤμου φερομένην, ἔνθα συνέχει δι' αὐτῆς τὸ ἱμάτιον. Καλὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 61.—C. I. A. II, 2681.

728. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον ἠκρωτηριασμένον τὸ ἀριστερὸν μέρος· εἶχεν ἑκατέρωθεν παραστάδας, ὧν σώζεται ἡ δεξιά, καὶ κατὰ τὰ ἄνω πρόσθετον, ὡς φαίνεται, ἀέτωμα. — Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837.—Ὑψ. 0,92 πλ. 0,59. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ εἰκονίζεται ἐπὶ ἕδρας καθημένη **γυνὴ** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἔχουσα τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ στηρίζουσα τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ διὰ τὰ ὀπίσθια ἐρείσματος τῆς ἕδρας. Πρὸ αὐτῆς δὲ ἵσταται ὀρθία ἑτέρα **γυνὴ** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη καὶ ἀτενίζουσα, ἔχουσα τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην ἀριστερὰν πρὸ τοῦ στήθους καὶ παρ' αὐτὴν τὸν ἀγκῶνα τῆς δεξιᾶς, πρὸς τὰ ἄνω μέχρι τῆς παρειᾶς τοῦ προσώπου ἐξικνουμένης. Καλὴ ἑλληνικὴ τέχνη τῶν πρώτων πιθανῶς χρόνων τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Πιττάκης ἀρ. 61. —Kekulé ἀρ. 35. — Sybel ἀρ. 46.—*Revue archéologique* (de Saulcy) 1845 σ. 268.— Pervanoglu : *Grabsteine* 21,3.—*Arch. Zeitung* 1871, σ. 139 (Michaelis).—Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 96 πίν. 38.

729. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἐλλιπὲς

τὸ κάτω ἥμισυ περίπου μέρος, ἀντὶ ἀετώματος ἔχον ἄνω τριγωνικὴν ἁπλῶς προεξοχὴν τοῦ λίθου ἀποτελοῦσαν οἱονεὶ τύμπανον ἀετώματος κεκοσμημένον ἀναγλύπτῳ ἀνθεμίῳ. Σωζόμενον ὕψος 0,88 πλ. 0,55.

Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή

Διων Κυδαθηναιευς Λυσιστρατη Δεξικρατεια

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη γυνή, ἡ **Δεξικράτεια,** ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχουσα ἐπὶ τῶν μηρῶν, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιουμένη πωγωνοφόρον πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον ἄνδρα, τὸν **Δίωνα,** ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ στηρίζει που, εἰς τὸ βάθος, τὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένον καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ ἱματίου κεκαλυμμένον ἀριστερὸν βραχίονα. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων μορφῶν, εἰς τὸ βάθος, ἵσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον ἡ **Λυσιστράτη,** ἐνδεδυμένη ἀχειρίδωτον χιτῶνα, ἔχουσα τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην ἀριστερὰν παρὰ τὸ στῆθος, ὑπὸ τοὺς μαστούς, καὶ στηρίζουσα ἐπ' αὐτῆς τὸν ἀγκῶνα τῆς δεξιᾶς, ἐφ' ἧς, πρὸς τὰ ἄνω φερομένης, ἔχει προσεπικεκλιμένην μικρὸν τὴν κεφαλήν. Κοινὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 2143.— C. I. A. II, 2233.

730. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου ἐν βαθέως ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ, ἀπολήγουσα ἄνω εἰς ἀποκεχρουσμένον ἐν μέρει ἀνθέμιον, ὑφ' ὃ ἡ ἐπιγραφή :

Πριχων

— Εὑρέθη ἐν Καρύστῳ, ἐν ἔτει 1848. — Ὕψ. 1,60 πλ. 0,39. Ὕψ. τοῦ ἀναγλύφου 1,05. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀγένειος ἀνήρ, ὁ **Πρίκων,** ἵσταται ὄρθιος, κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένος, μικρόν τι πρὸς ἀριστερὰν κλίνων τὸ σῶμα καὶ

τὴν κεφαλήν, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, καὶ κρατῶν ἐν μὲν τῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένῃ καὶ πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένῃ δεξιᾷ στλεγγίδα, ἐν δὲ τῇ παρὰ τὴν ὀσφὺν ἀριστερᾷ ἐλαιοφόρον δι' ἱμάντων ἀνηρτημένον ληκύθιον. Παρὰ τὸν δεξιὸν δ' αὐτοῦ πόδα εἰκονίζεται *κύων*, πρὸς αὐτὸν ἔχων τὴν κεφαλὴν ἀνυψωμένην καὶ ἐστραμμένην. Καλὴ ἑλληνικὴ τέχνη.

Heydemann 396. Sybel 59. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκης) 1854 σ. 1176 ἀρ. 2271. — *Ber. d. Sächs. Ges. d. Wiss.* (Bursian) 1860 σ. 190. — Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 36 ἀρ. 6.

731. Ἐπιτύμβιον ὅλως ἔκτυπον ἐν μέρει ἀνάγλυφον, πολλαχῶς ἐφθαρμένον. — Εὑρέθη ἐν Σαλαμῖνι. — Προέρχεται δὲ ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, ὅπερ εἶχεν ἑκατέρωθεν τοιχία μετὰ παραστάδων καὶ κατὰ τὸ ἄνω μέρος ἀέτωμα, εἶχε δηλ. τοιοῦτον σχῆμα καὶ συστατικὰ μέρη, οἷα ἔχουσι τὰ ὑπ' ἀρ. 150 καὶ 151. Ὕψ. 1,76 πλ. 1,02.

Δεξιὰ ἵσταται ὄρθιος ἐν ὅλως ἐξέχοντι ἀναγλύφῳ πεποιημένος **ὁπλίτης** (ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, ἥτις ἦτο ἔνθετος, ὁλόκληρος ὁ ἀριστερὸς βραχίων καὶ τὸ ἀριστερὸν σκέλος, ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ τῆς ἀσπίδος), αὐτὸς ὁ ἀποθανών, ὡς φαίνεται, ὅστις φέρει χιτῶνα καὶ θώρακα, ἔχει τὴν ἀσπίδα ἐστηριγμένην ὀρθίαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, παρὰ τὸ ἀριστερὸν σκέλος, καὶ ἐπέθετε τὴν ἄκραν δεξιὰν ἐπὶ πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένου ὅλως ἀποκεκρουσμένου μικροῦ **παιδός**, τοῦ υἱοῦ του, ὡς φαίνεται. Ὄπισθεν δὲ τοῦ παιδὸς τούτου, εἰς τὸ βάθος, εἰκονίζεται ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ ὁ τοῦ ἀποθανόντος πατήρ, **γέρων** πωγωνοφόρος περιτετυλιγμένος τὸ σῶμα ὁλόκληρον ἐν τῷ ἱματίῳ αὐτοῦ καὶ στηριζόμενος διὰ τῆς δεξιᾶς ἐπὶ τῆς βακτηρίας του. Ἐν τῷ ἐδάφει δὲ τοῦ ἀναγλύφου, μεταξὺ τοῦ γέροντος καὶ τοῦ ὁπλί-

του, παρὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ πρώτου, εἶνε κεχαραγμένον ἀνεστραμμένον ⊳.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶνε καλῶν ἔτι ἑλληνικῶν χρόνων ἔργον καὶ τοῦτο ἔχει κυρίως τὸ ἐνδιαφέρον, ὅτι ἡ κεφαλὴ τοῦ γέροντος δὲν ἔχει τὰ συνήθη ἐν τοῖς ἐπιτυμβίοις ἀναγλύφοις ἰδανικὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον γνωρίσματα, ἀλλ' εἶνε ἐν προσωπικῇ ὁμοιότητι καὶ ἐν ἄκρᾳ φυσικῇ πραγματικότητι ἐξειργασμένη.

Heydemann 398. Sybel 55.—*Bullettino* (Ussing) 1846 σ. 177(;).

732. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἐπιγραφήν:

Καλλιστω Φιλοκρατους Κονθυληθεν

— Εὑρέθη ἐν Σπάτᾳ τῆς Ἀττικῆς, ἐν τῇ θέσει «Μαζαρέϊκα», ἐν ἔτει 1883.—Ὕψ. 1,70 πλ. 0,36. Μάρμαρον λευκόν.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος πρὸς δεξιὰν μικρὸν ἐστραμμένη, τὴν κεφαλὴν ὅμως κατ' ἐνώπιον ἔχουσα, γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, ἡ **Καλλιστώ,** ἥτις τὴν μὲν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν μηρῶν, διὰ δὲ τῆς κεκαμμένης ὡσαύτως καὶ πρὸς τὰ ἄνω φερομένης ἀριστερᾶς στρέφει μικρὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον. Ἔμπροσθεν δ' αὐτῆς ἵσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον **νεᾶνις** (μέρος τοῦ δεξιοῦ πήχεως ἀποκεκρουσμένον), ἡ παιδίσκη αὐτῆς, κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ πυξίδα, ἐξ ἧς ἐξάγει τι διὰ τῆς ἄκρας δεξιᾶς, καὶ φέρουσα τὸν συνήθη ταῖς παιδίσκαις ἱματισμόν, μακρὸν στενὸν χιτῶνα, ἐπίβλημα μετὰ χειρίδων, μέχρι τῶν γονάτων καθῆκον, καὶ ἀνάδεσμον ἐξ ὑφάσματος ἐπὶ τῆς κόμης (πρβ. ἀρ. 723).

Ὑπὲρ τὰς δύο ἄνω πλευρὰς τοῦ ἀετωματίου ἐξέχει ἔτι ὁ λίθος· ἐπὶ τούτου δὲ εἶνε εἰκονισμένη ἐν ὅλως ταπεινῷ ἀναγλύφῳ, ἀκριβῶς ὑπὲρ τὴν κορυφὴν τοῦ ἀετωματίου, ὡς μέσον

ἀκρωτήριον, θρηνοῦσα καὶ τὴν κόμην τῇ ἀριστερᾷ τίλλουσα *Σειρήν*, ἧς ἑκατέρωθεν δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα (πυξίς;), *περιστερὰ* καὶ ἀλάβαστρον. Καλὴ ἑλληνικὴ τέχνη.

Παρνασσός, 1883 σ. 88.—*Mittheilungen* (Milchhöfer) XII (1887) σ. 91 ἀρ. 43.—C.I.A. II, 2217.—Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 79 πίν. 36.

733. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, ἔχουσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ στενῇ πλευρᾷ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω γεγραμμένην ἀρχαϊκὴν ἐπιγραφήν:

Πολυξεναια εμμι

—Εὑρέθη ἐν Λαρίσσῃ, ἐν τῇ αὐλῇ ὀθωμανικοῦ τεμένους, ὅθεν ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐνικὸν Μουσεῖον ἐν ἔτει 1882.—Ὕψ. 1,12, κάτω πλάτος 0,53 ἄνω 0,47. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ μαρμάρου εἶνε πετρώμασι κεκαλυμμένη.

Γυνὴ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὁλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν, ἡ **Πολυξένη**, ἵσταται ὀρθία πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου καὶ μικρὸν ἐπίβλημα καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, ὃ ἀνέχει κατὰ τὸν λαιμὸν διὰ τῆς ἀριστερᾶς πρὸς τὰ ἐμπρός, καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ παρὰ τὸ στῆθος δεξιᾷ καρπὸν ροιᾶς. Ἀρχαϊκὴ τέχνη τῶν μέσων περίπου χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Mittheilungen (U. Boissevain) VII (1882) σ. 77 καὶ (Brunn) VIII σ. 81 πίν. II.— Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 40.

734. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου λήγουσα ἄνω εἰς τριγωνικὴν προεξοχὴν τοῦ λίθου, ἐφ' ἧς θὰ ἦτο γεγραμμένον ἀνθέμιον, καὶ ἔχουσα κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω γεγραμμένην ἀρχαϊκὴν ἐπιγραφήν:

Ϝεκεδαμος

—Εὑρέθη ἐν Λαρίσσῃ σὺν τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ, ἐν ἔτει 1882.—Ὕψος 1,29 κάτω πλάτος 0,43 ἄνω 0,41. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ μαρμάρου εἶνε πετρώμασι κεκαλυμμένη.

Ἀγένειος νεανίας, ὁ **Ἐκέδαμος**, ἵσταται ὄρθιος πρὸς δεξιὰν μικρὸν ἐστραμμένος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὁλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν στηριζόμενος, ἐνδεδυμένος βραχὺν μέχρι τῶν γονάτων κατερχόμενον χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ χλαμύδα, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐρριμμένην καὶ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ συνεχομένην, καὶ κρατῶν ἐν μὲν τῇ παρὰ τὸ στῆθος δεξιᾷ *ἀλέκτορα*, ἐν δὲ τῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένῃ καὶ μέχρι τῆς κεφαλῆς ἀνυψωμένῃ ἀριστερᾷ δύο δόρατα, ὧν μόνον αἱ αἰχμαὶ εἶνε πλαστικῶς δεδηλωμέναι· τὰ ξυστά, ἤτοι τὰ μέχρι τοῦ ἐδάφους καθήκοντα λογχόξυλα, ἦσαν βεβαίως τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα. Ἀρχαϊκὴ τέχνη τῶν μέσων περίπου χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος, ἐργασία κοινή.

Mittheilungen (V. Boissevain) VII (1882) σ. 78 καὶ (Brunn) VIII σ. 81 πίν III.— Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 39.

735. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἀνώτατον μέρος. Ὕψ. 1,88 πλ. 0,60.— Εὑρέθη ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐν θέσει Ἅγ. Πέτρος.— Μάρμαρον πάριον(;).

Εἰκονίζεται ἐν αὐτῇ πωγωνοφόρος **ἀνὴρ** φυσικοῦ μεγέθους, ὄρθιος ἱστάμενος, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὁλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν, ὧν ἔχει προβεβλημένον τὸν δεξιόν, καὶ δεξιὰ ἐστραμμένος. Φέρει δὲ οὗτος χλαμύδα καταλείπουσαν γυμνὸν τὸ δεξιὸν πλάγιον τοῦ σώματος καὶ ἔχει ἐν τῇ ἀνυψωμένῃ ἀριστερᾷ λύραν δι' ἐγχαράκτων γραμμῶν ἐν τῷ λίθῳ δεδηλωμένην, ἐν ᾧ διὰ τῆς παρὰ τὸ κάτω μέρος τῆς λύρας δεξιᾶς ἐκράτει, ὡς φαίνεται, τὸ πλῆκτρον. Τινὰ τῶν καθέκαστα, οἷον οἱ ἱμάντες τῶν πεδίλων, ἦσαν χρώματι δεδηλωμένα.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἀναπολεῖ ἡμῖν κυρίως τὸ ἐκ Λαρίσσης ὑπ' ἀρ. 741, πρὸς ὃ ὁμοιάζει καὶ ὡς πρὸς τὸ σχῆμα καὶ ὡς πρὸς τὸν ἱματισμόν. Διαφέρει ὅμως αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας, διότι ἐν ᾧ ἐν ἐκείνῳ αἱ μορφαὶ τοῦ σώματος ἔχουσι τὴν φυσικὴν αὐτῶν κυρτότητα, ἐν τῷ προκειμένῳ

τὸ περίγραμμα εἶνε ὀξὺ καὶ γωνιῶδες. Νομίζει τις ὅτι διὰ μαχαίρας ὁ τεχνίτης ἀπέκοπτε καθέτως τὸν λίθον ὥσπερ ξύλον, ἵνα γλύψῃ τὰς διαφόρους τοῦ σώματος μορφάς. Δῆλον δὲ εἶνε ἐκ τούτου ὅτι ὁ ποιήσας τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο τεχνίτης δὲν ἦτο ἠσκημένος ἐν τῇ ἐξεργασίᾳ τοῦ λίθου ἀλλ' ἐν τῇ τοῦ ξύλου καὶ διὰ τοῦτο τὸν λίθον ἐπεξειργάσθη ὥσπερ ξύλον. Ἡ τέχνη εἶνε ἱκανῶς ἀρχαϊκή, τῶν πρώτων ἴσως χρόνων τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1936 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1891 σ. 90,31). — *Mittheilungen*, 1891 σ. 433 πίν. II (Wolters).

736. Ἐπιτύμβιον μνημεῖον, ἔχον σχῆμα τοιοῦτον, οἷα εἶνε τὰ ὑπ' ἀρ. 737 καὶ 738.— Εὑρέθη ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ Θριασίου πεδίου, πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος, θέσει «Χασιώτικα Καλύβια», ἔνθα πρῶτος παρετήρησεν αὐτό, ἐν ἔτει 1876, ὁ φιλάρχαιος κ. Τιμολέων Φιλήμων.— Σύγκειται δὲ ἐκ πέντε αὐτοτελῶν μερῶν, ὧν ἀρχαῖα εἶνε μόνον τὸ ἀνάγλυφον καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ συνήθους ἀετώματος ὁριζόντιον γεῖσον· τὰ λοιπὰ μέρη, ἤτοι τὸ βάθρον καὶ τὰ δύο ἑκατέρωθεν τοιχία, κατεσκευάσθησαν νῦν κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἐν τοῖς ὑπ' ἀρ. 737 καὶ 738. Σωζόμενον ὕψος τῆς τὸ δεξιὸν καὶ ἄνω κυρίως μέρος ἀποκεκρουσμένης πλακός, ἐφ' ἧς τὸ ἀνάγλυφον, 1,55 πλ. 1,15. Ὕψος τοῦ γείσου μετὰ τῶν ὀρθοκεράμων 0,10 πλάτος 1,55 πάχος 0,60. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τοῦ γείσου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

Επιχαρης	Δημοστρατη Θεοτιμου	Πλατων
Πλατωνος	Περγασειως	Επιχαρου
Οινα[ιο]ς	θυγατηρ μητηρ δε	Οιναιος
	[Πλ]ατωνος	

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου ἐν ὅλως ἐξέχοντι ἀναγλύφῳ ἐξειργασμένος γέρων πωγωνοφόρος, ὁ **Ἐπιχάρης,** ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, καταλεῖπον τοὺς βραχίονας καὶ τὸ μέχρι τῆς κοιλίας ἄνω μέρος τοῦ σώματος γυμνόν, καὶ τὴν

μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἡπλωμένην ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μηροῦ, τὴν δὲ δεξιὰν ἀνέχει πρὸς τὰ ὀπίσω, κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα, καὶ στηρίζει ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου ἐρείσματος τοῦ θρόνου. Ἔμπροσθεν δὲ τούτου ἵσταται ὄρθιος, ἐν ἐξέχοντι ὡσαύτως ἀναγλύφῳ ἐξειργασμένος, γυμνὸς πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐστραμμένος νεανίας (ἐλλείπει ἡ κεφαλή, ἥτις ἦτο ἔνθετος), ὁ υἱὸς αὐτοῦ **Πλάτων,** ὅστις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἀφελῶς κατὰ μῆκος τοῦ σώματος καθειμένην, τὴν δὲ δεξιὰν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου· φέρει δὲ χλαμύδα συνεπτυγμένην, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου διὰ τῶν ὀπισθίων διερχομένην καὶ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ πήχεως καταπίπτουσαν, ὅθεν κατέρχεται εἰς τὰ κάτω. Μεταξὺ δὲ τοῦ γέροννος καὶ τοῦ νεανίου εἰκονίζεται ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ ὀρθία ἱσταμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη γυνὴ (ἐλλείπει ἡ κεφαλή), ἡ **Δημοστράτη,** ἧς διακρίνονται ἐν τῷ λίθῳ οἱ βραχίονες, μέρος τοῦ κατὰ τὸ στῆθος ἱματισμοῦ καὶ τὸ ὑπὸ τὸ κάθισμα τοῦ θρόνου κατώτερον μέρος τοῦ σώματος, ὀλίγον κάτωθεν τῶν γονάτων. Ὄπισθεν δὲ τοῦ γέροντος διακρίνεται μέρος τοῦ κορμοῦ ἑτέρας ἐν ταπεινῷ ὡσαύτως ἀναγλύφῳ ἐξειργασμένης **γυναικὸς** (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ μέρος ἐκ τοῦ κάτω σώματος) ἐνδεδυμένης χιτῶνα καὶ ἐπίβλημα μέχρι τῶν γονάτων καθῆκον, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι εἶνε ὑποδεέστερόν τι πρόσωπον, θεράπαινα.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο διακρίνεται κυρίως διὰ τὸ ἰδανικὸν τῆς παραστάσεως αὐτοῦ, διότι καὶ ὁ νεανίας καὶ ἰδίως ὁ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενος γέρων οὐδὲν ἔχουσι γνώρισμα θνητῶν, ἀλλ' εἰκονίζονται κυρίως ὡς θεοὶ ἢ ἥρωες· θὰ ἐποιήθη δέ, κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς, κατὰ τοὺς πρώτους ἴσως χρόνους τῆς Γ'. ἑκατονταετηρίδος, ὡς ὀρθῶς ὁ κ. Foucart παρατηρεῖ (ἴδ. κατωτέρω Bulletin κτλ.).

Ἐφημερὶς (Τιμολέων Φιλήμων) 1876, Δεκεμβρίου 21, ἀρ. 356.

—*Ἀθήναιον* (Εὐθ. Καστόρχης) τόμος Η'. σ. 147.—*Bull. de corr. hellénique* (Κ. Μυλωνᾶς) 1880 πίν. 1 σ. 65.—C. I. A. II, 2379. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ «Ἐπιχάρης Πλάτωνος Οἰναῖος» ἐχαράχθη, ὡς φαίνεται, ὑστερώτερον τῶν δύο ἄλλων.

737. Μέγα ἐπιτύμβιον μνημεῖον, ναϊδιόσχημον.— Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1861. Σύγκειται ἐκ πέντε αὐτοτελῶν μερῶν, ἤτοι α') ἐκ τοῦ βάθρου (ὕψ 0,44 πλ. 2,25 πχ. 1,00), β') ἐκ τοῦ ἀναγλύφου (ὕψ. 1,80 πλ. 1,30) μετὰ τῆς πλίνθου, δι' ἧς εἶνε ἐμπεπηγμένον τῷ βάθρῳ, γ' καὶ δ') ἐκ τῶν δύο ἑκατέρωθεν εἰς παραστάδα πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἀποληγόντων τοιχίων (ὕψ. 1,82 πλ. 0,14 βάθος 0,60), ὧν σώζεται μόνον μέρος τι ἐκ τῶν κάτω, (τὸ λοιπὸν ἄνω μέρος συνεπληρώθη νῦν), καὶ ε') ἐκ τοῦ μετ' ἐπιστυλίου ἀετώματος (ὕψ. 0,38), οὗ ἐλλείπει τὸ νῦν συμπεπληρωμένον δεξιὸν μέρος. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

[Προκλειδης . . . .]ατου	Αρχιππη Μειξιαδου Αιγιλιοθεν	Προκλης Προκλειδου Αιγιλιευς
	Προκλειδης Πανφιλου Αιγιλιε[υς]	

Ἡ τελευταία ἐπιγραφὴ «Προκλείδης Πανφίλου Αἰγιλιεὺς» ἐχαράχθη ἐν τῷ λίθῳ ὑστερώτερον.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου ἐν ὅλως ἐξέχοντι ἀναγλύφῳ ἐξειργασμένος γέρων πωγωνοφόρος (ἐλλείπει ἡ νῦν γύψῳ συμπεπληρωμένη δεξιὰ χεὶρ μετὰ μέρους τοῦ πήχεως), ὁ **Προκλείδης,** ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἔχει τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ δεξιοῦται πρὸ αὐτοῦ ἱστάμενον, ἐν ὅλως ἐξέχοντι ἀναγλύφῳ ὡσαύτως εἰκονισμένον, γενειῶντα ὁπλίτην, τὸν υἱὸν αὐτοῦ **Προκλῆν** (ἐλλείπουσιν αἱ γύψῳ νῦν συμπεπληρωμέναι δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος καὶ ἀριστερὰ κνήμη μέχρι τοῦ μέσου ἄκρου ποδός)· οὗτος εἶνε ἐνδεδυμένος

χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ θώρακα μετ' ἐπωμίδων, φέρει κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον ξίφος (ἐλλείπει ἡ λαβή, ἥτις ἦτο πρόσθετος) ἐν τῷ κολεῷ, ὃν κρατεῖ τῇ ἄκρᾳ ἀριστερᾷ χειρί, καὶ ἔχει χλαμύδα, ἥτις συνεπτυγμένη φέρεται περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ τὰ νῶτα καὶ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ πήχεως κατέρχεται εἰς τὰ κάτω, μέχρι τοῦ χιτῶνος καθήκουσα. Μεταξὺ δὲ τῶν δύω τούτων μορφῶν, εἰς τὸ βάθος, ἵσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον ἐν ἧττον ἐξέχοντι ἀναγλύφῳ εἰκονισμένη γυναικεία μορφή, ἡ **'Αρχίππη**, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, ἔχουσα τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν παρὰ τὸ στῆθος, ὑπὸ τοὺς μαστούς, καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζουσα τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς στρέφει μικρὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον

Κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ μνημείου ἐσώζοντο λείψανα χρωματισμοῦ, ἐρυθροῦ μὲν ἐν τῷ ἐδάφει τοῦ ἀναγλύφου, κυανοῦ δὲ ἐν τῷ ἱματισμῷ τοῦ ἐπὶ τοῦ θρόνου καθημένου γέροντος. Ὡς πρὸς δὲ τὸ βάθρον τοῦ μνημείου, παρατηρητέον ὅτι τοῦτο ἔμπροσθεν καὶ κατὰ μῆκος τοῦ ἀναγλύφου ἔχει βαθεῖαν κατακλινῆ ἐγκοπήν, γενομένην ἴσως ἵνα καταρρέωσιν εὐκόλως τὰ ἐκ τῶν ὑετῶν ὕδατα οὕτως, ὥστε νὰ μὴ μένωσιν ἐπὶ τοῦ βάθρου καὶ ἐπιφέρωσι βλάβην εἰς τὸ μνημεῖον.

Ὑπὸ τεχνικὴν δὲ ἔποψιν ἐξεταζόμενον τὸ προκείμενον μνημεῖον τοῦτο κυρίως ἔχει τὸ ἐνδιαφέρον, ὅτι αἱ μορφαί, ἰδίως ἡ κεφαλὴ τοῦ ὁπλίτου, ἔχουσιν ὅλως ὑποκειμενικὸν χαρακτῆρα καταφανῆ ἐν τῇ διαθέσει τῆς κόμης καὶ ἐν τῷ σχηματισμῷ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ στόματος, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου ἔχουσί τι τὸ παράδοξον καὶ ἄηθες ἐν τῇ ἐκφράσει καὶ στεροῦνται τῶν συνήθων ἐκείνων γνωρισμάτων τῶν τῆς Δ'. κυρίως ἑκατονταετηρίδος ἀναγλύφων, δι' ὧν ταῦτα συγκινοῦσι τὸν θεατήν. Θὰ ἐποιήθη δὲ ἴσως κατὰ τὴν Γ'. ἑκατονταετηρίδα.

Kekulé 375. 401. Sybel 2604, 2614, 2621.—*Bullettino* (Per-

vonoglu) 1861 σ. 140.—Lenormant : *La voie sacrée* I σ. 119.—Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 62 ἀρ. 35 —*Arch. Zeitung* (C. Curtius) 29 σ. 13(6). — Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1050. —C. I. A. II, 1729.

738. Μέγα ἐπιτύμβιον μνημεῖον, ναϊδιόσχημον. — Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ ἐν ἔτει 1861.—Σύγκειται ἐκ πέντε αὐτοτελῶν μερῶν, ἤτοι α΄) ἐκ τοῦ βάθρου, οὗ τὸ ἐλλεῖπον ἀριστερὸν ἥμισυ συνεπληρώθη νῦν (ὕψ. 0,39 πλάτος κατὰ τὴν γενομένην συμπλήρωσιν 2,00 πχ. 1,00), β΄) ἐκ τοῦ μετὰ τῆς πλίνθου, δι' ἧς εἶνε ἐμπεπηγμένον τῷ βάθρῳ, ἀναγλύφου (ὕψ. 2,14 πλ. 1,20), γ΄ καὶ δ΄) ἐκ τῶν δύο ἑκατέρωθεν εἰς παραστάδα ἰωνικοῦ ρυθμοῦ εἰς τὰ ἐμπρὸς ἀποληγόντων τοιχίων (ὕψ. 2,14 πλ. 0,15 βάθος 0,65) καὶ ε΄) ἐκ τοῦ μετ' ἐπιστυλίου ἀετώματος (0,32), οὗ τὸ μέσον ἀκρωτήριον, ὃ ἔχει κεχωρισμένην συμφυῆ τῷ ἀετώματι βάσιν, ἦτο πρόσθετον. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή :

Αριστοναυτης Αρχεναυτο Αλαιευς

Ἐν ὅλως ἐξέχοντι σχεδὸν ὁλογλύφως ἐξειργασμένῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται νεανίας ἀγένειος ὁπλίτης, ὁ **Ἀριστοναύτης** (ἐλλείπουσιν αἱ ἄκραι χεῖρες καὶ μέρος τῆς ἀσπίδος, τὸ γύψῳ νῦν συμπεπληρωμένον ὁλόκληρον ἀριστερὸν σκέλος, πλὴν τοῦ ἄκρου ποδός, καὶ ὁ συμπεπληρωμένος ὡσαύτως ἄκρος δεξιὸς πούς), ὅστις ἔχει στάσιν ὁρμῶντος κατὰ πολεμίου καὶ οὕτω κινεῖται ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιάν, λίαν διεστηκότα ἔχων τὰ σκέλη καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, τοῦ ἐπὶ ἀνωμάλου τὴν ἐπιφάνειαν ἐξέχοντος ἐδάφους βεβηκότος, στηριζόμενος, ἔχων ἐστραμμένον τὸ ἄνω τοῦ σώματος μέρος σχεδὸν κατ' ἐνώπιον· φέρει δὲ χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ θώρακα καὶ κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἀσπίδα, ἐν ᾧ τὴν δεξιὰν ἔχει μικρὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην καὶ πρὸς ἀριστερὰν τεταμένην, ὡς εἰ ἐκράτει δι' αὐτῆς, ὡς φαίνεται, ξίφος· ἔχει δὲ χλαμύδα

συνεπτυγμένην ἀπό τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ κάτω τοῦ σώματος, ἔμπροσθέν τε καὶ ὄπισθεν καταπίπτουσαν, καὶ φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κωνικὸν πῖλον, ἔχοντα ἐν τῇ κάτω ὑπὲρ τὸ μέτωπον περιφερείᾳ ὀπὰς πρὸς προσάρτησιν πράγματός τινος.

Κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ὀρθογραφίαν τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο δὲν δύναται νὰ εἶνε νεώτερον τῶν πρώτων χρόνων τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος· ἡ ἐργασία ὅμως, ἰδίως ἡ τοῦ κορμοῦ, δὲν διακρίνεται ἐπὶ λεπτότητι καὶ ἐπιμελείᾳ. Ἡ κεφαλὴ δὲ εἶνε ἐξειργασμένη ἐν πλήρει ὑποκειμενικῇ ὁμοιότητι καὶ ἔχει λίαν περίεργον τὴν μορφήν.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ βάθρον τοῦ ὅλου μνημείου ἔχει, ἣν καὶ τὸ τοῦ ὑπ' ἀρ. 737 κατακλινῆ ἐγκοπήν, περὶ ἧς ἴδε τὰ ἐν τῷ ἀριθμῷ ἐκείνῳ εἰρημένα. Κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν δὲ τοῦ ἀναγλύφου ἐσώζοντο ἴχνη χρωματισμοῦ· τὸ ἐσωτερικὸν δηλ. τῆς ἀσπίδος ἦτο, κατὰ Πιττάκην, ἐρυθρῷ χρώματι κεχρωματισμένον καὶ ἡ πλάξ, ἐφ' ἧς τὸ ἀνάγλυφον, ἤτοι τὸ ἔδαφος αὐτοῦ, κυανῷ.

Kekulé 400, 14, 15. Sybel 944.—*Bullettino* (Pervanoglu) 1862 σ. 27 καὶ (Rousopoulos) 1863 σ. 172.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκης) 1862 σ. 21 ἀρ. 40 πίν. 8 α, 6.—*Arch. Zeitung* (C. Curtius) 29 σ. 13.—Lenormant : *La voie sacrée* σ. 114 ἀρ. 38. —C. I. A. II, 1779.

739. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, λῆγον ἄνω εἰς ἀετωμάτιον μετ' ἀκρωτηρίων. Ὕψ. 0,85 πλ. 0,37. Λίθος βοιωτικός. — Εὑρέθη ἐν Βοιωτίᾳ, ἐν τῷ προαστείῳ Θηβῶν «Πυρί».

Ἐν λεπτῷ πλαισίῳ, ἐπὶ προεξεχούσης πλίνθου, εἰκονίζεται νεᾶνις ἱσταμένη ὀρθία, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου ἐζωσμένου, καταλείποντος γυμνὸν τὸ ἄνω τοῦ στήθους. Ἐπὶ τῆς κυματοειδοῦς λελυμμένης κόμης, τῆς κατὰ τὰ νῶτα μέχρι που τῆς ὀσφύος κατερχομένης, φέρει πόλον. Ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἔχει κεκαμμένας

κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ προτεταμμένας· καὶ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς φαίνεται ὅτι ἐκράτει λεπτόν τι πρᾶγμα (ἄνθος;), ὃ ἦτο δεδηλωμένον χρώματι, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ καρπὸν (μῆλον;). Ἀριστερὰ τῆς κεφαλῆς ὑπάρχει ἀρχαϊκοῖς γράμμασι γεγραμμένη ἐπιγραφή:

Αμφοττο

τὸ ὄνομα τῆς εἰκονιζομένης μορφῆς δηλοῦσα.

Τὸ περίεργον καὶ ἱκανῶς ἰδιόρρυθμον τοῦτο ἀνάγλυφον δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς τοὺς μέσους περίπου χρόνους τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1881 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1891 σ. 17). — Σημειωτέον ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶχον κεκρυμμένον ἐν Θήβαις χωρικοί τινες ἐκ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος χωρίου «Πυρί», μέχρις οὗ ἀνακαλυφθὲν ὑπὸ τῆς ἐν Θήβαις Μοιραρχίας κατεσχέθη ἐν ἔτει 1890 καὶ ἐστάλη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον. Λέγεται δὲ ὅτι εὑρέθη παρὰ τὸ «Πυρὶ» ἔν τινι τῶν πολλῶν ἐκεῖ ἀνακαλυπτομένων, ὡς γνωστόν, τάφων, ᾧ ἐχρησίμευεν ὡς κάλυμμα.

740. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἄνω μέρος. — Εὑρέθη ἐν Θεσσαλίᾳ, δύο καὶ ἡμίσειαν ὥρας μακρὰν τῆς Λαρίσσης, ἐν τῇ ὁδῷ τῇ ἀγούσῃ εἰς τὸ βορειοανατολικῶς τῆς πόλεως ταύτης κειμένῳ χωρίῳ Κεσσερλί, ἐν ἔτει 1883, καὶ ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον ἐκ τῆς ἐν Λαρίσσῃ Συλλογῆς, ἐν ἔτει 1887.—Ὕψ. 1,25 πλ. 0,62 πχ. 0,15.

Γυνὴ (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ), ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου καὶ ἱμάτιον, ἵσταται ὀρθία ἐστραμμένη πρὸς ἀριστερὰν καὶ φέρουσα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος λαγιδέα· τὴν δεξιὰν ἔχει ἠνωρθωμένην καὶ ἐκράτει δι' αὐτῆς, ὡς φαίνεται, τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου. Παρὰ τοὺς πόδας, ἀριστερά, διακρίνεται ποὺς σκίμποδος. Τέχνη τῶν μέσων περίπου χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 356 (*Ἀρχ. Δελτίον*, 1887). — *Mittheilungen* (Wolters) XII (1887) σ. 74 μετὰ σχεδιογραφήματος.

741. Μεγάλη ἐπιτύμβιος στήλη ἀπολήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, τεθραυσμένη εἰς δύο ἀκριβῶς προσαρμόζοντα τεμάχια. — Εὑρέθη ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸ μὲν κατώτερον τεμάχιον παρὰ τὴν Λάρισσαν, ἐν τῷ ἰουδαϊκῷ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1881, τὸ δὲ ἀνώτερον ἐν τῷ τρεῖς ὥρας πρὸς βορρᾶν τῆς Λαρίσσης κειμένῳ χωρίῳ Σατομβάσι, ἐν ἔτει 1887.— Ὕψ. 2,46 πλ. 0,65, π.χ. 0,15. Ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 1,56. Μάρμαρον λευκόν.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ κατὰ μῆκος τῆς στήλης πλαισίῳ εἰκονίζεται **νεανίας** φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πέτασον καὶ ἐνδεδυμένος μέχρι τῶν γονάτων καθήκοντα χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ χλαμύδα κεκομβωμένην ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου· ἵσταται δὲ ὄρθιος πρὸς δεξιὰν τοῦ θεατοῦ ἐστραμμένος καὶ φέρει ἐπὶ τῆς δεξιᾶς λαγιδέα καὶ διὰ τῶν δακτύλων τῆς πρὸς τὸ πρόσωπον ἠνωρθωμένης ἀριστερᾶς μῆλον. Ἐπὶ τοῦ λαγιδέως εἶνε κεχαραγμέναι τρεῖς χιαστὶ διασταυρούμεναι μικραὶ γραμμαὶ ἀποτελοῦσαι οὕτως οἱονεὶ ἀστέρα, αἵτινες εἶνε, ὡς φαίνεται, τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (✳), ὥστε θὰ ἐχαράχθησαν ἐν χριστιανικοῖς χρόνοις ἐν δευτέρᾳ τινὶ χρήσει τοῦ ἀναγλύφου ὑπὸ χριστιανῶν. Τέχνη τῶν μέσων, ὡς φαίνεται, χρόνων τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 355 (*Ἀρχαιολ. Δελτίον* 1887).— *Mittheilungen* (Wolters) XII, 72 μετὰ σχεδιογραφήματος. — *Bulletin de corr. hell.* (G. Fougères) 1888 σ. 181 πίν. V.

742. Μεγάλη ἐπιτύμβιος στήλη, ἥτις ἀπέληγεν ἄνω εἰς τὸ σύνηθες ἀνθέμιον, ὃ ἀπεξέσθη ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις.—Εὑρέθη ἐν Θεσπιαῖς, ἐν ἔτει 1884, καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐν Ἐρημοκάστρῳ Συλλογῇ μέχρι τοῦ ἔτους 1888, ὅτε μετεκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον.—Ὕψ. 2,60 κάτω πλάτος 0,78 ἄνω 0,67. — Ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 1,61. Μάρμαρον λευκόν.

Ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται δεξιὰ ἐστραμμένος **νεανίας**, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὁλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν, ἔχων τὸν ἀριστερὸν πόδα προβεβλημένον καὶ κρατῶν ἐν τῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένῃ ἀριστερᾷ στλεγγίδα καὶ ἐλαιοφόρον ληκύθιον. Εἶνε δὲ γυμνός, φέρων μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὄπισθεν καταπίπτουσαν χλαμύδα, ἧς τὸ ἕτερον ἄκρον ἀνέχει τῇ δεξιᾷ χειρί. Ὄπισθεν τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, εἰς τὸ βάθος, εἰκονίζεται ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ δεξιὰ ἐστραμμένος καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω ἔχων *κύων*. Ἡ διάθεσις καὶ τὸ περίγραμμα τῆς μορφῆς καὶ ἔτι τὸ εὐγενὲς καὶ αὐστηρὸν αὐτῆς μαρτυροῦσιν ὅτι τὸ ἀνάγλυφον προέρχεται ἐκ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος· ἐν μεταγενεστέροις ὅμως ρωμαϊκοῖς χρόνοις ἐγένετο δευτέρα χρῆσις αὐτοῦ καὶ οὕτως ἀπεξέσθη τὸ ἀνθέμιον, εἰς ὃ ἀπέληγεν ἡ στήλη, καὶ ἐχαράχθησαν ἀντ' αὐτοῦ, ἐν τῷ μέσῳ, δύο ὁμόκεντροι κύκλοι καὶ ὑπ' αὐτοὺς ἐπιγραφή:

Αγαθοκλη χαιρε.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 641. *Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 145, 1.

743. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἀποκεκρουσμένον τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν. Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1838.—Ὕψ. 1,12 πλ. 0,77. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

Δαμασιστρατη Πολυκλειδο[υ - -]

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου (οὗ τὸ δεξιὸν πλάγιον ἔρεισμα ὑποβαστάζει Σφὶγξ) δεξιὰ ἐστραμμένη γυνή, ἡ **Δαμασιστράτη**, ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, στηρίζει τὸν ἀγκῶνα τῆς ἀριστερᾶς ἐπὶ τοῦ μηροῦ φέρουσα οὕτω τὴν ἄκραν χεῖρα πρὸς τὸ ἄνω καὶ στρέφουσα μικρὸν δι' αὐτῆς πρὸς τὰ ἐμπρός, κατὰ

τὸν λαιμόν, τὸ ἱμάτιον, καὶ δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον **ἄνδρα** (ἐλλείπει μέρος τοῦ ὄπισθεν κρανίου)· οὗτος εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατερχόμενον περικαλύπτει οὕτω τὸ σῶμα, ὥστε καταλείπει γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας, καὶ ἔχει καθειμένον τὸν ἀριστερὸν βραχίονα κρατῶν ἐν τῇ ἄκρᾳ χειρὶ στλεγγίδα(;). Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων μορφῶν ἵσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον ἑτέρα **γυνή**, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν παρὰ τὸ στῆθος, ὑπὸ τοὺς μαστούς, καὶ στηρίζουσα ἐπ' αὐτῆς τὸν ἀγκῶνα τῆς ἀριστερᾶς, φέρουσα οὕτω πρὸς τὰ ἄνω τὴν ἄκραν ἀριστερὰν καὶ ἐπικλίνουσα μικρὸν τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐτῆς. Ὄπισθεν δὲ τῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου καθημένης Δαμασιστράτης ἵσταται ὀρθία, δεξιὰ ἐστραμμένη, ἡ **θεραπαινὶς** αὐτῆς, ἐνδεδυμένη ποδήρη στενὸν χιτῶνα καὶ χειριδωτὸν ἐπίβλημα, φέρουσα τὸν συνήθη τοῖς ὑποδεεστέροις προσώποις κεφαλόδεσμον, καὶ στηρίζουσα τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου ἐρείσματος τοῦ θρόνου. Τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων.

Πιττάκης 600. Kekulé 155. Sybel 71.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκις) 1840 σ. 368 ἀρ. καὶ πίν. 469.— *Bullettino* (Curtius) 1840 σ. 68.— *Kunstblatt*, 1840 σ. 216, 213. — Rangabé: *Antiq. helléniques* II ἀρ. 1699. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 61 ἀρ. 33.— C. I. A. II, 3585.

744. Ἀκρωτήριον ἐπιτυμβίου μνημείου σχῆμα ἀνθεμίου ἔχον.—Ὕψ. 0,85 πλ. 0,46. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ, ἐν τῇ θέσει «Τράχωνες», ἐν ἔτει 1856.

Ἔχει τὴν ἐπιφάνειαν κεκοσμημένην δι' ἀνθεμίων καὶ ἑλίκων, ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένων. Ἐν τῷ μέσῳ δέ, καθ' ὅλον τὸ μῆκος, ἐξέχει **γυναικεία μορφὴ** ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένη. Ἵσταται δ' αὕτη ὀρθία, δεξιὰ

μικρὸν ἐστραμμένη, καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χειριδωτὸν χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου καὶ ἱμάτιον κατὰ τὰ ὀπίσθια τοῦ σώματος καταπίπτον, οὗ κρατεῖ ἑκατέρᾳ χειρὶ τὰ κράσπεδα, ἃ ἐκ τῶν ὄπισθεν φέρει εἰς τὰ ἐμπρός. Κατὰ τὸν θώρακα ἔχει χιαστὶ διεσταυρωμένας ταινίας ἀποτελούσας κατὰ τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στήθους μέρος τῆς διασταυρώσεως κομβιοειδῆ ἐξοχὴν ἐν σχήματι μεταλλίου (πρβ. ἀρ. 695). Ἡ ζώνη εἶνε κεκοσμημένη διὰ ζητοειδῶν γραμμῶν καὶ ἡ ἀνειμένη κόμη φέρει στεφάνην. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας δύναται τὸ περίεργον καὶ πρωτοφανὲς τοῦτο ἀνάγλυφον νὰ ἀναχθῇ εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος.

Friederichs–Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1120. Πρβ. *Anzeiger der Wiener Akademie* 1883 (Conze).

745. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἔχον ἑκατέρωθεν παραστάδας, ἐλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος.—Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1835.—Σωζόμενον ὕψος 1,12 πλ. 0,75.

Ἀριστερὰ ἵσταται ὄρθιος μικρὸν δεξιὰ ἐστραμμένος **ἀνὴρ** (ἐλλείπει ἡ κεφαλή), ἐνδεδυμένος ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καταπίπτον καὶ καλύπτον τὸ λοιπὸν σῶμα πλὴν τοῦ στήθους καὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος, συνέχων παρὰ τὸν ὦμον διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς τὸ ἱμάτιον καὶ κρατῶν ἐν τῇ ἄκρᾳ δεξιᾷ στλεγγίδα. Πρὸ αὐτοῦ δὲ ἵσταται ὄρθιος γυμνὸς πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος **παῖς**, ὁ δοῦλος αὐτοῦ (ἐλλείπει ἡ κεφαλή), ὅστις ἔχει ἐσταυρωμένας ἐπὶ τῆς κοιλίας τὰς χεῖρας καὶ κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ δι' ἱμάντων ἀνηρτημένον ἐλαιοφόρον ληκύθιον. Κοινὴ ἑλληνικὴ τέχνη.

Πιττάκης 11. Kekulé 7. Sybel 64.— Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 28 ἀρ. 1.

746. Δεξιὸν τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου.—Ὕψ. 0,56 πλ. 0,58. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος μικρόν τι ἀριστερὰ ἐστραμμένου **νεανίου** κρατοῦντος ἐν τῇ ἀριστερᾷ *πτηνὸν* καὶ φέροντος συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ τοῦ βραχίονος ἐξηρτημένην χλαμύδα.

Heydemann 802. Sybel 140.

747. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἧς τὸ ἄνω μέρος ἀποκεκομμένον. Ὑψ. 0,84 πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἀναγλύφῳ (ὕψ. 0,33), ἐν πλαισίῳ οὐχὶ ἐγγεγλυμμένῳ ὡς συνήθως ἀλλ' ἐξέχοντι τῆς βάσεως, εἰκονίζεται δεξιὰ κατ' ἐνώπιον γυμνὸς ἱστάμενος ὄρθιος **νεανίας**, τὴν κεφαλὴν μικρὸν πρὸς ἀριστερὰν ἔχων κεκλιμένην, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ ἱκανῶς τὸ ἰσχίον ἔχων προβεβλημένον, τοὺς βραχίονας ἔχων καθειμένους καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ ἄκρᾳ χειρί, παρὰ τὸν μηρόν, στλεγγίδα, δι' ἧς ἀποξύει τὸ σῶμα. Πρὸ αὐτοῦ δὲ ἵσταται ὄρθιος δεξιὰ ἐστραμμένος γυμνὸς **παῖς**, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ὡς φαίνεται, ὅστις στηρίζεται ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ἔχων πρὸ αὐτοῦ χιαστὶ κεκλιμένον τὸν ἀριστερόν, καὶ φέρει τὴν τοῦ κυρίου του χλαμύδα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἔχων αὐτὴν καὶ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ συγκρατῶν. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 109.

748. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἐπιστεφόμενον ἄνω ὑπὸ γείσου, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή:

Καλλι[στράτη ;]

— Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ. — Ὕψος 0,67 πλ. 0,50. Ὕψος τῆς μορφῆς 0,55. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ θανοῦσα **Καλλιστράτη** εἶνε μικρὸν ὄρθιον ἱστάμενον καὶ ἀριστερὰ ἐστραμμένον κοράσιον, ἐνδεδυμένον ποδήρη μετὰ μικρῶν χειρίδων χιτῶνα, ἔχον τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καθειμένον καὶ τὸν δεξιὸν προτεταμένον ἀπὸ τοῦ ἀγκῶ-

νος, καὶ κρατοῦν ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ ἄκρᾳ χειρὶ ριπίδα(;), ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ *πτηνόν*. Πρὸ τοῦ κορασίου εἰκονίζεται πρὸς αὐτὸ ὁρμῶν καὶ τὸ σῶμα ἠνωρθωμένον ἔχων μέγας **κύων**. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 52. Sybel 82.— Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 36. ἀρ. 16.— Κουμανούδης: *Ἀττικῆς ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι* ἀρ. 3736.

749. Ἐπιτύμβιον πρόστυπον ἀνάγλυφον ἀπολῆγον ἄνω εἰς ἀέτωμα.—Εὑρέθη ἐν Ὠρωπῷ. — Ὕψ. 0,78 πλ. 0,46. Ὕψος τῶν μορφῶν 0,31.

Ὑπὸ τὸ ἀέτωμα εἶνε γεγραμμένη ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

Πλανγων Τολμιδου Πλαταικη
Τολμιδης Πλαταευς

Νεᾶνις ἐνδεδυμένη ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος, ἡ **Πλανγών**, εἰκονίζεται ἐν τῇ ἐσχάτῃ τοῦ βίου στιγμῇ· ἐπὶ κλίνης δηλ. οὖσα κατακεκλιμένη ἠνωρθώθη μικρὸν καὶ καταπίπτει αὖθις, θνήσκουσα, ἐν τῷ μέσῳ δύο περιποιουμένων καὶ συγκρατουσῶν αὐτὴν γυναικείων μορφῶν. Τούτων ἡ μὲν ὄπισθεν αὐτῆς, πρὸς δεξιάν, ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη μακρὸν χιτῶνα μετὰ ἐπιβλήματος καὶ φέρει κεφαλόδεσμον, εἶνε **θεράπαινές**· ἔχει δὲ τὸν δεξιὸν βραχίονα παρὰ τὸν λαιμὸν τῆς θνησκούσης καὶ ὑποστηρίζει αὐτὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὑπὸ τὸν ἀγκῶνα τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος. Ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς, πρὸς ἀριστεράν, ἡ ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη, εἶνε ἴσως ἡ **μήτηρ** αὐτῆς, ἥτις ἔσπευσεν ἤδη πρὸς βοήθειαν καὶ ὑποστηρίζει τῇ δεξιᾷ τὸν δεξιὸν τῆς θνησκούσης βραχίονα, κατὰ τὸ μετακάρπιον, ἐν ᾧ τὴν ἀριστερὰν ἔχει τεταμένην πρὸς αὐτὴν ἄπελπις καὶ ὑπὸ ἰσχυρᾶς λύπης κατειλημμένη. Ὄπισθεν δὲ τῆς τελευταίας ταύτης ἵσταται ὄρθιος δεξιὰ ἐστραμμένος ὁ πατὴρ τῆς θνησκούσης **Τολμίδης**, ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἱμάτιον ἐνδεδυμένος· οὗτος εἰκονίζεται

θρηνῶν ἐπὶ τῷ παθήματι τῆς θυγατρὸς καὶ στηρίζει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρός, ἐν ᾧ τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν ἔχει παρὰ τὸ στῆθος.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο θὰ ἐποιήθη ἐν τῇ Δ'. ἑκατονταετηρίδι· ἐνδιαφέρει δὲ κυρίως διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράστασιν μοναδικὴν οὖσαν.

Sybel 123. — Lebas: *Mon. figurés* πίν. 71. — *Mittheilungen* (Körte) III (1878) σ. 326 ἀρ. 21.—C.I.A. II, 3275.

750. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου ἀπολήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον καὶ ἔχουσα ὑπ' αὐτὸ τὴν ἐπιγραφήν:

Χρυσαλλις Φαιδριας
Μυρτη Ανα ⟨ι⟩ καιευς

—Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ. — Ὕψος 0,88 πλ. 0,36. Ὕψος ἀναγλύφου 0,31. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη γυνή, ἡ **Χρυσαλλίς**, ἥτις ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον ὄρθιον πωγωνοφόρον ἄνδρα, **Φαιδρίαν** τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, ὡς φαίνεται, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα. Μεταξὺ δὲ τούτων, εἰς τὸ βάθος, ἵσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα μικρὸν δεξιὰ κεκλιμένην, γυναικεία μορφή, ἡ **Μύρτη**, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν παρὰ τὸ στῆθος, ὑπὸ τοὺς μαστούς, καὶ τὴν ἄκραν ἀριστερὰν παρὰ τὸν ὦμον, ἔνθα συνέχει δι' αὐτῆς τὸ ἱμάτιον. Κοινὴ ἑλληνικῶν χρόνων τέχνη, ἐκτέλεσις μετρία.

Σημειωτέον ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο δὲν εἶνε εἰργασμένον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ, ὡς συνήθως, πλαισίῳ, ἀλλ' ἐξέχει τῆς ἐπιφανείας τῆς πλακός, ὥσπερ καὶ τὸ ὑπ' ἀρ. 747.

Heydemann 831. Sybel 88. — C. I. A. II, 1856.

751. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἔχον κατὰ τὰ ἄνω αέτωμα καὶ ὑπ' αὐτὸ κυμάτιον καὶ τὴν ἐπιφάνειαν οὕτως ἐγγεγλυμμένην, ὥστε σχηματίζονται ὑπὸ τὸ κυμάτιον οἱονεὶ ἐπιστύλιον καὶ ἑκατέρωθεν παραστάς.—Εὑρέθη ἐν Κορίνθῳ καὶ ἔκειτο ἐν τῷ ἐκεῖ Ἐπαρχείῳ μέχρι τοῦ 1885, ὅτε ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον. — Ὕψος 0,74 κάτω πλάτος 0,50 ἄνω 0,46.

Ἐπὶ τῆς κάτω πλευρᾶς τοῦ ἀετώματος ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή :

Αλκιας Φωκευς.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶνε τῶν καλουμένων κοιλαναγλύφων· ἡ ἐπιφάνεια δηλ. τῶν ἐν αὐτῷ εἰκονιζομένων μορφῶν εἶνε αὐτὴ ἡ τοῦ λίθου ἐπίπεδος ἐπιφάνεια καὶ μόνον ἡ τὰς περιφερείας τῶν μορφῶν ἀποχωρίζουσα εἶνε κοίλως ἐγγεγλυμμένη πρὸς διάκρισιν τοῦ περιγράμματος τῶν μορφῶν. Τὰ καθέκαστα δὲ τῆς ἐπιφανείας τῶν μορφῶν ἦσαν χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένα οὕτως, ὥστε τὸ μνημεῖον τοῦτο δύναται ἐξ ἴσου καὶ εἰς τὰς *γραπτὰς* ἐπιτυμβίους στήλας νὰ καταταχθῇ.

Ὁ **Ἀλκίας** εἰκονίζεται ὡς γυμνὸς πολεμιστής, τὰ ὀπίσθια μᾶλλον τοῦ σώματος πρὸς τὸν θεατὴν ἔχων ἐστραμμένα, φέρων περικεφαλαίαν καὶ χιτῶνα συνεπτυγμένον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος ἐρριμμένον οὕτως, ὥστε κατέρχεται μέχρι τοῦ ἐδάφους· κρατεῖ δὲ ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ ἀσπίδα, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ἀκόντιον, καὶ παρίσταται ἐν ὁρμητικῇ πρὸς ἀριστερὰν βαίνων στάσει καὶ ἐπὶ τοῦ πτώματος γυμνοῦ ἐκτάδην κειμένου **πολεμίου** πατῶν, ἀμυνόμενος διὰ τῆς ἀσπίδος καὶ προσβάλλων διὰ τοῦ ἀκοντίου οὕτως, ὥστε ἔχει τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος πρὸς τὰ ἐμπρὸς κεκλιμένον καὶ τὰ σκέλη εἰς ἄκρον διεστηκότα.

Κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας δύναται νὰ παραβληθῇ τὸ

ἀνάγλυφον τοῦτο πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν ἀγγείων τοῦ καλουμένου αὐστηροῦ ρυθμοῦ παραστάσεις· ἀλλ' ὑπὸ ἀνατομικὴν ἔποψιν ἐξεταζόμενον ἔχει πολὺ τὸ παράδοξον καὶ ἐνιαχοῦ (οἷον ἐν τῇ παραστάσει τοῦ δεξιοῦ ποδὸς τοῦ πολεμιστοῦ καὶ τῶν χειρῶν τοῦ ἐκτάδην κειμένου ἀνδρὸς) ἀνακριβές. Ἕνεκα δὲ τῆς τεχνοτροπίας αὐτοῦ ταύτης δύσκολον εἶνε νὰ ὁρισθῶσιν οἱ χρόνοι αὐτοῦ· ἀρχαϊκὸν δὲν φαίνεται ὅτι εἶνε, ἀλλ' οὐδὲ δύναταί τις νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶνε ὑστερώτερον τῆς Γ'. τοὐλάχιστον π. Χ. ἑκατονταετηρίδος ἕνεκα τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς, ἃ δυνατὸν εἶνε νὰ ἀναχθῶσι καὶ εἰς τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα. Περίεργον δὲ καὶ διδακτικώτατον εἶνε τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράστασιν, ἥτις διαφέρουσα τῆς τυπικῆς καὶ ἐξιδανικευμένης ἐπὶ ἐπιτυμβίων μνημείων παραστάσεως εἶνε ἀληθὴς ἐν πλήρει πραγματικότητι εἰκὼν μαχομένου πολεμιστοῦ, οἱονεὶ ἐκ μεγάλης παραστάσεως μάχης εἰλημμένη, οὕτως, ὥστε ἄνευ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς μορφῆς τοῦ ἀναγλύφου καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἐπιγραφῆς, τῇ βοηθείᾳ μόνης τῆς παραστάσεως ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐκλάβῃ τις αὐτὸ ὡς ἐπιτύμβιον.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 60. — *Mittheilungen* (E. Loewy) XI (1886) σ. 150 πίν. V.

752. Ἐπιτύμβιον πρόστυπον ἀνάγλυφον, ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος, ἐπιστεφόμενον ἄνω ὑπὸ γείσου μετ' ὀρθοκεράμων, ὑφ' ὃ ἡ ἐπιγραφή:

Δημοκλειδης Δημητριο.

Ἀγένειος, ζώνῃ περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον μικρὸν ἀχειρίδωτον χιτῶνα ἐνδεδυμένος ἀνήρ, ὁ **Δημοκλείδης,** κάθηται περίλυπος ἐπὶ πρῴρας πλοίου, ἐφ' ἧς ἔχει ἐπιθέσει τὴν χλαμύδα, ἀριστερὰ ἐστραμμένος, ἔχων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος ἐπερειδομένης δεξιᾶς· ὄπισθεν

δ' αὐτοῦ, πρὸς δεξιάν, κεῖται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου ἡ ἀσπὶς καὶ ἐπ' αὐτῆς ἡ περικεφαλαία αὐτοῦ. Τὸ κάτω δὲ μέρος τοῦ πλοίου θὰ ἐδηλοῦτο καὶ ἀπεχωρίζετο βεβαίως ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τῆς πλακὸς διὰ χρώματος, δι' οὗ θὰ ἦσαν δεδηλωμένα πρὸς τούτοις καὶ πολλὰ καθ' ἕκαστα καὶ αὐτὴ ἡ θάλασσα. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ ἀποθανὼν Δημοκλείδης θὰ ἦτο, ὡς φαίνεται, ὁπλίτης τῶν ἐπὶ πλοίων μαχομένων· ἴσως δὲ καὶ ἀπέθανεν ἢ ἔπεσε μαχόμενος ἐν πλοίῳ, ὥστε ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ ἀνάγλυφον θὰ ἐχρησίμευεν ὡς κενοτάφιον. Τέχνη τοῦ πρώτου ἡμίσεος τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων καὶ ἐκ τῆς ὀρθογραφίας φαίνεται.

Sybel 95.—C. I. A. II, 3605.

753. Ἐπιτύμβιον πρόστυπον ἀνάγλυφον, ἔχον ἑκατέρωθεν παραστάδας ὑποβασταζούσας οἱονεὶ ἐπιστύλιον, ἐφ' οὗ ἀναγεγλυμμένα ἀνθέμια. — Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1831. — Ὕψ. 0,87, πλ. 0,61.

Δεξιὰ εἰκονίζεται ἐπὶ σκίμποδος καθημένη καὶ ἀριστερὰ ἐστραμμένη **γυνή**, ἐνδεδυμένη ποδήρη πολύπτυχον χιτῶνα καὶ ποδῆρες ὡσαύτως πλουσίως πτυχούμενον ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων, τὴν δὲ δεξιὰν πρὸς τὰ ἄνω κεκαμμένην μέχρι τοῦ λαιμοῦ, ἔνθα ἀνέχει καὶ στρέφει δι' αὐτῆς πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον. Πρὸ αὐτῆς δὲ ἵσταται ὀρθία, δεξιὰ ἐστραμμένη, ἑτέρα **γυνή**, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅπερ, ἀπὸ τῶν ὤμων μέχρι τῶν ἄκρων ποδῶν καθῆκον, κρατεῖ καὶ στρέφει πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἀμφοτέραις ταῖς χερσί, τῇ μὲν δεξιᾷ κατὰ τὸ ἄνω μέρος τῆς κοιλίας, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κατὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον. Ἀξιόλογος τέχνη τῆς Ε'., ὡς φαίνεται, ἑκατονταετηρίδος μικρόν τι αὐστηρὰ τὸν ρυθμόν, διακρινομένη

ἐπὶ ἁρμονίᾳ ἐν τῇ συνθέσει καὶ ἐπὶ κάλλει ἐν τῇ παραστάσει τῶν μορφῶν.

Πιττάκης 391. Kekulé 320. Sybel 85. — *Annali* (Gerhard) 1837 σ. 121. — Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 49 ἀρ. 9. — *Arch. Zeitung* (Michaelis) 29 σ. 139(⁸).

754. Κορωνὶς ἐπιτυμβίου μνημείου ἀναγλύπτοις ἀνθεμίοις κεκοσμημένη, ὑφ' ἣν ἡ ἀντικρὺ ἐπιγραφή :

Οιδε ιππεης απεθανον εν Κορινθωι· Μελησιας Ονητοριδης Λυσιθεος Πανδιος Νικομαχος· εν Κορωνειαι.
φυλαρχος Αντιφανης Θεαγγελος Φανης Δημοκλεης Δεξιλεως Ενδηλος· Νεοκλειδης

— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸν ἔξω Κεραμεικόν, 250 βήματα βορειοδυτικῶς τῆς Ἁγ. Τριάδος, ἐν ἔτει 1861.

Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἀνήγειραν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὸν ἔξω Κεραμεικὸν πρὸς τιμὴν τῶν ἐν ταῖς μάχαις περὶ τὴν Κόρινθον καὶ Κορώνειαν, ἐν ἔτει 394 π. Χ., πεσόντων Ἀθηναίων· εἶνε δὲ αὐτὸ τὸ μνημεῖον, ὃ ἀναφέρει ὁ Παυσανίας (1, 28, 2) λέγων τάδε : «Κεῖνται δὲ καὶ οἱ περὶ Κόρινθον πεσόντες», καὶ τὸ μόνον, ὃ εἰς ἡμᾶς περιῆλθεν ἐκ τῶν πολλῶν ἐκεῖ κατὰ τὸν Κεραμεικὸν μνημείων, ἃ ἡ πόλις εἶχεν ἀνεγείρει εἰς τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς πεσόντας εἰς διαφόρους πολέμους. Μῆκ. 2,25. Ὕψ. 0,48.

Curtius-Kaupert : *Atlas von Athen* σ. 4 μετ' εἰκόνος ἐν σελ. 3. — *Sitzungsber. d. Berl. Akad.* (U. Köhler) 1870 σ. 273. — *Mittheilungen* (Milchhoefer) V σ. 168(¹). — C. I. A. II 1673.

755. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου ἐν πλαισίῳ, λήγουσα ἄνω εἰς μέγα ἀνθέμιον. Ὕψ. 1,43, κάτω πλάτος 0,35, ἄνω 0,30. Ὕψος ἀναγλύφου 0,34.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου ἀριστερὰ ἐστραμμένη ποδήρη μετὰ μικρῶν χειρίδων χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη **γυνή,** ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ δεξιουμένη πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον **ἄνδρα,** ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου (ἔνθα συγκρατεῖ αὐτὸ τῇ ἄκρᾳ ἀριστερᾷ χειρὶ)

εἰς τὰ κάτω φερόμενον καὶ καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα. Κοινὴ ἑλληνικῶν χρόνων τέχνη, ἐκτέλεσις μετρία.

Sybel 78.

756. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων ἐν τῷ τυμπάνῳ τοῦ ὁποίου ἀνάγλυφος ἀσπίς. Ὕψ. 0,91, πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον. Διατήρησις κακή.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ εἰκονίζεται δεξιὰ **Ἑρμῆς** ὁ ψυχοπομπός, ἐνδεδυμένος χλαμύδα καὶ πέτασον καὶ φέρων τὸ κηρύκειον· ἄγει δ' οὗτος τὸν ἀποθανόντα, ἀπὸ τῆς δεξιᾶς ἔχων αὐτόν, **ἄνδρα** πωγωνοφόρον ἐνδεδυμένον ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ μέρους τοῦ στήθους. Ὑπὲρ τὸ πλαίσιον τοῦτο ὑπάρχει ἐπιγραφὴ δυσανάγνωστος, ἐντελῶς σχεδὸν ἐξηλειμμένη. Ὑπ' αὐτὸ δέ, ἐν ἑτέρῳ ταπεινοτέρῳ καὶ μικροτέρῳ πλαισίῳ, εἰκονίζεται ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον, ἐκ τῶν λαβῶν τοῦ ὁποίου ἀνήρτηται ταινία, ἧς τὰ ἄκρα καταπίπτουσιν ἑκατέρωθεν τοῦ ἀγγείου. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 110. — *Arch. Zeitung*, 24,172 καὶ 26,74 (Pervanoglu). Κουμανούδης: *Ἀττικῆς ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι* σ. 25. — Schoene: *Griech. Reliefs* ἀρ. 121. — *Arch. Zeitung*, 29,150 (Michaelis).

757. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ. 0,98 πλ. 0,63. Μάρμαρον πεντελήσιον. - Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Ἄνω λήγει ἡ στήλη εἰς κυμάτιον καὶ ἄβακα, ἐφ' οὗ ἐπιγραφή:

Καλλιας Φιλεταιρου Φαλη[ρε]υς.

Ἐπὶ τῆς ἄνω δὲ ταύτης πλευρᾶς εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ, ὥσπερ ἀκρωτήρια, ἐν τῷ μέσῳ μὲν **Σειρήν**, διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς τίλλουσα τὴν κόμην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τύπτουσα τὸ στῆθος, κατὰ τὰ ἄκρα δὲ ἀνὰ μία **Σφίγξ**.

Ἐν δὲ τῷ κορμῷ τῆς στήλης εἰκονίζετο ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ ἐπιτύμβιον δίωτον **ἀγγεῖον,** οὗ σώζεται ἡ λαβὴ μετὰ μέρους τῆς κοιλίας. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 51. Heydemann 48. — Le Bas : *Mon. fig.*, πίν. 78,1. — *Philologus*, 1861, πίν. I, 2, σ. 550 (Conze). — Friederichs - Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1094. — C. I. A. II, 2614.

758. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου ἐν πλαισίῳ, λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα καὶ ἔχουσα ὑπὲρ τὸ πλαίσιον τὴν ἐπιγραφήν :

Τιμολας Τιμιδου Φανοστρατος

— Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1836. — Ὕψ. 1,03 πλ. 0,44. Ὕψ. τοῦ ἀναγλύφου 0,34. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένος πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ **Τιμόλας,** ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ στήθους καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἔχων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ μηροῦ καὶ δεξιούμενος πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν **Φανόστρατον,** ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ποδήρες ἱμάτιον περικαλύπτον ἅπαν τὸ σῶμα καὶ τὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένον παρὰ τὸ στῆθος ἀριστερὸν βραχίονα, ὃν δέον νὰ φαντασθῶμεν ἐπὶ ράβδου στηριζόμενον. Κοινὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 84. Kekulé 77. Πιττάκης 571. — Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 60,29. — C. I. A. II ἀρ. 4191.

759. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου ἐν πλαισίῳ, λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἔχουσα ἐν τῷ χώρῳ τῷ μεταξὺ τοῦ ἀνθεμίου καὶ τοῦ ἀναγλύφου τὴν ἐπιγραφήν :

Αρτεμισια χρηστη

καὶ ὑπ' αὐτὴν δύο ρόδακας, ὧν τὰ φύλλα θὰ ἦσαν τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα. Ὕψος 1,34 πλ. 0,47. Ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 0,32. Μάρμαρον ὑμήττιον. — **Εὑρέθη ἐν Αἰγίνῃ.**

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος ἀριστερὰ ἐστραμμένη γυνή, ἡ **Ἀρτεμισία,** ἐνδεδυμένη ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ δεξιουμένη πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον **ἄνδρα,** ἐνδεδυμένον ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ κάτω καὶ ἔμπροσθεν φερόμενον οὕτως, ὥστε καταλείπει γυμνὸν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ στήθους καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, ὃ καὶ συνέχει παρὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ στήθους διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρός. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων μορφῶν ἵσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον ἑτέρα **γυνή,** ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν παρὰ τὴν ὀσφὺν καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζουσα τὸν ἀγκῶνα τῆς ἀριστερᾶς, ἐφ' ἧς, πρὸς τὰ ἄνω φερομένης, προσεπικλίνει μικρὸν τὴν κεφαλήν. Κοινὴ τέχνη τῶν τελευταίων ἑλληνικῶν χρόνων, ἐκτέλεσις μετρία.

Sybel 96.— C. I. A. II, 3521.

760. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου, ἐπιστεφομένη τὸ ἄνω μέρος ὑπὸ γείσου καὶ ἔχουσα ἐν τῷ χώρῳ τῷ μεταξὺ τοῦ γείσου καὶ τοῦ ἀναγλύφου τὴν ἐπιγραφήν :

Καλλιστρατη
Ευαγρου
Προσπαλτιου
Διων Δεινοϐατου
Κολλυτευς

—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.—Ὑψ. 0,67 πλ. 0,39. Ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 0,36. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος δεξιὰ ἐστραμμένη γυνή, ἡ **Καλλιστράτη,** ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὃ ἀνέχει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τῇ ἀριστερᾷ χειρί, καὶ δεξιουμένη πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν **Δίωνα,** ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ κάτω καὶ ἔμπροσθεν φερόμενον οὕτως, ὥστε καταλείπει γυ-

μνὸν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ στήθους καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα· ἔχει δὲ οὗτος τὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένον ἀριστερὸν βραχίονα κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ στήθους, ἔνθα καὶ συνέχει τὸ ἱμάτιον τῇ ἄκρᾳ χειρί. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων μορφῶν ἵσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον ἑτέρα **γυνή**, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν ἐπὶ θρόνου καθημένην, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὸν ὑπὸ τοῦ ἱματίου κεκαλυμμένον ἀριστερὸν βραχίονα κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ σώματος καθειμένον καὶ στρέφουσα μικρὸν τὸ ἱμάτιον πρὸς τὰ ἐμπρός, κατὰ τὸν δεξιὸν ὦμον, διὰ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένης καὶ πρὸς τὰ ἄνω φερομένης δεξιᾶς. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 83. — *Bullettino* (Roussopoulos) 1860 σ. 95.—C. I. A. II, 2516.

761. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἐλλιπὲς τὸ ἀριστερὸν μέρος διαγωνίως ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰν ἀποκεκομμένον. Ὕψ. 0,85 πλ. 0,69.

Ἀριστερὰ κάθηται **γυνὴ** ἐπὶ σκίμποδος δεξιὰ ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ δεξιουμένη ἑτέραν πρὸ αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην **γυναῖκα**, ἧς σώζεται ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ καὶ ὁ ἄκρος ἀριστερὸς ποὺς μετὰ μέρους τοῦ ποδήρους χιτῶνος καὶ ἱματίου. Μεταξὺ τούτων ὑπῆρχεν ἴσως καὶ τρίτη *μορφή*, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἐξογκώσεως τῆς ἐπιφανείας τοῦ λίθου ἄνωθεν τῆς ἄκρας δεξιᾶς χειρὸς τῆς καθημένης γυναικός. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶνε, ὡς φαίνεται, αὐτὸ τὸ ὑπὸ τοῦ Sybel ὑπ' ἀρ. 115 ἀνακριβῶς καὶ ἐσφαλμένως περιγραφόμενον.

762. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ἐλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος. Ὕψ. 0,75 πλ. 0,68.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος ἀριστερὰ ἐστραμμένη **γυνή**,

ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ δεξιουμένη ἑτέραν πρὸ αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην **γυναῖκα,** (ἐλλείπει ἡ κεφαλή), ἐνδεδυμένην ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὃ στρέφει πρὸς τὰ ἐμπρός, κατὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον, διὰ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένης καὶ πρὸς τὰ ἄνω φερομένης ἀριστερᾶς χειρός. Μεταξὺ δὲ τούτων εἰκονίζεται μικρὸς **παῖς** καὶ **κοράσιον,** ἐστραμμένα καὶ προσβλέποντα τῇ ἐπὶ θρόνου καθημένῃ, τῇ μητρὶ αὐτῶν, ὡς φαίνεται, καὶ κρατοῦντα ἑκάτερον ἐν τῇ δεξιᾷ *πτηνόν*. Κοινὴ ἑλληνικὴ τέχνη.

Sybel 47.

763. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ τὴν ἐπιγραφήν:

Μυννιον Χαιρεστρατο Αγνο(υ)σιο

— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1858, ἐν ὁδῷ Σταδίου παρὰ τοὺς βασιλικοὺς σταύλους.—Ὕψ. 0,76 πλ. 0,40.

Ἀριστερὰ ἵσταται ὀρθία, δεξιὰ ἐστραμμένη, **γυναικεία μορφὴ** ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ ἐν στοργῇ καὶ οἰκειότητι προσβλέπουσα πρὸ αὐτῆς ἱσταμένῃ ὀρθίᾳ **νεάνιδι,** περιπτύσσουσα αὐτὴν κατὰ τὸν αὐχένα διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ ἁπτομένη τῆς σιαγόνος αὐτῆς διὰ τῆς δεξιᾶς. Ἡ τελευταία αὕτη (ἐλλείπει ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ) ἵσταται κατ' ἐνώπιον, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν πρώτην, καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη διπλοῦν χιτῶνα, ζώνῃ περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον, καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς ράχεως εἰς τὰ κάτω τοῦ σώματος κατερχόμενον, ὃ ἀνέχει διὰ τῆς καθειμένης ἀριστερᾶς χειρός· καὶ ἡ δεξιὰ δὲ ἦτο καθειμένη καὶ ἀνεῖχε καὶ αὕτη ἴσως τὸ ἱμάτιον. Καλὴ τέχνη τῆς Δ'. εκατονταετηρίδος.

Sybel 99. Kekulé 162. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1858 σ. 1735

ἀρ. 3279. — *Bullettino* (Conze) 1858 σ. 183,34.— Friederichs - Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1027.— C. I. A. II, 1075.

764. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ τυμπάνῳ τοῦ ἀετώματος τὰς ἑξῆς ἐπιγραφάς:

Μικιων Αιαντοδωρου
Αναγυρασιος
Δημοστρατη Αμεινιχη
Αισχρωνος Μικιωνος Θριασιου
Αλαεως

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1870. Ὕψος 1,07 πλ. 0,63. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος ἀριστερὰ ἐστραμμένη γυνή, ἡ **Ἀμεινίχη**, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον περιτυλίσσον τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ σκίμποδος διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ ἔχουσα τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μηροῦ. Πρὸ αὐτῆς δὲ ἵσταται ὀρθία πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη καὶ προσβλέπουσα νεᾶνις, ἡ **Δημοστράτη**(;), ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ πυξίδα, ἣν ἀνοίγει διὰ τῆς δεξιᾶς. Καλὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 60.—*Bulletin* (Rayet) I σ. 220.—*Arch. Zeitung* (C. Curtius) 1871 σ. 28. — C. I. A. II, 1848. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 73 πίν. 34.

765. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, οὗ αἱ παραστάδες εἶνε δεδηλωμέναι ἐν ὅλως ταπεινῷ ἀναγλύφῳ, ἔχον ἐν τῷ κάτω τοῦ ἀετώματος περιθωρίῳ ἐπιγραφήν:

Μικα Διων

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1870. Ὑψ. 0,90, πλ. 0,49. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος δεξιὰ ἐστραμμένη γυνή, ἡ **Μέκα**, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ κάτοπτρον, ἐν ᾧ ἐγκατοπτρίζεται, καὶ δεξιουμένη πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον νεανίαν, τὸν **Λέωνα**, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ κάτω τοῦ σώματος καὶ τὰ ἔμπροσθεν φερόμενον οὕτως ὥστε καταλείπει γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, καὶ ἔχει τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα μικρὸν κεκαμμένην ἀριστερὰν παρὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ σώματος. Τέχνη τῶν τελευταίων πιθανῶς χρόνων τῆς Ε′. ἑκατονταετηρίδος διακρινομένη διὰ τὴν εὐγένειαν καὶ τὸ κάλλος τῶν μορφῶν.

Sybel 105. — *Arch. Zeitung* (C. Curtius) 1871 σ. 16,1.— Friederichs-Wolters: *Bausteine*, ἀρ. 1034.— C. I. A. II, 3950. — Conze: *Att. Grabreliefs* ἀρ. 157 πίν. 48.

766. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον λῆγον ἄνω εἰς ἀέτωμα, οὗ ἡ μέση γωνία ἀποκεκρουσμένη, καὶ ἔχον ἐν τῇ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν μορφῶν ἀβακοειδεῖ προεξοχῇ τοῦ λίθου τὴν ἐπιγραφήν:

Ενθαδε Αρισστυλλα κειται
παις Αρισστωνο(ς) τε και Ροδιλλης
σωφρων γ', ω θυγατερ.

— Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1850, πρὸς τὸ βόρειον τῆς Πειραϊκῆς χερσονήσου. Ὕψ. 0,79 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένη γυνή, ἡ **Ῥόδιλλα**(;), ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ μηροῦ καὶ δεξιουμένη ὀρθίαν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην νεάνιδα, τὴν **Ἀρίσστυλλαν**(;), ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχει τὸν ἀριστερὸν βραχίονα κεκαμμένον μικρὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ καθειμένον τῷ σώματι καὶ κρατεῖ ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀριστερᾷ χειρὶ δυσδιάκριτόν τι οἱονεὶ ἐπτυχωμένον πρᾶγμα (πτηνόν;).

Καλὴ τέχνη τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος, ὀλίγον αὐστηρὰ τὸν ρυθμόν.

Heydemann 804. Sybel 104.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1855 σ. 1299 ἀρ. 2611. — Mittheilungen (Köhler) X σ. 371 ἀρ. 32 καὶ σ. 375 πίν. XIV. — C. I. A. IV, Suppl. ἀρ. 491,30. Furtwängler: Samml. Sabouroff σ. 13. — Conze: *Att. Grabreliefs* ἀρ. 115 πίν. 24.

767. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐπὶ τῆς κάτω πλευρᾶς τοῦ ἀετώματος ἐπιγραφήν:

Ασια

— Εὑρέθη παρὰ τὰς Ἀθήνας. — Ὕψ. 0,95, πλ. 0,47. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἡ **Ἀσία**, κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένη καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσα πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένην, προσβλέπει δὲ περιπαθῶς τῷ ἑαυτῆς **τέκνῳ**, ὅ, γυμνόν, μεταξὺ τῶν ποδῶν αὐτῆς ἱστάμενον καὶ πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας προβάλλον, περιπτύσσεται ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Καλλίστη ἑλληνικὴ τέχνη τῶν τελευταίων πιθανῶς χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 108. — *Archäol. Zeitung* (Lüders) 1873 σ. 94 πίν. 8. — Friederichs-Wolters: *Bausteine*, ἀρ. 1026. — C. I. A. II, 3540. Τὸ παιδίον δὲν εἶνε κοράσιον, ὡς ὁ Lüders φρονεῖ, ἀλλ' ἄρρεν, ὡς ὁ Wolters ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁρμώμενος ἐξ ἧς φέρει τοῦτο χλαμύδος.

768. Ἐπιτύμβιον ὅλως ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ἐλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος, προερχόμενον ἐκ μνημείου τοιοῦτον ἔχοντος σχῆμα καὶ συστατικὰ μέρη, οἷον τὸ ὑπ' ἀρ. 737. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ. — Ὕψος 1,50 πλ. 1,00. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος ἀριστερὰ ἐστραμμένη **γυνὴ** (ἐλλείπει ἡ ἔνθετος οὖσα κεφαλὴ) ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν γονάτων, δι' ἧς

κρατεῖ συνεπτυγμένον τι οἱονεὶ ὕφασμα, καὶ δεξιουμένη πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον καὶ ἐν ἧττον ἐξέχοντι ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ἱματιοφόρον **ἄνδρα** (κεφαλὴ ἐλλείπει, στῆθος καὶ δεξιὸς βραχίων ἀποκεκρουσμένος), ὃν ἐκ παραδρομῆς, ὡς φαίνεται, ὁ Kekulé ἐξέλαβεν ὡς «διπλῷ χιτῶνι ἐνδεδυμένην γυναῖκα». Μεταξὺ δὲ τούτων, εἰς τὸ βάθος, ὑπῆρχεν ἑτέρα, ὀρθία ἱσταμένη καὶ ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένη, **μορφή**, ἧς σώζεται ἐν τῷ λίθῳ μέρος τοῦ στήθους καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ ἱματίου κεκαλυμμένη καὶ αὐτὸ συνέχουσα δεξιὰ χείρ. Καλὴ ἑλληνικὴ τέχνη.

Sybel 73. Kekulé 385.— Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 63,36.

769. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, εἰς δύο κατὰ μῆκος τεθραυσμένον μέρη, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ τὴν ἐπιγραφήν:

Ιεροφων Κεφαληθε[ν]	Λυκουργος Ιεροφωντος Κεφαληθεν

—Εὑρέθη ἐν Κερατέᾳ Ἀττικῆς. —Ὑψ. 1,43 πλ. 0,85. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ ἵσταται ὄρθιος κατ' ἐνώπιον, μικρὸν ἀριστερὰ ἐστραμμένος, γυμνὸς νεανίας, ὁ **Λυκοῦργος**, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ἔχων τὴν ἀριστερὰν καθειμένην τῷ σώματι καὶ τὴν δεξιὰν (ἡ ἄκρα χεὶρ ἀποκεκρουσμένη) κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς τεταμένην· ἀριστερὰ δέ, ἀπέναντι αὐτοῦ, ἵσταται ὄρθιος πρὸς αὐτὸν μικρὸν ἐστραμμένος γέρων πωγωνοφόρος, ὁ πατὴρ αὐτοῦ **Ἱεροφῶν**, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἔχων τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν πρὸ τοῦ στήθους καὶ στηρίζων τὴν ἀριστερὰν μασχάλην ἐπὶ τῆς ῥάβδου του, ἣν κρατεῖ καὶ διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρός· ἔμπροσθεν δὲ τοῦ γέροντος τού-

του ἵσταται ὄρθιος γυμνὸς παῖς, ὁ **δοῦλος** τοῦ νεανίου, πρὸς δεξιὰ ἤτοι πρὸς τὸν κύριόν του ἐστραμμένος καὶ ἀποβλέπων, ἔχων τὴν δεξιὰν παρὰ τὸ στῆθος, κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα, φέρων ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου συνεπτυγμένον τὸ τοῦ κυρίου του ἱμάτιον καὶ κρατῶν ἐν τῇ ἀριστερᾷ δι' ἱμάντων ἀνηρτημένον ἐλαιοφόρον ληκύθιον. Μεταξὺ δὲ τοῦ γέροντος καὶ τοῦ νεανίου, εἰς τὸ βάθος, εἰκονίζεται ἐν ὅλως ταπεινῷ ἀναγλύφῳ δεξιὰ ἐστραμμένος *κύων*, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὸν νεανίαν, φέρων καὶ αὐτῷ προσβλέπων. Ἑλληνικὴ τέχνη ὁπωσοῦν ἀξία λόγου, διατήρησις κακή.

C. I. A. II, 2151.

770. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος, ἐπιστεφομένη ἄνω ὑπὸ κεχρωματισμένου τὸ πάλαι γείσου, ὑφ' ὃ ἡ ἐπιγραφή:

Λεων Σινωπευς

καὶ ὑπ' αὐτὴν δύο ῥόδακες.— Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ ἐν ἔτει 1826. —Ὕψ. 0,53 πλ. 0,44. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ πλαισίῳ εἰκονίζεται ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένος **λέων** (ἐλλείπει μέρος τοῦ κάτω σώματος), ὅστις παριστᾷ ἀλληγορικῶς, διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ ὀνόματος, αὐτὸν τὸν θανόντα. Ἑλληνικὴ τέχνη.

Heydemann 489. Sybel 146.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1840 ἀρ. 394 μετὰ εἰκόνος.—Stephani: *Tituli graeci* III πίν. 1 σ. 23,6.—Lebas πίν. 78,2.— Rangabé : *Antiq. hell.* ἀρ. 1985.— Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 83, 4.— Welcker : *Alte Denkm.* 5, 72, 21.— Fabretti : *Inscr. ant.* σ. 186.—*Arch. Zeitung.* (Michaelis) 1859 σ. 24. — Schöne : *Griechische Reliefs* ἀρ. 58.— Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1008.— C. I. A. II, 3346.

771. Ἐπιτύμβιος στήλη ἔχουσα ἄνω ἀνάγλυπτον ἀέ-

τωμα μετ' ἀκρωτηρίων. — Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837. —Ὕψος 0,62 πλ. 0,28. Ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 0,41. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται ἱσταμένη ὀρθία, δεξιὰ ἐστραμμένη, **νεᾶνις**, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ κρατοῦσα ἐν ταῖς χερσὶ δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα (πτηνόν;). Τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων.

Πιττάκης 261. Kekulé 216. Sybel 148. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 21, 4. — *Arch. Zeitung* (Michaelis) 1871 σ. 142, 29.

772. Ἐπιτύμβιος στήλη (ἐλλείπει τὸ κάτω μέρος) ἔχουσα ὡς κορωνίδα προστύπως ἀναγεγλυμμένα ἀνθέμια καὶ ὑπ' αὐτὴν τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν:

Σιμος Μυρρινοσιος

— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1858 κατὰ τὴν ἀνόρυξιν τῶν θεμελίων τοῦ παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου Βουλευτηρίου. — Ὑψ. 0,64 πλ. 0,35. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τετραγωνικῷ πλαισίῳ εἰκονίζεται δεξιὰ ἐστραμμένος πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ **Σῖμος**, ἐνδεδυμένος ποδήρη χιτῶνα καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ μάχαιραν· ἦτο δὲ οὗτος ἱερεύς, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς περιβολῆς αὐτοῦ καὶ ἐξ ἧς κρατεῖ μαχαίρας· ἔχει δὲ ἱκανὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν ἐν τῇ ζωοφόρῳ τοῦ Παρθενῶνος εἰκονιζόμενον ἱερέα. Καλὴ τέχνη τῶν μεταξὺ τῆς Ε' καὶ Δ' ἑκατονταετηρίδος χρόνων.

Heydemann 475. Sybel 153. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκης) 1858 σ. 1737 ἀρ. 3287. — Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 25, 28· — *Zeitschr. f. oestr. Gymn.* (Conze) 1873 σ. 443. — Flasch : *Zum Parthenonfries* σ. 100. — C. I. A. II, 2355.

773. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύπτου ἀετωματίου καὶ ἐπιγραφῆς:

Πολυευκτος

— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1858, κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου

ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν σταύλων. —Ὕψος 0,64 πλ. 0,28. Ὕψος ἀναγλύφου 0,34. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται ὄρθιος ἀριστερὰ ἐστραμμένος χλαμυδοφόρος παῖς, ὁ **Πολύευκτος,** κρατῶν ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα (ἀλάβαστρον;) ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ *πτηνόν*, ὅπερ ἀναπηδῶν πρὸ αὐτοῦ *κύων* ὁρμᾷ ἵνα ἁρπάσῃ. Τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων.

Kekulé 134. Sybel 86.— *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκης) 1858 σ. 1736 ἀρ. 3284.— *Bullettino* (Conze) 1858 σ. 682. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 32, 1.— C. I. A. II, 4079.

774. Σειρὴν (ἐλλείπουσιν ἡ ἄκρα δεξιὰ χείρ, τὰ ἄκρα τῶν πτερύγων καὶ τὸ κάτω μέρος τῶν ποδῶν). — Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1863.— Σωζόμενον ὕψος 0,83. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἔχει τὴν συνήθη μορφὴν (τὸ μὲν ἄνω δηλ. μέρος τοῦ σώματος εἶνε σῶμα γυναικός, τὸ δὲ κάτω σῶμα πτηνοῦ) καὶ θὰ ἵστατο τὸ πάλαι ἐπὶ ἐπιτυμβίου μνημείου ὡς κορωνὶς αὐτοῦ· ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι κρατεῖ λύραν, διὰ τῆς ἐλλειπούσης δὲ ἄκρας δεξιᾶς χειρὸς θὰ ἐκράτει βεβαίως τὸ πλῆκτρον. Τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων.

Kekulé 75. Sybel 254. — *Revue arch.* (Salinas) 1864 σ. 362. πίν. 12.—*Bullettino* (Rousopoulos) 1864 σ. 41.—*Arch. Zeitung*, 22, 231*.— *Mittheilungen* (Milchhöfer) IV σ. 65.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1095.— Περὶ τῆς σημασίας τῶν συχνὰ ἐν ἐπιτυμβίοις μνημείοις εἰκονιζομένων Σειρήνων ἴδε *Compte-rendu* (Stephani) 1866 σ. 1. Schrader: *Die Sirenen* σ. 37. *Wiener Sitzungsberichte* (Conze) 1872 σ. 12. Ὀρθῶς ὑπολαμβάνονται αὗται ὡς Μοῦσαι τῶν ἐπιθανατίων ᾀσμάτων, ὡς θρηνητικαὶ ἀηδοί.

775. Σειρὴν τοιαύτη, οἵα καὶ ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὑρεθεῖσα (ἐλλείπουσι τὸ πλεῖστον μέρος τῶν πτερύγων, ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χείρ, οἱ κάτω πόδες

καὶ μέρος τῆς οὐρᾶς). Κρατεῖ καὶ αὔτη ἐν τῇ ἀριστερᾷ λύραν καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸν αὐτὸν ἐξεπλήρου σκοπόν, ὃν καὶ ἡ προηγουμένη.

Sybel 255.

776. Ἐπιτύμβιος στήλη (ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος) μετ' ἀρχιτεκτονικοῦ περιθωρίου ἐξ ἁπλοῦ γεισώματος καὶ παραστάδων. Ὕψ. 0,46 πλ. 0,40. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται δεξιὰ ἐστραμμένον **κοράσιον,** ἐνδεδυμένον χειριδωτὸν χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου, κρατοῦν ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ πλαγγόνα(;) ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ πτηνόν, ὃ προτείνει κυνὶ ὁρμῶντι ἵνα ἁρπάσῃ αὐτό.

Sybel 165.

777. Ἐπιτύμβιος στήλη ἔχουσα ἄνω ὁριζόντιον ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος γείσωμα. Ὕψος 0,70 πλ. 0,32 ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται δεξιὰ ἐστραμμένος καὶ κύπτων **γέρων,** ἐπὶ τῆς βακτηρίας αὐτοῦ στηριζόμενος καὶ περιειλιγμένος τὸ σῶμα ἱματίῳ· δεξιοῦται δὲ πρὸ αὐτοῦ ἱστάμενον **παῖδα** ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Τέχνη τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος.

778. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἐλλιπὴς τὰ κάτω, ἐπιστεφομένη ἄνω δι' ὁριζοντίου γεισώματος ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος μετ' ἀκροκεράμων, ὑφ' ὃ ἐπιγραφή:

Ευεμπολος

—Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.—Ὕψος 0,54 πλ. 0,43, πλάτος τοῦ ἀναγλύφου 0,63. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ εἰκονίζεται δεξιὰ ἐπὶ θρόνου καθήμενος, ἀριστερὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ **Εὐέμπολος,** περιβεβλημένος ἱμάτιον κατὰ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος, ἔχων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ

προτείνων τῇ δεξιᾷ *πτηνὸν* τοῖς πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένοις τέκνοις του, παιδὶ καὶ κορασίῳ. Ὁ μὲν **παῖς** εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν ἀριστερὰν καὶ ἔχει τὴν δεξιὰν τεταμένην πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ἀριστεράν, τὸ δὲ **κοράσιον** εἶνε ἐνδεδυμένον χειριδωτὸν ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Τέχνη τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 154. — C. I. A. II, 3684.

779. Ἄνω μέρος ἀγάλματος **γυναικὸς** μέχρι τῶν μαστῶν, ἱστάμενον ἴσως τὸ πάλαι ἐπὶ ἐπιτυμβίου μνημείου, ἡμιεξειργασμένον. — Εὑρέθη ἐν Ρηνείᾳ. — Μέγεθος φυσικόν. Ὕψος 0,56. Μάρμαρον λευκόν.

Ἔχει στάσιν πενθούσης· ἡ κεφαλὴ δηλ. εἶνε κεκλιμένη μικρὸν ἀριστερά, πρὸς τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην καὶ πρὸς τὰ ἄνω φερομένην δεξιὰν χεῖρα. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη πολύπτυχον ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὰ κάτω φερόμενον καὶ ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας καλύπτον, ὃ ἀνέχει κρατοῦσα μέρος αὐτοῦ ἐν τῇ δεξιᾷ ἄκρᾳ χειρί. Ἡ διάθεσις τοῦ ἀγάλματος καὶ ἡ ἔκφρασις εἶνε ἀξιόλογος.

Kekulé 65. Sybel 415. — Müller-Schoell: *Arch. Mittheil.* ἀρ. 130. — Newton: *Antiq. at Ath.* 28. — Le Bas πίν. 89, 3. — *Mittheilungen* (Milchhoefer) IV, 66.

780. Ἄνω μέρος ἀγάλματος **γυναικὸς** μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, ἱστάμενον ἴσως καὶ τοῦτο, ὡς καὶ τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ, ἐπὶ ἐπιτυμβίου μνημείου. — Εὑρέθη ἐν Θήρᾳ. — Μέγεθος φυσικόν. Ὑψ. 0,90. Μάρμαρον λευκόν.

Εἶνε ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον τήν τε κεφαλὴν καὶ ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας, ὧν τὸν μὲν δεξιὸν ἔχει πρὸ τοῦ στήθους, κεκαμμένον κατὰ τὸν ἀγκῶνα, τὸν δὲ ἀριστερὸν καθειμένον τῷ σώματι.

Sybel 416. — Ross. *Arch. Aufs.* 1, 65.

781. Ἀνώτατον μέρος ἐπιτυμβίου στήλης, κορωνὶς αὐτῆς ἐν σχήματι ἀνθεμίου, ἐν ᾧ εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ δύο ἠνωρθωμένοι καὶ συγκερατιζόμενοι **τράγοι**, ὑπὸ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τῶν ὁποίων κάνθαρος, ἐκ τῶν ὤτων τοῦ ὁποίου ἀνηρτημέναι ταινίαι. Ὕψος 0,38 πλ. 0,58. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel ἀρ. 259.

782. Ἀνθέμιον, ἄνω ἄκρον ἀρχαϊκῆς ἐπιτυμβίας στήλης. Τὸ περίγραμμα τῶν φύλλων εἶνε κεχαραγμένον ἐν τῷ λίθῳ, ἡ ἐπιφάνεια δ' αὐτῶν κεχρωματισμένη. Ὕψος 0,44.— Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.

Mittheilungen, 1880, σ. 167 (Milchhöfer).— Conze: *Griech· Grabreliefs,* σ. 11, ἀρ. 24, πίν. XIV, 2.

783. Ἀνώτατον μέρος ἐπιτυμβίας στήλης, κορωνὶς αὐτῆς ἐν σχήματι ἀνθεμίου, ἐν ᾧ εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ δύο ἠνωρθωμένοι συγκερατιζόμενοι **τράγοι**, ὑπὸ τοὺς ἐμπροσθίους αἰωρουμένους πόδας τῶν ὁποίων κάνθαρος. Ὕψος 0,54 πλάτ. 0.47. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ σωζομένῳ μέρει τοῦ κορμοῦ τῆς στήλης ἐπιγραφή:

Αγαθων

Sybel 258.— *Arch. Zeitung* (Pervanoglu) 1865, 11*.— *Mittheilungen* (Milchhoefer) IV σ. 65.— C. I. A. II, 3431.

784. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης ἐχούσης ὡς κορωνίδα προστύπως ἀναγεγλυμμένον μέγα ἀνθέμιον καὶ ὑπ' αὐτὸ ἐπιγραφήν :

Ακις

Ὕψ. 0,68 πλ. 0,39, πλάτος τοῦ ἀναγλύφου 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἐγγεγλυμμένον πλαίσιον, ἐν ᾧ σώζεται τὸ ἄνω μέρος δύο γυναικείων μορφῶν. Ἡ δεξιὰ εἰκονιζομένη,

ἡ **Ἀκές,** κάθηται ἐπὶ θρόνου, εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχει τὴν ἀριστερὰν παρὰ τὸ στῆθος καὶ φέρει τὴν δεξιὰν πρὸς τὸ πρόσωπον· εἶνε δὲ ἐστραμμένη ἀριστερά, πρὸς τὴν ἀπέναντι αὐτῆς ἱσταμένην ἑτέραν **γυναικείαν μορφήν,** ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη χειριδωτὸν χιτῶνα καὶ κρατεῖ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ *βρέφος,* ὃ προσφέρει τῇ ἐπὶ θρόνου καθημένῃ. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 120. — C. I. A. II, 3450. — Conze: *Griech.* Grabreliefs, ἀρ. 275, πίν. LXII.

785. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης, κορωνὶς αὐτῆς, καὶ μέρος τοῦ κορμοῦ. — Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1841. — Ὕψ. 0,47 πλ. 0,36. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ σωζομένῳ ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον μέρει τοῦ λίθου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

Αριφραδης Λεωμαχο
Αφιδναιος

ὑπ' αὐτὴν δὲ σώζεται τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος δύο ἀριστερὰ ἐστραμμένων πωγωνοφόρων **ἀνδρῶν** καὶ πρὸ αὐτῶν μέρος τοῦ κρανίου τρίτης μορφῆς. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 445. Sybel 158. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκης) 1841 σ. 399 ἀρ. 528. — Ross: *Die Demen von Attica* σ. 56. — Pervanoglu: *Grabsteine* 1, 2. — Rangabé: *Antiq. hell.* ἀρ. 1393. — C. I. A. II, 1894.

786. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης, κορωνὶς αὐτῆς, ἐν ᾗ εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ δύο ἠνωρθωμένοι συγκερατιζόμενοι **τράγοι,** ὑπὸ τοὺς ἐμπροσθίους αἰωρουμένους πόδας τῶν ὁποίων ἐν ὅλως ταπεινῷ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένος κάνθαρος. Ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν ὀπισθίων ποδῶν τῶν τράγων μέρος. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. — Ὕψ. 0,43 πλ. 0,47. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 445. Sybel 261. — *Arch. Zeitung,* 1860, 111*.

787. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων. Ὕψος 0,60 πλ. 0,28· ὕψος ἀναγλύφου 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τὸ τοῦ ἀετώματος γεῖσον καὶ τὰ ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀνθέμια εἶνε γεγραμμένα. Ὑπὸ τὸ ἀέτωμα ὑπάρχει ἐπιγραφή:

Πάνφιλος

καὶ ὑπὸ ταύτην πρόστυπον ἀνάγλυφον εἰκονίζον νεανίαν ἢ μᾶλλον παῖδα, τὸν **Πάνφιλον,** ἐστραμμένον καὶ τὴν κεφαλὴν προσκλίνοντα ἀριστερά, ἐνδεδυμένον ποδῆρες ἱμάτιον, καταλεῖπον μέρος τοῦ στήθους καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα γυμνόν, καὶ προτείνοντα τῇ δεξιᾷ πτηνὸν εἰς πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἱστάμενον καὶ ἀναπηδῶντα ἵνα ἁρπάσῃ αὐτὸ *κύνα*. Κοινὴ τέχνη τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος, κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς.

Sybel 504. Σημειωτέον ὅτι ἕτερον ἀνάγλυφον τὴν αὐτὴν ἔχον παράστασιν καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιγραφήν, εὑρεθὲν μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὑπάρχει ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Βερολίνου (ἴδε **C. I. A. II,** 4056). Μόνη διαφορὰ ἐν τοῖς ἀναγλύφοις τούτοις ὑπάρχει ὅτι ἐν τῷ ἐν Βερολίνῳ γέγραπται Πάμφιλος οὐχὶ Πάνφιλος.

788. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ὃ ἦτο χρώματι δεδηλωμένον.—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.—Ὑψ. 0,68 πλ. 0,30· ὕψος ἀναγλύφου 0,17. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἐπιστέφον ἀνθέμιον ὑπάρχει ἐπιγραφή:

Δημητρια

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐγγεγλυμμένον πλαίσιον, ἐν ᾧ εἰκονίζεται ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ ἀριστερὰ ἐστραμμένον κοράσιον, ἡ **Δημητρία,** ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὑφ' ὃ καὶ ὁ ἀριστερὸς βραχίων, καὶ προτεῖνον διὰ τῆς δεξιᾶς *πτηνὸν* εἰς πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἱστάμενον καὶ ἀναπηδῶντα ἵνα ἁρπάσῃ αὐτὸ *κύνα*. Κοινὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2314. Sybel 127.

789. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, οὗ τὸ γεῖσον καὶ τὰ ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀνθέμια ἦσαν χρώματι δεδηλωμένα.— Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ.— Ὕψος 0,74 πλ. 0,24, ὕψος ἀναγλύφου 0,21. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἀέτωμα ὑπάρχει ἐπιγραφή:

Προσοσια

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐγγεγλυμμένον πλαίσιον, ἐν ᾧ εἰκονίζεται ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ ἐπὶ θρόνου καθημένη, δεξιὰ ἐστραμμένη, σύννους καὶ περίλυπος γυνή, ἡ **Προσοσία,** ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, τὴν δεξιὰν ἔχουσα παρὰ τὸ στῆθος καὶ τὴν ἀριστερὰν φέρουσα ἄνω, πρὸς τὸ πρόσωπον, ὃ καὶ στηρίζει μικρὸν ἐπ' αὐτῆς.

Sybel 92.— C. I. A. II, 4097.

790. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ὁριζόντιον σχεδὸν γείσωμα μετ' ὀρθοκεράμων. Ὕψ. 0,64 πλ. 0,24, ὕψ. ἀναγλύφου 0,19. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ὑπάρχει ἐπιγραφή:

Νικοστρατος Νικωνος

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐγγεγλυμμένον πλαίσιον ἐν ᾧ εἰκονίζεται ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ κατ' ἐνώπιον ἱστάμενος νεανίας, ὁ **Νικόστρατος,** ὅστις φέρει μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ βραχίονος εἰς τὰ κάτω πίπτουσαν χλαμύδα, ἔχει τὴν ἀριστερὰν πρὸ τοῦ στήθους καὶ κρατεῖ ἐν τῇ καθειμένῃ δεξιᾷ περιφερές τι πρᾶγμα. Παρὰ τὸν δεξιὸν αὐτοῦ πόδα κάθηται, τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτὸν ἠνωρθωμένην ἔχων, *κύων*.

Sybel 152.—C. I. A. II, 4027.

791. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης, ἐλλιπὲς δεξιά, ἐν ᾗ σώζεται τὸ ἀνώτερον μέρος ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονιζομένου διώτου ἀγγείου τῶν καλουμένων λουτροφόρων. Ὑπὲρ τοῦτο δέ, ἐν τῇ κορωνίδι, εἰκονίζεται **Σειρὴν** κρατοῦσα ἐν τῷ

ἀριστερῷ βραχίονι τρίπλευρον ἔγχορδον ὄργανον, τὸ καλούμενον τρίγωνον, καὶ ἔχουσα τὴν δεξιὰν πρὸ τοῦ στήθους. — Εὑρέθη ἐν Αἰγίνῃ. — Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὕψ. 0,55 πλ. 0,30.

Sybel 135. Heydemann 76. — *Annali* (Gerhard) 1837 σ. 125. — Müller-Schoell: *Arch. Mitth.* ἀρ. 123. — Stackelberg: *Die Gräber d. Hellenen* σ. 31 μετ' εἰκόνος ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ. — *Philologus* (Conze) 1861 σ. 550 πίν. 1, 1. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 80. — *Arch. Zeitung* (Michaelis) 1866 σ. 140, 4. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1093. Περὶ τῆς σημασίας τῶν Σειρήνων ἐν ἐπιτυμβίοις μνημείοις ἴδ. ἀρ. 774.

792. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἔχον οὐχὶ ἐπίπεδον τὴν ἐπιφάνειαν ἀλλὰ κυρτήν, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἀπετέλει ἔνθετον μέρος ἐπιτυμβίου ἀγγείου. Ὕψος 0,53 πλ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ ἐστραμμένη, ἐπὶ σκίμποδος, ὑφ' ὃν κάλαθος, καθημένη **γυνὴ** ἐν πλουσίῳ ἱματισμῷ ἐκ χιτῶνος καὶ ἱματίου, κρατεῖ ἐπὶ τῶν γονάτων τὸ ἑαυτῆς **τέκνον** καὶ διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρὸς ἠλακάτην. Παρὰ τὸν ἀριστερὸν αὐτῆς πόδα μέγα ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων καὶ ὑπεράνω τούτου σκεῦός τι (πυξίς;) προσηρτημένον οἱονεὶ τῷ τοίχῳ. Καλὴ τέχνη.

Sybel 150. — *Mittheilungen* (Milchhoefer), 1880, σ. 190 (1). — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 53 ἀρ. 26. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1082. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 59 πίν. XXVII.

793. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἐν ᾗ πρόστυπον ἀνάγλυφον ἀνελισσομένου **δράκοντος**. Ὕψος 0,61 πλ. 0,28. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Heydemann 22. Sybel 151.

794. Ἀνάγλυφον, ἐπιτύμβιον ἴσως, ἐλλιπὲς τὸ ἄνω καὶ

κάτω μέρος, ἔχον ἑκατέρωθεν ἁπλοῦν καὶ ταπεινὸν πλαίσιον. Ὕψος 0,67 πλ. 0,50. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Λαυρίῳ.

Ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται νεανίας (ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ ἄκροι πόδες) κατ' ἐνώπιον, ὄρθιος ἱστάμενος, ἐνδεδυμένος πολύπτυχον ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ μέσον τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἡβικῆς χώρας κάτω μέρος τοῦ σώματος, καὶ κλίνων μικρὸν τὸ σῶμα δεξιά, ἔνθα ὑπάρχει τετραγωνικὴ στήλη ἐφ' ἧς καθήμενόν τι ζῶον (λαγωός;). Τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει καθειμένην, τὴν δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην ἀριστερὰν ἔχει ἀνοικτὴν ὑπὲρ τὸ ἐπὶ τῆς στήλης ζῶον. Παρὰ τὴν κνήμην τοῦ δεξιοῦ ποδὸς τοῦ νεανίου σώζεται μέρος κεφαλῆς ζώου (κυνός;).

Ὁμοιότητά τινα ἔχει τὸ προκείμενον ἀνάγλυφον πρὸς τὸ ὑπ' ἀρ. 715 καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς παραστάσεως καὶ διαθέσεως τῆς μορφῆς καὶ ὡς πρὸς τὴν καλλίστην ἀληθῶς τέχνην αὐτοῦ, ἄγνωστος ὅμως εἶνε καὶ ἐν τούτῳ ἡ ὑπόθεσις τῆς παραστάσεως· δὲν εἶνε δὲ γνωστὸν οὐδ' ἂν ὄντως εἶνε ἐπιτύμβιον.

Friederichs-Wolters: *Bausteine,* ἀρ. 1013.

795. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος, λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Φέρει ἐπιγραφήν:

Νικων Ηραιου
Κυζικηνος

καὶ ὑπ' αὐτὴν δύο ῥόδακας. Ὕψος 0,95 πλ. 0,45.

C. I. A. II, 3109.

796. Ἀνθέμιον ἐπιτυμβίου στήλης τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος. Ὑψ. 0,59 πλ. 0,52. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Sybel 2244. — *Mittheilungen* 1880 σ. 167 (Milchhöfer). — Brückner: *Ornament und Form* πίν. I, 2, σ. 5, ἀρ. 5. — Conze: *Attische Grabreliefs,* ἀρ. 27 πίν. 14, 5.

797. Λέων ἱδρυμένος ἴσως τὸ πάλαι ἐπὶ τάφου, ἐλλιπὴς τοὺς πόδας καὶ τὴν οὐράν, ἐστραμμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν ὀλίγον πρὸς τὰ ἀριστερὰ αὐτοῦ. Τέχνη κοινή. Μῆκος 0,70. Μάρμαρον πεντελήσιον.

798. Λέων μείζων τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 797, ἐστραμμένος ἔχων καὶ οὗτος τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ αὐτοῦ καὶ ἐλλιπὴς τοὺς πόδας καὶ τὴν οὐράν. Τέχνη κοινή. Μῆκος 0,82. Μάρμαρον πεντελήσιον.

799. Λέων, ἐπιτύμβιος ἴσως, ἐλλιπὴς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ σώματος μετὰ τῶν ποδῶν καὶ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Τέχνη κοινή. Μῆκος 0,92. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Ἔκειτο ἐν τῇ καλουμένῃ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ.

Heydemann ἀρ. 107. Sybel ἀρ. 3558.

800. Λέων, ἐπιτύμβιος ἴσως, ἐλλιπὴς τοὺς πόδας καὶ τὴν οὐράν. Τέχνη κοινή. Μῆκος 1,00. Μάρμαρον πεντελήσιον.

801. Λέων παρεμφερὴς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθ. 800, ἐλλιπὴς καὶ οὗτος τοὺς πόδας καὶ τὴν οὐράν. Μῆκος 1,09. Μάρμαρον πεντελήσιον.

802. Λέων, ἐπιτύμβιος ἴσως, ἐλλιπὴς τοὺς πόδας καὶ τὴν οὐράν, τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἀριστερὰ αὐτοῦ. Τέχνη κοινή. Μῆκος 1,05. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 914.

803. Λέων, ἐπιτύμβιος ἴσως, ἐλλιπὴς τοὺς ὀπισθίους πόδας καὶ τὴν οὐράν. Τὴν κεφαλὴν (τὸ πρόσωπον ἀποκεχρουσμένον) ἔχει ἐστραμμένην πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ καὶ τὸν ἀριστερὸν ἐμπρόσθιον πόδα ὑψωμένον, ἐπὶ μικροῦ θηρίου (;). Μῆκος 0,95. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 914.

804. Λέων, ἐπιτύμβιος, παρεμφερὴς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 803, καλλιτέρας ὅμως τέχνης, ἐλλιπὴς τὸν ὀπίσθιον δεξιὸν πόδα. Τὴν μὲν κεφαλὴν ἔχει ἐστραμμένην ἀριστερὰ αὐτοῦ, τὸν δὲ ἐμπρόσθιον δεξιὸν πόδα ἐπὶ μικροῦ θηρίου. Μῆκος 1,05. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἦτο τὸ πάλαι ἐπὶ τάφου ἱδρυμένος.

Sybel 913. — *Bullettino* 1864 σ. 45 (Rousopoulos).

805. Σύμπλεγμα δύο συγκερατιζομένων (κυρηβαζόντων) **τράγων.** Ἐλλείπουσι τὰ κέρατα, ἃ ἦσαν ἔνθετα, οἱ ὀπίσθιοι πόδες καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ ὑποστηρίγματος, ἐφ' οὗ στηρίζονται οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες. Ὕψ. 0,82. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Οἱ τράγοι ἔχουσι τὴν αὐτὴν στάσιν καὶ διάθεσιν ἣν καὶ ἐν τοῖς ἀναγλύφοις ὑπ' ἀρ. 781, 783, 786· μόνον διαφέρουσι κατὰ τοῦτο ὅτι δὲν εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ ἀλλ' εἶνε ὅλως περιφερικῶς, ὥσπερ ἀγάλματα, ἐξειργασμένοι. Δῆλον ἄρα ὅτι τὸ σύμπλεγμα τοῦτο εἶχε τὸν αὐτὸν προορισμόν, ὃν καὶ τὰ μνημονευθέντα ἀνάγλυφα, προέρχεται δηλ. ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, ᾧ ἐχρησίμευεν ὡς ἀκρωτήριον ἢ ἀνθέμιον.

Heydemann 105. Sybel 260. — *Mittheilungen* 1879 σ. 65. (Milchhoefer). — Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1706.

806. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις —. Ὕψ. 1,02 πλ. 0,59. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ σωζομένῳ μέρει τοῦ κορμοῦ ὑπάρχουσιν ἀναγεγλυμμένοι δύο ῥόδακες καὶ ὑπὲρ αὐτοὺς ἐπιγραφή :

Διονυσιος
Ιχαριος

ἐν δὲ τῷ ἐν περιγράμματι ἀνθεμίου ἄνω μέρει τοῦ λίθου, εἰς ὃ ἀπολήγει ἡ πλάξ, εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ ἀντίστερνοι δύο

συγκερατιζόμενοι **τράγοι,** ὑπὸ τοὺς ἠνωρθωμένους ἐμπροσθίους πόδας τῶν ὁποίων *κάνθαρος*.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3361. — *Bull. d. corr. hellén.*, IV. (1880) σ. 479 (Μυλωνᾶς).—C. I. A. II, 3038.

807. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος, λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὑπὸ τὸ γεῖσον ἐπιγραφή:

Θεαριδης
Ακαρναν
υπωρεα

καὶ ὑπ' αὐτὴν δύο ρόδακες. Ὕψος 0,73 πλ. 0,39.

C. I. A. II, 2765.

808. Μέγα μαρμάρινον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων [1], κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν καὶ μέρος τῆς κοιλίας (γύψῳ καὶ μαρμάρῳ συμπεπληρωμένον). Ἔχει τὴν ἐπιφάνειαν τῆς κοιλίας κεκοσμημένην ἄνω μὲν δι' ἀνθεμίων καὶ σπειροειδῶν κοσμημάτων, τὸ λοιπὸν δὲ μέρος διὰ ραβδώσεων κατὰ μῆκος βαινουσῶν μέχρι τῆς βάσεως. Ὕψος τῆς κοιλίας 1,30.

Sybel 190.

809. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον), ἔχον ἐν τῇ κοιλίᾳ ἀνάγλυφον μετ' ἐπιγραφῆς:

Φιλοδημος Αρξιλλα Τελεσηγορος

— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις—. Ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 0,30.

---

(1) Τὰ ἐπὶ τάφων ἀνιδρυμένα ποτὲ μαρμάρινα ἀγγεῖα εἶνε τὰ μὲν μόνωτα τὰ δὲ δίωτα. Τὰ μὲν πρῶτα ἔχουσι σχῆμα ληκύθου, τὰ δὲ δεύτερα φαίνεται ὅτι ὁμοιάζουσι τὸ σχῆμα τοῖς ἀγγείοις ἐκείνοις, ἃ ἐκαλοῦντο λουτροφόροι. Ἐτίθεντο δὲ αἱ λουτροφόροι ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἀγάμων, ὡς τοῦτο δῆλον εἶνε ἐκ χωρίου τοῦ Δημοσθένους εἰς τὸν κατὰ Λεωχάρους λόγον αὐτοῦ (§ 18): «ἠρρώστησεν ὁ Ἀρχιάδης καὶ τελευτᾷ τὸν βίον... ἄγαμος ὤν. Τί τούτου σημεῖον; Λουτροφόρος ἐφέστηκεν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀρχιάδου μνήματι.» Ἴδε Wolters ἐν Mittheilungen 1891 σ. 371 κ. ἑ.

Γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Ἄρξιλλα**, κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, καὶ δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον ἱματιοφόρον ἀγένειον ἄνδρα, τὸν **Τελεσήγορον**. Ὄπισθεν τῆς Ἀρξίλλης πρὸς αὐτήν, ἤτοι δεξιά, ἐστραμμένος ἵσταται ἀγένειος θωρακοφόρος ἀνήρ, ὁ **Φιλόδημος**, ἔχων τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Ἀρξίλλης καὶ τὴν ἀριστερὰν οὕτως ὑψωμένην, ὥστε φαίνεται ὅτι θὰ ἐστηρίζετο ἐπὶ δόρατος, ὃ ἦτο χρώματι δεδηλωμένον. Τῷ Φιλοδήμῳ ἕπεται **παῖς**, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ἑτερομάσχαλον ἐνδεδυμένος χιτῶνα, φέρων διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς τὴν ἀσπίδα, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς τὴν περικεφαλαίαν τοῦ κυρίου του. Τέχνη τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. Ἀρχ. Ἑταιρίας 2781. Sybel 2934.—C. I. A. II, 4243.

810. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λύκηθος, κολοβὸν ἄνω τε καὶ κάτω (γύψῳ συμπεπληρωμένον), ἔχον ἐν τῇ κοιλίᾳ ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,42) ἐν πλαισίῳ.—Εὑρέθη ἐν Μενίδι Ἀττικῆς—.

Ἀριστερὰ ἵσταται ὄρθιος **νεανίας** ὁπλίτης, ἐνδεδυμένος βραχὺν ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον τὰ νῶτα, φέρων κράνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀσπίδα καὶ δόρυ, ὃ καὶ στηρίζει ἐπὶ τοῦ ὤμου, καὶ ἔχων τὴν δεξιὰν καθειμένην. Ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου φέρεται λοξῶς τελαμὼν μετὰ λαβῆς ξίφους. Ἀπέναντι δὲ τούτου ἵσταται, πρὸς αὐτόν, ἤτοι ἀριστερὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίῳ, ὅστις διὰ τῆς ἀριστερᾶς μασχάλης ἐστηρίζετο ἐπὶ ράβδου, ἥτις θὰ ἦτο χρώματι δεδηλωμένη· προτείνει δὲ οὗτος τὴν δεξιὰν *παιδὶ* πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένῳ καὶ πρὸς αὐτὸν ὡσαύτως τὴν δεξιὰν προτείνοντι, ἔχοντι τὴν ἀριστερὰν καθειμένην καὶ ἐνδεδυμένῳ μακρὸν ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους σὺν τῷ βραχίονι. Τέχνη καλή.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1527 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 139 ἀρ. 14). — *Mittheilungen*, 1888 σ. 338 ἀρ. 505 (Milchhoefer).

811. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν ἄνω τε καὶ κάτω (γύψῳ συμπεπληρωμένον). Τὴν κοιλίαν ἔχει κεκοσμημένην διὰ ραβδώσεων, ἄνω δὲ ἔχει στέφανον ἐκ φύλλων. Σωζόμενον ὕψος 0,70.

Sybel 2503. Heydemann 819.

812. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον, δίωτον, τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον), παρεμφερὲς τῷ ὑπ' ἀριθ. 808 ἀλλὰ πολὺ μικρότερον. Ὕψος τῆς κοιλίας 0,82.

Sybel 208.

813. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον), ἔχον τὴν ἐπιφάνειαν κεκοσμημένην διὰ ραβδώσεων, σπειροειδῶν κοσμημάτων καὶ ἀνθεμίων, κομψότατον καὶ κάλλιστον τὸ σχῆμα.

Sybel 215.

814. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,58) ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ καὶ ἐπιγραφῆς:

Φανω Καλλι(π)πις

Γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Φανώ,** κάθηται ἐπὶ σκίμποδος δεξιὰ ἐστραμμένη, ἔχουσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐπὶ τῶν γονάτων πυξίδα καὶ ἐξάγουσά τι, ταινίαν, ἐκ ταύτης διὰ τῆς δεξιᾶς. Ἔμπροσθεν αὐτῆς ἵσταται ὀρθία πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη καὶ περίλυπος αὐτῇ προσβλέπουσα ἑτέρα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ γυνή, ἡ **Καλλιππίς,** ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν παρὰ τὸ στῆθος καὶ στηρίζουσα τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένης δεξιᾶς. Ὄπισθεν δὲ ταύτης ἵσταται ὄρθιος, πρὸς αὐτὴν ἤτοι ἀριστερὰ ἐστραμμένος, ἀγένειος ἱματιοφόρος **ἀνὴρ** στηρίζων τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου καὶ κρατῶν ἐν τῇ καθειμένῃ δεξιᾷ δυσδιάκριτόν τι μικρὸν πρᾶγμα.

Ὄπισθεν δὲ τῆς καθημένης ἵσταται ὀρθία, πρὸς αὐτὴν ἤτοι δεξιὰ ἐστραμμένη, ἑτέρα **γυνὴ** ἐν χιτῶνι μετὰ διπλοϊδίου, φέρουσα εἰς τὰς ἀγκάλας ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δυσδιάγνωστόν τι ἀποκεκρουσμένον πρᾶγμα (βρέφος;). Καλλίστη τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, ἐκτέλεσις μετρία.

C. I. A. II 4219.

815. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον), ἔχον ἐν τῇ κοιλίᾳ ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,41) ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ.

Ἐπὶ θρόνου καθημένη, δεξιὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, οὗ ἀνέχει τὸ κράσπεδον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον καὶ περιπαθῶς αὐτῇ προσβλέποντα ὁπλίτην **νεανίαν**, ὅστις φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταπεινὸν κράνος, εἶνε ἐνδεδυμένος ἀχειρίδωτον μέχρι τῶν γονάτων κατερχόμενον καὶ ζώνῃ περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ φέρει διὰ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος ἀσπίδα· θὰ ἔφερε δὲ καὶ ὑπὸ τῆς ἀσπίδος ὑποκρυπτόμενον ξίφος, οὗ εἶνε ὁρατὸς ὁ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἀνηρτημένος τελαμών. Ὄπισθεν τῆς καθημένης γυναικὸς εἰκονίζεται δεξιὰ ἐστραμμένη καὶ βαδίζουσα **νεᾶνις**, ἐνδεδυμένη ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου καὶ κρατοῦσα ἐν μὲν τῇ καθειμένῃ δεξιᾷ ταινίαν, ἐν δὲ τῇ ἀνυψωμένῃ ἀριστερᾷ κάνιστρον πλῆρες ταινιῶν καὶ ἄλλων πραγμάτων. Ὄπισθεν δὲ τοῦ ὁπλίτου εἰκονίζεται ἑτέρα **γυνή**, ἀριστερά, ὅ ἐστι πρὸς τὴν ἐπὶ θρόνου καθημένην ἐστραμμένη καὶ βαδίζουσα, ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, ὃ συνέχει ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς παρὰ τὸν λαιμόν, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς παρὰ τὴν κοιλίαν. Καλὴ τέχνη τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος· ἐκτέλεσις μετρία.

Kekulé 391. Sybel 193.— *Mittheilungen* (Milchhoefer) 1880 σ. 183 (1).

816. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον), ἔχον ἐπὶ τῆς κοιλίας ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ ἀνάγλυφον (ὕψους 0,45).— Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1838—.

Δεξιὰ ἐστραμμένη ὀρθία **γυνὴ** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, οὗ ἀνέχει τὸ κράσπεδον διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρός, δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἱματιοφόρον **ἄνδρα** κύπτοντα πρὸς τὰ ἐμπρὸς οὕτως, ὥστε δῆλον εἶνε ὅτι θὰ ἐστήριζε τὴν ἀριστερὰν μασχάλην ἐπὶ χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένης ῥάβδου. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων μορφῶν εἰκονίζεται *κύων*, παρὰ τοὺς πόδας τῆς γυναικός, καὶ ἱματιοφόρος πρὸς τὴν γυναῖκα ἐστραμμένος καὶ αὐτῇ διὰ τῆς δεξιᾶς δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα προτείνων **παῖς**. Ὄπισθεν δὲ τῆς γυναικὸς ἵσταται ὀρθία πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη **νεᾶνις**, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου καὶ κρατοῦσα ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ πυξίδα διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς περιφερὲς σκεῦος, κάλαθον ἴσως, ἀνηρτημένον ἐκ ταινίας ἢ ἐκ λαβῆς, ἥτις θὰ ἦτο χρώματι δεδηλωμένη. Ἡ σύνθεσις τοῦ ὅλου εἶνε ἀξία λόγου, ἡ ἐργασία ὅμως μετρία.

Πιττάκης 82. Kekulé 49. Sybel 195. — *Expédition de Morée* III πίν. 45,1.— Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 55 ἀρ. 3.

817. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἐλλιπὲς τὴν ἄνω ἀριστερὰν γωνίαν.— Εὑρέθη ἐν Θεσπιαῖς, ἐν ἔτει 1869, εἰς τεμάχια τεθραυσμένον, ἐν τῷ ἄνω ἀριστερῷ τῶν ὁποίων ὑπῆρχεν ἀριστερὰ τῆς κεφαλῆς τῆς εἰκονιζομένης γυναικός ἐπιγραφή:

Ζωπυρα

καὶ ὑπ' αὐτὴν γράμμασι ῥωμαϊκῶν χρόνων ἑτέρα:

επι Πραξω

χαραχθεῖσα ἐν δευτέρᾳ χρήσει τοῦ ἀναγλύφου· ὑστερώτερον

δὲ ἐξηφανίσθη τὸ τρίτον τοῦτο τεμάχιον. Κολοβὸν οὕτω τὸ ἀνάγλυφον μετηνέχθη εἰς τὴν ἐν Ἐρημοκάστρῳ Συλλογήν, ὅθεν ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον ἐν ἔτει 1888—. Ὕψος 1,47 πλ. 1,00. Διατήρησις μετρία. Λίθος βοιωτικὸς (τιτανόλιθος).

Γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον κάθηται ἐπὶ σκίμποδος πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη καὶ τὴν κεφαλὴν προσκλίνουσα, στηρίζουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος καὶ προτείνουσα διὰ τῆς δεξιᾶς (ἐλλείπει ἡ ἄκρα χεὶρ) *πτηνόν*, ὡς φαίνεται, τῷ ἑαυτῆς **παιδί**, ὃ εἰκονίζεται γυμνόν, ἱστάμενον ὄρθιον καὶ τεῖνον τὴν δεξιὰν πρὸς τὴν μητέρα, ἵνα λάβῃ τὸ προσφερόμενον αὐτῷ πρᾶγμα (σώζονται τοῦ παιδὸς μόνον τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος καὶ μέρος τοῦ δεξιοῦ βραχίονος). Ὑπὸ τὸν σκίμποδα πυξίς, ἐφ' ἧς κύλινδρος βιβλίου. Καλλίστη τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 642. (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 146,5).— Decharme ἐν *Arch. d. miss. sc.* 2ᵉ serie IV, 529,32.—*Mittheilungen* (Körte) 1878 σ. 323,16. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Körte ὁ Σταματάκης ἐβεβαίου ὅτι τὰ γράμματα τῆς δευτέρας ἐπιγραφῆς (επι Πραξω) ἦσαν ἀκτινωτά, ἦσαν δηλ. μεταγενέστερα, ἐν ᾧ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Decharme γενομένην δημοσίευσιν τὸ σχῆμα τούτων δὲν διέφερε τῶν τῆς πρώτης ἐπιγραφῆς.

818. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἀπολῆγον εἰς ἀέτωμα.— Εὑρέθη ἐν Θεσπιαῖς καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐν Ἐρημοκάστρῳ Συλλογῇ μέχρι τοῦ ἔτους 1888, ὅτε ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον—. Ὕψ. 1,50 πλ. 0,94. Λίθος βοιωτικός.

Παρίστησιν ἐπὶ θρόνου καθημένην, ἀριστερὰ ἐστραμμένην, **γυναῖκα**, ἐνδεδυμένην ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν· καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν στηρίζει αὕτη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τοῦ θρόνου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐκράτει *πτηνόν*, ὡς φαίνεται, ὃ προέτεινε πρὸ αὐτῆς ἱσταμένῳ μικρῷ **παιδί**. Ἐν μεταγενεστέροις ὅμως χρόνοις ἐγένετο δευτέρα χρῆσις

τοῦ ἀναγλύφου, ὥσπερ καὶ τοῦ ὑπ' ἀρ. 742· οὕτως ἀπεξέσθη καθ' ὁλοκληρίαν τὸ πτηνὸν καὶ τὸ παιδίον καὶ ἐπιγραφή:

επι Διοδωρα Αφροδισιου Ποπλιου δε γυναικι

ἐχαράχθη ἐπὶ τοῦ κάτω περιθωρίου τοῦ ἀετώματος. Τέχνη τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος οὐχὶ ἀπηλλαγμένη ἀρχαϊσμοῦ τινος.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 644. (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 146, 2).

819. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον προερχόμενον ἐκ ναϊδιοσχήμου μνημείου, τοιούτου, οἷον τὸ ὑπ' ἀρ. 747. — Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837. — Ὕψ. 1,32 πλ. 0,95. Μάρμαρον λευκόν.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου (οὗ τὸ διὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὑποστήριγμα ἀπολήγει εἰς κεφαλὴν *κριοῦ* καὶ ὑποβαστάζεται ὑπὸ *Σφιγγός*), **γυνὴ** ἀριστερὰ ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, καὶ φέρουσα ἐπὶ τῶν γονάτων πυξίδα, ἐφ' ἧς ἔχει τὴν ἀριστεράν, ἐν ᾧ διὰ τῆς δεξιᾶς ἔχεται τοῦ ἱματίου κατὰ τὰ ἄνω τοῦ στήθους. Ἀπέναντι ταύτης ἵσταται πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη ἑτέρα **γυνή**, πενθοῦσα καὶ οἱονεὶ ὀδυρομένη, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, περιτυλίσσον καὶ τοὺς βραχίονας, καὶ τὴν μὲν δεξιὰν φέρουσα πρὸς τὸ πρόσωπον, τὴν δὲ ἀριστερὰν τείνουσα πρὸς αὐτήν. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο, εἰς τὸ βάθος, ἵσταται ἑτέρα πρὸς τὴν ἐπὶ θρόνου καθημένην ἐστραμμένη **γυνὴ** φέρουσα καὶ αὐτὴ προτείνουσα ἐσπαργανωμένον **βρέφος**, τὸ τέκνον προφανῶς τῆς ἀποθανούσης. Ὄπισθεν δὲ τοῦ θρόνου ἵστατο **κοράσιον**, οὗτινος σώζεται καὶ φαίνεται ἐν τῷ λίθῳ μόνον τὸ ἀριστερὸν ἥμισυ τοῦ στήθους μετὰ τοῦ κεκαμμένου κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἀριστεροῦ βραχίονος. Τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων. Παράστασις οὐχὶ τῶν συνήθων καὶ ἱκανῶς κατανυκτική, τῶν οἰκείων συνηγμένων περὶ τὴν ἀποθανοῦσαν νεαρὰν μητέρα καὶ ὑπὸ ἰσχυρᾶς κατεχομένων λύπης, ἣν ἐκφράζουσι διὰ διαφόρων χει-

ρονομιῶν· τὰ μέγιστα ὅμως ἐπαυξάνει τὸ ἐν τῇ παραστάσει ταύτῃ πάθος ἡ συμμετοχὴ τῆς τροφοῦ προσαγούσης τῇ θανούσῃ μητρὶ τὸ ἀπορφανισμένον αὐτῆς τέκνον.

Πιττάκης 604. Kekulé 157. Sybel 72.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκης) 1840, σ. 367 ἀρ. 468 μετ' εἰκόνος.—*Arch. Zeitung* (Panofka) 1845 πίν. 34 σ. 14 καὶ (Curtius) σ. 145 καὶ (Michaelis) 1871 σ. 139.— *N. Jen. Litt.* 1842 ἀρ. 246 πίν. 34.— *Bullettino* 1840, 47.— *Kunstblatt* 1840, 206, 217.—*Rev. arch.* (de Saulcy) 1845 σ. 267. — Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 50 ἀρ. 12.— Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1043.— Εἰς τὸν ἐν τῷ θρόνῳ κριὸν καὶ τὴν Σφίγγα πειρῶνται τινὲς (Stephani ἐν compte-rendu 1864 σ. 132, 143 καὶ Milchhoefer ἐν Mittheilungen, 1879 σ. 67,1) νὰ ἀποδώσωσι συμβολικὴν σημασίαν, ἐν ᾧ ταῦτα ἔχουσιν ἁπλῶς κοσμητικὸν χαρακτῆρα· ὁ τεχνίτης ἠθέλησεν ἁπλῶς νὰ κατασκευάσῃ ὡραῖον θρόνον καὶ οὐδὲν ἕτερον· οὕτω δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὰς συνήθεις ἤδη καὶ εἰς τὰ σχήματα αὐτοῦ προσαρμοζούσας μορφάς, τὰς μορφὰς δηλ. ἐκείνας, ὧν, ὡς γνωστόν, τοιαύτη χρῆσις ἐγίνετο καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, ὅθεν, ὡς φαίνεται, καὶ μετηνέχθησαν αὗται εἰς τὴν Ἑλλάδα.

820. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον ναϊδιόσχημον, εἰς τεμάχια τεθραυσμένον, ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος τῶν εἰκονιζομένων μορφῶν καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ναϊδιοσχήμου ἀρχιτεκτονικοῦ περιθωρίου (γύψῳ συμπεπληρωμένον). Σωζόμενον ὕψος 1,53 πλάτος 1,05. Μάρμαρον λευκόν. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις —.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος (ἐλλείπει τὸ πλεῖστον μέρος) δεξιὰ μικρὸν ἐστραμμένη ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, **γυνὴ** (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κνήμης κάτω μέρος τῶν ποδῶν, ἡ ἄκρα δεξιὰ καὶ ὁ ἀριστερὸς πῆχυς), ἥτις τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων τὴν δὲ ἀριστερὰν ἔφερε ἄνω συνέχουσα δι' αὐτῆς τὸ ἱμάτιον.

Ἀπέναντι δ' αὐτῆς ἵσταται ἑτέρα μικρὸν πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη καὶ τὴν κεφαλὴν προσκλίνουσα **γυνὴ** (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κατώτερον μέρος τοῦ σώματος) ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα παρὰ τὸ στῆθος καὶ διὰ τῆς ἐπὶ ταύτης διὰ τοῦ ἀγκῶνος στηριζομένης δεξιᾶς, ἐφ' ἧς ἐπακουμβᾷ τὴν κεφαλήν, ἁπτομένη τοῦ ἱματίου παρὰ τὸν λαιμόν. Καλλίστη τέχνη τῆς Ε'., ὡς φαίνεται, ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 2120.—Conze: *Attische Grabreliefs*, ἀρ. 97, πίν. 38.

821. Δεξιὸν μέγα τεμάχιον ὅλως ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Ὕψ. 1,30 πλ. 0,75. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυνὴ κάθηται ἐπὶ θρόνου μικρὸν ἀριστερὰ ἐστραμμένη· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ποδήρη ζώνῃ περὶ τὴν ὀσφὴν ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅπερ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κατέρχεται εἰς τὰ κάτω τοῦ σώματος οὕτως, ὥστε τὸ μὲν ἕτερον ἄκρον ἔχει αὕτη συνεπτυγμένον ἐπὶ τῶν γονάτων, τὸ δὲ ἕτερον περιτετυλιγμένον περὶ τὸν ἀριστερὸν πῆχυν, ὃν οὕτω στηρίζει ἐπὶ τοῦ διὰ τὰ νῶτα ἀνακλίντρου τοῦ θρόνου, ἐν ᾧ διὰ τῆς πρὸς τὰ ἄνω φερομένης δεξιᾶς ἀνέχει τὸ κατὰ τὸν λαιμὸν κράσπεδον τοῦ αὐτοῦ ἱματίου. Τὸ διὰ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἀνάκλιντρον, ὃ θὰ ἔληγεν ὡς φαίνεται εἰς κεφαλὴν κριοῦ, ὑποστηρίζει Σφὶγξ (πρβ. ἀρ. 819). Ἐν τῷ αὐτῷ ἀναγλύφῳ ὑπῆρχε μία ἔτι τοὐλάχιστον πρὸ τῆς καθημένης μορφή, ἧς σώζεται ἐν τῷ λίθῳ μέρος τοῦ ἀριστεροῦ πήχεως. Καλλίστη τέχνη τῆς Ε'. ἴσως ἑκατονταετηρίδος.

822. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἐφθαρμένον καὶ λίαν ἀποκεκρουσμένον. Ὕψ. 1,57 πλ. 1,02. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου φέρει ἐπιγραφήν:

[Σ]ωστράτη Ναυσιστρά[τη]

Γυναικεία μορφὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν

κεφαλήν, ἡ **Ναυσιστράτη,** κάθηται ἐπὶ σκίμποδος ἀριστερὰ ἐστραμμένη· ἐδεξιοῦτο δὲ διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ πήχεως ἐλλιπούσης δεξιᾶς τὴν ἀπέναντι αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην **Σωστράτην,** νεάνιδα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ὃ ἀνέχει τῇ ἀριστερᾷ κατὰ τὸν ὦμον. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων μορφῶν, ἐν τῷ βάθει, εἰκονίζεται ἱσταμένη ὀρθία **θεραπαινίς,** τὴν κεφαλὴν μικρὸν πρὸς τὴν Ναυσιστράτην ἔχουσα κεκλιμένην καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἀνεῳγμένην πυξίδα, ἐξ ἧς ἐξάγει τι διὰ τῆς δεξιᾶς. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

C. I. A. II, ἀρ. 4160.

823. Ἄγαλμα ὀκλάζοντος ἀνδρός, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δεξιὸν σκέλος ἀπὸ τοῦ γόνατος.— Εὑρέθη σὺν τῷ ἐν τῷ ἑπομένῳ ἀριθμῷ ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1836 —. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὕψος 0,74. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Παρίστησι **Σκύθην** τοξότην, ἐνδεδυμένον περισκελίδας καὶ χειριδωτὸν σχιστὸν ἐπενδύτην ζώνῃ περὶ τὴν ὀσφὴν ἐζωσμένον· τὴν ἀριστερὰν ἔχει οὗτος χαμαὶ καὶ ἐκράτει δι' αὐτῆς τὸ τόξον, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐξάγει τι (βέλος) ἐξ ἧς φέρει ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην φαρέτρας. Προέρχεται ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, ἐφ' οὗ θὰ ἵστατο κατὰ τὴν δεξιὰν γωνίαν ὡς κορωνίς (πρβ. καὶ ἑπόμενον ἀριθμόν). Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel ἀρ. 263. — *Rev. arch.* 1864, 361 πίν. 12 (Salinas).— Bullettino 1864, 45 καὶ 1870, 37 (Rousopoulos). — *Arch. Zeit.* 22, 231*.— Mittheilungen 1879 σ. 66 (Milchhoefer).

824. Ἄγαλμα ὀκλάζοντος ἀνδρός, **Σκύθου** δηλ. τοξότου, ὅλως παρεμφερὲς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ, ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ εὑρεθὲν καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπιτυμβίου μνημείου προερχόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ γωνίας τὸ πάλαι ἱδρυμένον. Ἐλλείπουσιν ἡ κε-

φαλή, οἱ βραχίονες, τὸ δεξιὸν γόνυ καὶ τὸ ἀριστερὸν σκέλος ἀπὸ τοῦ γόνατος.

Sybel 262. Ἴδε λοιπὴν βιβλιογραφίαν ἐν προηγουμένῳ ἀριθμῷ.

825. Ἐπιτύμβιον ἄγαλμα **γυναικὸς** καθημένης, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν δεξιὸν πῆχυν.— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου οἰκοπέδῳ Δ. Γουδῆ, ὑφ' οὗ καὶ ἐδωρήθη τῷ Μουσείῳ—. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα ἐζωσμένον περὶ τὴν ὀσφὺν διὰ ταινίας ἢ ἱμάντων δι' ὧν συγκρατεῖται καὶ ἀπὸ τῶν ὤμων, χιαστὶ ἐπὶ τὰ νῶτα φερομένων. Κάθηται δὲ ἐπὶ πλίνθου ἐσταυρωμένους ἔχουσα τοὺς πόδας καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τοῦ γόνατος, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς, στηριζομένης διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος, ὑπεστήριζε τὴν κεφαλήν. Τὸ ἄγαλμα ἄρα ἔχει στάσιν πενθούσης, ὥστε θὰ ἵστατο προφανῶς ἐπὶ τάφου αὐτὴν τὴν θανοῦσαν εἰκονίζον. Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς τοιοῦτον συμπέρασμα ἄγει ἡμᾶς καὶ ὁ τρόπος τῆς εὑρέσεως τοῦ ἀγάλματος· ἐν τῷ οἰκοπέδῳ δηλ. ἐν ᾧ τοῦτο εὑρέθη, ἀπεκαλύφθησαν πλεῖστοι τάφοι, οὐδὲν δ' ἄλλο τι μνημεῖον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή. Ἡ διάθεσις τοῦ ἀγάλματος καὶ ἡ πτύχωσις δὲν ἔχει τι τὸ ἐπιλήψιμον, ἀλλ' ἡ πλαστικὴ διάπλασις εἶνε ἀτυχής, τοῦ τεχνίτου ἀποτυχόντος ἐν τῇ φυσικῇ παραστάσει τοῦ δεξιοῦ ποδός.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 342 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1887).

826. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ κάτω γείσῳ τοῦ ἀετώματος τὴν ἐπιγραφήν :

Μνησιστρατη

— Εὑρέθη ἐν Σαλαμῖνι, ἐν ἔτει 1830, καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐν Αἰγίνῃ συλλογῇ ἐπὶ Καποδιστρίου—. Ὕψος 2,05 πλ. 1,20.

Ἀριστερὰ ἵσταται ὀρθία πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη γυνή, ἡ

Μνησιστράτη (ἐλλείπει ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ καὶ ἡ ρίς), ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, ἔχει τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην ἀριστερὰν πρὸς τὰ ἐμπρὸς τεταμένην, ἐν σχήματι προσαγορεύσεως, καὶ δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον πωγωνοφόρον **ἄνδρα** (ἄκρα δεξιὰ ἐλλείπει· πρόσωπον, ἀριστερὸς βραχίων καὶ πόδες ἀποκεκρουσμένοι), τὸν αὐτῆς σύζυγον, ὡς φαίνεται, ὅστις ἔχει τὴν ἀριστερὰν καθειμένην καὶ εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλεῖπον τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα γυμνόν. Τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 190. Sybel 56.—*Ἀρχαιολ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκης) 1853 σ. 1002 ἀρ. 1789.—Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 64 ἀρ. 68. —Lebas: *Inscr.* IV, 1670.—C. I. A. II, 3969.

827. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ναϊδιόσχημον ἀνάγλυφον, ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος. Ὕψος 0,93 πλάτος 0,86. Μάρμαρον λευκόν.

Νεανίας (ἐλλείπουσι τὰ σκέλη καὶ ὁ ἀριστερὸς πῆχυς, ὅστις ἦτο ἔνθετος) γυμνός, φέρων μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ βραχίονος κρεμαμένην χλαμύδα, ἵσταται κατ' ἐνώπιον κλίνων μικρὸν τὴν κεφαλὴν ἀριστερὰ καὶ ἔχων τὴν δεξιάν, δι' ἧς ἐκράτει τι, ὕπερθεν *κυνὸς* πιθανῶς, ὡς φαίνεται ἔκ τινος ἐν τῷ λίθῳ σωζομένου λειψάνου. Τέχνη καλή.

828. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον εὑρεθὲν κατὰ Πιττάκην ἐν Θεσπιαῖς ἐν ἔτει 1814· ἦτο ἐντετειχισμένον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, εἶτα μετηνέχθη εἰς τὴν ἐν Ἐρημοκάστρῳ Συλλογήν, ὅθεν ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον ἐν ἔτει 1888. Ὕψος 1,20 πλ. 1,03, σωζόμενον ὕψος ἀναγλύφου 1,07. Διατήρησις οὐχὶ καλή, ἀποκεκρουσμένης οὔσης τῆς δεξιᾶς καὶ μέρους τῆς ἄνω πλευρᾶς. Γύψῳ συμπεπληρωμένον.

Ἡ ἄνω πλευρὰ ἦτο οὐχὶ ὁριζοντία ἀλλὰ συνίστατο ἐκ δύο εὐθειῶν συγκλινουσῶν, εἶχε δηλ. σχῆμα ἀετώματος, καθ' ὃν τρόπον καὶ ὁ Stackelberg ἀναπαρέστησε τὸ ἀνάγλυφον· σφάλλεται δε ὁ Körte ἀρνούμενος ὅτι τὸ ἀνάγλυφον ἀπέληγεν εἰς ἀέτωμα, ἀποκρούων δηλ. τὴν ὑπὸ τοῦ Stackelberg γενομένην ἀναπαράστασιν, καὶ ὑποστηρίζων ὅτι δὲν σώζεται μέρος τῆς πλευρᾶς τῆς κατὰ τὸν Stackelberg εἰς ἀέτωμα ἀποληγούσης, διότι ἱκανὸν μέρος αὐτῆς (τὸ δεξιὸν) ἀληθῶς σώζεται, ὃ τὴν τοῦ Stackelberg ἀναπαράστασιν τίθησιν ἐκτὸς ἀμφιβολίας.

Παρίστησι δὲ τὸ ἀνάγλυφον ἔφιππον **νεανίαν** πρὸς δεξιὰν καλπάζοντι τῷ ἵππῳ βαίνοντα (τὸ κρανίον καὶ ὁ κάτω δεξιὸς πούς τοῦ νεανίου, ἡ οὐρὰ καὶ τὰ κάτω ἄκρα τῶν δεξιῶν ποδῶν τοῦ ἵππου ἀποκεκρουσμένα), ἐνδεδυμένον χειριδωτὸν χιτῶνα καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου ἐμπεπορπημένην χλαμύδα· διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ἐκράτει οὗτος τὰ ἡνία τοῦ ἵππου, ἃ ἦσαν χαλκᾶ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν κατὰ τὸν αὐχένα τοῦ ἵππου σωζομένων πρὸς προσάρτησιν αὐτῶν χρησιμευουσῶν ὀπῶν, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ λεπτὸν ραβδίον. Καλλίστη τέχνη τῶν μέσων περίπου χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος, οὐχὶ ἐστερημένη ἀρχαϊσμοῦ τινος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 640 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888, σ. 146, 3). —*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκης) 1837, σ. 59. Περὶ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως λέγει ὁ Πιττάκης τάδε: «εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγ. Χαραλάμπους σώζονται τέσσαρα ἀνάγλυπτα. . . . ταῦτα ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὰ 1814 εἴς τινας ἀνασκαφὰς τὰς ὁποίας ἕνας ἡγούμενος πρὸς ἀνεύρεσιν πετρῶν δι' οἰκοδομὰς ἔκαμεν». Ὁ Ross ὅμως διὰ διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ὀκτωβρίου 1835 πρὸς τὸν Ἔπαρχον Θηβῶν ἐγγράφου του λέγει ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους ἦσαν *τρία* μόνον ἀνάγλυφα. — Stackelberg: *Die Gräber der Hellenen* πίν. II. — *Annali* (Ulrichs) 1848 σ. 22. — Vischer: *Erinnerungen* σ. 554. — *Hermes* (Kaibel) VIII σ. 419. Πρβ. πίν. XVI[b]. — *Mit.*

theilungen (Körte) IV (1879) σ. 273 πίν. 14, 1 καὶ τόμος III (1878) σ. 319, 10.— Friederichs-Wolters. *Bausteine*, ἀρ. 48. Ἡ ἐν *Mittheilungen* δημοσιευομένη εἰκὼν δὲν εἶνε ἀκριβής, διότι καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἀναγλύφου δὲν εἰκονίζεται ὁλόκληρον, ὅσον σώζεται, καὶ ἐκ τῶν κάτω μέγα μέρος ἐλλείπει.

829. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἀπολῆγον ἄνω εἰς ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων.— Εὑρέθη ἐν Θεσπιαῖς, ἐν ἔτει 1814· ἦτο δὲ ἐντετειχισμένον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγ. Χαραλάμπους (ἴδε καὶ ἀρ. 828), εἶτα μετηνέχθη εἰς τὴν ἐν Ἐρημοκάστρῳ Συλλογὴν ὅθεν ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον ἐν ἔτει 1888—. Ὕψ. 1,75 πλ. 0,75, ὕψ. ἀναγλύφου 1,36. Διατήρησις οὐχὶ καλή. Βοιωτικὸς τιτανόλιθος.

Γυμνὸς **νεανίας** (τὰ κάτω μέρη τῶν βραχιόνων ἀποκεκρουσμένα), ἐστραμμένος μικρὸν πρὸς δεξιὰν καὶ τὴν κεφαλὴν ἱκανῶς πρὸς τὰ κάτω ἔχων κεκλιμένην, ἵσταται ὄρθιος στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ στλεγγίδα καὶ προτείνων τι (πτηνὸν ἴσως, ὅλως ἀποκεκρουσμένον) τῷ *κυνὶ* αὐτοῦ, ὅστις ἵσταται ἀριστερὰ τοῦ κυρίου του ἀνατείνων τὴν κεφαλὴν ἵνα ἁρπάσῃ τὸ προτεινόμενον πρᾶγμα. Καλλίστη τέχνη τῶν πρώτων χρόνων τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήρ. Γεν. Ἐφορείας 641. (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 146, 4). — Stackelberg: *Gräb. d. Hell.* πίν. 2, 2.— Furtwängler: *Sammlung Sabouroff* πίν. 5.— *Mittheilungen* (Körte) 1878 σ. 320, 12. — Friederichs - Wolters: Bausteine ἀρ. 1123. Περὶ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως ἴδε ἀρ. 828.

830. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον. Ὕψ. 1,60 πλ. 1,00. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου φέρει ἐπιγραφήν:

Κλεοστρατη Μνησιστρατη.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ,

ἡ **Μνησιστράτη,** ἀριστερὰ ἐστραμμένη, ἥτις ἔχει τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ γόνατος καὶ δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην νεάνιδα (ἐλλείπει τὸ πλεῖστον τοῦ δεξιοῦ βραχίονος) ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ὃ ἀνέχει τῇ ἀριστερᾷ κατὰ τὸν ὦμον, τὴν **Κλεοστράτην.** Μεταξὺ τῶν δύο τούτων μορφῶν ἵσταται κατ' ἐνώπιον **νεᾶνις** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, κρατοῦσα ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ ἡμιανεῳγμένην πυξίδα. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος. Παράστασις ὁμοία τῇ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 822.

831. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ ἐπιγραφήν :

Φρασικλεια

— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἐν ἔτει 1819· καὶ τότε μὲν διετηρεῖτο ἐν καλῇ καταστάσει, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Stackelberg γενομένης δημοσιεύσεως αὐτοῦ, νῦν ὅμως εἶνε τεθραυσμένον εἰς πέντε τεμάχια, αἱ μορφαὶ εἶνε πολὺ κατεστραμμέναι καὶ αἱ κεφαλαὶ τοῦ κορασίου καὶ τῆς νεάνιδος ἐλλείπουσι. Κατὰ τὸν Πιττάκην εὑρέθη παρὰ τὴν Ἀχαρνικὴν πύλην ἐν ἔτει 1817 ἢ 1818 —. Ὕψος 1,75 πλ. 1,17. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ **Φρασίκλεια,** πολύπτυχον ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, κάθηται ἐπὶ σκίμποδος πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, τὰς χεῖρας ἔχουσα ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ τὴν κεφαλὴν μικρὸν πρὸς τὰ κάτω, σύννους καὶ οἱονεὶ περίλυπος, κεκλιμένην. Ὄπισθεν δὲ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς αὐτῆς ἵσταται ὄρθιον, χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένον, **κοράσιον** (ἐλλείπει ἡ κεφαλή), ἡ μικρὰ αὐτῆς θυγάτηρ προφανῶς, ὅπερ εἶχε τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν μητέρα του καὶ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας στηρίζει ἐπ' αὐτῆς, τὴν μὲν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γόνατος, τὴν δὲ δεξιὰν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς χειρός. Ἔμπροσθεν δ' αὐτῆς ἵσταται ὀρθία

μικρὸν πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη **νεᾶνις** (ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ μέρος τοῦ στήθους καὶ τοῦ δεξιοῦ πήχεως), κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ πυξίδα, ἐξ ἧς ἐξάγει τι διὰ τῆς ἄκρας δεξιᾶς· εἶνε δὲ αὕτη ἐνδεδυμένη ἐσωτερικῶς φόρεμά τι χειριδωτὸν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀχειρίδωτον χιτῶνα πόρπῃ ἐπὶ τῶν ὤμων συνεχόμενον. Καλλίστη τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, διακρινομένη διὰ τὴν ἐπιτυχῆ σύνθεσιν τοῦ ὅλου, τὴν διάταξιν τῶν καθ' ἕκαστα μορφῶν καὶ τὴν χαρίεσσαν πτύχωσιν τοῦ ἱματισμοῦ.

Heydemann 625. Sybel 54. — Stackelberg: *Die Gräber d. Hellenen* I, 36, 2 μετ' εἰκόνος. — Fr. Lenormant: *La voie sacrèe* σ. 55, 18. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 51 ἀρ. 13. — C. I. A. II, 4268. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 289 πίν. 67.

832. Μέγα ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ὅλως ἔκτυπον, προερχόμενον ἐκ ναϊδιοσχήμου μνημείου (νῦν γύψῳ ἀνῳκοδομημένου). — Εὑρέθη πρὸ ἐτῶν πολλῶν περὶ τὰς Ἀθήνας, κατά τινας μὲν ἐν θέσει Γουδὶ κατ' ἄλλους δὲ περὶ τὰ Πατήσια, ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰλισσοῦ(1). — Ὕψ. 1,80 πλ. 1,20. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη **γυνή,** ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ δεξιουμένη ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην ὀρθίαν ἑτέραν **γυναῖκα** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, ἐν στοργῇ καὶ φίλτρῳ αὐτῇ προσβλέπουσα· ἔχει δὲ τὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου νεανικά, ἐν ᾧ ἡ ἑτέρα ἔχει τι τὸ μητροπρεπὲς ἐν τῇ περιβολῇ καὶ ἰδίως ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα τοῦ λύπην καὶ συγκίνησιν ἐκφράζοντος προσώπου· στηρίζεται δ' ἡ τελευταία αὕτη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ ἔχει τὴν ἀριστερὰν ἠρέμα καθειμένην τῷ σώματι καὶ ἁπτομένην τοῦ ἱματίου, ὃ καὶ ἀνέ-

(1) Κατὰ Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους 1888 κατεσχέθη τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο παρὰ τῷ Σ. Σχαρβούρῃ ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς καὶ κατετέθη ἐν τῷ Μουσείῳ.

χει μικρὸν δι' αὐτῆς. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων γυναικῶν, εἰς τὸ βάθος, ἵσταται ὄρθιος κατ' ἐνώπιον, ἐν ταπεινῷ σχετικῶς ἀναγλύφῳ πεποιημένος, πωγωνοφόρος **ἀνήρ,** ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ ἄνω μέρος τοῦ στήθους, στηριζόμενος διὰ τῆς δεξιᾶς ἐπὶ βακτηρίας καὶ ἔχων τὴν ἀριστερὰν πρὸ τοῦ στήθους. Ὄπισθεν δὲ τῆς ἐπὶ θρόνου καθημένης ἵσταται ὀρθία μικρὸν πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη **νεᾶνις** φέρουσα τὸν συνήθη ταῖς παιδίσκαις ἱματισμόν, μακρὸν στενὸν χιτῶνα καὶ χειριδωτὸν ἐπίβλημα καὶ ἀνάδεσμον ἐξ ὑφάσματος ἐπὶ τῆς κόμης, καὶ ἔχουσα τὴν γνωστὴν πένθους καὶ λύπης δηλωτικὴν διάθεσιν τῶν χειρῶν, ἔχουσα δηλ. τὴν ἀριστερὰν πρὸ τοῦ στήθους καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζουσα τὸν ἀγκῶνα τῆς πρὸς τὰ ἄνω ἀνερχομένης καὶ τοῦ προσώπου μικρὸν ἁπτομένης δεξιᾶς.

Ἡ καλλίστη διατήρησις τοῦ ἀναγλύφου, τὸ μέγεθος αὐτοῦ καὶ ἡ τέχνη καθιστῶσιν αὐτὸ τῶν περισπουδάστων ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήρ. Γεν. Ἐφορείας 494. (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 51 ἀρ. 1).

833. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, εἰς δύο κατὰ μῆκος τεθραυσμένον τεμάχια, προερχόμενον ἐκ μνημείου ὅπερ εἶχε τοιχία μετὰ παραστάδων ἑκατέρωθεν καὶ ἀέτωμα ἄνω, εἶχε δηλ. τὸ σχῆμα τοῦ ὑπ' ἀρ. 737.— Εὑρέθη ἐν Ραμνοῦντι ἐν ἔτει 1879 —. Ὕψ. 1,75 πλ. 1,15. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ ἵσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον μικρὸν ἀριστερὰ ἐστραμμένη **γυνὴ** (ἐλλείπουσιν αἱ ἄκραι χεῖρες καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ἄκρου ἀριστεροῦ ποδός), ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένον ἀριστερὸν βραχίονα· ἐδεξιοῦτο δὲ διὰ τῆς ἀποκεκομμένης δεξιᾶς τὸν ἀπέναντι αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον καὶ πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένον πωγωνοφόρον **ἄνδρα** (ἐλλείπει ἡ ἄκρα δεξιὰ χείρ),

ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καλύπτον τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος κατώτερον μέρος τοῦ σώματος καὶ περίλυπος ἔχει τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην ἀριστερὰν παρὰ τὸ πηγούνιον· στηρίζεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἔχων πρὸ αὐτοῦ τὸν τοῖς ἄκροις δακτύλοις ἁπτόμενον τοῦ ἐδάφους καὶ μικρὸν κατὰ τὸ γόνυ κεκαμμένον ἀριστερόν. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 2122.—*Mittheilungen* 1879 σ. 277 (Milchhoefer).— Τὰ δύο τεμάχια, εἰς ἃ εἶνε ἀποκεκομμένον κατὰ μῆκος τὸ ἀνάγλυφον, ἔκειντο ἐν ἔτει 1885 τὸ μὲν ἐντὸς τοῦ Μουσείου, χαμαί, τὸ δὲ ἐν τῇ αὐλῇ αὐτοῦ. Τότε συνηρμόσθησαν τὰ τεμάχια ταῦτα καὶ ἀνιδρύθη ἐπὶ βάθρου τὸ ἀνάγλυφον, ἔλλειπεν ὅμως ἡ κεφαλὴ τῆς γυναικός. Ἐν ἔτει δὲ 1890 ἐξετάζων κεφαλάς τινας ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου πρὸ ἐτῶν κειμένας διέκρινα καὶ τὴν κεφαλὴν ταύτην. Οὕτω κατωρθώθη ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἀναγλύφου, ὡς νῦν βλέπει τις. Ἡ κεφαλὴ προσαρμόζει ἐντελῶς τῷ κορμῷ, ὥστε ἀναμφισβητήτως εἰς τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἀνήκει.

834. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ὅλως ἔκτυπον, προερχόμενον ἐκ ναϊδιοσχήμου μνημείου (νῦν γύψῳ ἐν τοῖς καθόλου ἀνῳκοδομημένου). — Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι ἐν ἔτει 1888—. Ὕψ. 1,66 πλ. 0,91. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται ὄρθιος ἱστάμενος δεξιὰ μικρὸν ἐστραμμένος πωγωνοφόρος ὁπλίτης **ἀνήρ**, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ ἔχων τὸν ἀριστερὸν (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κνήμης μέχρι τῶν δακτύλων μέρος) χιαστὶ πρὸ αὐτοῦ κεκλιμένον. Εἶνε δὲ οὗτος ἐνδεδυμένος βραχὺν χιτῶνα καὶ θώρακα ἐπ' αὐτοῦ, καὶ φέρει χλαμύδα εἰς τὰ ὄπισθεν τοῦ σώματος ἀπὸ τῶν ὤμων καταπίπτουσαν, ἧς τὰ δύο ἄκρα, συνεπτυγμένα, εἶνε ἐρριμένα ἐπὶ ἑκατέρου τῶν βραχιόνων· τὴν ἀσπίδα ἔχει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, στηρίζει δὲ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου καὶ ἔχει τὴν ἀριστερὰν καθειμένην οὕτως, ὥστε ἐφάπτεται τῆς περικεφαλαίας, ἣν κρατεῖ ἀμφοτέ-

ραις ταῖς χερσὶ ἀριστερὰ αὐτοῦ ὄρθιος ἱστάμενος, πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος καὶ ἀτενίζων, γυμνὸς **παῖς**, ὁ δοῦλος αὐτοῦ. Ἡ παράστασις εἶνε ἐν μέρει παρεμφερὴς τῇ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 738 ἀναγλύφῳ τοῦ Ἀριστοναύτου. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Εὑρετήρ. Γεν. Ἐφορείας 381. (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 5 ἀρ. 1).

835. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸ ἄνω μέρος τοῦ λαιμοῦ (γύψῳ συμπεπληρωμένον), ἔχον κυκλῳ περὶ τὴν κοιλίαν πρόστυπον ἀνάγλυφον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1849, ἐν τῇ πρὸς ἀνατολὰς τῶν Ἀνακτόρων οἰκίᾳ πρώην Κοσσενάκη, νῦν Πρινοπούλου —. Ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 0,67.

Ἔφιππος **νεανίας**, φέρων πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐνδεδυμένος χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ θώρακα, βαίνει πρὸς δεξιὰν καλπάζοντι τῷ ἵππῳ, ἔχων τὴν δεξιὰν καθειμένην καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατῶν τὰ ἡνία. Πρὸ αὐτοῦ δὲ ἵσταται ὄρθιος δεξιὰ ἐστραμμένος **νεανίας**, ἐνδεδυμένος μέχρι τοῦ μέσου τῶν μηρῶν καθήκοντα χιτῶνα, φέρων περικεφαλαίαν καὶ ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἀσπίδα καὶ δόρυ, καὶ δεξιούμενος ἕτερον **νεανίαν** ἐξ ἀντιθέτου ἐρχόμενον διευθύνσεως, ἐνδεδυμένον καὶ τοῦτον χιτῶνα καὶ φέροντα περικεφαλαίαν καὶ ἀσπίδα. Ἐν τῷ ὑπολειφθέντι δὲ κενῷ χώρῳ, (ὑπὸ τὴν λαβὴν τοῦ ἀγγείου), τῷ μεταξὺ τοῦ τελευταίου τούτου νεανίου καὶ τοῦ πρώτου, τοῦ ἐφίππου, ἐχαράχθησαν ὑπὸ ἑτέρας χειρός, ἐν ὑστερωτέροις μὲν οὐχὶ ὅμως πολὺ ἀφισταμένοις χρόνοις, δύο ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα ἐνδεδυμέναι **γυναῖκες**, ὧν ἡ μὲν κάθηται ἐπὶ σκίμποδος, ἡ δὲ ἵσταται ὀρθία ὄπισθεν αὐτῆς· ἀμφότεραι δὲ εἶνε ἐστραμμέναι ἀριστερὰ καὶ δεικνύουσι διὰ τῶν δακτύλων πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὡσεὶ μακρόθεν θεώμεναι τὰ ἐκεῖ γινόμενα. Ὅτι δὲ αὗται ἐχαράχθησαν ὑπ' ἄλλης χειρὸς δῆλον γίνεται ἐκ τοῦ διαφέροντος τρόπου τῆς ἐργασίας καὶ ἐκ τοῦ τόπου ἔνθα εἶνε

κεχαραγμέναι, διότι ὑπὸ τὴν λαβὴν τοῦ ἀγγείου βεβαίως δὲν ἐξετείνετο ἀρχικῶς ἡ ἀνάγλυφος παράστασις· ἄλλως πρὸς παράστασιν τῶν μορφῶν τούτων ἐδέησε νὰ εὐρυνθῇ ὁ κενὸς χῶρος δι' ἀποξέσεως τῆς οὐρᾶς τοῦ ἵππου, ἐξ οὗ δῆλον γίνεται ὅτι αὗται ἐχαράχθησαν ὑστερώτερον.

Τὸ ἔδαφος τοῦ ἀναγλύφου θὰ ἦτο πάντως κεχρωματισμένον πρὸς ἐναργῆ διάκρισιν τῶν ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ εἰκονιζομένων μορφῶν· τοῦτο ἄλλως βεβαιοῦται καὶ ἐκ σωζομένων ἔτι λειψάνων ἐν τῇ ὑπὸ τὸ ἀνάγλυφον, ἤτοι ἐν τῇ κάτω κοιλίᾳ τοῦ ἀγγείου, ἐπιφανείᾳ τοῦ μαρμάρου. Προέρχεται δὲ τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἐκ τῶν τελευταίων, ὡς φαίνεται, χρόνων τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος καὶ ἀνήκει ἐν τοῖς καλλίστοις τῶν ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων καὶ ὡς πρὸς τὴν τέχνην καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐργασίαν· ἰδίως ὅμως διακρίνεται διὰ τὸ περίγραμμα τῶν μορφῶν, ἐφ' ᾧ διαπρέπουσι μάλιστα καὶ θαυμάσιαι εἶνε αἱ δύο ἐν ἁπλῷ μόνον σχεδιάσματι εἰκονισμέναι γυναῖκες.

Sybel 186. — *Ἀρχ. Ἐφημερίς*, 1858 σ. 1715 ἀρ. 3270. — Newton: *Travels* 1, 24. — *Arch. Zeitung* (E. Curtius) 1864 σ. 145. — Pervanoglu: *Grabsteine*, 69, 78. — *Mittheilungen* (Milchhoefer) 1880 σ. 175(¹). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1080.

836. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ καὶ μαρμάρῳ συμπεπληρωμένον) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,38) ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους, καὶ ἐπιγραφῆς:

Στρατιππος Ιφιστιαδη[ς] Φιλοξενη

— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις —.

Γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Φιλοξένη**, κάθηται ἐπὶ θρόνου ἀριστερὰ ἐστραμμένη καὶ δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν **Στράτιππον**, ἐνδεδυμένον βραχὺν χιτῶνα, ἔχοντα κράνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς

καὶ φέροντα τῇ ἀριστερᾷ ἀσπίδα. Ὑπὸ τὸν θρόνον εἰκονίζεται *κύων* καθήμενος, τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀνυψωμένην, καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ ἀριστερὰ ἤτοι πρὸς τὴν Φιλοξένην ἐστραμμένη **νεᾶνις** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν παρὰ τὸ στῆθος καὶ τὴν δεξιὰν καθειμένην τῷ σώματι.

Kekulé 392. Sybel 200.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκης) 1858 ἀρ. 3395.— C. I. A. II, 2121.

837. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,39) ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους, καὶ ἐπιγραφῆς:

Ηγησω Ιερω Ιερω

Ἀριστερὰ ἐστραμμένη ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ γυνή, ἡ **Ἱερώ,** κάθηται ἐπὶ θρόνου τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς περίλυπον ἱσταμένην νεάνιδα, τὴν **Ἡγησώ,** ἥτις φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗ συνέχει τῇ ἀριστερᾷ τὸ κράσπεδον παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον. Ὄπισθεν δὲ τῆς Ἱεροῦς ἵσταται πρὸς αὐτὴν ἤτοι πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη ἡ ἑτέρα **Ἱερώ,** ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν παρὰ τὸ στῆθος καὶ ἀνέχουσα τὸ ἱμάτιον τῇ δεξιᾷ παρὰ τὸ πρόσωπον.

Heydemann 829. Sybel 213. — C. I. A. II, 3751.

838. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,30) τῶν καλουμένων κοιλαναγλύφων, οὐχὶ δηλ. ἐξέχοντος τῆς ἐπιφανείας τοῦ λίθου ἀλλ' εἰσέχοντος.

Γυνὴ ἐπὶ θρόνου καθημένη, ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον ἱματιοφόρον **ἄνδρα** ἔχοντα ἀνεῳγμένην τὴν ἀριστερὰν ἐν σχήματι προσαγορεύσεως.

Heydemann 169. Sybel 198.— Pervanoglu: Grabsteine σ. 66 ἀρ. 62. —Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 236 πίν. 58.

839. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον) ἔχον κατὰ τὸ ἄνω μέρος τῆς κοιλίας γεγραμμένον πέριξ κυμάτιον, ὑπὸ τοῦτο, ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους, ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,31) καὶ ὑπὲρ αὐτὸ ἐπιγραφήν:

Οινανθη Αρισταγορα

— Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ, ἐν τῷ χωρίῳ «Λιόσια».—

Γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, ἡ **Οἰνάνθη,** κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, καὶ δεξιοῦται ἑτέραν πρὸ αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην γυναῖκα, τὴν **Ἀρισταγόραν,** ἐνδεδυμένην ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν. Ὄπισθεν δὲ τῆς Οἰνάνθης ἵσταται ὀρθία πρὸς αὐτὴν ἤτοι δεξιὰ ἐστραμμένη **παιδίσκη,** φέρουσα ποδήρη χειριδωτὸν ζώνῃ περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον στενὸν χιτῶνα, τὴν δεξιὰν ἔχουσα καθειμένην καὶ ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατοῦσα ἀνεῳγμένην πυξίδα.

Εὑρετήρ. Ἀρχ. Ἑταιρίας 444.—Sybel 196.—C. I. A. II, 4044.

840. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμόν, τὴν βάσιν καὶ τὴν ἄνω περιφέρειαν τῆς κοιλίας (γύψῳ συμπεπληρωμένον), μετ' ἀναγλύφου ἐν τῇ κοιλίᾳ (ὕψ. 0,35) ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους.

Ἐπὶ θρόνου καθημένη **γυνὴ** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, τὸ ἀνώτερον τοῦ σώματος μέρος σὺν τῇ κεφαλῇ κατ' ἐνώπιον ἔχουσα ἐστραμμένον καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τοῦ θρόνου στηρίζουσα, δεξιοῦται πωγωνοφόρον δεξιὰ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον ἱματιοφόρον **γέροντα,** ὅστις χειρονομεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς εἰς ἔκφρασιν στοργῆς καὶ λύπης καὶ εἶνε πρὸς τὰ ἐμπρὸς οὕτω κεκυφώς, ὥστε φαίνεται ὅτι στηρίζει τὴν ἀριστερὰν μασχάλην ἐπὶ ράβδου ἀφανοῦς ὅλως ἐν τῷ λίθῳ ἅτε καλυπτομένης ὑπὸ τοῦ σώματος καὶ ὑπὸ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ.

Ὄπισθεν τῆς ἐπὶ θρόνου καθημένης ἵσταται ὀρθία, πρὸς αὐτὴν ἤτοι ἀριστερὰ ἐστραμμένη, περίλυπος **νεᾶνις**, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὑφ' ὃ ἔχει καὶ ὁλοκλήρους τοὺς βραχίονας. Ὄπισθεν δὲ τοῦ γέροντος ἵσταται πωγωνοφόρος πρὸς αὐτόν, ἤτοι δεξιά, ἐστραμμένος ἱματιοφόρος **ἀνὴρ** (ἐλλείπει τὸ πλεῖστον μέρος τῆς κεφαλῆς), ὅστις ἔχει ἐστηριγμένην τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου καὶ κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἐλαιοφόρον δι' ἱμάντων ἐξηρτημένον ληκύθιον. Τέχνη καλή.

841. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ λαιμοῦ καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,24) ἐπὶ τῆς κοιλίας.

Δεξιὰ εἰκονίζεται ἀριστερὰ ἐστραμμένος ἱματιοφόρος ἐπὶ σκίμποδος(;) καθήμενος πωγωνοφόρος **γέρων**, ὅστις δεξιοῦται πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον, θώρακα καὶ χλαμύδα περιβεβλημένον καὶ ξίφος τῇ ἀριστερᾷ κρατοῦντα, πωγωνοφόρον **ἄνδρα**, ᾧ ἕπεται ὁ δοῦλος αὐτοῦ, **παῖς** ἐνδεδυμένος ἐξωμίδα καὶ κρατῶν ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τὴν περικεφαλαίαν ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ τὴν ἀσπίδα τοῦ κυρίου του.

Heydemann 168. Sybel 214.— Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 66 ἀρ. 61. πίν. 2, 14.

842. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον), ἔχον ἐν τῇ κοιλίᾳ ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,25) καὶ ὑπὲρ αὐτὸ ἐπιγραφήν :

Πολυκλης Πολυκρατης

— Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1834. —

Δύο ἱματιοφόροι ὄρθιοι ἱστάμενοι πωγωνοφόροι ἄνδρες, οἱ **Πολυκλῆς** καὶ **Πολυκράτης**, δεξιοῦνται ἀλλήλους. Τῷ Πολυκλεῖ ἕπεται ἱματιοφόρος **παῖς** κρατῶν ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἐλαιοφόρον ληκύθιον καὶ ἔχων τὴν δεξιὰν καθειμένην. Ἕτερος

ἱματιοφόρος **παῖς** ἕπεται τῷ Πολυκράτει ἔχων τὰς χεῖρας πρὸ τῆς κοιλίας ἐσταυρωμένας.

Sybel 212. Kekulé 198. Πιττάκης 251.—Le Bas: πίν. 81.—Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 57 ἀρ. 12.— C. I. A. II, 4080.

843. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὴν γύψῳ συμπεπληρωμένην βάσιν καὶ ἀποκεκρουσμένον τὸ στόμιον. Ὕψος 1,12.

Ἔχει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πολλὰ γραπτὰ κατὰ ζώνας διῃρημένα κοσμήματα, ἤτοι ἀνθέμια, κυμάτιον κ. ἑ. Ὑπὸ τὸ κυμάτιον θὰ ὑπῆρχεν ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ γεγραμμένη παράστασις, ἧς οὐδὲν ἴχνος νῦν διακρίνεται.

844. Μαρμάριον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον).— Εὑρέθη ἐν «Βελανιδέζᾳ» Ἀττικῆς, ἐν ἔτει 1838, καὶ οὐχὶ ἐν Πειραιεῖ ὡς ἐσφαλμένως γράφει ὁ Πιττάκης ἐν τῷ Καταλόγῳ του.—

Φέρει ἐπιγραφήν:

Μειδιας Δεινιου Ωαθεν Κτησιλλα

καὶ ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,23) εἰκονίζον ἐπὶ θρόνου καθημένην γυναῖκα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, τὴν **Κτήσιλλαν,** ἥτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον θωρακοφόρον ἄνδρα, **Μειδίαν** τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, ὅστις πρὸς τῷ θώρακι φέρει καὶ ἱμάτιον συνεπτυγμένον· ἔχει δὲ τὴν ἀριστερὰν ὑψωμένην οὕτως ὥστε φαίνεται ὅτι ἐστήριζεν αὐτὴν ἐπὶ γραπτοῦ τὸ πάλαι δόρατος. Τῷ Μειδίᾳ ἕπεται ἑτερομάσχαλον χιτῶνα ἐνδεδυμένος **νεανίας,** ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ὅστις φέρει διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς τὴν περικεφαλαίαν, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὴν ἀσπίδα τοῦ κυρίου του.

Πιττάκης ἀρ. 149. (*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1839 ἀρ. 220 μετ' εἰκόνος).—Kekulé, 54. Sybel 206.—Ross: *Demen*, 137.—Pervanoglu: *Grabsteine*, 55, 5, πίν. III. – Le Bas: πίν. 83, 2.—C. I. A. 2682.

845. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὴν γύψῳ νῦν συμπεπληρωμένην βάσιν. Ἐπὶ τῆς κοιλίας ὑπῆρχε γραπτὴ παράστασις. Ὕψος 1,20.

846. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον). Κατὰ τὸ ἄνω μέρος τῆς κοιλίας ὑπῆρχε γεγραμμένον κυμάτιον, οὗ σώζονται ἴχνη· ὑπὸ τὸ κυμάτιον δὲ τοῦτο ὑπῆρχε γραπτὴ παράστασις. Ὕψ. 1,34.

847. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸ ἄνω μέρος τοῦ λαιμοῦ (γύψῳ συμπεπληρωμένον). Ἐπὶ τῆς κοιλίας ὑπῆρχον ἄνω μὲν καὶ κάτω ἱκανῶς νῦν διακρινόμενα γραπτὰ κοσμήματα, ἐν τῷ μέσῳ δὲ γραπτὴ παράστασις. Ὕψος ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τοῦ ἄνω μέρους τῆς κοιλίας 0,79.

848. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον).

Φέρει ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,15) εἰκονίζον ἀριστερὰ ἐπὶ θρόνου καθημένην **γυναῖκα** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ δεξιουμένην πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον **ὁπλίτην** φέροντα θώρακα, περικεφαλαίαν καὶ ἀσπίδα, ἣν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Μεταξὺ τούτων, εἰς τὸ βάθος, ἵσταται ὄρθιος δεξιά, ἤτοι πρὸς τὸν ὁπλίτην ἐστραμμένος πωγωνοφόρος ἐν στάσει πενθοῦντος εἰκονισμένος **ἀνήρ,** ἔχων δηλ. κεκλιμένην καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρὸς ἐπερειδομένης διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τῆς παρὰ τὸ στῆθος δεξιᾶς.

Sybel 240.

849. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον).

Φέρει ἐπιγραφήν :

Διευχης Λυσιμαχη Χρυσανθις

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,14) εἰκονίζον ἐν τῷ μέσῳ ἐπὶ

σκίμποδος καθημένην ἀριστερὰ ἐστραμμένην γυναῖκα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, τὴν **Λυσιμάχην**, ἥτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς λαμβάνει τι ἐκ πυξίδος, ἣν κρατεῖ πρὸ αὐτῆς ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ ἱματιοφόρος **θεραπαινίς**. Ἑκατέρωθεν, πρὸς τὴν Λυσιμάχην ἐστραμμένοι, ἵστανται κατὰ τὰ ἄκρα ἀριστερὰ μὲν ἱματιοφόρος ἐπὶ τῆς βακτηρίας αὐτοῦ διὰ τῆς ἀριστερᾶς μασχάλης στηριζόμενος ἀνήρ, ὁ **Λεύχης**, δεξιὰ δὲ γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Χρυσανθίς**.

Heydemann ἀρ. 175. Sybel ἀρ. 242.— Pervanoglu: *Grabsteine* 52, 21.—C. I. A. II, 3613.

850. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον).

Φέρει ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,12) εἰκονίζον ἀριστερὰ ἐπὶ θρόνου καθημένην **γυναῖκα** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ δεξιουμένην πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον ἱματιοφόρον **νεανίαν**. Τέχνη κοινή, ἐργασία ἀμελής.

Kekulé ἀρ. 189. Sybel ἀρ. 220.—Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 176.

851. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὴν βάσιν καὶ τὸν λαιμὸν (γύψῳ συμπεπληρωμένον).

Φέρει ἐπιγραφήν:

Χαιρεστρατη

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,16) εἰκονίζον ἐπὶ θρόνου καθημένην γυναῖκα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, τὴν **Χαιρεστράτην**, ἥτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει τεταμένην ἐν σχήματι προσαγορεύσεως, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον ἱματιοφόρον πωγωνοφόρον **ἄνδρα**, ἔχοντα τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν κατὰ τὴν ὀσφύν.

Sybel 221.

852. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον,

ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. — Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην «εἰς τὸν Λόχαν, ὅς εἶνε μέρος τοῦ πεδίου τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ καλουμένου τὸ πάλαι Μεσόγειον». — Ὕψ. 1,39 πλ. 0,42. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον, ἐν τῷ κορμῷ τῆς στήλης, ἐπιγραφή:

Μικινης
[Μ]ελιδοιευς

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ῥόδακες. Καλὴ τέχνη.

Heydemann 185. Sybel 3632. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1840 ἀρ. 540 (Πιττάκης). — C. I. A. II, 3185.

853. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. — Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ. — Ὕψ. 0,90 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον, ἐν τῷ κορμῷ τῆς στήλης, ἐπιγραφή:

Αντ[ιμα]χος Αντ[ιδι]ου Φρ[εαρρι]ος

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην δύο ῥόδακες, καὶ ὑπὸ τούτους ἑτέρα ἐπιγραφή:

Αντιμαχος. Αντιδιος.

Heydemann 186. Sybel 3633. — C. I. A. II, 2649.

854. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Φέρει ἐν τῷ κορμῷ δύο ῥόδακας ὑπὲρ τοὺς ὁποίους θὰ ὑπῆρχεν ἐπιγραφή, ἐξηλειμμένη νῦν. Σωζόμενον ὕψος 0,62, πλάτος 0,35.

855. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ. 1,05 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γεῖσον δύο ῥόδακες, ὑφ' οὓς ἐπιγραφή:

ε]νθαδε κειται
. . . . [σ]ειροπ-
λοκος ενενηκο-
ντα ετη βεβιωκω
ς αμεμπτως.

(Γράμματα τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος).

856. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. — Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ. — Ὕψ. 1,06 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφήν :

Γηρυς
ισοτελης
Νικω
Γηρυος γυνη
Θεοφιλος ισοτελης.

Ει το καλως εστι θανειν καμοι τουτ' απενειμε Τυχη·
ουδε φαος λευσ(σ)ων ο γε δαιμοσιν ην αγεραστος·
πασιν δ' ανθρωποισι παρεσχον ανενκλητον εμαυτο[ν]·
εντιμον χθονιοισι θεοις υπεδεξατο γαια.

Και εγω τουδ' ανδρος εφυν και παντα ομοι[(α)]
γηραι και φροντιδι ευσεβιας ενεκα.

Mittheilungen 1885 σ. 403 (Köhler). — C. I. A. II, 2724.

857. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. — Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ. — Ὕψ. 0,80 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον φέρει, ἐν τῷ κορμῷ, ἐπιγραφήν :

Διονυσιος
Κυρριου
Λαμπτρευς

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ῥόδακας.

Πιττάκης 142. Kekulé 68. Sybel 1460. — *Ἀρχαιολ. Ἐφημερὶς* 1853 ἀρ. 1829. — C. I. A. II, ἀρ. 2273.

858. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. — Εὑρέθη ἐν «Βελανιδέζᾳ» Ἀττικῆς. — Ὕψ. 1,26 πλ. 0,56. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον, ἐν τῷ κορμῷ, δύο ῥόδακας καὶ ὑπὸ τούτους ἐπιγραφήν :

Δεινιας
Φιλοκρατο[ς]
Ω[α]θε[ν]
Φιλοκρα[της]
Δεινι[ο Ωαθεν]

Πιττάκης 553 (*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1839 ἀρ. 235 μετ' εἰκόνος), Kekulé 50. Sybel 3374.—Ross: *Demen*, σ. 86, 138.—C. I. A. II, 2679.

859. Ἀνθέμιον ἐπιτυμβίου στήλης. Ὕψ. 0,65 πλ. 0,49.

860. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ. 1,18 πλ. 0,54. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον ἐπιγραφήν :

Εγερτιος Καλλιο
Ερχιευς

ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας καὶ ὑπὸ τούτους ἑτέραν ἐπιγραφήν, τὴν ἑξῆς :

Πεισιθεα
[Φ]ειδικ[ρατου - -]

C. I. A. II ἀρ. 2035.

861. Ἄνω μέρος στήλης ληγούσης εἰς ἀνθέμιον. Ὕψ. 0,67, πλ. 0,50. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζονται ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον λείψανα ἐπιγραφῆς, τάδε :

. . . . . ες.

862. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. — Εὑρέθη ἐν Σαλαμῖνι. — Ὕψος 1,30 πλ. 0,54. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον ἐπιγραφήν :

Επικρατης Κηφισιου Ιωνιδης

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας.

Πιττάκης 566 (*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1853 ἀρ. 1764). Kekulé 11. —Ross: *Demen*, σ. 92.—Expédition de Morée III πίν. 23.—C. I. A. II, 2123.

863. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. — Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ, παρὰ τὸ χωρίον «Μαροῦσι». — Ὕψ. 0,90 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον ἐπιγραφήν.

Πατροκλεα
Προκλειδου
Αθμονεως

καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν δύο ῥόδακας. Ὑπὸ τούτους ὑπῆρχεν ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ, οὗ σώζεται τὸ ἀνώτατον μέρος, **κεφαλὴ** δεξιὰ ἐστραμμένη.

C. I. A. II, 1722.

864. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. — Ὕψ. 0,70 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον ἐπιγραφήν:

Ευχαρης
[Ν]ικοκρατους
[Κ]υδαθηναιευς

καὶ ὑπ' αὐτὴν δύο ῥόδακας.

C. I. A. II, 2234.

865. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. — Εὑρέθη ἐν τῇ περιοχῇ τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὸ χωρίον «Σεπόλια». — Ὕψ. 1,00 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον ἐπιγραφήν:

Εὐφροσύνη

ὑπὸ ταύτην δύο ῥόδακας, καὶ ὑπὸ τούτους ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος.

Δύο **γυναικεῖαι μορφαὶ** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ὧν ἡ μὲν καθημένη ἐπὶ θρόνου, ἡ δὲ ἱσταμένη ὀρθία, δεξιοῦνται ἀλλήλας. Μεταξὺ τούτων **κοράσιον,** φέρον ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ ἱμά-

τιον, τείνει τὴν δεξιὰν πρὸς τὴν καθημένην. Ὄπισθεν δὲ τῆς καθημένης ἵσταται ὀρθία νεᾶνις ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, κρατοῦσα τῇ ἀριστερᾷ πυξίδα, ἣν ἀνοίγει διὰ τῆς δεξιᾶς.

C. I. A. II, 3735.

866. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ. 0,61 πλ. 0,40. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν τῇ Ἀκροπόλει.

Φέρει ἐπιγραφήν:

Φιλιππος
Στρατωνος Μελιτευς.
[Φιλ]ιππος. Φιλια.

Ἀρχ. Ἐφημερὶς 1839 ἀρ. 338. — C. I. A. II, 2344.

867. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ. 0,71 πλ. 0,48.

Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον φέρει ἐπιγραφήν:

Ασωπιος Πολυκλεους
Ερμειος

ὑπὸ ταύτην δύο ῥόδακας, καὶ ὑπὸ τούτους ἀνάγλυφον ἐξ οὗ σώζεται κεφαλὴ ἀνδρὸς δεξιὰ ἐστραμμένου.

C. I. A. II, 2021.

868. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ. 0,92 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐν τῷ κορμῷ δύο ῥόδακας καὶ ὑπὲρ αὐτοὺς ἐπιγραφήν:

Ευτυχος
Ηρινη
Νικων

ἧς ὁ πρῶτος καὶ τρίτος στίχος ἐχαράχθησαν ὑστερώτερον τοῦ δευτέρου. Τέχνη καλή.

Heydemann 106. Sybel 98. — C. I. A. II, 3729.

869. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ἐλλιπὲς τὸ δεξιὸν

μέρος. — Εὑρέθη παρὰ τὴν κοίτην τοῦ Ἰλισσοῦ ἐν τῇ θέσει «Χαμοστέρνες», ἐν ἔτει 1874. Προέρχεται δὲ ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, ὅπερ εἶχε τοιχία μετὰ παραστάδων ἑκατέρωθεν καὶ ἀέτωμα ἄνω, ὡς φαίνεται, εἶχε δηλ. τοιοῦτον σχῆμα καὶ συστατικὰ μέρη, οἷα τὸ ὑπ' ἀρ. 150. Ὕψ. 1,68 πλ. 1,07. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ ἵσταται γυμνὸς πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένος **νεανίας** (ἐλλείπει ὁ δεξιὸς πῆχυς, ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ καὶ ἡ ρίς), αὐτὸς ὁ ἀποθανών, ὡς φαίνεται, ὅστις εἰκονίζεται ἐν ἰδανικῇ ὅλως μορφῇ, στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ἔχων ἔμπροσθεν αὐτοῦ χιαστὶ τὸν ἀριστερόν, καὶ κάθηται μικρὸν ἐπὶ τετραγωνικῆς ἐπὶ δύο βαθμίδων παραστάδος, ἐφ' ἧς ἔχει ἐπιθέσει τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τῆς χλαμύδος, ἐν ᾧ τὸ ἕτερον, συνεπτυγμένον, ἐξήρτηται ἐκ τοῦ ἐπὶ τούτῳ κεκαμμένου κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἀριστεροῦ βραχίονος. Ἐκράτει δὲ ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀριστερᾷ χειρὶ βραχεῖαν πρὸς θήραν χρησιμεύουσαν ῥάβδον, ἧς μέρος σώζεται ἐν τῷ λίθῳ, καὶ εἶχεν ἐπ' αὐτῆς, ὡς φαίνεται, τὴν ἄκραν δεξιάν. Παρὰ τοὺς πόδας δὲ αὐτοῦ ὑπάρχει δεξιὰ μὲν ὁ πιστὸς αὐτοῦ *κύων*, ρινηλατῶν, ἀριστερὰ δὲ γυμνὸς ἐπὶ τῆς ἄνω βαθμίδος τῆς παραστάδος καθήμενος **παῖς**, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ὅστις ἔχων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ ἐπ' αὐτῶν προσεπικεκλιμένην τὴν κεφαλήν, θρηνεῖ τὸν ἀπολεσθέντα κύριόν του· Ἔμπροσθεν δ' αὐτοῦ ἵσταται ὄρθιος **γέρων** πωγωνοφόρος (ἐλλείπει τὸ ἥμισυ περίπου τῶν ὀπισθίων τοῦ σώματος), ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὅστις, τὴν ἀριστερὰν στηρίζων ἐπὶ τῆς βακτηρίας του καὶ τὴν ἄκραν δεξιὰν ἔχων παρὰ τὴν κάτω σιαγόνα, εἶνε ἐστραμμένος καὶ ἐν ὑπερτάτῃ θλίψει ἀποβλέπει πρὸς τὸν πεφιλημένον αὐτῷ υἱόν.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶνε ὄντως καλλιτέχνημα ποιηθὲν κατὰ τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς διαπλάσεως τῶν μορφῶν, ἐκ τῆς ἐκφράσεως καὶ ἐκ τῆς πτυχώσεως.

Ἀλλ' ὑπὲρ πᾶν ἄλλο καταθέλγει καὶ συγκινεῖ τὸν θεατὴν ἡ σύνθεσις τοῦ ὅλου ἔργου καὶ ἰδίως ἡ κατανυκτικωτάτη παράστασις τοῦ θρηνοῦντος παιδός, καὶ ἔτι ἡ θαυμασίως ἐκπεφρασμένη ἐν τῷ λίθῳ ἀντίθεσις τῶν συναισθημάτων τοῦ γέροντος πατρὸς καὶ τοῦ ἀποθανόντος νεανίου, ἐκείνου μὲν ὑπὸ ἰσχυροτάτης θλίψεως κατεχομένου καὶ εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ πόνου του τούτου, εἰς τὸν υἱόν του, τὰ ὄμματα ἔχοντος προσηλωμένα, τούτου δὲ ἐλάχιστα ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ παθήματι λυπουμένου, ἔχοντος τὸ βλέμμα μακρὰν προσηλωμένον καὶ οἱονεὶ ρεμβάζοντος. Ταῦτα καθιστῶσι τὸ προκείμενον ἔργον τῶν καλλίστων καὶ ἐπισημοτάτων ἀναγλύφων, κόσμημα ἀληθῶς τοῦ ἡμετέρου Μουσείου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ σύνθεσις ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐν τοῖς ἑπομένοις ὑπ' ἀρ. 871 καὶ 987, ἀμφίβολον εἶνε ἂν αὕτη εἶνε ἐπίνοια τοῦ τὸ ὑπ' ἐξέτασιν ἀνάγλυφον ποιήσαντος τεχνίτου· πιθανώτερον εἶνε ὅτι ἅπαντα τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα, ἐν οἷς πρωτεύει τὸ ὑπ' ἐξέτασιν, ἔλαβον ἀφορμὴν ἐξ ἔργου ἐξόχου τινὸς καλλιτέχνου.

Sybel 57. *Arch. Zeitung* (Lüders) 32, σ. 162, 2. — *Rev. arch.* (Ravaisson) 1875 I σ. 353 πίν. 14 *Annali* (Brizio) 1876 σ. 67 πίν. H. Πρβ. καὶ *Anzeiger der Wiener Akademie* (Conze) 1875. σ. 54.

870. Ἐπιτύμβιον ὅλως ἔκτυπον ἀνάγλυφον, προερχόμενον ἐκ μνημείου τοιοῦτον ἔχοντος σχῆμα καὶ συστατικὰ μέρη, οἷον τὸ ὑπ' ἀρ. 150. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς. — Ὕψ. 1,70 πλ. 1,20. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη **γυνή**, ἥτις ἀνοικταῖς ἀγκάλαις ὑποδέχεται ἑτέραν **γυναῖκα** πρὸ αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην, ἐνδεδυμένην ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν. Ἀμφότεραι εἶνε προσκεκλιμέναι ἀλλήλαις· καὶ

ἡ μὲν ὀρθία ἅπτεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς τῆς δεξιᾶς τῆς καθημένης, κατὰ τὸ μετακάρπιον, καὶ ἔχει τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν πρὸς αὐτὴν τεταμένην, ἐν σχήματι προσαγορεύσεως, ἡ δὲ καθημένη ἔχει τὴν ἀριστερὰν κατὰ τὸ δεξιὸν πλάγιον τῆς ὀρθίας ἱσταμένης καὶ οὕτω περιπτύσσεται αὐτήν. Ὄπισθεν δὲ τῆς καθημένης ἵσταται ὀρθία **νεᾶνις** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἔχουσα τὴν δεξιὰν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην καὶ τὴν ἄκραν χεῖρα πρὸς τὰ ἄνω, προσερείδουσα μικρὸν ἐπ' αὐτῆς τὴν κεφαλήν. Ὑπὸ τὸν σκίμποδα ὑπάρχει πτηνὸν (περιστερά;) βόσκον, ἔχον δηλ. τὸ ράμφος εἰς τὸ ἔδαφος. Ἡ παράστασις εἶνε τοιαύτη, οἵα ἡ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 968 ἀναγλύφῳ. Καλλίστη τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

871. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1840, κατὰ τὸν ἔξω Κεραμεικόν. — Προέρχεται ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, ὅπερ εἶχε τοιχία μετὰ παραστάδων ἑκατέρωθεν καὶ ἀέτωμα ἄνω, ὡς φαίνεται, εἶχε δηλ. τοιοῦτον σχῆμα καὶ συστατικὰ μέρη, οἷον τὸ ὑπ' ἀρ. 738. Ὕψ. 1,62 πλ. 0,80. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ ἀναγλύφῳ τούτῳ ἐπαναλαμβάνεται ἡ αὐτὴ παράστασις, ἥτις καὶ ἐν τῷ ἀριθμῷ 869. Μόνον διαφέρουσι ταῦτα κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν **γέρων** πατὴρ δὲν στηρίζεται ἐπὶ βακτηρίας, ὁ δὲ **νεανίας** υἱὸς ἐπερείδων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἄκρας δεξιᾶς χειρός, παρίσταται πενθῶν καὶ οἱονεὶ θρηνῶν, ἐν ᾧ ὁ ἐν τῷ ἀριθμῷ 869 φαίνεται μᾶλλον ρεμβάζων, καὶ ὁ **παῖς** κάθηται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, οὐχὶ ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς παραστάδος, ἥτις δὲν ἔχει ἀναβαθμούς. Ἔτι δὲ παρατηρητέον ὅτι ἐν τούτῳ ὑποδηλοῦται ὅτι ὁ ἀποθανὼν νέος ἦτο ἀθλητής, καθ' ὅσον ὁ παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ θρηνῶν παῖς κρατεῖ στλεγγίδα καὶ ἐλαιοφόρον ληκύθιον, ἐν ᾧ ἐν ἐκείνῳ ὑποδηλοῦται ὅτι ἦτο κυνηγός. Ὑπὸ τεχνικὴν δ' ἔποψιν ἐξε-

ταζόμενον τὸ προκείμενον ἀνάγλυφον, εἶνε ὑποδεέστερον τοῦ ἐν τῷ ἀριθμῷ 869.

Heydemann 203. Sybel 53.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* (Πιττάκης) 1841 σ. 468 ἀρ. καὶ πίν. 721.—Stephani: *Ausruh. Herakles* 6, 1. σ. 39.—Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 35 ἀρ. 3.—*Annali* (Brizio) 1876 σ. 68.— Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1011.

872. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, ὑφ' ὃ ἐπιγραφή:

Φιλια.

— Εὑρέθη πρὸς τὸ ΒΔ. τοῦ Πειραιῶς. Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἀλ. Μελετοπούλου.—Ὕψ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ εἰκονίζεται ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ ὀρθία γυναικεία μορφὴ (ὕψος 0,31), ἡ **Φιλία,** ἀριστερὰ ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καταλεῖπον ἀκάλυπτον τὸ δεξιὸν τοῦ θώρακος σὺν τῷ βραχίονι, συνέχουσα τὸ ἱμάτιον διὰ τῆς ὑπὸ τὸ στῆθος ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ πρὸς τὰ κάτω τεταμένῃ δεξιᾷ μόνωτον ὑδρίαν. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήρ. Γεν. Ἐφορείας 1403. (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 74,16). C. I. A. II, 4230.

873. Μέσον τεμάχιον ἐπιτυμβίου στήλης, ἐφ' οὗ σώζεται ἡ κοιλία ἐπιτυμβίου ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονισμένου διώτου ἀγγείου τῶν καλουμένων λουτροφόρων. Ὕψος 0,52 πλ. 0,34. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, κατὰ τὰς Ἁλάς. Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἀλεξ. Μελετοπούλου—.

Ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ἀγγείου ὑπάρχει πρόστυπον ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,19) εἰκονίζον **νεανίαν** ἀθλητὴν γυμναζόμενον ἐν παλαίστρᾳ, αὐτὸν προφανῶς τὸν θανόντα. Γυμνὸς οὗτος, ἀριστερὰ ἐστραμμένος, ἔχει τὸ δεξιὸν σκέλος κεχαμμένον καὶ οὕτως ἀνυψωμένον ὥστε ἐπὶ τοῦ ὁριζοντίως κειμένου μηροῦ ἔχει σφαῖραν, ἣν προσπαθεῖ νὰ κρατῇ διὰ τῆς ἰσορροπίας μὴ

άπτόμενος αὐτῆς διὰ τῶν χειρῶν, ἃς ἔχει κατὰ τὰ νῶτα διὰ τῆς δεξιᾶς κρατῶν τὴν καθειμένην ἀριστερὰν ἀπὸ τοῦ ἀντιβραχίου. Ὄπισθεν τοῦ νεανίου ὑπάρχει τετραγωνικὴ στήλη μετὰ βάσεως, ἐφ' ἧς αὐτὸς ἔχει ἐπιθέσει, συνεπτυγμένην, τὴν ἑαυτοῦ χλαμύδα. Ἔμπροσθεν δ' αὐτοῦ ἵσταται γυμνὸς πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος **παῖς**, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶν ἐλαιοφόρον ληκύθιον καὶ στλεγγίδα, ὡς φαίνεται. Καλὴ τέχνη τῆς Δ'. ἢ Γ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1408 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 75, 21). *Bulletin de corr. hellénique* 1883 σ. 293 πίν. 196 (Collignon). — *Mittheilungen* 1891 σ. 396 (Wolters).

874. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἐλλιπὴς τὸ ἄνω καὶ κάτω μέρος, μετ' ἀναγλύφου καὶ ἐπιγραφῆς:

Μνησιθεα.

— Εὑρέθη πρὸς τὸ ΒΔ. τοῦ Πειραιῶς. Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἀλ. Μελετοπούλου. — Ὕψ. 0,58 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ εἰκονίζεται ἐπὶ σκίμποδος καθημένη, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνή, ἡ **Μνησιθέα**, ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον πωγωνοφόρον **ἄνδρα**. Οὗτος εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον ἀφίνον ἀκάλυπτον τὸ δεξιὸν τοῦ στήθους σὺν τῷ βραχίονι καὶ ἔχει τοιαύτην στάσιν ὥστε φαίνεται ὅτι στηρίζεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς μασχάλης ἐπὶ ῥάβδου, ἧς τὸ ὁρατὸν μέρος θὰ ἦτο τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένον. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1405 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 75, 18). C. I. A. II, 3963. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 242 πίν. 61.

875. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, ὑφ' ὃ ἐπιγραφή:

Αρτεμισια.

— Εὑρέθη πρὸς τὸ ΒΔ. τοῦ Πειραιῶς. Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἀλ. Μελετοπούλου.—Ὕψ. 0,97 πλ. 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ εἰκονίζεται δεξιὰ ἐστραμμένη γυνή, καθημένη ἐπὶ θρόνου, ἡ **Ἀρτεμισία**, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ φέρουσα περὶ τὸ μέσον τοῦ σώματος συνεπτυγμένον ἱμάτιον· καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει αὕτη καθειμένην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς συνέχει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου. Ὑπὸ τὸ κάθισμα τοῦ θρόνου κάλαθος. Καλὴ τέχνη τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1400 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 73, 13). C. I. A. II, 3519.—Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 40 πίν. 19.

876. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίας στήλης ληγούσης εἰς ἀνθέμιον φέρον ἐν τῷ μέσῳ ἀνάγλυπτον *κράνος*. Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον ἐπιγραφή:

Καλλιαδης
Καλλικρατους
Πειραιευς

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακες. Ὕψ. 0,55. πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ. Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἀλ. Μελετοπούλου.— Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1415 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 76, 25). C. I A. II, 2448.

877. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον, ὑφ' ὃ ἐπιγραφή:

Νικαν[(δ)]ρος
Παρμενοντος.

— Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ. Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἀλ. Μελετοπούλου.— Ὕψ. 0,40 πλ. 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ εἰκονίζεται ὄρθιος ἱστάμενος ἀριστερὰ ἐστραμμένος παῖς γυμνός, φέρων μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ τοῦ βραχίονος ἐξηρτημένην χλαμύδα, ὁ θανὼν

Νέκανδρος, ὅστις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει παρὰ τὴν ὀσφύν, συγκρατῶν τὴν χλαμύδα, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένην **κόρην,** ἀδελφὴν αὐτοῦ προφανῶς, ἐνδεδυμένην ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου, ὅπερ ἀνέχει μικρὸν διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶνε ἱκανῶς ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ κατανυκτικὴν παράστασιν δύο παίδων ἀποχαιρετιζόντων ἀλλήλους, ὀρφανῶν, ὡς φαίνεται, πατρός τε καὶ μητρός, διότι, ἂν ἔζων οὗτοι, θὰ εἰκονίζοντο βεβαίως ἐπὶ τοῦ λίθου. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήρ. Γεν. Ἐφορ. 1404 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 75, 17). C. I. A. II, 4012.

878. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος, λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, οὗ τὰ φύλλα ἦσαν διὰ γραφῆς δεδηλωμένα. Ὕψος. 0,54 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη πρὸς τὸ ΒΔ. τοῦ Πειραιῶς. Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἀλ. Μελετοπούλου.—

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ὑπάρχει ἐπιγραφή:

Μιλακον Φιλης θυγατηρ

καὶ ὑπὸ ταύτην ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ τὸ ἑξῆς ἀνάγλυφον: Ἀριστερὰ ἵσταται ὀρθία δεξιὰ ἐστραμμένη νεᾶνις ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Μίλακον,** ἥτις διὰ μὲν τῆς πρὸς τὰ ἄνω φερομένης ἀριστερᾶς συνέχει τὸ ἱμάτιον, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ἐπὶ θρόνου καθημένην **γυναῖκα,** τὴν αὐτῆς μητέρα Φίλην, ὡς φαίνεται, ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, καὶ ἔχει τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν γονάτων. Τέχνη τῆς Γ'. ἑκατονταετηρίδος, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων δῆλον γίνεται.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορ. 1401 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 74, 14). C. I. A. 3958.—Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 143.

879. Ἐπιτύμβιος στήλη μετὰ περιθωρίου ἐκ παραστάδος

ἑκατέρωθεν καὶ κορωνίδος ἄνω (ἐφ' ἧς θὰ ἦτο τὸ πάλαι γεγραμμένον ἀνθέμιον) ἐχούσης καὶ ἐπιγραφήν:

--- ων Λυκοφρονος Κυδαθηναιευς.

—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν τοῖς θεμελίοις τοῦ κτιρίου τῆς Ἐθν. Τραπέζης, ἐν ἔτει 1875—. Ὕψ. 1,27 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ὁποίου πρόστυπον ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,18) ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους. Πωγωνοφόρος δεξιὰ ἐστραμμένος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὁ **Λύκων**, δεξιοῦται πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένην ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ γυναῖκα, τὴν **Λυσιστράτην**, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιγραφῆς:

Λυ[σ]ιστρατη.

Ὄπισθεν δὲ τοῦ Λύκωνος εἰκονίζεται μικρότερος τὸ σῶμα δεξιὰ ἐστραμμένος ἀγένειος **ὁπλίτης**, ἐνδεδυμένος ἑτερομάσχαλον χιτῶνα, φέρων περικεφαλαίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀσπίδα ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι καὶ ἔχων τὴν δεξιὰν καθειμένην τῷ σώματι. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 114.—C. I. A. II, 2249.

880. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἐλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος.—Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ ἔτους 1888.—Ὕψ. 1,08 πλ. 0,49. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δύο πωγωνοφόροι ἐν ἱματίῳ **ἄνδρες** δεξιοῦνται ἀλλήλους· καὶ ὁ μὲν ἀριστερὰ ἱστάμενος θὰ ἐστήριζε τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν ἐπὶ ῥάβδου ὑπὸ τοῦ ἱματίου κεκαλυμμένης, ὁ δὲ δεξιὰ ἱστάμενος κρατεῖ ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀριστερᾷ λεπτὸν ῥαβδίον. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων εἰκονίζεται μικρὸν ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ **παιδίον** (κοράσιον;) πρὸς τὸν ἀριστερὰ ἱστάμενον ἐστραμμένον καὶ τὴν δεξιὰν ἀνατεῖνον.

Ἐκ τῆς κορωνίδος σώζεται μέρος μόνον, ἐν ᾧ λείψανον

ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένου ζώου καὶ ἐπιγραφή : . . ΟΜΗΝΗΣ Σ . . . . . καθ' ὃν χρόνον ὅμως εὑρέθη τὸ ἀνάγλυφον ὑπῆρχε καὶ ἄλλο τεμάχιον, ἀπολεσθέν, ἐξ οὗ δῆλον ἐγίνετο ὅτι εἰκονίζοντο ἐν τῇ κορωνίδι ταύτῃ δύο ἀντιμέτωποι πάνθηρες. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. Γ. Ἐφορ. 836 (*Ἀρχ. Δελτ.* 1888 σ. 248,98).—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1020.—C. I. A. IV, Suppl. ἀρ. 491[8].

881. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ἐλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος καὶ ἐν μέρει τὸ κάτω, μετὰ παραστάδος ἑκατέρωθεν.—Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ ἔτους 1888, ὅτε ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον -. Ὑψ. 0,88 πλ. 47. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται ἱματιοφόρος ὄρθιος ἱστάμενος καὶ ἀριστερὰ ἐστραμμένος **νεανίας** (ἐλλείπουσιν οἱ ἄκροι πόδες) κρατῶν ἐν τῇ κατὰ τὰ ἄνω κεκαμμένῃ δεξιᾷ στλεγγίδα καὶ ἔχων παρὰ τὴν κοιλίαν τὴν ἀριστεράν, ἐξ ἧς εἶνε ἀνηρτημένον δι' ἱμάντων ἐλαιοφόρον ληκύθιον. Ἔμπροσθεν τούτου εἰκονίζεται πρὸς τὰ ἄνω, ἀριστερά, πηδῶν *κύων*, τοὺς ἐμπροσθίους ἀνωρθωμένους πόδας καὶ ἐν μέρει τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐπὶ τῆς παραστάδος. Τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 843 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 248,98).

882. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον.—Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ 1888.—Ὑψ. 0,62 πλ. 0,48. Μάρμαρον Ὑμήττιον.

Γυνὴ ἐν ποδήρη χιτῶνι καὶ ἱματίῳ κάθηται ἐπὶ θρόνου ἀριστερὰ ἐστραμμένη, καὶ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς συνέχει τὸ ἱμάτιον πρὸ τοῦ στήθους διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ μικρόν τι περιφερικὸν πρᾶγμα. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς *κύων* πρὸς αὐτὴν ἀνατείνων τὴν κεφαλήν, ἔχων περὶ τὸν λαιμὸν εὐρεῖαν ταινίαν. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας. 837 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 248,98).—

Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1025.—Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 50 πίν. 23 εἰκ. 5.

883. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἄνω μέρος.— Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1888—. Ὕψ. 0,75 πλ. 0,57. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζεται ἐν αὐτῇ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων μετὰ προστύπου ἀναγλύφου (ὕψ. 0,27) καὶ ἐπιγραφῆς:

Τελεσιφρων Αθηνοδωρος
Μυρρινοσιος. Μυρρινόσιος.

Δύο πωγωνοφόροι ὄρθιοι ἱστάμενοι ἄνδρες ἐν ἱματίῳ, οἱ **Τελεσίφρων** καὶ **Ἀθηνόδωρος,** δεξιοῦνται ἀλλήλους. Ὄπισθεν δὲ τοῦ Ἀθηνοδώρου εἰκονίζεται πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ, ἤτοι ἀριστερὰ ἐστραμμένος, μικρὸς τὸ σῶμα **νεανίας,** ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ὡς φαίνεται, ἐνδεδυμένος ἑτερομάσχαλον χιτῶνα, φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περικεφαλαίαν καὶ ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι ἀσπίδα καὶ κρατῶν διὰ τῆς καθειμένης δεξιᾶς ἀπ' αὐτῆς διὰ ταινιῶν ἢ ἱμάντων (χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένων) ἐξηρτημένον ἐλαιοφόρον λυκήθιον.

Ἑκατέρωθεν δὲ τῆς λουτροφόρου ταύτης εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ (ὕψος 0,33) ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καθημένη καὶ πόλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσα *Σφίγξ,* ἡ μὲν δεξιόθεν τῆς λουτροφόρου ἀριστερὰ ἡ δὲ ἀριστερόθεν δεξιὰ ἐστραμμένη. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἐργασία ἀμελής.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 446 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 218 ἀρ. 98 καὶ σ. 165 θ'.).

884. Μεγάλη ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἄνω καὶ δεξιὸν μέρος. — Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.— Σωζόμενον ὕψος 1,25 πλάτ. 0,83. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν

καλουμένων λουτροφόρων (σώζεται μόνον ἡ κοιλία καὶ μέρος λαβῆς μετὰ μέρους ἐπικοσμουσῶν αὐτὴν ταινιῶν) καὶ ἑκατέρωθεν ἐπιτύμβιος λήκυθος, ἡ δεξιὰ τῶν ὁποίων, ὅλως ἐλλείπουσα μέχρι ἐλαχίστου μέρους τῆς βάσεως, εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένη.

Ἀπὸ τῶν λαβῶν τῆς λουτροφόρου ἦτο ἐξηρτημένον ἑκατέρωθεν *ἀλάβαστρον*, ὧν σώζεται νῦν τὸ ἀριστερόν. Ἐν τῇ κοιλίᾳ δὲ τῆς λουτροφόρου ταύτης ὑπάρχει ἐπιγραφή :

Παναιτιος Αμαξαντε[υς]

καὶ πρόστυπον ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,30) ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους : Χλαμυδοφόρος δεξιὰ ἐστραμμένος νεανίας ἱστάμενος ὄρθιος παρὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ, ὁ **Παναίτιος**, φέρων πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ κρατῶν ἐν τῇ ἀριστερᾷ δύο ἀκόντια, ἃ στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, δεξιοῦται πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον καὶ ἐπὶ τῆς ῥάβδου αὐτοῦ στηριζόμενον πωγωνοφόρον **ἄνδρα**, τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ὄπισθεν δὲ τούτου ἵσταται ὄρθιος, ἀριστερὰ ἐστραμμένος, μικρὸς τὸ σῶμα **παῖς** ἐν ποδήρει ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τοὺς βραχίονας ὁλοκλήρους.

Ἐν δὲ τῇ κοιλίᾳ τῆς ἀριστερᾶς σωζομένης ληκύθου εἰκονίζεται ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ (ὕψ. 0,23) γυμνὸς **νεανίας** ἐν ὅλως στιγμιαίᾳ ἀγωνιστικῇ, ὡς φαίνεται, στάσει. Ἐπὶ τροχοῦ, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζομένου, ἔχει οὗτος τὴν δεξιὰν ὅλως ἐπ' αὐτοῦ στηριζόμενος καὶ οὕτω τοῦ ἐδάφους μόνον διὰ τῶν ἄκρων δακτύλων τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἁπτόμενος· τὸν ἀριστερὸν δὲ πόδα αἰωρημένον πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔνθα ὁ τροχός, ἔχων, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ἐστραμμένην καὶ τὴν ἀριστερὰν ἔχων πρὸς τὰ κάτω, φαίνεται ὅτι παρίσταται ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ καθ' ἣν ἑτοιμάζεται νὰ ἀναπηδήσῃ κύκλῳ, ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστεράν, περὶ τὸν τροχόν. Εὐκολώτερον ἑρμηνεύει τὴν παράστασιν ταύτην ὁ Hauvette-Besnault ὑποστηρίζων ὅτι εἰκονίζεται « un enfant qui court en jouant au

cerceau.» Τοιαῦται παιδιαὶ εἶνε ὄντως συνήθεις ἐν ἐπιτυμβίοις ἀναγλύφοις, ἀλλὰ τὸ εἰκονιζόμενον ἐνταῦθα πρόσωπον δὲν εἶνε un enfant, ἀλλ' ἔφηβος ἱκανῶς τὸ σῶμα ἀνεπτυγμένον καὶ ἠσκημένον ἔχων, αὐτὸς ὁ τεθνεώς, ὡς φαίνεται, Παναίτιος, ὅστις ἐν μὲν τῇ λουτροφόρῳ εἰκονίζεται ὡς ὁπλίτης ἱππεύς, ἐν δὲ τῇ ληκύθῳ ἐν μιᾷ τῶν καθημερινῶν σωματικῶν ἀσκήσεων (ἴδε καὶ ἀρ. 873)· ἐν ἄλλῃ τινὶ ἀσκήσει ἢ πράξει τοῦ καθ' ἡμέραν βίου θὰ εἰκονίζετο ὡσαύτως ἐν τῇ ἐλλιπούσῃ ἑτέρᾳ ληκύθῳ. Τέχνη καλλίστη τοῦ πρώτου ἡμίσεος τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Bulletin de corr. hellénique 1880 σ. 340 (Hauvette-Besnault). C. I. A. II 1835.—*Mittheilungen* 1891 σ. 395 (Wolters).

885. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἄνω μέρος. Ὕψος 0,74 πλ. 0,54. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων (ἐλλείπει τὸ ἄνω μέρος) ἑκατέρωθεν τοῦ ὁποίου ἀνὰ μία λήκυθος, ἐφ' ἧς ἀλάβαστρον. Ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς λουτροφόρου ὑπάρχει ἀνάγλυφον εἰκονίζον πωγωνοφόρον **ἄνδρα** ἀριστερὰ ἐστραμμένον, στηρίζοντα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ ῥάβδου, διὰ γραφῆς τὸ πάλαι δεδηλωμένης, καὶ δεξιούμενον πρὸ αὐτοῦ ὀρθίαν ἱσταμένην **νεάνιδα** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἔχουσαν τὴν ἀριστερὰν τεταμένην ἐν σχήματι προσαγορεύσεως. Ὄπισθεν δὲ ταύτης ἵσταται ὄρθιος δεξιὰ ἐστραμμένος **νεανίας**, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, καταλεῖπον τὸ δεξιὸν τοῦ στήθους καὶ τὸν βραχίονα γυμνόν, καὶ ἔχων τὴν δεξιὰν καθειμένην καὶ τὴν ἀριστερὰν κεχαμμένην, ἀφ' ἧς ἐξαρτᾶται τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ ἱματίου. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 117.

886. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἄνω μέρος. Ὕψος

0,84 πλ. 0,54. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837.—

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ εἰκονίζεται ἐν τῷ μέσῳ **γυνὴ** ἐπὶ σκίμποδος καθημένη, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ φέρει ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐπὶ τῶν γονάτων συνεπτυγμένον ἱμάτιον· καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει αὕτη ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται ἱματιοφόρον πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον **ἄνδρα** (ἐλλείπει τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματος), τὸν ἑαυτῆς σύζυγον Δίφιλον, ὡς φαίνεται. Ὄπισθεν δ' αὐτῆς ἵσταται πωγωνοφόρος ἱματιοφόρος ἀνήρ, πρὸς αὐτὴν ἤτοι ἀριστερὰ ἐστραμμένος, σύννους καὶ περίλυπος, ἔχων τὴν ἀριστερὰν πρὸ τοῦ στήθους καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀκουμβῶν τὸν ἀγκῶνα τῆς δεξιᾶς, ἐφ' ἧς, πρὸς τὰ ἄνω φερομένης, ἐπακουμβᾷ μικρὸν τὴν κεφαλήν. Ὑπὸ τὸ πλαίσιον ὑπάρχει τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα:

Σωμα μεν ενθαδ' εχει σον Διφιλε γαια θανοντο[ς]
μνημα δε σης ελιπες πασι δικαιοσυνης.

Καλὴ τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Πιττάκης 269 (*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1840, ἀρ. 423 μετ' εἰκόνος). Kekulé 224. Sybel 101.—Le Bas: πίν. 63.— Kaibel: *Epigrammata graeca* ἀρ. 57.— Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1035.

887. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἄνω μέρος.— Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.—Ὕψ. 0,68 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων (ἐλλείπει τὸ ἄνω μέρος), ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ὁποίου ὅλως πρόστυπον ἀνάγλυφον (ἱκανῶς ἐφθαρμένον) (ὕψ. 0,17) εἰκονίζον ἐν τῷ μέσῳ ἐπὶ θρόνου καθήμενον ἱματιοφόρον **ἄνδρα,** δεξιὰ ἐστραμμένον, δεξιούμενον πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον ἱματιοφόρον **νεανίαν.** Ὄπισθεν τοῦ νεανίου *πρῷρα πλοίου* μετὰ κώπης. Ὄπισθεν δὲ τοῦ

καθημένου ἀνδρὸς **γυνὴ** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ πρὸς αὐτὸν ἤτοι δεξιὰ ἐστραμμένη, ἔχουσα τὴν μὲν δεξιὰν παρὰ τὸ στῆθος διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἁπτομένη τοῦ ἱματίου παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον. Ὑπὲρ τὸ ἀνάγλυφον ὑπάρχει ἐν τῷ λίθῳ διάτρητος ὀπὴ γενομένη ἐν νεωτέροις ὡς φαίνεται χρόνοις. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 50. Sybel 118.

888. Μέσον ἀριστερὸν τεμάχιον ἐπιτυμβίου στήλης.— Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1836.—Ὕψος 0,45 πλάτος 0,32. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ νεανίας ἀποξυόμενος (ἐλλείπουσιν οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων). Ἵσταται οὗτος ὄρθιος, κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένος, καὶ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς ξέει τὸ σῶμα διὰ τῆς στλεγγίδος, ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην, τὴν δὲ ἀριστερὰν φέρει πρὸς τὰ ἄνω ἐπακουμβῶν τὴν ἄκραν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κρανίου. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, οὐχὶ ἀξία λόγου.

Πιττάκης 345. Kekulé 287. Sybel 171[1].— Le Bas : πίν. 62,2. Ross : *Arch.* Aufsätze I σ. 39,1. — *Antiquities of Athens* III πίν. 35,2.— Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1017.

889. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα. Ὑψ. 1,22 πλ. 0,46. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ὁποίου πρόστυπον ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,20) ὑπὲρ τὸ ὁποῖον ἐπιγραφή :

Αυτοκλης. Δημοκλης.

Ἀριστερὰ ἵσταται ὄρθιος, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ **Αὐτοκλῆς,** δεξιούμενος ἱματιοφόρον πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον νεανίαν, τὸν **Δημοκλῆ.** Τέχνη ἑλλην. χρόνων.

Sybel 45.— C. I. A. II, 3546.

890. Ἐπιτύμβιος στήλη, (ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος), λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, μετὰ προστύπου ἀναγλύφου καὶ ἐπιγραφῆς:

Θους

ὑφ' ἣν κεχαραγμένον ΑΙ.

— Εὑρέθη ἐν Λαυρίῳ. — Σωζόμενον ὕψος 1,14 πλ. 0,50 ὕψ. τοῦ ἀναγλύφου 0,33. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐνδεδυμένος ποδῆρες ἱμάτιον, ὁ **Θούς,** κάθηται ἐπὶ σκίμποδος, πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένος, καὶ δεξιοῦται πρὸ αὐτοῦ ὀρθίαν ἱσταμένην **γυναῖκα** ἐνδεδυμένην ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν. Ὄπισθεν τῆς ἱσταμένης ταύτης γυναικὸς εἰκονίζεται κατ' ἐνώπιον ἱσταμένη μικροτέρα τὸ ὕψος γυνή, **παιδίσκη,** ἐνδεδυμένη ποδήρη στενὸν ἀχειρίδωτον χιτῶνα μετὰ μακροῦ διπλοϊδίου, ἔχουσα τὴν δεξιὰν παρὰ τὸ στῆθος καὶ στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς. Ὄπισθεν δὲ τοῦ καθημένου ἀνδρὸς εἰκονίζεται πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος μικρὸς τὸ ἀνάστημα **νεανίας,** ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ἐνδεδυμένος ἑτερομάσχαλον μέχρι τῶν γονάτων κατερχόμενον χιτῶνα· καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει οὗτος καθειμένην τῷ σώματι, διὰ δὲ τῆς κεκαμμένης κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἀριστερᾶς ἐκράτει ἀόρατόν τι ἐν τῷ λίθῳ χρώματι ἴσως τὸ πάλαι δεδηλωμένον πρᾶγμα. Κοινὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2237. Sybel 3261[1].

891. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ναϊδιόσχημον ἔχον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἐπιγραφήν:

Μικα Αμφιδημος.

Ὕψος 0,90 πλ. 0,42.

Γυνὴ (τὸ πρόσωπον ἀποκεκρουσμένον) ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Μίκα,** κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, καὶ δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν **Ἀμφίδημον,** ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος βραχὺν χιτῶνα καὶ

φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περικεφαλαίαν καὶ ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι ἀσπίδα. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

892. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, εἰς δύο τεθραυσμένον τεμάχια, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ ἐπιγραφήν :

Χορηγις Χορηγιωνος.

— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς. — Ὕψ. 0,94 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Κοράσιον ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα καὶ φέρον ἱμάτιον συνεπτυγμένον (οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἄκρον κατέρχεται ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τὸ δὲ ἕτερον διὰ τῶν ὀπισθίων καὶ ἐμπροσθίων τοῦ σώματος φερόμενον πίπτει ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ πήχεως), ἡ **Χορηγίς,** εἰκονίζεται κατ' ἐνώπιον, ὄρθιον ἱστάμενον, ἔχον τὴν δεξιὰν καθειμένην καὶ κρατοῦν ἐν τῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένῃ ἀριστερᾷ *χῆνα*. Ἐπὶ τῆς κόμης διακρίνεται ἐρυθρὸς χρωματισμός. Κοινὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρονων.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3659.— *Mittheilungen* (P. Mayer) X (1885) σ. 240. – C. I. A. II, 4287.

893. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἐλλιπὲς τὸ κάτω καὶ δεξιὸν μέρος, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ ἐπιγραφήν :

Φιλοδημος Φιλοδημο Ευωνυμευς.

Σωζόμενον ὕψος 1,06 πλ. 0,48. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυμνὸς νεανίας, ὁ **Φιλόδημος,** φέρων συνεπτυγμένην χλαμύδα, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ κάτω κατερχομένην, ἵσταται ὄρθιος μικρὸν πρὸς δεξιὰν τὸ σῶμα ἔχων ἐστραμμένον τὴν κεφαλὴν ὅμως κατ' ἐνώπιον· κρατεῖ δὲ ἐν τῇ καθειμένῃ δεξιᾷ στλεγγίδα, καὶ ἔχει τὸν ἀγκῶνα τῆς ἀριστερᾶς ἐστηριγμένον ἐπὶ παραστάδος κρατῶν ἐν τῇ πρὸς τὰ ἄνω φερομένῃ ἄκρᾳ χειρὶ ἀποκεκομμένον τὸ ἄνω μέρος πρᾶγμά τι. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

C. I. A. II, 2073.

894. Ἐπιτύμβιος μετ' ἀναγλύφου στήλη ἔχουσα ἄνω ἀνάγλυπτον ἀέτωμα καὶ ὑπ' αὐτὸ ἐπιγραφήν:

Νικαγορα.

— Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1888, ὅθεν ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον. — Ὕψ. 0,84 πλ. 0,34. Ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ εἰκονίζεται ὀρθία ἱσταμένη νεᾶνις ἐν ποδήρει χιτῶνι, ἀριστερὰ ἐστραμμένη καὶ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἔχουσα, ἡ **Νικαγόρα,** κρατοῦσα ἐν τῇ πρὸ τοῦ προσώπου δεξιᾷ *πτηνόν*, ᾧ καὶ προσβλέπει, καὶ τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα καθειμένην τῷ σώματι. Τέχνη τῆς Γ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 847 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 218 ἀρ. 98 καὶ σ. 165 η').

895. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ ἐπιγραφήν:

Καλλιστιον Νικομαχης θυγατηρ.

— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. — Ὕψος 0,79 πλ. 0,36. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Κόρη ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου, ἡ **Καλλίστιον,** ἵσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένη, κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ *χῆνα* πρὸς τὸ ράμφος τῆς ὁποίας φέρει τὴν δεξιάν. Δεξιὰ δ' αὐτῆς εἰκονίζεται, ἐπὶ τῆς παραστάδος τοῦ ἀναγλύφου ἐλλείψει χώρου ἐγγεγλυμμένη, μικρὰ τὸ σῶμα **νεᾶνις** ἐν ποδήρει χιτῶνι μετὰ διπλοϊδίου, δεξιά, ὅ ἐστι πρὸς τὴν κόρην ἐστραμμένη, κρατοῦσα ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ μεγάλην σχετικῶς πυξίδα(;)· μεταξὺ δὲ ταύτης καὶ τοῦ κορασίου *κύων* τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ κοράσιον ἔχων ἀνυψωμένην. Κοινὸν καὶ κακότεχνον ἔργον ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 2983. Sybel 3025. — C. I. A. II, 3827.

896. Ἐπιτύμβιος στήλη.– Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ παρὰ τὸ χωρίον Καλύβια.–Ὑψ. 1,58 πλ. 0,51. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ὁποίου ἀνάγλυφον παριστῶν τρεῖς ἐν πλουσίῳ ποδήρει ἱματισμῷ **γυναικείας μορφάς**, ὧν ἡ πρὸς δεξιὰν ἱσταμένη εἶνε ἐστραμμένη ἀριστερὰ καὶ κοσμεῖ διὰ ταινίας ἐπιτύμβιον λήκυθον· αἱ δύο ἕτεραι ἵστανται ἐκεῖθεν τῆς ληκύθου πρὸς ταύτην ἐστραμμέναι. Ἄνωθεν δὲ τῆς λουτροφόρου, ἀντὶ τοῦ συνήθους ἀνθεμίου, εἰκονίζεται θρηνοῦσα πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη **Σειρὴν** τίλλουσα τὴν κόμην διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ τύπτουσα τὸ στῆθος διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Καλὴ τέχνη τῆς Δ′. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 341 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1887).—*Mittheilungen* (Milchhöfer) XII (1887) σ. 283, 181 πίν. IX.

897. Ἐπιτύμβιος μετ' ἀναγλύφου ἐν πλαισίῳ στήλη ἐπιστεφομένη ἄνω διὰ γεισώματος (ἀποκεκρουσμένου) ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος. — Εὑρέθη ἐν Ἀμοργῷ ἢ ἐν Ἀνάφῃ. — Ὕψος 0,80 πλ. 0,34. Ὕψος τῆς ἀναγλύφου μορφῆς 0,32. Μάρμαρον πάριον.

Ἐπὶ θρόνου πολυτελοῦς κάθηται, δεξιὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅπερ μόνον τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος καλύπτει, τοῦ πλείστου αὐτοῦ μέρους ὄντος ἐστρωμένου ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ οὕτω παρέχοντος τούτῳ μορφὴν μᾶλλον κλίνης· στηρίζει δὲ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου ἀνακλίντρου τοῦ θρόνου καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐξάγει τι ἐκ πυξίδος, ἣν κρατεῖ πρὸ αὐτῆς ἱσταμένη μικρὰ τὸ σῶμα **νεᾶνις** ἐν ποδήρει ἱματίῳ μετὰ διπλοϊδίου. Καλὴ τέχνη τῆς Δ′. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 400.

898. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ναϊδιόσχημον μετ' ἐπιγραφῆς ἐπὶ τῆς κάτω τοῦ ἀετωματίου πλευρᾶς:

Τελεσιας

— Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ 1888, ὅτε ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον.—Ὕψ. 0,84 πλ, 0,40. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Νεανίας γυμνός, φέρων μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ πήχεως κατερχομένην χλαμύδα, ὁ **Τελεσίας**, ἵσταται ὄρθιος δεξιὰ ἐστραμμένος, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, παρ' ᾧ ἔχει χιαστῶς ὄπισθεν προσανακεκλιμένον τὸν ἀριστερόν, ἔχων νωχελῶς τὴν δεξιὰν εἰς τὰ ὀπίσω, κάτωθεν τῆς ὀσφύος, ἐστραμμένην, καὶ κρατῶν ἐν τῇ ἀριστερᾷ λαγῳόν. Ἔμπροσθεν δ' αὐτοῦ, πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος καὶ ἀτενίζων, εἰκονίζεται ἐν τῇ αὐτῇ στάσει γυμνὸς μικρὸς **παῖς**, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, τὰς χεῖρας ἔχων ἐπὶ τῆς κάτω κοιλίας. Καλὴ τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος. Διατήρησις καλλίστη.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 839 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 218, 98). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1014. — C.I.A. II, 4175.

899. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἐλλιπὴς τὸ ἄνω καὶ κάτω μέρος, μετ' ἀναγλύφων ἐν δύο ἐπαλλήλως κειμένοις πλαισίοις. — Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ ἔτους 1888. — Σωζόμενον ὕψος 1,06 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ κάτω πλαισίῳ εἰκονίζεται λουτροφόρος, ἐπὶ τῆς κοιλίας τῆς ὁποίας ἀνάγλυφον παριστῶν δεξιὰ ἐστραμμένον βαδίζοντα **ἄνδρα** φέροντα πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐνδεδυμένον ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ δεξιὸν τοῦ στήθους σὺν τῷ βραχίονι, καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχοντα καθειμένην, τὴν δὲ ἀριστεράν, ἀφ' ἧς ἐξήρτηται τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ

ἱματίου, κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην. Τῷ ἀνδρὶ τούτῳ ἕπεται μικρόμορφος ἑτερομάσχαλον ἐνδεδυμένος χιτῶνα **παῖς,** ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ἔχων τὴν δεξιὰν καθειμένην καὶ φέρων δυσδιάγνωστόν τι πρᾶγμα ἐξηρτημένον ἀπὸ ῥάβδου, ἣν ἔχει ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου κρατῶν τῇ ἄκρᾳ δεξιᾷ τὸ ἕτερον αὐτῆς ἄκρον.

Ἐν τῷ ἀνωτέρῳ πλαισίῳ εἰκονίζονται δύο ἱματιοφόροι πωγωνοφόροι **ἄνδρες** δεξιούμενοι ἀλλήλους, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τούτων, εἰς τὸ βάθος, ἱματιοφόρος μικρὰ **κόρη** ἀριστερὰ ἤτοι πρὸς τὸν ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐστραμμένη καὶ αὐτῷ τὴν δεξιὰν ἀνατείνουσα. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 840 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 218,98). — Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1021.

900. Ἐπιτύμβιος μετ' ἀναγλύφου στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, ὑφ' ὃ ἐπιγραφή :

Τιτω
Σαμια.

Ὕψ. 0,84 πλ. 029. Ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 0,20. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ ἐντὸς πλαισίου εἰκονίζεται ἐπὶ θρόνου καθημένη γυνή, ἡ **Τιτώ,** δεξιὰ ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, τὴν δεξιὰν ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὑπεγείρουσα τὸ ἱμάτιον παρὰ τὸν ὦμον. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 2783. Sybel 3273. — *Bulletin de corr. hellénique* II (1878) σ. 364, 3 (Κ. Μυλωνᾶς). — C. I. A. II, 3301. — Conze : *Attische Grabreliefs* ἀρ. 39 πίν. 18.

901. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐπιστεφομένη ἄνω δι' ἁπλοῦ

ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος γεισώματος, ἔχουσα ἀνάγλυφον ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους καὶ ἐπιγραφήν:

Σελινω. Νικω.
Μυνναχη.

— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δυτικὸν τῆς πόλεως μέρος.— Ὑψ. 0,76 πλ. 0,29 ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 0,24. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυνὴ ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, ἡ **Σελινώ**, κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένη καὶ διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ κάτοπτρον, ἐν ᾧ ἐγκατοπτρίζεται, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην νεάνιδα, τὴν **Νικώ**, ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῶν ὤμων εἰς τὰ ὀπίσθια καταπίπτον καὶ φέρει ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος μικρὸν κοράσιον, τὴν **Μυνναχήν**, ὃ εἶνε ἐνδεδυμένον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ κατώτερον τοῦ σώματος μέρος καὶ κρατεῖ ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν παιδικὸν ἄθυρμα. Τέχνη τῆς Δ΄. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 3130. Sybel 3275.—*Bulletin de corr. hellénique* 1879 σ. 356 ἀρ. 8 (Κ. Μυλωνᾶς).— Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1033.— C. I. A. II, 4113.

902. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ ἐπιγραφήν:

Τυννιας Τυννωνος Τρικορυσιος.

— Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ ἔτους 1888 ὅτε ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον.—Ὕψος 1,16 πλ. 0,56. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ **Τυννέας**, κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένος, φέρων ἱμάτιον ἀπὸ τῶν ὤμων εἰς τὰ ὀπίσθια καταπίπτον καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ ἔμπρὸς φερόμενον καὶ τὸ κατώτερον τοῦ σώματος μέρος περικαλύπτον, ἔχων τὰς χεῖρας

ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ κρατῶν μεταξὺ τούτων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐξικνουμένην ῥάβδον. Καλὴ τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, διατήρησις καλλίστη.

Εὑρετήριον Γεν.Ἐφορείας 844 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ.218,98). C. I. A. II, 2599.

903. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον. — Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1836. — Ὑψ. 0,87 πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἀετωμάτιον ἐπιγραφή :

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ. ΔΑΙΠΠΟΣ.
ΒΡΙΣΙΣ. ΑΜΦΙΠΟΛΙΣ.

καὶ ὑπὸ ταύτην ὅλως πρόστυπον ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Ἐν τῷ μέσῳ εἰκονίζονται ἐπὶ θρόνων καθήμενοι ἀνὴρ καὶ γυνή, δεξιούμενοι ἀλλήλους, ὁ **Καλλίμαχος** καὶ ἡ **Ἀμφίπολις**, ὁ μὲν ἀριστερά, ἡ δὲ δεξιά· καὶ ἐκεῖνος μὲν εἶνε πωγωνοφόρος καὶ φέρει ἱμάτιον καλύπτον ὁλόκληρον τὸ σῶμα, αὕτη δὲ φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀφίνον ἀκάλυπτον τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ μέρους τοῦ στήθους. Ὄπισθεν τοῦ Καλλιμάχου ἵσταται ὀρθία γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, πρὸς αὐτὸν ἤτοι δεξιὰ ἐστραμμένη, ἡ **Βρισίς**, ἥτις ἔχει τὴν δεξιὰν παρὰ τὸ στῆθος καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζει τὸν ἀγκῶνα τῆς πρὸς τὰ ἄνω φερομένης ἀριστερᾶς. Ὄπισθεν δὲ τῆς Ἀμφιπόλεως ἵσταται ὄρθιος ἱματιοφόρος πωγωνοφόρος ἀνήρ, πρὸς αὐτὴν ἤτοι ἀριστερὰ ἐστραμμένος, ὅστις θὰ ἐστηρίζετο ἐπὶ χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένης ῥάβδου. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Πιττάκης 157 (πρβ. καὶ *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1854, 2167). Kekulé 114. Sybel 94. — C. I. A. II, 3821.

904. Ἐπιτύμβιος στήλη ἔχουσα ἄνω ἀνάγλυπτον ἀετωμάτιον ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐπιγραφή :

Διων Διομνηστο.

Ὑψ. 0,79 πλ. 0,32. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται ἐν τῷ μέσῳ ὄρθιος ἱστάμενος πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ **Δέων**, δεξιὰ ἐστραμμένος, ὅστις φέρει ἱμάτιον, καταλεῖπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ μέρους τοῦ θώρακος, καὶ προτείνει τὴν δεξιὰν πρὸ αὐτοῦ ὀρθίῳ ἱσταμένῳ πωγωνοφόρῳ **γέροντι**, τῷ ἑαυτοῦ πατρὶ Διομνήστῳ, ὡς φαίνεται. Οὗτος φέρει ἱμάτιον καλύπτον ὁλόκληρον τὸ σῶμα καὶ ἅπτεται τῆς δεξιᾶς τοῦ Δίωνος ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Ὄπισθεν δὲ τοῦ Δίωνος ἵσταται ὀρθία πρὸς αὐτὸν ἤτοι δεξιὰ ἐστραμμένη **γυνὴ** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἥτις τὴν δεξιὰν ἔχει παρὰ τὸ στῆθος καὶ στηρίζει ἐπ' αὐτῆς τὸν ἀγκῶνα τῆς πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τῷ πηγουνίῳ, φερομένης ἀριστερᾶς. Τέχνη τῶν πρώτων χρόνων τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

C. I. A. II, 3636.

905. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, οὗ τὰ φύλλα ἦσαν τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα. Ὕψος 0,75 πλ. 0,41. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον ἐπιγραφή:

Αμεινοκρατης. Αμεινοτελης Υβ[αδης].
Φανοστρατη Αριστωνυμο Αχαρνεως.

καὶ ὑπὸ ταύτην πρόστυπον ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Φανοστράτη**, ἥτις δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν **Ἀμεινοτέλη**, ἐνδεδυμένον ἱμάτιον ἀφῖνον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ θώρακος. Ὄπισθεν δ' αὐτῆς ἵσταται ὄρθιος, δεξιὰ ἤτοι πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ **Ἀμεινοκράτης**, ὅστις φέρει μανδύαν καλύπτοντα καὶ τοὺς βραχίονας καὶ ἔχει τὰς χεῖρας συνεσφιγμένας πρὸ τοῦ στήθους.

Τέχνη τῶν πρώτων χρόνων τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, κοινή. Sybel 138.

906. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον, ἀποκεκρουσμένη τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν. Ὕψ. 0,85 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ ἀετωμάτιον ἐπιγραφήν:

Λαμυνθ[ιος]
Μιλησι[ος].
Ευβουλιδη[ς]
Λαμυνθιο[υ].

ὑπὸ ταύτην ὅλως πρόστυπον ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ, καὶ ὑπὸ τοῦτο ἑτέραν ἐπιγραφήν:

Αδα Λαμυνθιου
γυνη.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος ἱματιοφόρος πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ **Λαμύνθιος,** ὅστις δεξιοῦται πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον νεανίαν, **Εὐβουλίδην** τὸν ἑαυτοῦ υἱόν, φέροντα ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ μέρους τοῦ θώρακος. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Sybel 90.—C. I. A. II, 3219.

907. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὕψος 0,50 πλάτ. 0,42. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.—

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Τιμανδριδης Αρισταρχου
Αθμονευς

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ **Τιμανδρίδης,** φέρων ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ μέσον τοῦ στήθους, ἔχων κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ πρὸς τὰ ἄνω φερομένην τὴν ἀριστεράν, δι' ἧς θὰ ἐκράτει τι χρώματι δεδηλωμένον, καὶ δεξιούμενος πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον

ἱστάμενον **νεανίαν,** ἐνδεδυμένον ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ θώρακος σὺν τῷ βραχίονι (ἀμφοτέρων τῶν μορφῶν ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων μέρος). Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, ἐργασία ἀμελής.

Bulletin de corr. hellénique 1879 σ. 359 (Μυλωνᾶς).—C. I. A. II, 1725.

908. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὕψ. 0,98 πλ. 0,32. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή.

Αρχιας Χα(ρ)ιλεω Κικυννευς.
Τιμαρε[τη - - - -]. Χαριλεως.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Τιμαρέτη,** ἥτις τῇ μὲν ἀριστερᾷ φέρει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον, παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον, τῇ δὲ δεξιᾷ δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν ἑαυτῆς σύζυγον **Ἀρχίαν.** Μεταξὺ τούτων δύο ἱματιοφόροι **παῖδες,** ἀριστερὰ ἤτοι πρὸς τὴν ἐπὶ θρόνου καθημένην μητέρα των ἐστραμμένοι καὶ προσβλέποντες. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

C. I. A. II, 2184.

909. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος, λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὕψ. 0,62 πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Αισχυτης	Φιλτη
Αισχινο	Φιλωνιδο
Αιξωνευς.	Πειραιως
	θυγατηρ.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν πο-

δήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Φίλτη,** ἥτις ἔχει τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν ἑαυτῆς σύζυγον **Αἰσχύτην,** ὅστις φέρει ἱμάτιον καλύπτον τὸ σῶμα, πλὴν μέρους τοῦ δεξιοῦ βραχίονος καὶ μέρους τοῦ στήθους, καὶ στηρίζει τὴν ἀριστερὰν μασχάλην ἐπὶ ἀφανοῦς ἐν τῷ λίθῳ ῥάβδου ἅτε καλυπτομένης ἔμπροσθεν ὑπὸ τοῦ σώματος καὶ τοῦ ἱματίου. Ὄπισθεν τῆς Φίλτης ἵσταται ὀρθία χιτωνοφόρος **παιδίσκη** πρὸς αὐτήν, ἤτοι ἀριστερά, μικρὸν ἐστραμμένη, ἥτις κρατεῖ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ πυξίδα. Τέχνη τῶν πρώτων χρόνων τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, κοινή.

C. I. A. II, 1751.

910. Τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου.—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸν βοτανικὸν κῆπον.—Ὕψ. 0,50 πλ. 0,33.

Γυνὴ (ἐλλείπει τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος) ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ πυξίδα, ἐξ ἧς ἐξάγει τι διὰ τῆς δεξιᾶς. Καλὴ ἑλληνικὴ τέχνη διακρινομένη κυρίως διὰ τὴν χαρίεσσαν διάθεσιν τῆς κόμης, διὰ τὴν θελκτικὴν ἐν τῷ προσώπῳ ἔκφρασιν καὶ ἰδίως διὰ τὰς ὡραίας αὐτοῦ μορφάς, αἵτινες τάσσουσιν ἀληθῶς τὸ ἔργον τοῦτο ἐν τοῖς καλλίστοις τῆς ἑλλην. τέχνης.

Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1022.

911. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων. Ὕψ. 0,81 πλ. 0,29. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Διὰ πλαστικῶς δεδηλωμένης ταινίας διαχωρίζεται ἡ ἐπιφάνεια εἰς δύο ἐπαλλήλους χώρας. Ἐν τῇ ἄνω χώρᾳ ὑπάρχει ἀμέσως ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Ευταμια

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένη *κύων* θήλεα, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, σύμβολον τῆς πίστεως καὶ οἰκια-

κῆς ἀφοσιώσεως. Ἐν δὲ τῇ κάτω χώρᾳ εἰκονίζεται ἀριστερὰ ἐπὶ θρόνου καθημένη, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Εὐταμέα,** ἥτις τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς συνέχει μικρὸν πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὸ ἱμάτιον παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον. Πρὸ αὐτῆς ἵσταται **παιδίσκη** ποδήρη ἐνδεδυμένη χιτῶνα, ἥτις διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς προτείνει αὐτῇ πτηνόν, διὰ δὲ τῆς καθειμένης ἀριστερᾶς κρατεῖ ἀπὸ τῆς λαβῆς σκεῦός τι, εἶδος πυξίδος. Τέχνη τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Ε΄. πιθανῶς ἑκατονταετηρίδος.

Heydemann 513. Sybel 80.— Le Bas-Reinach : *Voy. arch. Monum. fig.* πίν. 73,1.— Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1029. — Furtwängler: *Sammlung Sabouroff* σ. 40 σημ. 10.—Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 66 πίν. 28.— C. I. A. II, 3722.

912. Ἐπιτύμβιος στήλη ἔχουσα ἐπὶ τοῦ γείσου ἐπιγραφήν:

Φανυλλα Ωαθεν.

Ὕψ. 0,82 πλ. 0,27. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζονται ἐν αὐτῇ, ἐν ἀναγλύφῳ, ἐν τῷ μέσῳ μὲν ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, ἑκατέρωθεν δὲ ἀνὰ ἓν ἀλάβαστρον. Ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ ἀγγείου θὰ ὑπῆρχε γραπτὴ παράστασις.

Sybel 116.— C. I. A. II, 2685.

913. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.— Ὕψος 0,74 πλάτ. 0,29. Μάρμαρον Ὑμήττιον.

Ὑπὸ τὸ ἀετωμάτιον ἐπιγραφή;

Βουλαρχη

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Κοράσιον ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα και ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ κατώτερον τοῦ σώματος μέρος, ἡ **Βουλάρχη,** ἵσταται ὄρθιον, κατ᾽ ἐνώπιον, καὶ τὴν μὲν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμ-

μένην ἀριστεράν, ἀφ' ἧς ἐξαρτᾶται τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ ἱματίου, ἔχει παρὰ τὸ πλευρόν, τὴν δὲ δεξιὰν ἔχει καθειμένην καὶ κρατεῖ δι' αὐτῆς *πτηνόν*, ὅπερ κύων ἀναπηδᾷ, ἵνα ἁρπάξῃ. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Sybel 477. — C. I. A. II, 3559.

914. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, οὗτινος τὰ φύλλα ἦσαν τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα. Ὕψος 0,78 πλ. 0,33. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Κερκων ⁝ Παμφιλος

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Παῖς γυμνός, φέρων μόνον, συνεπτυγμένην, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ κάτω καταπίπτουσαν χλαμύδα, ὁ **Κέρκων,** ἵσταται ὄρθιος δεξιὰ ἐστραμμένος καὶ προτείνει τῇ δεξιᾷ *πτηνὸν* ὀκλάζοντι βρέφει, τῷ **Παμφίλῳ,** ὅστις φέρει ἱμάτιον περὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος καὶ ἀνατείνει τὴν δεξιάν, ἵνα ἁρπάξῃ τὸ πτηνόν. Ὄπισθεν τοῦ Κέρκονος, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰκονίζεται ἁμάξιον, παιδικὸν ἄθυρμα. Τέχνη καλὴ τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 81.— C. I. A. II, 3847.

915. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον, οὗτινος αἱ ἄνω πλευραὶ θὰ ἦσαν χρώματι δεδηλωμέναι. Ὕψ. 0,80 πλ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐν τῷ γείσῳ ἐπιγραφήν:

Στρατοκλεης Κεφαλιωνος

καὶ ὑπὸ ταύτην ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον. Ἔφερε δὲ τοῦτο γραπτὴν τὸ πάλαι παράστασιν, ὑπὲρ τὴν ὁποίαν ὑπάρχει ἐπιγραφή: [Μυρ]ρινη. Στρατοκλης.

Sybel 2537.—C. I. A. II, 4130.

916. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης ληγούσης εἰς ἀνθέμιον. Ὕψος 0,66 πλάτ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Ὑπὸ τὸ γεῖσον ἐπιγραφή:

Θεοφιλη Διοκλεους Ραμνουσιου

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ῥόδακες.
Sybel 561.— C. I. A. II, 2529.

917. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης ληγούσης εἰς ἀνθέμιον. Ὑψ. 0,64 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ.—
Ὑπὸ τὸ γεῖσον ἐπιγραφή:

Πρωτονικος Λυκισκο εκ Κεραμεων

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ῥόδακες.
Πιττάκης 17. Kekulé 21. Sybel 1535. Ross: *Demen* ἀρ. 96.

918. Ἐπιτύμβιος στήλη φέρουσα ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθον.— Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ.—Ὑψ. 0,76 πλ. 0,27. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Πιττάκης 62.

919. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον. Ὑψ. 0,73 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Ὑπὸ τὸ γεῖσον ἐπιγραφή:

Ευανγελος Θεοφιλου Ερμειος
Δεξικρατεια: Θρασυμηδου Αχαρνεως

καὶ ὑπὸ ταύτην ὅλως πρόστυπον ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ **Εὐάνγελος,** ὅστις φέρει ἱμάτιον καταλεῖπον τὸ μέσον τοῦ στήθους γυμνόν, στηρίζει τὴν πρὸς τὰ ἄνω φερομένην δεξιὰν ἐπὶ ῥάβδου, ἧς τὸ μόνον ὁρατὸν ἐν τῷ λίθῳ ἄνω ἄκρον, τὸ ὑπὲρ τὴν χεῖρα ἐξικνούμενον, εἶνε πλαστικῶς δεδηλωμένον (πρβ. ἀρ. 907), καὶ δεξιοῦται πρὸ

αὐτοῦ ὀρθίαν ἱσταμένην γυναῖκα, τὴν ἑαυτοῦ σύζυγον **Δεξικράτειαν,** ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, καὶ ἔχει τὴν ἀριστεράν, ἀφ' ἧς ἐξαρτᾶται τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ ἱματίου, παρὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ θώρακος. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, κοινή.

C. I. A. II, 2022.

920. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, οὗ τὰ φύλλα ἦσαν χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένα. Ὕψος 0,72 πλ. 0,27. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφήν : Πιαιος. Διφιλος.

καὶ ὑπὸ ταύτην ὅλως πρόστυπον ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἱματιοφόρος ἀνήρ, ὁ **Πιαῖος,** ὅστις δεξιοῦται πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον ἀγένειον ἄνδρα, τὸν **Δίφιλον,** ἐνδεδυμένον ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ τοῦ πλείστου μέρους τοῦ στήθους. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Sybel 128.— C. I. A. II, 4066.

921. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς τριγωνικὴν προεξοχὴν τοῦ λίθου, ἐφ' ἧς θὰ ἦτο γεγραμμένον τὸ πάλαι ἀνθέμιον ἢ ἀετωμάτιον. Ὕψος 1,08 πλάτ. 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθον, ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ ὁποίου θὰ ἦτο τὸ πάλαι γεγραμμένη παράστασις.

922. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ναϊδιόσχημον. Ὑψ. 0,75 πλ. 0,44. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος, δεξιὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἥτις ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ

ἅπτεται τῆς δεξιᾶς ἑτέρας πρὸ αὐτῆς ἱσταμένης **γυναικὸς** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἐχούσης τὴν δεξιὰν καθειμένην. Τέχνη τῆς Δ'. ἢ Γ'. εκατονταετηρίδος.

Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 151 πίν. 45.

923. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐπιστεφομένη ὑπὸ γείσου. Ὕψ. 0,56 πλ. 0,32. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γεῖσον ἐπιγραφή:

Αινησιδαμος. Καλλιμητις.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Καλλέμητις**, ἥτις δεξιοῦται πωγωνοφόρον ἀγένειον ἄνδρα τὸν **Αἰνησίδαμον**, ἐνδεδυμένον ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ τοῦ πλείστου μέρους τοῦ θώρακος. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Sybel 139.— C. I. A. II, 3446.

924. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐν ᾗ ἐπιγραφή:

ιος - - - ιδο Λαμπτρευς

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, ἐφ' οὗ διακρίνονται ἴχνη χρωματισμοῦ. Ὕψ. 0,52 πλ. 0,25. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 136.

925. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης ληγούσης εἰς ἀνθέμιον. Ὕψ. 0,72. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Αφροδισια Μαγνησια

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ῥόδακες.

Sybel 3251.—C. I, A. II, 3154.

926. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὰ ἄνω. Ὕψος 0,44 πλ. 0,25. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν πλαισίῳ ὅλως πρόστυπον ἀνάγλυφον. Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ δεξιουμένη πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον ἱματιοφόρον **ἄνδρα** (ἐλλείπει ἡ κεφαλή), κρατοῦντα ἐν τῇ δεξιᾷ στλεγγίδα, ὡς φαίνεται, καὶ ληκύθιον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

927. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀετωματίου, ἔχουσα ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον *ὄφιν*, ἀνελισσόμενον, ἀριστερὰ ἐστραμμένον. Ὕψ. 0,35 πλ. 0,16. Μάρμαρον πεντελήσιον.

928. Ἀνθέμιον ἐπιτυμβίου στήλης μετὰ μέρους τοῦ κορμοῦ, ἐφ' οὗ σώζεται ἐπιγραφή:

Ονησιχα
Μεν[ω]νος
Σινω[πεω]ς [γυνή].

C. I. A. II, 3349.

929. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς τρίγωνον ἀετωματοειδῆ χῶρον, ἐλλιπὴς τὴν κάτω ἀριστερὰν γωνίαν. Ὕψ. 0,36 πλ. 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γεῖσον ἐπιγραφή:

Αριστηιδης

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ εἰκονίζον ὄρθιον ἱστάμενον ἀριστερὰ ἐστραμμένον νεανίαν, τὸν **Ἀριστηΐδην** ἐνδεδυμένον μακρὸν ἱμάτιον φερόμενον πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ καλύπτον οὕτω καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα· προτείνει δὲ οὗτος διὰ τῆς δεξιᾶς πτηνὸν ἀναπηδῶντι ἵνα ἁρπάξῃ αὐτὸ *κυνί*, οὗ σώζεται ἐν τῷ λίθῳ μόνον ἡ κεφαλή.

C. I. A. II, 3489.

930. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐπιγραφή:

Ἀγαθόνικος.

Ὕψ. 0,92 πλ. 0,35. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον, ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ πάλαι γραπτὴ παράστασις. Εἶνε δὲ τὸ ἀγγεῖον μόνωτον, ἔχει ὅμως ἀκριβῶς τὸ σχῆμα διώτου ἀγγείου τῶν καλουμένων λουτροφόρων, ὥστε φαίνεται ὅτι ἢ ἀπεξέσθη ὑπὸ τοῦ τεχνίτου ἡ μία λαβὴ τοῦ ἀγγείου ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς μεταποιήσεως αὐτοῦ ἀπὸ λουτροφόρου εἰς λήκυθον ἢ ὅτι ἡ ἑτέρα λαβὴ τοῦ ἀγγείου ἦτο χρώματι δεδηλωμένη, ὅπερ οὐχὶ τοσοῦτον πιθανόν. Τῆς πρώτης ὑποθέσεως ἡμῶν δεκτῆς γενομένης, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀρκετὰ περίεργον καὶ δεικνύει ὅτι ὑπῆρχεν ἀληθῶς διαφορά τις ἐν τῇ ἐπὶ τῶν τάφων ἀνιδρύσει διώτων καὶ μονώτων ἀγγείων (ἴδ. σ. 386 σημ. 1).

Sybel 122.— C. I. A. II, 3430.

931. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὰ ἄνω. Ὕψος 0,57 πλ. 0,36 καὶ 0,33. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει δύο ἀνάγλυφα εἰς δύο ἐπαλλήλους χώρας διῃρημένα. Ἐν μὲν τῇ κάτω χώρᾳ εἰκονίζεται ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, ἐν δὲ τῇ ἄνω **ἀνὴρ** (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ) τὴν αὐτὴν μορφὴν ἔχων, ἣν ὁ ὑπ' ἀρ. 147 ἐκ Μήλου Ποσειδῶν. Ἵσταται δὲ οὗτος ὄρθιος, ἀριστερὰ μικρὸν ἐστραμμένος, καὶ φέρει ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος· τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, συνέχων τὸ ἱμάτιον, διὰ δὲ τῆς πρὸς τὰ ἄνω τεταμένης δεξιᾶς ἐκράτει σκῆπτρον ἢ τρίαιναν, ἧς μέρος μόνον, τὸ κατὰ τὴν ἄκραν χεῖρα, εἶνε πλαστικῶς ἐξειργασμένον, τὸ λοιπὸν ἦτο χρώματι δεδηλωμένον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 474. Sybel 147.

932. Ἄνω τεμάχιον τοῦ λαιμοῦ διώτου ἀγγείου τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ ὁποίου σώζεται τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος ἐν προστύπῳ

ἀναγλύφῳ εἰκονισμένου **νεανίου**, δεξιὰ ἐστραμμένου (πρβ. ἀρ. 938).

933. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης ληγούσης εἰς ἀνθέμιον. Ὕψ. 0,59 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γεῖσον ἐπιγραφή:

Σωστρατη Σωστρατου Λαμπτρεως.
Σωστρατη. Νικοπολις.
Σωστρατος.

καὶ ὑπὸ ταύτην πλαίσιον μετ' ἀναγλύφου τριῶν μορφῶν, ὧν σώζονται αἱ κεφαλαί, δεξιὰ μὲν ἡ τοῦ **Σωστράτου,** ὅστις θὰ εἰκονίζετο καθήμενος, ἀριστερὰ δὲ αἱ τῆς **Σωστράτης** καὶ **Νικοπόλεως.**

C. I. A. II, 2287.

934. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον μετὰ παραστάδων ἑκατέρωθεν ὑποβασταζουσῶν ἐπιστύλιον, ἐν ᾧ ἐπιγραφή:

Δεινιας Ωαθεν.

— Εὑρέθη κατὰ τὸν Πιττάκη εἰς τὴν «Πάραλον γῆν τῆς Ἀττικῆς» κατὰ τὸν Ross ἐν Βελανιδέζᾳ. — Ὕψ. 0,71 πλ. 0,33. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυμνὸς παῖς, ὁ **Δεινέας,** φέρων μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ πήχεως ἐξηρτημένην χλαμύδα, ἵσταται ὄρθιος, κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένος· καὶ ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ *πτηνόν*, τὴν δὲ δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μικροτέρου τὸ σῶμα γυμνοῦ **παιδὸς** πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένου καὶ ἀναβλέποντος, ἔχοντος τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ κρατοῦντος ἐν τῇ καθειμένῃ ἀριστερᾷ ληκύθιον καὶ στλεγγίδα. Μεταξὺ τούτων *κύων* πρὸς τὸν Δεινίαν ἐστραμμένος καὶ ἀναπηδῶν.

Ἄνω προεξεῖχεν ὁ λίθος εἰς τριγωνικὸν χῶρον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἀνάγλυφος παράστασις, ἐν τῷ μέσῳ μὲν *Σειρήν*,

ἑκατέρωθεν δὲ τετράγωνόν τι πρᾶγμα (πρβ. ἀρ. 983), ὡς ἐκ σωζομένων λειψάνων δῆλον γίνεται.

Πιττάκης 379. Kekulé 313. Sybel 93.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1839 ἀρ. 227 μετ' εἰκόνος. — Ross: *Demen von Attika* σ. 86 ἀρ. 136. C. I. A. II, 2678.

935. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης ληγούσης εἰς ἀνθέμιον μετ' ἀκροκεράμου ἑκατέρωθεν.— Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.—Ὕψ. 0,82 πλ. 0,50. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γεῖσον ἐπιγραφή:

Φανιας Φανιαδου Ε[ρχιευς ;]

καὶ ὑπὸ ταύτην ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, οὗ σώζεται τὸ ἄνω μέρος τοῦ λαιμοῦ.

Sybel 3355.

936. Ἀνθέμιον ἐπιτυμβίου στήλης. Ὕψος 0,61 πλάτ. 0,44. Μάρμαρον πεντελήσιον.

937. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα γραπτὸν τὸ πάλαι. Ὕψ. 0,75 πλ. 0,28. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφήν: Σωσιγενης

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ εἰκονίζον ὄρθιον ἱστάμενον, ἀριστερὰ ἐστραμμένον, παῖδα, τὸν **Σωσιγένη,** ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ πτηνόν, ὃ προτείνει *κυνὶ* ἀναπηδῶντι ἵνα ἁρπάσῃ αὐτό, καὶ σύρει τῇ ἀριστερᾷ ἁμάξιον, παιδικὸν ἄθυρμα. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 87.— C. I. A. II, 4151.

938. Ἄνω μέρος τοῦ λαιμοῦ διώτου ἐπιτυμβίου ἀγγείου τῶν καλουμένων λουτροφόρων. Ὕψ. 0,27 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὴν ἕλικα ἑκατέρας τῶν λαβῶν εἰκονίζεται ἐν ὅλως προστύπῳ ἀναγλύφῳ **νεανίας** γυμνὸς (πρβ. ἀρ 932) πρὸς τὸν λαιμὸν ἐστραμμένος, ἔχων ἑκάτερος τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν πρὸς τὰ ἄνω, ὑπὸ τὴν ὑπὲρ αὐτὸν ἕλικα, καὶ τὴν ἑτέραν παρὰ τὸ ἰσχίον, ἀπὸ τοῦ πήχεως τῆς ὁποίας ἐξήρτηται συνεπτυγμένη χλαμύς.

Sybel 248.

939. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης ληγούσης εἰς ἀέτωμα, μετ' ἐπιγραφῆς ὑπὸ τὸ γείσωμα :

Ναυσικρατης Σωκρατους Αγνουσιος.

— Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ. — Ὕψ. 0,75 πλ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Πιττάκης 443. Kekulé 326. Sybel 2555. — C. I. A. II, 1706.

940. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τοῖς θεμελίοις τοῦ νέου Βουλευτηρίου, ἐν ἔτει 1858. — Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὕψ. 0,73 πλ. 0,34. Φέρει ἐπιγραφήν :

Τιμαγορα Δημοκριτου
Δελφις

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Τιμαγόρα**, ἥτις δεξιοῦται ὀρθίαν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην **γυναῖκα** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν. Μεταξὺ τούτων πωγωνοφόρος πρὸς τὴν Τιμαγόραν μικρὸν ἐστραμμένος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίῳ, ὅστις περίλυπος ἔχει τὴν δεξιὰν παρὰ τὴν κεφαλήν. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Heydemann 514. Sybel 559. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1858 ἀρ. 3288. — C. I. A. II, 2870.

941. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἡμικυκλοειδῆ

χῶρον, ἐφ' οὗ ἀναγεγλυμμένα ἀνθέμια. Ὕψ. 0,94 πλ. 0,35. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφήν:

Αριστογειτων Νικιου Αλωπεκηθεν

καὶ ὑπὸ ταύτην ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κεκοσμημένον τὴν κοιλίαν σπειροειδεῖ ζώνῃ καὶ ραβδώσεσι καὶ τὰς λαβὰς ταινίᾳ ἀπὸ τῶν ἑλίκων ἐξηρτημένῃ. Καλὴ τέχνη.

Sybel 124.— C. I. A. II, 1810.

942. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὰ κάτω, λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Φέρει ἐπιγραφήν:

Αριστομαχη

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας. Ὕψ. 1,16 πλ. 0,47. Μάρμαρον πεντελήσιον.

C. I. A. II, 3498 (;).

943. Μέγα ἀνθέμιον ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου προερχόμενον.— Εὑρέθη παρὰ τὰς Ἀθήνας, ἐν τῇ θέσει «Γουδὶ» ἐν ἔτει 1888 —Ὕψ. 1,40 πλ. 0,80. Μάρμαρον πεντελήσιον.

944. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὰ κάτω, λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον.

Φέρει ἐπιγραφήν:

Ηγησανδρος
Η(γη)σανδρου

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας.

945. Μικρὸν μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὴν βάσιν καὶ τὸν λαιμὸν (γύψῳ συμπεπληρωμένον· ὕψ. 0,80) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,14) καὶ ἐπιγραφῆς:

Θαρριππη.
Φιλοφρων.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν

ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Θαρρίππη**, ἥτις τείνει τὴν δεξιὰν μικρῷ παρὰ τὰ γόνατα αὐτῆς ἱσταμένῳ ἱματιοφόρῳ παιδίῳ, τῷ ἑαυτῆς υἱῷ **Φιλόφρονι**. Ἔμπροσθεν δ' αὐτῆς ἵσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον **νεᾶνις** ἐν ποδήρει ἐζωσμένῳ χειριδωτῷ, ὡς φαίνεται, χιτῶνι, ἥτις ἔχει τὴν μὲν δεξιὰν καθειμένην τὴν δὲ ἀριστερὰν παρὰ τὸ πρόσωπον. Τέχνη κοινή, ἐργασία ἡμιτελής.

Sybel 241.— Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 286.— C. I. A. II, 4257.

946. Μαρμάρινον μικρὸν ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον· ὕψ. 0,82) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0.15) καὶ ἐπιγραφῆς:

Νικοστρατος.

Ἀριστερὰ ἵσταται ὄρθιος ἱματιοφόρος δεξιὰ ἐστραμμένος **ἀνὴρ** δεξιούμενος ἕτερον πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον ἱματιοφόρον ἄνδρα, τὸν **Νικόστρατον**. Ὄπισθεν δὲ τούτου ἵσταται ὄρθιος πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος γυμνὸς **παῖς** ἔχων τὴν μὲν ἀριστερὰν καθειμένην, τὴν δὲ δεξιὰν πρὸ τοῦ στήθους. Τέχνη κοινή.

947. Μαρμάρινον μικρὸν ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, οὗ σώζεται σχεδὸν μέρος τῆς κοιλίας· τὸ λοιπὸν εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένον. Ὕψ. 0,82.

Φέρει ἐπιγραφήν:

Τιμαναξ Αρχινο
Πειραιευς

καὶ ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,18) εἰκονίζον ἀριστερὰ ἱστάμενον, δεξιὰ ἐστραμμένον, νεανίαν **ὁπλίτην** φέροντα κράνος καὶ ἀσπίδα καὶ ἐνδεδυμένον χιτώνιον μέχρι τοῦ γόνατος, καταλεῖπον γυμνὸν τὸ δεξιὸν τοῦ θώρακος· πλήττει δὲ οὗτος διὰ δόρατος, γραπτοῦ τὸ πάλαι, ὃ ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς, ἕτερον νεανίαν **ὁπλίτην**, ὅστις χαμαὶ πεπτωκώς, ὅμοιον χιτώνιον ἐνδεδυμέ-

νος καὶ ἔχων συγκεκαμμένον τὸ ἀριστερὸν σκέλος ἀμύνεται διὰ ξίφους, ὃ κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ· ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ τὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀσπίδα.

Sybel 243.— C. I. A. II, 2456.

948. Μαρμάρινον μικρὸν ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν (γύψῳ συμπεπληρωμένον· ὕψ. 0,79).— Εὑρέθη κατὰ τὸν Κατάλογον τοῦ Πιττάκη ἐν Πειραιεῖ, κατὰ δὲ τὰ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐν Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι εἰρημένα πρὸς βορρᾶν τῶν Ἀθηνῶν.

Φέρει ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,16) μετ' ἐπιγραφῆς:

Κομαλλις. Νεοφιλη.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Νεοφίλη**, ἥτις δεξιοῦται ἑτέραν πρὸ αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην γυναῖκα ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, τὴν **Κομαλλίδα.** Τέχνη κοινή.

Πιττάκης 151. Kekulé 107. Sybel 244.— *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1842 σ. 520 ἀρ. 889 (Πιττάκης).— Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 121 πίν. 42.— C. I. A. II, 3870.

949. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον· ὕψ. 1,53) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,27) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς:

Φανοστρατη Λεωσθενους Λευκονοιως. Λυσις. Φιλεια Λυσιδος Λευκονοιως.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Φανοστράτη,** ἥτις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ νεάνιδα, τὴν **Φίλειαν**. Μεταξὺ τούτων ἵσταται ὄρθιος, κατ' ἐνώπιον, πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ **Λῦσις,** ὅστις φέρει ἱμάτιον καταλεῖπον τὸ ἄνω τοῦ στήθους γυμνὸν καὶ ἔχει τὰς

χεῖρας πρὸ τοῦ στήθους στηρίζων τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν επὶ ῥάβδου, ὡς φαίνεται, μὴ ὁρατῆς ἐν τῷ λίθῳ, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἔχων τὴν ἄκραν δεξιάν. Τὰ πρόσωπα καὶ τῶν τριῶν μορφῶν ἱκανῶς ἀποκεκρουσμένα. Τέχνη κοινή.

C. I. A. II, 2304.

950. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον· ὕψ. 1,49) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,30) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς:

Καλλιστομαχη	Αρισ[τιων]	Τιμαγορα
Αστινο [Αλιμ]ουσιο.	[Πει]θιο.	Τιμοδημο
		Αλωπεκηθεν.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, ἡ **Καλλιστομάχη,** ἥτις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην ἑτέραν γυναῖκα ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, τὴν **Τιμαγόραν.** Μεταξὺ δὲ τούτων ἵσταται ὄρθιος, πρὸς τὴν Τιμαγόραν ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἱματιοφόρος, ὁ **Ἀριστίων,** ὅστις τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν στηρίζει, ὡς φαίνεται, ἐπὶ μὴ ὁρατῆς ῥάβδου καὶ ἐπ' αὐτῆς ἔχει τὴν δεξιάν.

951. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον· ὕψ. 1,38) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,27) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς:

Τιμαγορα	Αριστιω[ν] Πειθιο.	Καλλιστομαχη
Τιμοδημο		Αστινου Αλιμουσιο
Αλωπεκη. (sic).		

Ἡ ἐπιγραφή, ὡς βλέπει τις, εἶνε ἡ αὐτὴ τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ· ὁμοία δὲ εἶνε καὶ ἡ ἀνάγλυφος παράστασις σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι αἱ μορφαὶ εἰκονίζονται ἀντιθέτως (ἐν τῷ

ὑπ' ἀρ 950 ἡ Καλλιστομάχη εἰκονίζεται ἀριστερά, ἐν ᾧ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 951 εἰκονίζεται δεξιά)· πρὸς τούτοις ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 950 ὁ Ἀριστίων εἶνε ἐστραμμένος πρὸς τὴν Φίλειαν, ἐν ᾧ ἐν τῷ ὑπ' 951 εἶνε ἐστραμμένος πρὸς τὴν Καλλιστομάχην. Ἐκ τῆς διαφορᾶς ταύτης ὁρμώμενοι δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμέν πως τὸ περίεργον τοῦτο φαινόμενον, τὴν διὰ τοὺς αὐτοὺς δηλ. τεθνεῶτας ἀνίδρυσιν δύο ὁμοίων ἐπιτυμβίων μνημείων.

Τὰ δύο δηλ. ταῦτα ἀγγεῖα ἵδρυντο κατὰ τὰ δύο ἄκρα τοῦ αὐτοῦ οἰκογενειακοῦ τάφου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἀριστίων τὸ μὲν ἀποβλέπει πρὸς τὴν Φίλειαν τὸ δὲ πρὸς τὴν Καλλιστομάχην, δύναταί τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὸ μὲν τῶν ἀγγείων τούτων ἱδρύθη ὅτε ἡ μία τῶν γυναικῶν εἶχεν ἀποθάνει. Ὑστερώτερον, θανούσης καὶ τῆς ἑτέρας γυναικὸς καὶ ἐπεκταθέντος οὕτω τοῦ οἰκογενειακοῦ τάφου, ἐδέησε νὰ ἀνιδρυθῇ καὶ ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ τάφου ἀγγεῖον. Οὕτως ἀνιδρύθη τὸ ἕτερον τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἀγγείων, ἐν ᾧ τὰ αὐτὰ μέλη τῆς οἰκογενείας εἰκονίσθησαν καὶ αἱ αὐταὶ ἐπιγραφαὶ ἐπανελήφθησαν.

952. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον· ὕψ. 1,48) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,30) ἐν τῇ κοιλίᾳ.

Ἀριστερὰ ἵσταται ὄρθιος, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίῳ, ὅστις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐπὶ σκίμποδος καθημένην **γυναῖκα** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν. Ὄπισθεν ταύτης ἵσταται ὀρθία πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη **νεᾶνις** ἐν ποδήρει χιτῶνι ἔχουσα τὴν δεξιὰν παρὰ τὸ στῆθος καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζουσα τὸν ἀγκῶνα τῆς πρὸς τὴν κεφαλὴν φερομένης ἀριστερᾶς.

953. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν

(γύψῳ συμπεπληρωμένον, ὕψος 1,47) μετ' ἀναγλύφου (ὕψος 0,30) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς:

Πεισια. Ευθιππος Χολλειδης.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Πεισία,** δεξιουμένη ἔμπροσθεν αὐτῆς ἱστάμενον ἀγένειον νεανίαν, τὸν **Εὔθιππον,** ὅστις φέρει βραχὺν χιτῶνα, ἐζωσμένον, καταλείποντα γυμνὸν τὸ δεξιὸν τοῦ θώρακος, καὶ χλαμύδα συνεπτυγμένην, ἧς τὰ ἄκρα κρέμανται ἀπὸ τῶν πήχεων τῶν χειρῶν. Τούτῳ ἕπεται βραχὺν χιτῶνα ἐνδεδυμένος **νεανίας,** ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ὅστις φέρει τὸν ὁπλισμὸν τοῦ κυρίου του, κράνος ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ μεγάλην ἀσπίδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ. Ἔμπροσθεν δὲ τῆς Πεισίας ἵσταται ὄρθιον **κοράσιον** ἐν ποδήρει χειριδωτῷ χιτῶνι, τέκνον αὐτῆς, ὅπερ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός του τὴν δὲ ἀριστερὰν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου· τὴν κεφαλὴν δ' ἔχει τοῦτο οὐχὶ πρὸς τὴν μητέρα του ἀλλ' ἀντιθέτως, δεξιά, ἐστραμμένην. Τέχνη καλή.

954. Μέγα ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον, ὕψ. 2,10). Ἡ ἐπιφάνεια εἶνε κεκοσμημένη διὰ σπειροειδοῦς ζώνης, ἧς ἄνωθεν μὲν ἀνθέμια κάτωθεν δὲ ραβδώσεις μέχρι τῆς βάσεως καθήκουσαι.
Sybel 187.

955. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον, ὕψ. 1,59). Ἡ κοιλία εἶνε κεκοσμημένη καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι ἡ ζώνη ἀποτελεῖται ἐκ φύλλων δάφνης.

956. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρω-

μένον, ὕψος 1,38) μετ' ἀναγλύφου (ὕψος 0,28) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς:

- - - - [Α]δα Σιμωνιδο.
Θεως.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος μακρὸν ἱμάτιον ἐνδεδυμένος **ἀνήρ**, ὅστις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἐστήριζεν ἐπὶ γραπτῆς τὸ πάλαι ῥάβδου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὀρθίαν ἱσταμένην γυναῖκα ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, τὴν **Ἄδαν**, ἧς ὄπισθεν ἱματιοφόρος νεανίας, ὁ **Θέως**, ἀριστερὰ ἐστραμμένος. Τέχνη κοινή.

957. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον, ὕψ. 1,34) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,25) ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐφθαρμένου καὶ ἱκανῶς ἀποκεκρουσμένου.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἥτις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ἱσταμένην ἑτέραν **γυναῖκα** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ συνέχουσαν τῇ ἀριστερᾷ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν ὦμον. Ὄπισθεν ταύτης ἵσταται ὄρθιος δεξιὰ ἐστραμμένος πωγωνοφόρος ἀνὴρ περιβεβλημένος ἱμάτιον καλύπτον καὶ τοὺς βραχίονας, ὅστις τὴν ἀριστερὰν μασχάλην στηρίζει ἐπὶ μὴ ὁρατῆς ἐν τῷ λίθῳ ῥάβδου.

Kekulé 389. Sybel 199.

958. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον, ὕψ. 1,46) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,31) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς:

Επιγενης. Καλλιας.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγω-

νοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὁ **Ἐπιγένης**, ὅστις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἱστάμενον ἕτερον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐν ἱματίῳ, τὸν **Καλλέαν**. Τέχνη συνήθης.

C. I. A. II, 3653.

959. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον, ὕψ. 1,41) μετ' ἀναγλύφου ἐν τῇ κοιλίᾳ (ὕψ. 0,22).

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν· καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει αὕτη ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς συνέχει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον. Ἔμπροσθεν δ' αὐτῆς ἵσταται ὀρθία, πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη, **νεᾶνις** ἐν ποδήρει χειτῶνι μετὰ διπλοϊδίου, ἥτις ἔχει τὴν ἀριστερὰν παρὰ τὸ στῆθος καὶ φέρει εἰς τὰ ἄνω, ὑπὸ τὴν παρειάν, τὴν ἐπὶ ταύτης διὰ τοῦ ἀγκῶνος στηριζομένην δεξιάν. Τέχνη κοινή.

Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 99 πίν. 38.

960. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον, ὕψ. 1,14). Ἔχει ἐπὶ τῆς κοιλίας τετράγωνον χῶρον (ὕψ. 0,23) προεξέχοντα, ἐφ' οὗ ἔμελλεν ὁ τεχνίτης νὰ γλύψῃ τὸ σύνηθες ἀνάγλυφον. Τὸ ἀγγεῖον ἄρα ἔμεινεν ἡμιτελές.

Sybel 218.

961. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένου· ὕψ. 1,00) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,19) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς : Σμικρος. Μνησικλεης. Φιλτη. Μνησιαδης.

Ἀριστερὰ ἵσταται ὄρθιος ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἐν ἱματίῳ, ὁ **Σμῖκρος**, δεξιούμενος ἕτερον ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἱστάμενον ἄνδρα, τὸν **Μνησικλῆ**. Ὄπισθεν τούτου ἵσταται ὀρθία, δεξιὰ

ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Φέλτη**, ἥτις διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς χειρονομεῖ ἐν σχήματι προσαγορεύσεως, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐν ἱματίῳ, τὸν **Μνησιάδην**. Τέχνη συνήθης.

Sybel 229.—C. I. A. II, 4125.

962. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον: ὕψ. 1,05) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,25) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς:

Αριστομαχος (;) Ι- - - λιων

—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Ἐν μέσῳ δύο πωγωνοφόροι **ἄνδρες**, ὄρθιοι ἱστάμενοι, δεξιοῦνται ἀλλήλους. Τῷ ἀριστερὰ ἱσταμένῳ ἕπεται **παῖς** ἐν ἱματίῳ τὴν δεξιὰν ἔχων καθειμένην. Ἕτερος **παῖς** ἕπεται τῷ δεξιὰ ἱσταμένῳ ἐνδεδυμένος χιτῶνα μέχρι τῶν γονάτων ἐξικνούμενον καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ στλεγγίδα.

Sybel 3246.

963. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον, ὕψ. 0,59) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,20) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς:

Μενε(σ)τρατος Φιλιτω.
Εκαληθεν.

—Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὁ **Μενέστρατος**, ὅστις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὀρθίαν ἱσταμένην γυναῖκα ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ (οὗ τὸ ἕτερον ἄκρον κρέμαται ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ πήχεως), τὴν **Φιλιτώ**. Ὄπισθεν ταύτης ἵσταται **παιδίσκη**,

ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ φέρουσα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πυξίδα, ἐφ' ἧς ἔχει τὴν δεξιάν.

Εὑρετήριον 'Αρχ. 'Εταιρίας 3218.—C. I. A. II, 2000.

964. Μαρμάρινον μικρὸν ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον, ὕψ. 0,62), ἔχον κεκοσμημένην τὴν ἐπιφάνειαν διὰ ῥαβδώσεων διαχωριζομένων διὰ περιθεούσης ζώνης μετὰ σπειροειδοῦς κοσμήματος.

965. Μαρμάρινον μικρὸν ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον, ὕψ. 0,73) μετ' ἀναγλύφου ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς :

Θειοκριτος. Νικοπτολεμη.

'Αριστερὰ ἵσταται ὄρθιος, δεξιὰ ἐστραμμένος, ἀνὴρ ἐν μακρῷ ἱματίῳ, ὁ **Θειόκριτος**, ὅστις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐπὶ σκίμποδος καθημένην γυναῖκα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, τὴν **Νικοπτολέμην**. Λίαν ἐφθαρμένον.

C. I. A. II, 3777.

966. 'Επιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον. Ὕψ. 2,07 πλ. 0,68. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη ἐν τῷ χώρῳ τῶν καταστημάτων τοῦ ἀεριόφωτος, τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον, ἐν ἔτει 1891, καὶ ἐδωρήθη τῷ Μουσείῳ ὑπὸ τῆς 'Εταιρίας τοῦ ἀεριόφωτος.

'Επὶ πλίνθου προεχούσης ἵσταται ὀρθία, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** (ὕψ. 1,80) ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Ἔχει δ' αὕτη βραχεῖαν καὶ ἀνειμένην τὴν κόμην, καὶ διὰ μὲν τῆς ἄκρας δεξιᾶς ἀνέχει τὸ ἱμάτιον πρὸς τὰ ἐμπρός, ὑπὲρ τὸν δεξιὸν ὦμον, τὸν δὲ ὅλως ὑπὸ τοῦ ἱματίου περικεκαλυμμένον ἀριστερὸν βραχίονα ἔχει κατὰ τὸ πλάγιον τοῦ σώματος συσφίγγουσα καὶ συνέχουσα δι' αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον. 'Αξιόλογος

τέχνη τῆς Δ′ ἢ Γ′ ἑκατονταετηρίδος. Ἐνδιαφέρουσα κυρίως εἶνε ἡ κεφαλὴ διὰ τὰ ὑποκειμενικὰ καὶ μητροπρεπῆ αὐτῆς χαρακτηριστικά.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1972 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 104,36).

967. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἐλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος. Ὕψ. 0,82 πλ. 0,70. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ ἵσταται πωγωνοφόρος δεξιὰ ἐστραμμένος **ἀνὴρ** ἐν μακρῷ ἱματίῳ κλίνων ὀλίγον τὸ σῶμα εἰς τὰ ἐμπρός, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἐστήριζε τὴν δεξιὰν μασχάλην ἐπὶ μὴ ὁρατῆς ἐν τῷ λίθῳ ῥάβδου. Δεξιοῦται δὲ οὗτος ἕτερον **ἄνδρα** (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ) ἐνδεδυμένον ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ ἔχοντα κεκαμμένην τὴν ἀριστεράν, ἀφ' ἧς ἐξαρτᾶται τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ ἱματίου. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

968. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἔχον ἑκατέρωθεν παραστάδας, ἐλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος. Ὕψ. 0,90 πλ. 0,72. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος **γυνὴ** (ἐλλείπει ἡ κεφαλή), ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἥτις ἀνοικταῖς ἀγκάλαις ὑποδέχεται ὀρθίαν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην καὶ τὸν αὐτὸν ἱματισμὸν φέρουσαν **γυναῖκα** (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χείρ), ἥτις προσκλίνει μικρόν, οἱονεὶ ἵνα περιπτύξηται αὐτήν. Ἡ πρώτη ἅπτεται τῆς δευτέρας διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς κατὰ τὸ μετακάρπιον τῆς ἀριστερᾶς, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κατὰ τὸν ἀγκῶνα τῆς δεξιᾶς.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἐνδιαφέρει κυρίως διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράστασιν, διάφορον οὖσαν τοῦ συνήθους ἐν τοῖς ἐπιτυμβίοις ἀναγλύφοις τυπικοῦ χαιρετισμοῦ. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 67.—Conze: *Attische Grabreliefs* I, ἀρ. 150 πίν. 43

969. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ὃ

εἰκονίζετο τὸ πάλαι χρώματι. Ὕψ. 0,82 πλ. 0,36. Μάρμαρον Ὑμήττιον.—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας.—Φέρει ἐπιγραφήν :

Μυννος Σωτηριδου. Εμποριων.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἐγκεχαραγμένην ἐν τῷ λίθῳ παράστασιν τήνδε : Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἥτις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐν ἱματίῳ, τὸν **Ἐμπορέωνα.** Παρὰ τοὺς πόδας τῆς γυναικὸς *κύων* ἀναρριχώμενος πρὸς αὐτήν. Τὰ καθέκαστα τῶν μορφῶν ἦσαν τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα, μόνου τοῦ περιγράμματος αὐτῶν ὄντος κεχαραγμένου ἐν τῷ λίθῳ.

Sybel 2350.—C. I. A. II, 3983.—Ὁ Sybel ἐκλαμβάνει τὴν καθημένην μορφὴν ὡς ἀνδρικήν, ἐν ᾧ προφανῶς αὕτη εἶνε γυναικεία. Παράδοξον ὅμως εἶνε ὅτι τὸ ὑπὲρ αὐτὴν γεγραμμένον ὄνομα εἶνε ἀρσενικοῦ γένους. Ἴσως ἀναγνωστέον Μυννο⟨ς⟩, δηλ. Μυννώ.

970. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἄνω μέρος. Ὕψ. 0,87 πλ. 0,36. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἀνάγλυφον παράστασιν εἰς δύο ἐπαλλήλους χώρας διηρημένην. Καὶ ἐν μὲν τῇ κάτω χώρᾳ, τῇ καὶ μείζονι, εἰκονίζεται ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων (λαιμὸς καὶ λαβαὶ δὲν εἶνε πλαστικῶς δεδηλωμέναι) ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ ὁποίου ἵσταται **Σειρὴν** τίλλουσα τὴν κόμην τῇ δεξιᾷ καὶ τύπτουσα τὸ στῆθος τῇ ἀριστερᾷ. Ἐν δὲ τῇ ἄνω χώρᾳ ὑπάρχει ἀνάγλυφος παράστασις ἥδε : Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ (ἐλλείπει τὸ ἄνω ἥμισυ τῆς κεφαλῆς), ἥτις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ἱστάμενον **νεανίαν** (ἐλλείπει τὸ ἄνω ἥμισυ), ὅστις φέρει βραχὺν χιτῶνα ἐζωσμένον καὶ στηρίζει τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ οἱονεὶ καμπύλης τινὸς ῥάβδου. Ὄπι-

σθεν τούτου ἵσταται ὄρθιος **ἀνὴρ** (ἐλλείπει τὸ ἄνω ἥμισυ) ἐν ἱματίῳ. Μεταξὺ δὲ τῶν δεξιουμένων μορφῶν ἵσταται ὄρθιος, κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένος, μικρὸς **παῖς** μακρὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

971. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου λήγοντος εἰς ἀετωμάτιον. Ὕψ. 0,30 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζονται ἐν αὐτῷ αἱ ἐπιγραφαί:

Γελων Καλλιστρατος.

καὶ τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ λαιμοῦ ἐπιτυμβίου διώτου ἀγγείου τῶν καλουμένων λουτροφόρων σὺν δύο μορφαῖς ἐν ὅλως προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμέναις. Καὶ δεξιὰ μὲν εἰκονίζεται, ἀριστερὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὁ **Καλλίστρατος**, σύννους καὶ περίλυπος, ὑποστηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς πρὸς τὰ ἄνω φερομένης δεξιᾶς χειρός. Ἀριστερὰ δὲ εἰκονίζεται (ἐπ' αὐτῆς τῆς λαβῆς τοῦ ἀγγείου ἐν μέρει, ἐλλείψει χώρου, ἀναγεγλυμμένος) ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ὁ **Γέλων,** ὅστις κατακέκλιται ἐπὶ κλίνης ἀριστερὰ ἐστραμμένος, περιβέβληται ἱμάτιον τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος, καὶ κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ φιάλην. Σημειωτέον δ' ὅτι προκειμένου νὰ χαραχθῇ ἡ τελευταία αὕτη μορφὴ ἀπεξέσθη ἡ περιφέρεια τῆς λαβῆς τοῦ ἀγγείου καὶ οὕτως ἔλαβε τοῦτο σχῆμα μονώτου μᾶλλον, ἢ διώτου ἀγγείου. Καλὴ τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Heydemann 63. Sybel 168 — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1889 ἀρ. 305 μετ' εἰκόνος. — Holländer: *De anaglyphis sepulcralibus graecis*, B. σ. 16. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1055. — C. I. A. II, 3565.

972. Ἐπιτύμβιον ὅλως πρόστυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον. Ὕψ. 0,66 πλ. 0,34. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ κατασκευῇ τῆς ὑπογείου γραμμῆς τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς.

Γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ ἵσταται ὀρθία, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, καὶ κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ τι, (ἄνθος ;), ὃ φέρει εἰς τὸ πρόσωπον. Τὴν ἀριστεράν, ἀφ' ἧς κρέμαται τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ ἱματίου, ἔχει κατὰ τὸ πλάγιον τοῦ σώματος. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 2108 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1892).

973. Δεξιὸν μέρος ναϊδιοσχήμου ἀναγλύφου. Ὑψ. 0,76 πλ. 0,20. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Νεανίας (ἡ κεφαλὴ νεωστὶ μεταπεποιημένη) ἵσταται ὄρθιος ἀριστερὰ ἐστραμμένος, ἐνδεδυμένος χιτῶνα βραχὺν (μετὰ δεξιᾶς ἐξωμίδος), καὶ κρατῶν ἐν τῇ ἀριστερᾷ πρᾶγμά τι ὡσεὶ λαβὴν ξίφους. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

974. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου λήγοντος εἰς ἀετωμάτιον. Ὑψ. 0,53 πλ. 0,48. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται ἐν αὐτῷ τὸ ἀνώτατον μέρος διώτου ἀγγείου τῶν καλουμένων λουτροφόρων.

975. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὑψ. 2,07 πλ. 0,50. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφήν:

Κρατιστω Ολυνθια
Αγρωνος θυγατηρ
Γλαυκιου δε γυνη

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ῥόδακας.

C. I. A. II, 3246.

976. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, μετ' ἐπιγραφῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου:

Καλλιππος Εργοφιλου.

— Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Κωνστ. Κόκκου. Ὑψ. 1,03 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται δεξιὰ ὄρθιος ἱστάμενος, μικρὸν ἀριστερὰ ἐστραμμένος, γυμνὸς νεανίας, ὁ **Κάλλιππος,** φέρων

μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσθια καταπίπτουσαν χλαμύδα· καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει οὗτος καθειμένην, τὴν δὲ δεξιὰν (ἀποκεκρουσμένην ἐν μέρει) μικρὸν ὑψωμένην· ἐκράτει δὲ διὰ ταύτης, ὡς καὶ ἐκ τῆς στάσεως καὶ ἐξ ἴχνους τινὸς ἐν τῷ λίθῳ σωζομένου φαίνεται, στλεγγίδα. Ἀριστερὰ δέ, ἔμπροσθεν αὐτοῦ, εἰκονίζεται πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος καὶ ἀποβλέπων γυμνὸς **παῖς**, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, φέρων ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τὸ ἱμάτιον τοῦ κυρίου του. Κοινὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 147 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1885 σ. 12 ἀρ. 9). — . CI. A. II, 3823.

977. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον. Ὑψ. 0,93 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ ἵσταται ὀρθία, δεξιὰ ἐστραμμένη, καὶ διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ἕλκει εἰς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν ὦμον, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς προσφέρει τι πρὸς μικρὸν **παῖδα** γυμνόν, μετὰ μακρᾶς κόμης, ὅστις ἀνατείνει τὴν δεξιάν, ἵνα λάβῃ αὐτό, καὶ ἔχει τὴν ἀριστερὰν καθειμένην. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

978. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἡμικυκλικὸν χῶρον, ἐφ' οὗ ἦτο τὸ πάλαι γεγραμμένον ἀνθέμιον. Ὑψ. 1,04 πλ. 0,28. Μάρμαρον ὑμήττιον. — Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Φέρει ἐπιγραφήν:

Παιδευσις
τιτθη χρηστη<ς>

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Παίδευσις**, κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἕλκει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Kekulé 330. Sybel 91.—Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 43 πίν. 22,1.—C. I. A. II, 4050.

979. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀετωματίου. Ὕψ. 0,86 πλ. 0,35. Τιτανόλιθος ὑπέρυθρος.—Εὑρέθη ἐν τῇ παρὰ τὰ Κύθηρα μικρᾷ νήσῳ Αἰγιλείᾳ.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Φιλιννα Ευπολεμου
Μυνδια

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον. Ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους ἵσταται ὀρθία, κατ' ἐνώπιον, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, ἡ **Φέλεννα**· καὶ τὴν μὲν κεκαμμένην ἀριστερὰν ἔχει αὕτη παρὰ τὸ στῆθος, ἁπτομένη δι' αὐτῆς τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου, τὴν δὲ δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τετραγωνικῆς δεξιὰ αὐτῆς ἱδρυμένης στήλης καλύπτουσα δι'αὐτῆς μικρόν τι περιφερικὸν διάτρητον πρᾶγμα, οἱονεὶ κύλινδρον βίβλου. Κακότεχνον ἔργον μεταγενεστέρων ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν.Ἐφορείας 1141 (*Ἀρχ.Δελτίον* 1889 σ. 234,44).

980. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς τριγωνικὴν προεξοχὴν τοῦ λίθου, ἐφ' ἧς θὰ ἦτο τὸ πάλαι γεγραμμένον ἀνθέμιον. Ὕψ. 0,82 πλ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφήν: Αγνοθεα

καὶ ὑπὸ ταύτην ἱκανῶς ἀποτετριμμένον ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Ἁγνοθέα**, ἵσταται ὀρθία, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, καὶ κρατεῖ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ περιφερικόν τι, ὡσεὶ στέφανον, πρᾶγμα ὑπὲρ **βρέφος**, ὀκλάζον χαμαί, ὅπερ τείνει τὴν δεξιὰν ἵνα λάβῃ αὐτό.

C. I. A. 3434.

981. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀετώματος. Ὕψ. 0,85 πλ. 0,31. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Μνησιπτολεμη Νικο-
στρατου Αχαρνεως

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον τόδε: Ἐπὶ προεξεχούσης κατὰ τὸ κάτω μέρος τῆς στήλης πλίνθου ἵσταται ὄρθιον κοράσιον ἐν ποδήρει χιτῶνι μετὰ διπλοϊδίου, ἡ **Μνησιπτολέμη**, ἥτις κρατεῖ ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ *σφαῖραν*, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ *πτηνόν*, ὅπερ ἀναπηδᾷ, ἵνα ἁρπάσῃ, *κύων*. Σημειωτέον ὅτι τὸ κοράσιον τοῦτο φέρει τὸν αὐτὸν ἐκ σταυροειδῶν ταινιῶν στηθόδεσμον, ὃν καὶ τὰ ὑπ' ἀρ. 694, 695. Τέχνη μεταγενεστέρων ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Sybel 89.—C. I. A. II, 1928.

982. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, εἰς τεμάχια τεθραυσμένον καὶ ἀποκεκρουσμένον τὰ πλάγια ἄκρα καὶ μέρος τοῦ ἀετώματος. Ὕψ. 0,94 πλ. 0,52. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τῆς κάτω πλευρᾶς τοῦ ἀετώματος σώζεται ἐπιγραφή:

- - - ιος Αναγυρασιος. Τιμ - - - - - -

Ἀριστερὰ ἵσταται ὄρθιος, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίῳ, ὅστις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἐστήριζε ἐπὶ μὴ ὁρατῆς ἐν τῷ λίθῳ ῥάβδου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται πρὸ αὐτοῦ ὀρθίαν ἱσταμένην **γυναῖκα** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

983. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου ἐν βαθέως ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Ὕψ. 0,72 πλ. 0,37. Λίθος πώρινος.—Εὑρέθη ἐν Θήβαις.

Παιδίσκη ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ ἵσταται ὀρθία, κατ' ἐνώπιον, τὴν κεφαλὴν ἀριστερὰ ἔχουσα ἐστραμμένην, καὶ κρατεῖ ἐν τῇ παρὰ τὸ στῆθος ἀριστερᾷ *πτηνόν*· διὰ δὲ τῆς κα-

θειμένης δεξιᾶς προτείνει ἕτερον *πτηνὸν* πρὸς *κύνα* ἀναπηδῶντα ἵνα ἁρπάσῃ αὐτό.

Ἄνω λήγει ὁ λίθος εἰς ταπεινὴν τριγωνικὴν ἐξοχήν, ἐν ᾗ εἰκονίζονται ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ ἐν τῷ μέσῳ μὲν θρηνοῦσα **Σειρήν,** τίλλουσα τὴν κόμην τῇ δεξιᾷ καὶ τύπτουσα τὸ στῆθος τῇ ἀριστερᾷ, κατὰ τὰ ἄκρα δὲ ἀνὰ μία θρηνοῦσα ὡσαύτως γονυκλινὴς **γυνή**, τίλλουσα δηλ. τὴν κόμην τῇ μιᾷ χειρὶ καὶ τύπτουσα τὸ στῆθος τῇ ἑτέρᾳ. Μεταξὺ δὲ ἑκατέρας τῶν γυναικῶν τούτων καὶ τῆς Σειρῆνος εἰκονίζεται τετράγωνόν τι δυσδιάγνωστον πρᾶγμα. Τέχνη κοινή.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 893 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1889 σ. 43,1).

984. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἄνω μέρος. Ὕψ. 1,00 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζεται ἐν αὐτῇ ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον (ἐλλείπει τὸ στόμιον), ὅπερ ἐκ τοῦ σχήματος τῆς κοιλίας αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ἦτο δίωτον (αἱ λαβαὶ θὰ ἦσαν χρώματι δεδηλωμέναι), ἦτο δηλ. τῶν καλουμένων λουτροφόρων.

Ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ ἀγγείου ὅλως πρόστυπον ἀνάγλυφον: Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου πωγωνοφόρος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίῳ δεξιούμενος ἕτερον πωγωνοφόρον **ἄνδρα** ἐν ἱματίῳ, πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον.

985. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἄνω μέρος. Ὕψ. 1,01 πλ. 0,40. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζεται ἐν αὐτῷ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων (αἱ λαβαί, πλὴν τῶν ἑκατέρωθεν τῆς κοιλίας μικρῶν ἑλίκων, ἦσαν χρώματι δεδηλωμέναι).

Ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ ἀγγείου πρόστυπον ἀνάγλυφον: Ἀριστερὰ ἵσταται ὄρθιος κατ' ἐνώπιον, τὴν δεξιὰν μασχάλην ἐπὶ ῥάβδου στηρίζων, πωγωνοφόρος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίῳ, ὅστις

τὴν μὲν δεξιὰν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς χειρονομεῖ πρὸς **παῖδα** γυμνὸν κατ' ἐνώπιον ἱστάμενον καὶ τὴν κεφαλὴν ἀριστερά, πρὸς αὐτόν, ἐστραμμένην ἔχοντα. Ἵσταται δὲ οὗτος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ὡς ἐν συστολῇ, χιάζων τὸν δεξιὸν ὄπισθεν τοῦ ἀριστεροῦ, καὶ φέρει τὴν μὲν δεξιὰν πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὦμον, τὴν δὲ ἀριστερὰν πρὸς τὸ ὑπογάστριον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

986. Ἄνω δεξιὸν ἥμισυ ναΐδιοσχήμου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Ὕψ. 0,79 πλ. 0,45.—Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1841.

Ἐν τῷ τυμπάνῳ τοῦ ἀετώματος ὑπάρχει φοινικικὴ ἐπιγραφὴ δηλοῦσα τὸ ὄνομα τοῦ θανόντος Φοίνικος ἀνδρὸς (*Ἀβδασμὼν υἱὸς τοῦ Σαλὼμ υἱοῦ τοῦ Ἀβδ.* - - -). Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου δὲ ὑπῆρχεν ἑλληνικὴ ἐπιγραφή, ἧς σώζεται Ξ [Φοῖνιξ;].

Σώζεται ἐν τῷ λίθῳ ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ τοῦ θανόντος κρατοῦσα δυσδιάκριτόν τι ἐπίμηκες πρᾶγμα, οἱονεὶ κύλινδρον βίβλου, καὶ παρ' αὐτὴν τὸ ἄνω μέρος μεγάλου δένδρου, φοίνικος (;), οὗ τὰ καθέκαστα θὰ ἦσαν χρώματι δεδηλωμένα.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἵδρυτο προφανῶς ἐπὶ τοῦ τάφου ἀνδρὸς Φοίνικος εἰς Πειραιᾶ ποτε καταπλεύσαντος ἢ ἐκεῖ ἐγκατεστημένου καὶ ἀποθανόντος.

Heydemann 58. Sybel 106.— *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1840 ἀρ. 536 μετ' εἰκόνος.—*Annali dell' Inst.* p. 45 πίν. D.

987. Κάτω δεξιὸν μέρος ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1831, καὶ ἐδωρήθη τῇ Ἐφορείᾳ ὑπὸ Λουκᾶ Πύρρου. Ὕψ. 0,92 πλ. 0,42.

Σώζεται ἐν αὐτῷ ὁ ἀριστερὸς πoὺς ἀπὸ τοῦ μηροῦ καὶ ὁ κάτω δεξιὸς μετὰ μέρους τῆς κνήμης γυμνοῦ πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένου **νεανίου**, ὅστις κάθηται μικρὸν ἐπὶ παραστά-

δος, ἐφ' ἧς ἔχει ἐπιθέσει τὴν χλαμύδα. Παρὰ τοὺς πόδας δ' αὐτοῦ κάθηται γυμνὸς παῖς, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ἔχων ἐσταυρωμένας ἐπὶ τῶν γονάτων τὰς χεῖρας καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ δι' ἱμάντων ἐξηρτημένον ἐλαιοφόρον ληκύθιον. Ἡ ἐν τῷ ἀναγλύφῳ τούτῳ παράστασις εἶνε προφανῶς τοιαύτη, οἵα ἡ ἐν τοῖς ὑπ' ἀρ. 869 καὶ 871.

Kekulé 297 Πιττάκης 360. Ἴδε καὶ τὴν ἐν ἀρ. 869 καὶ 871 βιβλιογραφίαν.

988. Μεγάλη ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὕψ. 2,25 πλ. 0,44. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφήν:

Φιλοργος
Αχαρνευς.

ὑπὸ ταύτην δύο ῥόδακας καὶ ὑπ' αὐτοὺς ἑτέραν ἐπιγραφήν:

Καλλιας
Αχαρνευς.
Κρατινος
Ἀχαρνευς.
Καλλισταγορα
Καλλιο[υ γυνη]
- - ισινο[η]
Λυσιππου
Αιξωνειω[ς]
θυγατη[ρ].
Φιλουργο[ς]
Λυκινιδο[υ]
Αχαρνευ[ς].

Sybel 2171.— C. I. A. II, 1946.

989. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ. 0,60 πλ. 0,41. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837.

Φέρει ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου δίγλωσσον ἐπιγραφήν, φοινικικὴν καὶ ἑλληνικήν:

Ειρηνη ⁝ Βυζαντια

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, ἡ **Εἰρήνη**, ἥτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἀνέχει τὸ ἱμάτιον ὑπὲρ τὸν δεξιὸν ὦμον· ἔμπροσθεν δ' αὐτῆς ἵσταται ὀρθία **νεᾶνις** ἐν χιτῶνι μετὰ διπλοϊδίου κρατοῦσα ἐν ταῖς χερσὶ *βρέφος*, τέκνον προφανῶς τῆς Εἰρήνης. Τέχνη τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος. Διατήρησις οὐχὶ καλή.

Πιττάκης 39. Kekulé 30. Sybel 134. — *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1839 ἀρ. 308 καὶ 1856 ἀρ. 2734 (Πιττάκης). — Le Bas-Reinach: *Mon. Fig.* πίν. 67,2. — C. I. A. II, 2858.

990. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἄνω μέρος. Ὕψ. 0,73 πλ. 0,36. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφήν:

Χαριτω Διογνητου
Θοραιεως θυγατηρ
[γυ]νη δὲ Φαιδρίου

καὶ ὑπεράνω ταύτης παράστασιν τῶν καλουμένων νεκροδείπνων. Ἐπὶ κλίνης κατακέκλιται ἀνὴρ ἱματιοφόρος τῷ ἀριστερῷ ἀγκῶνι ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου στηριζόμενος, ὁ **Φαιδρίας**, ὅστις τὴν μὲν δεξιὰν εἶχεν ὑψωμένην, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ φιάλην. (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χείρ). Παρὰ τοὺς πόδας τούτου κάθηται, πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Χαριτώ**, ἔχουσα τὴν δεξιὰν ἀνυψωμένην καὶ τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν γονάτων. (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χείρ). Πρὸ τῆς κλίνης τράπεζα πλήρης ἐδεσμάτων, καὶ δεξιὰ ταύτης παῖς **οἰνοχόος**, κρατῶν ἐν τῇ ὑψωμένῃ δεξιᾷ οἰνοχόην καὶ ἐν τῇ καθειμένῃ ἀριστερᾷ φιάλην. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 102. — C. I. A. II, 2082.

991. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἄνω μέρος. Ὕψ. 0,64 πλ. 0,34. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Ἀριστερὰ ἵσταται ὀρθία, δεξιὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐν ἱματίῳ καὶ χιτῶνι, ἥτις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ἐπὶ θρόνου καθημένην ἑτέραν **γυναῖκα** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν. Ὄπισθεν ταύτης ἵσταται ὀρθία, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, **νεᾶνις** ἐν χιτῶνι μετὰ μακροῦ διπλοϊδίου κρατοῦσα ἐν ταῖς ἀγκάλαις **βρέφος** κωνικὸν φέρον πῖλον. Ὄπισθεν δὲ τῆς καθημένης, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς νεάνιδος, ἵστατο **παῖς** μετὰ κωνικοῦ πίλου, οὗτινος φαίνεται μόνον ἡ κεφαλή. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 2922.

992. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἐκ τεμαχίων συγκεκολλημένον καὶ γύψῳ συμπεπληρωμένον, ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ. 0,53 πλ. 0,35. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἔχει περιθώριον ἐκ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου, ὑπὲρ τὸ ὁποῖον προεξέχει ἡμικυκλικῶς ὁ λίθος πρὸς ἀπεικόνισιν γραπτοῦ ἀνθεμίου. Ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ φέρει ἐπιγραφήν:

Παυσιμαχος Ιωνος Λευκονοιευς.

Νεανίας γυμνός, ὁ **Παυσίμαχος**, φέρων μόνον συνεπτυγμένον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατερχόμενον ἱμάτιον, ἵσταται ὄρθιος ἀριστερὰ μικρὸν ἐστραμμένος καὶ τὴν κεφαλὴν κατανεύων· ἔχει δὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας καθειμένας, καὶ διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ἀνέχει τὸ συνεπτυγμένον ἱμάτιον, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ φαίνεται ὅτι θὰ κρατεῖ *πτηνόν*. Ἐξ ἀναλογίας πρὸς ἄλλας παραστάσεις δέον νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐλλείποντος ἐδάφους θὰ εἰκονίζετο *κύων* ἀναπηδῶν ἵνα ἁρπάσῃ τὸ πτηνόν. Τέχνη τῆς Δ′ ἑκατονταετηρίδος.

C. I. A. II, 2308.

993. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἐλλιπὴς τὰ ἄνω καὶ κάτω, μετ' ἀναγλύφου ἐν πλαισίῳ. Ὕψ. 0,56 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφὴν ἄνωθεν καὶ κάτωθεν τοῦ ἀναγλύφου· καὶ ἄνωθεν μὲν τήν δε :

Φανοσ[τράτη - - - - -
Με[λιτεως γυνη] Φανοστρατη.

κάτωθεν δὲ τόδε τὸ δίστιχον :

Μαια καὶ ιατρος Φανοστρατη ενθαδε κειται
ου]θενι λυπηρα πασιν δε θανουσα ποθεινη.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου **γυνὴ** ἐν ἱματίῳ καὶ χιτῶνι, δεξιουμένη ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην ἑτέραν **γυναῖκα** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ (καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν), οὗ τὸ κράσπεδον κρατεῖ αὕτη διὰ τῆς ἀριστερᾶς παρὰ τὸν ὦμον. Ὄπισθεν τοῦ θρόνου ὄρθιον **κοράσιον** ἐν χιτῶνι μετὰ διπλοϊδίου ἀνατεῖνον τὴν δεξιὰν ἀριστερά, ἤτοι πρὸς τὴν ἱσταμένην γυναῖκα. Ὑπὸ τὸν θρόνον **βρέφος** ὀκλάζον, ἀριστερὰ ἐστραμμένον καὶ τὴν δεξιὰν ἀνατεῖνον. Μεταξὺ τῆς καθημένης καὶ τῆς ἱσταμένης γυναικὸς **παῖς** ἀριστερὰ ἤτοι πρὸς τὴν ἱσταμένην ἐστραμμένος. Ὄπισθεν δὲ τῆς ἱσταμένης ἕτερος **παῖς** (ἢ κοράσιον) ἐν ποδήρει χιτῶνι, δεξιὰ ἐστραμμένος. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

C. I. A. II, 2343.

994. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἄνω μέρος, ἔχουσα κατὰ τὸ κάτω μέρος περιθώριον ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος. Ὕψ. 0,62 πλ. 0,36. Μάρμαρον πάριον.

Νεᾶνις βραχύκομος ἐν ποδήρει χιτῶνι ἐζωσμένῳ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος μετὰ ὑποποδίου, δεξιὰ ἐστραμμένη, καὶ κρατεῖ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ ράβδον, ἣν θέτει εἰς τὸ στόμα *κυνὸς* δάκνοντος αὐτήν. Καλὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

995. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον. Ὕψ. 0,73 πλ. 0,36. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή :

Ευαρχος Ηλειος

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ: Ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἐν ἱματίῳ, ὁ **Εὔαρχος**, ἵσταται ὄρθιος, δεξιὰ ἐστραμμένος, καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει κατὰ τὸ πλάγιον τοῦ σώματος, μικρὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα καθειμένην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἅπτεται τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατερχομένου ἑτέρου τῶν ἄκρων τοῦ ἱματίου. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 97.—C. I. A. II 2895.

996. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς ἄνω τε καὶ κάτω. Ὕψ. 0,54 πλ. 0,39. Μάρμαρον λευκόν.

Ἄνω σώζεται κόσμημα ἑλικοειδές. Ὑπὸ τὸ γείσωμα δὲ ἐπιγραφή:

- - - - ων Κολλυτευς.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ: **Ἀνὴρ** πωγωνοφόρος ἐν χιτῶνι μακρῷ καὶ ἱματίῳ ἵσταται ὄρθιος δεξιὰ μικρὸν ἐστραμμένος, ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας ἔχων καθειμένους. Ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν σφυρῶν κάτω μέρος. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ὅλως ὑποκειμενικά.

C. I. A. II, 2207.

997. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον (γύψῳ συμπεπληρωμένον). Ὕψ. 0,66 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Π[υρ]ριας.
Θε[ττ]αλη
Πυρριου γ[υν]η.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον τῶν καλουμένων νεκροδείπνων: Πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὁ **Πυρρίας**, κατακέκλιται ἐπὶ κλίνης στηριζόμενος ἐπὶ προσκεφαλαίου διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ κάνθαρον. Παρὰ τοὺς πόδας δ᾽ αὐτοῦ κάθηται πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένη γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ

ἱματίῳ, ἡ σύζυγος αὐτοῦ **Θετταλή**, ἥτις τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἀνασύρει εἰς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον. Ἔμπροσθεν τῆς κλίνης τράπεζα πλήρης ἐδεσμάτων. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 474.

998. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, οὗ τὰ φύλλα ἦσαν τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα. Ὕψ. 0,71 πλ. 0,28. Μάρμαρον ὑμήττιον.

Φέρει ἐπιγραφήν:

Καλλιππις. Τιμοξενη.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Τιμοξένη**, ἥτις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην ἑτέραν γυναῖκα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, τὴν **Καλλιππιδα**, ἥτις τῇ ἀριστερᾷ ἕλκει εἰς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων κοινή.

Sybel 2422.—Conze: *Attische Grabreliefs* I, ἀρ. 140 πίν. 43. —C. I. A. II, 4194.

999. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον. Ὕψ. 0,68 κάτω πλάτος 0,39 ἄνω 0,28. Μάρμαρον πάριον. —Εὑρέθη ἐν Δήλῳ ἢ ἐν Ρηνείᾳ καὶ ἔκειτο τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἐν Αἰγίνῃ Μουσείῳ.

Φέρει ἀνάγλυφον ἐν βαθέως ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ, τόδε: Ἔμπροσθεν φαίνεται πλοῖον, οὗ ἐπιβαίνει μικρόσωμος **νεανίας** δεξιὰ ἐστραμμένος, κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς κώπην. Ἐν τῷ βάθει εἰκονίζεται χλαμυδοφόρος **νεανίας** ἐπὶ βράχου καθήμενος, δεξιὰ ἐστραμμένος, σύννους καὶ περίλυπος, τὴν μὲν δεξιὰν στηρίζων ἐπὶ τοῦ βράχου τὸν δὲ ἀγκῶνα τῆς ἀριστερᾶς στηρίζων ἐπὶ τοῦ μηροῦ καὶ τὴν ἄκραν χεῖρα φέρων πρὸς τὸ πρόσωπον, ὃ ἐπερείδει μικρὸν ἐπ' αὐτῆς. Ἔμπροσθεν τοῦ νεα-

νίου τούτου, βαθύτερον, ἵσταται ἕτερος μικρόσωμος **νεανίας**, πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος· εἰκονίζεται δ'οὗτος γυμνὸς καὶ χειρονομεῖ τῇ ἀνυψωμένῃ δεξιᾷ· τὴν ἀριστερὰν ἔχει καθειμένην. Τέχνη ἀβεβαίων χρόνων.

Καμπάνης ἀρ. 330 (ἴδ. σ. 31). Πιττάκης 292. Kekulé 247. Sybel 556. — Stephani : *Ausruh. Herakles* 24,1 — *Arch. Zeitung*, 29,143 G (Michaelis).

1000. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς ἄνω καὶ κάτω. Ὕψ. 0,42 πλ. 0,35. Μάρμαρον λευκόν. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἀνόρυξιν τῆς τάφρου πρὸς κατασκευὴν τῆς ὑπογείου γραμμῆς τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ εἰκονίζεται δεξιὰ **γυνὴ** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καθημένη ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη. Δεξιοῦται δ' αὕτη ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην **γυναῖκα** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἥτις τῇ ἀριστερᾷ ἅπτεται τοῦ ἱματίου παρὰ τὸν ὦμον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορίας 2110 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1892.).

1001. Ἀριστερὸν τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Ὕψ. 0,65 πλ. 0,35. Μάρμαρον λευκόν.

Γυνὴ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος δεξιὰ μικρὸν ἐστραμμένη. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη χειριδωτὸν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν, καὶ ἔχει τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἕλκει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

1002. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὕψ. 1,40 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή :

Τοχχης Πυρρωνος Αφυταῖ[ο]ς.

Ὑπὸ δὲ ταύτην ὑπῆρχε γραπτὴ παράστασις ἀμυδρῶς καὶ δυσχερῶς διακρινομένη νῦν. Κατὰ τὴν ἐν Mittheilungen δημοσιευμένην εἰκόνα, ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἐν ἱματίῳ, ὁ **Τόκκης**, κάθηται ἐπὶ βράχου ἀριστερὰ ἐστραμμένος καὶ κρατεῖ ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ ληκύθιον, ἐν δὲ τῇ καθειμένῃ δεξιᾷ οἰνοχόην· ἀριστερά, ἄνω, εἰκονίζετο μέγας ὄφις.

Sybel 111.—*Mittheilungen* V (1880) σ. 185 πίν. 6 (Milchhoefer). —C. I. A. II, 2840.

1003. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὕψ. 1,50 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1836.

Ἔφερε γραπτὴν τὸ πάλαι παράστασιν, ἐξηλειμμένην νῦν.

Πιττάκης 572.

1004. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὕψ, 1,08 πλ. 0,32. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα, ἐν ᾧ διακρίνεται νῦν γραπτὸς κόσμος, ὑπάρχει ἐπιγραφή: Χαριτη

Ὑπὸ ταύτην δὲ ὑπῆρχε τὸ πάλαι γραπτὴ παράστασις ἐξηλειμμένη νῦν.

C. I. A. II, 4279.

1005. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον ἐλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος. Ὕψ. 1,89 πλ. 0,82. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ πλίνθου προεχούσης ἵσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον **γυνὴ** (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ) ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ὅπερ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κατέρχεται μέχρι τῶν γονάτων καλύπτον καὶ ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας καὶ τὰς ἄκρας χεῖρας. Στηρίζεται δ' αὕτη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ ἔχει τὴν μὲν ἀριστερὰν καθειμένην, τὴν δὲ δεξιὰν ἀνακεκαμμένην, συνέχουσα δι' αὐτῆς τὸ ἱμάτιον κατὰ τὸ δεξιὸν στέρνον. Καλὴ τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Kekulé 386. Sybel 266.—*Mittheilungen* III (1878), σ. 97 (Körte).

1006. Ἄνω δεξιὸν τεμάχιον ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Ὕψ. 0,50 πλ. 0,58 Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται ἐν αὐτῷ ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ **γυναικὸς** μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους· εἶνε δ' αὕτη ἐστραμμένη δεξιὰ καὶ φέρει πέπλον, ὃν ἀνέχει διὰ τῆς ἀριστερᾶς (σώζεται ἡ ἄκρα χείρ, ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν ὦμον). Καλὴ τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

1007. Μέσον ἀριστερὸν τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου ἐν πλαισίῳ, οὗ ἄνωθεν [Α]λωπ[εκηθεν ?]

Ὕψ. 0,40 πλ. 0,20. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίῳ, ὅστις τῇ μὲν δεξιᾷ ἐδεξιοῦτο μορφὴν ἐλλείπουσαν, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖ (;) ῥάβδον τινὰ περιειλιγμένην τὸ ἄνω μέρος ταινίαις. Ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἵσταται, δεξιὰ καὶ αὕτη ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν. Ὑπὸ τὴν δεξιὰν δ' αὐτοῦ χεῖρα σώζεται ἀριστερὰ χεὶρ *παιδός*, κρατοῦσά τι. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

1008. Ἄνω ἀριστερὰ γωνία ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Ὕψ. 0,25 πλ. 0,19. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματος **ἀνδρὸς** πωγωνοφόρου δεξιὰ ἐστραμμένου, ἐνδεδυμένου ἱμάτιον ἀφῖνον γυμνὸν τὸ δεξιὸν τοῦ θώρακος καὶ τὸν βραχίονα. Ἐστηρίζετο δ' ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὡς φαίνεται, ἐπὶ ῥάβδου διὰ τῆς ἀριστερᾶς μασχάλης καὶ τείνει τὴν δεξιὰν πρὸς δεξίωσιν μορφῆς, ἐλλειπούσης.

1009. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης μετ' ἀετώματος. Ὕψ. 0,40 πλ. πλ. 0,41. Μάρμαρον λευκόν.

Ὑπὸ τὸ γεῖσωμα ἐπιγραφή:

Αρισταγορα Κορινθια

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ, ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος. Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Ἀρισταγόρα**, ἥτις ἔχει τὴν δεξιὰν καθειμένην. Παρ' αὐτῇ ἵσταται ὀρθία, κατ' ἐνώπιον, **θεραπαινὶς** ἐν χειριδωτῷ χιτῶνι μετὰ διπλοϊδίου, ἥτις ἔχει τὴν ἀριστερὰν παρὰ τὸ στῆθος καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζει τὸν ἀγκῶνα τῆς πρὸς τὰ ἄνω φερομένης δεξιᾶς, ἐφ' ἧς στηρίζει τὴν κεφαλήν. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

C. I. A. II, 3085.

1010. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης μεθ' ἁπλοῦ τυμπάνου. Ὑψ. 0,27 πλ. 0,23. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1836.

Μεταξὺ παραστάδων εἰκονίζεται πωγωνοφόρος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίῳ, ἀριστερὰ μικρὸν ἐστραμμένος, ὅστις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει παρὰ τὸ στῆθος, τὴν δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν φέρει πρὸς τὸ πρόσωπον. Ἐλλείπει τὸ κάτωθεν τῶν μηρῶν. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Πιττάκης ἀρ. 295.

1011. Ἄνω δεξιὸν τεμάχιον ἐπιτυμβίου στήλης μετ' ἀετώματος. Ὑψ. 0,35 πλ. 0,20. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

- - - τ]α τε γαια δεδε[κται]
- - - μονι δ εστι παρα - -
- - - πομενην αρετ[ει].
Ευανθης.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ: Ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἐν ἱματίῳ, ὁ **Εὐάνθης**, ἵσταται ὄρθιος ἀριστερὰ μικρὸν ἐστραμμένος, ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας ἔχων καθειμένους. Ἐλλείπει τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 3088.—C. I. A. II, 3675.

1012. Μέσον τεμάχιον ἐπιτυμβίου στήλης. Ὕψ. 0,35 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν· καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει αὕτη ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς λαμβάνει τι ἐκ πυξίδος, ἣν προτείνει αὐτῇ διὰ τῆς ἀριστερᾶς **παιδίσκη** ἐν μακρῷ ἐζωσμένῳ χιτῶνι, τὴν δεξιὰν ἔχουσα καθειμένην. Καλὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

1013. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀετωματίου, ἐλλιπὴς τὸ κάτω καὶ τὸ ἀριστερὸν μέρος. Ὕψ. 0,47 πλ. 0,41. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Διοκλειδης Κυθηριος. Μινακος.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ: Ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένος ἀνὴρ (πρόσωπον ἀποκεκρουσμένον) ἐν ἱματίῳ, ὁ **Διοκλείδης**, ὅστις τὴν μὲν ἀνυψωμένην ἀριστερὰν θὰ ἐστήριζεν ἐπὶ ράβδου, χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένης, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἱστάμενον ἱματιοφόρον νεανίαν, τὸν **Μίνακον**. Ὄπισθεν τοῦ Διοκλείδου σώζεται ἐν τῷ λίθῳ ἡ κορυθοφόρος κεφαλὴ καὶ ἡ ἀσπὶς ὁπλίτου **νεανίου**. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 147. Sybel 160.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1840 ἀρ. 542 μετ' εἰκόνος.— Le Bas-Reinach: *Mon. Fig.* πίν. 70,2.— Ross: *Demen* σ. 113.

1014. Μέσον τεμάχιον ἐπιτυμβίου στήλης. Ὕψ. 0,32 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν πλαισίῳ ἀποτελουμένῳ ἐκ παραστάδων, ὑποβασταζουσῶν ἐλλεῖπον ἐπιστύλιον, ἐπιγραφή:

Κριτοδημος Δυνατο
Πειραιευς

καὶ ἀνάγλυφον τόδε: Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἥτις τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἀνέχει τὸ ἱμάτιον παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον, τῇ δὲ δεξιᾷ δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐν ἱματίῳ, τὸν **Κριτόδημον**. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 3071.—*Bull. de corr. hellénique* 1878 σ. 365 ἀρ. 6 (Μυλωνᾶς).—C. I. A. II, 2450.

1015. Ἄνω ἀριστερὰ γωνία μεγάλου ἐπιτυμβίου ἐκτύπου ἀναγλύφου. Ὕψ. 0,57 πλ. 0,58. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.

Σώζεται ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἐπιγραφή:

Σωσ[τ]ρατη

καὶ ὑπὸ τὸ ἐπιστύλιον ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου **γυναικός**, ἀριστερὰ μικρὸν ἐστραμμένης. Ἔφερε δ' αὕτη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὃ καλύπτει καὶ τὰ ὀπίσθια τῆς κεφαλῆς. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

C. I. A. II, 4157 (;).

1016. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς μέγα ἀνθέμιον. Ὕψ. 1,85 πλ. 0,55. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη κατὰ τὸν τοῦ Πιττάκη κατάλογον ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1836, κατὰ δὲ τὰ ἐν Ἀρχ. Ἐφημερίδι, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πιττάκη γεγραμμένα, ἐν Πειραιεῖ.

Φέρει δύο ῥόδακας καὶ ὑπὸ τούτους τὰς ἑξῆς ἐπιγραφάς:

Τηλεμαχος
Σπουδοκρατος
Φλυευς.

Ω τον αειμνηστου σ' αρετας παρα πασι πολιταις
κλεινον επαινον εχοντ' ανδρα ποθεινοτατον
παισι φιλει τε γυναικι· ταφου δ επι δεξια, μητερ,
κειμαι σης φιλιας ουκ απολειπομενος.

Ιεροκλεια
Οφιαδου
εξ Οιου

Πιττάκης 570. Kekulé 74. Sybel 3372.— *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1842 ἀρ. 748 μετ' εἰκόνος (Πιττάκης).—C. I. A. II, 2643.

1017. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον (ἀποκεκρουσμένον). Ὕψ. 0,95 πλ. 0,35. Μάρμαρον ὑμήττιον.—Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1833.

Φέρει ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφήν :

Γλυκερα

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ : Δεξιὰ ἵσταται ὀρθία, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι μετὰ διπλοϊδίου ἐζωσμένου, ἡ **Γλυκέρα**· φέρει δ' αὕτη καὶ ἱμάτιον, ἀπὸ τῶν νώτων εἰς τὰ ὀπίσθια κατερχόμενον, οὗτινος κρατεῖ τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων διὰ τῆς καθειμένης ἀριστερᾶς χειρός, καὶ προτείνει τὴν δεξιὰν ἔμπροσθεν αὐτῆς ἱσταμένῳ καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναβλέποντι **κορασίῳ** ἐν χιτῶνι μετὰ διπλοϊδίου ἐζωσμένου· καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει τοῦτο καθειμένην, τὴν δὲ ἀριστερὰν μικρὸν ἀνυψωμένην, πρὸς τὴν Γλυκέραν. Τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 497. Sybel 107.—C. I. A. II, 3572.

1018. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ. 0,97 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον. —Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837.

Φέρει ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφήν :

Ασπασιος Αισχινου Σκαμβωνιδης
Ευκλεια ⁝ Σωστρατη Ασπασια
Αισχινης Ασπασιου Σκαμβωνιδης.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ : Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν πο-

δήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Εὔκλεια**, ἥτις τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἕλκει εἰς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον, παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον, τῇ δὲ δεξιᾷ δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον γέροντα ἐν ἱματίῳ, τὸν **Ἀσπάσιον**. Μεταξὺ τούτων, εἰς τὸ βάθος, ἵσταται ὄρθιος, πρὸς τὸν Ἀσπάσιον ἐστραμμένος, ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἐν ἱματίῳ, ὁ **Αἰσχίνης**. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή. Ἐργασία ἡμιτελής.

Πιττάκης 161. Kekulé 115. Sybel 103.— *Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1841 ἀρ. 715.—C. I. A. II, 2542.

1019. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον (ἀποκεκρουσμένον), ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ. 1,13 πλ. 0,42. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Μαλθακη. Νικιππη χρησ[τη].

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, ἡ **Μαλθάκη**, ἥτις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην ἑτέραν **γυναῖκα** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Μεταξὺ τούτων ἵσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον ἑτέρα **γυνὴ** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὰς χεῖρας, ὧν τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει αὕτη πρὸ τοῦ στήθους, τὴν δὲ ἀριστερὰν καθειμένην. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Sybel 63.—C. I. A. II, 3914.

1020. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς ἄνω τε καὶ κάτω. Ὕψ. 0,94 πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ.

Φέρει ἐπιγραφήν:

[Τ]ιτθη
χρηστη.

ὑπὸ ταύτην δύο ῥόδακας καὶ ὑπὸ τούτους ἐγγεγλυμμένον πλαίσιον, ἐν ᾧ ἀνάγλυφον τῶν καλουμένων νεκροδείπνων: Ἐπὶ κλίνης κατακέκλιται **ἀνὴρ** πωγωνοφόρος ἐν ἱματίῳ στηρίζων τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐπὶ προσκεφαλαίου· καὶ ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ οὗτος κάνθαρον, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς λαμβάνει ἔδεσμά τι ἐκ τῶν ἐπὶ τραπέζης, πρὸ τῆς κλίνης, παρακειμένων. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κάθηται, πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Τέτθη**, ἥτις τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἕλκει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον, παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Εὑρετήριον Ἀρχ. Ἑταιρίας 3162.—Le Bas-Reinach: *Mon.Fig.* πίν. 70.—C. I. A. II, 4196.

1021. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ. 1,27 πλ. 0,42. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Χοιρινη
τιτθη.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, ἡ **Χοιρίνη**, ἥτις δεξιοῦται ἑτέραν ἔμπροσθεν αὐτῆς ἱσταμένην **γυναῖκα**, τὸν αὐτὸν φέρουσαν ἱματισμόν. Μεταξὺ τούτων, εἰς τὸ βάθος, ἵσταται ὄρθιος, μικρὸν πρὸς τὴν Χοιρίνην ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίῳ τὰς χεῖρας ἔχων ἐσταυρωμένας. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

1022. Μεγάλη ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἔκτυπον ἀνθέμιον. Ὕψ. 3,16 πλ. 0,58. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ, ἐν τῇ θέσει « Βραόνα ».

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Δαισιας
Ευθιου
Αλαιευ[ς]
(δύο ρόδακες)
Ευθιας
Δαισιου
Αλαιευς.
Ευθυκριτος
Δαισιου
Αλαιευς.

Sybel 2483. — C. I. A. II, 1781.

1023. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ. 0,86 πλ. 0,44. Μάρμαρον ὑμήττιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή, ἐξηλειμμένη νῦν, καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ, ἱκανῶς νῦν ἐφθαρμένον.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἥτις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ἱστάμενον πωγωνοφόρον **ἄνδρα** ἐν ἱματίῳ. Μεταξὺ τούτων εἰκονίζεται μικρὰ **νεᾶνις** πρὸς τὴν καθημένην γυναῖκα ἐστραμμένη, ἕλκουσα ἐκ τῶν ὄπισθεν τὸ ἱμάτιον τῇ δεξιᾷ, παρὰ τὸν δεξιὸν ὦμον. Ὄπισθεν τοῦ ἀνδρὸς ἵσταται **γυνὴ** ἐν χιτῶνι μετὰ διπλοϊδίου ἐζωσμένου, τὰς χεῖρας ἔχουσα καθειμένας, ἀριστερά, ἤτοι πρὸς τὴν καθημένην γυναῖκα ἐστραμμένη. Ὄπισθεν δὲ ταύτης, πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ἐστραμμένη, ἑτέρα **γυνὴ** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ κάθηται ἐπὶ θρόνου· φέρει δ' αὕτη ἐπὶ τῶν γονάτων **βρέφος**, ὃ εἶνε ἐνδεδυμένον ἱμάτιον καὶ τείνει νὰ περιπτυχθῇ αὐτὴν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

1024. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς τριγωνικὴν προεξοχὴν τοῦ λίθου, ἐφ' ἧς ἀναγεγλυμμένον ἀετωμάτιον

μετ' ἀκρωτηρίων, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ. 1,01 πλ. 0,41. Μάρμαρον ὑμήττιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Ισιδοτος
Ισιδωρου
Μιλησιος

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους: Νεανίας περιβεβλημένος ποδῆρες ἱμάτιον, ὁ **Ἰσίδοτος**, ἵσταται ὄρθιος κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένος. Τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν ἔχει πρὸ τοῦ στήθους, τὴν δὲ δεξιὰν κατὰ τὸ πλάγιον τοῦ σώματος· κρατεῖ δὲ ἐν τῇ ἄκρᾳ χειρὶ κύλινδρον. Τέχνη χρόνων μεταγενεστέρων ἑλληνικῶν ἢ ρωμαϊκῶν.

Sybel 452.

1025. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον (ἀποκεκρουσμένον τὸ πλεῖστον μέρος). Ὕψ. 1,30 πλ. 0,45. Μάρμαρον ὑμήττιον. — Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα τρίστιχος ἐπιγραφὴ ἀποξεσθεῖσα ἐν παλαιοῖς χρόνοις, ἐξ ἧς διακρίνεται «[Ερ]μογενους». Ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακες, ὧν τὰ φύλλα ἦσαν χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένα. Ὑπὸ τούτους ἀνάγλυφον τῶν καλουμένων νεκροδείπνων, καὶ ὑπὸ τοῦτο ἐπιγραφή:

Επιγενης Ερμογενους.

Πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ καλύπτοντι μόνον τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος, ὁ **Ἐπιγένης**, κατακέκλιται ἐπὶ κλίνης τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα στηρίζων ἐπὶ προσκεφαλαίου καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ κρατῶν κάνθαρον. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κάθηται πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένη **γυνὴ** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, οὗ τὸ κράσπεδον κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον· τὴν δεξιὰν ἔχει αὕτη ἐπὶ τῶν γο-

νάτων. Ἔμπροσθεν τῆς κλίνης τράπεζα πλήρης ἐδεσμάτων. Τέχνη μεταγενεστέρων ἑλληνικῶν χρόνων.

Kekulé 64. Sybel 536.—Lenormant : Voie sacrée σ. 142.—C. I. A. II, 3654.

1026. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα. Ὕψ. 1,14 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Κωτιον

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Κώτιον**, δεξιουμένη ἑτέραν **γυναῖκα** πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην, ἐνδεδυμένην ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν. Ὄπισθεν ταύτης ἵσταται ἑτέρα **γυνὴ** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ πρὸς τὴν Κώτιον καὶ αὕτη ἐστραμμένη. Πρὸ τῶν δύο δὲ τούτων ἱσταμένων γυναικῶν ἵσταται μικρὰ **παῖς** ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ πρὸς τὴν Κώτιον ἐστραμμένη. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

C. I. A. II, 3890.

1027. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα. Ὕψ. 0,92 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή :

Τιτθη

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ : Γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Τίτθη**, κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένη, καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Conze : *Attische Grabreliefs* I, ἀρ. 42 πίν. 21.

1028. Μεγάλη ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς

ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Μάρμαρον λευκόν. Ἔκειτο ἐν Τήνῳ.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα, ἐν ᾧ πλαστικῶς δεδηλωμένον κυμάτιον, ὑπῆρχεν ἐν τῷ κορμῷ τῆς στήλης γραπτὸς κόσμος.

Ὑπὸ τὸν γραπτὸν τοῦτον κόσμον ὑπάρχουσι δύο ρόδακες, ὑπὸ τούτους ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ, καὶ ὑπὸ τοῦτο ἐπιγραφή:

Νικη Δωσιθεου Θασια
χρηστη και φιλοστοργε χαιρε.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ (πρόσωπον ἀποκεχρουσμένον) ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, ἡ **Νίκη**, ἥτις τῇ μὲν ἀριστερᾷ κρατεῖ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον, τῇ δὲ δεξιᾷ δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον **νεανίαν** ἐνδεδυμένον ποδῆρες ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ σῶμα καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς ἵσταται ὄρθιον πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένον **κοράσιον**, ἐνδεδυμένον ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ κρατοῦν τῇ δεξιᾷ ριπίδιον.

Πιττάκης 562. Kekulé 53. Sybel 543.—C. I. G. 2346[c].—Expéd. de Morée III, πίν. 18.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1801.

1029. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀετωματίου ἀναγεγλυμμένου. Ὕψ. 0,61 πλ. 0,29. Μάρμαρον λευκόν.

Φέρει ἐπιγραφήν:

Καλλιας. Μαλθακη.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Μαλθάκη**, ἥτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐν ἱματίῳ, τὸν **Καλλέαν**, χειρονομοῦντα τῇ ἀριστερᾷ ἐν σχήματι

προσαγορεύσεως. Ὄπισθεν τούτου ἵσταται γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, πρὸς τὴν Μαλθάκην καὶ αὕτη ἐστραμμένη, ἔχουσα τὴν δεξιὰν παρὰ τὸ στῆθος καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζουσα τὸν ἀγκῶνα τῆς ἀριστερᾶς, ἐφ' ἧς, πρὸς τὰ ἄνω φερομένης, ἐπακουμβᾷ τὴν κεφαλήν. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 559[1].—C. I. A. II, 3817.

1030. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς ἄνω τε καὶ κάτω. Ὑψ. 0,46 πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Σώζονται δύο ῥόδακες, ὧν τὰ φύλλα ἦσαν τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα. Ἄνωθεν καὶ κάτωθεν αὐτῶν ἐπιγραφαί:

Χαιρεστρατη Μεν[εκρ]ατους
[Ικ]αριεως [γυνη].

(δύο ῥόδακες)

Μητρος παντοτεχνου προπολος | σεμνη τε γεραιρα
τωιδε ταφωι κειται | Χαιρεστρατη ην ο συνευνος
εστερξεν | μεν ζωσαν επενθησεν δε θανουσαν· |
φως δ' ελιπ' ευδαιμων παιδας παιδων επιδουσα.

ὑπὸ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Χαιρεστράτη**, τὴν δεξιὰν ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἁπτομένη τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου. Ἔμπροσθεν αὐτῆς ἵσταται, πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη, μικρόσωμος **νεᾶνις** ἐν χιτῶνι μετὰ διπλοϊδίου ἐζωσμένου, ἥτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει καθειμένην, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ φέρει τύμπανον, τὸ τῆς Κυβέλης (ἧς ἱέρεια ἦτο ἡ θανοῦσα) σύμβολον. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 505.—*Φιλίστωρ* 1861 σ. 327 ἀρ. 10 (Κουμανούδης).—C. I. A. II, 2116.—Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 95 πίν. 37

1031. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον λῆγον ἄνω εἰς ἀέτωμα,

ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 0,44 πλ. 0,41. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἐπιστύλιον ἐπιγραφή:

Σωσιππος Σωσιππος Σωστρατος
Αγρυληθεν. Αγρυληθεν. Αγρυληθεν.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ. Ἐν τῷ μέσῳ κάθηθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὁ **Σώσιππος**, ὅστις τὴν μὲν ἀνυψωμένην ἀριστερὰν θὰ ἐστήριζεν ἐπὶ χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένης ράβδου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον γέροντα, τὸν **Σώστρατον**, ὅστις εἶνε περιβεβλημένος ἱμάτιον καὶ ἐστήριζε τὴν ἀριστερὰν μασχάλην ἐπὶ μὴ ὁρατῆς ἐν τῷ λίθῳ, ἅτε ὑπὸ τοῦ ἱματίου καλυπτομένης, ράβδου. Ὄπισθεν τοῦ καθημένου ἀνδρὸς ἵσταται ὄρθιος πρὸς αὐτόν, ἤτοι δεξιὰ ἐστραμμένος, ἕτερος πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, **Σώσιππος**. Ἐλλείπει τὸ κάτω μέρος τῶν σωμάτων καὶ τῶν τριῶν ἀνδρῶν. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 517, Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 67, 69.—C.I.A. II, 1711.

1032. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀετωματίου, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 0,55 πλ. 0,34. Λίθος λευκός — Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1836.

Φέρει ἐπιγραφήν:

[Α]ριστη. Μικα.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον (ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος) ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ἱματίῳ καὶ χιτῶνι, ἡ **Μέκα**, ἥτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην γυναῖκα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, (οὗ τὸ κράσπεδον ἕλκει αὕτη τῇ ἀριστερᾷ παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον), τὴν **Ἀρέστην**. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 451. Sybel 162.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1842 ἀρ. 865 μετ' εἰκόνος.—C. I. A. II, 3488.

1033. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἐλλιπὲς ἄνω τε καὶ κάτω. Ὕψ. 0,53 πλ. 0,26. Μάρμαρον ὑμήττιον.

Παῖς, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ δεξιὸν τοῦ θώρακος καὶ κρεμάμενον τὸ ἕτερον ἄκρον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ πήχεως καλύπτον δ' ὁλόκληρον τὸν βραχίονα, ἵσταται ὄρθιος, κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένος, καὶ κρατεῖ ἐν τῇ καθειμένῃ δεξιᾷ *πτηνόν*, ὃ προτείνει *κυνὶ* δασυμάλλῳ ἀναπηδῶντι ἵνα ἁρπάσῃ αὐτό. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

1034. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀετωματίου, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ, 0,44 πλ. 0,33. Μάρμαρον ὑμήττιον. — Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.

Φέρει ἐπιγραφήν:

Φιλεια. Νικησω.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον (ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος) ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Νικησώ**, ἥτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην γυναῖκα ἐν ἱματίῳ καὶ χιτῶνι καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν (οὗ τὸ κράσπεδον ἕλκει αὕτη τῇ ἀριστερᾷ εἰς τὰ ἐμπρός), τὴν **Φίλειαν.** Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 163. — Conze: *Attische Grabreliefs* I, ἀρ. 142 πίν. 43. — C. I. A. II, 4224.

1035. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης μετ' ἀνθεμίου καὶ ἐπιγραφῆς μεταγενεστέρων χρόνων:

Ηρακων χαιρε.

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν δύο *δελφῖνες*, ἀντιμέτωποι. Ὕψ. 0,61 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Bull. de corr. hellénique 1880 σ. 482 (Μυλωνᾶς). — C. I. A. II, 3771.

1036. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὰ κάτω. Ὕψ. 0,40 πλ. 0,41. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ ἀνάγλυφον: Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς δεξιουμένη ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην ἑτέραν **γυναῖκα** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἥτις χειρονομεῖ τῇ ἀριστερᾷ ἐν σχήματι προσαγορεύσεως. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Conze: *Attische Grabreliefs* I, ἀρ. 146 πίν. 43.

1037. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον μετ' ἀετωματίου καὶ παραστάδων. Ὕψ. 0,60 πλ. 0,34. Μάρμαρον ὑμήττιον.

Φέρει τὴν αὐτήν, ἣν καὶ τὸ ὑπ' ἀρ. 1033 παράστασιν, δηλ. **παῖδα** καὶ *κύνα*, σὺν μόνῃ τῇ διαφορᾷ ὅτι ἐνταῦθα τὸ *πτηνὸν* ἐφάπτεται τῆς τοῦ κυνὸς κεφαλῆς. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

1038. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς ἄνω τε καὶ κάτω. Ὕψ. 0,57 πλ. 0,47. Μάρμαρον ὑμήττιον.—Εὑρέθη πιθανῶς ἐν Πειραιεῖ, ἅτε ἐκ Συλλογῆς τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐγκατεστημένου Α. Δοκοῦ προερχόμενον.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ ἀνάγλυφον: Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, **γυνὴ** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἥτις τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἕλκει εἰς τὰ ἐμπρὸς τό ἱμάτιον παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον, τῇ δὲ δεξιᾷ δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον πωγωνοφόρον **ἄνδρα** ἐν ἱματίῳ. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν.Ἐφορείας 1029 (*Ἀρχ.Δελτίον* 1889 σ.147,49).

1039. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς ἄνω τε καὶ κάτω Ὕψ. 0,38 πλ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ ἀνάγλυφον: Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίῳ, ὅστις τὴν μὲν ἀνυψωμένην ἀριστερὰν ἐστήριζεν ἐπὶ χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένης ῥάβδου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον ἕτερον πωγωνοφόρον **ἄνδρα** ἐν ἱματίῳ. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

1040. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς ἄνω καὶ κάτω. Ὕψ. 0,58 πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφὴν ἐξηλειμμένην νῦν καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ: Μικρὸς **παῖς** περιβεβλημένος τὰ σκέλη ἱματίῳ ὀκλάζει χαμαὶ τὴν κεφαλὴν δεξιὰ ἔχων ἐστραμμένην· καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ σφαίρας, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κειμένης, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ κρατεῖ *πτηνὸν* (ἀποκεκρουσμένον). Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

1041. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης μετ' ἀνθεμίου. Ὕψ. 0,93 πλ. 0'52. Μάρμαρον λευκόν.

Φέρει ἐπιγραφήν:

Καλλιας

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ῥόδακας, ὧν τὰ φύλλα ἦσαν χρώματι δεδηλωμένα.

1042. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον: ὕψ. 0,96) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,24) καὶ ἐπιγραφῆς:

Κυδροκλης Βαικυλο Κωος. Στεφανος Κυδροκλεος Κωος.

—Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1841.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὁ **Κυδροκλῆς**, ὅστις τὴν μὲν ἀνυψωμένην ἀριστερὰν ἐστήριζεν ἐπὶ χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένης ῥάβδου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτοῦ

ὄρθιον ἱστάμενον νεανίαν ἐν ἱματίῳ (καλύπτοντι τὸ μέσον τοῦ σώματος καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα), τὸν υἱὸν αὐτοῦ Στέφανον. Τούτῳ ἕπεται μικρόσωμος **νεανίας**, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, φέρων τῇ ἀριστερᾷ τὴν ἀσπίδα τοῦ κυρίου του. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Heydemann 177. Sybel 227.—*Ἀρχ. Ἐφημερὶς* 1840 ἀρ.539 μετ' εἰκόνος (Πιττάκης).—Le Bas-Reinach : *Mon. Fig.* πίν. 80. —C. I. A. II, 3124.

1043. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον : ὕψ. 1,04) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,24) ἐν τῇ κοιλίᾳ :

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίῳ δεξιούμενος ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον θωρακοφόρον **ἄνδρα**, ὅστις φέρει πρὸς τούτοις συνεπτυγμένον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἀνηρτημένον ἱμάτιον καὶ ἐστήριζε τὴν ἀνυψωμένην ἀριστερὰν ἐπὶ δόρατος, ὡς φαίνεται, χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένου. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Heydemann 174. Sybel 250.

1044. Ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, κολοβὸν τὴν βάσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον). Ὕψ. 0,84.

Διαφέρει τὸ σχῆμα πάντων τῶν ἐπιτυμβίων μονώτων ἀγγείων, τοῦ λαιμοῦ ὄντος μικροῦ καὶ παχέος καὶ τῆς κοιλίας ἐπιμήκους καὶ καθ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν ἔκτασιν αὐτῆς ἰσοπαχοῦς.

Sybel 218.

(Ἕπεται συνέχεια ἐν Β'. τόμῳ).

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ (1)

(Αἱ ἄνευ τόνων λέξεις ἀπαντῶσιν ἐν ἐπιγραφαῖς).

Α

(1) Τὸν Πίνακα τοῦτον ἀντικαταστήσει ἐν τῷ Β'. τόμῳ ἕτερος πίναξ, πληρέστερος.

Β

Γ

Ν

Ξ

Ο

Π